

Hừng Đông

Breaking Dawn

www.BookaholicClub.com

STEPHENIE MEYER

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Lời mở đầu.

Tôi đang có nhiều hơn là những kinh nghiệm về chuyện cận kề cái chết; đó không phải là cảm giác mà bạn đã thực sự quen trải qua.

Thật lạ là đó là một chuyện không thể tránh được, kể cả khi phải đối diện với cái chết lần nữa. Giống như tôi đã được dành cho những rắc rối. Tôi đã trốn chạy cảm giác ấy lần này tới lần khác, nhưng nó cứ tiếp tục quay lại với tôi.

Tuy nhiên, thời điểm này khác hoàn toàn so với những lần trước.

Bạn có thể chạy trốn khỏi một kẻ mà bạn sợ hãi, bạn có thể đánh lại một người mà bạn ghét. Tất cả những phản ứng của tôi thì lại hướng đến những kẻ giết chóc - những quái vật, những kẻ thù.

Khi bạn yêu một trong những người có thể giết chết bạn thì điều đó cũng sẽ khiến bạn không còn được lựa chọn nữa. Làm sao bạn có thể trốn chạy, làm sao bạn có thể đánh lại họ khi những điều như thế sẽ làm đau người bạn quý mến ? Nếu cuộc đời bạn là tất cả những gì bạn có thể dành cho người yêu, thì bằng cách nào bạn có thể thực hiện những điều ấy?

Nếu đó là một người mà bạn yêu rất thật lòng ?

Hùng đông

Chương 1

Đính hôn.

Chẳng ai nhìn mình chăm chăm, tôi tự hứa. Chẳng ai nhìn chăm chăm vào mình, chẳng ai nhìn mình chăm chăm cả.

Tuy nhiên, vì tôi chẳng thể nói dối một cách thuyết phục thậm chí cả với chính bản thân, nên tôi phải kiểm tra lại điều đó.

Trong khi ngồi chờ cho một trong ba chiếc đèn giao thông ở thị trấn chuyển sang màu xanh, tôi đã liếc trộm sang bên phải - trong chiếc xe của mình (minivan- một loại xe hành khách nhỏ), bà Weber đã quay cả thân mình về phía tôi. Mắt bà nhìn tôi đầy xoi mói, và tôi lúng túng nhìn lại, tự hỏi tại sao bà không dừng nhìn chăm chăm vào tôi hay hay tỏ ra xấu hổ. Có đúng là rất thô lỗ khi cứ tiếp tục nhìn chăm chăm vào người khác ?. Liệu điều đó có thể áp dụng cho trường hợp của tôi nữa không ?.

Sau đó tôi nhớ ra là những cửa sổ trên xe đã được sơn màu tối đến mức mà có thể bà không có ý niệm gì về chuyện có thể tôi đang ở đây một mình và bắt gặp cái nhìn của bà. Tôi cố gắng kiểm lấy một sự dễ chịu vì sự thật là bà không thực sự nhìn vào tôi, mà là chiếc xe.

Xe của mình. Tôi thở dài.

Tôi nhìn lướt sang bên trái và khẽ rên lên. Hai người đi bộ đang đông cứng lại ở vỉa hè, bỏ lỡ cơ hội qua đường ngay khi họ chú mục vào chiếc xe của tôi. Sau lưng họ, ông Marshall đang trở mắt nhìn qua tấm kính dày của cửa hàng lưu niệm nhỏ của ông. Chỉ ít thì ông ấy cũng không tì bẹp cái mũi của mình vào lớp kính. Ít ra là chưa.

Đèn chuyển màu xanh và trong sự vội vã nhằm trốn chạy, tôi nhấn mạnh bàn đạp gas mà không hề cân nhắc - cách mà tôi vẫn thường giáng vào chiếc xe tải Chevy cũ kỹ của mình để làm nó chuyển động.

Động cơ gầm gừ như một con sư tử đang sẵn mồi, chiếc xe vọt về trước quá nhanh khiến toàn bộ người tôi bị quăng mạnh vào ghế ngồi bọc vải da đen và dạ dày thì bị ép dẹp vào xương sống.

" Á!". Tôi thở hắt hên trong lúc dò dẫm cái phanh. Giữ tư thế bị dồn cực, tôi chỉ còn biết nhấn liên hồi vào cái phanh. Chiếc xe lắc lư kinh dị cho đến lúc dừng lại một cách vững chãi và chắc chắn.

Tôi không thể chịu nổi việc trông chờ vào phản ứng lại tình huống này một

cách mau chóng. Nếu như có bất cứ một sự nghi ngờ nào đối với ai đã từng lái chiếc xe này thì bây giờ việc đó đã hết. Với một ngón chân, tôi nhấn nhẹ vào bàn đạp gas xuống khoảng nửa milimét, và chiếc xe lại vọt về trước ngay tắp lự.

Tôi cố gắng đạt được điểm đến của mình, trạm xăng. Nếu tôi không chạy trong tưởng tượng thì rất cục tôi đã không vào được thị trấn. Những ngày qua, tôi đã đi mà quên mang theo nhiều thứ, như bánh xốp và dây buộc giày, để tránh tiêu tốn thời gian ở những nơi công cộng.

Làm như đang chạy đua, tôi để cửa phía trên đầu xe mở ra, hạ mui, sau đó kiểm tra thẻ và mở nắp bình xăng. Tất nhiên, tôi chẳng thể làm gì để lên những con số ở trạm xăng nhảy lên cả. Chúng nhảy nhip một cách chậm chạp và uể oải như thể chúng làm thế chỉ để chọc tức tôi.

Trời không sáng sủa lắm- một ngày mưa phùn điển hình ở thị trấn Forks, bang Washington nhưng tôi vẫn cảm thấy như có ánh đèn đang chiếu vào mặt mình, hướng toàn bộ sự chú ý tới chiếc nhãn trang nhã ở tay trái. Tôi cảm giác có những đôi mắt dõi theo sau lưng mình mỗi lần như thế, nó cứ như thể chiếc nhãn đang dấy lên một tín hiệu sáng chói như đèn nê-ông : Nhìn vào tôi, nhìn tôi đây này.

Thật ngu ngốc nếu mình còn e dè, tôi biết điều đó. Bên cạnh bố mẹ thì việc mọi người nói về việc đính hôn của tôi có quan trọng không ? Về chiếc xe này ? Về việc chấp nhận một cách bí ẩn vào một khoá học của Ivy League của tôi?. Về cả chiếc thẻ tín dụng đen bóng hiện đang nóng như lửa ở trong túi quần tôi bây giờ đây ?.

" Ừ, ai mà quan tâm họ nghĩ gì." Tôi thì thâm trong hơi thở.

" Ừm, thưa cô..?" Giọng một người đàn ông vang lên.

Tôi quay lại, và ước rằng mình đã không làm như thế.

Hai người đàn ông bên cạnh một chiếc SUV với những chiếc xuồng Kayak mới tinh đứng ở phía đầu. Không ai trong hai người nhìn tôi, họ chỉ mỗi ngó vào chiếc xe.

Chủ quan mà nói, tôi không nhận thức hết được chuyện đó. Tôi chỉ tự hào vì tôi có thể phân biệt được nhãn hiệu của hãng Toyota, Ford và Chevy. Chiếc xe đen bóng nhoáng, sang trọng và rất đẹp, nhưng đối với tôi, nó chỉ là cái xe.

" Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô, nhưng cô có thể cho tôi biết cô đang lái loại xe nào vậy". Người cao hơn hỏi.

" À, một chiếc Mercedes thì phải.?"

" Vâng." Người đàn ông nói một cách lịch sự trong khi người bạn thấp hơn của ông ta tròn mắt vì câu trả lời của tôi." Tôi biết. Nhưng tôi chỉ thắc mắc, nghĩa là...có phải cô đang lái một chiếc Mercedes Guardian?". Người đó nói cái tên ấy với cả sự tôn sùng. Tôi có cảm giác là người này hẳn có biết

Edward Cullen, vị hôn phu của tôi (mặc dù chẳng có gì liên quan với sự thật là đám cưới chỉ cách giờ có vài ngày nữa)." Chúng đáng lẽ không có sẵn ở Châu Âu chứ." Người đàn ông tiếp tục."Vậy mà lại có một chiếc ngay ở đây..." .

Mắt ông ta lần theo những đường nét của chiếc xe - đối với tôi cái xe ấy lại có vẻ chẳng khác gì những đời xe Mercedes còn lại cả, nhưng mà tôi biết gì về nó cơ chứ ? .Tôi chỉ đang suy nghĩ về quan điểm của mình với những từ như *vị hôn phu, đám cưới, chồng...*

Tôi chỉ không bỏ toàn bộ những chuyện đó vào trong đầu được.

Bên cạnh đó, tôi lại phải co mình lại khi nghĩ đến chiếc váy cưới màu trắng tuyệt đẹp và những bó hoa. Nhưng tệ hơn chuyện đó, tôi chỉ đơn giản không thể điều hoà cái quan niệm đầy lúng túng, rắc rối và đầy sự tôn sùng của bản thân như quan niệm của tôi về Edward. Nó cứ như thể áp đặt một thiên sứ vào vai trò một nhân viên kế toán vậy. Tôi không thể hình dung anh ở bất cứ một vị trí bình thường nào trong cuộc sống.

Luôn luôn là thế, cứ mỗi khi bắt đầu nghĩ về Edward, tôi lại chìm trong một không gian đầy ảo mộng. Người lạ mặt hắng giọng để khiến tôi chú ý; ông ta vẫn đang chờ câu trả lời về nhãn hiệu và đời xe.

" Tôi không biết". Tôi thật thà nói.

" Cô có phiền không nếu tôi chụp ảnh với nó?"

Điều đó khiến tôi mất một giây để dung nạp câu hỏi ." Thật ư?, ông muốn chụp ảnh với chiếc xe ư?".

" Vâng- sẽ chẳng có ai tin tôi nếu tôi không có bằng chứng".

" Vâng. Được. Tốt thôi."

Tôi nhanh chóng đóng nắp bình xăng và bò lên ghé trước để giấu mình đi trong lúc người đàn ông nhiệt tình ấy lục trong ba lô một chiếc camera chuyên nghiệp cỡ lớn. Ông ta và bạn thay nhau tạo tư thế trước mũi xe, và sau đó lại chụp ảnh ở phía cuối xe.

" Mình nhớ cái xe tải quá." Tôi thút thít.

Rất, rất trùng hợp,thật là trùng hợp rằng chiếc xe của tôi đã kịp khò khè những hơi cuối cùng chỉ vài tuần sau khi Edward và tôi đồng ý với một bản thoả hiệp không công bằng cho lắm, một điều kiện của bản thoả hiệp là anh ấy được phép thay chiếc xe cũ kỹ của tôi khi nó hỏng. Edward thì là nó đã hoàn thành nghĩa vụ như mong muốn; nó đã có một cuộc đời dài và sau đó đi tong vì những lý do rất tự nhiên. Anh nghĩ như thế. Và tất nhiên tôi chẳng có cách gì để thẩm tra câu chuyện của anh hoặc có để tự mình kéo chiếc xe tải từ chỗ chết. Người thợ sửa xe yêu quý của tôi.....(Bella đang nghĩ về Jacob) - tôi dừng nghĩ về chuyện đó, từ chối đi đến bất cứ một kết luận nào. Thay vào đó, tôi lắng nghe giọng nói của người đàn ông ở phía ngoài xe,

lặng người vì kết cấu của thành xe.

"...theo video trực tuyến giới thiệu thì đi kèm với nó là một lớp chống chịu nhiệt. Thậm chí còn không có một vết xước ở lớp sơn."

" Tất nhiên là không rồi. Anh có thể lăn một chiếc xe tăng qua cái xe nhỏ này ấy chứ. Không có tới một phiên giao dịch cho loại này đâu. Hầu hết là chỉ thiết kế cho những nhà ngoại giao Trung Đông, những tay buôn bán vũ khí và trùm ma túy."

" Anh có nghĩ cô ấy cũng là một "nhân vật"?." Người thấp lùn hỏi ở bằng một giọng mềm mại hơn. Tôi quay đầu, má đỏ ửng.

" Hừ". Người cao hơn nói." Có thể. Không tưởng tượng được ở đây thì cô cần gì đến một lớp kính chống tên lửa và lớp vỏ áo giáp chịu lực tới 4000 pound cơ chứ. Đáng lẽ nên dùng nó ở một nơi nào nguy hiểm hơn."

Lớp vỏ áo giáp. Bốn nghìn pound chịu lực của vỏ áo giáp. Và kính chống tên lửa?. Tốt đấy. Nhưng cái gì đã xảy ra với lớp chống đạn lỗi thời này nhỉ ?.

Ừ, ít ra thì chuyện này cũng gây nên cảm giác gì đó- nếu như bạn có óc hài hước khéo léo.

Nó không giống như việc tôi đã không mong Edward lợi dụng cuộc thoả thuận ấy để mình anh có thể tính toán chuyện anh có thể cho nhiều tôi hơn là nhận lại. Tôi đã đồng ý rằng anh ấy có thể thay chiếc xe của tôi khi nó cần thay thế, nhưng không mong cái thời điểm ấy đến quá sớm. Khi tôi bị bắt buộc phải chấp nhận rằng cái xe tải đã không còn gì hữu dụng gì ngoài việc nó trở thành một biểu tượng tôn kính với những chiếc Chevy cổ điển, tôi cũng đồng thời tin rằng chuyện thay thế xe của anh chắc chắn sẽ dẫn đến việc khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng. Khiến tôi trở thành trung tâm của những cái xoi mói và những tiếng xuýt xoa. Tôi đã đứng về điểm này.

Nhưng ngay cả trong những tưởng tượng đen tối nhất, tôi cũng không thể đoán trước được rằng anh có thể mua cho tôi đến hai chiếc xe.

Xe " trước " và xe" sau", anh đã giải thích khi tôi lắp bắp.

Đây chỉ là xe" trước", anh ấy nói với tôi rằng chiếc xe này chỉ là mượn tạm thời và sẽ trả lại sau đám cưới. Điều đó thật sự chẳng gây cảm giác gì cho tôi cả. Cho đến cả bây giờ.

Ha ha. Bởi vì tôi là con người dễ tổn thương, quá dễ để bị tai nạn, có thể là nạn nhân cho những may mắn xui xẻo và nguy hiểm của bản thân, do đó tôi cần một chiếc xe chống tăng để giữ tôi an toàn. Vui nhộn thật. Tôi chắc rằng anh ấy và các anh trai đang tận hưởng chuyện cười ấy đằng sau lưng tôi.

Hoặc có thể, chỉ là có thể thôi, một tiếng thì thầm nhỏ vang lên trong đầu tôi, đó chẳng phải là một trò đùa, ngốc thật. Có thể anh ấy thật sự lo lắng về mình. Đây chẳng phải là lần đầu tiên anh ấy trở nên quá cẩn trọng để bảo vệ mình.

Tôi thở dài.

Tôi vẫn chưa thấy chiếc xe "sau". Nó được giấu ở một góc khuất nhất của ga-ra nhà Cullen. Nếu như là người khác thì có lẽ họ đã lên xem trộm nó rồi, nhưng tôi thực sự không muốn biết điều đó.

Có lẽ chẳng có lớp vỏ chống đạn nào trên xe đâu- bởi vì tôi chẳng cần tới điều đó sau tuần trăng mật. Cơ thể cực kỳ bền vững chỉ là một trong những niềm vui mà tôi đang trông mong. Những điều quan trọng nhất để trở thành một Cullen không phải là những chiếc xe đắt tiền hay những chiếc thẻ tín dụng đầy ấn tượng.

"Này cô.." Người đàn ông cao hơn gọi tôi, khum tay gõ lên lớp kính với nỗ lực nhìn vào trong." Chúng tôi chụp xong rồi. Cảm ơn cô nhiều lắm!"

"Không có gì." Tôi đáp lại, sau đó lại căng thẳng khởi động xe và nhấn nhẹ bàn đạp- thật nhẹ nhàng...

Bất kể đã bao nhiêu lần tôi lái xe xuống con đường về nhà thân quen này, tôi vẫn không thể nào làm cho những tờ bướm bị nhoè đi bởi nước mưa bị phai dần trong trí óc. Mỗi một chúng, dính chặt vào các cột điện thoại và những biển chỉ đường, giống như một cái tát mới vào mặt. Một cái tát xứng đáng đấy chứ. Tâm trí tôi bị hút mạnh vào ý nghĩ mà tôi đã cắt đứt trước đó. Tôi không thể trốn tránh điều ấy trên con đường này được. Ít ra không phải với những hình ảnh về người thợ sửa xe yêu quý của tôi vụt sáng trong đầu ở khoảng thời gian đều đặn.

Bạn thân nhất của tôi. Jacod của tôi.

Những poster **BẠN ĐÃ TỪNG NHÌN THẤY CẬU BÉ NÀY CHƯA ?**

không phải ý tưởng của bố Jacob. Nó là của bố tôi, Charlie, người đã in những tờ bướm này và rải chúng đầy khắp thị trấn. Và không chỉ ở Forks, mà cả ở cảng Angeles và Sequim và Hoquaim và Aberdeen và tất cả mọi thị trấn ở Peninsula. "Ngài" cũng dám chắc rằng tất cả mọi đồn cảnh sát ở bang Washington đều có chung tờ bướm dán trên tường. Sở của "ngài" đã có nguyên một bảng tin dành hoàn toàn cho việc tìm ra Jacob. Cái bảng đó bây giờ đang trống nhiều như nỗi thất vọng và sự kiệt sức của chính bố.

Bố còn thất vọng hơn với việc thiếu sự phản hồi và thất vọng nhiều nhất với bác Billy, bố Jacob - và là bạn thân nhất của Charlie.

Vì việc bác Billy đã không quan tâm hơn đến cuộc tìm kiếm cho sự "bỏ nhà ra đi" của cậu con trai 16 tuổi. Vì việc bác Billy từ chối dán những tờ bướm ở La Push, vùng đất ven biển của người da đỏ là nhà của Jacob. Vì việc bác ấy hình như phủ nhận sự biến mất của Jacob, và ra vẻ như chẳng có gì để bác ấy làm. Vì câu nói của bác là "Jacob đã lớn. Nó sẽ về nhà nếu nó muốn."

Và bố đã bực bội luôn tôi, vì đã ủng hộ bác Billy.

Tôi cũng không dán những tờ bướm. Bởi vì cả bác Billy và tôi đều biết Jacob đang ở đâu, nói một cách sỗ sàng, chúng tôi cũng biết rằng chẳng có ai đã từng nhìn thấy cậu bé ấy.

Tờ bướm thường chèn một cục u lớn trong cổ họng tôi và những giọt nước mắt đau đớn và tôi mừng vì Edward đã ra ngoài đi sẵn vào ngày thứ Bảy. Nếu Edward thấy phản ứng này của tôi, chắc chắn nó cũng sẽ làm cho anh cảm thấy tồi tệ hơn.

Tất nhiên, có những trở ngại về việc hôm nay là thứ Bảy. Khi tôi quành xe chậm rãi và cẩn thận vào phần đường của mình, tôi có thể thấy chiếc xe tuần tiễu của bố tôi ở trên đường lái của bốn ngôi nhà. Hôm nay bố đã bỏ cả việc câu cá. Và tiếp tục giận dỗi về chuyện đám cưới.

Vì vậy tôi không thể sử dụng điện thoại. Nhưng tôi phải gọi...

Tôi đỗ xe cản trọng cạnh chiếc Chevy và rút chiếc điện thoại mà Edward đã trao cho tôi phòng khi khẩn cấp ra khỏi túi. Tôi quay số, giữ cho ngón tay ở nút "end". (Kết thúc cuộc gọi) nếu chuông điện thoại kêu. Chỉ là phòng bị thôi.

"Chào ?" Seth Clearwater trả lời và tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi rất ngại khi nói chuyện với chị cậu ấy, Leah. Cái kiểu "ta muốn nhai đầu mi" không phải là quá cường điệu khi tôi nói chuyện với Leah đâu.

"Ê, Seth, Bella đây."

"Ồ, chà, Bella!. Cậu thế nào ?"

Cổ họng tôi nghẹn cứng. Dồn hết hơi tôi bật ra. "Khoẻ".

"Gọi để hỏi thêm thông tin hả?"

"Cậu đúng là thầy bói."

"Không đến nỗi thế. Mình không phải Alice- Cậu chắc chứ" Cậu đùa. Giữa những Quillete sống ở La Push, chỉ có Seth là tỏ ra thoải mái ngay cả lúc nhắc đến tên người nhà Cullen, bỏ qua chuyện đùa cợt về những thứ như kiểu cô ấy có thể hoàn toàn trở thành em dâu của tôi.

"Mình biết." Tôi lưỡng lự mất một phút." Cậu ấy ra sao rồi."

Seth thở dài." Cũng như vậy thôi. Cậu ta không trả lời, cho dù chúng ta biết cậu ấy đang nghe. Cậu ta đang cố gắng không suy nghĩ cho giống con người, cậu biết đấy. Chỉ là tiếp tục với bản năng của cậu ta thôi."

"Cậu biết cậu ấy đang ở đâu không ?"

"Nơi nào đó ở bắc Canada. Tôi không thể nói cho cậu biết là quận nào. Mà cậu ấy cũng chẳng quan tâm mấy đến đường dây điện thoại của bang đâu."

"Có gợi ý nào không..."

"Cậu ta sẽ không trở về nhà đâu, Bella. Mình xin lỗi."

Tôi nuốt nước bọt." Cảm...cảm ơn, Seth. Mình đã biết trước khi hỏi rồi.

Nhưng mình chỉ là không ngừng cầu nguyện."

"Ừ, bọn mình đều cảm giác giống vậy mà."

" Cảm ơn vì đã chịu đựng điều đó với mình, Seth. Mình biết những người khác đã gây khó khăn cho cậu".

" Họ không phải là những người hâm mộ cậu vĩ đại lắm đâu." Cậu ta đồng ý một cách vui vẻ." Một kiểu khập khiễng, mình nghĩ thế. Jacob có sự lựa chọn của cậu ấy, cậu có sự lựa chọn của chính cậu. Jake không thích quan điểm của họ về điều đó. Tất nhiên cậu ta cũng không có hào hứng chuyện cậu thăm dò cậu ấy đâu "

Tôi thở gấp." Tôi tưởng là cậu ấy không nói chuyện với cậu chứ? "

" Cậu ta chẳng giấu bọn tôi được cái gì cả , mặc dù cậu ta rất cố gắng che đây"

Vậy thì Jacob biết tôi đang lo lắng. Tôi không chắc mình cảm thấy như thế nào về chuyện ấy. Ừ, ít nhất thì cậu ấy biết tôi không chìm lìm vào hoang hôn và hoàn toàn quên bẵng cậu. Cậu ấy chắc đã tưởng tượng rằng tôi đủ khả năng chịu đựng điều đó.

" Tôi đoán là chúng ta sẽ gặp lại ở...đám cưới." Tôi nói, cố phát âm cái từ đó qua kẽ răng.

" Ừ, tôi và mẹ sẽ có mặt ở đó mà. Cậu thật tốt khi mời chúng tôi."

Tôi mỉm cười vì sự nhiệt tình trong giọng nói của Seth. Mặc dù việc mời nhà Clearwater là ý tưởng của Edward, tôi cũng rất vui vì anh đã nghĩ tới điều này. Có được Seth ở nơi ấy thật là tốt- một sự liên kết, cho dầu mỏng manh, tới người bạn tuyên vời." Có lẽ nó sẽ không trọn vẹn nếu thiếu cậu ."

" Nói với Edward là tôi gửi lời chào nhé, được chứ?."

" Chắc chắn rồi."

Tôi lắc đầu. Tình bạn đã nảy nở giữa Edward và Seth là một thứ gì đó vẫn còn làm tôi do dự. Nó là bằng chứng, cho dù rằng mọi thứ không phải đều tiến triển đúng hướng như thế, rằng ma cà rồng và người sói có thể có mối quan hệ tốt đẹp, cảm ơn rất nhiều nếu họ cùng chung một suy nghĩ như thế. Nhưng không phải tất cả đều thích cái ý tưởng đó.

" À." Seth nói, giọng vỡ ra." Leah về rồi này."

" Ừ! thôi chào nhé."

Chiếc điện thoại rơi vào câm lặng. Tôi để nó trên ghế và chuẩn bị tinh thần để đi vào nhà, nơi Charlie đang đợi.

Người bố tội nghiệp của tôi đã có quá nhiều thứ để đối đầu rồi. Jacob-bỏ-tròn mới chỉ là một trong những chuyện nhỏ đang đè nặng lên lưng bố. Bố đã hầu như chỉ lo lắng về tôi, đứa con gái gần như đã hợp pháp trở thành người lớn, người sẽ trở thành một "Mrs." (bà) chỉ trong vài ngày nữa.

Tôi bước chậm rãi trong làn mưa nhẹ, nhớ cái đêm chúng tôi đã nói với bố...

Khi tiếng xe của chiếc tuần tiễu của Charlie báo hiệu sự trở về của "ngài", chiếc nhẫn trên ngón tay tôi bắt chọt nặng đến 100 pound. Tôi muốn giấu

bàn tay trái của mình vào trong túi, hoặc ngồi lên nó, nhưng Edward đã giữ kéo nó về phía trước và đặt ở vị trí trung tâm bằng đôi tay lạnh và mạnh mẽ của anh.

"Đừng bồn chồn như thế, Bella. Hãy nhớ rằng em không bị kết tội là sát nhân đâu đấy."

"Anh nói cứ như thể là dễ lắm ấy."

Tôi lắng nghe âm thanh đầy niềm gờ từ đôi ủng của bố dẫm thành thịch lên vỉa hè. Chiếc chìa khoá lách cách trong cánh cửa đã được mở sẵn. Tiếng động ấy nhắc tôi nhớ đến một phần của bộ phim kinh dị mà nạn nhân nhận ra rằng cô ấy quên khoá chốt cửa (đại loại thế).

"Bình tĩnh nào, Bella." Edward thì thầm, lắng nghe tiếng đập càng ngày càng nhanh của trái tim tôi. Tiếng cánh cửa đánh sầm vào tường. Tôi lúng túng như thể bị điện giật.

"Chào bác Charlie." Edward nói, hoàn toàn thư giãn.

"Không". Tôi phản đối trong hơi thở.

"Chuyện gì?" Edward quay lại thì thầm.

"Chờ bố cất súng đi đã."

Edward khúc khích cười và vuốt mái tóc rối màu đồng của anh bằng tay kia. Charlie đến góc phòng, vẫn ở trong bộ đồng phục, vẫn thủ thế và cố gắng tạo một bộ mặt khi bố xét nét hai đứa đang ngồi cùng nhau trên chiếc ghế đầy tình yêu. Nói cho cùng, bố đã cố gắng nỗ lực để thích Edward nhiều hơn.

Tất nhiên, việc phát giác này đã chấm dứt điều ấy ngay tức khắc.

"Này mấy nhóc, có chuyện gì thế?"

"Chúng con muốn nói chuyện với bố." Edward nói, rất điềm tĩnh. "Chúng con có vài tin mừng."

Thái độ của Charlie chuyển ngay từ sự thân mật gượng gạo tới sự nghi ngờ đầy đen tối chỉ trong đúng một giây.

"Tin mừng?" Charlie làm bầm, nhìn thẳng vào tôi.

"Bố ngồi đi."

Bố nhướn mày, nhìn chăm chăm vào tôi mất năm giây và sau đó phịch xuống ghế tựa, ngồi ở rất gần mép ghế và thẳng lưng.

"Đừng làm căng thẳng như thế bố ơi." Tôi nói sau một lúc im lặng. "Mọi chuyện đều ổn mà."

Edward nhăn nhó, và tôi biết là vì cái từ *ổn* kia. Anh ấy sẽ dùng các từ khác kia, một số từ như là *tuyệt vời*, *hoàn hảo* hoặc *vinh quang* nữa ấy chứ.

"Chắc không, Bella, con có chắc chắn không? Nếu mọi chuyện đều ổn, thì sao con lại toát mồ hôi thế?"

"Con không toát mồ hôi." Tôi nói dối.

Tôi dựa mình vào co người lại bên Edward trước tiếng càu nhàu bực bội của

bố, theo bản năng tôi quệt mu bàn tay phải lên trước trán để ruc bỏ cái bằng chứng ấy (Chứng minh tôi đang toát mồ hôi thật.)

" *Con đã có thai !.*" Charlie nổ ra. "*Con đã có thai phải không?*"

Mặc dù câu hỏi khá rõ ràng là dành cho tôi nhưng bây giờ bố lại nhìn Edward, và tôi có thể thề rằng bàn tay bố đang kéo súng lên.

" Không!. Tất nhiên là không." Tôi muốn thúc cùi chỏ vào xương sườn Edward nhưng tôi biết rằng động tác ấy chắc chắn chỉ khiến tôi mang thêm vết thâm tím nữa. Tôi đã *bao* Edward rằng con người thường ngay lập tức nhảy đến kết luận !. Còn lý do nào khác để những con người trong sáng muốn cưới nhau ở tuổi 18 không ?.(Câu trả lời của anh làm tôi tròn mắt. *Tình yêu. Chính xác rồi.*)

Cái nhìn trừng trừng của Charlie dội xuống. Khuôn mặt tôi biểu lộ rõ ràng rằng tôi đang nói sự thật, và bố tin tôi. " Ồ, bố xin lỗi."

" Không sao đâu bố "

Đó là một khoảng im lặng dài. Sau một thời gian, tôi nhận ra mọi người đều đang chờ tôi nói một cái gì đó. Tôi nhìn lên Edward ,căng thẳng tột cùng. Chẳng có cách nào khiến tôi có thể phát ra bất cứ từ gì.

Anh mỉm cười với tôi, thẳng vai và quay người về phía Charlie.

" Charlie, con nhận ra rằng con đã đi không đúng theo qui củ. Theo truyền thống thì con đáng lẽ phải xin phép bố trước. Con không có ý bất nhã, nhưng kể từ khi Bella nói đồng ý với con mà con lại không hề muốn bỏ lỡ cơ hội của cô ấy chút nào, thì thay vì hỏi ý kiến của bố, con lại yêu cầu bố về sự chúc phúc. Chúng con sẽ cưới nhau, Charlie. Con yêu cô ấy nhiều hơn bất cứ điều gì trên thế giới này, nhiều hơn cuộc sống của riêng con, và- thật kỳ diệu và may mắn thay- cô ấy cũng yêu con như thế. Vậy liệu bố có thể tặng chúng con lời chúc phúc được không ?."

Anh nói ra một cách chắc chắn và rất bình tĩnh. Chỉ trong khoảnh khắc lắng nghe giọng nói đầy tự tin và chắc chắn của anh mà tôi chợt nhận ra một điều sáng suốt. Tôi có thể thấy, rất nhanh, cái cách mà thế giới nhìn vào anh. Vì sự kéo dài của nhịp đập trái tim tôi, những gì anh vừa nói này đã tạo ra trong căn nhà một cảm xúc thật hoàn hảo.

Và sau đó tôi bắt chợt bắt gặp sự biểu lộ cảm xúc trên mặt Charlie, đôi mắt của bố dán chặt vào chiếc nhẫn.

Tôi nín thở trong khi da mặt bố chuyển màu- từ bình thường sang đỏ, đỏ sang tím, tím sang xanh. Tôi bắt đầu ngồi dậy- Tôi không chắc chắn lắm về những gì tôi đã sắp đặt để làm, có lẽ phải huy động cả lực lượng cảnh sát Heimlich mới có thể chắc chắn rằng bố không bị nghẹt thở -nhưng Edward bóp tay tôi và thì thầm câu " Cho bố một phút" thật nhỏ để chỉ tôi nghe thấy. Phút im lặng còn dài hơn trước. Sau đó, dần dần và từ từ, da mặt Charlie trở lại màu bình thường. Bố cắn môi, nhíu lông mày, tôi biết đây là dấu hiệu

kiểu suy nghĩ lung lăm của bố. Bố dò xét hai đứa rất lâu và về phía tôi, tôi lại thấy Edward khá thoải mái.

" Đáng lẽ là không ngạc nhiên như vậy." Charlie cắn nhần." Ta đã đoán sớm muộn gì cũng phải đối mặt với mấy thứ như thế này mà."

Tôi thở ra.

" Con chắc chứ?" Charlie gắng hỏi, nhìn chăm chăm vào tôi.

" Con chắc chắn một trăm phần trăm về Edward." Tôi nói với bố mà không bị lỡ mất nhịp nào.

" Làm đám cưới hả? Sao gấp gấp thế ?" Bố lại nhìn tôi đầy nghi ngờ.

Sự gấp gấp ấy càng ngày càng tồi tệ hơn khi tôi đối mặt với chuyện tôi càng gần với tuổi 19 hơn, trong khi Edward đã đóng băng tại đúng 17 tuổi với tất cả sự hoàn hảo đến hơn 90 năm rồi. Thực tế thì điều tôi cần không phải là *hôn nhân*, nhưng đám cưới lại rất cần thiết bởi vì bản thoả hiệp đầy tinh tế và cả rắc rối tùm lum giữa tôi và Edward đã gần như tiến đến điểm đó, cái mâu chốt biên giới tôi từ một người bình thường thành một kẻ bất tử.

Đó không phải là những thứ mà tôi có thể giải thích với Charlie.

" Chúng con sẽ cùng rời Darmouth vào mùa thu, Charlie." Edward nhắc bố." Con muốn làm điều đó, à, một cách đúng đắn. Đó là lý do vì sao con lại nêu lên điều đó." Anh nhún vai.

Anh không thổi phồng lên điều ấy; chúng thật sự rất quan trọng đối với kiểu đạo đức lỗi một trong thế chiến thứ I.

Miệng của Charlie mím lại đến nỗi thành một đường mỏng dính. Chắc là " ngài" đang tìm thêm một cái gì đó để tranh luận tiếp. Nhưng mà " ngài" còn có thể nói gì nữa đây?.

Bố muốn các con hãy cứ sống thử đi đã? hả. " Ngài" là một ông bố, và hiện nay hai tay ngài đang dính lại với nhau.

" Ta biết điều đó đang đến mà." Bố cau mày, lẩm bầm. Sau đó, bất thành linh, khuôn mặt của bố lại trở nên phẳng lý tuyết đối và không có tí cảm xúc nào.

" Bố?." Tôi lo lắng hỏi và lướt nhìn sang Edward, tôi không thể đọc được cảm xúc trên khuôn mặt anh, cũng như khi anh quan sát Charlie.

" Ha!". Charlie nổ tung ra. Tôi nhảy dựng lên." Ha, ha, ha!."

Tôi nhìn chăm chăm đầy hoài nghi khi Charlie còn cười lớn gấp đôi lúc này, thân hình bố rung lên với điệu cười ấy.

Tôi nhìn Edward ,chờ đợi sự giải thích cho hành động này, nhưng Edward đã mím chặt môi, cứ như thể anh đang cố gắng nín cười.

" Được rồi, tốt thôi." Charlie hơi nghẹn thở." Kết hôn." Một tràng cười nữa lại vây lấy bố." Nhưng..."

" Nhưng sao ạ?." Tôi gắng hỏi.

" Nhưng con phải nói với mẹ đấy !. Bố sẽ không hé môi tí gì với Renee đâu!.

Tất cả là phần con đấy." Bó lại nở ra một tràng cười ha ha.

Tôi dùng tay trên nắm đấm cửa, mỉm cười. Chắc chắn lúc này những từ ngữ của Charlie đã làm tôi lo sợ. Bất hạnh cuối cùng và kinh khủng nhất : *Nói với Renee*. Kết hôn sớm là một trong những điều đầu tiên được liệt kê trong sổ đen của mẹ, còn hơn cả lược những con chó con còn sống. Nhưng ai có thể đoán trước được phản ứng của mẹ?. Không phải tôi. Chắc chắn không phải Charlie. Có thể là Alice, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện hỏi cô ấy.

"Này, Bella." Renee nói sau khi tôi nghẹn thở và bắt đầu cà lăm những từ không thể nói ra được : *Mẹ, con sẽ cưới Edward*. "Mẹ hơi chạnh lòng vì con phải để lâu như thế mới nói với mẹ đấy. Vé máy bay càng mắc thêm. Ôi.." Mẹ cau kinh. "Con có nghĩ là áo vét của dựng Phil hoàn tất trước lúc đó không?. Nếu ông ấy không mặc áo vét thì điều đó chỉ tổ làm hỏng các bức ảnh."

"Đợi một giây, mẹ." Tôi thở gấp. "Ý mẹ là gì, để lâu quá là sao?. Con chỉ vừa mới quyết định đính hôn thôi, ngày hôm nay "

"Hôm nay hả? Thật sao? Thật ngạc nhiên. Mẹ cứ tưởng...."

"Mẹ tưởng là sao?. Lúc nào mẹ biết vậy?."

"Ừ, khi con đến thăm mẹ vào tháng tư, mọi chuyện trông có vẻ dễ dàn xếp hơn đấy, nếu con biết ý mẹ là gì. Chẳng khó mấy để đọc tâm tư của con. Nhưng mẹ không nói ra điều đó vì mẹ hiểu nó chẳng tốt cho con tí nào. Con giống Charlie lắm." Mẹ thờ dài có vẻ chịu đựng. "Một khi con đã quyết định thì chẳng có lý do gì để nói với con nữa. Dĩ nhiên, giống như Charlie, con cũng sẽ kiên quyết tới cùng với quyết định của mình."

Và sau đó mẹ đã nói điều cuối cùng mà tôi luôn mong đợi được nghe từ mẹ.

"Con không sai, Bella. Con nói giống như con có ngốc nghếch tí chút, và mẹ đoán là bởi vì con sợ mẹ." Mẹ cười khúc khích. "Sợ những gì mẹ sẽ nghĩ. Và mẹ biết mẹ đã nói rất nhiều thứ về kết hôn và sự ngu ngốc- mẹ chẳng nhắc lại chúng nữa đâu- nhưng con cần nhận ra rằng những thứ đó đặc biệt đúng với mẹ đấy. Con là một người hoàn toàn khác mẹ. Con có những lỗi lầm của riêng con và mẹ chắc chắn con sẽ phần nào hối tiếc vì điều đó trong đời. Nhưng kết tội con không phải là vấn đề của con đâu, con yêu. Con có cơ hội để làm điều đó hơn là lúc đã gần 40 tuổi như mẹ biết đấy." Renee lại cười. "Đứa con trưởng thành sớm hơn tuổi của mẹ. May mắn thay, con hình như đã tìm được một tâm hồn già cõi khác rồi."

"Mẹ không sao đấy...chứ?. Mẹ không nghĩ là con đang phạm một lỗi to uych à?."

"Ừ, chắc chắn rồi. mẹ mong là con sẽ đợi thêm vài năm nữa cơ. Ý mẹ là, đối với con mẹ có đủ già để trở thành một bà mẹ vợ rồi không?. Đừng trả lời

nó. Đó không phải về mẹ. Đó là vì con. Con hạnh phúc chứ ?."

" Mẹ không rõ. Mẹ chuẩn bị có một kinh nghiệm ngoài luồng rồi." Renee cười khẽ.

" Cậu ta có làm con hạnh phúc không Bella ?."

" Có, nhưng..."

" Hay là con lại muốn ai khác?."

" Không, nhưng..."

" Nhưng gì ?."

" Nhưng không phải là mẹ sẽ nói như con lại giống như mấy đứa con nít cuồng dại khác ngay lúc này chứ ?."

" Con chưa bao giờ là một đứa con nít cả, cưng của mẹ. Con biết cái gì tốt nhất cho con mà."

Ở những tuần cuối cùng, Renee lại tham gia quán xuyến chuyện đám cưới. Mẹ buồn điện thoại mấy tiếng đồng hồ mỗi ngày để nói chuyện với mẹ Edward, bà Esme - bà chẳng còn một chút lo lắng về việc hoà thuận với thông gia nữa. Renee thần tượng Esme, nhưng ngay sau đó, tôi nghi ngờ bất cứ ai có thể chịu được chuyện đối xử kiểu ấy với người gần như đã là mẹ chồng yêu quý của tôi rồi.

Điều đó khiến tôi trở thành một kẻ thừa thãi. Nhà Edward và nhà tôi đã cùng nhau chuẩn bị chu đáo đám cưới để tôi không phải làm hoặc biết hoặc nghĩ quá nhiều về bất cứ thứ gì của chuyện ấy.

Charlie rất giận, tất nhiên, nhưng điều ngọt ngào nhất là bố không phải giận tôi. Renee trở thành kẻ phản bội. Bố cứ đinh ninh là mẹ sẽ gây khó khăn. Bố có thể làm gì bây giờ, khi mà mối đe dọa cuối cùng-ý là mẹ đấy- đã hoàn toàn không còn nữa?. Bố chẳng có gì cả, và bố biết điều ấy. Vì vậy bố cứ ủ rũ vòng quanh nhà, lảm bảm những điều đại loại như không thể tin nổi ai trên thế giới này nữa...

" Bố?". Tôi gọi khi tôi đẩy cánh cửa chính." Con về rồi."

" Khoan đã, Bella, đứng yên đó "

" Hử?". Tôi hỏi, tự động dừng lại.

" Chờ ba một giây. Ôi, cháu đâm phải bác rồi, Alice."

Alice?.

" Xin lỗi, Charlie." Giọng nói ngân nga của Alice đáp trả." Thế nào rồi ?."

" Hình như bác bị chảy máu chỗ ấy."

" Bác ổn mà. Không trầy xí da nào cả". "Tin cháu đi."

" Cái gì đang diễn ra vậy?". Tôi hỏi, do dự đứng ở cửa ra vào.

" Ba mươi giây nữa thôi, Bella." Alice nói với tôi." Sự kiện nhẫn của cậu sẽ được đền đáp mà."

" Hừm." Charlie bồi thêm.

Tôi dầm dẫm chậm, đếm từng nhịp một. Trước khi tôi đếm tới giây thứ 30,

Alice nói. "Được rồi, Bella, vào đi!".

Di chuyển cẩn trọng, tôi vòng quanh góc trước khi bước vào phòng khách.

"Ồ." Tôi gất gồng. "Ồi, bố. Không phải là bố trông rất..."

"...lố bịch ấy hả?" Charlie cắt ngang.

"Con đang nghĩ đến một cái gì đó lạc quan hơn."

Charlie đỏ mặt ngượng ngùng. Alice cầm khuỷu tay bố và đưa bố điếu quanh nhà để trình diễn mình trong bộ áo vét màu xám nhạt

"Bây giờ thì thôi ngay trò ấy đi, Alice. Bác trông như một thằng ngốc."

"Chẳng có ai mặc đồ do con thiết kế mà lại trông giống thằng ngốc cả."

"Bạn ấy đúng đấy, bố. Bố trông thật tuyệt vời!. Vì dịp nào đây vậy?"

Alice tròn mắt. "Đây là lần kiểm tra cuối cùng để cho phù hợp đấy. Cho cả hai người."

Tôi tắt ngay cái trở mắt khỏi một Charlie lần đầu tiên trở nên trang nhã đến bất bình thường và nhìn cái túi chứa cái váy cườm màu trắng đáng lo ngại được đặt cẩn thận trên sofa.

"Aaaà."

"Đến nơi hạnh phúc của cậu đi nào, Bella. Không lâu đâu."

Tôi hít sâu và nhắm mắt lại. Giữ cho chúng không mở ra, tôi vấp ngã trên đường lên cầu thang để tới phòng mình, tôi cởi đồ lót và thảng tay ra.

"Cậu nên nghĩ là mình sẽ xỏ từng mảnh tre vào trong móng của cậu." Alice cầu nhàu khi cô ấy theo tôi vào phòng.

Tôi chẳng quan tâm đến cô ấy. Tôi đang hạnh phúc.

Hạnh phúc khi những mớ hỗn độn và tùm lum của đám cưới đã trôi qua và được giải quyết. Lùi lại phía sau tôi. Gần như bị chặn lại và bỏ quên.

Chúng tôi chỉ có một mình, chỉ Edward và tôi. Mọi sắp đặt đều rất mờ nhạt và vẫn đang thay đổi- hình ảnh lưu chuyển từ khu rừng đầy sương tới thành phố đầy mây và tới đêm ở Bắc cực.- bởi Edward vẫn đang giữ bí mật nơi chúng tôi sẽ hưởng tuần trăng mật. Nhưng tôi không quan tâm đặc biệt đến những nơi ấy.

Edward và tôi sẽ gắn kết cùng nhau, tôi sẽ phủ đầy cuộc đời tôi với những gì chúng tôi đã hứa hẹn với nhau một cách hoàn hảo. Tôi sẽ kết hôn với anh. Đó là điều vĩ đại. Nhưng tôi đã chấp nhận những món quà lớn lao từ anh ấy và cũng đã được đăng ký, mặc dù vô ích, vào Đại học Dartmouth vào mùa thu. Bây giờ, đó là chuyện của anh ấy.

Nhưng trước khi anh biến đổi tôi thành ma cà rồng- điều cam kết lớn của anh- anh vẫn còn một điều kiện khác để làm mọi thứ trở nên tốt như mong đợi.

Edward bị ám ảnh bởi những gì thuộc về con người mà tôi đã từ bỏ, những kinh nghiệm mà anh không muốn tôi bỏ lỡ. Hầu hết chúng- ví dụ như những cuộc đi dạo- đối với tôi đều có vẻ ngốc nghếch. Đó là kỷ niệm duy nhất về

thời gian làm con người mà tôi lo lắng sẽ bỏ mất. Tất nhiên, điều mà anh muốn là tôi hoàn toàn có thể quên đi chúng.

Đầu vậy, đây mới là chuyện đáng nói. Tôi biết một chút về việc tôi sẽ như thế nào khi tôi không còn là con người nữa. Trước tiên tôi sẽ trở thành một tân ma cà rồng (ma cà rồng mới sinh ra _newborn vampires), và tôi sẽ nghe tất cả những câu chuyện về nơi sẽ là gia đình của tôi trong những ngày đầu tiên, khi tôi còn hoang dại. Vài năm nữa, cảm giác duy nhất của bản thân tôi sẽ chỉ còn là *Khát*. Nó sẽ khiến tôi mất một thời gian dài để tôi tìm và trở lại là chính tôi. Và thậm chí cả khi tôi đã tự chủ được, tôi cũng sẽ không bao giờ cảm giác được như bây giờ nữa.

Con người...và quên mình vì tình yêu.

Tôi muốn có kinh nghiệm hoàn hảo nhất của mình trước khi tôi đánh đổi cái cơ thể ấm áp, dễ vỡ và đầy mùi hương này cho một thứ gì đó đẹp, mạnh mẽ...và không biết nữa. Tôi muốn một kỳ trăng mật thật sự với Edward. Và mặc dù nỗi sợ lớn nhất của anh là đặt tôi vào tình thế nguy hiểm, nhưng anh vẫn đồng ý thử.

Tôi chỉ ngờ ngờ ngạc nhận thức được Alice và cảm giác sự trơn mượt của vải satin lên làn da tôi. Tôi không quan tâm, hiện giờ, tất cả những gì thị trấn nói là về tôi. Tôi không muốn trở thành ngôi sao quá sớm. Tôi không lo lắng về chuyện lỡ bước hay cười rúc rích một cách sai lầm hoặc quá trẻ hay trở thành một cử tọa sáng giá hoặc quan tâm đến một chỗ trống nơi bạn thân nhất của tôi đáng lẽ phải ở đó.

Tôi đang ở nơi hạnh phúc này với Edward.

Hùng đông

Chương 2

Đêm dài.

" Em đã thấy nhớ anh rồi "

" Anh không cần phải đi nữa. Anh có thể ở lại..."

" Ừ...Hừm...."

Đó là một khoảng khắc khá dài, chỉ có tiếng tim đập thành thịch của tôi, nhịp điệu vỡ ra của hơi thở gấp gấp liên tục bị ngắt quãng của hai người , và tiếng thì thầm khe khẽ của đôi môi đang lướt trên nhau đồng điệu.

Đôi khi thật dễ dàng để quên mất rằng tôi đang hôn một ma cà rồng. Nhưng không phải vì anh trông bình thường hoặc giống một con người -tôi không thể quên được phút giây nào mà tôi đang ôm lấy một người còn giống thiên

thần hơn cả người đàn ông đang ở trong vòng tay tôi- mà bởi vì anh làm tôi cảm thấy rằng tôi không thể kháng cự nỗi đôi môi của anh đang lướt dịu dàng trên môi tôi, mặt tôi, cổ tôi. Anh thề với tôi rằng anh đã vượt qua được sự cảm dỗ của mùi máu trong cơ thể tôi rất lâu rồi, anh đã quen với điều đó, rằng việc anh sợ anh sẽ mất tôi đã cứu anh ra khỏi mọi khát khao được hút máu tôi. Nhưng tôi biết mùi máu của tôi vẫn làm anh đau đớn- vẫn đốt cháy cổ họng anh như thiêu như đốt.

Tôi mở mắt và tìm đôi mắt của anh hiện giờ đang hướng vào khuôn mặt của tôi. Việc anh nhìn tôi như thế chẳng có gì lạ cả. Giống như thể tôi là giải thưởng còn có giá trị lớn hơn cả kẻ chiến thắng mạnh mẽ và may mắn...

Ánh mắt chúng tôi dừng lại bên nhau một chút; đôi mắt hoàng ngọc của anh sâu thẳm đến nỗi tôi mừng rỡ thấy tôi có thể nhìn thấu tâm hồn anh. Thật lỗi bịch khi thừa nhận sự thật rằng - sự tồn tại của linh hồn anh - luôn luôn là một câu hỏi đối với tôi, dù cho anh là một ma cà rồng. Anh có tâm hồn đẹp đẽ nhất, đẹp hơn nhiều khối óc xuất sắc hoặc khuôn mặt không thể so sánh được hay cơ thể quyền rũ của mình.

Anh nhìn lại tôi như thể anh cũng có khả năng thấy hết linh hồn tôi và như thể anh thích cách anh nhìn tôi như thế. Anh không thể đọc được tâm trí của tôi như cái cách mà anh đọc của những người khác. Ai mà biết được tại sao một thứ gì đó bất thường trong não tôi và đã làm cho tôi miễn trừ khỏi tất cả các năng lực phi thường và đáng sợ mà một số kẻ bất tử đang có. (Chỉ có suy nghĩ của tôi là bất khả xâm phạm; cơ thể tôi vẫn còn là mục tiêu săn đuổi của những ma cà rồng có khả năng ấy nhưng chọn một cách tồn tại khác Edward). Nhưng tôi luôn cảm thấy chân thành rằng thật tuyệt khi sự trực trặc đó đã khiến cho suy nghĩ của tôi luôn được bí mật. Nhưng đúng là quá xấu hổ nếu coi nó làm phương tiện có thể che giấu cảm xúc của tôi lúc này.

Tôi kéo khuôn mặt của anh lại gần tôi.

" Chắc chắn là anh sẽ ở lại " Anh thì thào ngay sau đó.

" Không, không. Đây là **tiệc độc thân** của anh. Anh phải đi."

Miệng nói những từ ấy, nhưng những ngón tay ở bàn tay phải của tôi đã khóa chặt vào mái tóc màu đồng của anh, tay trái tỳ nhẹ vào một phần nhỏ nơi lưng anh. Đôi tay anh vuốt ve khuôn mặt tôi.

" **Tiệc độc thân** được tổ chức cho những ai đang cảm thấy buồn khổ khi phải trải qua những ngày cô đơn. Anh không thể háo hức hơn được nữa khi có em ở bên anh. Vì vậy đừng mất công bắt anh đi."

" Đúng..." Hơi thở tôi phả vào làn da lạnh băng nơi cổ anh.

Điều đó thật sự hoà hợp không gian hạnh phúc này. Charlie chắc chắn đã ngủ trong phòng riêng của bố, có lẽ để bố ở một mình là tốt nhất đối với ông lúc này. Chúng tôi cuộn lấy nhau trên giường, ghì lấy cơ thể của nhau càng

nhiều càng tốt, trông như thể tôi đang bị quấn vào một cái khăn len to sụ đến nỗi trông tôi giống như ở trong một cái kén. Tôi ghét sự cần thiết của một chiếc áo khoác, nhưng đúng là nó đã phần nào giảm bớt sự lãng mạn khi rằng tôi bắt đầu va cặp cặp vào nhau vì lạnh. Charlie có thể để ý nếu tôi mở máy sưởi lên vào tháng tám...

Ít nhất, nếu tôi bắt buộc phải nằm trong đồng chăn ấy, áo sơ mi của Edward cũng đã bị bỏ lại trên sàn. Tôi không bao giờ hết ngỡ ngàng và sững sốt khi thấy cơ thể anh hoàn hảo tới thế nào - trắng, lạnh và bóng mượt như đá hoa cương. Tôi di tay xuống bộ ngực cứng như đá của anh, lần theo vùng bằng phẳng ở bụng, chỉ là không thể ngót kinh ngạc. Anh chột khẽ rùng mình, và đôi môi anh lại tìm đến tôi lần nữa. Hơi thở ngọt ngào của anh - lạnh và quyến rũ - bao trùm lấy khuôn mặt tôi.

Anh bắt đầu lại lùi ra - điều mà anh luôn tự động của anh mỗi khi anh cảm thấy một thứ gì đó đã đi quá xa, phản ứng thấy được rõ ràng cho dù lúc đó anh thực sự muốn tiếp tục điều ấy. Edward tốn phần lớn thời gian của cuộc đời mình để chống lại sự thoả mãn cảm xúc vật lý. Tôi biết rằng thay đổi những thói quen ấy ngay bây giờ sẽ khiến anh lo lắng thêm biết bao nhiêu. "Chờ đã." Tôi nói, ôm chặt lấy bờ vai của anh và áp chặt cơ thể tôi vào anh hơn. Tôi nâng một chân lên và kẹp chặt ở eo anh." Luyện tập sẽ khiến mọi thứ trở nên hoàn hảo đấy."

Anh cười khẽ." Ừ, bằng cách này chúng mình gần như tiến tới sự hoàn hảo đấy nhỉ ?. Em đã từng ngủ như thế này bao giờ vào tháng cuối cùng không ?."

" Nhưng đây là cuộc diễn tập thôi mà." Tôi nhắc nhở." Và chúng ta đang luyện tập một số cảnh nhất định. Đây không phải là lúc cứ giữ cho em an toàn nữa."

Tôi nghĩ anh sẽ cười, nhưng anh không trả lời, và cơ thể anh chột bất động với tác động đột ngột ấy. Màu hoàng ngọc trong đôi mắt anh cứng dần thể lỏng sang rắn.

Tôi rà lại những gì mình nói, nhận ra rằng anh có thể đã nghe phải thứ gì." Bella..." Anh thì thầm.

" Đừng có lại bắt đầu đấy." Tôi nói." Thoả thuận là thoả thuận."

" Anh không biết. Nhưng mà thật khó để anh tập trung khi em ôm anh như thế. Anh...anh không thể nghĩ cái gì cho ra hồn được. Anh sẽ không thể tự kiểm soát được. Em sẽ bị đau..."

" Em ổn mà."

" Bella..."

" Suyt!". Tôi áp chặt môi mình vào môi anh để ngăn sự tán công đầy lo lắng ấy. Tôi đã nghe nó quá nhiều trước đó. Anh chẳng bao giờ thoát ra khỏi chuyện đó cả. Chỉ ít là trước khi tôi kết hôn với anh.

Anh hôn lại tôi rất lâu, nhưng tôi không thể nói là anh đã làm chuyện đó khác trước. Lo lắng, luôn luôn lo lắng. Sẽ thay đổi nhiều thế nào khi anh không cần phải lo lắng về tôi nữa. Anh ấy đã làm gì với thời gian rồi đây nhỉ ?. Anh phải có thêm một thói quen mới thôi.

" Chân em thế nào rồi.?" Anh hỏi.

Thừa hiểu rằng anh không diễn đạt nó theo nghĩa đen, tôi trả lời." Khá ấm."

" Thật không ? Không suy nghĩ lại đây chứ ?. Không phải muợn để em thay đổi quyết định đâu.?"

" Bây, anh đang định bỏ rơi em đây à?."

Anh cười nhẹ nhàng." Chỉ là để chắc chắn thôi mà. Anh chỉ không muốn em làm bất cứ thứ gì em không chắc."

" Em chắc chắn về anh. Phần còn lại em tự xoay xở được."

Anh do dự, và tôi tự hỏi nếu tôi lại lần lượt anh lần nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra.

" Em có thể chứ?." Anh lặng lẽ hỏi." Anh không nói tới đám cưới- thứ mà anh chắc chắn rằng em sẽ sống sót cho dù có e ngại tới mức nào- nhưng sau cùng....Renee và Charlie sẽ ra sao ?."

Tôi thở dài." Em sẽ nhớ hai người." Tệ hơn, bố mẹ chắc chắn sẽ nhớ tôi, mà tôi thì không muốn tiếp tay cho anh đổ thêm dầu vào lửa.

" Angela và Ben cùng Jessica và Mke."

" Em cũng sẽ nhớ các bạn của em." Tôi mỉm cười trong bóng tối." Đặc biệt là Mike. Ôi, Mike!. Em sẽ sống tiếp như thế nào đây?."

Anh càu nhàu.

Tôi cười nhưng sau đó lại trầm tư." Edward, chúng ta đã xem xét đi xem xét lại nó. Em biết rằng điều đó sẽ khó khăn, nhưng đó là điều em muốn. Em muốn anh, em muốn anh mãi mãi. Một cuộc đời không đủ cho em."

" Dừng lại mãi mãi ở tuổi 18". Anh thì thầm.

" Ước mơ của mọi phụ nữ trở thành hiện thực." Tôi trêu chọc.

" Chẳng bao giờ thay đổi...chẳng bao giờ đi tiếp...."

" Điều đó có nghĩa gì vậy ?."

Anh chậm rãi trả lời." Em có nhớ khi chúng ta nói với Charlie rằng chúng ta sẽ cưới nhau?. Và bố đã nghĩ em có... thai?."

" Và bố đã nghĩ tới chuyện bán anh." Tôi cười và đoán." Chấp nhận chuyện ấy đi- trong một giây, bố đã thực sự nghĩ tới điều đó."

Anh không trả lời. " Chuyện gì vậy, Edward?."

" Anh chỉ mong...,ừ, anh chỉ mong bố đã đúng."

" Hả..." Tôi thở gấp.

" Anh đã mong nhiều hơn cái cách mà bố đã nghĩ. Rằng chúng ta có thể có khả năng làm được điều đó. Anh cũng ghét phải lấy đi khỏi em điều ấy."

Điều đó khiến tôi mất đến một phút." Em biết em đang làm gì."

" Làm thế nào mà em biết được điều đó hả Bella ?. Nhìn mẹ của anh, nhìn chị của anh đi. Không dễ dàng từ bỏ như em tưởng tượng đâu."

" Esme và Rosalie chấp nhận được điều đó. Nhưng nếu sau này có vấn đề gì, chúng ta có thể làm điều mà Esme đã làm - chúng ta sẽ nhận con nuôi ."

Anh thở dài, và sau đó giọng anh trở nên dữ tợn." như vậy là không ĐÚNG !. Anh không muốn em từ bỏ bất cứ thứ gì vì anh. Anh muốn cho em, chứ không phải là lấy từ em bất cứ cái gì. Anh không muốn đánh cắp tương lai của em. Giá như anh là con người..."

Tôi đặt tay lên môi anh." Anh là tương lai của em. Giờ thì dừng lại đi. Đừng có ủ rũ nữa hoặc em sẽ gọi các anh của anh đến và lôi anh đi đây. Có lẽ anh cần một bữa **tiệc độc thân** thật."

" Anh xin lỗi. Anh đã than vãn nhiều quá phải không ?. Có lẽ do căng thẳng thần kinh."

" Anh lạnh chân rồi à ?."

" Không phải ý đó đâu. Anh đã đợi tới một thế kỷ để cưới em, cô Swan ạ. Lễ cưới là thứ mà thứ duy nhất mà anh không thể đợi được." Anh bỗng ngắt quãng suy nghĩ." Ôi, đối với tình yêu điều đó quả là thần thánh."

" Có chuyện gì vậy ?."

Anh rít qua kẽ răng." Em không cần phải gọi các anh của anh nữa. Hiện nhiên là tối nay Emmett và Jasper sẽ không để cho để cho anh thoát rồi ."

Tôi ôm lấy anh một giây và sau đó thả anh ra. Tôi không thể cầu nguyện mà hòng mong thắng được trò chơi kéo co với Emmett. " Vui vẻ nhé."

Có một tiếng kêu rít lên dội vào cửa sổ - một ai đó đã cố ý cào những móng tay thép của họ qua lớp kính để gây ra một tiếng ồn chói cả tai và sồn da gà. Tôi rùng mình.

" Nếu em mà không thả Edward ra " Emmett- vẫn còn ả mình trong bóng tối-rít lên đây đe dọa " thì bọn anh sẽ săn đuổi *cậu ta* đây."

" Đi đi". Tôi cười." Trước khi các anh ấy phá nhà em."

Edward tròn mắt, nhưng anh đã chạm đất chỉ trong một bước di chuyển nhẹ nhàng và mặc áo vào sau một bước khác. Anh cúi người và hôn vào trán tôi.

" Ngủ đi nhé. Mai em sẽ có một ngày quan trọng đây."

" Cảm ơn anh!. Chắc chuyện đó sẽ đánh gục em mất."

" Anh sẽ gặp em ở bộ thờ nhé." (Nơi cha xứ đọc kinh cầu phúc cho cô dâu và chú rể).

" Em sẽ là người mặc bộ đồ trắng." Tôi mỉm cười vì mình đã nói cứ như thể hoàn toàn từng trải rồi.

Anh cười dịu dàng và nói." Rất thuyết phục " và sau đó bất chợt dồn sức cúi mình, cơ bắp nổi lên như lò xo. Anh biến mất- quãng mình qua cửa sổ quá nhanh để tôi có thể kịp nhìn thấy.

Bên ngoài, có một tiếng ạch cam lạng, và tôi nghe thấy Emmett càu nhàu .

" Các anh tốt hơn hết là đừng làm anh ấy phải tới trễ" Tôi lẩm bẩm và biết thừa họ có thể nghe thấy câu nói của tôi.

Và sau đó, khuôn mặt của Jasper chột chằm chú vào cửa sổ nơi tôi đứng, mái tóc màu vàng mật phản chiếu ánh bạc trong ánh trăng mờ xuyên qua những đám mây của anh rung rinh.

" Đừng lo, Bella. Bọn anh còn thừa thời gian đưa cậu ta về nhà mà."

Tôi chột trở nên rất bình tĩnh, mọi nỗi lo ngại trở nên không còn quan trọng nữa.

Jasper, bằng cách của mình, cũng tài năng như Alice với khả năng tiên đoán chính xác đến kỳ lạ của bạn ấy. Khả năng thông thường của Jasper là những trạng thái còn hơn cả những chuyện xảy ra ở tương lai, đó là việc không thể kháng cự những cảm giác mà anh muốn bạn phải cảm nhận.

Tôi ngồi xuống một cách vụng về, vẫn còn vướng vào lớp chăn. " Jasper ? Những ma cà rồng thường làm gì trong buổi lễ độc thân vậy ?. Anh không định đưa anh ấy đến câu lạc bộ thoát y đấy chứ ?."

" Đừng nói cho cô ấy nghe gì hết " Emmett làu bàu phía dưới. Sau đó, có một tiếng huých khác, và Edward cười thâm.

" Thư giãn nào" Jasper nói với tôi- và tôi có cảm giác như thế thật ." Chúng tôi, nhà Cullen, có bản sắc riêng chứ. Chỉ là vài con sư tử núi, một cặp gấu xám Bắc Mỹ. Nhiều hơn một chút cho một buổi tối đi ăn ngoài. "

Tôi tự hỏi không biết tôi có thể nói thật ung dung về chế độ ăn kiêng của những ma cà rồng " chay" không.

" Cảm ơn, Jasper."

Anh nháy mắt và biến mất khỏi đêm tối.

Bên ngoài đã hoàn toàn yên tĩnh. Tiếng ngáy có phần nghèn nghẹt của Charlie lớn vờn quanh những bức tường.

Tôi ngồi dựa vào gối, cảm thấy buồn ngủ. Tôi chăm chú quan sát những khoảng tường của căn phòng mình, chúng ánh lên màu trắng nhạt trong ánh trăng từ mi mắt nặng trĩu.

Đêm nay là đêm cuối cùng của tôi ở căn phòng này. Đêm cuối cùng là Isabella Swan. Tôi mai, tôi sẽ là Bella Cullen. Cho dù đối với tôi, toàn bộ đám cưới đầy tính thử thách này quả là khó khăn, tôi vẫn phải thừa nhận rằng tôi thích được nghe điều đó.

Tôi để tâm trí mình lơ đãng vẩn vơ một lúc, mong cơn buồn ngủ sẽ cuốn tôi đi. Nhưng, sau một số phút, tôi cảm thấy bản thân ngày càng tỉnh táo hơn, nỗi lo lắng cào ruột và khiến nó xoắn lại đến mức khó chịu. Cái giường trở nên quá mềm mại, quá ấm áp nếu không có Edward. Jasper đã đi rồi, và mọi cảm giác yên bình và thư giãn cũng đã trôi theo anh ấy. Ngày mai sẽ là một ngày rất dài.

Tôi nhận thấy rằng hầu hết mọi sự sợ hãi của tôi thật ngớ ngẩn- tôi chỉ phải

tự vượt qua chính mình. Sự quan tâm chăm sóc của anh là một phần không thể thiếu của cuộc đời tôi. Tôi luôn cảm thấy không hoà hợp với cảnh tượng trống trải này. Tuy thế, tôi có một số nỗi lo nhất định.

Đầu tiên là đoàn xe chở váy cưới. Alice hoàn toàn để cho những thẩm mỹ đầy tính nghệ thuật của mình át chế mục đích thực tiễn của chiếc váy ấy. Huy động cả cầu thang nhà Cullen và một đoàn xe nghe có vẻ như không tương. Đáng lẽ tôi nên tập dượt trước.

Sau đó là danh sách khách mời.

Gia đình Tanya, thị tộc Denali có thể sẽ đến bất cứ lúc nào ở lễ cưới. Nhưng thật là thiếu tế nhị nếu để gia đình Tanya ở chung phòng với khách mời từ bộ lạc Quileute, bố Jacob và nhà Clearwater. Những người Denali chẳng ưa người sói tí nào. Trên thực tế, rốt cục chị Irina của Tanya sẽ không đến dự đám cưới, cô ấy luôn nuôi một mối thù truyền kiếp với người sói khi đã giết bạn của cô là Laurent (chỉ là vì hắn ta định giết tôi). Cảm ơn vì mối thù hằn ấy, thị tộc Denalis đã bỏ gia đình Edward khỏi những việc cần ít thời gian nhất. Nó không giống với việc những con sói Quileute đã cứu mạng sống của tất cả chúng tôi khi đám tân ma cà rồng tấn công...

Edward đã cam đoan với tôi là việc để nhà Denalis gần những người Quileute không hề nguy hiểm. Tanya và cả gia đình của cô- cạnh Irina- cảm thấy thực sự có lỗi khủng khiếp cho sự bỏ mặc ấy. Đỉnh chiến với người sói là một cái giá nhỏ để phân nào để đền đáp, một món nợ mà họ sẵn sàng trả. Đó là vấn đề lớn nhất, nhưng cũng có một vấn đề nhỏ nữa : Lòng tự trọng dễ tổn thương của tôi.

Tôi chưa bao giờ thấy Tanya, nhưng tôi chắc chắn rằng gặp mặt cô ấy sẽ không phải là một kinh nghiệm dễ chịu cho vốn sống của tôi. Ngày xưa ngày xưa, có lẽ trước khi tôi sinh ra, cô ấy đã đóng một vai trò gì đó với Edward- không phải tôi đổ lỗi cho cô ấy hay ai khác vì mong muốn được có Edward. Dù vậy, chí ít cô ấy vẫn luôn đẹp và huyền ảo đến tuyệt vời. Mặc dù Edward hoàn toàn -đã ưu tiên tôi đến mức không thể tưởng tượng nổi -thì tôi vẫn không thể ngừng so sánh.

Tôi đã lầm bầm chút ít cho đến khi Edward, người biết điểm yếu của tôi, làm tôi cảm thấy mình có lỗi.

" Bọn anh là những điều gần gũi nhất mà họ có đối với một gia đình, Bella". Anh nhắc tôi." Họ luôn cảm thấy mình là trẻ mồ côi, em biết đấy, cho dù sau bao nhiêu lâu đi nữa."

Và tôi phải thừa nhận điều ấy, giấu đi vẻ mặt khó chịu của mình.

Bây giờ Tanya đã có một gia đình lớn, gần như gia đình Cullen. Họ có năm người : Tanya, Kate và Irina được gia nhập với sự giúp sức của Carmen và Eleazar gần giống như cách gia đình Cullen có thêm Alice và Jasper, tất cả họ đều gần bó bởi khát khao được sống nhiều tình yêu thương hơn những

ma cà rồng thường vẫn hay làm.

Đối với tất cả các bạn, dù vậy, Tanya và các chị của cô ấy vẫn đang độc thân theo một kiểu. Vẫn tiếp tục tiếc thương. Bởi vì một khoảng thời gian rất lâu trước đó, họ cũng đã có một người mẹ.

Tôi có thể tưởng tượng lỗ hổng mà sự mất mát đó để lại. Thậm chí sau một nghìn năm nữa, tôi cố hình dung ra cảnh gia đình Cullen không còn người sáng lập, trung tâm của họ, người dẫn đường, người cha của họ, Carlise. Tôi cũng không thể thấy được điều đó.

Carlise đã giải thích lịch sử nhà Tanya ở một trong những buổi tôi ở lưu lại muộn tại nhà Cullen, tôi đã học nhiều nhất có thể, chuẩn bị càng nhiều càng tốt cho tương lai tôi đã chọn. Câu chuyện của mẹ Tanya là một trong nhiều, một truyền thuyết có tính cảnh cáo, phản ánh rõ một trong những luật lệ mà tôi cần phải biết khi tôi tham gia vào giới bất tử. Chỉ một luật duy nhất- một điều luật mà ngay khi bị phá vỡ thôi thì sẽ lập tức dẫn tới hàng nghìn vấn đề tai họa khác, đó là : **Giữ bí mật**

Giữ bí mật có nghĩa là rất nhiều thứ- sống kín đáo như nhà Cullen, chuyển chỗ trước khi con người có thể nghi ngờ chuyện họ không tăng thêm tí tuổi nào. Hoặc hoàn toàn giữ không để cho con người hay biết- ngoại trừ thời điểm các bữa ăn- cái cách mà những người du cư như James và Victoria đã sống, con đường mà bạn của Jasper, Peter và Charlotte vẫn đang duy trì. Nó có nghĩa là giữ kiểm soát bất cứ một tân ma cà rồng nào mà bạn tạo ra, như Jasper đã làm khi anh sống với Maria. Như Victoria đã thất bại khi làm điều đó với tân ma cà rồng của cô ta.

Nhưng trước tiên, nó không có nghĩa là tạo ra một số thứ gì đó vô dụng, bởi vì, có một số sinh vật đã không thể kiểm soát nổi.

" Bác không biết tên mẹ Tanya." Carlise gật đầu, đôi mắt hoàng ngọc, gần như phản chiếu chính xác màu tóc hoe của ông ánh lên một nỗi buồn khi nhớ đến nỗi đau của Tanya." Họ không bao giờ nói điều đó về bà ấy nếu họ có thể tránh, chưa bao giờ tự nguyện nghĩ đến bà ấy.

" Người phụ nữ đã tạo ra Tanya, Kate và Irina- người yêu thương chúng vô cùng, bác tin là thế, bà đã sống nhiều năm trước khi bác được sinh ra, trong một khoảng thời gian đầy tai họa của thế giới chúng ta, tai họa của những đứa trẻ bất tử."

" Điều mà họ nghĩ, những bậc tiền bối ấy, bác đang bắt đầu không hiểu. Họ tạo ra những ma cà rồng còn nhiều hơn cả con người, giới này lúc đó còn có số lượng ít hơn cả trẻ sơ sinh nữa."

Tôi nuốt nước bọt ngược trở lại ống quản đang nổi còn lên trong cổ khi đang cố vẽ ra dần dần bức tranh mà ông miêu tả." Chúng rất đẹp." Carlise giải thích rất nhanh khi thấy phản ứng của tôi." Rất được yêu quý, rất được say mê, cháu không thể tưởng tượng được đâu. Cháu không thể làm gì ngoài

việc ở bên chúng để yêu chúng, đó quả thực là một thứ tự phát."

" Tuy nhiên, chúng không được dạy dỗ. Chúng ngay lập tức dừng lại ở bất cứ lứa tuổi phát triển nào mà chúng đạt được trước khi bị cắn. Những đứa trẻ hai tuổi đáng yêu với lúm đồng tiền và chỉ mới biết bập bẹ nói ngọng cũng có thể huỷ diệt nửa ngôi làng chỉ với một trong những con giện dữ của chúng. Nếu chúng đói, chúng sẽ được cho ăn, và không có dấu hiệu cảnh báo nào có thể kiềm chế được chúng. Con người thấy chúng hành động, những câu chuyện lan truyền, nỗi sợ hãi toả nhanh như cháy rừng..."

" Mẹ của Tanya đã tạo ra một đứa trẻ như thế. Và giống như những bậc tiền bối, bác không thể tìm hiểu được nguyên nhân tại sao họ làm vậy." Ông hít một hơi thở sâu và vũng vàng." Nhà Volturi tất nhiên cũng trở nên liên đới." Tôi đã nao núng như tôi luôn luôn cảm thấy thế khi nghe thấy cái tên ấy, nhưng dĩ nhiên huyền thoại về ma cà rồng Ý- chất hoàng gia trong sự tôn kính của những người khác đối với họ sẽ khiến họ trở thành trung tâm cho toàn bộ câu chuyện này. Sẽ không có luật nếu không có hình phạt, sẽ không có hình phạt nếu không có ai truyền tải hay thực hiện nó. Ba bậc tiền bối, Aro, Caicus, Marcus tuân theo luật của lực lượng Volturi, tôi chỉ gặp họ đúng một lần, nhưng ở cuộc chạm trán ngắn gọn ấy, dường như đối với tôi, Aro, với khối óc đầy quyền lực của ông- tài năng thiên bẩm đọc thấu suy nghĩ người khác chỉ bằng một lần chạm, để rồi ông ta biết mọi suy nghĩ mà một con người đã từng nghĩ tới- là người lãnh đạo thật sự.

" Nhà Volturi quan sát những đứa trẻ bắt tử tại quê hương ở Volterra của họ và trên toàn thế giới. Caius quyết định những kẻ trẻ tuổi không có đủ khả năng bảo vệ bí mật của chúng ta. Và vì thế chúng phải bị huỷ diệt."

" Bác nói với cháu là chúng rất đáng yêu. Ừ, phù thủy đánh lại con người cuối cùng- giới đã gần như bị tiêu diệt hoàn -toàn để bảo vệ chúng. Cuộc chém giết không bị lan rộng như ở chiến tranh phía Nam ở lục địa này, nhưng có sức tàn phá nặng nề hơn theo cách của nó. Những phù thủy giữ được mối quan hệ lâu dài, những truyền thống cũ, bạn bè....Rất nhiều thứ đã mất. Cuối cùng, lý thuyết thuần hoá chúng hoàn toàn bị thải bỏ. Những đứa trẻ bắt tử trở thành điều không được nhắc đến, một điều cấm kỵ."

" Khi bác sống với nhà Volturi, bác có gặp hai đứa nhóc bắt tử, vì thế bác trực tiếp biết được ma lực và những rắc rối mà chúng có. Aro xem xét những đứa nhỏ trong nhiều năm sau khi thảm hoạ chúng tạo ra đã qua đi. Cháu biết bản tính thiên bẩm lúc nào cũng tò mò của ông ấy đấy; ông mong chúng có thể được thuần hoá. Nhưng đến cuối cùng, họ cũng đã thống nhất phán quyết cuối cùng : những đứa trẻ bắt tử không được phép tồn tại." Tôi nhớ mọi thứ nhưng chợt quên mất mẹ chị em nhà Denali khi câu chuyện bắt đầu lại chuyển hướng về bà.

" Không chính xác rõ ràng chuyện gì đã xảy ra với mẹ Tanya". Carlise đã

nói." Tanya, Kate và Irisna đã chắc chắn hoàn toàn được sống cho đến ngày nhà Volturi coi chúng, mẹ của chúng và sự tạo thành bất hợp pháp của bà là những người tù của họ. Có một sự phớt lờ đối với việc Tanya và chị em nó được cứu như thế nào. Aro đã chạm vào chúng và thấy rằng chúng hoàn toàn vô tội, vì thế chúng không bị trừng phạt cùng với mẹ."

" Không ai trong số chúng từng thấy thằng bé ấy trước đó, hay mơ thấy sự tồn tại của nó, cho đến ngày chúng thấy nó bị hoả thiêu trong vòng tay của mẹ. Bác chỉ có thể đoán rằng mẹ chúng đã giữ bí mật để bảo vệ nguồn gốc đích xác của nó. Nhưng tại sao bà ấy lại tạo ra thằng bé đầu tiên? Thằng bé ấy là ai ?, và nó có ý nghĩa thế nào với bà mà khiến bà phải đi qua những lần ranh giới hạn?. Tanya và những đứa khác chưa bao giờ nhận được câu trả lời cho bất cứ câu hỏi nào. Nhưng chúng không thể nào nghi ngờ về tội lỗi của mẹ chúng, bác nghĩ rằng chúng chưa bao giờ thực sự tha thứ cho bà."

" Thậm chí ngay với cả sự bảo đảm an toàn tuyệt đối của Aro rằng Tanya, Kate và Irina là vô tội, Caius vẫn muốn hoả thiêu chúng. Có tội vì có liên đới. Chúng thật may mắn vì Aro ngày ấy thật nhân từ. Tanya và chị em nhà ấy được tha thứ, nhưng cái để lại trong sâu thẳm chúng là một trái tim không lành lặn và sự tôn kính mạnh mẽ không thể đổi thay với luật lệ..."

Tôi không chắc chắn ký ức ấy đã chuyển thành giấc mơ tự khi nào. Khoảnh khắc đó như thể tôi đang lắng nghe Carlise nói trong tâm trí, nhìn vào khuôn mặt của ông, và thoáng chốc sau đó tôi lại trông thấy một khoảng đất xám xịt và cằn cỗi với không khí xung quanh toả ra mùi cháy khét nồng nặc.

Không chỉ có mình tôi ở đó.

Một đám lộn xộn đứng giữa nơi ấy, tất cả đều che mình trong lớp áo choàng màu tro, điều đó đã tôi hoảng sợ- họ chỉ có thể là nhà Volturi, và tôi đã chống lại luật lệ mà họ đã ban bố, may mắn sao đến bây giờ tôi vẫn còn là con người. Nhưng tôi biết, khi tôi thỉnh thoảng tái diễn sự chống lại ấy trong mơ, tôi vẫn vô hình đối với họ.

Vây quanh tôi là những sinh vật đang bị thiêu cháy. Tôi nhận ra mùi vị ngọt ngào trong không khí và không thăm dò cái gò cao ấy quá gần. Tôi không mong muốn được thấy mặt những ma cà rồng mà họ đã chấp pháp để xử tội, vì tôi phần nào lo sợ rằng tôi có thể nhận ra ai đó thân quen trong dàn người bị hoả thiêu ấy.

Những người đứng đầu của Volturi đứng thành vòng tròn quanh một thứ gì đó hoặc một ai đó, và tôi nghe thấy giọng nói thì thầm của họ vang lên trong sự lo lắng và bối rối. Tôi tiến đến sát mép những chiếc áo choàng, bị thôi thúc bởi mong muốn được thấy cái thứ hoặc người đã khiến họ phải xem xét trong nỗi kích động đến nhường ấy. Bò một cách cẩn thận giữa hai trong những thi thể cao lớn được bọc vải liệm, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy chủ đề của tranh luận của họ, hiện giờ đang nổi bật giữa một gò đất cao.

Đứa bé rất đẹp, rất đáng yêu, giống như Carlise đã miêu tả. Nó vẫn còn là nhỏ tí, có lẽ mới chỉ hai tuổi. Những lọn tóc xoăn màu nâu nhạt ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh cùng gò má tròn trĩnh và đôi môi đầy đặn của nó. Và thằng bé đang run rẩy. Đôi mắt nó nhắm lại như thể nó đang quá sợ hãi để chứng kiến cái chết đang tiến gần đến từng giây một.

Tôi bị mắc vào một mong ước mạnh mẽ là cứu đứa trẻ đáng yêu đang sợ hãi ấy khỏi nhà Volturi, bất kể mối đe dọa huỷ diệt của họ, điều đó không còn quan trọng với tôi nữa. Tôi thúc vào họ, không quan tâm việc họ có nhận ra sự có mặt của tôi hay không. Chen lún để lấy khoảng trống, tôi chạy hết tốc lực tới đứa bé.

Tôi chỉ thực sự loạng choạng suýt ngã và bất chợt chết lặng khi thấy được rõ ràng cảnh tượng của cái gò cao mà nó đang ngồi lên. Đó không phải đất và đá - mà là một đồng những xác người queo quắt. Quá muộn để không thấy những khuôn mặt ấy. Tôi biết tất cả họ-Angela, Bella, Jessica, Mike... Và ngay dưới nơi nó ngồi...là thi thể của bố mẹ tôi.

Đứa bé chợt mở to đôi mắt sáng rực máu của nó.

Hùng đông

Chương 3

Ngày quan trọng

Mắt tôi mở ra ngay tức khắc.

Tôi bật dậy rùng mình và thở hổn hển ngay trên chiếc giường ấm áp mất vài phút, cố gắng thoát khỏi giấc mơ. Bầu trời ngoài kia đã kịp chuyển sang màu xám và dần dần thành màu hồng nhạt trong khi tôi chờ cho tim mình đập chậm lại.

Lúc tôi thực sự quay trở lại với hiện thực căn phòng quen thuộc và lộn xộn của mình, tôi đã có chút tự giận dữ. Tại sao lại mơ một giấc mơ như vậy ngay trước lễ cưới của mình chứ !. Đây chính là việc mà tôi đã cố thể thoát khỏi những giấc mơ khó chịu lúc nửa đêm mà.

Cảm thấy rất cần thiết phải thoát ra khỏi cơn ác mộng, tôi mặc quần áo và đâm đầu xuống phòng bếp nhanh hơn mức cần thiết. Đầu tiên tôi dọn dẹp căn phòng đã hầu như sạch sẽ ấy, và sau đó khi Charlie thức dậy, tôi làm cho bố vài cái bánh ngọt, tôi đã căng thẳng đến mức khó có thể có chút ham thú nào với việc xoay xở để ăn sáng- tôi cứ nháp nhồm trên ghế trong lúc bố ăn.

" Bố sẽ đi đón bà Weber vào ba giờ ". Tôi nhắc bố.

" Hôm nay bố chẳng có mấy việc để làm ngoài vai trò là chủ hôn đâu, Bella.

Bố không giống như đang quên đi công việc duy nhất của mình đấy chứ." Charlie đã nghỉ làm ngày hôm nay cho lễ cưới, và chắc chắn bố hoàn toàn thoải mái. Cứ như thế, đôi mắt của bố lén lút tia xuống cái ngăn dưới gầm cầu thang, nơi bố để cần câu.

" Đó không chỉ là việc duy nhất đâu. Bố cũng phải mặc quần áo và xuất hiện đi chứ."

" Ngài " bắt đầu hành hạ bát ngũ cốc của mình và làm bầm mấy tờ đại loại như " đồ cho khỉ mặc" trong hơi thở.

Có tiếng gõ cửa liên hồi.

" Bố nghĩ chỉ bố là gặp phiền phức thôi sao." Tôi nói, tôi nhăn nhó lúc đứng lên." Alice sẽ quần con cả ngày cho mà xem."

Charlie gật đầu đầy ý nghĩa, chấp nhận rằng bố sẽ gặp ít thử thách hơn tôi. Tôi cúi xuống hôn vào trán bố khi đi ngang ông - ông đỏ mặt và đặng háng - sau đó tôi tiếp tục tiến đến cửa để mở cho người bạn gái thân thiết nhất của tôi và sẽ sớm trở thành chị dâu tôi.

Mái tóc của Alice không còn bông bênh như vốn có nữa- thay vào đó nó đã được duỗi thành những búp xoắn bao lấy khuôn mặt đẹp như tiên, đối lập hoàn toàn với vẻ mặt đầy tính toán. Alice kéo tôi ra khỏi nhà với một tiếng " Chào bác Charlie " chìm lìm lúc gọi với qua vai tôi rồi bắt đầu xét nét khi tôi đã yên vị trên chiếc Porsche của cô ấy.

" Ôi, kinh khủng quá, nhìn mắt của cậu đi!" Cô ấy trách mắng và xuýt xoa. Cậu đã làm gì hả?. Thức trắng đêm đấy à?"

" Gần như thôi."

Cô ấy càu nhàu." Mình đã chi phối quá nhiều thì giờ để làm cậu ngạc nhiên đấy. Bella, cậu đáng lẽ đã phải quan tâm hơn đến những phần chuẩn bị của mình chứ."

" Chẳng ai mong mình sẽ ngạc nhiên cả. Mình nghĩ vấn đề lớn nhất hiện nay là mình có thể tự nhiên thấy buồn ngủ trong lễ cưới và chẳng thể nói câu " Con đồng ý" đúng chỗ, và sau đó thì Edward sẽ trốn mất thôi."

Cô ấy cười lớn.

" Mình sẽ ném ngay bó hoa vào người cậu khi chuyện đó đến gần mà."

" Cảm ơn lắm."

" Ít ra ngày mai cậu còn có nhiều giờ mà ngủ trên máy bay chứ."

Tôi nhướn một chân mày lên. Ngày mai, tôi trầm ngâm. Nếu tối hôm nay chúng tôi bắt đầu hoàn tất thủ tục thì ngày mai chúng tôi sẽ ở trên máy bay...ừ, hai đứa sẽ không đi Boise, Idaho, Edward chẳng hé lộ một tí gợi ý nào. Tôi không quá đặt nặng vấn đề ấy, những nó quả thực là lạ khi chính tôi cũng chẳng biết ngày mai mình sẽ ngủ ở đâu....Hoặc nhưng không hy vọng là sẽ *đi ngủ* thật...

Alice nhận ra cô ấy đã lỡ thốt ra một cái gì đó, và lập tức ngưng lại." Cậu

cần được sắp xếp tất và sẵn sàng cho mọi thứ." Cô ấy nói, cốt để làm tôi xao nhãng khỏi vấn đề đó.

Chuyện đó thành công mỹ mãn." Alice, mình mong là cậu sẽ để cho mình đóng gói những vật cá nhân !"

" Chuyện đó đáng lẽ nên cho qua đi chứ."

" Và cậu đã bỏ lỡ cơ hội đi mua đồ rồi đấy."

" Cậu sẽ trở thành em dâu mình một cách chính thức trong vòng mười giờ nữa...Giờ là lúc để quên đi chuyện sắm sanh thêm bất cứ thứ đồ mới nào."

Tôi phun một cách mất trật tự những lời cầu rầu cảm rầu của mình ra ngoài cửa chắn gió cho đến khi cả hai đứa gần như vào đến nhà.

" Anh ấy đã quay lại chưa ?" Tôi hỏi.

" Đừng lo thế, anh ấy sẽ có mặt ngay khi dàn nhạc cử hành. Nhưng cậu không được gặp anh ấy đâu đấy, cho dù anh ấy có quay lại hay không.

Chúng ta đang làm mọi việc theo nghi thức truyền thống mà."

Tôi khịt mũi." Truyền với chả thống !"

" Được rồi đấy, để dành mấy cái đó cho cô dâu và chú rể."

" Cậu biết là anh ấy đang nhìn trộm mình à."

" Ồ không-đó là lý do tại sao mình là người duy nhất được thấy cậu trong bộ váy này. Mình đang rất cẩn thận để không nghĩ đến nó khi anh ấy còn quanh quẩn quanh đây."

" Ừ." Tôi nói khi chúng tôi bắt đầu lái xe." Mình thấy là cậu đang tái sử dụng mấy cái đồ trang trí cho lễ tốt nghiệp". Ba dặm đường lái một lần nữa lại bị gói trọn rồi kết thúc ở trăm nghìn tia sáng lấp lánh. Giờ đây, cô ấy đang dính thêm vào cái váy những cái nơ trắng làm từ vải satin.

" Không phung phí thì không túng thiếu. Tự hài lòng với chuyện đó đi, bởi vì cậu sẽ chẳng được nhìn thấy những hoạ tiết trang trí bên trong cho đến khi đúng lúc đâu." Cô ấy kéo vào cái ga-ra to như cái hang ở phía bắc ngôi nhà, nơi chiếc xe Jeep vĩ đại của Emmett đã dờ đi."

" Kể từ lúc nào cô dâu không được phép thấy những hoạ tiết trang trí thế?"

Tôi cự nự.

" Kể từ lúc cô ta bắt tôi phải phụ trách chuyện này. Mình muốn cậu có được đầy đủ sự ảnh hưởng đối với mọi người khi đi xuống cầu thang." Cô ấy bịt mắt tôi lại trước khi dẫn tôi đi vào bếp.

Tôi lập tức bị ngộp trong hương thơm nơi đó.

" Cái gì vậy?" Tôi thắc mắc trong lúc cô ấy dẫn tôi đi trong nhà.

" Có quá nhiều không nhỉ?" Giọng của Alice đột nhiên lo lắng. " Cậu là con người đầu tiên ở đây đấy. Mình đoán là mình nói đúng chứ."

" Mùi hương thật tuyệt!" Tôi cam đoan với cô ấy- hoàn toàn có vẻ say sưa, nhưng không hẳn quá choáng ngợp, sự cân bằng giữa những mùi hương khác nhau được tạo ra một cách hoàn mỹ và thơm tinh tế.

" Hoa cam...tử đinh hương và một cái gì đó nữa- mình đúng chưa nhỉ ?."

" Tốt lắm, Bella. Cậu chỉ thiếu mỗi hoa lan và hoa hồng thôi."

Alice không còn che mắt tôi khi chúng tôi ở trong phòng tắm lớn quá mức của cô ấy. Tôi trở mắt nhìn dàn trang điểm dài, đợc phủ kín với những đồ chuyên dùng của một thẩm mỹ viện và bắt đầu cảm giác tới cái đêm thiếu ngủ của mình.

" Có thật cần thiết không?. Cỡ nào mình mà trông tầm thường bên cạnh anh ấy thôi "

Cô ấy nhấn tôi xuống một cái ghế thấp màu hồng." Chẳng có ai dám bảo cậu là tầm thường khi mình hoàn tất cho cậu cả."

" Chỉ là vì họ sợ cậu sẽ hút máu họ thôi." Tôi lằm bằm. Tôi tựa vào ghế và nhắm mắt, hy vọng có thể tranh thủ một giấc ngủ ngắn. Tôi phó mặc cho một chút khi cô ấy đánh phấn và đánh bóng từng phần da một trên người của tôi.

Sau giờ ăn trưa thì Rosalise mới lướt qua phòng tắm trong bộ áo choàng lấp lánh bạc với mái tóc vàng óng cuốn trong một cái mũ mềm ở trên đỉnh đầu. Cô ấy đẹp đến mức khiến tôi muốn khóc. Chung diện có nghĩ lý gì nữa khi Rosalise có mặt ở đây chứ?.

" Họ về rồi đấy." Rosalise nói, và ngay lập tức sự ganh tị như con nít của tôi trôi qua. Edward đã về nhà.

" Giữ anh ấy ở ngoài đấy!".

" Hôm nay nó chẳng xen vào chuyện của em đâu." Rosalise trấn an." Nó đánh giá cuộc đời nó quá cao. Còn Esma thì phải giúp mấy người đó hoàn thành cho xong mọi thứ. Em có cần chị giúp không?. Chị có thể làm tóc cho cô ấy."

Hàm dưới của tôi rơi xuống. Tôi cảm thấy thật sự choáng óc, cố nghĩ xem làm thế nào để ngậm miệng lại.

Tôi chưa bao giờ đợc Rosalise ưa thích trên thế giới này. Vì thế, việc giữ gìn hoà khí càng làm cả hai căng thẳng, cô ấy cảm thấy phật lòng bởi lựa chọn của tôi lúc này. Cho dù cô ấy có vẻ đẹp không tương, một gia đình tràn đầy yêu thương, và người bạn tri kỷ là Emmett, cô ấy cũng sẽ đánh đổi tất cả để đợc trở lại làm người. Và tôi ở đây, nhẫn tâm vứt bỏ mọi thứ mà cô ấy khát khao trong đời như thế chúng chỉ là một mớ rác. Điều đó không thực sự khiến kéo cô ấy lại gần với tôi nữa.

" Ừ." Alice trả lời dễ dàng." Chị có thể bắt đầu tết tóc, em muốn nó trông có vẻ phức tạp. Khăn trùm sẽ ở đây, dưới này nhé." Tay cô ấy bắt đầu chải suôn tóc tôi, nâng nó lên, xoắn lại theo kiểu mà cô muốn. Khi hoàn thành xong, tay của Rosalise thay thế tay Alice, định hình tóc với một cú chạm tựa lông lướt qua da. Alice trở lại phụ trách phần mặt của tôi.

Ngay khi Rosalise nhận đợc lời khen ngợi của Alice về mái tóc của tôi, cô

ấy lập tức được phái đi ra ngoài để lấy váy và sau đó phân công Jasper, người có nhiệm vụ đón mẹ tôi và chồng bà ấy, dựng Phil từ khách sạn. Ở dưới nhà, tôi có thể lờ mờ nghe thấy tiếng cửa mở và đóng liên hồi của cánh cửa. Những giọng nói bắt đầu truyền đến chỗ chúng tôi đang đứng.

Alice bắt tôi đứng để có thể mặc váy và trang điểm cho tôi. Hai đầu gối của tôi rung kinh khủng khi cô ấy kéo nhanh một đường cúc dài làm toàn bằng ngọc trai dọc lên phía sau lưng khiến lớp satin cứ rung lên bần bật thành những lọn sóng nhỏ trên nền nhà.

" Thở sâu nào, Bella". Alice nói. " Và cố hạ nhịp tim đi. Cậu đang làm ướt mắt cái mặt mới của cậu rồi đấy."

Tôi tặng cho cô ấy cái vè mặt mĩa mai nhất mà tôi có thể có. " Minh sẽ ổn ngay thôi."

" Minh phải mặc váy ngay đây. Cậu có thể giữ cho người cậu bình tĩnh trong hai phút không ?."

" Ừm...có thể."

Alice tròn mắt và lao vút ra khỏi phòng.

Tôi cố tập trung vào hơi thở, đếm từng cơn phập phồng của lồng ngực, nhìn chằm chằm vào những hoạ tiết mà ánh sáng căn phòng tạo ra trên lớp vải sáng bóng của chiếc váy. Tôi sợ phải nhìn vào gương- sợ hình ảnh của mình trong chiếc váy cưới sẽ chuyển trạng thái của tôi từ kích động sang hoàn toàn hoảng loạn.

Alice đã trở lại trước khi tôi hít thở lần thứ 200, trong một bộ váy ôm lấy cơ thể thon thả của cô ấy đang chảy xuống tựa như một thác nước.

" Alice- chà...".

" Chẳng có gì đâu. Sẽ chẳng có ai nhìn tới mình hôm nay đâu. Nhất là khi cậu đang ở trong phòng."

" Ha ha."

" Bây giờ cậu đã tự chủ được rồi hả, hay là cần mình đưa Jasper lên đây?."

" Họ trở lại rồi sao?. Mẹ mình có ở đây hả ?."

" Bác ấy mới về tới cửa. Bác ấy sẽ lên ngay đây thôi."

Renee đã bay đến đây được hai ngày rồi, và tôi tận dụng từng giây phút tôi còn có với mẹ- hay là từng phút mà tôi có thể lôi mẹ ra khỏi chuyện cứ tò mò Esme và đồ trang điểm. Đến đến lúc tôi có thể nói, mẹ vui với mấy chuyện đó hơn cả một đứa trẻ bị nhốt ở Disneyland qua đêm. Một cách khác, tôi cảm thấy mình đã lừa Charlie. Chúng tôi đã tiêu tốn biết bao nhiêu lo sợ trước phản ứng của mẹ...

" Ôi, Bella!" Mẹ kêu lên sung sướng, nói ngay trước cả khi mẹ chạm đến cánh cửa." Ôi, con yêu, con thật đẹp!, Ôi, mẹ khóc mất !, Alice, cháu thật đáng ngạc nhiên!, Cháu và Esme nên kinh doanh đám cưới đi là vừa đây. Cháu tìm cái váy này ở đâu thế?. Thật lộng lẫy !.Thật duyên dáng, thật tao

nhã. Bella, con giống như vừa bước ra từ một bộ phim của Austen vậy." Giọng mẹ có chút gì đó xa cách, và mọi thứ trong phòng chợt mờ đi. "Quả là một ý tưởng sáng tạo, thiết kế phong này quanh nhẫn cưới của Bella. Thật lãng mạn!. Nghĩ xem, nó cứ như thể là đã tồn tại trong gia đình Edward từ thế kỷ 18 ấy!".

Alice và tôi trao đổi một cái nhìn đầy bí ẩn. Mẹ đã cách xa kiểu váy này hơn một thế kỷ rồi. Đám cưới thực ra không hẳn xoay quanh chiếc nhẫn mà là xoay quanh chính Edward.

Có tiếng đẵng hẵng lớn và hơi thô lỗ ở cửa ra vào

"Renee, Esme nói đến lúc em phải ổn định mọi thứ rồi!". Charlie nói.

"Chà, Charlie, trông anh thật bảnh bao!". Renee nói ở một tông giọng gần như sốc hoàn toàn. Điều này có thể giải thích luôn sự cộc cằn trong câu trả lời của Charlie.

"Alice làm cho anh đấy."

"Có đúng là thực sự đã đến lúc rồi không?". Renee tự hỏi, nghe lo lắng giống như chính tôi.

"Mọi thứ đến nhanh quá. Tôi thấy chóng mặt."

Điều đó đúng với cả hai chúng tôi.

"Ôm mẹ một cái trước lúc mẹ xuống nào." Renee nài nỉ. "Hãy cẩn thận, đừng làm hỏng thứ gì nhé."

Mẹ siết nhẹ lấy eo tôi và sau đó quay xoay về phía cửa, chỉ để quay một vòng và lại đối mặt với tôi.

"Ôi, chúa ơi, mẹ quên mất. Charlie, cái hộp đâu rồi?".

Bố tôi lục lọi các túi của mình mất một phút và sau đó lôi ra một cái hộp nhỏ màu trắng để đưa cho Renee. Renee mở nắp và đưa nó cho tôi.

"Thứ gì đó màu xanh da trời." Mẹ nói.

"Một cái gì đó đã rất xưa rồi. Chúng là của bà Swan của con." Charlie thêm vào. "Bố mẹ có một bảo vật mà thay cho chỗ những viên đá giá bằng sa phía thật."

Trong chiếc hộp là hai chiếc trâm cài màu bạc rất nặng. Những viên sa phía xanh sẫm được đính công phu thành một hình hoa ở đầu lược."

Cổ họng tôi khản đặc. "Mẹ, bố...hai người không cần phải thế."

"Alice không cho bố mẹ làm gì khác cả." Renee nói. "Mỗi một lần bố mẹ định làm gì đó thì con bé cứ như muốn gõm đứt cổ bố mẹ vậy".

Tiếng cười rung rức không kìm chế được thoát ra môi tôi.

Alice bước lên và nhanh chóng cài cả hai vào mái tóc của tôi dưới viền của khăn trùm đầu dày.

"Đây là một thứ xưa cũ và một thứ có màu xanh nước biển." Alice trầm ngâm, lùi lại vài bước để chiêm ngưỡng tôi. "Và bộ váy rất mới của cậu

...và đây...". Alice đưa một thứ gì đó lấp lánh nơi tôi. Tôi tự động nắm tay lại, một mảnh vòng mỏng nhẹ nằm trên lòng bàn tay tôi.

" Nó là của mình và mình muốn bạn trả nó lại cho mình." Alice nói với tôi. Tôi đỏ mặt.

" Kia." Alice nói một cách thoải mái. " Một chút màu sắc- đó là thứ cậu cần. Cậu sẽ hoàn toàn hoàn hảo." Với một nụ cười có pha chút tự chiến thắng, cô ấy quay sang bố mẹ tôi.

" Renee, bác cần xuống nhà ngay."

" Vâng, thưa cô." Renee hôn gió tôi và nhanh chóng bước ra cửa. " Charlie, bác sẽ đi lấy hoa chứ? "

Trong khi Charlie rời khỏi phòng. Alice giựt miếng mảnh vòng và cuối xuống vén cái áo lên. Tôi thở gấp và lão đảo khi bàn tay lạnh của cô ấy chạm mắt cá chân, cô ấy kéo cái mảnh lên đúng nơi của nó.

Cô ấy đứng thẳng dậy trước khi Charlie quay lại với hai bó hoa bó hoa trắng lớn. Hương thơm của hoa hồng, hoa cam và hoa lan đưa tôi vào một cõi ảo mộng nhẹ nhàng.

Rosalise, nhạc công thiên tài nhất nhà đứng cạnh Edward- chị đang bắt đầu chơi piano ở dưới nhà. Bản Canon của Pachelbel. Tôi bắt đầu thở rất gấp.

" Bình tĩnh nào , Bella." Bố quay sang Alice lo lắng. " Con bé trông hơi ốm. Cháu có nghĩ là nó sẽ làm được không ?."

Tiếng bố xa dần. Tôi không còn cảm thấy đôi chân của mình nữa. " Cô ấy phải làm được"

Alice đứng ngay bên phải tôi, đứng bằng đầu ngón chân để có thể nhìn vào tôi rõ hơn, và cô ấy nắm chặt cổ tay tôi bằng bàn tay mạnh mẽ của mình.

" Tập trung nào, Bella. Edward đang đợi chị ở dưới ấy." Tôi hít sâu, quyết tâm bình tĩnh.

Nhạc chậm rãi chuyển dần sang một bài khác. Nó khiến cho cầu thang trở nên bồng bênh cùng với hương thơm quyến rũ của triệu đoá hoa. Tôi tập trung vào ý nghĩ rằng Edward đang đợi tôi ở nơi đó- để bước tiếp về phía trước.

Tiếng nhạc đã trở nên quen thuộc hơn, hành khúc truyền thống của Wagner được vây bọc trong sự ào ạt tràn đến của những nét tô điểm.

" Đến lượt mình rồi." Giọng Alice vang lên. " Đếm đến năm và đi theo mình." Cô ấy bắt đầu một điệu nhảy chậm và tao nhã xuống cầu thang. Tôi đáng lẽ phải nhận ra rằng để cho Alice là phù dâu duy nhất là một sai lầm. Trông tôi chẳng ăn khớp tí nào khi đi sau cô ấy.

Một tiếng kèn đột ngột vang giữa điệu nhạc cao vút. Tôi nhận ra đó là dấu hiệu báo cho mọi người rằng tôi đã đến.

" Bố, đừng để con ngã." Tôi thì thầm. Charlie lồng tay tôi vào cánh tay của bố và ghì lấy nó nhẹ nhàng.

Mỗi nhịp một bước, tôi tự hỏi khi chúng tôi bắt đầu đi xuống theo nhịp điệu chậm rãi của hành khúc. Tôi không rời mắt khỏi chân mình cho đến khi nó an toàn chạm vào sàn nhà phẳng lì, cho dù tôi có thể nghe thấy bao nhiêu tiếng rì rầm và xì xào của những người đến dự đám cưới khi tôi xuất hiện; dĩ nhiên tôi nghĩ mình có thể bị liệt kê vào loại những cô dâu hay ngưng ngừng.

Ngay khi đôi chân đã rời khỏi những bậc cầu thang đầy gian trá; tôi lập tức tìm anh. Trong một giây, tôi bị đánh lạc hướng bởi trùng trùng những bông hoa màu trắng đang bung nở được kết thành từng vòng ở tất cả mọi thứ trong phòng, trừ những thứ đang sống, và rải thành một đường dài với những dây ruy băng trắng mỏng. Dầu vậy, tôi vẫn cố nhìn xuyên qua khăn trùm đầu và tìm trong những hàng ghế được bọc vải satin- càng đỏ mặt hơn khi tôi thấy tất cả mọi khuôn mặt trong đám đông người đến dự đều hướng về mình- cho đến khi rốt cục tôi cũng tìm thấy anh đang đứng trước một cửa vòm tràn đầy hoa và ruy băng.

Tôi gần như không còn đủ tỉnh táo khi nhận ra bác Carlise đang đứng cạnh anh, và bố Angela ở phía sau nữa. Tôi không thấy mẹ ở hàng ghế đầu tiên, là nơi mà đáng lẽ mẹ phải ngồi, hay gia đình mới của tôi, hay bất cứ khách mời nào khác- mà họ sẽ phải đợi cho đến những phút sau đó.

Tất cả những gì tôi thực sự nhìn thấy là khuôn mặt của Edward; nó choán hết tầm nhìn của tôi và lấn át cả tâm trí tôi. Đôi mắt anh chuyển sang màu hoàng ngọc sáng nhạt; khuôn mặt toàn mĩ gần như bị đè nén bởi cảm xúc sâu sắc. Và sau đó, khi anh gặp ánh mắt lo sợ của tôi, một nụ cười quỵn rũ đầy hân hoan chợt vỡ ra trên khuôn mặt của anh.

Đột nhiên, Charlie bỗng ghi chặt tay tôi hơn, có lẽ bố muốn giữ tôi không vô duyên đâm đầu chạy bỏ vào giáo đường.

Hành khúc quá chậm chạp đến nỗi tôi phải đấu tranh để có thể bước đi trùng với nhịp của nó. May mắn thay, giáo đường rất ngắn. Và rồi, sau đó, rồi cuối cùng, và cuối cùng, tôi đã ở nơi ấy. Edward chia tay ra. Charlie đưa tay tôi, một cử chỉ xưa như trái đất, đặt vào tay Edward. Tôi chạm vào làn da lạnh đầy kỳ diệu của anh, và tôi đã về nhà.

Lời thề nguyện của chúng tôi chỉ là những câu từ truyền thống và đơn giản đã được nói đến hàng triệu lần, cho dù chẳng có cặp đôi nào như hai đứa cả. Chúng tôi đề nghị cha Weber thực hiện một thay đổi nhỏ. Cha giúp bằng cách thay câu " cho đến khi cái chết chia lìa chúng con" bằng một câu có ý nghĩa hơn nhiều " cho đến chừng nào chúng con còn được sống cùng nhau." Khoảng khắc ấy, như người chủ hôn đã nói, cuộc sống của anh, thế giới của tôi, kể từ đây sẽ trải qua rất nhiều thăng trầm và sóng gió, và dường như đã tiến đến một ví thể cao đẹp hơn nhiều. Tôi chỉ thấy là tôi đã ngu ngốc làm sao khi lo sợ điều đó - như thể nó là một món quà sinh nhật không mong

muốn hay một sự biểu lộ đáng xấu hổ, như cuộc đi chơi vậy. Tôi nhìn vào đôi mắt rạng ngời chiến thắng của Edward và hiểu rằng tôi cũng đã chiến thắng. Bởi chẳng còn thứ gì quan trọng nữa ngoài việc tôi đã có thể sống với anh.

Tôi khờn nhận ra tôi đang khóc cho đến khi đến lúc phải nói những từ cần nói.

" Con có." Tôi cố gắng để có thể nghẹn ngào thốt ra câu đó, nó gần như trở thành một lời thì thầm đầy khó hiểu, chớp mắt để có thể nhìn rõ mặt anh. Khi đến lượt mình, những từ anh nói vang lên rõ ràng và đầy vinh quang." Con có". Anh thề.

Cha Weber tuyên bố chúng tôi trở thành vợ chồng, và ngay sau đó Edward đưa tay lên nâng mặt tôi lên, một cách cẩn thận, như thể điều đó thanh nhã như những cánh hoa trắng đang bao quanh chúng tôi. Tôi cố gắng nhận lấy điều ấy, cho dù những giọt lệ đã làm mờ mắt tôi, kỳ quặc là trên thực tế người ngạc nhiên là tôi. Đôi mắt hoàng ngọc của anh nhìn như thể chúng cũng sắp khóc, nếu như điều đó thực ra là không thể. Anh cúi xuống, và tôi nhón chân lên, quàng tay, cùng bó hoa và tất cả mọi thứ - qua cổ anh.

Anh hôn tôi nhẹ nhàng và tha thiết; tôi quên mất đám đông, quên mất thời gian, không gian và những lý do... chỉ nhớ được một điều rằng anh yêu tôi, và anh muốn có tôi, và bây giờ tôi là của anh rồi đây.

Anh bắt đầu nụ hôn và phải kết thúc nó; tôi níu chặt anh, phớt lờ những tiếng cười khúc khích và tiếng đằng háng của cử tọa. Cuối cùng, anh đưa tay đẩy khuôn mặt tôi ra, và lại kéo lại gần - quá nhanh- để nhìn tôi. Trên khuôn mặt, nụ cười bất chợt của anh dường như biểu lộ sự ngạc nhiên, gần như là tự mãn. Nhưng đằng sau sự giải trí thoáng qua ấy nơi Edward vì hành động biểu lộ tình cảm công khai của tôi là một niềm vui sướng nơi ấy lây sang cả tôi nữa.

Đám đông nổ ra một tràng pháo tay, và anh quay cả hai về phía bạn bè và gia đình. Tôi không thể rời xa khỏi khuôn mặt anh để nhìn họ.

Cánh tay của mẹ tìm đến tôi đầu tiên, khuôn mặt đầm nước mắt của mẹ là điều đầu tiên tôi trông thấy khi rút cục tôi cũng đã rời mắt khỏi anh không chú ý. Và sau đó tôi được đám đông ôm chầm lấy, hết cái ôm này đến cái ôm khác, chỉ kịp ngờ ngợ nhận những ai đã ôm mình, điều quan tâm của tôi là cánh tay của Edward đang nhẹ nhàng giữ lấy tay tôi. Tôi phân biệt được đâu là những cái ôm dịu dàng và ấm áp của bạn bè mình và đâu là những cái ôm lịch sự và lạnh của gia đình mới của tôi.

Một cái ôm nóng ấm nổi bật lên giữa những cái khác- Seth Clearwater đã đứng cảm làm điều đó giữa đám đông ma cà rồng để thế chỗ cho người bạn sói đã ra đi của tôi.

Hùng đông

Chương 4 Nghỉ lễ

Lễ cưới chuyển sang phần tiệc chiêu đãi một cách trôi chảy – bằng chứng của kế hoạch hoàn hảo của Alice. Giờ chỉ mới là hoàng hôn bên sông; nghi lễ đã kết thúc vào đúng thời gian, khi mà mặt trời đã xuống sau những hàng cây. Những ngọn đèn trên mấy cái cây đang chớp tắt, khi mà Edward dẫn tôi qua cái cửa kính đằng sau, làm cho mấy bông hoa trắng rực sáng. Ngoài kia có mười ngàn bông hoa khác, để tỏa mùi hương, một cái lều được cột ở trên cái sàn nhảy đã được dựng trên cỏ dưới hai cây tùng cổ thụ.

Mọi thứ đã chậm lại, thoải mái trong cái không khí dịu êm của một buổi chiều tháng 8 đang vây quanh chúng tôi. Một đám đông nhỏ đang tản ra dưới những ánh đèn mờ của mấy cái bóng đèn chùm, và chúng tôi lại được chào đón bởi những bạn bè mà chúng tôi vừa mới ôm chặt. Giờ là thời gian để cười nói.

“Chúc mừng anh chị,” Seth Clearwater nói với chúng tôi, đầu cậu ấy chìm sau góc của một vòng hoa. Mẹ cậu ta, Sue, đang ở sát bên cạnh, nhìn những người khách với một sự cảnh giác cao độ. Mặt của bà ấy mỏng và dữ, nét mặt bị nhấn mạnh bởi kiểu tóc ngắn, đơn giản; nó ngắn như tóc của Leah, con gái của bà ấy – tôi tự hỏi phải chăng bà ấy cắt tóc ngắn giống nhau để biểu lộ sự đoàn kết. Billy Black, ở một bên của Seth, thì không quá căng thẳng như Sue.

Khi mà tôi thấy bố của Jacob, tôi luôn cảm thấy rằng tôi đang gặp hai người hơn là một. Đó là một ông già trên chiếc xe lăn với một khuôn mặt đầy nếp nhăn và một nụ cười nhợt nhạt mà ai cũng thấy. Và sau đó là con cháu trực thuộc của một dòng họ tù trưởng lâu đời đầy phép thuật hùng mạnh, đã được trao quyền quyết định từ khi mới sinh ra.

Tuy phép thuật – không cần chất xúc tác – đã nhảy qua một thế hệ, Billy vẫn là một phần của quyền lực và truyền thuyết. Nó chảy xuyên suốt trong máu ông ấy. Nó chảy qua con trai ông, người kế thừa của phép thuật, người đã chôi bỏ nó. Chuyện đó đã khiến Sam Uley lên thay thế làm thủ lĩnh của những huyền thoại và ma thuật...

Billy xem ra có vẻ thoải mái xem xét những người đồng hành và bữa tiệc này một cách ít thấy – đôi mắt đen của ông ấy sáng lên như ông ta vừa mới nhận được vài tin tốt. Tôi cảm kích vì sự điềm tĩnh của ông ấy. Trong mắt Billy, tiệc cưới đã có vẻ như là một việc rất xấu, một việc tệ hại nhất mà có thể xảy ra cho con gái của người bạn thân ông ấy.

Tôi biết thật không dễ dàng gì cho ông ấy để kiềm nén cảm xúc, nếu xét về việc sự kiện này là điềm báo trước cho sự thách thức tới bản hiệp ước cổ xưa giữa gia đình Cullen và Quileutes – bản hiệp ước đã cấm gia đình Cullen không bao giờ được tạo thêm một con ma cà rồng khác. Những người sói biết sự vi phạm sắp xảy ra, nhưng gia đình Cullen chưa biết họ sẽ phản ứng thế nào. Trước khi liên minh, nó sẽ là một cuộc tấn công ngay lập tức. Một cuộc chiến. Nhưng giờ đây khi họ đã biết nhau khá rõ, có thể thay thế nó bằng một sự tha thứ không?

Như để trả lời cho ý nghĩ đó của tôi, Seth quay sang Edward, hai cánh tay dang rộng ra. Edward ôm lại bằng cánh tay còn lại của anh ấy.

Tôi thấy Sue rùng mình một cách kín đáo.

“Thật vui khi thấy mọi thứ đã tốt đẹp cho anh,” Seth nói. “Em mừng cho anh chị.”

“Cám ơn Seth. Nó có ý nghĩa rất lớn với anh đấy.” Edward buông Seth ra rồi nhìn Sue và Billy.

“Xin cảm ơn. Vì đã để Seth tới. Để ủng hộ Bella ngày hôm nay.”

“Đừng khách sáo,” Billy nói bằng chất giọng trầm đục, và tôi ngạc nhiên với sự lạc quan trong giọng nói ấy. Có lẽ sự đình chiến lớn hơn sắp xảy ra đến nơi.

Một vài người đang xếp thành hàng nên Seth vẫy tay chào và đẩy xe lăn của Billy tới chỗ thức ăn. Sue nắm tay hai người đi.

Angela và Ben là người kế tới chúc mừng chúng tôi, theo sau là bố mẹ của Angela và sau là Mike và Jessica – đang nắm tay nhau trong sự ngạc nhiên của tôi. Tôi đã không biết rằng họ lại đang cặp kè với nhau. Thật là hay.

Sau những người bạn loài người của tôi thì tới những người bà con bên chồng mới của tôi, gia đình ma cà rồng Denali. Tôi nhận ra tôi đã nín thở khi ma cà rồng trước, Tanya, tôi đoán từ mấy cái lọn tóc vàng được nhuộm màu dâu – đưa tay ra để ôm ghì lấy Edward. Kế bên cô ấy là 3 ma cà rồng với đôi mắt màu hoàng kim đang tò mò nhìn tôi một cách chăm chú. Một người phụ nữ có mái tóc dài vàng hoe và thẳng như tơ báp.

Người phụ nữ khác và người đàn ông kế bên cô thì đều có mái tóc đen, với

một chút màu quả ô liu trên nước da trắng như phấn.

Và bốn người họ đều đẹp đến nỗi làm tôi đau lòng. Tanya vẫn đang ôm Edward.

“A, Edward,” cô ấy nói. “Minh rất nhớ cậu.”

Edward cười xòa và khéo léo rút mình ra khỏi cái ôm, anh ấy đặt tay hờ lên vai cô ta và lùi lại, như là để nhìn cô ấy rõ hơn. “Đã quá lâu rồi nhỉ, Tanya. Cậu trông rất khỏe.”

“Cậu cũng thế.”

“Để mình giới thiệu cậu với vợ của mình.” Đây là lần đầu tiên Edward nói từ ấy kể từ khi nó chính thức trở thành sự thật; anh ấy có vẻ như anh ấy sắp nổ tung vì hài lòng khi nói từ ấy. Cả gia đình Denalis đều cười nhẹ để hưởng ứng. “Tanya, đây là Bella.”

Tanya nhìn “dễ thương” y như tôi đã tưởng trong cơn ác mộng đáng sợ nhất của mình. Ánh mắt của cô ấy nhìn tôi có vẻ đánh giá nhiều hơn là cô ấy thể hiện ra, và sau đó giơ tay ra cầm lấy tay tôi.

“Chào mừng đến với gia đình, Bella.” Cô ấy mỉm cười với một chút phiền muộn. “Chúng tôi xem chúng tôi như là một gia đình ruột dư của gia đình Carlisle, và tôi *cảm thấy* tiếc về, ừm, việc rắc rối vừa rồi khi mà chúng tôi đã không cư xử cho đúng đắn. Chúng tôi nên gặp em sớm hơn. Em có thể tha thứ cho chúng tôi không?”

“Dĩ nhiên rồi,” tôi nói mà không thờ. “Rất vui được gặp chị.”

“Gia đình Cullen thế là đã quân bình đủ số rồi. Có lẽ nên đến phiên chúng ta lần tới nhỉ Kate?” Cô ấy nhe răng cười với một người tóc vàng khác.

“Cứ ở đó mà mơ đi,” Kate vừa nói vừa đảo đôi mắt màu hoàng kim của cô ta. Cô ấy bắt tay tôi từ tay của Tanya và bóp nhẹ. “Chào mừng Bella”

Người đàn bà tóc đen đặt tay lên trên tay của Kate. “Tôi là Carmen, đây là Eleazar. Chúng tôi đều rất vui vì cuối cùng đã gặp được em.”

“E-em cũng vậy,” tôi lấp bắp.

Tanya liếc thấy đám người đang đợi sau cô ấy – phụ tá của Charlie, Mark và vợ của chú ấy. Mắt của họ mở lớn khi họ nhìn thấy gia đình Denali.

“Chúng ta sẽ làm quen nhau sau vậy. Chúng ta còn cả *một khoảng thời gian dài vô tận* cho việc đó mà!” Tanay cười khi cô ta và gia đình cô ấy đi qua.

Tất cả các truyền thống tiêu chuẩn đều được thực hiện. Tôi đã bị lừa mắt bởi mấy ánh đèn flash khi mà chúng tôi cùng cầm dao để trên cái bánh thật đẹp mắt – hai ngàn, tôi nghĩ, cho những người bà con thân của bạn bè và gia đình. Chúng tôi lần lượt ném bánh vào mặt nhau; Edward đã dừng cảm nuốt hết phần thức ăn của anh ấy trong khi tôi nhìn một cách ko thể tin nổi. Tôi đã ném bó hoa của tôi ko đúng cách vào ngay tay của Angela đầy bất ngờ.

Emmett và Jasper gào lên một tràng cười vào sự xấu hổ của tôi khi

Edward thật nhẹ nhàng, gỡ cái mảnh vòng – tôi đã lén chèn xuống gần tới

mắt cá chân của tôi – rất cẩn thận bằng răng của anh ấy. Nháy mắt với tôi , anh ấy ném nó vào mặt Mike Newton.

Và khi nhạc bắt đầu nổi lên, Edward kéo tôi vào vòng tay của anh ấy cho điệu nhảy đầu tiên; tôi bước đi một cách tự nguyện, bất chấp nỗi sợ hãi khiêu vũ – đặc biệt là khiêu vũ trước khán giả - chỉ hạnh phúc vì có anh ấy dìu tôi. Anh ấy làm tất cả mọi việc, và tôi chỉ cần xoay vòng một cách dễ dàng dưới những ánh sáng của các ngọn đèn được treo trên mái vòm và những ánh sáng flash từ những cái máy chụp hình.

“Thích thú với bữa tiệc chứ, bà Cullen?” anh ấy thì thầm bên tai tôi.

Tôi cười. “Sẽ mất một thời gian để quen với từ này.”

“Chúng ta có thời gian,” anh ấy nhắc tôi, với giọng đặc chí, và anh ấy cúi xuống để hôn tôi trong khi chúng tôi khiêu vũ. Máy chụp hình chụp như lên cơn sốt.

Bản nhạc đã đổi, và Charlie đang gõ tay lên vai Edward.

Thật không dễ lắm khi khiêu vũ với Charlie. Bố cũng không khá hơn tôi bao nhiêu, vì thế chúng tôi chỉ lắc một cách cẩn thận từ bên này qua bên kia theo kiểu hình vuông. Edward và Esme nhảy xung quanh chúng tôi như Fred Astaire và Ginger Rogers.

“Ở nhà bố sẽ nhớ con lắm, Bella. Bố lại cô đơn rồi.”

Tôi nói bằng một giọng cứng, cố gắng xem như đùa. “Con cũng cảm thấy khủng khiếp, phải để bố tự nấu nướng một mình – gần như là phạm tội cầu thả. Bố có thể bắt giữ con” Bố cười nhăn mặt. “Bố cho rằng bố sẽ sống sót về vấn đề ăn uống. Nhớ gọi bố bất cứ khi nào con cần.” “Con hứa.”

Giống như là tôi đã nhảy với tất cả mọi người. Thật vui khi gặp lại tất cả bạn cũ của tôi, nhưng tôi thực sự chỉ muốn ở bên Edward hơn bất cứ thứ gì khác. Tôi mừng khi cuối cùng anh ấy đã nhảy vào, trước nửa phút khi điệu nhảy mới bắt đầu.

“Vẫn không vui với Mike à?” tôi nhận xét khi Edward xoay vòng tôi tránh xa cậu ấy.

“Không khi mà anh phải nghe ý nghĩ của hắn. Hắn may mắn vì anh đã ko tông cô hắn ra ngoài. Hay tệ hơn.”

“Phải hén ”

“Em đã có cơ hội để thấy mình chưa vậy?”

“Um. Chưa, em đoán là chưa. Chỉ vậy?”

“Vậy thì anh cho rằng em ko nhận ra vẻ đẹp hóp hờn một cách tuyệt đối của em tối nay. Anh không ngạc nhiên vì Mike đang cảm thấy khó khăn vì có những ý nghĩ đen tối với người phụ nữ đã có chồng. Anh thất vọng vì Alice đã không đảm bảo là đã bắt em phải nhìn vào gương.”

“Anh rất là thành kiến đó, anh biết không?”

Anh ấy thở dài và sau đó ngừng lại và quay tôi ngược lại để nhìn vào căn

nhà. Bức tường bằng kính phản chiếu phía sau bữa tiệc như một tấm gương dài. Edward chỉ vào một cặp nam nữ trong gương ngang ngay chúng tôi.

“Thành kiến, anh à?”

Tôi bắt gặp hình phản chiếu thoáng qua của Edward – một bản sao hoàn hảo của gương mặt anh ấy – với một người đẹp tóc đen ở kế bên. Da cô ta màu kem và hồng, mắt cô ta mở to vì sự kích động và nổi bật bởi hai hàng lông mi dày. Lớp vải mỏng bên ngoài bộ váy sáng lấp lánh một cách huyền ảo ngay đuôi áo gần giống như một đóa hoa lyly chưa nở, được cắt may một cách tinh xảo khiến cho cô ấy nhìn thật tao nhã và duyên dáng.

Trước khi tôi có thể chớp mắt và để cho người đẹp ấy trở lại thành mình, Edward bất thành linh khịt mũi và tự động quay đi hướng khác, như là có người nào đó gọi tên anh ấy. “Ồ!” anh ấy nói. Chân mày anh ấy nhướng lên một lúc và sau đó giãn ra nhanh chóng.

Bất thành linh, anh ấy mỉm cười một nụ cười sáng rỡ. “Cái gì vậy anh?” Tôi hỏi.

“Một món quà cưới bất ngờ.” “Hử?”

Anh ấy không trả lời; anh ấy chỉ bắt đầu nhảy tiếp, xoay tôi tới hướng ngược lại với hướng mà chúng tôi đã tới trước đây, tránh xa mấy ngọn đèn và sau đó vào mấy đường cỏ bị cắt lúc tối để làm cái sàn nhảy rực sáng này.

Anh ấy không dừng lại cho đến khi chúng tôi bên phía tối của cây tùng lớn. Sau đó Edward nhìn thẳng vào chỗ tối nhất.

“Cám ơn,” Edward nói với bóng tối. “Thật là rất... tử tế”

“Tử tế là tên lót của tôi,” một giọng nói khàn khàn quen thuộc đã trả lời từ trong bóng tối. “Tôi có thể vào không?”

Tay của tôi chặn lên cổ, và nếu như Edward không giữ tôi thì tôi có lẽ sẽ xiêu mất. “Jacob!” tôi ghen lời khi tôi có thể thở. “Jacob!”

“Chào Bells”

I sẩy chân khi hướng tới tiếng nói của cậu ta. Edward nắm chặt khuỷu tay của tôi cho đến khi một đôi tay mạnh mẽ khác giữ tôi trong bóng tối. Sức nóng của da Jacob đốt cháy tôi xuyên qua lớp vải satin mỏng của chiếc áo khi cậu ta kéo tôi gần hơn. Cậu ta ko định khiêu vũ; cậu ta chỉ ôm tôi trong khi tôi dụi đầu vào ngực cậu ấy. Cậu ấy cúi xuống và hôn vào trán tôi.

“Rosalie sẽ không tha cho anh nếu như anh không mời chị ấy nhảy một cách đàng hoàng,” Edward thì thầm, và tôi biết anh ấy đang để chúng tôi riêng với nhau, tặng tôi món quà của riêng anh ấy – giây phút này với Jacob.

“Ồ, Jacob.” Tôi đang khóc; tôi không thể nói câu nào ra một cách rõ ràng được. “Cám ơn.” “Đừng có lái nhai nữa, Bella.” “Cậu đang làm hỏng chiếc áo của cậu. Chỉ là mình thôi mà.”

“Chỉ là?Ồ, Jake! Bây giờ mọi thứ đã hoàn hảo rồi”

Cậu ta khịt mũi. “Phải rồi – bữa tiệc có thể bắt đầu. Chú rể phụ cuối cùng đã

tới.”

“Bây giờ thì *mọi người* mình yêu đều có mặt ở đây.”

Tôi cảm thấy môi cậu ta trên tóc tôi. “Xin lỗi, mình đã tới trễ, bạn thân ạ.”

“Mình quá vui vì cậu đã tới!”

“Đó chính là vấn đề.”

Tôi liếc qua khách khứa, nhưng tôi không thể thấy xuyên qua những người đang khiêu vũ để tới chỗ mà tôi vừa thấy bố Jacob. Tôi không biết là ông còn ở đây không. “Billy có biết cậu tới đây không?” Khi mà tôi vừa hỏi, tôi biết ngay là ông ấy biết – đó là cách duy nhất để giải thích cho phản ứng phấn khởi của ông ấy trước đó.

“Tớ chắc là Sam đã kể với ông ấy. Tớ sẽ đi gặp bố sau khi... bữa tiệc kết thúc.”

“Bác ấy sẽ rất vui khi biết cậu đã về.”

Jacob ngừng lại một chút và đứng thẳng lên. Cậu ta để một tay lên lưng tôi và giữa lấy tay phải bằng tay kia. Cậu ta giữ tay cả hai trên ngực cậu ta; tôi có thể cảm nhận được tiếng tim cậu ta đập dưới lòng bàn tay tôi, và tôi đoán rằng cậu ta không vô ý để tay tôi lên đó.

“Mình không biết nếu mình có thể có nhiều hơn là một điệu nhảy”, cậu ta nói, và cậu ta bắt đầu kéo tôi quay vòng theo 1 vòng tròn nhỏ mà chẳng theo điệu của bản nhạc đang phát ra từ sau lưng chúng tôi.

“Mình tốt hơn nên làm xuất sắc nó”

Chúng tôi nhảy theo nhịp điệu của trái tim cậu ta dưới tay tôi.

“Mình vui vì mình đã đến,” Jacob nói một cách nhẹ nhàng sau một lúc.

“Mình không nghĩ là mình sẽ tới. Nhưng vui là đã gặp cậu....một lần nữa.

Không buồn lắm như mình nghĩ.”

“Mình không muốn cậu buồn.”

“Mình biết mà. Và mình không đến đây tới nay để làm cậu thấy có lỗi.”

“Không – mình rất vui vì cậu đã đến. Đây là món quà tốt nhất mà cậu có thể tặng cho mình.”

Cậu ta cười. “Tốt đấy, bởi vì mình không có thời gian để dừng lại mua một món quà thật sự.”

Mắt tôi đang điều chỉnh lại, và giờ thì tôi đã có thể thấy khuôn mặt của cậu ta, cao hơn nhiều so với tôi dự đoán. Cậu ta vẫn có thể phát triển nữa sao? Cậu ta đã gần 7 feet nhiều hơn là 6. Thật là nhẹ nhõm khi thấy lại những đường nét quen thuộc của cậu ta sau ngần ấy thời gian – cặp mắt sâu dưới hàng lông mày rậm, xương gò má cao, đôi môi đầy với hàm răng trắng trong một nụ cười mĩa mai rất hợp với giọng điệu. Mắt cậu ta đang nhíu lại ở ngay góc – cẩn thận; tôi có thể thấy cậu ta rất cẩn thận tới nay. Cậu ấy đã làm tất cả những việc mà cậu ta có thể để làm tôi hạnh phúc, để không lòi ra và chỉ rõ việc đó đã làm cậu ấy phải trả giá như thế nào.

Tôi chưa bao giờ làm gì đủ tốt để xứng đáng có người bạn như Jacob. “Cậu quyết định về khi nào?”

“Có ý thức hay không có ý thức?” Cậu ta hít một hơi dài trước khi trả lời câu hỏi của bản thân cậu ta. “Mình thật sự không biết. Mình đoán là mình đã đi lang thang ngược lại hướng này trong một khoảng thời gian, và có lẽ là vậy bởi vì mình đã hướng về đây. Nhưng phải đến sáng nay thì mình mới thực sự bắt đầu *chạy*. Mình ko biết là mình có thể về kịp ko.” Cậu ta cười. “Cậu sẽ ko tin nó cảm thấy kỳ lạ như thế nào đâu – lại đi bộ xung quanh trên hai chân. Và quần áo! Và sau đó là kỳ quái hơn nữa bởi vì nó có cảm giác rất là kỳ quặc. Mình đã không lường trước chuyện đó. Mình đã quên hết những điều về con người.”

Chúng tôi quay tròn một cách vững chắc.

“Thật là một điều đáng tiếc nếu không được thấy cậu như thế này. Nó xứng đáng cho chuyên đi. Cậu trông không thể tin được, Bella. Rất đẹp.”

“Alice đã tốn rất nhiều công sức vào mình hôm nay. Và bóng tối cũng giúp ích nữa.” “Trời không tối lắm đối với mình, cậu biết mà.”

“Phải.” Giác quan của người sói. Thật quá dễ dàng để quên đi tất cả những việc mà cậu ấy có thể làm vì cậu ấy quá con người. Đặc biệt là bây giờ.

“Cậu đã cắt tóc,” tôi nhận ra.

“Đúng. Để dễ dàng hơn, cậu biết đấy. Mặc dù tốt hơn mình nên tận dụng đôi tay của mình.”

“Nhìn đẹp đấy,” tôi nói dối.

Cậu ta khịt mũi. “Phải. Tờ tự cắt đấy, với cái kéo rỉ trong bếp.” Cậu ta cười nhăn mặt hết cỡ trong một khoảnh khắc, và sau đó nụ cười biến đi. Thái độ cậu ta trở nên nghiêm túc. “Cậu có hạnh phúc không, Bella?”

“Có”

“Được” Tôi cảm thấy cậu ta nhún vai. “Đó là trọng tâm, mình đoán thế.”

”Cậu sao rồi, Jacob? Thật sự ấy?”

“Mình bình thường, Bella, thật đấy. Cậu không cần phải lo lắng cho mình nữa. Cậu có thể ngừng làm phiền Seth đi.”

“Mình không phải chỉ làm phiền cậu ấy vì cậu. Mình thích Seth.”

“Cậu ta là một đứa trẻ ngoan. Một người bạn đồng hành tốt hơn bất cứ người nào khác. Mình kể với cậu, nếu mình có thể lấy ra hết những giọng nói trong đầu của mình thì việc làm sói sẽ gần như là tuyệt vời.”

Tôi gượng cười. “Phải đó, mình cũng không thể bắt những giọng nói trong đầu mình im được.”

“Trong trường hợp của cậu thì có nghĩa là cậu bị mất trí. Dĩ nhiên, mình đã biết rằng cậu đã bị mất trí rồi,”

Cậu ta đùa tôi. “Cám ơn.”

“Tình trạng mất trí có lẽ dễ dàng hơn là phải chia sẻ tâm trí cho cả một đàn.

Những giọng nói của người điên không cần người giữ trẻ để trông họ.”

“Hả?”

“Sam đang ngoài kia. Và một vài người khác nữa. Để đề phòng, cậu biết đấy.”

“Đề phòng việc gì?”

“Đề phòng khi mình không thể kiểm chế, hoặc tương tự thế. Đề phòng khi mình quyết định phá đám bữa tiệc.” Cậu ta lóe lên nhanh một nụ cười với việc mà có lẽ là một ý nghĩ lôi cuốn đối với cậu ta. “Nhưng mình tới đây không phải để làm hỏng đám cưới của cậu, Bella ạ. Mình đến đây để...” Cậu ta dừng lại.

“Để làm nó trở nên hoàn mỹ.” “Đó là một yêu cầu khá cao.”

“May là cậu cũng khá cao.”

Cậu ta rên rỉ với trò đùa dở ẹc của tôi và thở dài. “Mình chỉ tới đây để là một người bạn của cậu. Người bạn thân nhất, một lần cuối.”

“Sam nên cho cậu nhiều điểm hơn.”

“À, có lẽ mình quá miễn cảm. Có lẽ đằng nào thì họ cũng ở đây, để để mắt tới Seth. Ở đây có nhiều ma cà rồng quá. Seth đã không xem nặng việc này như cậu ta nên thế.”

“Seth biết là cậu ấy không bị nguy hiểm gì. Cậu ấy hiểu gia đình Cullen nhiều hơn là Sam hiểu.”

“Chắc, chắc mà” Jacob nói, cố gắng làm hòa trước khi cuộc nói chuyện có thể trở nên gay gắt.

Thật là quái lạ khi cậu ta giống như một nhà ngoại giao.

“Rất tiếc về những giọng nói,” tôi nói. “Ước gì mình có thể làm nó khá hơn.” Trong các cách. “Nó không tệ như thế. Mình chỉ than vãn một chút thôi.”

“Cậu đang... vui?”

“Gần giống thế. Nhưng vậy là đủ cho mình. Cậu là ngôi sao ngày hôm nay.” Cậu ấy cười khúc khích. “Mình đoán là cậu thích thế. Trung tâm của sự chú ý.”

“Phải rồi. Không thể có đủ sự chú ý.”

Cậu ta cười và sau đó nhìn chăm chú qua đầu tôi. Mím môi lại, cậu ta quan sát những ánh sáng mờ mờ từ buổi tiệc chiều đăi, những cặp nhảy đang xoay vòng một cách tao nhã, những cánh hoa đang rơi từ mấy cái vòng hoa; tôi cùng nhìn với cậu ấy. Nó giống như ở một khoảng cách rất xa từ nơi tối tăm và im lặng này. Giống như là đang xem một cơn gió xoáy màu trắng đang xoáy trong một quả cầu tuyết.

“Mình phải thán phục họ nhiều,” cậu ta nói. “Họ biết cách tổ chức một bữa tiệc.” “Alice

Cậu ta thở dài. “Bài hát đã hết. Cậu có nghĩ là mình được thêm một bài nữa

không? Có đòi hỏi quá nhiều không?” Tôi siết chặt tay mình quanh tay cậu ta. “Cậu có thể có bao nhiêu điệu nhảy mà cậu muốn.”

Cậu ta cười. “Đó sẽ thú vị đấy. Mình nghĩ tốt hơn mình nên nhảy hai bản. Không muốn bắt đầu nói.”

Chúng tôi quay một vòng tròn khác.

“Cậu nghĩ mình đã quen với việc chào tạm biệt cậu bây giờ,” cậu ta lẩm bẩm. Tôi cố gắng nuốt tiếng nấc vào cổ, nhưng tôi không thể bắt nó xuống. Jacob nhìn tôi và cau mày. Cậu ta quẹt tay qua má tôi, lau những giọt lệ ở đó. “Cậu đáng lẽ không phải là người cần phải khóc, Bella.”

“Mọi người khóc tại đám cưới,” tôi nói cứng. “Đây là thứ mà cậu muốn, phải không?”

“Phải”.

“Vậy thì hãy mỉm cười.”

Tôi cố gắng. Cậu ta cười với bộ điệu của tôi.

“Mình đang cố gắng để ghi nhớ cậu lúc này. Giả bộ rằng...”

“Rằng thế nào? Rằng mình đã chết?”

Cậu ta nghiêng răng. Cậu ta đang đấu tranh với bản thân – với sự quyết định cho việc hiện diện ở đây xem như là món quà chứ không phải là xét xử. Tôi có thể đoán được cái mà cậu ta muốn nói.

“Không,” cuối cùng cậu ta trả lời. “Nhưng mình sẽ xem cậu như thế này trong đầu mình. Má hồng, Tim đập. Hai chân vẫn còn. Tất cả thứ ấy.”

Tôi cố tình dùng hết sức bình sinh của tôi dẫm lên chân cậu ta. Cậu ta mỉm cười. “Đó mới là cô gái của mình.”

Cậu ấy chuẩn bị nói điều gì đó nhưng sau đó ngậm miệng chặt lại. Đấu tranh lần nữa, răng nghiêng chặt để kiềm lại những điều mà cậu ấy không muốn nói.

Mối quan hệ của tôi với Jacob đã từng rất dễ dàng. Tự nhiên như hơi thở. Nhưng kể từ khi Edward quay trở lại cuộc đời tôi, nó đã thành một sự cố gắng quá mức. Bởi vì – trong mắt Jacob – chọn lựa Edward, tôi đã chọn cho mình một số phận còn tệ hơn chết, hoặc chí ít cũng bằng thế. “Chuyện gì thế, Jake? Cứ nói với mình. Cậu có thể nói với mình mọi chuyện.”

“Mì..mình không có gì để nói với cậu.”

“Ồ, làm ơn đi. Cứ nói quách ra.”

“Thật đấy. Không có...Chỉ - chỉ là một câu hỏi. Có một vài chuyện mình muốn *cậu* nói với mình.”

“Hỏi đi.”

Cậu ta đấu tranh trong một phút nữa và sau đó thở ra. “Mình không nên.

Chẳng sao cả. Mình chỉ là tò mò một cách bệnh hoạn.”

Bởi vì tôi biết cậu ấy quá rõ, tôi hiểu được. “Không phải tối nay, Jacob.” tôi thì thầm.

Jacob còn bị ám ảnh về bản chất của con người của tôi còn hơn Edward. Cậu ta trân quý mỗi một nhịp đập của trái tim tôi, biết rằng chúng chỉ còn vài ngày.

“Ồ,” cậu ta nói, cố gắng che dấu sự nhẹ nhõm của cậu ta. “Ồ.”

Một bản nhạc mới lại bắt đầu, nhưng cậu ta không chú ý tới việc ấy lúc này.

“Khi nào?” cậu ta hỏi khẽ.

“Mình không biết chắc. Một hoặc hai tuần, có thể.”

Âm điệu của cậu ta thay đổi, có vẻ chế giễu. “Sao lại lâu vậy?”

“Mình chỉ không muốn trải qua tuần trăng mật trong đau đớn quần quai.”

“Vậy cậu muốn trải qua nó như thế nào? Ngồi chơi cờ à? Ha ha.”

“Rất buồn cười.”

“Giỡn chơi, Bells. Nhưng nói thật nhé, mình không thấy có ý nghĩa gì hết. Cậu không thể có một tuần trăng mật thật sự với một con ma cà rồng, vậy thì cần gì phải tốn hơi làm chuyện vớ vẩn như vậy? Nói trắng ra. Đây không phải là lần đầu tiên cậu lãng tránh sự thật. Nhưng dù sao nó cũng là một chuyện tốt,” cậu ta nói, thỉnh thoảng nói một cách tha thiết.

“Đừng xấu hổ về chuyện đó.”

“Tớ không lãng tránh chuyện gì cả,” tôi ngắt lời. “Và *vâng* mình có thể có một tuần trăng mật thật sự! Mình có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn! Và cậu thôi đi.”

Cậu ta đột nhiên ngừng lại điệu nhảy xì lô. Trong một khắc, tôi tự hỏi phải chăng cuối cùng cậu ta đã chú ý đến bài nhạc đã đổi, và tôi suy nghĩ trong đầu một cách để hàn gắn lại sự bất hòa nho nhỏ của chúng tôi trước khi cậu ta chào tạm biệt. Chúng tôi không nên chia tay như vậy.

Và sau đó mắt cậu ta mở lớn quá lạ với sự bối rối khủng khiếp. “Cái gì?” cậu ta thở dốc. “Cậu nói cái gì?”

“Về chuyện gì...? Jake? Có chuyện gì sao?”

“Cậu có ý gì? Có một tuần trăng mật thật sự? Trong khi cậu vẫn là *con người*? Cậu đùa hả? Đó là một trò đùa tệ hại, Bella!”

Tôi liếc cậu ấy. “Mình nói thôi đi, Jake. Đây không phải là chuyện của cậu. Mình không nên...chúng ta không nên nói về chuyện này. Nó là chuyện cá nhân -”

Bàn tay khổng lồ của cậu ta ghì chặt mu bàn tay tôi, quấn quanh nó, ngón tay đè lên.

“Aoo, Jake! Buông ra!” Cậu ta lắc tôi.

“Bella! Có phải cậu đã mất trí không? Cậu không thể ngu ngốc như thế! Nói với mình rằng cậu đang đùa đi!”

Cậu ta lại lắc tôi nữa. Tay cậu ta, cứng như một cọng kẽm, đang run rẩy, truyền đi sự rung động ấy vào sâu trong xương tôi.

“Jake – ngừng lại!”

Bóng tối đột nhiên đông nghệt.

“Bỏ tay cậu ra khỏi cô ấy!” giọng của Edward lạnh như đá, sắc như dao cạo. Sau Jacob, có một tiếng gầm gừ nhỏ từ trong bóng tối đen nghịt, và sau đó là một giọng khác, át luôn tiếng đầu tiên.

“Jacob, người anh em, lùi ra đi,” tôi nghe tiếng Seth Clearwater cố nài. “Cậu đang mất bình tĩnh.” Jacob có vẻ bị đông cứng, cặp mắt cậu ta to một cách kinh khủng và không chớp mắt. “Anh sẽ làm chị ấy đau đấy,” Seth nói khế. “Buông chị ấy ra đi.”

“Ngay bây giờ!” Edward gầm lên.

Tay Jacob rơi xuống, và thành linh dòng máu chảy phụt qua những tĩnh mạch đang chờ đợi của tôi một cách đau đớn. Trước khi tôi kịp nhận ra, đôi tay lạnh giá đã thế chỗ đôi tay nóng, và một luồng khí đột nhiên rít qua tôi. Tôi chớp mắt, và tôi thấy tôi đang đứng cách chỗ tôi đứng lúc này 6 feet. Edward đang căng thẳng đứng trước tôi. Có hai con sói không lồ đang đứng giữa anh ấy và Jacob, nhưng chúng không có muôn tấn công tôi. Nhìn giống như chúng đang ngăn chặn một cuộc chiến.

Và Seth – cao lênh khênh, 15 tuổi Seth – vòng cánh tay dài của cậu ta quanh thân hình đang run rẩy của Jacob, và đang kéo mạnh cậu ta đi. Nếu Jacob biến hình khi Seth quá gần như thế...

”Thôi mà, Jake. Đi thôi.”

“Ta sẽ giết mi,” Jacob nói, giọng cậu ta bị nghẹn lại với cơn thịnh nộ nên nó nhỏ như một lời thì thầm. Mắt cậu ta, tập trung vào Edward, cháy lên giận dữ. “Ta sẽ tự tay giết mi! Ta sẽ làm ngay bây giờ!” Cậu ta rùng mình một cách chấn động.

Con sói lớn nhất, con màu đen, gầm lên giận dữ. “Seth, tránh ra đi.” Edward rít lên.

Seth kéo Jacob một lần nữa. Jacob quá bối rối với cơn thịnh nộ đến nỗi Seth có thể kéo mạnh cậu ta ra xa vài feet. “Đừng làm vậy, Jake. Đi đi. Thôi mà.” Sam – con sói lớn hơn – tham gia với Seth. Anh ta để cái đầu đầy lông của mình vào ngực Jacob và đẩy đi.

Ba người họ - Seth kéo, Jake run rẩy, Sam đẩy – biến mất một cách nhanh chóng vào bóng tối.

Một con sói khác nhìn theo họ. Tôi không chắc lắm, trong ánh sáng mờ mờ, về màu sắc của lông nó – có lẽ là màu nâu hạt dẻ? Đó có phải là Quil không?

“Tớ xin lỗi,” tôi nói nhỏ với con sói.

“Mọi chuyện ổn rồi, Bella,” Edward thì thầm.

Con sói nhìn Edward. Tia nhìn thiếu thiện cảm. Edward gật đầu lại một cách lạnh nhạt. Con sói giận dữ và quay mình đi theo những người kia, biến mất như họ.

“Ổn rồi,” Edward nói với bản thân anh ấy, và sau đó nhìn tôi. “Chúng ta hãy

quay lại.” “Nhưng Jake –“

“Sam lo cho cậu ấy rồi. Cậu ta đã đi.” “Edward, em rất xin lỗi. Em quá ngu ngốc –“

“Em không làm gì sai cả -“

“Em quá nhiều chuyện! Tại sao em..em không nên để cho cậu ta hướng em tới chuyện ấy. Em đã nghĩ gì thế này?”

“Đừng lo.” Anh ấy sờ mặt tôi. “Chúng ta cần phải quay trở lại tiệc chiêu đãi trước khi có người nào đó chú ý đến sự vắng mặt của chúng ta.”

Tôi lắc đầu, cố gắng làm bản thân thích ứng. Trước khi người nào đó chú ý? Có người nào đó *bỏ lỡ* sao? Sau đó, khi tôi nghĩ về chuyện đó, tôi nhận ra rằng sự chạm trán có vẻ như quá thêm thắm cho tôi, trong hiện thực, rất im lặng và ngăn ngui ở đây trong bóng tối.

“Cho em hai giây,” tôi van nài.

Bên trong tôi là một mớ hỗn độn vì đau thương và thương tiếc, nhưng nó không phải là vấn đề - chỉ bên ngoài mới là vấn đề bây giờ. Đóng thật tròn vai mới là việc mà tôi cần phải khắc phục.

“Áo của em?”

“Em vẫn đẹp. Kể cả tóc vẫn không rời.”

Tôi hít vào một hơi thật sâu. “Xong rồi. Mình đi thôi.”

Anh ấy vòng tay qua tôi và dẫn tôi trở lại chỗ sáng. Khi chúng tôi băng qua dưới những bóng đèn nhỏ, anh ấy xoay tôi một cách nhẹ nhàng vào trong sàn nhảy. Chúng tôi hòa vào những đôi khác như thể điệu nhảy của chúng tôi chưa bao giờ bị gián đoạn.

Tôi liếc mấy vị khách xung quanh, nhưng chẳng một ai có vẻ hoảng hốt hay sợ hãi. Chỉ có những gương mặt xanh xao là biểu hiện ra vài dấu hiệu bị áp lực, và họ dấu nó rất kỹ. Jasper và Emmett đang ở một góc sàn nhảy, gần với nhau, và tôi đoán rằng họ cũng đã ở gần một bên trong suốt cuộc chạm trán.

“Em có...”

“Em bình thường,” tôi hứa. “Em không thể tin được là em đã làm vậy. Em bị gì sao chứ?”

” *Em* ko có bị gì hết.”

Tôi đã rất mừng khi thấy Jacob ở đây. Tôi biết đó là một sự hi sinh của cậu ta. Và sau đó tôi đã phá hủy nó, làm cho món quà của cậu ấy trở thành một thảm họa. Tôi nên phải bị cách ly.

Nhưng lời nói ngu si của tôi đã không phá hủy những chuyện khác tới nay.

Tôi sẽ dẹp nó qua một bên, nhét nó vào tủ và khóa nó lại để giải quyết nó sau. Vẫn còn nhiều thời gian để quỳnh đòn tôi mà, và tôi cũng chẳng có thể làm gì nữa để giải quyết.

“Chuyện qua rồi,” tôi nói. “Tôi nay đừng nghĩ tới nó nữa.”

Tôi đợi chờ một sự đồng ý nhanh từ Edward, nhưng anh ấy im lặng.

“Edward?”

Anh ấy nhắm mắt lại và đung chán anh vào trán tôi. “Jacob nói đúng,” anh ấy nói khẽ. “Anh đang nghĩ gì thế này?”

“Cậu ta không đúng.” Tôi cố gắng giữ nét mặt mình bằng phẳng khi nhìn đám đông bạn bè. “Jacob quá nhiều thành kiến để nhìn rõ mọi chuyện.” Anh ấy lâm bẫm gì đó quá nhỏ nghe như là “nên để cậu ta giết anh cho dù chỉ anh chỉ mới nghĩ tới...”

“Thôi đi,” tôi nói một cách giận dữ. Tôi giữ khuôn mặt anh ấy bằng cả hai tay mình và đợi cho đến khi anh ấy mở mắt ra. “Anh và em. Đó là điều duy nhất quan trọng. Điều duy nhất mà anh được phép nghĩ tới vào lúc này. Anh có nghe em không?”

“Có,” anh ấy thở dài.

“Quên chuyện Jacob tới đi.” Tôi có thể làm vậy. Tôi sẽ làm vậy. “Vi em. Hứa với em rằng anh sẽ quên nó đi.”

Anh ấy nhìn chăm chú vào mắt tôi một lúc trước khi trả lời. “Anh hứa.”

“Cám ơn anh, Edward, em không sợ nữa.”

“Nhưng anh sợ,” anh ấy nói khẽ.

“Đừng sợ.” Tôi hít sâu một hơi và mỉm cười. “À, nhân tiện, em yêu anh.”

Anh ấy mỉm cười một chút đáp lại. “Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây.”

“Cậu đang giữ độc quyền cô dâu đấy,” Emmett nói, đi từ phía sau vai của Edward.

“Để anh khiêu vũ với cô em gái của anh nào. Đây có thể là cơ hội cuối cùng của anh để làm cho cô ấy đỏ mặt.” Anh ấy cười lớn, không bị ảnh hưởng gì như anh ấy vẫn thường thế cho dù trong bất cứ hoàn cảnh khắc nghiệt nào. Hóa ra là thật sự vẫn còn rất nhiều người tôi đã chưa khiêu vũ, và chuyện đó đem lại cho tôi một cơ hội để thật sự bình tĩnh lại và giải quyết bản thân tôi. Khi Edward quay lại với tôi nữa, tôi nhận ra rằng Jacob – cái tử đã được đóng kín và chặt. Khi anh ấy vòng tay ôm tôi, tôi đã có thể tìm thấy lại niềm vui sướng trước đây của tôi, sự chắc chắn về mọi thứ trong đời tôi là đúng chỗ vào tối nay. Tôi mỉm cười và dựa đầu tôi lên ngực anh ấy. Vòng tay của anh ấy siết chặt.

“Em có thể làm quen với chuyện này,” tôi nói.

“Đừng nói với anh rằng em đã vượt qua được những vấn đề về khiêu vũ của em nhé?”

“Khiêu vũ không quá tệ - với anh. Nhưng em đang nghĩ nhiều hơn thế, “ – và tôi ép người tôi và anh ấy chặt hơn – “ về chuyện không bao giờ để anh đi.”

“Không bao giờ,” anh ấy hứa, và anh cuối xuống để hôn tôi.

Đó là một nụ hôn thật sự - mãnh liệt, chậm rãi nhưng tăng dần....

Tôi đã gần như quên mất về nơi tôi đang đứng cho đến khi tôi nghe Alice

gọi, “Bella! Tới giờ rồi!” Tôi cảm thấy một chút tức tối ngắn ngủi thoáng qua với người chị em mới của tôi vì sự gián đoạn của chị ấy.

Edward lờ chị ấy đi, môi anh ấy gắn chặt lên môi tôi, khẩn thiết hơn trước đây. Tim tôi chạy hết tốc lực và lòng bàn tay tôi siết chặt vào cái cổ giống như đá của anh ấy.

“Em có muốn trễ máy bay không đây?” Alice hỏi, giờ đã kề bên tôi. “Chị chắc là em sẽ có tuần trăng mật vui vẻ qua đêm ở sân bay trong khi chờ đợi một chuyến bay khác.”

Edward quay mặt qua nhẹ nhàng để thì thầm, “Đi chỗ khác đi Alice,” và sau đó lại ấn môi vào môi tôi.

“Bella, em có muốn mặc cái áo đỏ trên máy bay không?” chị ấy hỏi.

Tôi không chú ý nhiều lắm. Vào lúc ấy, tôi hồn nhiên không quan tâm.

Alice rên lên khẽ. “Chị sẽ nói cho cô ấy nghe nơi mà em sẽ đưa cô ấy tới nhé Edward. Thế nên hãy giúp chị đi, chị sẽ nói đó.”

Anh ấy cứng người. Sau đó anh ấy kéo mặt mình ra khỏi mặt tôi và liếc người chị mà anh ấy thương nhất. “Chị quá đỗi bé nhỏ để phát cái lớn thế.”

“Chị không phải chọn ra một cái đầm tuyệt đẹp để rồi uổng phí nó,” chị ấy cắt ngang lại, nắm tay tôi. “Đi với chị, Bella.”

Tôi ghì lại cái nắm tay của chị ấy, nhón chân lên để hôn anh ấy lần nữa. Chị ấy giật mạnh cánh tay tôi một cách nôn nóng, kéo mạnh tôi ra khỏi anh ấy.

Có vài tiếng cười khúc khích từ mấy vị khách đang nhìn. Tôi chịu thua và để chị ấy dẫn tôi vào trong căn nhà trống. Chị ấy nhìn có vẻ phiền lắm.

“Xin lỗi, Alice,” tôi nhận lỗi.

“Chị không trách em, Bella.” Chị ấy thở dài. “Em xem có vẻ không thể không chế được bản thân em nữa.” Tôi cười rúc rích với phản ứng như đang bị hành hình của chị ấy, và chị ấy quắc mắt lên.

“Cám ơn chị, Alice. Đây là một cái đám cưới tuyệt nhất mà mọi người chưa từng có,” tôi nói một cách thành tâm với chị ấy. “Mọi thứ đều tuyệt vời. Chị là nhất, thông minh nhất, một người chị tài năng nhất trên thế giới.”

Nó đã làm chị ấy tan ra; chị ấy mỉm cười một nụ cười thật rộng. “Chị vui vì em thích nó.”

Renée và Esme đang đợi trên lầu. Ba người họ nhanh chóng lột cái áo ra khỏi tôi và mặc cho tôi cái áo màu xanh biển đậm màu rất hòa hợp mà Alice đã chuẩn bị cho tôi. Tôi biết ơn khi mà người nào đó đã tháo mấy cái kẹp ra khỏi tóc tôi và thả nó rơi xuống lưng tôi, dọn sóng vì thắt bím, cứu tôi khỏi việc nhức đầu vì kẹp tóc sau đó. Nước mắt của mẹ tôi tuôn tràn không ngừng suốt sau đó.

“Con sẽ gọi cho mẹ khi con biết con đi đâu,” tôi hứa khi tôi ôm bà chào tạm biệt. Tôi biết bí mật về tuần trăng mật có lẽ làm mẹ điên lên; mẹ tôi ghét những bí mật, ngoại trừ bà đang ở trong đó.

“Con sẽ nói với bác ngay khi cô ấy đã an toàn.” Alice giỏi hơn tôi, cười điệu với vẻ mặt bị thương của tôi. Thật không công bằng, cho tôi khi là người biết cuối cùng.

“Con phải tới thăm mẹ và Phil sớm, thật sớm. Tới phiên con đi tới miền nam – để thấy mặt trời một lần,” Renée nói.

“Hôm nay trời đâu có mưa,” tôi nhắc bà, từ chối yêu cầu của mẹ. “Thật là một phép lạ.”

“Mọi thứ đã sẵn sàng,” Alice nói. “Hành lý của em đang trong xe – Jasper đang mang nó xung quanh.” Chị ấy kéo tôi lại về cầu thang với Renée theo sau, vẫn đang nửa ôm chặt tôi.

“Con yêu mẹ,” tôi nói khẽ khi chúng tôi đi xuống. “Con rất mừng là mẹ có Phil. Chăm sóc lẫn nhau nhé.”

“Mẹ cũng yêu con, Bella, con cưng.”

“Tạm biệt mẹ. Con yêu mẹ,” tôi lại nói, cổ họng tôi cứng lại.

Edward đang đợi tôi bên dưới cầu thang. Tôi nắm lấy cánh tay đưa lên của anh ấy nhưng quay hướng khác, dò tìm trong đám đông nhỏ đang đợi để tiễn chúng tôi.

“Bố?” tôi hỏi, mắt vẫn tìm kiếm.

“Ở bên này,” Edward thì thầm. Anh ấy kéo tôi xuyên qua những vị khách; họ đã làm thành một đường đi cho chúng tôi. Chúng tôi thấy Charlie đang quay đi một cách lúng túng vào bức tường đằng sau mọi người, nhìn giống như ông ấy đang trốn lại. Vành đỏ vòng quanh mắt đã giải thích tại sao.

“Ồ, bố!”

Tôi ôm vòng qua eo ông ấy, nước mắt lại tuôn như suối – tôi đã khóc quá nhiều tối nay. Bố vỗ vỗ lưng tôi.

“Bây giờ tới đó đi. Con không muốn trễ chuyến bay đâu.”

Thật khó để nói chuyện về tình yêu thương với Charlie – chúng tôi giống nhau rất nhiều, luôn luôn hướng về những thứ không quan trọng để tránh né phải thể hiện những xúc cảm. Nhưng bây giờ không có thời gian để mà ngượng ngùng.

“Con yêu bố mãi mãi, bố à,” tôi nói với ông. “Đừng quên điều đó.”

“Bố cũng yêu con, Bells à. Luôn luôn vậy, luôn luôn thế.”

Tôi hôn lên má ông cùng lúc ông hôn tôi. “Gọi cho bố,” ông nói.

“Sớm thôi,” tôi hứa, biết rằng đó là tất cả mà tôi có thể hứa. Chỉ là một cú điện thoại. Bố mẹ tôi không được phép thấy tôi nữa; tôi sẽ trở nên rất khác, và rất, rất nguy hiểm.

“Vậy con đi đi,” ông nói thô lỗ. “Không muốn bị trễ.”

Những người khách làm một đường đi khác cho chúng tôi. Edward kéo tôi lại gần bên anh khi chúng tôi thoát ra. “Em đã sẵn sàng chưa?” anh ấy hỏi.

“Em đã sẵn sàng rồi,” tôi nói, và tôi biết đó là sự thật.

Mọi người vỗ tay khi Edward hôn tôi nơi ngưỡng cửa. Sau đó anh kéo nhanh tôi tới chiếc xe khi trận hoa giấy bắt đầu được tung lên. Hầu hết nó đều rơi ra xa, nhưng người nào đó, có lẽ là Emmett, ném với một sự chính xác kỳ lạ, và tôi bắt được rất nhiều tia từ lưng của Edward.

Chiếc xe đã được trang trí với nhiều hoa được đính men theo chiều dài của chiếc xe, và những dải ruy băng mỏng đã được cột vào mười hai chiếc giày – giày hàng hiệu – đang đu đưa sau cái vè xe.

Edward che chở cho tôi khỏi mấy cái hoa giấy khi tôi leo vào xe, và sau đó anh ấy leo vào và chúng tôi đã phóng đi khi tôi vẫy tay ngoài cửa sổ và nói “con yêu mọi người” với hành lang, nơi mà gia đình tôi đang vẫy chào lại. Hình ảnh cuối cùng mà tôi nhận ra là hình ảnh của bố mẹ tôi. Phil đang vòng hết hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Renée. Mẹ thì một tay ôm chặt eo ông ấy và tay kia thì nắm tay Charlie. Có nhiều kiểu tình yêu, hòa thuận trong giây phút này. Nó có vẻ là một bức tranh đầy hy vọng với tôi.

Edward bóp tay tôi. “Anh yêu em,” anh ấy nói.

Tôi dụi đầu vào cánh tay anh ấy. “Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây,” tôi nhắc lại câu của anh ấy. Anh ấy hôn vào tóc tôi.

Khi chúng tôi vào tới đường cao tốc tối đen và Edward thực sự tăng tốc độ, tôi nghe tiếng rừ rừ., rừm từ động cơ xe, đến từ khu rừng phía sau chúng tôi. Nếu tôi có thể nghe được, vậy thì anh ấy chắc chắn có thể. Nhưng anh ấy không nói gì cho đến khi âm thanh ấy từ từ tan biến sau một quãng. Tôi cũng không nói gì.

Sự xoi mói, đau lòng trở nên nhạt nhòa và sau đó tan biến hoàn toàn.

Hùng đông

Chương 5 ĐẢO ESME

“Houston?” Tôi nhướn mày hỏi khi chúng tôi đến ga Seattle. “Chỉ là 1 chỗ dừng trong chuyến đi thôi,” Edward trấn an tôi bằng một nụ cười toe toét.

Hình như tôi chỉ vừa chớp mắt khi anh ấy đánh thức tôi. Tôi hơi lảo đảo khi anh ấy dắt tôi qua nhà ga, chặt vật để nhớ lại làm sao mà mắt tôi vẫn mở được. Tôi mất vài phút để nhận ra rằng hai đứa tôi đang ở khu vực ga quốc

tế làm thủ tục lên máy bay.

“Rio de Janero?” Tôi hỏi với một chút lo lắng. “Một chỗ dừng nữa thôi mà,” Ed bảo.

Chuyến bay đến Nam Mỹ thật dài nhưng tôi khá thoải mái ngồi trong ghế hạng nhất rộng rãi, với vòng tay của Edward bên mình. Tôi thiếp đi và choàng dậy khi ánh mặt trời lặn xuyên qua khung cửa máy bay, lúc này máy bay sắp hạ cánh.

Chúng tôi không ở lại sân bay để đi chuyển tiếp theo như tôi nghĩ. Chúng tôi bắt một chiếc taxi đi xuyên qua những con đường tối, đông đúc và sống động ở Rio. Chẳng hiểu được những lời chỉ đường bằng tiếng Bồ Đào Nha của Edward cho ông tài xế, tôi đoán rằng chúng tôi phải tìm 1 khách sạn đã, trước khi khởi hành chặng tiếp theo của chuyến đi. Bao tử tôi đột nhiên quặn lên một nỗi đau đớn gần như là nỗi sợ hãi xen lẫn hồi hộp khi tôi nghĩ về “chuyện đó”. Chiếc taxi tiếp tục đi ngang qua những đám người tụ tập đông đúc cho đến khi họ thưa dần, và chúng tôi đột nhiên rất gần bờ tây thành phố, lối dẫn ra biển.

Chúng tôi dừng ở bến cảng.

Edward men theo lối đi dài thật dài dốc xuống, hai bên neo những chiếc du thuyền trắng giữa màn nước đêm đen thẳm. Chiếc thuyền nơi anh dừng lại thì nhỏ hơn những cái khác, bóng loáng, và rõ ràng là được đóng để chạy nhanh hơn là để có không gian thoải mái. Cũng rất sang trọng, nhưng có phần thanh nhã hơn. Anh nhẹ nhàng nhảy lên, mặc dù hai tay đang xách hai chiếc túi nặng. Anh thấy chúng lên boong và quay lại nhẹ nhàng giúp tôi leo lên thuyền.

Tôi im lặng quan sát trong khi anh chuẩn bị để con tàu khởi hành, ngạc nhiên về dáng vẻ thuần thực và thoải mái của anh, vì anh chưa từng nhắc đến thú vui nào có liên quan đến tàu thuyền. Lúc nào cũng vậy, anh luôn hoàn hảo trong mọi việc.

Giữa đại dương rộng mở, chúng tôi chạy hướng về phía đông. Tôi để ý, chỉ dựa trên những kiến thức cơ bản nhất của mình về địa lí, rằng chúng tôi đã đi xa đến độ dường như chẳng còn ở vùng biển phía Đông của Brazil nữa, mà đã đến tận ... châu Phi.

Nhưng Edward vẫn tăng tốc về phía trước. Ánh đèn từ Rio phía sau lưng chúng tôi đã xa dần và rồi hoàn toàn biến mất. Gương mặt anh nở một nụ cười hồ hởi thường thấy, cái nụ cười mỗi lúc anh hứng chí với tốc độ. Con thuyền lao đi trên những đợt sóng, và bắn lên tôi những bụi nước li ti. Cuối cùng, không thể nén lại nổi tò mò lâu hơn nữa, tôi hỏi: “Chúng mình đi xa quá rồi phải không anh?”

Hắn là anh không quên mất rằng tôi vẫn còn là con người, nhưng tôi tự hỏi liệu anh có tính hưởng tuần trăng mật cùng tôi trên chiếc thuyền bé con này bất kể thời gian như anh không?

“Đi khoảng nửa tiếng nữa thôi.” Anh nhìn tôi, đang dính chặt cứng vào ghế ngồi, và nhoen miệng cười. Ồ tốt thôi, tôi tự nhủ. Dù sao đi nữa, anh vẫn là ma cà rồng. Có thể hai đứa tôi đang đi đến Nam Cực cũng nên. Hai mươi phút sau, anh gọi tên tôi trong tiếng máy thuyền đình tai.

“Bella, nhìn kia.” Anh chỉ thẳng về phía trước.

Thoạt tiên, tôi chỉ có thể nhìn thấy màn đêm, và ánh trăng sáng đập dềnh trên làn nước. Nhưng khi nhìn về hướng tay anh chỉ, tôi thấy một hình khối thấp, đen ngòm, nổi bật lên giữa ánh trăng bàng bạc và mặt biển lấp loáng. Khi tôi chăm chú nhìn vào màn đêm, những cái bóng dần hiện lên chi tiết hơn một chút. Cái hình khối lớn dần trở thành một hình tam giác lừng lững và góc cạnh, với một cạnh có vẻ dài hơn những cạnh khác. Chúng tôi tiến sát hơn, và tôi đã có thể thấy những đường nét mềm mại, đập dềnh theo làn gió thoảng.

Và mắt tôi lại chăm chú, những mảnh ghép đã tạo nên một quang cảnh hoàn hảo: một hòn đảo nhỏ, nhuộm hồng bởi làn nước bao quanh đang vẫy gọi chúng tôi với những cánh dương xỉ và bãi cát trải dài rực sáng ánh trăng.

“Chúng mình đang ở đâu đây anh?” Tôi thì thầm tự hỏi, trong khi anh ấy dẫn tôi theo lối lên hướng bắc phía tận cuối đảo.

Anh ấy nghe thấy tôi nói, dù tiếng động cơ nổ ỳ ầm, và cười rạng rỡ trong ánh trăng.

“Đây là đảo Esme.”

Con thuyền đột ngột chậm lại, bẻ lái chính xác vào một bên cạp nhỏ được làm từ ván ép, trắng nhợt nhạt bởi ánh trăng. Thuyền tắt máy, và sự im lặng theo sau dường như thăm thẳm. Chẳng có gì ngoài những con sóng đang vỗ nhẹ vào mạn tàu, và những cơn gió nhẹ sột soạt qua rặng cây. Không khí nóng ẩm, và thơm ngát – giống như làn hơi thoang thoảng sau khi tắm hơi vậy.

“Đảo Esme?” Giọng tôi nhỏ xíu, nhưng nghe vẫn đủ lớn giữa đêm tĩnh lặng.

“Một món quà của Carlise – Và Esme muốn cho chúng mình mượn.”

Một món quà. Ai đem cả một hòn đảo để làm quà cơ chứ? Tôi chau mày.

Tôi đã không nhận ra rằng sự đặc biệt hào phóng của Edward là từ gia đình

anh ấy.

Anh ấy đặt hành lý trên bên và quay lại với tôi, trên môi nở 1 nụ cười hoàn hảo. Thay vì nắm lấy tay tôi, anh ấy kéo tôi vào lòng.

“Anh đã không cho rằng phải chờ đến lúc thích hợp nữa à?” Tôi hỏi, nín thở khi anh ấy nhảy nhẹ ra khỏi con thuyền.

Anh cười toét “Anh đã chuẩn bị kỹ rồi.”

Giữ chắc tay cầm của cái thân ống khói lớn và đặt tôi vào tay kia, anh ấy bế bổng tôi xuống bên cảng, trên con đường cát lờ mờ xuyên qua trảng cây tối. Bóng đen, dường như là của cánh rừng, bao phủ lấy chúng tôi, nhưng chỉ một chốc sau, tôi đã có thể thấy ánh sáng ám áp phía trước. Nơi đó chắc hẳn là một ngôi nhà – hai khối hộp vuông vức, sáng bừng, và đẹp hoàn hảo với cửa sổ rộng mở. Lúc đó, sự sợ hãi chực quay lại tấn công tôi, mạnh mẽ hơn, và tệ hơn lúc tôi nghĩ rằng chúng tôi sắp đến một khách sạn.

Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, nghe thật rõ ràng, và hơi thở dường như không thoát ra được khỏi cổ họng. Tôi cảm thấy Edward đang nhìn mình, nhưng tôi không đáp lại cái nhìn chăm chăm ấy. Tôi chú ý nhìn thẳng phía trước, và không thấy gì cả.

Anh ấy không hỏi xem tôi đang nghĩ gì, đó không phải là tính cách của anh ấy. Tôi đoán điều đó có nghĩa là anh cũng đang hồi hộp như tôi lúc này thôi.

Anh ấy đặt hành lý dưới cổng vòm rồi mở cửa. Cửa không khoá.

Edward nhìn tôi, chờ đợi, cho đến khi tôi ngẩng lên bắt gặp ánh mắt ấy. Rồi anh bước qua ngưỡng cửa.

Anh ấy dẫn tôi vào nhà và bật đèn, cả hai cùng im lặng. Ấn tượng mơ hồ của tôi về ngôi nhà là nó khá rộng trên một hòn đảo tí hon, và quen thuộc một cách kỳ lạ. Tôi đã quen với những tông màu nhạt nhạt mà nhà Cullen yêu thích, cảm giác như ở nhà vậy. Tuy vậy, tôi không thể chú tâm nhiều vào chi tiết được. Nhịp đập dữ dội dưới đôi tai tôi khiến cho mọi thứ trở nên mờ ảo. Edward dừng lại và mở cái đèn cuối cùng.

Căn phòng rộng, màu trắng, và bức tường phía xa gần như làm bằng kính - lối trang trí thông thường của ma cà rồng. Bên ngoài, mặt trăng chiếu sáng bãi cát trắng, và chỉ vài yard xa xa khỏi ngôi nhà là những đợt sóng sáng lấp lánh. Nhưng tôi chỉ kịp lưu tâm điều đó mà thôi. Lúc này, tôi không thể rời mắt khỏi chiếc giường trắng bụi oi là bụi ở giữa phòng, treo màn chống muỗi xếp ly tựa những đám mây bành bồng.

Edward đặt tôi xuống. “Anh sẽ... đi lấy hành lý.”

Căn phòng thật ấm, ngọt ngào hơn trời đêm nhiệt đới bên ngoài. Một giọt mồ hôi đọng xuống phía sau cổ tôi. Tôi chậm rãi bước tới, chạm vào tấm màn mịn như bọt. Tôi cần vài lý do để chứng minh tất cả những điều này đều là sự thật.

Tôi không nghe thấy tiếng Edward quay lại. Đột nhiên, ngón tay lạnh giá

của anh ấy vuốt ve sau gáy tôi, xoa sạch giọt mồ hôi còn vương lại.

“Ồ đây hơi nóng,” anh ấy nói ra chiều xin lỗi. “Anh đã nghĩ rằng... thế thì tuyệt hơn.”

“Hoàn hảo,” tôi thì thầm trong hơi thở, và anh ấy cười khúc khích. Đó không phải là tiếng cười lo lắng, hiếm khi Edward có được tiếng cười như thế.

“Anh đã cố nghĩ về mọi thứ mà có thể khiến cho ‘chuyện đó’ ... dễ dàng hơn”, anh ấy thừa nhận.

Tôi nuốt ực một cái, vẫn không xoay người về phía anh ấy. Đã từng bao giờ có một tuần trăng mật giống thế này chưa nhỉ?

Tôi biết câu trả lời mà. Chưa. Chưa từng.

“Anh đang tự hỏi,” Edward chậm rãi nói, “nếu... là lần đầu... có thể em sẽ thích bơi... giữa đêm... với anh?” Anh ấy hít sâu, và giọng nói trở nên dễ dàng hơn khi anh ấy tiếp, “Làn nước sẽ rất ấm. Đây là bãi biển mà em sẽ rất thích đó.”

“Nghe tuyệt quá,” giọng tôi vỡ oà.

“Anh chắc rằng em cần chuẩn bị vài phút... sau một chuyến đi dài như thế.”

Tôi vụng về đồng ý. Bởi vì tôi vẫn còn hoàn toàn là con người, có lẽ vài phút riêng tư sẽ là cần thiết.

Đôi môi anh ấy lướt qua cổ tôi, ngay phía dưới tai. Anh ấy lại tìm tìm, và hơi thở lạnh mát của anh ấy mơn trớn trên làn da nóng hổi của tôi. “Đừng lâu quá nhé, bà Cullen à.”

Tôi thoáng chớp lấy âm thanh cái tên mới của mình.

Hơi thở anh ấy phả xuống cổ rồi bờ vai tôi. “Anh sẽ chờ em dưới bãi nhé.”

Anh ấy đi qua tôi, để đến một cánh cửa kiểu Pháp mở thẳng ra bãi biển. Vừa đi vừa cởi áo sơ mi và thả nó xuống sàn rồi bước ra màn đêm buông tràn ánh trăng. Sau lưng anh, bầu không khí oi bức, mẫn mẫn thốc vào căn phòng.

Da tôi có bốc cháy không nhỉ? Tôi phải ngó xuống kiểm tra. Chẳng sao cả, không có gì bốc cháy cả. Hay ít nhất là, không có gì cho thấy điều đó cả.

Tôi nhắc mình phải thở thôi nào, và trượt chân về phía cái valy bụi chẳng mà Edward đã để mở sẵn trên nóc tủ quần áo màu trắng. Chắc hẳn nó là của tôi, bởi vì túi đồ dùng cá nhân quen thuộc nằm ở trên cùng; và có rất nhiều đồ màu hồng trong đó nữa, nhưng tôi lại chẳng nhận ra bất cứ thứ gì là của mình cả. Khi tôi bới đống đồ được sắp xếp gọn gàng trong đó ra, tìm thứ gì quen thuộc và khiến tôi thoải mái, 1 đôi tất cũ chẳng hạn, tôi phải nhận ra rằng trong valy chỉ toàn là những thứ bằng vải satin mềm mại, có đấng ten, và gọt cảm. Đồ ngủ. Những thứ đồ ngủ cực-kỳ-đồ-ngủ, với nhãn hàng của Pháp.

Tôi không biết như thế nào và khi nào, nhưng chắc chắn là Alice sẽ phải trả giá cho việc này.

Không thể tìm thấy thứ đồ nào của chính mình, tôi vào phòng tắm và lên

nhìn trộm qua cái cửa sổ dài nhìn ra bãi biển. Tôi không thể thấy anh, tôi đoán anh đang ở trong làn nước, chẳng màng đến bầu không khí. Trên bầu trời cao, mặt trăng nằm lệch hẳn qua một bên, gần như tròn đầy, và bãi cát trắng sáng dưới tia chiếu đó. Mắt tôi bắt được 1 chuyển động, ở chỗ khúc ngoặt bìa rừng cọ tiếp giáp với bãi biển, những thứ quần áo còn lại của anh ấy đang đung đưa theo làn gió nhẹ. Da tôi lại nóng bừng nữa rồi.

Tôi hít thở sâu vài lần và đi đến trước gương, ngực căng ra. Tôi trông như thể là đã ngủ trên máy bay cả ngày nay rồi. Tôi tìm bàn chải và chải mạnh với những tiếng càu nhàu phát ra trong cổ họng. Tôi đánh răng hai lần, thật kĩ. Rồi tôi rửa mặt, toé nước ra sau cổ vì nó hiện giờ nóng bừng hết như sốt vậy. Tôi định chỉ lau cánh tay thật sạch, nhưng rồi lại thôi, và quyết định đi tắm. Tôi cũng biết rằng thật buồn cười khi mà lại đi tắm trước khi đi bơi, nhưng tôi cần bình tĩnh trở lại, và nước nóng chắc sẽ là giải pháp hợp lý. Tất nhiên, cạo chân thì cũng là 1 ý hay nữa.

Khi xong xuôi, tôi túm lấy cái khăn tắm bự thiết bự màu trắng trên thanh treo, và quấn nó quanh mình. Và rồi có một tình thế tiến thoái lưỡng nan mà này giờ tôi chưa kịp nhận ra. Tôi sẽ mặc cái gì đây trời? Hiển nhiên không thể là đồ bơi được. Nhưng cũng thật ngớ ngẩn khi mặc lại bộ đồ vừa rồi. Tôi thậm chí không muốn nghĩ đến những thứ mà Alice đã sửa soạn giúp tôi nữa.

Tôi lại thở nhanh hơn và tay tôi run run, tắm cũng chẳng đủ để bình tĩnh trở lại nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng, gần như là nỗi sợ hãi tột độ theo cách đó. Tôi ngồi xuống nền gạch mát lạnh, trong cái khăn tắm, tựa đầu lên đầu gối. Tôi cầu rằng anh ấy không quyết định vào tìm tôi trước khi tôi có thể bình tĩnh lại. Tôi có thể tưởng tượng ra anh ấy sẽ nghĩ gì nếu thấy tôi bối rối như thế này, đến mức không thể cư xử như bình thường được. Và anh ấy sẽ lại tự thuyết phục mình rằng chúng tôi đang phạm sai lầm.

Và tôi trở nên bất thường như vậy không phải vì tôi nghĩ rằng chúng tôi đang phạm sai lầm. Hoàn toàn không phải như vậy. Mà bởi vì tôi hoàn toàn chẳng có tí kinh nghiệm nào cho chuyện này cả. Và tôi hơi e dè việc phải ra ngoài căn phòng và đối mặt với những điều mà mình vẫn chưa biết. Đặc biệt là đối với những thứ đồ ngủ kiểu Pháp. Tôi biết rằng tôi vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện đó.

Cảm giác cũng giống như việc bạn phải bước ra sân khấu có hàng ngàn khán giả mà chẳng có lấy một ý tưởng gì về diễn xuất vậy.

Làm sao mà người ta có thể làm được điều này nhỉ - nuốt đánh ực hết những sợ hãi và tin tưởng ai đó một cách tuyệt đối, tin tưởng đủ để chia sẻ tất cả những sự không hoàn hảo và nỗi sợ hãi mà họ có - với ít hơn những lời cam kết ngọt ngào mà Edward dành cho tôi? Nếu không phải là Edward ngoài kia, nếu tôi không biết rõ đến từng tế bào rằng anh ấy yêu tôi cũng nhiều như

tình yêu mà tôi dành cho anh ấy – vô điều kiện và không thể thay đổi, thật thà và phi lý – tôi sẽ chẳng bao giờ có thể đứng dậy nổi.

Nhưng chính là Edward ở ngoài đó, vì vậy tôi thì thào mấy chữ “Đừng nhút nhát vậy chứ”, và cố đứng lên. Tôi siết mạnh cái khăn tắm quanh người, quả quyết đi ra khỏi phòng tắm. Bước qua cả cái valy đầy quần áo, và cả cái giường bự nữa, mà không nhìn chúng lấy 1 lần. Qua cả cánh cửa kính, để bước ra bãi cát mịn bột.

Mọi thứ chỉ mang màu trắng hoặc đen, bị ánh trăng lọc thành vô sắc. Tôi bước chậm trên cát mịn ẩm, ngừng lại cạnh hàng cây cong nơi anh ấy bỏ quần áo lại. Tôi đặt tay ngăn 1 tiếng ho khàn, và kiểm tra coi thử liệu mình còn thở không. Hay còn thở đủ không.

Tôi nhìn qua những gợn sóng lăn tăn, đen tuyền trong màn đêm, để tìm anh ấy.

Không khó tìm. Anh ấy đang đứng đó, quay lưng về phía tôi, eo ngấp trong làn nước đêm, nhìn lên mặt trăng hình ovan. Ánh trăng vàng vọt khiến cho da anh trở thành màu trắng hoàn hảo, hết như màu cát, hết như chính ánh trăng, và khiến cho mái tóc ướt đẫm của anh đen tuyền như lòng đại dương. Anh không cử động, bàn tay vẫn chổng vào nước; những con sóng thấp vỗ oà quanh anh như thể anh là 1 tảng đá vậy. Tôi nhìn chăm chú vào tấm lưng ướt, vào đôi vai, cánh tay, vào cổ anh, vào hình ảnh hoàn mỹ của anh... Ngọn lửa không còn đột nhiên cháy bùng dưới làn da tôi nữa - giờ nó cháy từ từ nhưng âm ỉ; cháy đi những vụng về lúng túng, cháy đi những sự vô định đáng xấu hổ. Tôi không ngần ngại, thả rơi cái khăn quanh mình, để nó lại với những quần áo của anh phía dưới những tán cây, và tiến về phía có ánh sáng mờ mờ, nó khiến tôi cũng giống như cát tuyết vậy.

Tôi không thể nào nghe tiếng bước chân mình khi bước về mép nước, nhưng tôi đoán là anh ấy có thể. Edward không quay người lại. Tôi để những con sóng nhẹ nhàng đập vào ngón chân, và nhận ra anh ấy đã nói đúng về nhiệt độ, biển rất ấm, cứ như là nước tắm vậy. Tôi bước vào biển, cẩn thận với những bước hẫng không thể nhìn thấy được, nhưng sự thận trọng đó dường như vô nghĩa. Bãi cát vẫn mềm mại tuyệt diệu, sóng sánh dịu dàng về phía Edward. Tôi lội qua dòng nước, không trọng lượng, và sau đó nhẹ nhàng đặt tay tôi lên bàn tay mát rượi của anh ấy, vẫn đang hờ hững trên mặt nước.

“Đẹp tuyệt”, Tôi nói, cũng ngược mắt ngắm nhìn ánh trăng.

“Đúng vậy”, Anh trả lời, không xúc động. Anh ấy từ từ quay mặt về phía tôi, những đợt sóng nhỏ mơn man cử động ấy và vỗ oà vào da tôi. Đôi mắt anh lấp lánh ánh bạc trên gương mặt màu băng giá. Anh ấy siết tay thật chặt khiến cho những ngón tay của chúng tôi đan chặt vào nhau trên mặt nước. Biển đủ ấm để làn da mát lạnh của anh không làm tôi nổi da gà.

“Nhưng anh sẽ không dùng từ ‘tuyệt trần’ đâu,” anh nói tiếp. “Không gì ở

đây có thể so sánh được với em.”

Tôi thoáng cười, và đưa bàn tay còn lại, giờ đây đã không còn run rẩy nữa, đặt lên nơi con tim anh. Mặt đối mặt, chúng tôi chạm vào nhau, chỉ 1 lần. Anh rung mình thật khê khi hơi ấm của tôi toả vào anh. Hơi thở anh mạnh hơn.

“Anh hứa là chúng ta sẽ *thử*,” anh thì thào, đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Nếu... nếu anh làm điều gì dại dột, nếu anh làm em đau, em phải nói anh ngay nhé.”

Tôi nghiêm túc gật đầu, vẫn nhìn anh mãi thôi. Tiến thêm 1 bước vào những đợt sóng, tôi ngã đầu vào ngực anh.

“Đừng sợ nhé anh,” tôi thở thê. “Chúng mình thuộc về nhau mà.”

Tôi im bật vì nhận ra sự thật trong mỗi lời nói của mình. Giây phút này sao mà diệu kỳ, quả đúng như vậy, không gì có thể hoài nghi nữa.

Anh ôm lấy tôi, giữ tôi trong lòng, giữa hơi ấm của tôi và cái giá lạnh của anh. Như thể là mỗi dây thần kinh trong tôi đều hùng hực dòng điện chạy qua vậy.

“Mãi mãi,” anh nhẹ nhàng kéo tôi ngập sâu trong làn nước.

Ánh mặt trời nóng bỏng trên tấm lưng trần của tôi đánh thức tôi dậy. Buổi sáng muộn, có thể là trưa rồi cũng nên, tôi không chắc nữa. Tuy vậy, mọi thứ khác, trừ thời gian, thì vẫn rất rõ ràng – tôi biết chính xác mình đang ở đâu, 1 căn phòng sáng bừng với chiếc giường trắng bự, lấp lánh ánh mặt trời xuyên qua những ô cửa để mở. Tấm màn xếp ly bình bông hẳn là đã làm dịu đi tia nắng.

Tôi không mở mắt. Tôi quá hạnh phúc đến nỗi chẳng muốn thay đổi bất cứ điều gì, dù chỉ là điều nhỏ nhặt nhất. Âm thanh duy nhất là tiếng sóng rì rào ngoài kia, là hơi thở của chúng tôi, là nhịp tim của chính tôi...

Tôi rất thoải mái, mặc dù dưới ánh nắng rực. Làn da mát rượi của anh là liều thuốc giải tuyệt trần cho những tia nhiệt ấy. Gối đầu lên ngực lạnh của anh, với đôi tay anh ôm sát thân mình, cảm giác thật dễ dàng và tự nhiên. Tôi nghĩ vẫn vợ về sự sợ hãi của mình tối qua. Thật là xuân ngốc biết bao!

Những ngón tay anh dịu dàng mơn trớn tôi, anh biết tôi đã thức dậy. Mắt tôi vẫn nhắm, và tôi vòng tay ôm chặt cổ anh, giữ anh thật sát bên mình.

Anh chẳng nói gì cả, những ngón tay mơn man sau lưng tôi. Hiếm khi anh chạm vào lưng khi vuốt ve tôi.

Tôi hẳn sẽ rất rất hạnh phúc nếu được nằm ở đây mãi, chẳng bao giờ phá hỏng phút giây này, nhưng cơ thể tôi lại có thêm 1 ý kiến khác. Cái bao tử nôn nao khiến tôi bật cười. Thật là chả lãng mạn chút nào khi tôi thấy đói bụng sau tất cả những gì mà tôi đã trải qua vào tối qua. Giống như là rớt bịch xuống đất từ trên không trung vậy.

“Có gì vui thế em?” anh thì thào, vẫn còn vuốt ve lưng tôi. Giọng anh khàn

khàn nhưng có vẻ nghiêm trọng, mang theo đó là hàng tá những ký ức ngọt ngào đêm qua, và tôi cảm thấy nóng ran nơi mặt và cổ.

Bụng tôi réo lên như thể để trả lời câu hỏi của anh. Tôi lại cười lớn. “Anh không còn là con người lâu quá rồi đó.”

Tôi chờ, nhưng anh không cười đáp lại. Tôi đang chìm đắm giữa tầng tầng lớp lớp những niềm vui sướng nhất đang bao phủ tâm trí tôi, nhưng thật từ từ, tôi nhận ra bầu không khí này khang khác với bầu không khí hạnh phúc tôi đang nghĩ đến.

Tôi mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là một màn mờ ảo, gần như làn da ánh bạc nơi cổ họng anh, nơi cằm anh ngay phía trên khuôn mặt tôi. Hàm của anh căng lên. Tôi chống tay nhôm dậy, để nhìn thấy khuôn mặt của anh. Anh đang mãi nhìn lên tấm màn phủ bình bông phía trên, và anh chẳng nhìn tôi khi tôi nhận ra vẻ nghiêm trọng nơi anh. Biểu hiện của anh gần như là sốc vậy, và nó khiến tôi cảm thấy giống như vừa bị 1 cú đấm.

“Edward,” Tôi nói, thật lạ là có 1 chút ngập ngừng nơi cổ họng. “Gì vậy anh? Có gì không ổn à?”

“Em còn phải hỏi nữa sao?” Giọng anh trầm xuống, hoài nghi.

Theo bản năng, cái bản năng có được sau quãng thời gian liên tục bất an vừa qua, tôi tự hỏi rằng liệu mình đã phạm sai lầm gì. Tôi nhớ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nhưng tôi chẳng thể tìm thấy điều gì không ổn cả. Mọi việc đơn giản hơn là tôi đã tưởng, chúng tôi hoà hợp nhau đến từng chi tiết nhỏ, dường như sinh ra để dành cho nhau vậy. Điều đó dành cho tôi 1 niềm thoả mãn bí mật, về ‘chuyện đó’ chúng tôi hợp nhau cũng như trên những phương diện khác vậy. Lửa ấm và băng giá, một cách nào đó tồn tại cùng nhau mà chẳng phá huỷ nhau. Thêm 1 bằng chứng nữa, rằng tôi thuộc về anh.

Tôi chẳng thể lý giải điều gì đã khiến anh như thế này – dữ dội và lạnh lùng. Tôi đã bỏ qua điều gì chẳng?

Những ngón tay anh xoa trên nếp nhăn lo lắng nơi trán tôi. Anh thì thầm “Em đang nghĩ gì thế?”

“Anh đang không vui. Em không hiểu. Liệu em đã...?” Tôi không thể nói hết.

Đôi mắt anh nhíu lại. “Em đau lắm phải không Bella? Nói sự thật ấy, đừng cố nói giảm xuống.”

“Đau ư?” Tôi lặp lại, giọng tôi cao hơn thường lệ, vì những lời của anh làm tôi ngạc nhiên.

Anh nhướn mày, và bặm môi lại.

Tự nhiên tôi duỗi mình ra, để kiểm tra, căng ra và uốn cong từng thớ thịt. Có chút khó khăn, và quả thật, khá là đau; nhưng gần như có cảm giác lạ lùng rằng những cái xương của tôi đều đã bị gỡ ra khỏi khớp, và tôi sắp trở thành

một kiểu gì đó đại loại như con sứa vậy. Đó không phải là một cảm giác dễ chịu gì.

Và rồi tôi hơi bức bối vì anh đã làm u ám buổi sáng tuyệt diệu này với đồng giá thuyết bị quan ấy.

“Sao anh lại nói vậy? Em chưa bao giờ thấy tuyệt hơn lúc này.”

Mắt anh nhắm lại. “Thôi đi.”

“Thôi gì cơ?”

“Thôi giả bộ rằng anh không phải là con quái vật khi đồng ý với mấy điều đó.”

“Edward!” tôi thì thào, bây giờ tôi khá bức bối. Anh đã khiến cho ký ức ngọt ngào và tươi sáng ấy trở nên u tối và bị vấy bẩn. “Đừng bao giờ nói vậy nữa nghen.”

Anh không mở mắt ra, như thể anh không muốn nhìn tôi vậy. “Hãy nhìn em kia, Bells. Và rồi hãy nói anh là một con quái vật.”

Bị tổn thương, bị ‘sốc’, vô thức tôi làm theo lời anh, và thở hắt hển.

Chuyện gì đã xảy ra với tôi thế này? Tôi kinh ngạc nhận ra những mảng bông trắng như tuyết bao phủ làn da mình. Tôi lúc lắc đầu, hết như cả 1 dòng thác bông bay ra khỏi mái tóc.

Tôi nhặt miếng bông mềm, thắc mắc. “Sao em lại bị bao phủ bởi đồng bông thế này?”

Anh thở hắt ra. “Anh cần 1 cái gối. Hoặc hai. Nhưng đó không phải là điều đáng nói ở đây.”

“Anh... cần gối à? Mà tại sao?”

“Xem này, Bella!” Anh gần như gầm lên. Anh nắm lấy tay tôi, cực kỳ thận trọng, và duỗi cánh tay tôi ra. “Nhìn đây này.”

Lúc này, tôi đã thấy những gì anh muốn nói.

Dưới lớp bông gối, những vết thâm bự, tím bầm hiện ra trên làn da nhợt nhạt nơi cánh tay tôi. Mắt tôi, theo dấu tím đó, ngược lên đôi vai, và dọc mạn sườn. Tôi giật tay ra để day day những vết ấy trên cẳng tay trái, chúng mờ dần khi tôi xoa, nhưng vẫn lại hiện ra. Nó cũng đau đấy.

Anh ấy chạm vào tôi, hiếm khi nhẹ nhàng đến mức đó; Edward đặt bàn tay lên những vết bầm, từng vết một, xoa những ngón tay dài của anh lên đó.

“Oh,” tôi nói.

Tôi ráng nhớ về sự đau đớn, nhưng không thể. Tôi không thể gọi lại giây phút khi vòng tay anh ôm tôi thật thật chặt, bàn tay anh thì quá mạnh bạo. Tôi chỉ nhớ rằng tôi muốn anh ôm tôi chặt hơn, và rằng anh hãy thoải mái khi anh...

“Anh... thực sự xin lỗi, Bella à,” anh thì thầm khi tôi nhìn chằm chằm vào những vết bầm. “Anh vẫn biết tốt hơn là... anh không nên làm...” Giọng anh trầm trong cổ họng, có vẻ tự ghê tởm chính mình. “Anh xin lỗi nhiều

hơn là những gì anh có thể nói với em.”

Anh vòng tay qua mặt mình, và hoàn toàn bất động.

Tôi ngồi đó một lúc lâu với tất cả sự ngạc nhiên, cố gắng đi đến thỏa hiệp với sự dằn vặt của anh – bây giờ tôi đã hiểu điều đó. Nó đối lập với cái cách mà tôi cảm thấy thật là khó khăn khi giải quyết.

Cơn choáng váng từ từ tan dần, chẳng để lại gì ở chỗ trống của nó cả. Trống rỗng. Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi không thể nghĩ coi nên nói gì. Tôi có thể giải thích với anh về điều đó như thế nào đây? Làm sao tôi có thể khiến anh hạnh phúc như tôi được – hay chính xác hơn là như tôi đã từng được, tại một vài khoảnh khắc trước?

Tôi chạm vào cánh tay anh, và anh không đáp lại. Tôi vòng những ngón tay ôm lấy cổ tay anh, và cố gắng kéo cánh tay ấy ra khỏi khuôn mặt, nhưng tôi chỉ có thể kéo mạnh bức tượng điêu khắc ấy vì những điều tốt lành anh ấy dành cho tôi.

“Edward.”

Anh ấy không cử động. “Edward.”

Vẫn chẳng có gì xảy ra cả. Hẳn đây là 1 màn độc diễn rồi.

“Em không xin lỗi, Edward. Em... Thậm chí em không thể nói với anh, rằng em đang rất rất hạnh phúc. ‘Điều đó’ sẽ không thể phủ nhận niềm hạnh phúc này. Đừng nổi giận với em. Xin đừng. Em thực sự rất *ô*...”

“Đừng nói ra từ *ôn*,” giọng anh lạnh giá. “Nếu em vẫn còn thấy anh minh mẫn, đừng nói rằng em vẫn *ôn*.”

“Nhưng em vẫn *ôn* mà.” Tôi thì thầm.

“Bella,” anh gần như van nài. “Xin đừng.”

“Không, anh đừng như vậy chứ, Edward.”

Anh nắm lấy tay tôi, đôi mắt màu vàng đất nhìn tôi thật trọng.

“Đừng phá huỷ phút giây này,” tôi bảo. “Em. Rất. Hạnh phúc.”

“Vậy mà anh vừa mới phá huỷ nó đấy,” anh thì thầm.

“Thôi nào anh.” Tôi ngắt lời. Tôi nghe tiếng anh nghiến răng.

“Ugh!” Tôi rên rỉ. “Thà anh nghe được những gì em nghĩ trong đầu cho rồi! Thật khó chịu khi cứ phải nói mãi mà anh không nghe.”

Mắt anh mở to hơn một chút, hơi lơ đãng, mặc dù anh đang dằn vặt như thế.

“Zụ này mới à nha. Em vẫn thích là anh không thể nghe được em nghĩ gì mà.”

“Không phải hôm nay.”

Anh nhìn tôi chằm chằm. “Sao lại thế?”

Tôi thất vọng đẩy tay anh ra, cảm thấy một cơn đau nhói ở vai nhưng tôi mặc kệ nó. Tay tôi rơi xuống ngực anh đánh bốp 1 cái. “Bởi vì tất cả những dằn vặt này hoàn toàn vô nghĩa nếu anh có thể biết em đang nghĩ gì lúc này. Hay chỉ 5 phút trước thôi. Em hoàn toàn sung sướng. Hoàn toàn và hoàn

toàn sung sướng. Bây giờ, tốt thôi, thực sự là em đang say đây.”

“Em *nên* giận anh.”

“Ừ, thì giận. Nhưng điều đó có làm anh đỡ dần vặt hơn không?”

Ed thở dài. “Không. Bây giờ anh chẳng nghĩ ra thứ gì có thể khiến mình đỡ hơn được.”

“Đó...”, tôi ngắt lời. “Đó chính là lý do khiến em bực mình. Anh đang làm em mất hứng đó, Edward à.”

Anh ấy tròn mắt, và lúc lắc đầu.

Tôi hít 1 hơi sâu. Giờ thì tôi thấy đau hơn, nhưng đó không phải là điều gì tệ lắm. Kiểu như là sau 1 ngày dài nâng tạ vậy. Tôi đã từng làm vậy cùng Renée với nỗi ám ảnh thừa cân của mẹ.

65 lần nâng với tạ 10 pound mỗi bên. Hôm sau tôi chẳng thể bước nổi. Bây giờ chẳng đau bằng nửa lúc đó nữa.

Tôi ráng nuốt cơn bực, và cố khiến cho giọng mình thật hơn. “Chúng mình đều biết rằng việc này sẽ phải khéo léo mà. Em cho rằng nên thừa nhận điều đó. Và, ừm, ‘chuyện đó’ dễ dàng hơn rất nhiều so với em đã tưởng tượng. Và kết quả này thực sự chẳng là gì cả đâu anh à.” Tôi xoa những ngón tay dọc cánh tay mình.

“Em nghĩ là lần đầu, dù chẳng biết điều gì sẽ xảy ra cả, nhưng chúng ta đã làm nên điều diệu kỳ đó chứ. Và hơi khác với lệ thường...”

Anh đột nhiên cúi làm tôi bỏ lửng câu nói. “Thừa nhận ư? Em mong đợi điều này hả Bella? Em biết trước rằng anh sẽ làm tổn thương em sao? Em nghĩ rằng điều đó rồi sẽ không tệ hơn sao? Em xem cuộc thí nghiệm này là thành công vì bây giờ em vẫn có thể bước đi được sao? Không gãy xương nào, đó có thể xem là chiến thắng à?”

Tôi chờ đợi, để anh tuôn ra hết tràng ý nghĩ ấy. Và tôi chờ thêm một chút cho đến lúc hơi thở anh trở về bình thường. Khi đôi mắt anh dịu lại, tôi trả lời chậm rãi, và chính xác. “Em chẳng mong chờ gì cả. Nhưng hẳn là em đã không mong chờ một điều tuyệt vời và hoàn hảo đến thế.” Giọng tôi chột trở nên thâm thì, đôi mắt lướt từ khuôn mặt anh xuống bàn tay mình. “Ý em là, em không biết đối với anh thì thế nào, nhưng điều đó là như vậy đối với em.”

Một ngón tay mát lạnh kéo cằm tôi ngẩng lên. “Đó là điều em đang lo lắng à?” Anh nói qua kẽ răng. “Rằng anh không hào hứng với ‘*chuyện đó*’”

Tôi cụp mắt xuống. “Em biết rằng cảm xúc hai đứa mình sẽ không giống nhau đâu. Anh không phải con người mà. Em chỉ cố nói rằng, đối với một người bình thường, ừm, em không thể tưởng tượng rằng cuộc sống có thể đem đến những điều tuyệt hơn thế nữa.”

Anh ấy im lặng 1 lúc lâu, cuối cùng, tôi phải ngẩng mặt lên. Gương mặt anh bây giờ dịu lại, trầm ngâm. “Hẳn là anh phải xin lỗi về nhiều điều khác

nữa.” Anh tư lự. “Anh không thể nghĩ được rằng em lại phân tích cái cảm giác của anh về những điều anh làm đêm qua theo cái cách không phải là... , ừ, là đêm tuyệt vời nhất trong đời anh. Nhưng anh không nghĩ về nó theo cách đó, không phải là khi em...”

Khoé môi tôi khẽ nhướn lên. “Thật ư? Chưa từng tuyệt hơn ư?” Tôi hỏi nhỏ.

Đôi tay anh ôm lấy khuôn mặt tôi, trông anh vẫn còn rất tư lự. “Anh đã nói với Carlise sau khi chúng ta thỏa thuận về tuần trăng mật, hy vọng bố có thể giúp anh chút nào. Dĩ nhiên bố cảnh báo anh rằng điều đó sẽ rất nguy hiểm cho em.” Sự u ám lướt qua anh. “Tuy vậy, bố vẫn tin tưởng anh, niềm tin mà anh đã không xứng đáng.”

Tôi muốn phản đối, nhưng anh kịp đặt hai ngón tay lên môi tôi trước khi tôi có thể nói gì.

“Anh cũng nói với bố những gì mà lúc đó anh đang mong chờ. Anh không biết chuyện đó sẽ như thế nào với anh, từ khi anh là ma cà rồng.” Anh cười lạnh nhạt. “Carlise nói rằng điều đó sẽ rất mạnh bạo, hơn tất cả. Ông nói rằng cảm xúc về thể xác là thứ gì đó mà anh không nên xem nhẹ. Tội anh hiểm khi thay đổi tính khí, nhưng sự xúc động mạnh vẫn thường thay đổi tội anh. Nhưng bố nói anh không cần quá lo lắng về điều đó – em đã thay đổi anh hoàn toàn rồi.” Lúc này, nụ cười của anh thành thật hơn.

“Anh cũng nói chuyện với Jasper và Emmet. Họ nói anh rằng điều đó sẽ rất tuyệt đấy. Chỉ thua việc uống máu người mà thôi.” Một nếp nhăn kéo đôi chân mày của anh lại. “Nhưng anh đã ném máu em rồi, và hẳn là sẽ không có máu của bất cứ ai lại tuyệt hơn ‘điều đó’... Thực sự anh không nghĩ họ sai. Chỉ là điều đó khác với chuyện của chúng mình. Có cái gì đó còn tuyệt hơn nữa.”

“Đó chính là điều tuyệt hơn. Đó là tất cả.”

“Nó cũng sẽ chẳng thay đổi được sự thật rằng điều đó là sai lầm. Ngay cả khi em có thể thực sự cảm nhận theo cách đó.”

“Tất cả những điều đó là gì vậy? Anh nghĩ rằng em tưởng tượng ra điều này à? Sao em phải làm vậy?”

“Để xoá đi cảm giác tội lỗi trong anh. Anh không thể lờ đi những vết tích đó được, Bella à. Hay là cái chuyện cũ rích rằng em cố để anh thấy nhẹ nhõm hơn mỗi khi anh phạm sai lầm?”

Tôi chụp lấy cằm anh và tỳ lên đó, mặt chúng tôi chỉ cách nhau vài phân.

“Anh nghe nè, Edward Cullen. Em không giả vờ vì anh, không 1 chút nào hết, okay? Thậm chí em không biết rằng có hẳn 1 lý do để anh cảm thấy tốt hơn mãi cho đến lúc anh bắt đầu khiến em đau khổ đến vậy. Em chưa từng hạnh phúc đến thế trong cuộc đời mình - chưa từng, ngay cả khi anh quả quyết rằng anh yêu em nhiều hơn là anh muốn giết em, ngay cả khi buổi

sáng đầu tiên thức dậy biết rằng anh đang chờ em dưới sân nhà... Ngay cả khi em nghe tiếng anh trong phòng tập ballet...” - Anh thoáng ngần ngại khi nhớ về cái ký ức cũ lúc tôi cận kề nguy hiểm với con ma cà rồng săn người - Jame, nhưng tôi không ngừng lại - “hay khi anh nói rằng “Con đồng ý” và em nhận ra rằng, bằng cách nào đó, em đã có thể giữ anh mãi mãi. Tất cả đều là những ký ức tươi đẹp nhất của em, và đêm qua chính là điều tuyệt diệu nhất. Vì vậy, anh phải đổi mặt với điều đó đi.”

Anh chạm vào nếp nhăn giữa đôi lông mày của tôi. “Bây giờ anh đang làm em mất vui. Và anh không muốn làm điều đó nữa.”

“Vậy thì anh đừng không vui nữa. Đó là điều duy nhất tệ ở đây.”

Mắt anh khép lại một chút, rồi anh thở sâu và gật đầu. “Em đúng. Quá khứ là quá khứ và anh không thể làm gì để thay đổi được. Chẳng lý gì mà anh phải buồn bực trong quãng thời gian này với em. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để khiến em vui trở lại.”

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt anh, đầy hoài nghi, và anh nở 1 nụ cười thanh thản với tôi. “Bất cứ thứ gì khiến em vui à?”

Bụng tôi lại réo âm ỹ liên ngay lúc đó.

“Em đói rồi.” Anh nói nhanh, nhẹ nhàng ra khỏi giường, và phúi hết đám bông gối. Nó nhắc tôi nhớ.

“Vậy, chính xác thì điều gì đã khiến anh quyết định phá mấy cái gối của Esme vậy?” Tôi hỏi, đứng dậy và lắc đầu cho rơi thêm nhiều bông gối ra. Anh vừa mặc 1 cái quần kaki chặt, đứng ngay cửa, đang vò tóc để rơi thêm nhiều bông gối nữa.

“Anh chẳng biết anh có quyết định làm bất cứ điều gì tồi qua không nữa. Chúng ta rất may mắn vì đó là cái gối, chứ không phải em.” Anh thở hắt ra, và lại lắc đầu như thể để xua đi những suy nghĩ u ám. Khuôn mặt anh nở một nụ cười nhìn có vẻ thành thật, nhưng tôi đoán anh đã rất nỗ lực để cười được.

Tôi tuột cẩn thận xuống cái giường cao, và lại cứng người lần nữa; lần này biết rõ hơn rằng bây giờ tôi đang đau những chỗ nào. Tôi nghe tiếng anh thở hổn hển. Anh quay mặt đi, bàn tay co lại, những khớp tay trắng bệch.

“Nhìn em ghê lắm hả?” Tôi hỏi, cố giữ giọng cao lên. Anh biết, nhưng vẫn không quay lại, có lẽ để giấu tôi những phản ứng của mình. Tôi bước vào phòng tắm để coi mình sao rồi.

Tôi nhìn chăm chăm vào tấm gương dài sau cánh cửa. Chắc chắn là tôi trông tệ hơn hôm qua nhiều. Có 1 vết bầm mờ trên gò má, môi tôi thì hơi sưng lên, nhưng lạ hơn là, khuôn mặt tôi vẫn ổn. Phần còn lại của cơ thể thì “được trang hoàng” bằng những vết xanh đen và bầm tím. Tôi chú ý vào những vết thâm khó che giấu ở cánh tay và vai. Nó cũng không quá tệ. Da tôi rất dễ bị hằn. Thường khi vết thâm hiện ra, tôi thường quên mất là làm sao tôi lại có

những vết thâm đó. Dĩ nhiên, điều này sẽ còn hơn thế nữa. Ngày mai tôi sẽ trông tệ hơn cả hôm nay. Nó khiến tôi không dễ chịu gì.

Tôi nhìn lên mái tóc, và rên rỉ.

“Bella?” Anh ấy ở đằng kia, phía sau tôi, ngay khi tôi vừa cất tiếng rên.

“Em sẽ không bao giờ lấy hết mấy cái bông gòn này ra khỏi tóc được.” Tôi chỉ lên đầu, chỗ nhìn như là gà vừa làm tổ vậy. Tôi bắt đầu nhặt những cái lông gòn.

“Em nên lo cho mái tóc.” Anh làm bầm, nhưng tiến đến cạnh tôi để nhặt những cái lông gòn ra nhanh hơn nữa.

“Sao mà anh nhịn cười được nhỉ? Trông em buồn cười thật.”

Anh không trả lời, chỉ tiếp tục nhặt bông gòn. Dù sao tôi cũng biết câu trả lời rồi, trong tâm trạng này, anh thấy chẳng có gì đáng cười cả.

“Vô ích thôi,” tôi thở dài sau 1 phút. “Tóc khô rang thế này mà. Em sẽ cố rửa trôi hết chúng.” Tôi quay lại, vòng tay ôm eo anh mát lạnh. “Anh muốn giúp em chứ?”

“Tốt hơn là anh nên đi kiếm chút gì cho em ăn.” Anh nói khẽ, nhẹ nhàng gỡ vòng tay tôi ra. Tôi thở dài khi anh biến mất quá nhanh.

Có vẻ như tuần trăng mật của tôi kết thúc rồi. Cái suy nghĩ đó dường như đặt 1 cục nghẹn ở họng tôi.

Khi tôi gần như cuốn sạch đám bông gòn và mặc 1 cái đầm cotton trắng không quen thuộc, cái đầm giúp tôi che đi những vết bầm tệ hại nhất, tôi đi chân không đến chỗ toả mùi trứng, thịt muối và pho mát.

Edward đứng trên cái bếp bằng thép không rỉ, đặt miếng trứng óplét lên cái đĩa màu xanh sáng để sẵn trên kệ. Mùi thức ăn làm tôi ngây ngất. Tôi có cảm giác như thể mình ăn cả cái đĩa và chảo luôn cũng được; bao tử tôi sôi ùng ục.

“Nè em,” anh nói và nở một nụ cười, đặt cái đĩa trên cái bàn ốp những viên đá nhỏ.

Tôi ngồi lên 1 trong hai cái ghế bằng kim loại và ngấu nghiến món trứng nóng. Nó làm cổ họng tôi bùng lên, nhưng tôi không quan tâm.

Anh ngồi đối diện. “Anh chẳng cho em ăn uống đầy đủ gì cả.”

Tôi nuốt, và nhắc anh. “Em đã ngủ mất tiêu mà. Nhân tiện, món này ngon quá. Ấn tượng với những người chẳng bao giờ ăn.”

“Food Network.” Anh nói, nụ cười thật thà mà tôi vẫn luôn thích, toả sáng. Tôi rất vui khi thấy điều này, vui vì anh có vẻ quay về bình thường rồi.

“Trứng ở đâu ra vậy anh?”

“Anh bảo mấy người lau dọn cất mấy quả trong bếp. Lần đầu tiên tại nơi này đó. Anh cũng sẽ hỏi họ cách xử lý đám bông gòn...” Mắt anh chuyển qua nhìn chăm chú đâu đó phía trên đỉnh đầu tôi. Tôi không trả lời, tránh nói điều gì có thể làm anh phiền muộn lần nữa. Tôi ăn sạch bách, dù anh làm đủ

cho cả hai.

“Cám ơn anh,” tôi bảo, tỳ lên bàn để hôn anh. Anh hôn tôi lại một cách vô thức, nhưng rồi đột nhiên cứng người lại, và lảng đi.

Tôi nghiêng rặng, và cái câu hỏi tôi định nói chợt trôi tuột ra nghe như thể 1 lời buộc tội. “Anh sẽ chẳng chạm vào người em nữa trong thời gian chúng ta ở đây phải không?”

Anh ấy do dự, sau đó khẽ cười và đưa tay vuốt ve gò má tôi. Những ngón tay anh dịu dàng nắn nắn trên làn da tôi, và tôi không thể cưỡng lại việc tỳ khuôn mặt mình vào lòng bàn tay ấy.

“Em biết rằng đó không phải điều anh muốn mà.”

Anh thở dài và thả tay xuống. “Anh biết, và em đã đúng.” Anh ngừng lại, khẽ ngược cằm lên. Rồi anh lại nói, một lời tuyên bố chắc nịch. “Anh sẽ không làm “chuyện đó” với em cho đến khi em biến đổi. Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em lần nữa.”

Hùng đông

Chương 6 NÔNG NÀN

Những trò tiêu khiển của tôi trở thành ưu tiên số 1 trên đảo Esme. Chúng tôi lặn với ống thở (à, chính xác thì chỉ có tôi cần ống thở, còn anh thì phô trương cái khả năng không cần đến oxy vô hạn định). Chúng tôi thám hiểm những khu rừng nhỏ nằm quanh đỉnh núi đá. Chúng tôi thăm những con vẹt sống trên mái vòm phía cực nam hòn đảo. Chúng tôi ngắm hoàng hôn từ vịnh đá bờ tây. Chúng tôi bơi cùng những con rùa, chơi đùa trong làn nước ấm, nông ở đó. Đúng hơn là chỉ có tôi chơi với lũ rùa, còn khi Edward nhảy vào thì chúng biến mất như thể có 1 con cá mập đâu đây vậy.

Tôi biết rằng sẽ như vậy mà. Anh ấy sẽ ráng làm tôi bận rộn, xao lãng, để tôi không thể quấy rầy anh về những thứ đại loại như sex. Cứ mỗi lúc tôi cố nói với anh rằng 1 cái DVD trong đồng đĩa phía dưới cái TV plasma màn hình bự sẽ khiến chuyện đó dễ dàng hơn, anh sẽ dễ dàng tôi ra khỏi nhà với những từ ngữ đầy mê hoặc như *những rặng san hô*, *những cái hang chìm trong lòng biển*, hay *những chú rùa biển*. Chúng tôi đi, đi mãi, đi suốt ngày, vì vậy tôi cảm thấy hoàn toàn đói và mệt lử vào lúc hoàng hôn.

Tôi luôn gục xuống bàn ăn sau mỗi bữa tối; chỉ khi tôi thực sự ngủ trên bàn, lúc đó anh ấy mới bế tôi vào giường. Một phần nữa là Edward luôn làm đồ ăn quá nhiều cho 1 người, nhưng tôi cũng quá sức đói sau cả ngày dài bơi lội hay leo núi, nên tôi ăn hết cả. Và rồi, no căng và mệt lả, tôi khó có thể mở mắt được nữa. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là toàn bộ kế hoạch.

Mệt lử khiến tôi khó khăn hơn trong nỗ lực thuyết phục anh. Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi thử lý giải, bào chữa, rồi hờn dỗi, chẳng ích gì. Tôi thường trong trạng thái mơ màng ngủ trước khi tôi có thể đẩy mọi thứ đi xa hơn. Và rồi những giấc mơ của tôi thì lại quá thực - gần như là ác mộng vậy, khiến mọi thứ sống động hơn; tôi đoán vậy, bằng những màu sắc rực sáng trên đảo – tôi thức dậy mệt mỏi, bất kể tôi đã ngủ bao lâu rồi.

Sau khi đến đảo khoảng 1 tuần hoặc hơn, tôi quyết định thử thỏa hiệp. Trước đây chúng tôi cũng đã từng thỏa hiệp mấy lần rồi mà.

Bây giờ tôi đang ngủ trong căn phòng màu xanh. Ngày mai người dọn phòng mới đến, và vì vậy, căn phòng trắng vẫn đầy bông gối dưới sàn. Căn phòng màu xanh này nhỏ hơn, cái giường cũng cân đối hơn. Tường màu đậm, được đóng panen bằng gỗ tếch, và những thứ lựa sang trọng trong phòng thì tương thích với màu tường.

Tôi phải chọn ra vài thứ trong bộ sưu tập đồ ngủ của Alice để mặc mỗi đêm – điều quan trọng là không thể so sánh chúng một cách lộ liễu với những bộ bikini thiếu vải mà cô ấy sửa soạn cho tôi được. Tôi tự hỏi liệu cô ấy có nhìn thấy trước được cái viễn cảnh mà vì sao tôi cần những thứ quần áo như vậy; và tôi nhún vai, xấu hổ bởi ý nghĩ đó.

Tôi bắt đầu từ từ, với 1 cái váy ngủ màu ngà đầy vẻ ngây thơ, tôi sợ rằng sẽ làm lộ ra làn da mà có thể là điều cản trở nỗ lực của mình; tôi sẵn sàng thử mọi thứ. Edward chẳng để ý gì cả, như thể tôi đang mặc cái đồ ngủ bình thường ở nhà vẫn mặc vậy.

Những vết bầm giờ khá lên nhiều rồi, vài chỗ chuyển qua màu vàng và vài chỗ biến mất tiêu. Vì vậy tối nay tôi nhặt ra 1 trong những thứ quần áo ‘nhảy cảm’ nhất khi tôi đã sẵn sàng trong phòng tắm. Nó màu đen, có ren, và tôi thấy ngượng ngùng dù tôi còn chưa mặc nó vào. Tôi thận trọng không nhìn vào gương trước khi bước ra phòng ngủ. Tôi không muốn mất bình tĩnh.

Tôi miễn nguyện khi thấy trông mắt anh mở to ngay trước khi anh kiểm soát

được phản ứng của mình.

“Anh nghĩ sao?” Tôi hỏi, chân xoay tròn để anh có thể thấy mọi góc độ. Anh đằng hắng. “Đẹp lắm. Em lúc nào cũng đẹp cả.”

“Cám ơn.” Tôi nói với 1 chút chua chát.

Tôi quá mệt mỗi khi cứ khăng khăng leo lên cái giường êm ái thật nhanh.

Anh vòng tay ôm lấy tôi, và kéo vào lòng. Nhưng đây chỉ là việc bình thường mỗi ngày - trời nóng quá, tôi chẳng ngủ được nếu không có hơi mát toả ra từ anh.

“Em muốn thỏa thuận 1 việc với anh: Tôi nói, giọng ngái ngủ.

“Anh sẽ không thỏa hiệp với em đâu,” anh trả lời.

“Thậm chí anh còn chưa nghe điều mà em đề nghị.”

“Bất kể nó là gì đi nữa.”

Tôi thở dài. “Quý tha ma bắt. Em thực sự muốn mà... ồ, được thôi.”

Anh ấy tròn mắt. Tôi nhắm mắt và để mỗi câu ở đó. Tôi ngáp.

Chỉ 1 phút sau – tôi vẫn chưa kiệt sức. “Được rồi. Vậy em muốn gì nào?”

Tôi nghiêng răng trong 1 giây, cố ngăn mình nhoẻn miệng cười. Nếu có điều gì đó mà anh ấy không khăng khăng giữ ý kiến của mình, thì đó là cơ hội dành cho tôi.

“Ừa, em đang nghĩ là... tất cả những thứ về Dartmouth chỉ là vỏ bọc, nhưng thành thật mà nói, 1 học kỳ học đại học cũng sẽ chẳng giết em đâu,” tôi nói, vang vọng lời anh từ rất lâu rồi, khi anh cố thuyết phục tôi từ bỏ ý định trở thành ma cà rồng. “Em cược là Charlie sẽ rất hào hứng với toàn bộ câu chuyện đi Dartmouth này. Hẳn là sẽ rất xấu hổ nếu em không thể theo kịp những sức mạnh mà em sắp có. Mới chỉ... 18, 19 tuổi. Thực sự sẽ chẳng khác nhiều. Em vẫn chưa có những dấu chân chim nơi đuôi mắt vào năm tới đâu.”

Anh ấy im lặng hồi lâu. Và rồi, với giọng trầm trầm, anh nói, “Em nên chờ đi. Em vẫn nên là con người.”

Tôi cứng họng, đành để lời đề nghị chìm xuống.

“Sao em lại làm vậy với anh?” Anh nói xuyên qua kẽ răng, giọng anh đột nhiên trở nên giận dữ. “Vẫn chưa đủ khó khăn với tất cả những thứ này sao?” Anh chụp lấy những làn ren đang gợn sóng trên đùi tôi. Trong giây lát, tôi đã nghĩ rằng anh sẽ xé tung đường mép vải. Nhưng anh dịu lại. “Chẳng sao cả. Anh sẽ không thỏa hiệp với em đâu.”

“Em muốn học đại học.”

“Không. Chẳng có gì đánh đổi được khi phải liều tính mạng của em lần nữa đâu. Điều đó sẽ khiến em nguy hiểm.”

“Nhưng em muốn mà. Không hẳn trường đại học là lý do lớn nhất, cái chính là em muốn vẫn là con người thêm ít lâu nữa.”

Anh nhắm nghiền mắt lại và thở ra. “Em làm anh điên đấy, Bella à. Chẳng

phải chúng mình đã tranh luận hàng triệu lần, và em luôn muốn trở thành ma cà rồng ngay lập tức sao?”

“Vâng, nhưng... ừm, giờ em đã có 1 lý do để mong muốn vẫn là con người.”

“Gì vậy?”

“Anh đoán coi,” tôi nói và xích người ra khỏi gối để hôn anh.

Anh hôn lại tôi, nhưng không phải với cái cách khiến tôi nghĩ rằng mình đã chiến thắng. Giống như là anh quá thận trọng để không làm tổn thương cảm xúc của tôi hơn. Rất nhẹ nhàng, anh kéo tôi vào lòng ngay sau đó.

“Em thật là con-người quá đi, Bella ạ. Vẫn còn bị các hoóc môn điều khiển.”

Anh cười khúc khích.

“Đó là điều cốt yếu, Edward. Em thích điêm này ở con người. Em vẫn chưa muốn từ bỏ nó đâu. Em biết là nó sẽ chẳng quay lại với em đâu, dù em có chờ năm này qua năm khác trong bộ dạng 1 con ma cà rồng khát máu.” Tôi ngáp dài, và anh mỉm cười.

“Em mệt rồi đấy, ngủ đi cưng.” Anh bắt đầu cất lên bài hát ru mà anh đã viết dành cho tôi trong lần đầu gặp gỡ.

“Em tự hỏi tại sao em lại mệt thế này,” tôi thì thầm một cách châm biếm.

“Chẳng phải là 1 phần trong cái kế hoạch gì gì đó của anh sao?”

Anh chỉ cười đúng 1 lần và tiếp tục câu hát.

“Vì khi em mệt như thế này thì anh nghĩ rằng em sẽ ngủ ngon hơn.”

Bài hát dừng lại. “Bella, em ngủ say như chết ấy. Em không nói mơ 1 từ nào từ khi chúng mình ở đây. Nếu em không ngáy thì anh còn đang lo rằng em hôn mê mất tiêu rồi.”

Tôi lơ đi câu đùa của anh về chuyện ngáy, tôi không ngáy mà. “Thế là em chưa nói gì à? Như thế thì thật là lạ đấy. Thường thì em bật dậy mỗi khi gặp ác mộng. Và la hét nữa.”

“Em vẫn gặp ác mộng sao?”

“Những cơn ác mộng rất thực. Chúng khiến em mệt mỏi.” Tôi ngáp. “Em chẳng tin là em lại không làm nhảm về chúng cả đêm.”

“Ác mộng về cái gì?”

“Nhiều thứ lắm – nhưng tựa tựa nhau, anh biết mà, về màu sắc.”

“Màu sắc ư?”

“Những tông màu rực sáng và chân thực. Thường khi em mơ, em vẫn biết mình đang mơ. Nhưng những cơn ác mộng này, em chẳng biết nữa. Chúng trở nên đáng sợ hơn.”

Giọng anh lúng túng. “Cái gì làm em sợ mới được?”

Tôi nhún vai thật khẽ. “Gần như là...” Tôi do dự.

“Gần như là cái gì?” anh giục.

Tôi không chắc vì sao, nhưng thực tình tôi chẳng muốn kể với anh về đứa trẻ trong những cơn ác mộng mỗi đêm, có cái gì đó riêng tư trong nỗi sợ hãi đó.

Vì vậy, thay vì kể với anh mọi chuyện, tôi chỉ hé ra một chi tiết. Dứt khoát là nó sẽ khiến tôi (hay bất kỳ ai khác) khiếp đảm.

“Nhà Volturi,” tôi thăm thì.

Anh ôm tôi chặt hơn. “Họ sẽ chẳng làm phiền chúng ta nữa đâu em. Em sẽ sớm trở thành bất tử, và họ chẳng còn lý do gì.”

Tôi để anh an ủi mình, cảm thấy có 1 chút tội lỗi khi anh đã hiểu nhầm.

Thực ra những cơn ác mộng không hẳn thế. Tôi không sợ cho bản thân mình, mà sợ cho đứa trẻ.

Nó không phải là đứa trẻ trong giấc mơ đầu tiên, 1 thằng nhóc ma cà rồng với đôi mắt đỏ máu đang ngồi trên thân xác của những người mà tôi yêu quý. Thằng nhóc mà tôi mơ đến những 4 lần trong tuần trước thì chắc chắn là con người, với đôi má hồng hào và cặp mắt to màu xanh lục. Nhưng cũng như những đứa trẻ khác, nó run sợ và tuyệt vọng khi nhà Volturi tiến gần đến chúng tôi.

Trong cả những giấc mơ cũ và mới, tôi chỉ đơn thuần biết là phải bảo vệ đứa trẻ ấy. Không còn lựa chọn nào khác. Cùng lúc đó, tôi biết rằng tôi sẽ thất bại.

Anh nhìn rõ nỗi phiền muộn trên khuôn mặt tôi. “Anh phải làm gì để giúp em đây?”

Tôi lắc đầu. “Chỉ là giấc mơ thôi mà Edward.”

“Em muốn anh hát nữa không? Anh sẽ hát cả đêm nếu điều đó giúp em thôi mộng寐.”

“Không phải những giấc mơ đều quá tệ. Vài giấc mơ cũng đẹp lắm. Rất nhiều màu sắc. Dưới nước, với lũ cá và san hô. Giống y như thật vậy, chứ không phải là em đang mơ. Có thể vấn đề nằm ở chỗ hòn đảo này nhiều màu sắc tươi sáng quá.”

“Em có muốn về nhà không?”

“Không, không. Chưa. Chúng mình ở lại thêm ít lâu nữa nhé?”

“Mình sẽ ở lại đến khi nào mà em muốn, Bella ạ.” Anh hứa.

“Kỳ học tới sẽ bắt đầu khi nào nhỉ? Em không để ý nữa.”

Anh thở dài. Hẳn là anh sẽ lại hát ru, nhưng tôi đã lơ mơ trước khi chắc chắn điều đó.

Lát sau, khi tôi tỉnh dậy trong màn đêm, tôi đã ‘sốc’. Giấc mơ này quá thật... quá sống động... Tôi thở hổn hển, đang bị mất phương hướng vì căn phòng tối. Có vẻ như là chỉ vừa mới đây thôi, tôi đã ngập chìm trong ánh sáng.

“Bella,” Edward thì thăm, vòng tay ôm chặt lấy tôi, lay thật nhẹ. “Em yêu, em vẫn ổn chứ?”

“Oh,” tôi lại hổn hển. Chỉ là mơ thôi. Không thật đâu mà. Với sự ngạc nhiên tột cùng, chột dòng nước mắt chảy tràn khuôn mặt tôi, tràn ra khỏi khuôn

mặt.

“Bella,” anh kêu lớn hơn, hơi hoảng sợ. “Sao thế em?” Anh lau đi những giọt nước mắt trên đôi gò má nóng bỏng bằng những ngón tay giá lạnh đầy say mê; nhưng chúng vẫn cứ tuôn ra.

“Chỉ là giấc mơ phải không!” Tôi không thể ngăn tiếng nức nở bật lên.

Những giọt nước mắt trong vô thức vẫn cứ tuôn ra phá hỏng giây phút này, nhưng tôi không thể kiểm soát nổi xúc động bất thần cuốn lấy mình. Tôi chẳng xứng đáng để có được giấc mơ trở thành sự thật như thế này.

“Không sao đâu mà, em yêu, em sẽ ổn thôi. Có anh ở đây rồi.” Anh đu đưa người tôi, nhanh hơn 1 chút để đỡ dành. “Em vừa gặp ác mộng nữa sao? Nó không có thật đâu, không thật đâu.”

“Không phải ác mộng,” Tôi lắc đầu và dụi mắt. “Đó là giấc mơ tuyệt vời.” Giọng tôi vỡ oà.

“Vậy sao em lại khóc?” Anh bối rối.

“Vì em đã thức dậy,” tôi kể lể, vòng tay ôm lấy cổ anh, siết chặt và thôn thức.

Anh bật cười với kiểu suy nghĩ của tôi, nhưng giọng có vẻ căng thẳng và lo âu. “Mọi thứ sẽ ổn thôi, Bella. Hít sâu nào.”

“Giấc mơ quá thật.” Tôi khóc. “Em muốn nó thật.”

“Kể cho anh nghe điều đó đi.” Anh nài nỉ. “Có thể sẽ giúp ích gì chẳng.”

“Chúng mình đang ở trên bãi biển...” Đôi mắt mọng nước của tôi nhìn vào khuôn mặt thánh thần đầy lo âu của anh, mờ ảo trong bóng tối. Tôi chăm chú nhìn anh, nghiền ngẫm như thể có 1 nỗi đau buồn phi lý đang dần biến mất.

“Và...” anh giục.

Tôi chớp chớp để đẩy giọt nước mắt ra, nhưng lại khóc nữa. “Oh, Edward...”

“Kể cho anh đi nào, Bella” Anh nài. Đôi mắt anh trở nên hoang dại với nỗi lo lắng về chút gì đó đau đớn trong giọng nói của tôi.

Nhưng tôi không thể. Thay vào đó tôi vẫn giữ vòng tay tôi quanh cổ anh, và chẳng hé nửa lời dù anh đang cuống lên. Tôi đã không thể ao ước tất cả những điều này - rất cần thiết để xoa dịu nỗi đau trong tôi. Anh phản ứng tức thì, nhưng là sự cự tuyệt.

Anh tranh đấu với tôi dịu dàng hết mức có thể, trong nỗi ngạc nhiên, giữ lấy tôi, giữ lấy đôi vai tôi.

“Không, Bella,” anh khăng khăng, nhìn tôi theo cái cách rất lo lắng như thể tôi đã mất trí vậy.

Tôi buông tay, thất bại, những giọt nước mắt lạ kỳ vẫn lại tuôn ra như cơn lũ, cổ họng tôi lại thôn thức. Anh đã đúng – tôi điên mất rồi.

Anh nhìn tôi đầy bối rối, đôi mắt anh đau khổ. “Em x-i-n-l-ổ-i”, tôi thì thào. Nhưng rồi anh kéo tôi vào lòng, ôm tôi chặt hơn vào tấm ngực cảm thạch.

“Anh không thể, Bella, anh không thể.” Tiếng than van ấy dường như quặn quại vì đau đớn.

“Làm ơn mà,” tôi nói, lời khẩn cầu bị làn da anh bóp nghẹn. “Làm ơn đi mà, Edward?”

Tôi không thể biết rằng anh có bị lay động vì những giọt nước mắt run rẩy trong lời nói của tôi không, hay liệu anh chưa sẵn sàng đối phó với đòn tấn công bất ngờ ấy, hay là cũng như tôi, đơn giản là lúc này anh cũng không còn cưỡng nổi mong ước ấy nữa rồi. Nhưng bất kể cái lý do nào đi nữa, anh kéo đôi môi tôi lại gần, rên rỉ đầu hàng.

Và chúng tôi bắt đầu từ nơi mà giấc mơ của tôi đang dở.

Tôi nằm yên đấy khi tinh dậy vào buổi sáng, và cố thở. Tôi lại e sợ mở mắt ra.

Tôi đang gói đầu trên ngực Ed, nhưng anh cũng bất động, và vòng tay anh không ôm lấy tôi. Dấu hiệu xấu rồi đây. Tôi sợ phải thú nhận rằng tôi tỉnh dậy và phải đối mặt với cơn tức giận của anh - bất kể là anh tức giận với tôi hay là với chính bản thân mình.

Rất thận trọng, tôi nhìn trộm anh qua hàng mi. Anh đang nhìn chăm chăm lên trần nhà, tay gói sau đầu. Tôi chống tay nhô dậy để nhìn rõ gương mặt anh. Trông anh yên lành, nhưng chẳng biểu lộ gì cả.

“Em đang vướng phải những vấn đề nghiêm trọng đến mức nào hả anh?”

Tôi hỏi, giọng nhỏ xíu.

“1 đồng luôn đó,” anh nói, quay đầu về phía tôi, cười ranh mãnh.

Tôi thở dài, bớt lo 1 chút. “Em xin lỗi,” tôi nói. “Em không định... À, em chẳng biết chính xác đêm qua là thế nào nữa.” Tôi lắc đầu khi nhớ lại cái ký ức về những giọt nước mắt vô cớ, về nỗi đau buồn ghê gớm.

“Em không kể cho anh nghe về giấc mơ đêm qua.”

“Em nghĩ là em đã không kể - nhưng bằng cách nào đó, em đã thể hiện nó cho anh xem rồi mà.” Tôi cười căng thẳng.

“Oh,” anh nói, đôi mắt mở to, và rồi chớp chớp. “Thú vị lắm.”

“Giấc mơ đó rất tuyệt mà.” Tôi thì thầm. Anh chẳng nói gì thêm, vì vậy vài giây sau tôi hỏi tiếp. “Liệu em có được tha thứ không nhỉ?”

“Anh đang cân nhắc chuyện đó.”

Tôi đứng dậy, định coi mình sao nữa rồi. Ít nhất là không còn thấy bông gôi nữa. Nhưng khi tôi cử động, 1 cơn chóng mặt lạ lùng ủa tới. Tôi lão đảo và té ngược trở lại cái gôi.

“Whoa... choáng váng”

Anh ôm lấy tôi. “Em ngủ lâu lắm rồi đó. Mười hai tiếng.”

“Mười hai?” Thật là lạ.

Khi nói tôi cố quan sát nhanh một lượt, kín đáo không để lộ điều đó. Trông

tôi vẫn ổn. Những vết bầm trên cánh tay trông vẫn giống như đã hàng tuần rồi vậy, vẫn màu vàng vàng. Tôi thử duỗi người. Vẫn ổn. Ừ, thực ra còn hơn là ổn nữa.

“Kiểm tra hoàn tất chưa em?”

Tôi bẽn lễn gật đầu. “Mấy cái gồi hình như vẫn còn ‘sóng sót’ anh nhi?”

“Thật không may, anh không thể đồng ý với em được, ờ, cái váy ngủ,” anh hướng đầu về phía cuối giường, nơi còn vài mảnh ren màu đen vương vãi trên nền lụa.

“Ôi, chán thật,” tôi nói. “Em thích cái áo đó lắm.”

“Anh cũng vậy.”

“Còn tổn thất nào nữa không nhi?” Tôi hỏi rụt rè.

“Anh phải mua đèn Esme cái khung giường mới rồi.” Anh thú nhận, liếc khẽ qua vai. Tôi nhìn theo hướng đó và gần như ‘sốc’ khi thấy từng tấm gỗ lớn hình như đã bị giật ra từ mạn trái giường.

“Hmm,” tôi nghiêm nghị. “Em đã biết thế này mà.”

“Thường thì em rất hay không quan sát mà, mỗi khi em chú ý đến những điều khác có liên quan.”

“Em có hơi để ý,” tôi thừa nhận, đỏ mặt bối rối.

Anh chạm vào đôi má ửng hồng của tôi, rồi thở dài. “Anh thực sự sẽ bỏ qua điều đó.”

Tôi nhìn anh chăm chú, tìm kiếm bất cứ biểu hiện nào của sự tức giận, hay sự tự dằn vặt mà tôi rất sợ. Anh cũng nhìn lại tôi, điềm tĩnh, nhưng chẳng thể đọc được gì hơn.

“Em đang cảm thấy thế nào vậy?” Anh cười lớn.

“Gì cơ?” Tôi hỏi.

“Em nhìn hơi lỗi thế - giống như em vừa phạm tội gì đó vậy.”

“Em thấy có lỗi mà.” Tôi thì thầm.

“Vì em đã quyến rũ một người chồng luôn-rất-sẵn-sàng. Đó không phải là cách tấn công chính yếu.” Anh chònh gheo.

Má tôi càng lúc càng đỏ bừng. “Từ ‘quyến rũ’ ám chỉ một hành động có kế hoạch rõ ràng từ trước.”

“Có lẽ anh dùng sai từ mất rồi.” Anh thừa nhận.

“Anh không giận chứ?”

Anh cười thật tội. “Không một chút nào.”

“Sao lại không?”

“Ừm,” anh ngừng lại. “Điều quan trọng là anh đã không làm tổn thương em. Lần này dễ hơn chút xíu, để anh tự kiểm chế mình lại, để chuyển hướng sự thẳng hoa.” Mắt anh đảo khẽ qua cái khung giường bị vỡ lần nữa. “Có lẽ bởi vì anh đã biết rõ hơn là sẽ xảy ra chuyện gì.”

Một nụ cười tràn đầy hy vọng nở ra trên gương mặt tôi, “Em đã bảo rồi mà,

lần lần sẽ khá hơn mà.” Anh tròn mắt.

Cái bụng tôi kêu ồn ào, và anh cười giòn giã. “Đến giờ ăn sáng của con người rồi.”

“Nhờ anh,” tôi nói và nhảy lò cò ra khỏi giường. Nhưng tôi đã di chuyển quá nhanh, nên lão đảo như đĩa say rượu để giữ thăng bằng. Anh chụp lấy tôi trước khi tôi té uỳnh vào bàn trang điểm.

“Em vẫn khoẻ chứ?”

“Nếu em không thể giữ thăng bằng tốt hơn khi là ma cà rồng, em sẽ bắt đền đây.”

Tôi chuẩn bị bữa sáng, chiên vài trái trứng. Tôi quá đói để làm cầu kỳ hơn. Tôi đổ nhanh chóng từ chảo nóng vào đĩa, cuộn lên.

“Từ khi nào mà em ăn được trứng chỉ chiên 1 mặt thế?” Anh hỏi.

“Từ bây giờ.”

“Em có biết là tuần trước em đã ních hết bao nhiêu trái trứng rồi không?”

Anh kéo cái thùng rác phía dưới bồn rửa ra, nó đầy ắp những cái hộp rỗng màu xanh.

“Lạ lùng thật,” Tôi nói sau khi nuốt 1 miếng nóng hổi. “Nơi này khiến em thấy rất ngon miệng.” Còn cả những giấc mơ, và cả cái sự mơ hồ của tôi nữa chứ. “Em thích nơi này. Tuy vậy, chúng ta vẫn có thể quay về Dartmouth sớm, để kịp bắt đầu học kỳ phải không anh? Ôi, chắc là chúng ta còn phải đi tìm 1 căn nhà ở đó nữa.”

Anh ngồi sát cạnh tôi. “Em thôi giả vờ là muốn đi học đại học được rồi đây – em đã có những gì mình muốn rồi cơ mà. Chúng mình sẽ chẳng cần thỏa hiệp gì nữa đâu. Và thế là chẳng còn gì liên quan nữa.”

Tôi phá ra cười. “Không phải giả vờ mà Edward. Em chả thừa thì giờ để bày tính kế như *ai đó* đâu. *Hôm nay chúng mình sẽ làm gì để Bella mệt lử nhỉ?*”

Tôi giả giọng anh mà không được giống lắm.

Anh cười, chả thấy ngượng gì cả. “Anh thực sự mong sao em được làm con người thêm ít lâu nữa.”

Tôi vói tay qua tấm ngực trần của anh. “Em vẫn chưa thấy đủ mà.”

Anh nhìn tôi hoài nghi. “Cho cái này à?” Nói rồi anh chụp lấy tay tôi khi nó vừa đưa đến chỗ bụng anh. “Trước sau gì thì “chuyện đó” vẫn là cái chính yếu phải không?” Anh đảo mắt. “Tại sao mình lại không nghĩ về điều đó nhỉ?” Anh thì thầm châm biếm. “Nếu thế thì mình đã tránh được bao lần tranh cãi rồi.”

Tôi cười thoải mái. “Yeah, có thể lắm.”

“Em quá sức là con-người.” Anh lặp lại.

“Em biết mà.”

Nụ cười thoáng hiện ra trên môi anh. “Chúng mình sẽ đi Dartmouth chứ? Thật nhé?”

“Có thể em sẽ rớt một học kỳ đó.”

“Anh sẽ kèm em.” Nụ cười đó giờ đã rộng mở. “Em sẽ thích đại học lắm đó.”

“Anh nghĩ là liệu chúng ta có thể tìm 1 căn hộ ở đó không khi trẻ thế này rồi?”

Anh nhăn nhó, nhìn có vẻ hồi lồi. “Ừm, có vẻ là chúng mình đã có nhà ở đó rồi em à. Em biết đó, chỉ là phòng trước thôi.”

“Anh mua nhà rồi á?”

“Bất động sản luôn là lĩnh vực đầu tư tốt.”

Tôi nhướn mày lên. “VẬY thì, chúng ta đã sẵn sàng phải không!”

“Anh sẽ phải để mắt đến cái xe tải cũ của em nếu em muốn xài nó thêm ít lâu nữa...”

“Vâng, có lẽ em vẫn chưa được trang bị đầy đủ để chống lại xe tăng nữa.”

Anh cười toe toét.

“Chúng mình có thể ở lại thêm bao lâu nữa nhỉ?” Tôi hỏi.

“Vẫn còn thoải mái. Nếu em muốn thì vài tuần nữa cũng được. Và mình vẫn có thể ghé qua thăm Charlie trước khi dọn đến New Hampshire. Và mình cũng có thể đón Giáng sinh cùng Renée nữa...”

Lời anh vẽ ra quãng thời gian cực kỳ ngọt ngào sắp tới, khi đó sẽ chẳng có ai thân thiết với tôi phải đau khổ nữa. Chợt chuyện về Jacob nhắc tôi nhớ, nhưng mọi chuyện đã qua rồi, trôi tuột đi mất; và tôi cũng đã bắt mình phải suy nghĩ lại, về hầu hết mọi người.

Điều này cũng sẽ chẳng khiến mọi chuyện dễ dàng hơn đâu. Giờ tôi đã biết *đích xác* một con người thực sự là thế nào rồi, điều đó rồi sẽ lại kéo tuột cái kế hoạch của tôi đi đường nào mất thôi. 18 hay 19 tuổi, hay rồi lại hai đây... Liệu có phải là vấn đề không? Qua 1 năm thì tôi cũng chẳng thay đổi gì nhiều. Vẫn là con người, bên cạnh Ed... Cái lựa chọn ấy ngày một trở nên trở trêu hơn.

“Vài tuần nữa nha anh,” tôi đồng ý. Và rồi, dường như chưa bao giờ tôi có đủ thời gian, tôi lại thêm, “Em đang cân nhắc, anh biết mà, cái chuyện... mà em đã nói rằng hơi khác lệ thường ấy?”

Anh cười, “Em giữ cái ý đó đến lát nữa được không? Anh nghe tiếng 1 chiếc thuyền. Mấy người dọn phòng đến rồi.” Anh muốn tôi giữ cái suy nghĩ đó. Vậy phải chẳng ý anh là anh sẽ chẳng để tôi gặp phải bất kỳ rắc rối nào với ‘chuyện đó’ nữa? Tôi mỉm cười.

“Để anh giải thích với Gustavo về cái đám lộn xộn trong căn phòng trắng, và sau đó chúng mình có thể ra ngoài. Có 1 nơi trong rừng ở phía nam...”

“Em chẳng muốn ra ngoài chơi. Bữa nay em sẽ không leo trèo khắp hòn đảo đâu. Em muốn ở lại trong nhà và coi film.”

Anh bĩu môi, ráng không cười bởi cái giọng cáu kỉnh của tôi. “Được thôi,

bất cứ thứ gì mà em thích. Em chọn film đi, để anh ra mở cửa đã.”

“Em không nghe tiếng gõ cửa mà.”

Anh ngẩng đầu lên, lắng nghe. Nửa giây sau, tiếng ‘cốc cốc’ nhẹ nhẹ, có vẻ rụt rè, vang lên sau cánh cửa. Anh cười trừ tôi, và quay ra hành lang.

Tôi bước về phía mấy cái kệ dưới cái TV, và bắt đầu lướt qua đồng tựa film. Thật khó quyết định là nên bắt đầu từ đâu. Ở đây có nhiều đĩa DVD còn hơn là tiệm cho thuê film vậy. Tôi có thể nghe được tông giọng trầm và mềm mại của Edward khi anh bước ra phòng khách, trò chuyện với thứ tiếng mà tôi đoán là giọng Bồ Đào Nha chuẩn. Cái giọng kia, khàn khàn, trả lời cũng với thứ ngôn ngữ ấy.

Edward dẫn họ vào phòng, trên lối đi chỉ cả về phía căn bếp. Đứng cạnh anh là hai người Bra-zin thấp đậm, da đen ối là đen. Người đàn ông thì mập mạp, còn người kia là phụ nữ, trông mảnh dẻ. Khuôn mặt của họ đầy những nếp nhăn. Tôi thấy Edward hướng mắt về phía tôi với nụ cười rạng rỡ, và nghe anh nhắc đến tên mình trong mớ âm thanh lạ hoắc kia. Mặt tôi ửng hồng khi nghĩ về đám bông gối trong căn phòng trắng, họ sẽ sớm phải gặp chúng thôi. Người đàn ông nhỏ thó mỉm cười với tôi 1 cách lịch sự.

Nhưng người phụ nữ với nước da bánh mật ấy thì không cười. Bà ta nhìn tôi chằm chằm, dường như ‘sốc’ lắm vậy, và hơn hết là lo lắng với đôi mắt khiếp sợ mở to. Trước khi tôi kịp phản ứng gì, Edward ra hiệu cho họ theo anh về phía cái chuồng gà đầy lông đỏ, và cả ba đi khỏi.

Khi anh quay trở lại, 1 mình, anh bước mau đến bên cạnh tôi và vòng tay ôm lấy tôi.

“Bà ấy bị làm sao thế?” Tôi hỏi gấp, trong đầu hiện ra phản ứng sợ hãi của bà vừa rồi.

Anh bình thản nhún vai. “Tổ tiên Kaure là người da đỏ Ticuna Indian. Có thể gọi bà ấy là mê tín, hay đúng hơn là có biết chút ít, hơn những người ở thế giới hiện đại. Bà ấy có nghi ngờ về chuyện anh là ai, hoặc cũng gần như là biết rồi.” Giọng anh chẳng có vẻ gì là lo lắng cả. “Họ cũng có những truyền thuyết ở đây. Người Libishomen, một loại ma uống máu đặc biệt thích những con mồi là phụ nữ đẹp.” Anh liếc mắt qua tôi, tình tứ.

Chỉ những người phụ nữ đẹp thôi à? Ồ, thật là nịnh đầm quá đi! Tôi nói, “Bà ta nhìn khiếp quá.”

“Khiếp thật, nhưng hẳn là bà ấy đang lo cho em dữ lắm.”

“Em á?”

“Bà ta đang e sợ, rằng tại sao anh lại có em ở đây, 1 mình.” Anh cười khúc khích, trông thật ám muội quá đi, và nhìn qua bức tường (lẽ ra là đang chiếu phim). “Ồ, sao em chẳng chịu chọn film vậy? Đó là 1 trong những việc-của-con-người đáng làm bây giờ đó.”

“Dạ, em cũng chắc là coi phim thì sẽ thuyết phục bà ta rằng anh là con người

đó.” Tôi cười lớn, kiễng chân hết cỡ để có thể siết chặt vòng tay quanh cổ anh. Anh cúi xuống - đủ để tôi hôn anh, rồi anh ôm tôi chặt hơn, và nhắc bổng tôi lên với nụ hôn ấy.

“Coi film, coi film thôi.” Tôi thăm thì khi đôi môi anh từ từ chuyển xuống nơi cổ họng mình, mấy ngón tay tôi vờ rới mái tóc màu đồng.

Tôi nghe 1 tiếng thở hổn hển, và anh đặt tôi xuống liền. Kaure đang đứng chết trân phía hàng lang, lông gôi lẩn trong mái tóc đen, tay cầm 1 túi bụi cũng toàn lông gôi, gương mặt bà biểu lộ nỗi hãi hùng. Bà ta nhìn tôi trừng trừng, mắt lồi ra. Tôi đỏ thẹn mặt, nhìn xuống. Rồi bà ta nhanh chóng quay lại vẻ bình thường, lảm nhảm cái gì đó bằng thứ tiếng xa lạ với tôi, hẳn là 1 lời xin lỗi. Edward mỉm cười và đáp lại với giọng thân thiện. Bà ta đảo đôi mắt tôi sầm đi chỗ khác, và tiếp tục đi nốt hành lang.

“Bà ta đang nghĩ cái điều mà bà ta đang nghĩ, phải không nào?” Tôi thì thăm.

Anh cười với câu nói tôi nghĩa ấy. “Ừ.”

“Đây này,” Tôi vớ đại 1 cái đĩa film. “Anh đút vào đầu máy đi rồi mình giả vờ xem nha.”

Đó là 1 bản nhạc kịch cũ, với những gương mặt vui cười và những tà áo lát phát thướt tha.

“Có vẻ lãng mạn trắng mặt đó.” Edward tán thành.

Trong khi mấy anh chàng diễn viên nhảy múa trên màn ảnh với những lời ca giới thiệu tươi vui, tôi trườn lên ghé sofa và rúc vào vòng tay Edward.

“Giờ mình về căn phòng trống được chưa nhỉ?” Tôi hỏi vẫn vờ.

“Anh không biết nữa... Anh vừa mới xé toạc tấm gỗ đầu giường ở căn phòng kia mà chưa sửa lại nữa – nếu hai đứa mình bót phá hoại nơi này 1 chút, có khi mai một Esme sẽ mời chúng mình quay lại đó em.”

Tôi cười rạn rỡ. “Vậy là sẽ có thêm những sự phá hoại nữa à?”

Anh cười vì phản ứng đó của tôi. “Anh cho là sẽ an toàn hơn nếu điều đó được dự tính trước, hơn là cứ để em đột ngột tấn công anh lần nữa.”

“Chỉ có chút rắc rối về thời gian thôi mà,” Ngẫu nhiên mà tôi cũng đồng ý với anh, nhưng nhịp đập của tôi căng đòn trong mạch máu.

“Thế có vấn đề gì với trái tim em không đấy?”

“Không, khoẻ như vâm ấy.” Tôi ngừng lại. “Anh có muốn đi ‘khảo sát’ nơi bị-phá-hủy không?”

“Tốt hơn hết là chờ cho mấy người kia đi đi đã. Em thì chẳng lạ gì chuyện anh xé tung mấy miếng đồ gỗ nội thất, nhưng nó làm mấy người kia sợ đó em à.”

Thật ra thì tôi đã quên mất tiêu là có hai người trong căn phòng bên cạnh.

“Ừ, phải gió thật.”

Gustavo và Kauren yên lặng tới lui trong căn nhà, trong khi đó, tôi chờ sốt

cả ruột, mong họ sớm xong việc, và ráng tập trung vào cái kết hạnh-phúc-mãi-mãi trong film. Tôi đã bắt đầu mơ màng ngủ, tuy vậy theo Edward thì tôi đã ngủ cả nửa ngày trời rồi, khi 1 giọng khàn khàn làm tôi giật nảy mình. Edward ngồi dậy, vẫn giữ tôi trong lòng anh, và trả lời Gustavo bằng thứ tiếng Bồ Đào Nha trôi chảy. Gustavo gật đầu và khẽ bước về phía cửa trước. “Họ xong rồi em.” Edward bảo tôi.

“Điều đó nghĩa là bây giờ chúng mình tự do rồi phải không?”

“Ăn trưa trước nhé?” Anh đề nghị.

Tôi cắn môi khi lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tôi cũng hơi đói rồi.

Anh cầm tay dẫn tôi vào nhà bếp với nụ cười trên môi. Anh đọc gương mặt tôi quá rõ, cho nên cũng chẳng thành vấn đề gì khi anh không thể đọc được tâm trí của tôi.

“Tới lúc rồi.” Tôi cầu nài khi rốt cuộc cũng ních xong đầy bụng.

“Em có muốn bơi với lũ cá heo vào buổi trưa không - để tiêu bớt năng lượng ấy mà?” Anh hỏi.

“Để sau đi. Em còn vài cách để tiêu bớt năng lượng....”

“cách gì...”

“Ừa, mình vẫn còn dư vài miếng gỗ đầu giường ...”

Nhưng tôi chẳng nói hết câu. Anh vừa kịp vòng tay bế thốc tôi, với tốc độ không phải của con người, lướt vào căn phòng màu xanh, đôi môi anh giữ tôi im lặng...

Hùng đông

Chương 7 BÁT NGỜ

Cái bóng đen lừng lững tiến về phía tôi, xuyên qua làn sương mù tựa hồ tấm vải liệm. Tôi thấy đôi mắt họ, những con mắt đỏ sẫm màu ruby loé lên sự thèm khát, sự thèm khát giết chóc. Đôi môi ấy kéo cong lên, để lộ hàm răng sắc nhọn ẩm ướt - nửa muốn gặm gù, nửa lại như muốn nhếch mép cười. Tôi nghe đũa trẻ sau lưng mình run rẩy thút thít, nhưng lại không thể ngoảnh lại với nó. Tuy chẳng còn chút hy vọng giữ an toàn cho thằng bé, tôi cũng chẳng thể nào trả giá cho bất kỳ sự mất tập trung nào lúc này. Họ hiện ra mỗi lúc 1 gần, tà áo phấp phới nhẹ nhẹ sau mỗi sự chuyển động. Tôi thấy bàn tay họ nắm lại thành những nắm đấm xương xẩu. Họ bắt đầu

tách ra hòng tiếp cận chúng tôi từ mọi phía. Chúng tôi đang bị bao vây. Chúng tôi sắp chết.

Và rồi, như 1 ánh chớp vỡ oà, cảnh vật thay đổi hoàn toàn. Tuy nhiên, trước sau cũng vẫn vậy mà thôi, nhà Volturi luôn âm thầm theo dấu chúng tôi, sẵn sàng giết chóc. Sự thay đổi có chăng chỉ là quang cảnh lúc đó. Đột nhiên, tôi thèm khát điều đó. Tôi muốn họ trả giá. Nỗi sợ hãi chuyển thành cơn khát máu khi tôi thu mình lại. Gương mặt tôi nở nụ cười, và có tiếng gầm gừ rít qua những cái kẽ răng trơ ra của tôi.

Tôi bật dậy, choáng váng vì giấc mơ.

Căn phòng tối đen, và nóng nữa. Mồ hôi quện dính mớ tóc nơi thái dương và chảy ròng ròng xuống cổ họng.

Tôi mò mẫm tấm drap ấm và nhận thấy một chỗ trống. “Edward?”

Ngay lúc đó, ngón tay tôi đụng phải cái gì đó mềm mềm nằm phẳng lạng.

Một mẫu giấy gấp đôi. Tôi cầm theo lời nhắn anh để lại và tự tìm lối để bật đèn.

Bên ngoài mẫu giấy đề tên Bà Cullen.

“Hy vọng là em không tỉnh giấc và không nhận ra sự vắng mặt của anh. Nhưng nếu em thức giấc, đừng lo gì cả, anh sẽ quay lại sớm thôi. Anh đi săn ở đất liền. Ngủ tiếp đi, và anh sẽ lại ở cạnh em khi em tỉnh dậy lần nữa. Yêu em.”

Tôi thở dài. Chúng tôi đã ở đây hai tuần liền rồi. Lẽ ra tôi phải biết là đến lúc anh đi săn rồi, nhưng tôi lại chẳng có chút ý thức nào về thời gian cả. Đường như ở đây, chúng tôi vượt ra ngoài tầm kiểm soát của thời gian, chỉ biết miên man theo những cảm xúc tuyệt vời.

Tôi lau mồ hôi trên trán. Tôi đã tỉnh hẳn rồi, dù cái đồng hồ trên bàn trang điểm mới chỉ 1 giờ đêm. Tôi biết mình sẽ chẳng ngủ được nữa trong khí trời nóng ẩm thế này đâu. Đó là cũng chẳng muốn nhắc lại cái sự thật rằng, khi tôi tắt đèn và nhắm mắt lại, hẳn là tôi sẽ lại thấy những bóng đen lảng vảng trong đầu.

Tôi ngồi dậy và loanh quanh trong nhà, đi tới đâu là bật đèn tới đó. Căn nhà quá to, nhưng trống rỗng, vì không có Edward ở đây. Khác hẳn.

Tôi dừng ở nhà bếp vì nghĩ là chút thức ăn ngon là thứ mình cần lúc này.

Tôi quơ tay trong tủ lạnh cho tới khi tìm đủ gia vị cho món gà rán. Tiếng thịt gà xèo xèo trong chảo thì nghe hay đó, khiến tôi cảm thấy giống như ở nhà vậy. Ít ra tôi cũng đỡ sợ khi nó lấp đầy khoảng lặng này.

Mùi thơm quyến rũ đến nỗi tôi ăn ngay trong chảo, đầu lưỡi bỏng rát. Sau 5 hay 6 miếng gì đó thì nó nguội lại đủ để tôi thưởng thức. Tôi nhai chậm hơn. Có mùi gì kì kì. Tôi kiểm tra miếng thịt, thấy nó trắng nhách mà tự hỏi là liệu mình đã chiên nó đủ lâu chưa ta. Tôi cắn thử 1 miếng khác, nhai hai lần. Ugh, ghê quá đi. Tôi nhảy tới bồn rửa để nhỏ. Đột nhiên, cái mùi gà-và-dầu-

rán khiến tôi lợm giọng. Tôi đổ cả đĩa vào trong thùng rác, và mở cửa sổ để gió thổi bay hết mùi. 1 cơn gió lành lạnh nhẹ thổi vào. Tôi thấy da mình mát lên 1 chút.

Đột nhiên tôi cảm thấy kiệt sức. Nhưng tôi chẳng muốn quay lại căn phòng oi bức ấy. Vì vậy, tôi mở thêm nhiều cửa sổ trong phòng TV và nằm trên cái ghế trường kỷ ngay phía dưới. Tôi bật cũng cái film mà hai đứa đã coi lần trước và nhanh chóng thiếp đi trong những lời hát tươi vui trên TV.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, mặt trời đã ở lưng chừng, nhưng không phải ánh nắng ấy đã đánh thức tôi. 1 vòng tay mát lạnh đang ôm lấy tôi, kéo tôi về phía anh. Cũng ngay lúc đó, đột nhiên 1 cơn đau quặn lên nơi bao tử, gần như là dư chấn của 1 cú đâm vào bụng vậy.

“Anh xin lỗi,” Ed thì thầm khi anh lau bàn tay giá lạnh lên trán tôi đang ướt đẫm. “Anh chẳng chu đáo gì cả, chẳng nghĩ ra rằng em nóng đến thế này khi anh bỏ đi. Lần sau trước khi đi, anh phải lắp thêm máy điều hoà mới được.” Tôi không để tâm vào những gì anh đang nói. “Xin lỗi!” Tôi thở hồn hển, ráng gỡ tay anh ra.

Tự động anh buông tay. “Bella?”

Tôi chạy ào vào phòng tắm, tay bụm chặt miệng. Tôi cảm thấy khủng khiếp đến nỗi thậm chí tôi chẳng để ý rằng anh cũng đang theo sát tôi, trong khi tôi chúi vào toilet, buồn nôn dữ dội.

“Bella? Em bị sao thế?”

Nhưng tôi cũng không thể trả lời. Anh lo lắng ôm lấy tôi, vuốt mấy cọng tóc ra khỏi khuôn mặt, và kiên nhẫn chờ cho đến lúc tôi thở được.

“Quý tha ma bắt, miếng gà rán bị thiêu.” Tôi rên rỉ.

“Em vẫn ổn chứ?” Giọng anh đầy căng thẳng.

“Em khoẻ mà.” Tôi nói hồn hển. “Chắc là ngộ độc thức ăn rồi. Đừng lo nhé anh. Mình đi thôi.”

“Không đời nào, Bella.”

“Đi thôi nào anh.” Tôi lại rên rỉ, ráng đứng dậy súc miệng. Anh đỡ tôi thật nhẹ nhàng, lờ đi cú hích nhẹ của tôi.

Sau khi tôi rửa sạch miệng, anh bế tôi vào giường và nhẹ nhàng đặt tôi ngồi xuống, đưa tay ra cho tôi. “Ngộ độc thực phẩm à?”

“Yeah,” tôi càu nhàu. “Đêm qua em rán ít thịt gà; món đó bị hỏng, nên em quăng đi rồi. Nhưng mà em cũng có ăn vài miếng.”

Anh đặt bàn tay giá lạnh lên trán tôi, nó chẳng nóng. “Giờ em cảm thấy thế nào rồi?”

Tôi nghĩ về điều đó mất một lúc. Cơn buồn nôn cũng qua mau như khi nó đến, và tôi thấy như thể là sáng nay tôi đã chẳng bị làm sao vậy. “Cũng như bình thường thôi mà. Và thực ra thì em cũng hơi đói.”

Anh bắt tôi chờ thêm một tiếng đồng hồ nữa, mang cho tôi một cốc nước to,

rồi anh chiêm cho tôi vài quả trứng. Tôi đã thấy hoàn toàn bình thường, chỉ còn hơi mệt một chút vì phải thức dậy lúc nửa đêm. Anh ấy bật kênh CNN. Hóa ra hai đứa tôi đã để lỡ khá nhiều thông tin trong suốt thời gian ở đây, chiến tranh thế giới thứ ba xem chút nữa đã nổ ra mà chúng tôi hoàn toàn không hay biết. Tôi uể oải nằm dài trong lòng anh.

Khi đã phát ngấy mới tin tức thời sự, tôi xoay người lại hôn anh. Lại y như hồi sáng, một cơn đau khủng khiếp nhói lên nơi bụng khi tôi cử động. Tôi bỏ mặc anh nơi đó, tay bịt chặt miệng. Không kịp chạy ra phòng tắm, tôi ào đại vào bồn rửa ở nhà bếp.

Anh lại vuốt tóc tôi.

“Chúng mình nên quay lại Rio, để em đi khám nữa.” Anh đề nghị trong lo âu khi tôi đang súc miệng.

Tôi lắc đầu và quỳ quả bước ra hành lang. Tôi không thích bác sỹ lắm. “Em sẽ khỏe ngay khi đánh răng xong.”

Khi răng miệng sạch sẽ, tôi tìm trong valy cái túi sơ cứu mà Alice đã sửa soạn, trong đó toàn mấy thứ rất cần cho con người như cuộn băng gạc hay thuốc giảm đau và cả cái thứ mà tôi đang tìm nữa, Pepto-Bismol, thuốc giảm buồn nôn. Có lẽ nó sẽ giúp tôi làm yên cái bụng, và yên lòng Edward nữa. Nhưng trước khi thấy Pepto, tôi thoáng thấy cái mà Alice đã chu đáo bỏ vào hành lí cho mình. Tôi nhặt cái hộp nhỏ màu xanh lên, và nhìn chằm chằm vào nó một lúc lâu, dường như quên mất mình đang tìm cái gì.

Và tôi lẩm bẩm đếm trong đầu. Một lần. Rồi hai lần. Và lại đếm thêm lần nữa.

Tiếng gõ cửa làm tôi giật nảy mình, cái hộp xanh rơi tõm trở lại valy.

“Em khỏe chưa?” Edward hỏi vọng qua cánh cửa. “Em có sao không?”

“Có và không,” tôi nói, giọng trở nên là lạ.

“Bella? Anh vào được chứ?” Anh rất lo lắng. “V...âng?”

Anh bước vào, thấy tôi đang ngồi khoanh chân cạnh chiếc valy, và cũng thấy cả cái vẻ mặt thất thần trống rỗng của tôi nữa. Anh ngồi xuống cạnh tôi, lập tức đưa tay sờ trán tôi.

“Có gì không ổn à?”

“Từ đám cưới của chúng mình đến giờ là bao nhiêu ngày rồi anh?” tôi thì thào.

“Mười bảy.” Anh trả lời ngay. “Bella, có chuyện gì sao?”

Tôi lại nhắm đếm lần nữa, và đưa một ngón tay lên ra hiệu cho anh chờ một chút. Tôi đếm rành rọt từng con số cho chính mình nghe. Tôi đã nhắm về thời gian, chúng tôi đã ở đây lâu hơn là tôi tưởng. Tôi lại đếm thêm lần nữa.

“Bella,” anh nói khản khản. “Anh sắp mất trí rồi đây này.”

Tôi cố hít một hơi, nhưng không nổi. Vậy nên tôi với tới cái valy và mò mẫm tìm trong đó chiếc hộp màu xanh đựng tampon. Tôi nắm lấy nó, và im

lặng.

Anh nhìn tôi bối rối. “Gi cơ? Em không định nói là mấy cái triệu chứng bệnh này là chỉ là biểu hiện bình thường của chu-kỳ -phụ-nữ chứ?”

“Không,” tôi ráng nói hết. “Không, Edward à. Em đang muốn nói rằng chu kỳ của em đã bị trễ mất năm ngày rồi.”

Gương mặt anh vẫn chẳng thay đổi. Giống như là tôi chưa từng nói gì vậy.

“Em không nghĩ là em bị ngộ độc thức ăn.” Tôi thêm vào.

Anh vẫn không đáp lại, trơ ra như tượng ấy.

“Những giấc mơ,” tôi lẩm bẩm với chính mình bằng thứ giọng trầm trầm.

“Ngủ quá nhiều. Khóc nữa chứ. lại còn ăn.nhiều nữa Oh. Oh. Oh.”

Ánh mắt anh giờ đờ đẫn như thể anh chẳng còn nhìn tôi nữa vậy. Vô tình theo phản xạ, tay tôi ôm lấy bụng. “Oh!” Tôi lại rên lên.

Tôi lao đảo bước khỏi vòng tay bất động của anh. Tôi vẫn chưa thay quần áo ngủ từ đêm qua. Tôi vén áo lên và nhìn chăm chăm vào vùng bụng dưới.

“Không thể nào.” Tôi thì thào.

Tôi hoàn toàn chả có tí kinh nghiệm nào về việc mang thai hay có em bé, hay bất cứ việc gì như thế cả. Nhưng tôi cũng chẳng phải con ngốc. Tôi đã xem khá nhiều film và chương trình truyền hình để biết rằng đây không phải là những biểu hiện của một bào thai bình thường. Tôi mới chỉ muộn kỳ kinh có 5 ngày! Nếu tôi đã mang thai, cơ thể cũng sẽ chưa biểu lộ gì cả. Tôi sẽ chẳng bị ốm như hồi sáng. Tôi cũng sẽ chưa thay đổi thói quen ăn uống cũng như giờ giấc ngủ nghỉ.

Và hẳn là bụng tôi cũng chưa nhô ra dù chỉ là một tí tẹo như thế này. Tôi quay nửa trên thân mình tới lui, kiểm tra cái bụng từ mọi phía, như thể là sờ sảy thì nó sẽ biến mất ngay vậy. Tôi đưa ngón tay lần theo chỗ bụng nhô ra chút xíu, ngạc nhiên khi thấy dưới làn da tôi, nó cứng thiệt là cứng.

“Không thể được,” tôi lặp lại, bởi vì dù bụng tôi đã nhô ra hay chưa, hay dù tôi đang có kinh hay mất kinh (và chắc chắn là tôi đang mất kinh, trước giờ tôi chưa từng bị trễ như thế này), thì tôi cũng không cách nào mà mang thai được. Trời đất ơi, trước giờ người duy nhất mà tôi đã ‘gần gũi’ là một chàng ma cà rồng.

Chàng ma cà rồng vẫn ngồi yên bất động trên sàn nhà, chẳng có biểu hiện gì là sẽ cử động nữa.

Vậy thì phải có cách giải thích nào khác chứ. Có cái gì đó không ổn với tôi. Một chứng bệnh lạ ở vùng Nam Mỹ với những triệu chứng y hệt như khi có bầu, thế thì chúng tôi phải mau đi thôi...

Và rồi tôi nhớ ra điều này – một buổi sáng nọ, cũng lâu rồi, khi ngồi lướt net trong căn phòng ở nhà của Charlie trong những tia nắng rực chiếu xiên qua ô cửa sổ thật ảm đạm, tôi chăm chú vào cái màn hình cổ lỗ sĩ kêu rè rè, đọc say sưa một trang web tên là ‘Ma cà rồng từ A tới Z’. Lúc đó cũng chỉ

khoảng cái ngày mà Jacob nói với tôi rằng Edward là ma cà rồng thông qua cái truyền thuyết về bộ tộc Quileute của cậu. Tôi lo lắng nhìn sơ các tựa đề, những cái có liên quan dính dáng đến những điều bí ẩn của ma cà rồng trên khắp thế giới. Từ *Danag* của Philippin, *Estrie* của người Hebrew, *Varacolani* ở Romani, cho đến *Stregoni Benefici* ở Ý (truyền thuyết này đã dựa theo chiến công thực sự của bố chồng tôi cùng với nhà Volturi, lúc đó tôi chả biết gì về điều đó cả)... Tôi càng bớt tập trung đọc khi các câu chuyện trở nên hoang đường. Tôi chỉ nhớ mang máng về những bài viết phía sau đó. Mấy truyện đó gần như chỉ toàn những lời xin lỗi cho việc đã cố lí giải những thứ đại loại như ti lệ tử vong vị thành niên, hay sự không chung thủy, bằng những lời giải thích ngu xuẩn kiểu như là “*Không, em yêu. Anh không làm gì mờ ám cả đâu! Người phụ nữ quyến rũ mà em thấy lảng vảng quanh nhà, đó là một con quỷ. Anh đã may mắn thoát ra được!*” (Dĩ nhiên là với tất cả những gì mà tôi biết về Tanya và chị em của cô ấy, tôi ngờ là một vài lời xin lỗi trong số đó cũng chính là sự thật) Cũng có một truyện nói về phụ nữ nữa. “*Anh không thể kết tội em đã ngoại tình – chỉ vì anh quay về sau hai năm anh lên đèn trên biển, và thấy em đã mang thai. Đó là do bóng đè. Hẳn ta thôi miên em bằng những quyền năng bí ẩn của ma cà rồng...*” Đó là một phần của cái khái niệm ‘bóng đè’ – khả năng tạo ra những đứa trẻ với những con mắt xấu số.

Tôi lắc đầu, choáng váng. Nhưng...

Tôi nghĩ đến Esme, và đặc biệt là Rosalie. Ma cà rồng không thể sinh con. Nếu có thể thì giờ đây Rosalie đã khuây khỏa phần nào rồi. Điều huyền bí về bóng đè có chăng chỉ là một câu chuyện cổ tích.

Trừ phi... ừm, có một chút khác biệt ở đây. Dĩ nhiên Rosalie không thể thụ thai được, bởi vì cơ thể chị ấy đã ngừng phát triển trong cái tình trạng khi mà chị chuyển từ người sang ma cà rồng. Tất cả đều không thể phát triển được nữa. Mà khi mang thai, cơ thể người phụ nữ bắt buộc phải thay đổi. Điều quan trọng là cần phải có sự thay đổi – trước tiên là theo chu kỳ mỗi tháng, và rồi sự thay đổi lớn hơn để mang trong mình một hài nhi đang lớn dần. Cơ thể Rosalie không thể thay đổi như vậy được.

Nhưng tôi thì có thể. Và cơ thể tôi đã thay đổi. Bất giác tôi sờ vào cái bụng hơi căng lên, mà hôm qua chưa có.

Và những người đàn ông nữa, cơ thể họ vẫn như thế từ khi sinh ra cho đến lúc qua đời. Tôi chợt nhớ ra vài ví dụ, lượm lặt từ nhiều người, rằng Charlie Chaplin đã 17 tuổi rồi mà ba của ông vẫn sinh thêm được một thằng nhóc nữa. Đàn ông không có những thứ như thời kỳ mang thai hay sinh sản.

Dĩ nhiên làm sao mà người ta biết được là chàng ma cà rồng có thể tạo ra những đứa trẻ hay không, khi mà người vợ đồng loại của anh ta thì không thể? Trên đời này liệu có anh chàng ma cà rồng nào đủ kiểm chế để thử cái lí

thuyết đó với một con người thật thụ không? Hay là sẽ lại cắn chết cô ấy? Tôi chỉ có thể nghĩ về một người.

Một phần trong đầu tôi nghĩ về những sự kiện, kỷ niệm, và cả những suy đoán nữa. Trong khi đó, nửa còn lại, cái phần đang khổng chế khả năng cử động của từng cơ bắp nhỏ nhất, thì đang choáng váng chẳng thể nào hoạt động bình thường nổi. Tôi chẳng thể mấp máy môi để nói, nhưng lại muốn yêu cầu Edward hãy làm ơn giải thích với tôi chuyện gì đang xảy ra. Tôi cần phải trở lại chỗ anh đang ngồi, để chạm vào anh, nhưng cơ thể tôi dường như chẳng nghe lời. Tôi chỉ có thể nhìn chăm chăm vào chính đôi mắt mình phản chiếu trong gương, những ngón tay rón rén ấn lên chỗ nhu nhú nơi bụng.

Và rồi, như cơn ác mộng sống động đêm qua, cảnh vật đột nhiên thay đổi. Mọi thứ tôi thấy trong gương trở nên hoàn toàn lạ lẫm, mặc dù rằng thực ra cũng chẳng lạ lẫm gì.

Bất giác, một cú đập nhẹ trong tôi, cú hích từ bên trong cơ thể mình, đã kéo tôi trở lại.

Cùng lúc, điện thoại của Edward réo vang, lạnh lạnh và khẩn cấp. Hai đứa tôi chẳng ai nhúc nhích cả. Cái điện thoại cứ kêu mãi thôi.

Tôi muốn đáp lại cú đập ấy, nên đưa mấy ngón tay nhấn lên bụng, chờ đợi. Trong gương, khuôn mặt tôi không còn ngơ ngác nữa, bây giờ nó mang nhiều vẻ kinh ngạc hơn. Tôi biết rõ rằng những giọt nước mắt lạ lùng lại yên lặng tuôn đều xuống đôi gò má.

Điện thoại vẫn đổ chuông. Giá mà Edward bước ra nghe máy, tôi sẽ có giây lát tận hưởng điều ngạc nhiên này. Có thể đây chính là những thời khắc trọng đại nhất cuộc đời tôi.

Reng! Reng! Reng!

Rốt cuộc, sự khó chịu len lỏi vào mọi thứ. Tôi quỳ xuống cạnh Edward – tự thấy mình đang cử động cẩn trọng hơn, nhận biết rõ hơn cái cảm giác mà từng cử động mang lại – và mò mẫm trong túi anh đến khi chạm được vào cái điện thoại. Tôi cũng hơi mong rằng anh sẽ vùng dậy và tự trả lời cú điện thoại của mình. Nhưng anh vẫn ở yên đó.

Tôi nhận ra số máy gọi đến, và tôi cũng dễ dàng đoán được tại sao cô ấy lại gọi lúc này.

“Chào, Alice,” tôi nói, giọng không khá hơn trước đó là bao. Tôi đằng hắng. “Bella? Bella, bạn có sao không?”

“À, ừ, có Carlisle ở đó không?”

“Có. Nhưng mà chuyện gì vậy?”

“Mình... không hoàn toàn... chắc lắm...”

“Anh Edward vẫn ổn chứ?” cô ấy thận trọng hỏi, rồi mới gọi Carlisle ra nghe điện thoại. Và lại yêu cầu. “Cho mình nói chuyện với anh ấy nhé?”

ngay trước khi tôi kịp trả lời câu hỏi đầu tiên của cô.

“Mình không chắc nữa.”

“Bella, chuyện gì thế? Mình vừa thấy là...”

“Bạn thấy cái gì?”

Im lặng. “Carlisle nói chuyện với bạn nè.” Rốt cuộc cô ấy cũng cất tiếng. Như thể là mạch máu tôi vừa bị tiêm nước đá vào vậy. Nếu Alice có thể thấy trước cái cảnh tôi bề một đứa trẻ với đôi mắt xanh và khuôn mặt thánh thiện, thì liệu cô ấy có trả lời câu hỏi của tôi không?

Trong khi chờ đợi từng giây để được nói chuyện với Carlisle, cái viễn cảnh mà tôi đang tưởng tượng ra cứ nhảy múa trong mắt tôi. Một đứa bé nhỏ xíu, xinh xắn, thậm chí còn xinh hơn cả đứa trẻ trong những giấc mơ của tôi – một Edward bé xíu trong vòng tay tôi. Hơi ấm tỏa ra trong huyết quản, đẩy lùi cái giá lạnh vừa rồi.

“Bella, Carlisle đây. Có chuyện gì vậy con?”

“Con...” Tôi không chắc là nên nói thế nào nữa. Liệu bố có cười vào cái kết luận của tôi không, hay là lại nói rằng tôi điên mất rồi? Phải chăng tôi lại vừa mơ một giấc mơ đầy màu sắc nữa? “Con hơi lo cho Edward. Liệu ma cà rồng có bị ‘sốc’ không bố?”

“Nó bị làm sao à?” Giọng ông đột nhiên khẩn thiết.

“Không mà,” tôi trấn an. “Chỉ là... ngạc nhiên mà thôi.”

“Bella, bố không hiểu.”

“Con nghĩ... ừm, con nghĩ là... có lẽ... con có thể đang...” tôi hít một hơi sâu, “có thai rồi.” Như thể muốn khuyến khích tôi, có một cú đập nhẹ nơi bụng. Tay tôi lần xuống đó.

Ngập ngừng hồi lâu, Carlisle bắt đầu tuôn ra một tràng theo kiểu bác sĩ.

“Ngày đầu tiên của kỳ kinh cuối cùng của con là bao giờ?”

“16 ngày trước đám cưới.” Tôi đã nhâm tính hết sức cẩn thận trước khi trả lời một cách chần chẫn.

“Giờ con thấy thế nào?”

“Kỳ lạ lắm.” Tôi nói, giọng òa vỡ. Lại thêm một dòng nước mắt ri rỉ xuống đôi má tôi. “Việc này nghe có vẻ điên khùng - ừ thì bây giờ là quá sớm cho mấy chuyện này. Có lẽ con điên thật rồi. Nhưng con có những giấc mơ lạ lùng, và con ăn uống bất kể giờ giấc, và còn khóc, và còn nôn mửa nữa, và còn... và còn... Con thì là ngay lúc này đây, có cái gì đó đang cử động bên trong con.”

Edward ngẩng đầu lên. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Anh vờ tay ra cái điện thoại, khuôn mặt trắng bệch và cau lại.

“Um, con nghĩ Edward muốn nói chuyện với bố.”

“Ừm,” Carlisle nói với giọng căng thẳng.

Không hoàn toàn chắc rằng Edward đã có thể nói chuyện được với bố, tôi

vẫn đưa điện thoại cho anh. Anh dí nó vào tai. “Có thể vậy không?” Anh thì thào.

Anh lắng nghe một lúc, nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt.

“Và Bella?” Anh hỏi, quàng tay qua vai tôi trong khi nói chuyện điện thoại, kéo tôi lại gần anh hơn. Anh nghe chăm chú hồi lâu, rồi nói, “Vâng, vâng, con sẽ làm vậy.”

Anh bỏ điện thoại ra và nhấn nút ‘Kết thúc’. Ngay lập tức, anh quay một số khác.

“Carlisle nói gì thế anh?” Tôi hỏi dồn.

Edward trả lời thiếu hẳn sức sống. “Bố cho là em đã mang thai rồi.”

Những lời đó khiến tôi run rẩy vì sung sướng. Lại một cú đập nữa xôn xang trong tôi. “Anh đang gọi cho ai vậy?” Tôi hỏi khi anh lại đưa điện thoại lên tai.

“Sân bay. Chúng ta về nhà thôi.”

Edward nói chuyện điện thoại hơn một tiếng đồng hồ liên không ngừng nghỉ. Tôi đoán rằng anh đang thu xếp một chuyến bay về nhà, nhưng tôi không chắc lắm, vì anh không nói tiếng Anh. Nghe như thể anh đang tranh cãi gì đó, khi nói mà anh toàn phải rít qua kẽ răng thôi.

Trong khi tranh luận, anh co người lại. Anh xồng xộc khắp phòng hết như một cơn bão giận dữ vậy, xáo tung căn nhà lên. Anh quăng một bộ quần áo của tôi lên giường mà không thèm nhìn lấy một cái, tôi nghĩ rằng đến lúc phải thay đồ rồi. Anh vẫn tranh cãi gì đó trong khi tôi thay đồ, khoa chân múa tay với những cử chỉ đột ngột và kích động.

Khi không thể chịu đựng cơn tức giận hùng hục quanh anh thêm nữa, tôi lặng lẽ ra khỏi phòng. Sự thất thường của anh khiến cho tôi còn hơn, không hẳn giống như hồi sáng, mà chỉ là khó chịu. Tôi sẽ chờ anh ở chỗ khác, cho đến lúc tâm trạng anh trở lại bình thường. Tôi chẳng thể nói chuyện với anh lúc này, khi mà anh đang còn lạnh lùng và tập trung vào việc đó; thành thật mà nói, anh khiến tôi hơi sợ một chút.

Lại một lần nữa, tôi dừng lại nơi nhà bếp. Có một bịch bánh quy mặn trong tủ. Tôi nhai mà mắt lơ đãng nhìn ra bãi cát, đá, rừng cây, và cả đại dương qua ô cửa sổ. Tất cả đều lóng lánh ánh bạc.

Có cái gì đó lại đang kêu tôi.

“Mẹ biết,” tôi nói. “Mẹ cũng chẳng muốn rời nơi này đâu.”

Tôi ngấm nghĩa hồi lâu, nhưng chẳng thấy đứa nhỏ đáp lại. “Mẹ không hiểu,” tôi lầm bầm. “Có vấn đề gì không tốt sao?”

Hoàn toàn rất ngạc nhiên. Thậm chí còn rất đáng kinh ngạc nữa. Nhưng có gì không tốt à? Không.

Vậy sao Edward lại điên tiết lên thế nhỉ? Anh là người đã tuyên bố đồng ý rằng anh cũng mong rằng đám cưới của chúng tôi là kiểu “bác sĩ bảo cưới”

mà. Tôi gắng lí giải điều đó.

Có lẽ cũng không đến nỗi quá khó hiểu việc Edward thúc giục tôi về nhà ngay lúc này. Anh muốn rằng Carlisle sẽ kiểm tra tôi để chắc rằng giả thuyết của tôi là đúng – mặc dù đối với tôi thì cũng chẳng còn gì phải nghi ngờ về giả thuyết đó cả. Có thể cả nhà cũng muốn giải thích về những triệu chứng ốm nghén hơi quá đà của tôi, về cái bụng nhú lên, về những cú đập, và về tất cả mọi thứ. Tất cả đều không bình thường.

Chỉ khi nghĩ đến đây, tôi mới chắc chắn là tôi đã có em bé. Anh quá lo lắng cho đứa nhỏ, vậy mà rốt cuộc tôi cũng chẳng tỏ ra xúc động mấy. Trí óc tôi chậm chạp hơn anh ấy. Nó vẫn còn đang mắc kẹt trong mớ hình ảnh kì diệu mà nó đã hình dung ra trước đó: một đứa bé với đôi mắt xanh của Edward, hay đúng hơn là đôi mắt của anh lúc anh còn là con người, nằm gọn gàng trong vòng tay tôi. Tôi mong là nó sẽ giống Edward như đúc, chứ đừng thừa hưởng gì từ tôi.

Thật lạ là bất giác tôi lại mong cái viễn cảnh ấy trở thành sự thật xiết bao. Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, cả thế giới dường như đã thay đổi. Nơi trước đó chỉ có một người mà cuộc đời tôi không thể thiếu, thì nay đã có hai. Đó không phải là sự phân chia, tình cảm của tôi dành cho hai người không thể phân chia rạch ròi được. Như thể là giờ đây, trái tim tôi đã lớn hơn, đủ để ôm trọn cả hai người. Tất cả khoảng không tăng thêm trong trái tim mình đều đã đầy ắp, sự tăng thêm làm tôi choáng váng.

Có lẽ tôi chưa bao giờ thực sự hiểu được nỗi đau và sự phản uất của Rosalie trước đây. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tượng làm mẹ, chưa bao giờ mong muốn điều đó. Lúc đó thật quá dễ dàng khi hứa với Edward rằng tôi không màng đến chuyện làm mẹ, bởi vì thực sự tôi cũng chưa nghĩ đến điều đó. Trẻ con là một khái niệm khá mơ hồ với tôi, và nó cũng chưa từng thúc giục tôi. Đối với tôi, trẻ nhỏ thường đồng nghĩa với âm ỹ và ướt nhep. Tôi chưa từng có dịp nào sống cùng chúng cả. Khi nghĩ đến việc Renée sẽ sinh cho tôi một thằng em trai, tôi luôn luôn hình dung ra một thằng nhóc đã lớn rồi. Nó có thể chăm sóc tôi, hơn là ngược lại.

Đứa trẻ này, đứa trẻ của Edward, là một chuyện hoàn toàn khác. Tôi mong muốn có nó hệt như tôi cần không khí để thở vậy. Không phải là một lựa chọn, cũng chẳng phải là nhu cầu.

Có lẽ khả năng tưởng tượng của tôi kém lắm rồi. Hẳn đó là lí do tại sao mà tôi chẳng thể hình dung tiếp sau đó rằng tôi – sau đám cưới – sẽ như thế nào, cho đến lúc tôi thực sự đang ở đây; tôi cũng chẳng thể thấy trước được tôi mong có con đến thế nào, cho đến lúc này, tôi đang thực sự sắp có một đứa...

Khi tôi đặt tay lên bụng, chờ đợi một sự cựa quậy nhẹ, nước mắt lại tuôn trào trên má.

“Bella?” Tôi xoay người, thận trọng vì giọng anh lạnh lùng. Gương mặt anh cũng thế, trống rỗng và cau có.

Và rồi anh thấy tôi đang khóc.

“Bella,” anh băng ngang phòng nhanh như tia chớp, và đặt tay lên mặt tôi.

“Em đau à?”

“Không, không...”

Anh kéo tôi vào lòng. “Đừng sợ. 16 tiếng nữa là chúng ta về đến nhà rồi. Em sẽ ổn thôi. Carlisle sẽ sẵn sàng khi chúng ta đến đó. Bố sẽ lo vụ này, và em sẽ không sao đâu, em sẽ ổn thôi mà.”

“Lo vụ này? Ý anh là sao?”

Anh nghiêng người ra và nhìn sâu vào mắt tôi. “Mình phải lấy thứ đó ra trước khi nó làm tổn thương đến bất kỳ nơi nào trong em. Đừng sợ nhé. Anh sẽ không để nó làm em đau đâu.”

“Thứ đó?” Tôi há hốc mồm.

Bất ngờ anh rời mắt khỏi tôi, hướng ánh nhìn về phía cánh cửa. “Khi thật! Anh quên mất là Gustavo bữa nay sẽ đến làm. Anh phải đi tống khứ ông ta đây. Anh quay lại liền.” Anh phóng ra khỏi phòng.

Tôi níu lấy cái kệ bếp, hai đầu gối tôi đang run rẩy.

Edward đã gọi bào thai bé nhỏ của tôi là ‘thứ đó’. Anh đã nói rằng Carlisle sẽ lấy nó ra. “Không,” tôi thì thầm.

Tôi đã sai rồi. Anh chẳng hề quan tâm tới đứa trẻ. Anh còn muốn làm đau nó nữa. Cái viễn cảnh tươi sáng trong đầu tôi đã thay đổi hoàn toàn, chuyển qua một tông màu mờ mịt. Đứa bé kháu khỉnh của tôi đang khóc, đôi bàn tay run rẩy của tôi chẳng đủ để bảo vệ nó...

Tôi làm gì được đây? Tôi có thể giải thích với họ chẳng? Nhưng nếu tôi không thể thì sao nhỉ? Phải chăng điều này đã lí giải cho sự im lặng lạ lùng của Alice trên điện thoại? Đó là điều mà cô ấy đã thấy phải không? Edward và Carlisle giết đi đứa trẻ thiên thần nhưng yêu ót đó, ngay cả trước khi nó được sinh ra?

“Không,” tôi lại lầm nhảm, giọng trở nên mạnh mẽ hơn. Không thể như thế được. Tôi không cho phép điều đó xảy ra.

Tôi nghe Edward đang nói tiếng Bồ Đào Nha lần nữa. Lại cũng tranh cãi gì đó. Giọng anh gần hơn, và tôi nghe anh cắn nhằn cái kính. Rồi tôi nghe một giọng nói khác, trầm khàn và rụt rè. Một giọng phụ nữ.

Anh quay lại bếp, theo sau là người phụ nữ, và tiến thẳng đến chỗ tôi. Anh lau nước mắt trên má tôi, và thì thầm vào tai tôi, môi anh chỉ mấp máy.

“Bà ấy khăng khăng để lại thức ăn mà bà ấy mang theo. Giờ bà ấy sẽ nấu cho chúng mình.” Nếu anh không đang căng thẳng và giận dữ như thế này, hẳn là anh sẽ mở to mắt. “Đó như một lời xin lỗi, nhưng thực chất bà ấy muốn chắc rằng anh vẫn chưa giết em.” Những lời cuối, giọng anh lạnh như

băng.

Kaure thận trọng đi quanh bếp với cái đĩa đồ ăn trên tay. Giá mà tôi có thể nói được tiếng Bồ Đào Nha, hoặc giả vốn Tây Ban Nha của tôi khá khảm hơn một chút, thì tôi đã có thể nói lời cảm ơn người phụ nữ này. Vì sự an toàn của một người quen biết là tôi, bà ta đã dám chọc giận một anh chàng ma cà rồng.

Mắt bà ngó từ anh sang tôi, hẳn là bà ta đang đánh giá sắc mặt tôi, và cả đôi mắt ngấn lệ nữa. Bà ta lẩm bẩm điều gì đó mà tôi chẳng thể hiểu được, rồi đặt cái đĩa lên kệ bếp.

Edward cắt ngang, nói gì đó, tôi chưa từng thấy anh mất lịch sự đến vậy. Bà ta quay lại dợm bước đi, và hành động đó làm cho chiếc váy dài của bà phấp phới nhẹ, đưa mùi thức ăn bay vào mũi tôi, nồng mùi hành tây, và cá. Tôi bịt miệng và quay về phía cái bồn rửa. Tôi thấy bàn tay của Edward đặt lên trán mình, và nghe lời thì thầm êm ái của anh bên tai. Chỉ giây lát, bàn tay anh lại rời khỏi trán tôi, và tôi nghe tiếng đóng sầm cửa tủ lạnh. Ôn trời, cái mùi thức ăn biến mất cùng với âm thanh đó, và bàn tay anh lại làm mát khuôn mặt sưng nước của tôi. Mọi chuyện nhanh chóng qua mau.

Tôi súc miệng ở vòi nước trong khi anh vẫn vuốt ve khuôn mặt tôi. Thêm một cú húych thật khẽ nơi bụng. “Không sao đâu. Hai mẹ con mình ổn rồi.” Tôi tự nhủ với con.

Edward xoay người tôi lại, kéo sát trong vòng tay anh. Tôi tựa đầu vào vai anh. Tay tôi, theo bản năng, vẫn ôm lấy bụng.

Tôi nghe một tiếng thở dài nhẹ hẫng, và ngẩng mặt nhìn lên.

Người phụ nữ vẫn ở đó, lưỡng lự nơi khung cửa, với đôi tay khẽ với ra như thể bà ta đang ráng tìm cách giúp tôi vậy. Mắt bà dán chặt vào tay tôi, trông mắt mở to ra chiều sững sốt lắm. Miệng bà há hốc ra.

Và đến lượt Edward cũng há hốc miệng. Anh đột nhiên phóng nhanh đến trước mặt bà ta, trong khi vẫn nhẹ nhàng nhắc bổng tôi theo cùng. Anh ôm chặt tôi, như anh vẫn thường làm.

Đột nhiên Kaure la toáng lên, đầy giận dữ. Những từ ngữ khó hiểu bay ngang căn phòng như dao vậy. Bà ta đâm đâm vào không khí, đoạn tiến thêm hai bước và dứ nó vào mặt anh. Mặc dù trông dữ dằn vậy thôi, chứ dễ thấy có nỗi khiếp hãi trong mắt bà.

Edward cũng bước về phía bà ta, khiến bà hoảng sợ. Tôi níu lấy cánh tay anh. Nhưng khi anh cất tiếng ngắt lời tràng chửi rủa ấy, giọng anh khiến tôi sững sốt, bởi vì anh đã gay gắt với bà ta biết bao khi bà ta chưa rít lên như vậy. Giọng anh giờ đây trầm xuống, giống lời nài xin nhiều hơn. Không chỉ vậy, âm vực cũng khác, thật hơn, và uyển chuyển. Tôi không rằng anh đang nói tiếng Bồ Đào Nha nữa.

Trong giây lát, người phụ nữ nhìn chết trân vào anh với nỗi ngạc nhiên, và

rồi bà nhíu mày lại khi tuôn ra hàng tá câu hỏi dài với cũng thứ ngôn ngữ lạ đó.

Tôi quan sát, mặt anh tỏ vẻ buồn bã và nghiêm trọng, và anh gật đầu một cái. Bà ta lùi một bước rất nhanh, làm dấu chữ thập trên ngực mình.

Anh tiến sát bà ta, chỉ về phía tôi và đặt tay anh lên má tôi. Bà ta lại giận dữ trả lời, trở ngón tay buộc tội về phía anh. Khi bà ta kết thúc, anh lại nài xin lần nữa với giọng thấp và khản khản.

Biểu hiện của bà ta thay đổi, nhìn anh chăm chăm với nỗi hoài nghi rõ rệt, mắt bà liên tục đảo quanh khuôn mặt bối rối của tôi. Anh ngừng nói, có vẻ bà ta đang cân nhắc điều gì đó. Bà ta nhìn tới nhìn lui hai đũa tôi. Và rồi, bất ngờ bà ta tiến lên một bước.

Bàn tay bà ta làm một điệu bộ mô phỏng một hình thù tựa như quả bóng tròn nhô ra trước bụng. Phải chăng những truyền thuyết của bộ tộc bà về những kẻ săn mồi uống máu bao gồm cả *điều đó*? Phải chăng bà ta có thể biết được điều gì đó về cái bào thai đang dần lớn lên trong tôi không?

Lúc này bà đã tiến thêm vài bước nữa, thật cân nhắc, và hỏi những câu ngắn. Anh căng thẳng trả lời. Và rồi anh lại là người chắt vắn, những câu rất nhanh. Bà ta lưỡng lự và rồi chậm chậm lắc đầu. Khi anh cất tiếng lần nữa, giọng anh trở nên tuyệt vọng đến nỗi tôi phải ngược lên nhìn anh, choáng váng. Khuôn mặt anh bị giằng xé bởi nỗi đau.

Để trả lời, bà ta bước chậm chậm về phía tôi, cho đến khi đủ gần để đặt bàn tay nhỏ xíu của bà lên cái bụng nhú ra của tôi. Bà ta chỉ nói đúng một từ, bằng tiếng Bồ Đào Nha.

“Morte,” (*nghĩa là ‘chết’*) bà ta thở dài thật khẽ, rồi bà ta xoay người lại, vai cong lên như thể rằng sau cuộc đối thoại, bà ta đã già đi hàng chục tuổi vậy. Và bà rời khỏi căn phòng.

Tôi biết tiếng Tây Ban Nha đủ để hiểu nghĩa của cái từ đó.

Edward cứng người lại lần nữa, nhìn chăm chăm vào bà ta với nét đau đớn trộn lẫn trên gương mặt. Lát sau, tôi nghe tiếng máy thuyền xanh xạch và xa dần.

Edward chẳng động đậy gì cho tới lúc tôi dợm bước về phía phòng tắm. Anh chụp lấy vai tôi. “Em đi đâu thế?” Anh thì thào trong đau khổ.

“Em muốn đánh răng thêm lần nữa.”

“Đừng lo về những gì bà ta mới nói. Chỉ là một truyền thuyết không hơn không kém, những câu chuyện xạo chỉ để cho vui thôi mà.”

“Em chẳng hiểu tí gì cả.” Tôi nói, nhưng nó không hẳn hoàn toàn là sự thật.

Dù sao đi nữa, nó vẫn là truyền thuyết, và tôi có thể trừ hao đi đôi chút.

Cuộc đời tôi cứ trôi mòng mòng quanh mấy câu chuyện truyền thuyết này.

Tất cả chúng đều là thật mà.

“Anh đã bỏ cái bàn chải của em vào valy rồi. Để anh đi lấy nó đã.” Anh đi

trước tôi, bước về phía phòng ngủ.

Tôi nói với theo. “Chúng mình sẽ đi sớm chứ?”

“Ngay khi em xong.”

Anh chờ tôi chải răng xong để bỏ cái bàn chải vào lại valy, bước chân khẽ khàng khắp phòng. Tôi đã đưa bàn chải cho anh ngay lúc tôi xong.

“Anh sẽ mang mấy cái túi lên thuyền.”

“Edward...”

Anh quay lại. “Sao hả em?”

Tôi do dự, ráng nghĩ ra lí do gì đó để có chút thời gian một mình. “Anh bỏ thêm đồ ăn vào hành lí nha. Anh biết đó, phòng khi em đói nữa.”

“Dĩ nhiên rồi,” anh nói, đôi mắt chột dịu dàng. “Đừng lo lắng về bất cứ điều gì nhé em. Chỉ vài tiếng nữa là chúng mình sẽ gặp Carlisle ngay thôi, thật đó. Tất cả chuyện này sẽ mau kết thúc thôi.”

Tôi gật đầu, chẳng tin vào giọng nói của chính mình nữa.

Anh quay đi và khi rời căn phòng, mỗi tay xách một cái valy bụi thiết bụi.

Tôi quay cuồng và nhặt được cái điện thoại anh bỏ lại trên kệ bếp. Quên đồ thế này thì thật chẳng phải anh. Bữa nay anh đã quên mất là Gustavo sẽ tới, lại còn bỏ quên cả cái điện thoại nữa chứ. Anh chẳng còn là chính mình nữa khi phải chịu đựng căng thẳng đến như vậy.

Tôi bật nắp ra và quay số được lưu sẵn. Rất may là anh đã tắt âm thanh chuông, chứ không thì tôi sợ rằng anh sẽ bắt gặp tôi mất. Giờ anh đang ở trên thuyền à? Hay là đã quay trở lại rồi? Anh có thể nghe tiếng tôi nói chuyện điện thoại không, nếu tôi chỉ thầm thì?

Tôi thấy số điện thoại đang cần, cái số mà trong đời, tôi chưa từng gọi đến.

Tôi nhấn nút “Call”. Mấy ngón tay đan vào nhau.

“Xin chào?” Tiếng trả lời nhẹ nhàng tựa như bản hòa âm của gió.

“Rosalie ơi,” tôi thì thào. “Bella đây. Làm ơn đi. Chị phải giúp em.”

Hùng đông

Chương 8

Đợi chờ cuộc chiến đáng nguyên rủa đó bắt đầu cho rồi

chú thích: Chương này là tự sự của Jacob

“Jeez, Paul, chẳng phải là anh cũng có nhà riêng của mình sao?”

Paul, vừa nằm ngáng hết cả cái ghế bành, vừa xem trận bóng chày ngớ ngẩn nào đó trên cái ti vi mắc toi của tôi, vừa cười toe toét và sau đó – thật chậm

rãi – anh ta bóc 1 miếng Dorito từ cái bao trên đui và tống nó vào miệng.
“Lẽ ra anh nên mang những thứ đó đến đây chứ.”
Anh ta nhai rào rào. “Không,” anh ấy nói trong khi nhai. “Chị của cậu nói cứ tự nhiên và ăn bất cứ thứ gì mà tôi muốn.”
Tôi cố gắng giữ cho giọng mình bình thường như thể tôi không muốn đấm cho anh ta một cái. “Rachel có nhà không?”
Nó đã không có tác dụng. Anh ta nghe tôi đi tới và nhét cái bịch bánh ra sau lưng. Cái bịch bánh kêu rắc rắc khi anh ấy nhét nó xuống dưới miếng nệm. Mấy miếng bánh bẻ nát thành từng mảnh. Tay của Paul co lại thành nắm đấm, thủ thế như là một người đấm bốc.
“Tới đây nhóc. Tôi không cần Rachel bảo vệ đâu.”
Tôi khịt mũi. “Phải rồi. Làm như anh sẽ không đi khóc với chị ấy ngay sau đó vậy.”
Anh ấy cười và ngồi thoải mái lại trên ghế sofa, buông xuôi đôi tay. “Tôi không đi bép xép với phụ nữ đâu. Nếu mà cậu may mắn đánh trúng một cái, thì nó cũng chỉ là chuyện giữa tôi và cậu. Hoặc ngược lại, đúng không?”
Anh ta quả thật tốt khi gợi ý như vậy. Tôi chùng người xuống để ra vẻ như đã bỏ qua cho anh ta. “Đúng”
Mắt anh ấy lại chuyển qua TV.
Tôi nhào tới bất thành linh.
Mũi của anh ấy phát ra một tiếng gãy rất tuyệt khi hứng nắm đấm của tôi.
Anh ấy cố gắng chụp lấy tôi, nhưng tôi đã nhảy ra trước khi anh ấy bắt được, cái bịch Dorito nằm gọn trong tay trái của tôi.
“Cậu làm gãy mũi tôi rồi, đồ ngốc.”
“Chỉ là chuyện giữa chúng ta, đúng không, Paul?”
Tôi đi vút mấy miếng chip. Khi tôi quay trở lại, Paul đang chỉnh lại vị trí của cái mũi trước khi nó có thể bị quặp lại. Máu đã ngừng chảy, nhìn giống như nó bị đứt nguồn khi mà nó chảy nhỏ giọt xuống môi và cằm anh ta. Anh ấy chửi rủa và co rúm lại khi kéo miếng sụn.
“Cậu đúng là phiền phức, Jacob. Tôi thề là tôi thà chơi với Leah còn hơn.”
“Ồ, tôi cá là Leah sẽ thích thú khi biết anh muốn cùng trải qua một khoảng thời gian đáng nhớ với chị ấy đấy. Nó sẽ sượt ầm trái tim chị ấy.”
“Cậu quên luôn những gì tôi nói đi.”
“Dĩ nhiên. Tôi chắc chắn nó sẽ ko truyền ra ngoài đâu.”
“Ừ,” anh ta càu nhàu, và sau đó ngồi phịch xuống chiếc ghế bành, quệt vết máu còn sót lại trên cổ áo thun. “Cậu nhanh thật. Tôi thua cậu đấy.” Rồi anh ta lại tiếp tục xem trận đấu banh tẻ nhạt.
Tôi đứng đó 1 giây, và sau đó quay trở về phòng, lảm bảm về sự bất cộc của người ngoài hành tinh.
Trước đây, bạn có thể tin rằng Paul có mặt trong những cuộc đánh lộn bất cứ

khi nào. Bạn chẳng cần phải đánh anh ấy trước – chỉ cần lảng mạ vừa phải là đã được rồi. Chẳng mất nhiều thời gian để khiến anh ấy mất tự chủ. Bây giờ, dĩ nhiên rồi, khi mà tôi muốn một cuộc tỉ thí long trời lở đất thì anh ấy lại trở nên quá chín chắn.

Việc thêm một thành viên khác trong đội lại tìm thấy ý tình yêu thực sự của đời mình vẫn chưa đủ tệ hay sao – bởi vì, như vậy là đã có bốn người trong mười người rồi! Chừng nào thì nó mới dừng lại đây? Những thần thoại ngu ngốc đó chẳng phải là rất hiếm sao? Tất cả những chuyện tình-yêu-sét-đánh này hoàn toàn kinh tởm!

Sao lại là *chị của tôi* chứ? Tại sao lại là *Paul*?

Khi Rachel trở về nhà từ tiểu bang Washington vào cuối mùa hè vừa rồi - chị ấy tốt nghiệp sớm, đúng là con một sách mà – sự lo lắng lớn nhất của tôi là khó có thể giữ bí mật quanh chị ấy. Tôi không quen giấu giếm chuyện gì trong gia đình mình. Nó làm tôi cảm thấy thực sự tội nghiệp cho Embry và Collin, cha mẹ của họ không biết họ là người sói. Mẹ của Embry nghĩ rằng cậu ta đang trải qua thời kỳ nổi loạn. Cậu ấy thường xuyên bị cấm túc vì hay trốn ra ngoài, nhưng mà, dĩ nhiên cậu ấy chẳng thể làm gì hơn cho chuyện đó. Mẹ cậu ta kiểm tra phòng mỗi tối, và mỗi tối nó đều trống rỗng. Bà ấy la mắng và cậu ấy lắng nghe trong im lặng, và sau đó lại tiếp tục như vậy vào ngày kế tiếp. Chúng tôi cố gắng thuyết phục Sam là hãy để cho Embry được nghĩ xả hơi và giải thích cho mẹ cậu ấy hiểu phần nào nhưng Embry nói cậu ấy không quan tâm. Bí mật này quan trọng hơn tất cả.

Vì thế tôi đã cố gắng hết sức để giữ bí mật. Và sau đó, 2 ngày sau khi Rachel về nhà, Paul đã gặp chị ấy ở bãi biển. Bùm – tình yêu thật sự! Không có bí mật nào cần thiết nữa khi bạn đã tìm được nửa kia, và cả đồng rác rưởi gì đó về sự kết duyên của người sói.

Rachel đã biết hết câu chuyện. Và Paul sẽ là anh rể tôi trong một ngày gần đây. Tôi biết Bill cũng không hào hứng lắm với chuyện này. Nhưng bố xử lý chuyện này tốt hơn tôi. Dĩ nhiên, bố trốn qua bên nhà Clearwater thường xuyên hơn. Tôi không thấy nơi đó tốt hơn tí nào. Không có Paul nhưng lại có Leah.

Tôi tự hỏi – một viên đạn xuyên qua thái dương có thật sự giết được tôi không hay chỉ là để lại một đống bụi nhùi cho tôi thu dọn?

Tôi nằm vật xuống giường. Tôi quá mệt – đã không ngủ từ lần tuần tra trước rồi – nhưng tôi biết tôi khó mà ngủ được. Đầu óc tôi quá hỗn loạn. Những ý nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu như bầy ong vỡ tổ. Ôn ào quá. Lâu lâu chúng lại đốt tôi một cái. Phải là ong bắp cày chứ ko phải ong thường. Ong chết sau khi chích một cái. Và những ý nghĩ giống nhau thì cứ đốt tôi hết lần này đến lần khác.

Sự chờ đợi này làm tôi phát điên lên được. Đã gần 4 tuần rồi. Tôi đã nghĩ

bằng cách này hay cách khác thì cũng phải có tin tức rồi chứ. Tôi thức suốt đêm để suy nghĩ xem tin tức này sẽ tới như thế nào.

Charlie gọi điện báo – Bella và chồng của cô ta đã mất tích trong một vụ tai nạn. Rớt máy bay à? Chuyện đó thì khó để mà làm giả. Trừ phi những kẻ hút máu đó không ngại giết thêm một đồng người vô tội để làm chuyện đó, và tại sao họ lại không nhỉ? Có thể là một cái máy bay nhỏ. Họ có thể có một vài cái để mà thay thế.

Hoặc tên giết người sẽ về nhà 1 mình, không thành công trong việc biến cô ấy thành đồng loại? Hoặc không cần phải thế. Có lẽ hắn đã nghiền nát cô ấy như một túi bánh trên đường để ăn dần. Bởi vì đối với hắn mạng sống của cô ấy không quan trọng bằng niềm vui thú của chính hắn...

Câu chuyện sẽ bi đát hơn – Bella mất trong một tai nạn khủng khiếp. Nạn nhân của một vụ đánh cướp. Bị sặc tới chết trong bữa ăn tối. Tai nạn xe cộ, giống như mẹ tôi. Rất thường thấy. Cứ xảy ra hoài.

Hắn sẽ đem cô ấy về nhà chứ? Chôn cất cô ấy ở đây vì Charlie? Một đám tang nhỏ với một chiếc quan tài đã được đóng, dĩ nhiên. Quan tài của mẹ cũng đã từng bị đóng kín...

Tôi chỉ có thể hy vọng rằng hắn sẽ quay lại đây, trong tâm ngấm của tôi.

Có lẽ sẽ chẳng có câu chuyện nào hết. Có thể Charlie sẽ gọi để hỏi bố tôi xem ông có nghe thấy tin tức gì từ bác sĩ Cullen không, người vừa mới nghỉ làm một ngày. Căn nhà đã bị bỏ hoang. Không có bất cứ người nào trong gia đình Cullen trả lời điện thoại. Điều bí ẩn này đã được một bản tin tức hạng hai thông báo, nghi ngờ có điều gì đó phạm pháp...

Có lẽ ngôi nhà to màu trắng đó đã bị đốt rồi, mọi người đều bị kẹt bên trong. Dĩ nhiên, họ sẽ cần những thi thể cho chuyện đó. 8 cái thi thể người gần giống với họ. Bị cháy đến không nhận ra được – kể cả làm xét nghiệm răng cũng không thể giúp gì.

Dù cho là tình huống nào thì cũng đều trở nên phức tạp – đối với tôi thôi.

Thật khó mà tìm được họ nếu như họ không muốn bị tìm thấy. Dĩ nhiên, tôi sẽ không bào giờ ngừng tìm kiếm. Nếu bạn bắt tử, bạn có thể kiểm tra từng cọng rơm trong đồng cỏ khô, từng cọng từng cọng một, để coi nó có phải là cây kim hay không.

Ngay bây giờ, tôi không ngại tháo dỡ một đồng rơm. Ít nhất thì tôi cũng có cái gì đó để làm. Tôi ghét khi tôi biết rằng tôi có thể đánh mất cơ hội. Cho tên hút máu có thời gian để trốn thoát, nếu đó là kế hoạch của họ.

Bọn tôi nên đi vào tối nay. Bọn tôi có thể giết bất cứ người nào trong số họ mà chúng tôi tìm được.

Tôi thích kế hoạch này bởi vì tôi quá hiểu Edward, nếu tôi giết bất cứ người nào trong gia đình của hắn, tôi cũng sẽ có cơ hội để giết hắn. Hắn sẽ tới để trả thù. Và tôi sẽ tặng cho hắn điều đó – tôi không để những anh em của tôi

cùng nhau quật ngã hẳn. Sẽ chỉ có hắn và tôi. Người giỏi hơn sẽ thắng. Nhưng Sam không đồng ý chuyện này. *Chúng ta sẽ không phá vỡ hiệp ước. Hãy để họ hủy nó trước.* Chỉ vì chúng tôi không có bằng chứng rằng gia đình Cullen đã làm gì sai. Chưa thôi. Bạn phải thêm vào chữ chưa, bởi vì chúng tôi đều biết rằng nó sẽ xảy ra. Bella hoặc là trở về như một người giống họ, hoặc sẽ không trở về nữa. Đẳng nào cũng vậy, một mạng người đã bị mất. Và nghĩa là cuộc chơi bắt đầu.

Trong căn phòng khác, Paul đang cười như một con lừa. Có lẽ cậu ấy đã đổi sang kênh hài kịch. Có lẽ quảng cáo rất hài hước. Sao cũng được. Nó làm tôi nổi điên.

Tôi nghĩ về việc đâm gãy mũi của cậu ta một lần nữa. Nhưng người mà tôi muốn đánh nhau ko phải là Paul. Không hẳn vậy.

Tôi cố gắng nghe những âm thanh khác, tiếng gió thổi qua những tán lá. Nó không giống nhau, không giống khi nghe bằng tai người. Có hàng triệu giọng nói trong gió mà tôi không thể nghe bằng cơ thể này.

Nhưng đôi tai này thì vẫn đủ nhạy cảm. Tôi có thể nghe xuyên qua những cái cây, tới con đường, tiếng của những chiếc xe tới chỗ quẹo ở cuối đường nơi bạn có thể thấy biển - một hòn đảo rộng và những tảng đá, và cả một bờ biển xanh trải rộng tới cuối chân trời. Cảnh sát La Push thích đi tuần ở gần đó. Khách du lịch thì không bao giờ chú ý tới biển báo giảm tốc độ ở bên mặt đường.

Tôi có thể nghe thấy những tiếng nói bên ngoài tiệm bán đồ lưu niệm ở gần biển. Tôi có thể nghe thấy tiếng chuông cửa kêu leng keng khi đóng mở. Tôi có thể nghe thấy mẹ của Embry ở ngay quầy tính tiền, đang in ra hóa đơn.

Tôi có thể nghe tiếng sóng vỗ vào những tảng đá trên biển. Tôi có thể thấy tiếng những đứa trẻ kêu ré lên khi mà không chạy nhanh khỏi những đợt sóng lạnh như đá. Tôi có thể nghe những bà mẹ đang phàn nàn về những bộ quần áo bị ướt. Và tôi có thể nghe một giọng nói quen thuộc...

Tôi đã tập trung nghe quá đến nỗi một tràng cười như lừa bất thành linh của Paul làm tôi suýt té khỏi giường.

“Ra khỏi nhà tôi ngay,” tôi gầm lên. Biết chắc rằng cậu ta sẽ chẳng chú ý tới, tôi quyết định làm theo ý của mình. Tôi giật cửa sổ thật mạnh và trèo ra ngoài bằng cửa sau để khỏi phải trông thấy Paul nữa. Thật là khó kìm nén lòng. Tôi biết tôi sẽ đánh cậu ta một lần nữa, và Rachel đã đủ bực bội rồi. Khi chị ấy thấy vết máu trên áo anh ta, chị ấy sẽ trách tôi ngay lập tức mà không cần đợi bằng chứng nào cả. Dĩ nhiên là chị ấy đúng nhưng vẫn vậy thôi.

Tôi phóng nhanh xuống biển, hai bàn tay nắm chặt trong túi. Không ai nhìn tôi quá 2 lần khi tôi chạy xuyên qua đồng cát ở First Beach. Đó là một điều hay về mùa hè – không ai bận tâm tới nếu bạn chẳng mặc gì ngoài trừ quần

sọc.

Tôi đi tới hướng có giọng nói quen thuộc và tìm thấy Quil dễ dàng. Cậu ta đang ở gần bãi gửi xe đạp cuộc, tránh né một đám đông khách du lịch. Cậu ta cứ liên tục nói không ngớt những lời cảnh báo.

“Không được đi xuống nước, Claire. Xem nào. Không, đừng. Ồ! Hay đây nhóc. Không giỡn nhé, em có muốn Emily la anh không? Anh sẽ không dẫn em ra biển nữa nếu em không - Ồ vậy hả? Đừng - ừ. Em nghĩ nó vui hả, phải không? Ha! Giờ ai đang cười đây, hử?”

Cậu ta đang giữ một đứa bé đi chập chững ở ngay mắt cá chân khi mà tôi đi tới họ. Một tay cô bé cầm cái xô và quần jean thì ướt sũng nước. Cậu ta thì có một vệt nước lớn ở đằng trước áo thun.

“5 đô cho cô nhóc,” tôi nói.

“Ê Jake”

Claire ré lên và ném cái xô vào đầu gối của Quil. “Xuống, xuống!”

Cậu ta thả cô bé đứng xuống một cách cẩn thận và cô bé chạy tới tôi. Cô bé quàng tay qua chân tôi. “Chú Jay!”

“Con thế nào rồi, Claire?”

Cô bé cười khúc khích. “Quil ướt hết rồi.”

“Chú thấy rồi. Mẹ con đâu?”

“Đi mất tiêu rồi” Claire ríu rít, “Claire chơi với Quil cả ngày. Claire không về nhà đâu.” Cô bé buông tôi ra và chạy trở lại với Quil. Cậu ta nhắc cô bé lên và đặt trên 2 vai.

“Nghe giống như là người nào đó đã được 2 tuổi thì phải”

“3 mới đúng.” Quil sửa lại. “Cậu đã bỏ lỡ bữa tiệc. Bữa tiệc công chúa đấy. Cô bé bắt tớ phải đội vương miện và sau đó thì Emily đề nghị rằng họ nên thử dùng bộ trang điểm mới của cô bé lên tớ.”

“Wow, tớ thật sự thấy tiếc vì đã tới xem.”

“Đừng lo, Emily có chụp nhiều hình lắm. Thật sự mà nói, tớ trông rất bảnh.”

“Cậu đúng là đàn bà.”

Quil nhún vai. “Claire đã rất vui. Đó mới là điều quan trọng.”

Tôi trợn tròn mắt. Thật là khó chịu khi phải quanh quẩn gần những người đã nên duyên. Bất kể họ đang ở giai đoạn nào – sắp cưới như Sam hoặc chỉ là như nhũ mẫu bị hành hạ giống Quil – sự yên ổn và chắc chắn mà lúc nào họ cũng tỏa ra thật là làm người ta hết sức buồn nôn.

Claire ré lên trên vai cậu ta và chỉ tay xuống đất. “Viên đá đó thật đẹp, Quil! Lấy cho em, cho em!”

“Cái nào nhóc? Cái màu đỏ hả?”

“Không phải đỏ!”

Quil hạ đầu gối xuống – Claire thét lên và kéo tóc cậu ta như kéo cương ngựa.

“Cái màu xanh này à?”

“Không, không phải, không . . . ,” cô bé reo lên, rộn ràng với trò chơi mới của mình.

Điều khó hiểu nhất là Quil cũng có vẻ được vui như cô bé. Cậu ấy không mang một vẻ mặt tới-giờ-đi-ngủ-chưa? như bao người phụ huynh du lịch kia đang mang. Chắc chắn bạn sẽ không bao giờ thấy được một người cha mẹ thật sự nào lại hào hứng chơi bất cứ trò chơi ngốc nghếch nào mà con cái họ có thể nghĩ ra. Tôi đã từng thấy Quil chơi trốn tìm trong vòng một giờ đồng hồ mà không chán.

Và tôi đã không thể chọc ghẹo cậu ấy chút nào – tôi quá ganh tị với cậu ấy. Mặc dù tôi nghĩ thật là tội tệ khi cậu ấy còn tới mười bốn năm sống như thầy tu cho tới lúc Claire bằng tuổi cậu ấy – đối với Quil, chỉ ít là vậy, thì thật tốt khi mà người sói không bị già đi. Nhưng ngay cả bây giờ cũng có vẻ như không làm cậu ấy bận tâm cho lắm.

“Quil, cậu có bao giờ nghĩ tới việc hẹn hò không?” Tôi hỏi.

“Huh?”

“Không, không phải màu vàng!” Claire nói bi bô.

“Cậu biết mà. Một người con gái thật sự. Ý tứ là chỉ trong lúc này thôi, đúng không? Vào những đêm cậu không cần phải trông trẻ.”

Quil nhìn tôi chăm chăm, miệng của anh ấy mở to.

“Viên đá! Viên đá!” Claire hét lên khi mà cậu ấy không đề nghị thêm màu nào khác. Cô bé đập mạnh vào đầu cậu ta với năm tay nhỏ của mình.

“Xin lỗi, bé Claire. Hay là viên màu tím dễ thương này nhé?”

“Không,” cô bé cười khúc khích. “Không phải màu tím.”

“Cho anh một chút gợi ý đi bé con. Anh năn nỉ bé đấy.”

Claire suy nghĩ một chút. “Màu xanh lá,” cô bé cuối cùng cũng nói.

Quil nhìn chăm chú những viên đá, nghiên cứu nó. Cậu ấy lượm bốn viên đá xanh khác nhau đưa cho cô bé.

“Những viên này đúng không?”

“Dạ!”

“Viên nào bé?”

“Tất cả luôn!!”

Cô bé chụm 2 bàn tay lại với nhau khi Quil thả bốn viên đá vào lòng bàn tay bé nhỏ đó. Cô bé cười to và ngay lập tức đập những viên đá đó lên đầu cậu ta. Cậu ấy giả bộ nhăn nhó rồi đứng thẳng dậy và bắt đầu đi về phía bãi đậu xe. Có lẽ là lo cô bé sẽ bị lạnh khi mặc quần áo ướt. Cậu ấy còn tệ hơn một bà mẹ lúc nào cũng lo lắng và khẩn trương.

“Xin lỗi nếu tớ gây áp lực cho cậu về chuyện bạn gái,” tôi nói.

“Không sao đâu,” Quil nói. “Cậu chỉ làm tớ ngạc nhiên thôi. Tớ chưa từng nghĩ về điều đó.”

“Tớ cá là cô bé sẽ hiểu mà. Cậu biết đấy, khi cô bé lớn lên. Cô bé không thể giận cậu khi cậu sống như cậu muốn trong khi mà cô ấy còn đang mặc tã.”

“Không, tớ biết. Tớ chắc là cô bé sẽ hiểu điều đó.”

Cậu ấy không nói thêm gì nữa.

“Nhưng cậu sẽ không làm vậy, phải không?” Tôi đoán.

“Tớ không nghĩ vậy,” cậu ấy nói nhỏ. “Tớ không thể tưởng tượng ra. Tớ chỉ là không thể có cảm giác với ai theo kiểu đó nữa. Tớ không để ý con gái nữa, cậu biết đó. Tớ không thấy mặt của họ.”

“Để những cái đó chung với vương miện và đồ trang điểm, và có thể Claire sẽ có một sự cạnh tranh khác để lo lắng tới.”

Quil cười lớn và làm tiếng hôn tôi. “Cậu rảnh thứ sáu này chứ, Jacob?”

“Cậu muốn lắm,” tôi nói, và tôi làm mặt khó chịu. “Ừ, nhưng tớ đoán là tớ rảnh.”

Cậu ấy ngần ngừ trong vài giây và nói, “Cậu có bao giờ nghĩ tới hẹn hò không?”

Tôi thở dài. Hình như tôi đã tự đào hố chôn mình rồi.

“Cậu biết không, Jake, có lẽ đã tới lúc cậu nên nghĩ tới bắt đầu sống đi.”

Cậu ấy không đùa. Giọng của cậu ấy có vẻ thương hại. Điều đó còn tệ hơn.

“Tớ cũng không thấy họ, Quil. Tớ không thấy gương mặt của họ.”

Quil cũng thở dài.

Ở ngoài xa, đủ nhỏ để không ai ngoại trừ hai chúng tôi nghe thấy qua tiếng sóng, một tiếng tru từ trong rừng vọng ra.

“Chết rồi, là Sam,” Quil nói. Tay cậu ấy đưa lên đung vào Claire như thể cho chắc cô bé vẫn còn đó. “Tớ không biết mẹ của cô bé đang ở đâu!”

“Để tớ đi coi có chuyện gì. Nếu chúng tớ cần cậu, tớ sẽ cho cậu biết.” Tôi nói thật nhanh, từ ngữ phát ra cứ dính vào với nhau. “Hay là cậu mang cô bé tới nhà Clearwaters? Cô Sue và Billy có thể trông cô bé một lúc. Cũng có thể họ đã biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Okay – đi khỏi đây thôi, Jake!”

Tôi chạy đi thật nhanh, không hướng tới con đường đất xuyên qua đám cỏ dại, mà con đường thẳng nhỏ hướng thẳng vào rừng. Tôi nhảy vọt qua mảnh gỗ trôi dạt đầu tiên và sau đó xé toạc đường đi xuyên ra những cây thạch nam, vẫn tiếp tục chạy. Tôi cảm thấy những vết xước nhỏ khi những cái gai cào vào da mình, nhưng tôi mặc kệ. Những vết đau nhói này sẽ lành lại trước khi tôi thấy rừng cây.

Tôi đi tắt sau những cửa hàng và phóng ngang qua đường cái. Có ai đó bám còi. Một khi đã được an toàn ở ven rừng, tôi chạy nhanh hơn, với những bước chân dài hơn. Mọi người sẽ nhìn chăm chú nếu tôi chạy như thế ngoài kia. Người bình thường không thể nào chạy như thế. Đôi khi tôi nghĩ sẽ rất vui nếu tham gia một cuộc chạy đua – bạn biết đấy, như thể vận hội Olympic

hay là cái gì đó. Chắc là sẽ vui lắm khi nhìn phản ứng trên gương mặt của những vận động viên nổi tiếng kia khi mà tôi chạy vượt qua họ. Chỉ là tôi khá chắc cuộc kiểm tra mà họ dùng để chắc là bạn không dùng thuốc tăng lực sẽ ra kết quả với một số thứ thật kì quặc trong máu của tôi.

Ngay khi tôi vào trong rừng, không bị gò bó bởi đường xá hay nhà cửa, tôi lướt nhanh tới một điếm dừng và cởi bỏ cái quần soọc. Với động tác nhanh và thành thạo, tôi cuộn nó lại và cột nó bằng sợi dây thừng nhỏ xung quanh mắt cá chân mình. Trong lúc tôi vẫn đang cột chặt nó lại, tôi bắt đầu biến hình. Sức nóng chạy dọc theo sống lưng tôi, tứ chi tôi bị co thắt dữ dội. Chỉ là trong vòng một vài giây. Thân thể tôi nóng bừng bừng, và tôi cảm thấy một ánh sáng mờ mờ khiến tôi biến thành một thứ gì đó khác biệt. Tôi cào chân xuống mặt đất và duỗi thẳng lưng ra.

Biến hình rất dễ dàng khi tôi tập trung như thế này. Tôi không còn có vấn đề gì với tính khí của mình cả. Ngoại trừ khi nó cản trở tôi.

Trong nữa giây, tôi nhớ lại khoảng thời gian khủng khiếp ở cái đám cưới đáng nguyên rủa kia. Tôi gần như phát điên vì giận dữ đến mức tôi không thể khiến thân thể mình biến hình. Tôi đã bị giam lại, run rẩy và nóng như bị thiêu đốt, không thể biến hình và giết chết con quái vật đang đứng chỉ cách tôi vài bước chân. Chuyện đó đã quá phức tạp. Muốn giết chết hắn. Lo sợ sẽ làm tổn thương cô ấy. Bạn tôi cản đường. Và rồi, khi cuối cùng tôi cũng đã có thể biến hình thì lại là mệnh lệnh từ người chỉ huy. Sắc lệnh từ Alpha. Nếu chỉ có Embry và Quil đêm đó mà không có Sam ... tôi có khả năng giết chết tên sát nhân đó không?

Tôi căm phẫn khi mà Sam đặt ra luật như thế. Tôi ghét cảm giác không có sự lựa chọn. Cảm giác phải phục tùng.

Và rồi tôi ý thức được sự có mặt của một thánh giả. Tôi đã không một mình trong suy nghĩ của chính mình.

Lúc nào cũng cho mình là trung tâm, Leah nghĩ.

Ừ, đừng đạo đức giả nữa, Leah, tôi nghĩ lại.

Đủ rồi, các bạn, Sam bảo chúng tôi.

Chúng tôi im lặng, và tôi cảm thấy Leah cau mày vì chữ *bạn*. Lúc nào cũng hay giận dỗi.

Sam giả bộ không nhìn thấy. *Quil và Jared đâu?*

Quil đang bận Claire. Cậu ấy đang đưa cô bé tới nhà Clearwater.

Tốt. Cô Sue sẽ giữ cô bé.

Jared đang đi tới chỗ Kim, Embry nghĩ. Chắc là không nghe thấy anh rồi.

Có những tiếng cầu nhau trong bầu. Tôi rên rỉ chung với họ. Khi Jared rút cuộc cũng đã tới, không nghi ngờ gì về việc cậu ấy vẫn còn đang nghĩ về Kim. Và mọi người thì không muốn biết hai người bọn họ đã làm gì với nhau.

Sam ngồi trên hai chân sau và tru lên một hồi xé toạc không gian. Nó là dấu hiệu cũng là một mệnh lệnh.

Bầy sói đã tập hợp lại ở cách tôi vài dặm về hướng đông. Tôi nhảy xuyên qua rừng cây rậm rạp để đi về phía họ. Leah, Embry, với Paul cũng đang chạy về hướng đó. Leah đã gần tới nơi – tôi sớm nghe được tiếng chân chị ấy không xa trong rừng cây. Chúng tôi tiếp tục chạy trên một đường song song, quyết định không chạy chung với nhau.

Chep, chúng ta sẽ không đợi anh ta cả ngày. Anh ta phải cố gắng bắt kịp chúng ta sau thôi.

Chuyện gì vậy, sếp? Paul muốn biết.

Chúng ta cần phải nói chuyện. Có chuyện vừa mới xảy ra.

Tôi cảm thấy ý nghĩ của Sam chuyển sang tôi – và không phải chỉ có Sam, mà còn có Seth và Collin và Brady nữa. Collin và Brady – 2 đứa trẻ mới gia nhập – đã đi tuần với Sam hôm nay, nên chắc bọn chúng biết chuyện gì mà anh ấy biết. Tôi không biết tại sao Seth đã có mặt ở ngoài này, và cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Đâu đã tới lượt cậu ấy.

Seth, nói cho họ biết em nghe được gì đi.

Tôi phóng nhanh hơn, muốn tới đó ngay lập tức. Tôi nghe Leah cũng di chuyển nhanh hơn. Chị ấy ghét bị vượt qua. Chị ấy tự nhận mình nhanh nhất trong bầy.

Tự nhận cái này này, đồ ngốc, chị ấy rít lên, và rồi chị ấy thật sự chạy hết tốc lực. Tôi ấn sâu móng vuốt mình vào lớp đất bùn và bắn mình về phía trước.

Coi bộ Sam không có tâm trạng để chịu đựng cuộc cãi vã thông thường của chúng tôi. *Jake, Leah, thôi ngay đi.*

Không ai trong chúng tôi chậm lại.

Sam gầm gừ, nhưng bỏ qua nó. *Seth?*

Chú Charlie gọi loanh quanh cho tới khi kiếm được chú Billy ở nhà tớ.

Ừ, tớ có nói chuyện với chú ấy, Paul thêm vào.

Tôi cảm thấy giật mình khi Seth nghĩ tới tên chú Charlie. Thời cơ đây rồi.

Sự đợi chờ đã kết thúc. Tôi chạy nhanh hơn, ép buộc mình phải hít thở, mặc dù phổi tôi gần như là cứng đờ trong lúc này.

Sẽ là câu chuyện nào đây?

Rồi chú ấy buột miệng nói ra. Hình như là Edward và Bella đã trở về nhà hồi tuần trước, và ...

Lòng tôi nhẹ nhàng hơn.

Cô ấy còn sống. Hoặc là cô ấy *không hẳn* đã chết, ít ra là vậy.

Tôi vẫn chưa nhận ra điều đó khác biệt như thế nào đối với tôi. Thời gian gần đây, tôi đều nghĩ như cô ấy đã chết rồi, và tôi chỉ thấy điều đó ngay lúc này. Tôi thấy rằng tôi chưa bao giờ tin hẳn sẽ mang cô ấy về một cách lành

lặng. Điều đó không quan trọng, bởi vì tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. *Ừ, anh em, và đây là tin xấu. Chú Charlie nói chuyện với cô ấy, nói rằng giọng cô ấy rất tệ. Cô ấy nói với chú ấy là cô ta bị bệnh. Bác sĩ Carlisle nói với chú Charlie là Bella bị nhiễm một bệnh hiếm thấy nào đó ở Nam Mỹ. Nói là cô ấy cần phải cách ly. Chú Charlie đang nổi điên, bởi vì ngay cả chú ấy cũng không được tới thăm cô ta. Chú ấy nói chú ấy không quan tâm nếu mình bị nhiễm bệnh, nhưng bác sĩ Carlisle không nhượng bộ. Không ai được tới thăm. Nói với chú Charlie là bệnh khá nặng, nhưng ông ấy đang làm tất cả những gì ông ta có thể. Chú Charlie lo âu về chuyện này đã mấy ngày, nhưng chú ấy chỉ mới gọi chú Billy bây giờ. Chú ấy nói cô ấy có vẻ như bệnh nặng hơn hôm nay.*

Một bầu không khí âm đạm im lặng bao phủ lấy mọi người sau khi Seth kết thúc. Chúng tôi đều hiểu.

Thì ra cô ấy sẽ chết vì bệnh này, đó là những gì mà chú Charlie biết được. Họ có cho chú ấy nhìn xác cô ấy lần cuối không? Một thân xác trắng nhợt, xanh xao, hoàn toàn im lặng, không hơi thở? Họ sẽ không để chú ấy đụng vào làn da lạnh ngắt đó – chú ấy có thể sẽ nhận ra nó cứng như thế nào. Họ phải đợi tới khi cô ấy có thể giữ bình tĩnh, có thể không ché để không giết chú Charlie và những người khác tới dự đám ma. Chuyện đó cần trong bao lâu?

Họ có chôn cất cô ấy không? Cô ấy sẽ tự đào đất trở ra, hay những kẻ hút máu đó sẽ quay lại cứu cô ấy?

Mọi người lắng nghe những suy đoán của tôi trong im lặng. Tôi có thể nghĩ ra nhiều hơn tất cả bọn họ về chuyện này.

Tôi và Leah tới khoảng rừng thưa gần như cùng một lúc. Mặc dù chị ấy chắc là mũi của chị ấy tới trước. Chị ấy ngồi xuống trên hai chân sau bên cạnh em trai của mình trong khi tôi đi lững thững về phía tay phải của Sam. Paul đi vòng qua một bên và nhường lại chỗ cho tôi.

Tôi lại thắng rồi, Leah nghĩ, nhưng tôi hầu như không nghe thấy chị ấy.

Tôi tự hỏi tại sao chỉ có mình tôi là còn đứng trên chân mình. Lông của tôi dựng đứng trên vai mình, xù lên vì nôn nóng.

Chúng ta còn đợi gì nữa? Tôi hỏi.

Không ai nói gì cả, nhưng tôi nghe được sự chần chừ của họ.

Oh, coi nào! Hiệp ước đã bị phá vỡ rồi!

Chúng ta không có bằng chứng – có thể cô ta thật sự bệnh ...

Oh, làm ơn đi!

Okay, bằng chứng hoàn cảnh thì hoàn toàn thuyết phục. Tuy nhiên ...

Jacob. Sam nghĩ một cách chậm rãi, ngần ngừ. *Em có chắc đây là điều em muốn không? Điều đó có phải là việc làm đúng không? Chúng ta đều biết cô ta muốn như vậy.*

*Hiệp ước không nói gì tới chuyện ý muốn của nạn nhân, Sam!
Cô ta có thật là nạn nhân không? Em có thể liệt kê cô ta như vậy ah?
Phải!*

*Jake, Seth nghĩ, họ không phải là kẻ thù của chúng ta.
Im đi, nhóc! Không phải chỉ vì em tôn sùng một cách bệnh hoạn tên hút máu
đó như một vị anh hùng mà luật lệ sẽ thay đổi. Bọn họ là kẻ thù của chúng
ta. Bọn họ đang ở trong lãnh địa của chúng ta. Chúng ta phải đuổi họ đi.
Anh không cần biết nếu em đã từng có khoảng thời gian vui vẻ đứng chung
chiến tuyến với Edward Cullen.*

*Vậy anh sẽ làm gì khi Bella sẽ cùng chiến đấu với họ hả, Jacob? Hử? Seth
hỏi gặng.*

Cô ấy đã không còn là Bella nữa.

Anh sẽ là người đánh gục cô ấy?

Tôi không thể ngừng bản thân mình nhăn mặt.

*Không, anh không đâu. Như thế thì sao? Anh sẽ bắt một trong chúng tôi làm
điều đó? Và rồi sẽ giữ mối hận với người đó suốt đời ah?*

Anh sẽ không ...

*Dương nhiên là anh không rồi. Anh chưa sẵn sàng cho cuộc chiến này đâu,
Jacob.*

*Bản năng thắng thế và tôi nhảy về phía trước, gầm gừ với con sói màu vàng
bên kia vòng tròn.*

Jacob! Sam cảnh cáo. Seth, im đi trong vài phút xem nào.

Seth gật gù cái đầu bự của cậu ta.

*Chep, tôi đã bỏ lỡ cái gì vậy? Quil nghĩ. Cậu ta đang chạy tới buổi họp mặt.
Nghe cái gì đó về cuộc gọi của chú Charlie ...*

*Chúng ta chuẩn bị chiến đấu, tôi nói với cậu ta. Sao cậu không chạy ngang
qua chỗ Kim và lôi Jared ra bằng răng của cậu? Chúng ta sẽ cần tất cả mọi
người.*

Tới thẳng đây đi, Quil, Sam ra lệnh. Chúng ta vẫn chưa quyết định gì cả.

Tôi làu bàu.

*Jacob, anh cần phải suy nghĩ điều gì là tốt nhất cho bầy đàn. anh phải chọn
hướng nào bảo vệ tất cả các cậu tốt nhất. Thời thế đã thay đổi từ khi tổ tiên
chúng ta lập lên hiệp ước này. Anh ... chắc, anh thật sự không tin gia đình
Cullen là mối nguy hiểm với chúng ta. Và chúng ta đều biết họ sẽ không ở
đây trong bao lâu nữa. Chắc chắn là khi họ nói câu chuyện của họ, họ sẽ
phải biến mất. Cuộc sống của chúng ta sẽ trở lại bình thường.*

Bình thường?

Nếu chúng ta gây chiến với họ, Jacob, họ sẽ tự vệ một cách chính đáng.

Anh sợ ah?

Em đã sẵn sàng để mất một anh em chưa? Anh ta dừng lại. Hoặc một chi

em? Anh ta vội vã thêm vào.

Em không sợ chết.

Anh biết điều đó, Jacob. Đó cũng là một trong những lý do anh nghi ngờ óc phán đoán của em trong vấn đề này.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh ấy. Anh có ý định tôn trọng bản hiệp ước của cha ông chúng ta hay không?

Anh tôn trọng bày đàn của mình. Anh làm cái gì tốt nhất cho họ.

Hèn nhất.

Miệng của anh ấy nhe ra để lộ những cái răng sắc nhọn.

Đủ rồi, Jacob. Em đi quá giới hạn của mình rồi. Giọng nói tinh thần của Sam đã thay đổi, nó chuyên sang một âm sắc rất lạ khiến người ta không thể nào không nghe theo. Giọng nói của một Alpha. Anh ấy nhìn qua một lượt những con sói trong vòng tròn.

Bầy đàn sẽ không tấn công nhà Cullen một cách kích động. Tinh thần của hiệp ước vẫn được giữ vững. Bọn họ không phải là mối nguy hiểm tới dân tộc của chúng ta, họ cũng không phải là hiểm họa cho người dân ở thị trấn Forks. Bella Swan đã lựa chọn như vậy, và chúng ta sẽ không trừng phạt liên minh xưa của chúng ta chỉ vì sự lựa chọn của cô ấy.

Nghe rõ, nghe rõ, Seth nghĩ háo hức.

Anh nghĩ là anh đã nói em im đi, Seth.

Oops. Xin lỗi, anh Sam.

Jacob, em nghĩ là em đang đi đâu vậy?

Tôi rời khỏi vòng tròn, đi về hướng tây để tôi có thể quay lưng về phía anh ta. Tôi đi nói tạm biệt với bố tôi. Rõ ràng là tôi không còn mục đích gì để ở lại đây nữa.

Aw, Jake – đừng làm như vậy nữa mà!

Im đi, Seth, nhiều giọng nói cũng nghĩ một lúc.

Chúng tôi không muốn em bỏ đi, Sam nói với tôi, ý nghĩ của anh ấy nhẹ nhàng hơn lúc trước.

Vậy thì ép buộc em ở lại đi Sam. Lấy đi ý muốn của em. Bắt em làm một nô lệ.

Em biết là anh không làm như vậy.

Vậy thì không còn gì để nói nữa.

Tôi chạy khỏi bọn họ, cố gắng hết sức để không nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Thay vào đó, tôi tập trung vào những kỉ niệm trong những tháng ngày dài làm sói của mình, vào việc để mặc cho nhân tính bị bòn rút ra khỏi cơ thể mình cho tới khi tôi giống với dã thú hơn là người. Chỉ sống cho hiện tại, ăn khi đói, ngủ khi mệt, uống nước khi khát, và chạy – chạy chỉ với mục đích là hoạt động. Những khát vọng giản dị với những câu trả lời mộc mạc cho chúng. Những nỗi đau tới một cách dễ dàng đón nhận hơn. Sự đau khổ

vì đói. Sự đau đớn vì đá lạnh dưới chân. Nỗi khổ của việc bị xước móng vuốt khi mà món ăn tối trở nên hung bạo. Mỗi một nỗi đau đều có một câu trả lời đơn giản, một hành động dễ hiểu để kết thúc nỗi đau đó.

Không giống như khi làm một con người.

Tuy thế, ngay khi tôi tới gần nhà mình, tôi biến lại về cơ thể con người của mình. Tôi cần phải suy nghĩ trong riêng tư.

Tôi cởi quần short và mặc nó vào, đã chạy về phía ngôi nhà rồi.

Tôi đã làm được. Tôi đã giấu những suy nghĩ của mình và bây giờ thì đã quá trễ để Sam cản trở tôi. Anh ấy không thể nghe tôi bây giờ.

Sam đã làm rất rõ về luật lệ. Bầy đàn sẽ không tấn công gia đình Cullen.

Được thôi.

Anh ấy không nhắc tới việc hành động một mình.

Không, bầy đàn không tấn công ai hôm nay cả.

Nhưng tôi thì có.

Hùng đông

Chương 9

Chắc là đã không ngờ tới việc này.

Tôi thực sự không dự tính sẽ chào tạm biệt cha của tôi.

Dù sao thì, chỉ cần một cú phone tới Sam là trò chơi sẽ kết thúc ngay. Họ sẽ ngăn tôi lại và bắt tôi về. Có lẽ sẽ cố gắng khiến tôi nổi giận, thậm chí là tấn công tôi - bằng cách này hay cách khác bắt buộc tôi biến hình để mà Sam có thể phát ra một luật mới.

Nhưng Billy đang đợi tôi, biết rằng tôi đang trong một trạng thái không tốt nào đó. Ông ấy đang ngoài sân, chỉ ngồi không đó trên chiếc xe lăn của mình và hướng mắt tới ngay chỗ mà tôi vừa đi xuyên qua những hàng cây. Tôi thấy bố đang xem xét hành động của tôi - đầu hướng thẳng về phía sau căn nhà tới cái ga ra tự làm của tôi.

"Có thời gian không Jake?"

Tôi trượt nhanh tới một điểm dừng. Tôi nhìn bố và sau đó hướng về phía ga ra.

"Xem nào nhóc. Ít nhất cũng giúp bố vào nhà chứ."

Tôi nghiêng rãnh lại nhưng quyết định rằng bố rất có thể sẽ gây rắc rối với Sam nếu như tôi không nói láo với ông trong vài phút.

"Bắt đầu từ khi nào mà bố cần giúp đỡ vậy, bố già?"

Bố cười như biết trước tôi sẽ hỏi vậy. "Tay của bố mỏi lắm rồi. Bố đã tự đẩy

mình suốt cả đoạn đường từ nhà Sue về đây đây."

"Nhà cô ấy ở trên đồi mà. Bố chỉ thả dốc suốt đoạn đường"

Tôi kéo chiếc xe của bố lên cái dốc nhỏ mà tôi đã làm cho ông và vào trong phòng khách.

"Con bắt bí bố rồi. Bố nghĩ bố đã xuống dốc khoảng 30 dặm một giờ. Thật tuyệt."

"Bố sẽ làm hỏng cái xe này mất. Và sau đó thì bố sẽ phải chống tay mà đi chuyên."

"Không có chuyện đó đâu. Công bố sẽ là công việc của con."

"Bố sẽ chẳng đi được mấy chỗ cả."

Billy đặt tay lên hai cái bánh xe đẩy và chạy tới tủ lạnh. "Còn gì ăn không?"

"Bố giống con. Paul đã ở đây cả ngày, thế nên có lẽ là không còn gì hết."

Bill thờ dãi. "Phải bắt đầu nấu thức ăn đi thôi nếu chúng ta muốn tránh bị chết đói."

"Nói Rachel tới ở nhà anh ta đi."

Giọng đùa cợt của Billy biến mất, và mắt ông dịu lại. "Chúng ta chỉ có con bé ở nhà thêm vài tuần nữa thôi. Lần đầu tiên con bé ở nhà lâu như vậy. Thật tội - những đứa con gái đều lớn hơn con khi mẹ con qua đời. Chúng có khó khăn nhiều hơn khi ở trong căn nhà này."

"Con biết."

Rebecca đã không về nhà từ khi kết hôn, tuy vậy chị ấy có một lý do chính đáng. Giá vé máy bay từ Hawaii khá là mắc. Tiểu bang Washington thì gần hơn nên Rachel không thể có cùng một sự biện hộ như vậy. Chị ấy lấy nhiều lớp học ngay cả vào khóa mùa hè, làm việc gấp đôi trong kỳ nghỉ lễ tại mấy quán cafe trong trường. Nếu không phải vì Paul, chị ấy có lẽ sẽ lại bỏ đi thật nhanh. Có lẽ đó là lý do tại sao Billy không tổng cổ anh ấy ra ngoài.

"À, con phải đi làm một số chuyện. . ". Tôi bắt đầu đi ra cửa sau.

"Đợi đã, Jake. Con không tính kể cho bố nghe chuyện gì đã xảy ra sao? Bố có cần gọi cho Sam để cập nhật tin tức không?"

Tôi đứng quay lưng về phía bố, dấu mặt đi.

"Không có gì xảy ra cả. Sam đang cho họ một lời tạm biệt. Hình như rốt cuộc thì tất cả chúng ta cũng chỉ là những kẻ yêu thích đâm hút máu người."

"Jake. . ."

"Con không muốn nói về chuyện này."

"Con bỏ đi sao, con trai?"

Căn phòng im lặng trong một khoảng thời gian dài trước khi tôi quyết định phải nói như thế nào.

"Rachel có thể lấy lại phòng của chị ấy. Con biết chị ấy ghét tấm nệm hơi đó."

"Con bé thà ngủ trên sàn nhà còn hơn là mất đi con. Bố cũng vậy."

Tôi khịt mũi.

"Jacob, làm ơn đi. Nếu con muốn. .. nghỉ ngơi. Ừm, cứ nghỉ. Nhưng đừng quá lâu. Và hãy trở về."

"Có lẽ. Có lẽ con sẽ trở về khi có ai tổ chức đám cưới. Làm một vật trang trí tại đám cưới của Sam, và của Rachel. Tuy vậy, đám cưới của Jared và Kim có thể diễn ra trước. Có lẽ nên phải có đồ vest hay gì đó."

"Jake, nhìn bố đi."

Tôi quay lại từ từ. "Chuyện gì bố?"

Bố nhìn chăm chú vào mắt tôi trong một phút dài. "Con đang tính đi đâu?"

"Con chưa có chỗ nào chắc chắn trong đầu cả."

Bố nghiêng đầu qua một bên, và mắt ông nheo lại. "Có đúng không?"

Chúng tôi nhìn nhau chăm chú. Nhiều giây trôi qua.

"Jacob", bố nói. Giọng ông đầy căng thẳng. "Jacob, đừng. Nó không đáng đâu."

"Con không hiểu bố nói gì."

"Hãy để Bella và gia đình Cullens yên. Sam nói đúng."

Tôi nhìn chăm chú bố trong một giây, và sau đó băng ngang căn phòng trong hai bước dài. Tôi vớ lấy cái phone và ngắt cái dây cáp trong hộp và ổ cắm.

Tôi cuộn đường dây điện thoại màu xám vào lòng bàn tay tôi.

"Tạm biệt bố."

"Jake, đợi đã -", bố gọi với theo tôi, nhưng tôi đã ra khỏi cửa và chạy đi.

Chiếc xe gắn máy chạy không nhanh bằng tôi chạy bộ, nhưng nó kín đáo hơn. Tôi tự hỏi còn bao lâu nữa thì Billy sẽ lăn đờng xe xuống dưới tiệm và sau đó gọi phone cho ai đó để truyền tin nhắn tới cho Sam. Tôi cá Sam vẫn đang ở trong hình dạng sói. Sẽ là vấn đề nếu Paul trở về nhà tôi sớm hơn. Anh ấy có thể biến hình trong một giây và cho Sam biết tôi đang làm gì - Tôi không phải lo lắng về chuyện đó. Tôi sẽ đi nhanh hết sức có thể, và nếu họ bắt được tôi, tôi sẽ giải quyết chuyện đó khi mà tôi phải làm.

Tôi đạp chiếc xe cho nổ máy và sau đó đưa xuống con đường đầy lầy lội.

Tôi không quay lại đằng sau khi tôi băng qua nhà mình.

Đường cao tốc đang kẹt xe bởi những người đi du lịch; tôi lạng qua lạng lại giữa những chiếc xe hơi, kiếm được một đồng tiếng bấm còi và một vài ngón tay giữa. Tôi quẹo vào xa lộ 101 với tốc độ 70 mà chẳng thèm nhìn.

Tôi phải chạy lên một chút để tránh bị tông bởi một chiếc xe van nhỏ.

Không phải vì nó có thể giết tôi, mà chỉ vì nó có thể làm tôi chậm lại. Gãy xương - những cái lớn, ít nhất - mất rất nhiều ngày để lành lại hoàn toàn, tôi đã từng có kinh nghiệm để biết điều đó rồi.

Xa lộ thì thoáng hơn một chút, và tôi nhấn ga lên 80. Tôi không đụng tới thắng cho đến khi tôi gần đến một con đường hẹp; tôi đoán rằng tôi đã thoát. Sam không thể đi xa như vậy để cản tôi. Đã quá trễ rồi.

Mãi cho tới lúc này - khi mà tôi chắc chắn rằng tôi đã thoát - thì tôi mới bắt đầu nghĩ chính xác tôi phải làm gì lúc này. Tôi giảm tốc độ xuống 20, qua qua mấy hàng cây cần thận hơn cần thiết.

Tôi biết họ sẽ nghe tôi đến, có xe hay không có xe, nên chẳng có gì ngạc nhiên cả. Chẳng có gì để nguy trang mục đích của tôi. Edward sẽ nghe được kế hoạch của tôi ngay khi tôi đến đủ gần. Có lẽ hắn đã có thể nghe sẵn rồi. Nhưng tôi nghĩ nó vẫn có thể thực hiện được, bởi vì tôi có sự kiêu ngạo của hắn bên mình. Hắn sẽ muốn đánh nhau với tôi một mình.

Nên tôi chỉ bước tới, tìm những bằng chứng quý báu của Sam một mình, và sau đó sẽ thách đấu tay đôi với Edward. Tôi khịt mũi.

Sau khi tôi xử xong hắn, tôi sẽ xử hết những tên còn lại khi mà tôi còn có thể trước khi chúng hạ được tôi. Hừ - tôi tự hỏi Sam sẽ coi cái chết của tôi như một sự khiêu khích không. Có lẽ sẽ nói rằng do tôi tự chuốc lấy. Sẽ không muốn đụng chạm tới bạn tên tri kỷ hút máu của anh ấy.

Con đường dẫn tới một bãi cỏ, và cái mùi sộc tới mũi tôi như là trái cà chua thối vào mặt. U. Những con ma cà rồng hôi thối. Bụng của tôi sôi lên. Mùi hôi thối thật khó chống - không pha trộn bởi những mùi của con người như lần trước tôi đã tới đây - tuy thế vẫn chưa tệ bằng người nó với cái mũi sói của tôi.

Tôi không chắc tôi mong chờ chuyện gì, nhưng chẳng có dấu hiệu gì của sự sống xung quanh cái hầm mộ to màu trắng này. Dĩ nhiên họ biết là tôi đã ở đây.

Tôi tắt máy và lắng nghe sự im lặng. Bây giờ thì tôi có thể nghe được sự căng thẳng, những tiếng xì xầm giận dữ từ bên trong sau hai lớp cánh cửa rộng. Có người nào đó trong nhà. Tôi nghe tên tôi và mỉm cười, thích thú khi nghĩ rằng tôi là nguyên nhân làm họ bị một chút áp lực.

Tôi hít một hơi thật sâu - trong nhà không khí có thể còn tệ hơn - và nhảy qua những bậc thêm bằng một bước.

Cửa mở trước khi tay tôi chạm tới nó, và vị bác sĩ đang đứng ngay khung cửa, mắt của ông ta u ám.

"Xin chào, Jacob", ông ấy nói, bình tĩnh hơn là tôi dự đoán. "Cháu khỏe không?"

Tôi hít một hơi dài qua miệng. Mùi hôi sau cánh cửa thật quá mạnh.

Tôi thất vọng vì Carlisle là người trả lời. Tôi thà là Edward sẽ ra cửa với hai chiếc răng nanh nhe ra. Carlisle thì quá. .. Con người hoặc gì đó. Có lẽ là vì những cuộc gọi hỏi thăm mà ông ta gọi về nhà tôi vào mùa xuân vừa rồi khi tôi bị thương. Nhưng nó làm tôi cảm thấy không thoải mái khi nhìn mặt ông ấy và biết rằng tôi sẽ giết ông ta nếu tôi có thể.

"Cháu nghe nói Bella đã sống sót trở về", tôi nói.

"Ô, Jacob, bây giờ thực sự chưa phải là thời gian thích hợp". Vị bác sĩ nhìn

có vẻ cũng không thoải mái, nhưng không phải là cái kiểu mà tôi mong muốn. "Chúng ta có thể làm việc này sau không?"

Tôi nhìn ông ấy không chớp mắt, không nói nên lời. Có phải ông ấy đang dò lại cuộc tỉ thí chết sống này cho thời điểm khác tiện lợi hơn không? Và sau đó tôi nghe tiếng của Bella, run run và dễ vỡ, và tôi không thể nghĩ về cái gì khác nữa.

"Tại sao không?". Cô ấy hỏi ai đó. "Chúng ta cũng giữ bí mật với Jacob luôn à? Để làm gì?"

Giọng của cô ấy không phải là thứ mà tôi mong đợi. Tôi cố gắng để nhớ những giọng nói của mấy tên ma cà rồng vừa mới sinh mà chúng tôi đã chiến đấu trong mùa xuân, nhưng tất cả mà tôi nhớ được là những tiếng gầm gừ. Có lẽ những tên mới sinh đó cũng không có những âm thanh ngân vang, hung dữ như những tên lớn tuổi hơn. Có lẽ tất cả các tên ma cà rồng mới sinh đều có tiếng khàn khàn.

"Vào đi, Jabob", Bella thì thào to hơn.

Mắt của Carlisle có vẻ căng thẳng.

Tôi tự hỏi phải chăng Bella đang khát. Mắt của tôi cũng cau lại.

"Xin phép", tôi nói với vị bác sĩ khi tôi bước qua ông ấy. Thật khó khăn - nó đi ngược lại tất cả các bản năng của tôi khi phải quay lưng với một trong số bọn họ. Dù không thể được. Nếu trên đời thật sự có một thứ như một con ma cà rồng không hề nguy hiểm, thì đó chính là người thủ lĩnh nhã nhặn một cách lạ lùng này.

Tôi sẽ không lại gần Carlisle khi cuộc chiến bắt đầu. Đã có đủ số trong bọn họ để giết mà không cần thêm ông ta.

Tôi bước từng bước vào nhà, giữ cho lưng hướng về phía tường. Mắt tôi quét một vòng qua phòng - thật là lạ lẫm. Lần trước khi tôi tới đây tất cả đã được dọn gọn ghẽ cho bữa tiệc. Bây giờ mọi thứ sáng và nhợt nhạt. Bao gồm cả 6 con ma cà rồng đang đứng thành một nhóm kế bên cái ghế sofa trắng. Chúng đều ở đây, cùng với nhau, nhưng đó không phải là thứ mà làm cho tôi đóng băng ngay tại chỗ và há hốc miệng.

Đó là Edward. Đó là phản ứng trên mặt hắn.

Tôi đã từng thấy hắn giận dữ, và tôi đã thấy hắn kiêu ngạo, và một lần tôi đã thấy hắn đau khổ. Nhưng cái này - cái này vượt quá sự đau đớn. Mắt của hắn gần như điên loạn. Hắn không nhìn lên để giận dữ nhìn tôi. Hắn nhìn xuống cái ghế bành kế bên hắn không chớp mắt với một vẻ mặt như là ai đó đang thui đốt hắn vậy. Tay của hắn đang nắm chặt ở hai bên.

Tôi không thể tận hưởng nỗi đau khổ này của hắn. Tôi chỉ có thể nghĩ về một thứ có thể làm hắn trông như vậy, và mắt tôi hướng về phía đó.

Tôi thấy cô ấy cùng một lúc tôi ngửi được mùi hương của cô ta.

...

Mùi ấm, tinh khiết, mùi của con người.

Bella đang dấu nửa người sau cái thành ghế sofa, cuộn tròn trong tư thế của bào thai, hai cánh tay đang vòng qua đầu gối. Trong một giây dài tôi có thể thấy không có gì khác ngoại trừ cô ấy vẫn là Bella mà tôi yêu, da cô ấy vẫn mềm mại, màu đào nhạt nhạt, mắt cô ấy vẫn là màu nâu hạt dẻ. Tim tôi đập thình thịch một cách lạ lùng, như là cái hộp số bị hư, và tôi tự hỏi đó phải chăng cũng chỉ là một giấc mơ dối trá mà tôi cần phải thức dậy.

Sau đó tôi thấy cô ấy thực sự.

Có mấy cái quầng thâm ở dưới mắt cô ấy, quầng thâm đen lộ rõ vì mặt cô ấy rất hốc hác. Cô ấy ốm hơn chẳng? Da cô ấy có vẻ căng - giống như xương gò má có thể đâm xuyên qua nó. Phần lớn mái tóc đen được kéo hết ra phía sau bằng một búi lò xo, nhưng một vài sợi dính vào trán và cổ, dính những giọt mồ hôi đầy trên mặt của cô ấy. Có thứ gì đó về những ngón tay và cổ tay trông có vẻ dễ vỡ đến đáng sợ.

Cô ấy đang bệnh. Bệnh rất nặng.

Không phải nói dối. Chuyện mà Charlie kể cho Bill không phải là dựng chuyện. Trong khi tôi nhìn chăm chú, mắt mở to, da cô ấy chuyển thành tai tái.

Con ma cà rồng tóc vàng - kẻ phô trương nhất, Rosalie - cúi xuống, che mắt tầm nhìn của tôi, lảng vảng che chở một cách rất lạ.

Không đúng. Tôi biết Bella cảm nhận sao về hầu hết mọi thứ - suy nghĩ của cô ấy rất dễ thấy; đôi khi nó giống như đã in trên trán. Thế nên cô ấy không cần phải kể với tôi hết chi tiết của vấn đề để tôi hiểu. Tôi biết rằng Bella không thích Rosalie. Tôi nhìn được nó khi cô ấy kể về Rosalie. Không phải là cô ấy không thích Rosalie. Cô ấy sợ Rosalie. Hoặc cô ấy đã từng như vậy. Bây giờ không còn sự sợ hãi khi Bella nhìn cô ta nữa. Thái độ của cô ấy như là... Biết lỗi hay gì đó. Sau đó Rosalie chụp lấy một cái chậu từ dưới đất và giữ nó dưới cằm của Bella đúng lúc mà Bella ói ào ạt vào đó.

Edward khụy gối bên cạnh Bella - mắt của hắn nhìn như đang bị hành hạ - và Rosalie giơ tay ra, như cảnh cáo hắn lùi lại.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khi mà có thể ngẩng đầu lên, Bella mỉm cười một cách yếu đuối với tôi, có vẻ như xấu hổ. "Xin lỗi nhé", cô ấy thì thầm với tôi.

Edward rên lên trong cảm lặng. Đầu của hắn gục lên đầu gối của Bella. Cô ấy đưa một tay lên má hắn. Giống như đang an ủi hắn.

Tôi không nhận ra rằng đôi chân của tôi đang tiến về phía trước cho đến khi Rosalie rít lên, và bất thình lình xuất hiện giữa tôi và cái ghế bành. Cô ấy giống như một người trên màn hình TV. Tôi không quan tâm cô ấy đang đứng đó. Cô ấy giống như không có thật.

"Rose, đừng", Bella thì thầm. "Không sao đâu."

Cô ả tóc vàng hoe không chặn đường tôi nữa, tuy vậy tôi biết rằng cô ả ghét lắm khi phải làm thế. Quắc mắt với tôi, cô ả cúi mình gần đầu Bella, căng thẳng như dây đàn. Cô ả dễ dàng lơ đi hơn là tôi có thể tưởng tượng.

"Bella, chuyện gì đã xảy ra?". Tôi thì thầm. Không nghĩ tới nhưng tôi cũng thấy mình đã quỳ xuống, hướng về phía sau cái ghế bành ngang qua. ..

Chồng cô ấy. Hắn không có vẻ chú ý tới tôi, và tôi cũng nhìn thoáng qua hắn. Tôi vươn tới nắm cái tay còn lại của cô ấy, cầm nó bằng cả hai tay tôi. Da cô ấy lạnh như đá. "Cậu có khỏe không?"

Thật là một câu hỏi ngu ngốc. Cô ấy không trả lời nó.

"Mình rất vui là cậu tới thăm mình hôm nay, Jacob", cô ấy nói.

Mặc dù tôi biết rằng Edward không thể nghe được những ý nghĩ của cô ấy, nhưng xem ra hắn biết được ý nghĩa nào đó mà tôi chưa biết. Hắn rên lên thêm lần nữa vào trong tấm chăn đang phủ cô ấy, và cô ấy đưa tay vuốt ve má hắn. "Chuyện gì vậy, Bella?". Tôi lập lại, nắm chặt mấy ngón tay lạnh giá, dễ vỡ của cô ấy.

Thay vì trả lời tôi, cô ấy nhìn lướt qua căn phòng nhưng đang tìm thứ gì đó, có sự van nài và cảnh báo ở trong cái nhìn ấy. Sáu cặp mắt màu vàng đầy lo lắng nhìn cô ấy chăm chú. Cuối cùng, cô ấy quay qua Rosalie. "Đỡ em dậy được không Rose?". Cô ấy hỏi.

Rosalie cắn môi và cô ả nhìn tôi như muốn xé xác tôi ra. Tôi chắc chắn như thế.

"Làm ơn đi Rose."

Cô ả tóc vàng nhăn mặt, nhưng cũng đi lại, kể bên Edward, người không động dậy một chút. Cô ả đặt tay một cách cẩn thận sau vai của Bella.

"Không", tôi nói nhỏ. "Đừng ngồi dậy. .." Cô ấy nhìn yếu đuối quá.

"Mình đang trả lời câu hỏi của cậu", cô ấy ngắt lời tôi, giọng giống một chút với kiểu mà cô ấy thường hay nói chuyện với tôi.

Rosalie kéo Bella ra khỏi cái ghế bành. Edward vẫn ở yên đấy, chúi xuống cho đến khi mặt hắn chôn trong tấm nệm. Cái mền rơi xuống chân Bella.

Người Bella đang sung to lên, bụng của cô ấy trương phình lên rất lạ và kinh dị. Dưới cái áo khoác màu xám đã bạc màu, nó căng ra quá bự so với vai và hai cánh tay. Phần còn lại trông vẫn ốm, giống như cái chỗ căng phồng kia đã hút hết tất cả da thịt của cô ấy. Nó làm tôi mất một giây để nhận ra cái phân biến dạng đó là gì - tôi đã không hiểu cho đến khi cô ấy xoa hai tay một cách nhẹ nhàng vào cái bụng phình lên của cô ấy, một tay trên và một tay dưới. Giống như cô ấy đang nâng niu nó.

Tôi đã thấy rồi, nhưng tôi vẫn không thể tin được. Tôi đã gặp cô ấy chỉ một tháng trước. Không có cách nào mà cô ấy có thể mang thai. Không phải mang thai lớn thế này.

Nhưng sự thật là cô ấy đang mang thai.

Tôi không muốn nhìn thấy chuyện này, không muốn nghĩ về nó. Tôi không muốn nghĩ về cảnh hấn trong người cô ấy. Tôi không muốn biết rằng thứ mà tôi rất ghét đang bám rễ trong thân thể người tôi yêu. Bụng tôi quặn lên, và tôi phải nuốt xuống cơn buồn nôn.

Nhưng nó tệ hơn nữa, tệ hơn rất nhiều. Thân thể méo mó, xương như đâm thủng da mặt. Tôi chỉ có thể đoán rằng cô ấy trông như vậy - mang thai, quá ốm yếu - bởi vì thứ gì đó ở bên trong cơ thể đang hút hết sự sống của cô ấy để tự nuôi sống nó... .

Bởi vì nó là một con quái vật. Giống như bố nó.

Tôi luôn luôn biết rằng hấn sẽ giết cô ấy.

Hấn ngừng phất dậy khi nghe được những ý nghĩ trong đầu tôi. Trong một giây chúng tôi đều bật dậy, và sau đó hấn tiến về phía tôi. Mắt của hấn toàn màu đen, quầng thâm dưới mắt có màu tím đậm.

"Ra ngoài, Jacob", hấn gầm gừ.

Tôi cũng đã đứng dậy. Xem thường hấn. Đó là lý do tại sao tôi lại ở đây.

"Đi thôi", tôi đồng ý.

Tên bạ con, Emmett, đẩy Edward qua một bên, với cái nhìn thèm khát, Jasper, ngay sau hấn. Tôi thực sự chẳng bận tâm. Có lẽ bầy của tôi sẽ dọn dẹp những mảnh vụn của tôi sau khi họ thanh toán tôi. Có lẽ là không. Nhưng nó không thành vấn đề.

Trong một phần ngắn nhất của một giây đôi mắt tôi chạm phải hai người đang đứng sau. Esme. Alice. Nhờ bé và yếu đuối một cách bất thường. À, tôi chắc rằng những kẻ kia sẽ giết tôi trước khi tôi kịp làm gì họ. Tôi thật sự không muốn giết phụ nữ. .. Cho dù là ma cà rồng nữ.

Tuy thế tôi vẫn có một ngoại lệ cho cô ả tóc vàng kia.

"Không", Bella thờ gập, và xây chân về phía trước, mắt thẳng bằng, để nắm chặt cánh tay Edward. Rosalie di chuyển với cô ấy, như thể cả hai người họ bị cột chung với nhau vậy.

"Anh chỉ muốn nói chuyện với cậu ta, Bella", Edward nói nhỏ, chỉ nói với mình cô ấy. Hấn đưa ta chạm vào mặt cô ấy và vuốt ve nó. Hành động đó làm căn phòng đổi thành màu đỏ, làm tôi thấy lửa - sau tất cả những việc hấn đã làm với cô ấy, hấn vẫn được phép chạm vào cô ấy kiểu đấy. "Đừng làm bản thân em căng thẳng quá", hấn tiếp tục nói một cách van nài. "Làm ơn nghỉ ngơi đi. Bọn anh sẽ quay lại chỉ sau vài phút."

Cô ấy nhìn khuôn mặt hấn một cách chăm chú, đọc nó một cách cẩn thận. Sau đó gật đầu và buông mình xuống ghế. Rosalie đỡ lưng dưới của cô ấy vào mấy miếng nệm. Bella nhìn tôi không chớp mắt, cố gắng giữ ánh mắt của tôi.

"Đàng hoàng nhé", cô ấy nhấn mạnh. "Và sau đó quay lại đây."

Tôi không trả lời. Tôi không hứa gì hôm nay cả. Tôi nhìn đi hướng khác và

sau đó theo Edward đi ra cửa trước.

Những âm thanh rời rạc ngẫu nhiên trong đầu tôi lưu ý rằng tách hẳn ra khỏi những người kia không khó lắm thì phải?

Hắn ta vẫn bước đi, không bao giờ kiểm tra xem tôi có nhảy tới cái lưng không được bảo vệ của hắn hay không. Tôi cho rằng hẳn không cần thiết phải kiểm tra. Hắn sẽ biết khi nào tôi quyết định tấn công. Có nghĩa là tôi phải làm quyết định thật nhanh.

"Tôi chưa sẵn sàng cho cậu giết tôi đâu, Jacob Black", hắn nói nhỏ khi đi nhanh qua căn nhà. "Cậu phải có một chút kiên nhẫn."

Làm như tôi quan tâm tới thời gian biểu của hắn. Tôi gầm gừ dưới hơi thở. "Kiên nhẫn không phải là chuyên môn của tôi."

Hắn ta vẫn bước đi, xuống cái đường mà cách nhà khoảng hai trăm thước, tôi bám sát gót. Tôi đang rất nóng, tay tôi đang run run. Đang nổi cáu, sẵn sàng và chờ đợi.

Hắn ta ngừng mà không báo trước và xoay lại đối mặt với tôi. Nét mặt của hắn lại đông cứng tôi.

Trong một giây tôi chỉ là một đứa con nít - đứa con nít mà chỉ sống cả đời trong một thị trấn nhỏ. Chỉ là một đứa trẻ con. Bởi vì tôi biết tôi sẽ phải sống lâu hơn, đau khổ nhiều hơn, để mà hiểu được sự ai oán bi thương trong đôi mắt của Edward.

Hắn giơ tay như để lau mồ hôi trên trán, nhưng những ngón tay hắn lại cào vào mặt như muốn lột cái lớp da bằng đá ra. Đôi mắt đen như bị chôn vùi trong hốc mắt, không có thần thái, hoặc thấy những thứ mà không có ở đó. Miệng của hắn há ra như đang thét lớn, nhưng chẳng có âm thanh gì thoát ra. Đây là khuôn mặt của người đàn ông khi mà anh ta đang trên giàn hỏa thiêu. Tôi không thể nói gì trong một lúc. Nó quá thật, khuôn mặt ấy - tôi đã thấy cái bóng đen của nó trong nhà, thấy nó trong mắt của cô ấy và của hắn, nhưng cái này đã nói lên tất cả. Chiếc đinh cuối cùng đóng vào quan tài của cô ấy.

"Nó đang giết cô ấy, đúng không? Cô ấy đang chết dần chết mòn". Và tôi biết khi tôi nói câu ấy thì khuôn mặt tôi cũng chảy dài ra giống hắn. Nhưng yếu hơn, khác hẳn, bởi vì tôi vẫn đang bị sốc. Tôi vẫn chưa chấp nhận được nó - nó xảy ra quá nhanh. Hắn có thời gian để hiểu được vấn đề. Và nó khác nhau bởi vì tôi đã mất cô ấy quá nhiều lần, bằng nhiều cách, trong đầu tôi. Và khác nữa bởi vì cô ấy chưa bao giờ thật sự là của tôi để mà bị mất. Và khác vì là không phải lỗi của tôi.

"Lỗi của tôi", Edward nói nhỏ, và hắn khụy gối xuống. Hắn ta sụp xuống trước mặt tôi, đầy sơ hở, đích nhắm để dàng nhất mà bạn có thể tưởng tượng.

Nhưng tôi cảm thấy lạnh như đá - không có một chút lửa nào trong tôi.

"Đúng", hấn rên rỉ ở dưới đất, giống như đang tự thú với mặt đất. "Phải, nó đang giết cô ấy."

Sự vô dụng của hấn làm tôi phát cáu. Tôi muốn đánh nhau, không phải là hành hình. Sự tự mãn của hấn đi đâu mất rồi?

"Thế sao Carlisle không làm gì hết?". Tôi gầm gừ. "Ông ấy là bác sĩ, không phải sao? Lấy nó ra khỏi cô ấy."

Hấn nhìn lên và trả lời tôi bằng một giọng mệt mỏi. Giống như hấn đang giải thích điều đó với một đứa trẻ mẫu giáo tới lần thứ mười. "Cô ấy không để chúng tôi làm điều đó."

Phải mất một phút để cho những chữ ấy thấm vào. Jeez, cô ấy đã lộ mặt thật. Dĩ nhiên, chết vì một cái bào thai quái vật. Quả đúng là Bella.

"Cậu hiểu cô ấy quá", hấn thì thầm. "Cậu hiểu nhanh thật. .. Tôi đã không hiểu. Không kịp. Cô ấy đã không nói chuyện với tôi trên đường về nhà, không thật sự như vậy. Tôi nghĩ là cô ấy đang sợ hãi - đó cũng là tự nhiên. Tôi nghĩ cô ấy đang tức giận với tôi vì đã làm cô ấy phải trải qua những điều đó, làm nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy. Một lần nữa. Tôi không bao giờ tưởng tượng được những điều mà cô ấy đang thực sự nghĩ tới, cái mà cô ấy đã quyết định. Cho đến khi gia đình tôi gặp chúng tôi tại sân bay và cô ấy chạy ngay vào vòng tay của Rosalie. Tay của Rosalie! Và sau đó tôi đã nghe được những điều mà Rosalie đang nghĩ. Tôi đã không hiểu cho đến khi tôi nghe thấy nó. Còn cậu thì hiểu ngay chỉ sau một giây.. .". Hấn nửa thở dài, nửa rên rỉ.

"Ngừng một giây đi. Cô ấy không để các người làm ah". Sự mỉa mai như a xít trên lưỡi tôi. "Các người có bao giờ để ý rằng cô ấy chính xác chỉ là một người con gái bình thường nặng 110 pound không? Người ngu ngốc thế sao tên mà cà rồng kia? Đè cô ấy xuống và tọng thuốc ngủ vào cô ấy."

"Tôi muốn thế", hấn thì thầm. "Carlisle đã tính làm thế.. . ."

Cái gì, họ quá cao thượng à?

"Không. Không phải cao thượng. Người bảo vệ cô ấy làm mọi chuyện trở nên phức tạp."

Ồ. Câu chuyện của hấn lúc trước chẳng thể lý giải được nhưng giờ đây đã rõ ràng hết. Ra chuyện đó là cái mà ả tóc vàng đang làm. Nó có lợi gì cho cô ta? Chẳng phải cô nàng hoa hậu đó muốn Bella chết lắm sao?

"Có lẽ", hấn nói. "Rosalie không nhìn nó theo kiểu này."

"Vậy thì xử ả tóc vàng trước. Loại như anh có thể ráp lại với nhau sau khi bị xé rách ra mà, đúng ko? Biến ả thành từng miếng vụn và chăm sóc Bella."

"Emmett và Esme hỗ trợ chị ấy. Emmet sẽ không bao giờ để chúng tôi. .. Và Carlisle sẽ không giúp tôi khi mà Esme chống lại nó.. .". Hấn ta dừng lại, giọng tắt hấn.

"Anh nên nhường Bella cho tôi."

"Phải."

Giờ thì đã trễ rồi. Có lẽ hắn nên nghĩ về tất cả chuyện này trước khi hắn đánh gục cô ấy bằng con quái vật hút sự sống này.

Hắn chăm chú nhìn tôi từ bên trong địa ngục của riêng hắn, và tôi có thể thấy là hắn đã đồng ý với tôi.

"Chúng tôi đã không biết", hắn nói, nhẹ như hơi thở. "Tôi chưa bao giờ mơ về điều đó. Chưa từng có thứ gì như Bella và tôi trước đây. Làm sao chúng tôi có thể biết rằng con người có thể mang thai với một trong số chúng tôi -"

"Khi mà con người có thể bị xé ra từng mảnh nhỏ trong quá trình đó hả?"

"Phải", hắn đồng ý bằng một tiếng thì thầm đầy căng thẳng. "Họ đang ở ngoài đó, những kẻ bạo dâm, những tên dâm yêu, hồ ly tinh. Họ tồn tại. Nhưng sự mê hoặc của họ chỉ đơn thuần là khúc dạo đầu cho bữa tiệc sau đó. Không một ai sống sót". Hắn ta lắc đầu như cái ý tưởng đó làm ghê tởm hắn ta. Giống như là hắn khác như thế.

"Tôi đã không nhận ra là họ có một cái tên đặc biệt dành cho anh", tôi làu bàu.

Hắn ta nhìn tôi không chớp mắt với khuôn mặt già đi hàng ngàn tuổi.

"Kể cả cậu, Jacob Black, cũng không thể ghét tôi hơn là tôi căm ghét chính bản thân tôi."

Sai, tôi nghĩ, quá điên tiết để nói.

"Giết tôi chết lúc này không thể cứu cô ấy". Hắn ta nói một cách nhỏ nhẹ.

"Vậy thì cái gì được?"

"Jacob, cậu phải làm một vài chuyện cho tôi."

"Tôi mà làm thì tôi chết liền, đồ ký sinh trùng!"

Hắn tiếp tục nhìn tôi chăm chú với cặp mắt nửa mê nửa tỉnh, nửa bán loạn. "Cho cô ấy?"

Tôi nghiêng rằng thật chặt. "Tôi đã làm mọi thứ tôi có thể để tách cô ấy ra khỏi anh. Mỗi một thứ. Giờ đã quá trễ."

"Cậu hiểu cô ấy, Jacob. Cậu liên kết với cô ấy ở một mức độ mà tôi không thể hiểu nổi. Cậu là một phần của cô ấy, và cô ấy là một phần của cậu. Cô ấy sẽ không nghe lời tôi, bởi vì cô ấy nghĩ là tôi đánh giá chưa đúng về cô ấy. Cô ấy nghĩ là cô ấy đủ mạnh cho chuyện này... ". Hắn mắc nghẹn và sau đó nuốt xuống. "Cô ấy có thể nghe lời cậu."

"Tại sao cô ấy lại nghe?"

Hắn ta đảo đôi chân, mắt của hắn cháy sáng hơn trước, dữ dội hơn. Tôi tự hỏi nếu hắn đang chuẩn bị phát điên. Ma cà rồng có thể mất trí không?

"Có lẽ", hắn trả lời suy nghĩ của tôi. "Tôi không biết. Tôi đang cảm thấy giống như vậy". Hắn lắc đầu. "Tôi phải cố gắng để che giấu nó trước mặt cô ấy, bởi vì áp lực sẽ làm cô ấy bệnh nặng hơn. Cô ấy không thể ăn được gì.

Tôi phải điem tĩnh; tôi không thể làm cho nó khó khăn hơn. Nhưng chuyện

đó không thành vấn đề. Cô ấy phải nghe lời cậu!"

"Tôi không thể nói cô ấy những chuyện mà anh đã không thể nói. Anh muốn tôi làm gì? Nói với cô ấy rằng cô ấy quá ngu ngốc à? Cô ấy có lẽ đã biết chuyện đó rồi. Hay nói cô ấy rằng cô ấy đang chuẩn bị chết? Tôi cá là cô ấy cũng biết luôn rồi."

"Cậu có thể đề nghị cho cô ấy cái mà cô ấy muốn."

Hắn ta làm tôi chẳng hiểu gì cả. Một phần của sự điên rồ chẳng?

"Tôi không quan tâm chuyện gì khác ngoài trừ chuyện giữ mạng cho cô ấy", hắn nói, đột nhiên tập trung lại. "Nếu cô ấy muốn có con, cô ấy có thể có nó. Cô ấy có thể có nửa tá em bé. Bất cứ thứ gì mà cô ấy muốn". Hắn ngưng một nhịp. "Cô ấy có thể nuôi những con chó con, nếu đó là điều cô ấy muốn."

Hắn ta nhìn vào mắt tôi một lúc và khuôn mặt của hắn điên cuồng dưới một lớp mỏng của sự kiềm chế. Sự giận dữ của tôi bị vỡ vụn khi tôi hiểu được những lời của hắn ta, và tôi thấy miệng mình há to ra trong sự sợ hãi.

"Nhưng không phải là như thế này!" hắn rít lên trước khi tôi có thể trấn tĩnh. "Không phải là cái thứ đang hút dần sự sống của cô ấy trong khi tôi vô dụng đứng đó! Đừng nhìn cô ấy bệnh hoạn và chết dần. Nhìn thấy nó gây hại tới cô ấy". Hắn hít vào một hơi mạnh như vừa bị ai đấm mạnh vào bụng. "Cậu phải khiến cô ấy thấy được vấn đề, Jacob ạ. Cô ấy không nghe lời tôi nữa. Rosalie thì lúc nào cũng ở đó, nhồi vào đầu cô ấy những ý nghĩ điên cuồng - cô võ cô ấy. Bảo vệ cô ấy. Không, bảo vệ nó. Mạng sống của Bella không có ý nghĩa gì với chị ta cả."

-m thanh phát ra từ cổ họng tôi nghe như tôi đang bị sặc.

Hắn đang nói gì vậy? Rằng Bella nên, cái gì? Có con? Với tôi? Cái gì? Bằng cách nào? Hắn ta đã buông tha cô ấy rồi à? Hay hắn nghĩ rằng cô ấy không ngại bị chia sẻ?

"Bất cứ cái nào. Bất cứ cái gì giữ mạng của cô ấy."

"Đó là điều điên khùng nhất mà anh đã nói", tôi lẩm bẩm.

"Cô ấy yêu cậu."

"Không đủ."

"Cô ấy đã sẵn sàng chết để có con. Có lẽ cô ấy chấp nhận vài điều ít khắc nghiệt hơn."

"Anh không hiểu cô ấy một chút nào à?"

"Tôi biết, tôi biết. Sẽ cần rất nhiều sự thuyết phục. Đó là lý do tôi cần cậu. Cậu biết cô ấy nghĩ gì. Hãy làm cho cô ấy hiểu ra."

Tôi không thể nghĩ về cái mà hắn đang đề nghị. Nó thật sự quá mức. Không thể được. Sai rồi. Bệnh quá. Mượn Bella trong cuối tuần và sau đó trả cô ấy lại vào sáng thứ hai như mượn phim à? Quá bừa bãi.

Thật quá cảm ơn.

Tôi không muốn cân nhắc, không muốn tưởng tượng, nhưng những hình ảnh vẫn hiện ra. Tôi đã tưởng tượng về Bella như thế rất nhiều lần, lúc trước khi mà vẫn còn nhiều khả năng cho chúng tôi, và sau đó rất lâu nó đã rõ ràng chỉ là những tưởng tượng, chỉ có thể để lại những vết thương bị bung mủ bởi vì chẳng có khả năng nào cả, chẳng có một cái nào. Tôi đã chẳng thể giúp gì cho bản thân lúc đó. Tôi đã không thể ngăn cản bản thân mình lúc này. Bella đang trong tay tôi, Bella thì thầm tên tôi. . .

Bây giờ thì còn tệ hơn, cảnh tượng mới mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới trước đây, cảnh tượng mà với bất cứ lý do gì cũng không dành cho tôi. Chưa từng. Cảnh tượng mà tôi biết là tôi sẽ không đau khổ trong nhiều năm nếu như hấn không nhét nó vào đầu tôi bây giờ. Nhưng nó đã dính vào đó, tủa ra như những cọng gọng chỉ xuyên qua óc tôi như những cây cỏ độc và không thể giết chết được. Bella, khỏe mạnh và rạng rỡ, khác hẳn bây giờ, nhưng cũng có vài thứ giống: thân thể của cô ấy, không bị bóp méo, biến đổi theo cách bình thường hơn. Tròn trĩnh với đứa con của tôi.

Tôi cố gắng thoát khỏi những cây cỏ độc trong đầu mình. "Làm cho Bella hiểu? Anh đang sống trong hành tinh nào vậy?"

"Ít nhất phải thử."

Tôi lắc đầu nhanh chóng. Hấn chờ đợi, phớt lờ câu trả lời từ chối của tôi bởi vì hấn có thể nghe được những mâu thuẫn trong ý nghĩ của tôi.

"Những chuyện bệnh hoạn điên khùng này ở đâu ra vậy? Anh đã nghĩ ra khi mà anh đang đi à?"

"Tôi đã từng không nghĩ gì cả ngoại trừ những cách có thể cứu cô ấy từ khi tôi nhận ra rằng đó là việc mà cô ấy đang chuẩn bị làm. Việc mà cô ấy sẽ chết để làm. Nhưng tôi không biết làm sao để mà liên lạc với cậu. Tôi biết cậu sẽ không nghe nếu biết là tôi gọi. Tôi sẽ tới tìm cậu nếu mà tôi có cơ hội trong ngày hôm nay. Nhưng thứ đó. .. Đang lớn lên. Rất nhanh. Tôi chẳng thể ở xa cô ấy lúc này."

"Nó là cái gì thế?"

"Không ai trong chúng tôi biết nó là cái gì. Nhưng nó mạnh hơn cô ấy. Đã như vậy rồi."

Tôi đột nhiên thấy nó - thấy con quái vật đang phồng to lên trong đầu mình, phá vỡ cô ấy từ trong ra ngoài.

"Giúp tôi ngăn nó lại", hấn nói khẽ. "Hãy giúp tôi ngăn việc đó xảy ra."

"Bằng cách nào? Bằng cách đề nghị sự phục vụ của tôi à?". Hấn chẳng họ do dự khi tôi nói thế, nhưng tôi thì có. "Anh thật là điên. Cô ấy sẽ không bao giờ nghe đâu."

"Thử đi. Không còn gì để mất nữa. Nó sẽ gây tổn thương gì?"

Nó sẽ tổn thương tôi. Chẳng lẽ tôi chưa nhận đủ sự từ chối từ Bella ngoài chuyện này sao?

"Một chút tổn thương có thể cứu cô ấy? Đó là một cái giá cao sao?"

"Nhưng nó sẽ không có tác dụng."

"Có lẽ không. Tuy vậy, có lẽ nó sẽ làm cô ấy bối rối. Có lẽ sự quyết tâm của cô ấy sẽ dao động. Một khắc do dự là tất cả mà tôi cần."

"Và sau đó anh sẽ qua cầu rút ván? Rồi nói với cô ấy là "Tất cả mọi chuyện chỉ là đùa thôi, Bella"?"

"Nếu cô ấy muốn có con, đó là những gì cô ấy sẽ có. Tôi không hủy bỏ hợp đồng."

Tôi không thể tin tôi đã từng nghĩ về chuyện này. Bella sẽ đâm tôi - không phải tôi bận tâm về chuyện đó, nhưng nó có lẽ sẽ lại làm gãy tay cô ấy nữa. Tôi không nên để hắn nói chuyện với tôi, làm rối tung đầu óc tôi, tôi nên giết hắn ngay lập tức.

"Không phải bây giờ", hắn khẽ nói. "Chưa đâu. Dù đúng hay sai, thì nó cũng sẽ hủy diệt cô ấy, và cậu cũng biết như vậy. Không cần phải gấp. Nếu cô ấy không nghe lời cậu, cậu cũng sẽ có cơ hội. Giây phút mà tim Bella ngừng đập, tôi sẽ van xin cậu để giết tôi."

"Anh sẽ không phải cầu xin lâu đâu."

Góc miệng của anh ta hơi nhếch lên thành một nụ cười mệt mỏi. "Tôi rất trông chờ như thế."

"Vậy chúng ta thỏa thuận như thế."

Hắn gạt đầu và giờ bàn tay cứng lạnh như đá ra.

Nuốt vào sự ghê tởm của mình, tôi bắt tay anh ta. Bàn tay tôi chạm vào cục đá và tôi lắc tay một cái.

"Chúng ta thỏa thuận thế", hắn đồng ý.

Hùng đông

Chương 10

Tại sao tôi lại không bỏ đi?

Ồ, phải rồi, vì tôi là một thằng ngốc.

Tôi cảm thấy như là - tôi cũng không biết giống như gì nữa. Giống như mọi chuyện này đều không có thật vậy. Giống như tôi đang ở trong một tình huống tồi tệ tới mức nực cười. Thay vì làm một tên gàn dở đang chuẩn bị hỏi người dẫn đầu đội cổ động đi dự buổi khiêu vũ cuối niên học, thì tôi lại là một tên người sói hạng hai sắp yêu cầu vợ của một tên ma cà rồng phá bỏ cái thai. Hay thật.

Không, tôi không thể làm như vậy. Nó thật bệnh hoạn và sai lầm. Tôi sẽ

quên đi hết những gì hắn vừa nói.

Nhưng tôi sẽ nói chuyện với cô ấy. Tôi sẽ thử khiến cô ấy nghe theo lời mình.

Và chắc là cô ấy sẽ không nghe đâu. Giống như mọi lần vậy.

Edward không trả lời hay có ý kiến gì về những suy nghĩ của tôi khi hắn dẫn đường vào lại trong nhà. Tôi tự hỏi về chỗ mà hắn đã chọn để nói chuyện.

Chỗ đó có phải đã đủ xa để mọi người trong nhà không nghe được những lời thì thầm của hắn không? Có phải vì vậy mà hắn chọn chỗ đó không?

Có lẽ. Khi chúng tôi đi qua cửa, những người nhà Cullens nhìn chúng tôi bằng cặp mắt nghi ngờ và bối rối. Không ai tỏ vẻ ghê tởm hay bị xúc phạm cả. Như vậy là không ai nghe được gì về sự giúp đỡ mà Edward đã hỏi tôi hết.

Tôi chân chừ nơi ngưỡng cửa, không chắc mình nên làm cái gì bây giờ.

Đứng đây cũng tốt hơn một chút, có thể thở được bằng một ít không khí từ ngoài bay vào.

Edward đi vào giữa đám người kia, hai vai cứng đơ. Bella quan sát hắn một cách lo âu, và rồi mắt cô ấy chuyển sang tôi trong vài giây. Sau đó cô ấy lại nhìn anh ta.

Gương mặt cô ấy tái xám đi, và tôi có thể hiểu ý của hắn về chuyện áp lực làm bệnh tình cô ấy trầm trọng hơn.

"Chúng ta sẽ để cho Jacob với Bella nói chuyện riêng", Edward nói. Không có một chút tình cảm nào trong giọng nói của anh ta. Như một robot vậy.

"Phải bước qua xác của tôi đã", Rosalie rít lên với hắn. Cô ta vẫn đang lớn vờn bên cạnh đầu Bella, một bàn tay lạnh giá của cô ta khư khư đặt lên một bên má đã tái xanh của Bella.

Edward không thèm nhìn cô ta. "Bella", anh ta vẫn nói với giọng điệu trống rỗng đó. "Jacob muốn nói chuyện với em. Em có sợ khi ở một mình với cậu ta không?"

Bella nhìn tôi, bối rối. Sau đó cô ấy nhìn qua Rosalie.

"Rose, không sao đâu. Jake không làm hại chúng ta đâu. Đi với Edward đi."

"Đó có thể là một cái bẫy", tóc vàng hoe cảnh báo.

"Em không thấy như thế", Bella nói.

"Carlisle và em lúc nào cũng sẽ ở trong tầm nhìn của chị, Rosalie", Edward nói. Giọng nói rỗng téch kia bắt đầu rạn nứt, báo hiệu sự tức giận trong nó.

"Chúng ta mới là người mà cô ấy phải sợ."

"Không đâu", Bella thì thầm. Mắt cô ấy long lanh, lông mi ướt đẫm. "Không có đâu, Edward. Em không -"

Anh ta lắc đầu, mỉm cười một chút. Một nụ cười thật đau đớn. "Anh không có ý như vậy, Bella. Anh ổn mà. Đừng lo cho anh."

Thật kinh khủng. Hắn đã đúng - cô ấy đang tự trách về chuyện làm tổn

thương hẳn ta. Cô ấy là một người chết vì nghĩa điển hình nhất. Chắc chắn là cô ấy đã sinh lộn thời đại rồi. Cô ấy nên sống ở thời đại mà cô ta có thể tự đưa mình làm môi cho sư tử vì chính nghĩa.

"Mọi người", Edward nói, tay anh ta kiên quyết chỉ về cánh cửa. "Làm ơn." Sự bình tĩnh mà hắn đang cố tỏ ra vì Bella đang bị dao động. Tôi có thể thấy hắn sắp trở thành người đàn ông hung hãn ban nãy. Những người khác cũng thấy điều này. Họ im lặng đi ra khỏi cửa trong khi tôi dịch sang một bên tránh đường. Họ di chuyển rất nhanh; trái tim tôi đập nhanh gấp đôi và căn phòng đã trống không ngoại trừ Rosalie vẫn đang ngần ngừ ở giữa phòng, và Edward, vẫn đang đợi ở cửa.

"Rose", Bella nói nhẹ nhàng. "Em muốn chị đi với họ."

Tóc vàng hoe nhìn Edward trừng trừng và ra dấu cho anh ta đi trước. Anh ta biến mất sau cánh cửa. Cô ta quắc mắt nhìn tôi cảnh cáo, và rồi cô ta cũng biến mất.

Khi mà chỉ còn lại hai chúng tôi, tôi đi qua căn phòng và ngồi dưới sàn kế bên Bella. Tôi cảm hai bàn tay lạnh giá của cô ấy, nhẹ nhàng sưởi ấm nó.

"Cảm ơn, Jake. Như thế thật dễ chịu."

"Mình không định nói dối đâu, Bella. Cậu nhìn thật tệ."

"Mình biết", cô ấy thở dài. "Mình nhìn thật đáng sợ."

"Như một con vật dễ sợ nào đó trong đầm lầy vậy", tôi đồng ý.

Cô ấy cười. "Thật là tốt khi có cậu ở đây. Thật tuyệt khi có thể mỉm cười."

Mình không biết mình còn có thể chịu đựng bao nhiêu bi kịch nữa."

Tôi đảo tròn đôi mắt.

"Được rồi, được rồi", cô ấy đồng ý. "Mình tự chuốc lấy."

"Đương nhiên rồi. Cậu đang nghĩ gì vậy Bella? Nghiêm túc đấy!"

"Có phải anh ấy bảo cậu mắng mình không?"

"Gần như vậy. Mặc dù mình không hiểu tại sao anh ta lại nghĩ là cậu sẽ nghe lời mình. Cậu chưa bao giờ nghe cả."

Cô ấy thở dài.

"Mình nói cậu rồi -", tôi bắt đầu nói.

"Cậu có biết là "mình đã nói rồi" có một người em không, Jacob?". Cô ấy hỏi, chận hông tôi lại. "Tên của anh ta là "im miệng đi" "

"Hay đấy."

Cô ấy mỉm cười. Da cô ấy căng ra để lộ rõ những xương sấu. "Mình không nghĩ ra cái đó đâu - mình nghe được từ phim hoạt hình The Simpsons đó."

"Mình không coi cuốn đó rồi."

"Nó rất vui."

Chúng tôi không nói gì trong vòng một phút. Bàn tay cô ấy bắt đầu ấm lại một chút.

"Có thật là anh ấy bảo cậu nói chuyện với mình không?"

Tôi gật đầu. "Nói lý với cậu. Rõ ràng là tớ đã thua cuộc trước khi bắt đầu rồi."

"Vậy sao cậu còn nhận lời?"

Tôi không trả lời. Tôi không chắc là mình biết câu trả lời.

Tôi chỉ biết là - mỗi một giây tôi ở bên cạnh cô ấy chỉ làm tăng thêm nỗi đau tôi sẽ phải chịu sau này. Giống như một con nghiện với nguồn cung cấp bị giới hạn vậy, những tháng ngày còn lại của tôi đang tới. Tôi càng dần sâu bây giờ thì sẽ càng khó khăn cho tôi sau này khi nguồn cung cấp của mình bị cạn kiệt.

"Nó sẽ được giải quyết thôi, cậu biết mà", cô ấy nói sau một phút im lặng.

"Mình tin là như thế."

Điều này lại làm tôi nổi điên thêm lần nữa. "Có phải mất trí là một trong những căn bệnh của cậu không?". Tôi quát.

Cô ấy cười, mặc dù tôi tức tới giần run cả hai tay mình xung quanh bàn tay cô ấy.

"Chắc vậy", cô ấy nói. "Mình không nói mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách dễ dàng, Jake. Nhưng mà làm sao mình có thể sống qua những chuyện mà mình đã từng trải qua và không tin vào phép lạ lúc này?"

"Phép lạ?"

"Nhất là với cậu", cô ấy nói. Cô ấy mỉm cười. Cô ấy kéo một tay ra khỏi tay tôi rồi và ấn nó vào má tôi. Ấm hơn trước, nhưng nó vẫn lạnh so với da tôi, giống như phần lớn mọi thứ vậy. "Nhiều hơn tất cả mọi người, cậu có một vài phép lạ đang đợi để khiến mọi chuyện tốt đẹp cho cậu."

"Cậu đang làm nhảm cái gì vậy?"

Vẫn mỉm cười. "Edward đã nói với mình một lần - về chuyện kết duyên của cậu. Anh ấy nói nó giống như là A Midsummer Night's Dream, giống như phép lạ. Cậu sẽ tìm được người mà cậu thật sự muốn tìm, Jacob, và sau đó có thể mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi". (1)

Nếu cô ấy không phải trông thật yếu ớt thì có lẽ là tôi đang nằm mơ.

Vì như thế, tôi đã gầm lên với cô ấy.

"Nếu cậu nghĩ sự kết duyên như vậy có thể làm cho tình trạng điên rồ này khá hơn -". Tôi cố gắng để nghĩ ra từ thích hợp. "Cậu có thật sự nghĩ là chỉ vì một ngày nào đó tớ sẽ kết duyên với một kẻ lạ mặt nào đấy mà mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp?". Tôi chỉ thẳng một ngón tay tới cái bụng căng ra của cô ấy. "Nói cho mình biết còn ý nghĩa gì nữa, Bella! Việc mình yêu cậu có ý nghĩa gì không? Việc cậu yêu anh ta lại có ý nghĩa gì? Khi mà cậu chết" - chữ đó là một tiếng gầm gừ - " làm sao mọi chuyện có thể trở lại tốt đẹp được? Cậu chịu những cơn đau đốn này vì cái gì? Vì mình, vì cậu, vì anh ta! Cậu sẽ giết chết anh ta luôn đấy, nhưng không phải là mình lo lắng về điều này". Cô ấy co rúm lại, nhưng tôi vẫn tiếp tục. "Như vậy đến phút cuối nó

mang ý nghĩa gì cho câu chuyện tình yêu sai lầm của cậu? Nếu nó có bất cứ ý nghĩa gì, làm ơn cho mình biết, Bella, bởi vì mình không hề thấy nó."

Cô ấy thở dài. "Mình vẫn chưa biết, Jake. Nhưng mình chỉ - cảm thấy - là mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp, khó để thấy điều đó bây giờ lắm. Mình đoán cậu có thể gọi nó là niềm tin."

"Cậu đang hấp hối cho một cái gì đó không có thật, Bella! Không có gì cả!" Tay cô ấy từ mặt tôi hạ xuống cái bụng căng phồng của cô ấy, vuốt ve nó. Cô ấy không cần phải nói ra để tôi biết cô ấy đang nghĩ gì. Cô ấy đang chết vì nó.

"Mình sẽ không chết đâu", cô ấy nói qua kẽ răng, và tôi có thể chắc là cô ấy đang lặp lại những gì cô ấy nói lúc trước. "Mình sẽ giữ cho tim mình đập. Mình đủ mạnh mẽ để làm điều đó."

"Đó chỉ một đồng rác rưởi thôi Bella. Cậu đã cố gắng để theo kịp với cái điều phi tự nhiên này quá lâu rồi. Không có người bình thường nào có thể làm điều đó. Cậu không đủ sức đâu". Tôi giữ gương mặt cô ấy trong tay mình. Tôi không cần tự bảo mình phải nhẹ nhàng. Tất cả những gì về cô ấy đều hét lên để vỡ.

"Mình có thể làm được. Mình có thể làm được", cô ấy lầm bầm, nghe rất giống với mấy cuốn sách nhạc của mấy đứa trẻ.

"Mình không thấy như vậy. Vậy kế hoạch của cậu là gì? Mình hi vọng là cậu có sẵn."

Cô ấy gật đầu, không nhìn vào mắt tôi. "Cậu có biết Esme đã nhảy xuống vực thăm không? à ờ là khi cô ấy còn là người ấy."

"Thì sao nào?"

"Thì cô ấy đã cận kề với cái chết tới mức mà người ta không thèm đem cô ấy đi cấp cứu nữa - họ đưa cô ấy tới thẳng nhà xác. Mặc dù tim cô ấy vẫn còn đập khi mà Carlisle tìm thấy cô -"

Vậy ra đó là ý của cô ấy khi cô ấy nói giữ cho tim mình còn đập.

"Cậu không có ý định sống sót như con người", tôi tuyên bố đều đều.

"Không. Mình đâu có ngốc". Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. "Mình đoán là cậu có ý kiến khác về vấn đề này."

"Cái tử hời sinh kiểu ma cà rồng", tôi lầm bầm.

"Nó có hiệu quả với Esme mà. Và Emmett, và Rosalie, và ngay cả Edward nữa. Không có ai trong số họ là khỏe mạnh cả. Carlisle chỉ là biến đổi họ bởi vì hoặc là như thế hoặc chết. Ông ấy đâu có kết thúc mạng sống mà ông ấy bắt đầu một sự sống mới."

Tôi cảm thấy một chút gì đó hối hận về người bác sĩ ma cà rồng tử tế kia giống như trước đây. Tôi đẩy ý nghĩ đó đi chỗ khác và bắt đầu năn nỉ.

"Nghe mình này, Bella. Đừng làm như vậy". Giống như lúc trước, khi nhận được cú điện thoại từ chú Charlie, tôi có thể thấy nó ảnh hưởng tôi tới mức

nào. Tôi nhận ra rằng mình cần cô ấy phải sống, dưới một hình thức nào đó. Dưới mọi hình thức. Tôi hít sâu vào. "Đừng đợi tới quá trễ, Bella. Không phải cách đó. Phải sống. Được không? Chỉ cần cậu sống thôi. Đừng làm như vậy với mình. Đừng làm như vậy với anh ta". Giọng của tôi lớn hơn, cứng hơn. "Cậu biết anh ta sẽ làm gì khi cậu chết. Cậu đã từng thấy trước đây rồi. Cậu muốn anh ta quay lại với mấy tên sát nhân người àkia ah?". Cô ấy khụy xuống chiếc ghế bành.

Tôi không nhắc tới tôi cảm thấy nó không quan trọng như thế nào về sống chết của hắn trong lúc này.

Ráng sức để khiến giọng mình nhẹ nhàng hơn, tôi hỏi, "Nhớ cái lần mình bị thương vì lũ ma cà rồng mới sinh không? Cậu đã nói gì với mình?"

Tôi đợi, nhưng cô ấy không trả lời. Cô ấy bậm chặt môi lại.

"Cậu nói mình phải ngoan ngoãn và nghe lời bác sĩ Carlisle", tôi nhắc cô ấy.

"Và mình đã làm gì? Mình nghe lời con ma cà rồng ấy. Vì cậu."

"Cậu nghe lời vì đó là điều đúng phải làm."

"Được rồi - lý do nào cũng được."

Cô ấy hít vào một hơi sâu. "Đó không phải là điều đúng để làm bây giờ".

Ánh mắt cô ấy hướng về cái bụng căng tròn và cô ấy thâm thì trong hơi thở, "Mình không giết con trai mình đâu."

Tay tôi lại rung lên lần nữa. "Oh, mình vẫn chưa nghe tin mừng này. Một bé trai hoạt bát hả? Đáng lý phải mua tới đây vài quả bong bóng màu xanh."

Mặt cô ấy hồng lên. Một màu thật đẹp - nó găm vào ruột gan tôi như một lưỡi dao vậy. Một con dao răng cưa, cùn và rỉ sét.

Tôi sắp sửa thua rồi. Lại một lần nữa.

"Mình không biết có phải là con trai không", cô ấy thừa nhận, có một chút ngượng ngập. "Siêu âm không có hiệu quả. Cái màng bọc xung quanh em bé quá dày - giống như là da vậy. Cho nên em bé vẫn là một bí mật nhỏ. Nhưng mình luôn thấy một đứa con trai trong đầu mình."

"Nó không phải là một em bé xinh đẹp trong đó đâu, Bella."

"Chúng ta sẽ biết thôi", cô ấy nói. Gần như là tự mãn.

"Cậu sẽ không đâu", tôi cầu nhàu.

"Cậu thật bi quan quá đó, Jacob. Chắc chắn là có một cơ hội để mình vượt qua tất cả chuyện này mà."

Tôi không thể trả lời. Tôi nhìn xuống và thở sâu và chậm rãi, cố gắng đè nén cơn giận của mình.

"Jake", cô ấy nói, và cô ấy vỗ nhẹ tay tôi, vuốt nhẹ má tôi. "Mời chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Shh. Không sao đâu."

Tôi không nhìn lên. "Không. Nó sẽ không tốt đẹp đâu."

Cô ấy lau cái gì đó ươn ướt trên má tôi. "Shh."

"Vì cái gì nào, Bella?". Tôi chăm chú nhìn tấm thảm màu xanh xám. Đồi

chân trần của tôi đã bị nhuộm bẩn, để lại những vết dơ trên sàn nhà. Tốt thôi. "Tớ nghĩ vấn đề lớn nhất là cậu muốn tên ma cà rồng của cậu hơn bất cứ thứ gì chứ. Và bây giờ thì cậu bỏ rơi anh ta ngay ah? Điều đó không đúng gì cả. Cậu muốn làm mẹ đỡ dôi như thế từ lúc nào vậy? Nếu cậu muốn làm mẹ nhiều như thế, tại sao cậu lại chịu cưới một tên ma cà rồng?"

Tôi đã đi rất gần tới lời đề nghị mà anh ta muốn tôi làm. Tôi có thể thấy những lời nói này đang dẫn đường tôi tới đó, nhưng tôi lại không thể đổi hướng nó được.

Cô ấy thở dài. "Không phải như vậy. Mình không thật sự quan tâm tới chuyện có em bé. Mình còn không nghĩ tới điều đó nữa là. Nó không phải chỉ là có con. Nó - là - đứa bé này."

"Nó là một tên sát nhân, Bella. Nhìn bản thân cậu kìa."

"Nó không phải. Là mình. Chỉ tại cơ thể mình quá yếu đuối. Nhưng mình đủ mạnh mẽ để trải qua chuyện này mà Jake, mình có thể-"

"Aw, xem nào! Im đi, Bella. Cậu có thể dùng đồng rác rưởi này để thuyết phục tên hút máu chồng cậu, nhưng cậu không lừa được mình đâu. Cậu biết là cậu không đủ sức để vượt qua chuyện này."

Cô ấy trừng mắt với tôi. "Mình không biết điều đó. Mình lo lắng về nó, chắc rồi."

"Lo lắng về nó", tôi lập lại qua kẽ răng.

Cô ấy kêu khê lên và sau đó ôm chặt lấy bụng. Sự tức giận của tôi tan biến như một cái công tắc đèn bị tắt đi.

"Mình không sao", cô ấy nói hỏn hển. "Không gì đâu."

Nhưng tôi không nghe thấy; tay cô ấy đã kéo chiếc áo lạnh sang một bên, và tôi chột sững, nhìn một cách hãi hùng vào phần da lộ ra ngoài. Bụng cô ấy nhìn như nó bị nhuộm đen bởi những đốm mực to màu tím than.

Cô ấy thấy ánh nhìn của tôi, và cô ấy kéo chiếc áo lại như cũ.

"Thằng bé thật mạnh mẽ, vậy thôi", cô ấy bào chữa.

Những vết mực đó là những vết thâm tím.

Tôi gằn như mắc nghẹn, và tôi đã hiểu những gì anh ta nói, về chuyện nhìn nó hành hạ cô ấy. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy bản thân mình cũng trở nên điên dại.

"Bella", tôi nói.

Cô ấy nghe được sự thay đổi trong giọng nói của tôi. Cô ấy nhìn lên, vẫn thờ một cách khó nhọc, với đôi mắt bối rối.

"Bella, đừng làm như vậy."

"Jake -"

"Nghe mình này. Khoan hãy bỏ cuộc đã. Được chứ? Hãy nghe này. Nếu lỡ như -?"

"Nếu lỡ như chuyện gì?"

"Nếu như lần này không phải là một ván bài duy nhất? Nếu như không phải một hoặc là không có gì hết? Hay là cậu nghe lời bác sĩ Carlisle như một cô bé ngoan ngoãn, và giữ mạng sống của mình?"

"Mình sẽ không -"

"Mình vẫn chưa nói xong. Như vậy cậu sẽ còn sống. Sau đó cậu có thể bắt đầu lại từ đầu. Chuyện này không có kết quả gì cả. Thử lại lần nữa đi."

Cô ấy cau mày. Cô ấy giơ một tay lên đung vào chỗ mà hai lông mày tôi đang chau lại với nhau. Ngón tay cô ấy làm giãn nó ra trong lúc cô ấy đang cố gắng hiểu xem tôi muốn nói gì.

"Mình không hiểu... à cậu là gì? Nói lại lần nữa đi. Cậu không nghĩ là Edward sẽ đề cho mình. .? Mà có gì khác biệt cơ chứ? Mình chắc là đứa bé nào cũng -"

"Phải", tôi quát. "Đứa con nào của anh ta cũng như vậy thôi."

Gương mặt mệt mỏi của cô ấy chỉ trở nên bối rối hơn. "Là sao?"

Nhưng tôi không thể nói thêm được gì nữa. Không có được gì hết. Tôi sẽ không bao giờ có thể cứu cô ấy từ chính bản thân cô ấy. Tôi chưa bao giờ có khả năng làm điều đó.

Rồi thì cô ấy chớp mắt, và tôi có thể thấy là cô ấy đã hiểu ra.

"Oh. Ugh. Làm ơn đi, Jacob. Cậu nghĩ mình nên giết con mình và thay thế nó bằng một cái gì đó tương tự à? Xin coi nuôi?". Cô ấy đang tức giận. "Sao mình lại muốn có con của một người xa lạ nào đó chứ? Mình cho rằng điều đó không làm nên khác biệt gì? Em bé nào cũng được sao?"

"Mình không có ý như vậy", tôi nói khẽ. "Không phải là người lạ."

Cô ấy nghiêng về phía trước. "Vậy cậu đang nói về cái gì thế?"

"Không có gì. Mình không nói gì cả. Lúc nào cũng vậy."

"Chuyện này từ đâu ra vậy?"

"Quên chuyện đó đi, Bella."

Cô ấy cau mày, nghi ngờ. "Có phải anh ấy bảo cậu nói vậy không?"

Tôi ngần ngừ, ngạc nhiên vì cô ấy đoán ra quá nhanh. "Không."

"Anh ấy đã làm vậy đúng không?"

"Không phải, thật đấy. Anh ta không nói gì tới thụ tinh gì đó."

Mặt cô ấy giãn ra, và ngã người vào trong mấy cái gối, nhìn thật mệt mỏi.

Cô ấy nhìn sang một bên khi nói, hoàn toàn không phải nói chuyện với tôi.

"Anh ấy có thể làm mọi chuyện vì mình. Còn mình thì lại làm tổn thương anh ấy quá nhiều... Nhưng anh ấy đang nghĩ gì vậy? Sao có thể nghĩ mình sẽ đánh đổi đứa bé này" - tay cô ấy xoa bụng mình - "cho một đứa con của một người xa lạ nào đó... ". Cô ấy làm bầm đoạn cuối, và rồi giọng cô ấy lạc đi. Đôi mắt ướt đẫm.

"Cậu không cần phải làm tổn thương anh ta", tôi thì thầm. Nó đốt cháy cuống họng tôi như uống phải thuốc độc khi phải năn nỉ cho hắn, nhưng tôi

biết khía cạnh này có lẽ là sự đánh cuộc tốt nhất của tôi để giữ mạng sống cho cô ấy. Vẫn là một ngàn ăn một. "Cậu có thể khiến anh ta vui trở lại, Bella. Mình thật sự nghĩ là anh ta đang bỏ cuộc. Thành thật mà nói thì mình nghĩ vậy."

Cô ấy không có vẻ gì là đang lắng nghe cả; tay cô ấy vừa xoa vòng tròn trên cái bụng bị ngược đãi của mình vừa cắn môi. Sau một khoảng thời gian khá dài. Tôi tự hỏi người nhà Cullens có đang ở xa lắm không. Họ có nghe thấy sự cố gắng đầy thống thiết của tôi để thuyết phục cô ấy?

"Không phải là người lạ?". Cô ấy lẩm bẩm một mình. Tôi lưỡng lự. "Chính xác là Edward đã nói gì với cậu thế?". Cô ấy hạ thấp giọng.

"Không gì. Anh ta chỉ nghĩ là có thể cậu sẽ nghe lời mình."

"Không phải cái đó. Về chuyện thử lại lần nữa ấy."

Cô ấy nhìn thẳng vào tôi, và tôi có thể thấy là tôi đã tiết lộ quá nhiều rồi.

"Không có gì hết."

Miệng cô ấy há nhỏ. "Wow."

Nói tiếp đó là một sự tĩnh lặng trong vài nhịp tim đập. Tôi nhìn xuống chân một lần nữa, không đủ sức nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

"Anh ấy thật sự có thể làm tất cả, có phải không?". Cô ấy thì thầm.

"Mình nói với cậu là anh ta đang điên lên mà. Thật đấy, Bella."

"Mình ngạc nhiên cậu đã không kể tội anh ấy ngay lập tức. Để khiến anh ấy bị phiền."

Khi tôi nhìn lên, cô ấy đang cười toe toét.

"Đã từng nghĩ tới rồi". Tôi ráng cười lại, nhưng tôi có thể cảm thấy nụ cười gượng trên mặt mình.

Cô ấy biết tôi đang đề nghị về cái gì, và cô ấy cũng không cần suy nghĩ tới lần thứ hai về nó. Tôi nên biết là cô ấy sẽ không đâu. Nhưng điều đó vẫn khiến tôi đau nhói.

"Cũng không có nhiều điều mà cậu sẽ không làm vì mình, đúng không?". Cô ấy nói nhỏ. "Mình thật không hiểu tại sao cậu phải để tâm tới. Mình không xứng với ai trong hai người cả."

"Điều đó cũng không gì khác biệt cả, đúng không?"

"Không phải lần này". Cô ấy thờ dãi. "Mình ước mình có thể giải thích rõ ràng cho cậu hiểu. Mình không thể làm hại nó" - cô ấy chỉ vào bụng mình - "cũng như mình không thể cầm súng lên và bắn cậu vậy. Mình yêu con trai mình."€

"Sao cậu cứ phải yêu những gì tôi tệ vậy, Bella?"

"Mình không nghĩ là mình như vậy."

Tôi nuốt cục nghẹn trong họng mình để có thể khiến giọng nói trở nên cứng rắn như tôi muốn. "Tin mình đi."

Tôi bắt đầu đứng dậy.

"Cậu đi đâu vậy?"

"Mình ở đây cũng không làm gì được."

Cô ấy gơ bàn tay gầy guộc của mình ra, cầu xin. "Đừng đi mà."

Tôi có thể thấy con nghiện trong người đang gào thét, kêu tôi phải ở gần cô ấy.

"Mình không thuộc về nơi này. Mình phải trở về thôi."

"Sao cậu lại tới đây hôm nay?". Cô ấy hỏi, vẫn đưa tay ra một cách yếu ớt.

"Chỉ để coi cậu có thật sự còn sống không. Mình không tin là cậu bị bệnh như chú Charlie nói."

Tôi không thể đoán được là cô ấy có tin điều đó hay không dựa vào gương mặt cô ấy.

"Cậu có quay lại đây lần nữa không? Trước khi. . ."

"Mình không ở lại xung quanh và nhìn cậu chết dần chết mòn đâu, Bella."

Cô ấy lưỡng lự. "Cậu nói đúng, cậu nói đúng. Cậu nên đi đi."

Tôi đi về hướng cửa.

"Bye", cô ấy thì thầm sau lưng tôi. "Mình yêu cậu, Jake."

Tôi suýt nữa là quay lại. Tôi gần như đã quay người lại và khụy xuống đầu gối mình và bắt đầu năn nỉ thêm lần nữa. Nhưng tôi biết tôi nên từ bỏ Bella, từ bỏ sự ngây thơ một cách lạnh lùng của cô ấy, trước khi cô ấy có thể giết chết tôi, giống như cô ấy đang giết chết hẳn.

"Chắc rồi, đương nhiên rồi", tôi lầm bầm trên đường ra ngoài.

Tôi không thấy con ma cà rồng nào cả. Tôi bỏ mặc chiếc xe của mình, đang dựng trờ trời chính giữa bãi cỏ. Nó không đủ nhanh cho tôi bây giờ. Bỏ tôi sẽ hoảng kinh - Sam cũng sẽ vậy. Bầy đàn sẽ làm gì khi không nghe được tin tức của tôi? Họ sẽ nghĩ là gia đình Cullens đã giết tôi trước khi tôi có cơ hội giết họ chứ? Tôi cởi bỏ quần áo, không quan tâm có ai đang nhìn hay không, và bắt đầu chạy. Tôi hòa mình vào những bước chân dài của một con sói.

Bọn họ đang đợi. Đương nhiên là họ đang đợi.

Jacob, Jake, tám giọng nói đồng thanh trong yên lòng.

Về nhà ngay đi, giọng nói của Alpha ra lệnh. Sam đang điên tiết lên.

Tôi cảm thấy Paul biến đi mất, và tôi biết Billy và Rache đang đợi để nghe tin tức của tôi. Paul quá háo hức thông báo cho họ tin tốt lành là tôi đã không trở thành đồ ăn của ma cà rồng mà không đợi nghe toàn bộ câu chuyện.

Tôi không cần phải nói với bầy đàn là tôi đang trên đường tới - họ có thể thấy rừng cây đang nhòa đi khi tôi chạy nước rút về nhà. Tôi không cần phải nói với họ là tôi đã điên lên rồi. Sự buồn nôn trong đầu tôi rất rõ ràng.

Họ nhìn thấy tất cả những cảnh khủng khiếp đó - cái bụng bầm tím của Bella; giọng nói thều thào của cô ấy: thằng bé thật mạnh mẽ, vậy thôi; người đàn ông bị thiêu sống trên gương mặt Edward: nhìn thấy cô ấy bệnh hoạn và

đang chết dần đi - nhìn nó đang làm hại cô ấy; Rosalie lảng vảng bên cạnh thân thể thiếu sinh khí của Bella: mạng sống của Bella không có ý nghĩa gì với cô ta - và lần đầu tiên mà tất cả mọi người không có gì để nói cả. Sự sững sốt của họ chỉ là những tiếng hét im lặng trong đầu tôi. Họ đều lảng đi không nói được.

!!!

Tôi đã đi tới nửa đường về nhà trước khi mọi người hồi phục. Sau đó thì họ đều chạy ra để gặp tôi.

Trời đã gần tối - mây hoàn toàn che phủ mặt cảnh hoàng hôn. Tôi liêu lĩnh đi ngang qua đường cái và biến mất trước khi bị bắt gặp.

Chúng tôi gặp nhau khoảng mười dặm bên ngoài La Push, ở bãi đất trống bị bỏ hoang bởi những tiêu phu. Nó nằm cách biệt với bên ngoài, chen vào chính giữa hai ngọn núi, chỗ mà không ai có thể nhìn thấy chúng tôi. Paul tụ họp với họ khi tôi tới, vậy là bày đàn đã đầy đủ.

Những tiếng rì rào trong đầu tôi hoàn toàn hỗn loạn. Tất cả mọi người la hét cùng một lúc.

Lông cổ của Sam dựng đứng lên hết, và anh ấy gầm gừ không ngừng trong lúc anh ta đi tới đi lui xung quanh đỉnh của vòng tròn. Paul với Jared đi như vô hình sau anh ấy, tai của họ dính chặt lấy đầu. Nguyên vòng tròn đều bị kích động, đứng thẳng và gầm gừ nhỏ nhỏ.

Đầu tiên sự giận dữ của họ rất mơ hồ, và tôi đã nghĩ họ giận dữ với tôi. Tôi quá mệt mỏi để quan tâm tới. Họ có thể làm bất cứ cái gì mà họ muốn với tôi vì đã phá vỡ trật tự.

Và rồi những ý nghĩ hoang loạn bắt đầu xuất hiện cùng một lúc.

-Làm sao có thể? Điều đó là có ý gì? Nó sẽ trở thành gì đây?

-Không an toàn. Không đúng. Rất nguy hiểm.

-Phi tự nhiên. Hoàn toàn vô lý. Một sự ghê tởm.

-Chúng ta không thể chấp nhận điều đó.

Bầy đàn đang đi tới đi lui giống nhau, nghĩ giống nhau, tất cả ngoài trừ tôi và một người nữa. Tôi ngồi bên cạnh một người anh em nào đó, qua sừng sốt để nhìn qua bằng mắt mình hay đầu óc mình và xem ai đang ngồi kế tôi, trong khi bày đàn đi xung quanh chúng tôi.

Bản hiệp ước không có nói tới điều này.

-Chuyện này sẽ khiến mọi người đều bị nguy hiểm.

Tôi cố gắng để hiểu những giọng nói đang tăng dần, cố gắng để theo dõi những hướng mà những suy nghĩ đó đang nghĩ tới, nhưng nó không có ý nghĩa gì cả. Hình ảnh trung tâm trong suy nghĩ của họ là hình ảnh của tôi - hình ảnh tệ nhất trong bọn họ. Những vết bầm tím của Bella, gương mặt Edward khi hắn nổi giận.

Bọn họ cũng sợ điều này.

Nhưng họ sẽ không làm gì cả.

Bảo vệ Bella Swan.

Chúng ta không thể để điều này làm ảnh hưởng tới mình.

Sự an toàn của gia đình chúng ta, của tất cả mọi người ở đây, quan trọng hơn là sinh mạng của một con người.

Nếu họ không giết nó, thì chúng ta phải làm.

Bảo vệ bộ lạc.

Bảo vệ gia đình của chúng ta.

Chúng ta phải giết nó trước khi quá trễ.

Một kí ức khác của tôi, lần này là giọng nói của Edward: Cái đó đang lớn dần. Rất nhanh.

Tôi đấu tranh để tập trung, để hiểu được từng giọng nói.

-Không còn dư thời gian nữa, Jared nghĩ.

-Tức là phải có chiến tranh, Embry cảnh báo. Một cuộc chiến trầm trọng.

-Chúng ta đã sẵn sàng, Paul khẳng định.

-Chúng ta có sự bất ngờ bên phía chúng ta, Sam nghĩ.

-Nếu chúng ta bắt được họ chia ra, chúng ta có thể giết họ riêng lẻ. Điều đó sẽ tăng khả năng chiến thắng của chúng ta, Jared nghĩ, bắt đầu suy nghĩ chiến lược.

Tôi lắc đầu, ngồi dậy từ từ. Tôi cảm thấy loạng choạng - giống như những con sói cứ đi vòng tròn xung quanh làm tôi chóng mặt. Con sói bên cạnh tôi cũng ngồi dậy. Vai anh ta đung vào tôi, giữ cho tôi đứng thẳng.

-Đợi đã, tôi nghĩ.

Họ dừng lại trong vài phút rồi lại bắt đầu đi theo vòng tròn.

-Còn rất ít thời gian, Sam nói.

-Nhưng - anh đang nghĩ gì vậy? Anh không chịu tấn công họ vì phá vỡ hiệp ước mới hồi chiều. Rồi bây giờ anh lại lên kế hoạch cho một cuộc phục kích, khi mà hiệp ước vẫn còn nguyên vẹn?

-Đây không phải là điều mà hiệp ước của chúng ta có thể đoán trước, Sam nói. Đây là hiểm họa cho mỗi một con người trong khu vực. Chúng ta không biết nhà Cullens đã sinh ra quái vật gì, nhưng chúng ta biết nó mạnh mẽ và lớn rất nhanh. Và thật là ngây thơ khi cứ đi theo bất cứ hiệp ước nào. Nhớ mấy con ma cà rồng mới sinh chúng ta đã chiến đấu không? Hoang dại, hung tợn, hoàn toàn không có lý lẽ và sự kiểm chế nào. Tượng tởng một con như thế, nhưng lại được bảo vệ bởi gia đình Cullens.

-Chúng ta chưa biết - tôi thử ngắt lời.

-Chúng ta không biết, anh ấy đồng ý. Và chúng ta không thể mạo hiểm với điều đó ở trường hợp này. Chúng ta chỉ có thể cho phép gia đình Cullens tồn tại trong khi chúng ta hoàn toàn chắc chắn là có thể tin tưởng họ không làm hại ai. Cái - thứ này thì không thể tin được.

Họ cũng không thích nó hơn chúng ta bao nhiêu.

Sam kéo gương mặt của Rosalie, sự lảng vảng đầy bảo vệ của cô ta, từ trong trí ức của tôi và để cho mọi người xem xét.

-Một số người đã sẵn sàng chiến đấu vì nó, không cần biết nó là cái gì.

-Nó chỉ là một đứa bé thôi mà.

-Không phải như thế lâu đâu, Leah thì thâm.

-Jake, người anh em, đây là một vấn đề lớn, Quil nói. Chúng ta không thể bỏ mặc nó.

-Câu đang làm nó trở nên nghiêm trọng hơn chính bản thân nó, tôi cãi.

Người duy nhất bị nguy hiểm ở đây là Bella.

-Một lần nữa là do sự lựa chọn của cô ta, Sam nói. Nhưng lần này quyết định của cô ta ảnh hưởng tới tất cả chúng ta.

-Em không nghĩ vậy.

-Chúng ta không thể mạo hiểm. Chúng ta không cho phép một đứa uống máu người đi săn trên đất của chúng ta.

-Vậy thì bắt họ đi chỗ khác đi, con sói vẫn đang ủng hộ tôi nói. Là Seth. Đương nhiên.

-Và bắt người khác phải chịu đựng mối đe dọa này ah? Khi những kẻ uống máu đi ngang qua đất của chúng ta, chúng ta tiêu diệt họ, không cần biết họ định đi săn ở nơi nào. --Chúng ta bảo vệ tất cả những người mà chúng ta có thể.

-Thật là điên khùng, tôi nói. Chỉ mới hồi chiều này anh còn sợ sẽ khiến bày đàn bị nguy hiểm.

-Em không thể tin được! Làm sao chúng ta có thể giết con quái vật đó mà không làm hại tới Bella?

Không có ai trả lời, nhưng sự im lặng này đã chứng minh được tất cả.

Tôi rít lên.-Cô ấy cũng là con người! Không phải sự bảo vệ của chúng ta cũng bao gồm cả cô ấy sao?

-Dù thế nào thì cô ta cũng đang hấp hối, Leah nghĩ. Chúng ta chỉ là làm nó xảy ra nhanh hơn mà thôi.

Đó là đòn giáng cuối cùng. Tôi nhảy khỏi Seth, hướng về chị cậu ta, với hàm răng nhe ra. Tôi đang chuẩn bị vồ lấy chân trái phía sau của cô ta thì tôi cảm thấy răng của Sam cắm vào bên hông mình, kéo tôi lại.

Tôi tru lên vì đau và giận dữ rồi quay sang nhìn anh ta.

-Dừng lại! Anh ta ra lệnh với âm sắc của một Alpha.

Chân tôi dường như khụy xuống dưới thân mình. Tôi giật mạnh mình để dừng lại, chỉ xoay xở để đứng được trên chân mình hoàn toàn chỉ bằng sức mạnh ý chí của mình.

Ánh mắt anh ta nhìn sang nơi khác."Em không được quá đáng như vậy, Leah, anh ta hạ lệnh với chị ấy. Sự hi sinh của Bella là một cái giá phải trả

qua đất, và tất cả chúng ta phải thừa nhận điều đó. Lấy đi một mạng người là tất cả những gì mà chúng ta đối kháng lại. Làm cái quyết định ngoại lệ này chẳng phải là chuyện hay ho gì. Chúng ta đều sẽ hối tiếc cho việc chúng ta làm tối nay".

-Tối nay? Seth lập lại, sừng sốt. Sam - em nghĩ là chúng ta nên suy nghĩ thêm về vấn đề này. Ít ra là nên đi hỏi ý kiến các vị trưởng lão. Anh không thể thật sự muốn tụi em làm?

-Chúng ta không có đủ thời gian cho lòng khoan dung của em với nhà Cullens bây giờ đâu. Không có thời gian để tranh luận nữa. Em sẽ làm những gì em được bảo, Seth.

Đầu gối trước của Seth khụy xuống, và đầu cậu ấy cúi xuống chịu sức nặng bắt buộc phải phục tùng một mệnh lệnh của Alpha.

Sam đi vòng quanh hai đứa chúng tôi.

-Chúng ta cần nguyên một bày đàn cho chuyện này. Jacob, em là chiến binh dũng mãnh nhất trong chúng ta. Em sẽ chiến đấu với chúng tôi đêm nay. Anh hiểu là chuyện này thật khó xử với em, cho nên em sẽ tập trung vào những chiến binh của họ - Emmett và Jasper Cullens. Em không cần phải để tâm tới - những chuyện khác. Quil và Embry sẽ chiến đấu với em.

Đầu gối của tôi run lên từng hồi; tôi đấu tranh để giữ cơ thể mình đứng thẳng trong khi giọng nói của Alpha giáng xuống ý chí của tôi.

-Paul, Jared, và anh sẽ xử lý Edward và Rosalie. Anh nghĩ, từ những thông tin mà Jacob mang tới cho chúng ta, hai người họ sẽ là người bảo vệ Bella. Carlisle và Alice chắc chắn cũng sẽ ở gần bên cô ta, nhất là Esme. Brady, Collin, Seth, và Leah sẽ tập trung chiến đấu với họ. Bất cứ người nào có cơ hội tới gần - chúng tôi đều nghe thấy ý nghĩ của anh ấy lấp bắp với tên Bella - con quái vật đó sẽ ra tay. Giết chết con quái vật đó là mục tiêu lớn nhất của chúng ta.

Nguyên cả bày cầu nhàu đồng ý trong lo lắng. Sự căng thẳng khiến cho lông của tất cả mọi người đều xù lên. Họ đi qua đi lại nhanh hơn, và tiếng của những bàn chân dọng xuống sàn gỗ sắc nhọn hơn, móng vuốt xé toạc những vết dơ bẩn trên sàn.

Chỉ có tôi và Seth là im lặng, là mắt bão của những tiếng răng gặm gù và những đôi tai phẳng lì. Mũi của Seth gần như là đụng xuống sàn, cúi mình dưới mệnh lệnh của Sam. Tôi cảm nhận được nỗi đau của cậu ấy về sự phản bội này. Đối với cậu ấy, đây là một sự phản bội - vào một lúc nào đó trong thời kì liên minh, chiến đấu bên cạnh Edward Cullens, Seth đã thật sự trở thành bạn của con ma ca rồng ấy.

Nhưng dù vậy, cậu ấy đã không phản kháng gì cả. Cậu ấy sẽ phục tùng không cần biết điều đó sẽ làm tổn thương cậu ấy tới mức nào. Cậu ấy không còn sự lựa chọn nào khác.

Còn tôi thì lại có sự lựa chọn nào chứ? Khi mà Alpha ra lệnh, bầy đàn phải nghe theo.

Sam chưa bao giờ dùng quyền lực của anh ấy như thế này trước đây; tôi biết anh ấy rất ghét phải nhìn thấy Seth quỳ trước anh ấy như một nô lệ quỳ dưới chân chủ nhân mình. Anh ấy sẽ không ép buộc như vậy nếu anh ấy nghĩ là mình còn một sự lựa chọn khác. Anh ấy không thể nói dối chúng tôi khi mà tâm can chúng tôi nối kết với nhau như thế này. Anh ấy thật sự tin nhiệm vụ của chúng tôi là phải giết chết Bella và quái thai mà cô ấy đang mang. Anh ấy thật sự tin rằng chúng tôi không còn nhiều thời gian nữa. Anh ấy tin điều đó đủ để sẵn sàng chết vì nó.

Tôi thấy anh ấy có thể tự mình đánh nhau với Edward; khả năng đọc được suy nghĩ của Edward khiến Sam nghĩ anh ta là kẻ thù nguy hiểm nhất. Sam sẽ không để cho bất cứ người nào khác gánh vác trọng trách này.

Anh ấy coi Jasper là người nguy hiểm thứ hai, đó là tại sao anh ấy giao nó cho tôi. Anh ấy biết tôi là người có cơ hội lớn nhất để thắng trong bầy. Anh ấy giao những con mồi dễ nhất cho mấy con sói non nớt và Leah. Cô bé Alice không hề nguy hiểm khi mà cô ta không thể dùng khả năng thấy được tương lai để giúp đỡ, và chúng tôi biết từ lần liên minh trước là Esme hoàn toàn không thể chiến đấu. Carlisle sẽ khó khăn hơn một chút, nhưng sự căm ghét bạo lực của ông ấy sẽ gây trở ngại cho ông ta.

Tôi cảm thấy mệt hơn Seth khi mà tôi lắng nghe Sam đưa ra kế hoạch, cố gắng đưa ra cách tốt nhất để khiến mỗi một người trong bầy có nhiều cơ hội sống sót hơn.

Tất cả mọi chuyện đều bị lật ngược. Mới chiều nay, tôi còn lao vào rừng tìm kiếm cơ hội để tấn công họ. Nhưng Seth đã nói đúng - tôi chưa sẵn sàng cho cuộc chiến này. Tôi đã mù lòa vì lòng căm hờn của mình. Tôi không để bản thân xem xét nó kỹ lưỡng hơn, bởi vì tôi sẽ nhìn thấy điều đó nếu tôi làm như vậy.

Carlisle Cullens. Khi không nhìn ông ta với một cặp mắt đầy thành kiến, thì tôi không thể phủ nhận giết chết ông ta chính là giết người. Ông ấy là một người tốt. Tốt như bất cứ một con người nào mà chúng tôi phải bảo vệ. Có khi còn hơn nữa. Những người kia cũng vậy, tôi cho là như thế, nhưng tôi không cảm thấy rõ ràng như vậy về họ. Tôi không hiểu họ rõ như thế. Chỉ có Carlisle là người mà không muốn đánh trả hay cả khi để tự vệ. Đó là tại sao mà chúng tôi có thể giết chết ông ấy - bởi vì ông ấy không muốn chúng tôi, những kẻ thù của ông ta, phải chết.

Điều đó thật sai lầm.

Và nó không phải chỉ vì giết chết Bella cũng gần như là giết chết tôi, giống như tự sát ấy.

Mạnh mẽ lên, Jacob, Sam ra lệnh. Bộ lạc là trên hết.

-Em đã sai rồi, Sam.

-Lý do trước đây của em là sai. Nhưng bây giờ thì chúng ta có nhiệm vụ cần phải làm.

Tôi gắng hết sức mình." Không".

Sam gầm gừ và dừng ngay trước mặt tôi. Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi và một tiếng gầm phát ra từ kẽ răng anh ấy.

Có, người Alpha ra sắc lệnh, giọng nói của anh ta phồng lên với uy quyền của mình. Tối nay sẽ không có một chỗ hở nào trong kế hoạch của chúng ta cả. Em, Jacob, sẽ chiến đấu lại nhà Cullens với chúng tôi. Em, với Quil và Embry, sẽ đánh nhau với Jasper và Emmett. Em bắt buộc phải bảo vệ bộ lạc của chúng ta. Đó là lý do tại sao em tồn tại. Em sẽ phải hoàn thành nghĩa vụ của mình.

Hai vai của tôi khom xuống trong lúc cái mệnh lệnh đè nặng lên tôi. Chân của tôi sụp đổ, và tôi nằm dài trên bụng dưới chân anh ấy.

Không có người nào trong bầy có thể từ chối Alpha.

Chú thích:

(1) A Midsummer Night's Dream - truyện của Shakespeare nói về hai cặp nam nữ bị lạc vào rừng. Trong đêm đầu tiên mà họ ngủ trong rừng thì bị một con quỷ nghịch ngợm nhỏ thuốc tình yêu vào mắt. Thuốc đó làm cho người ta khi tỉnh dậy sẽ yêu ngay người đầu tiên mà họ nhìn thấy.

(2) Alpha - Thủ lĩnh của bầy sói.

Hùng đông

Chương 11

Hai thứ đầu tiên trong danh sách mà tôi sẽ không bao giờ làm.

Sam bắt đầu di chuyển những người khác vào đội hình trong khi tôi vẫn đứng dưới đất. Embry và Quil đang đứng bên cạnh, đợi tôi hồi phục và vào vị trí.

Tôi có thể cảm thấy được cái thế, sự cần thiết để đứng dậy và chỉ huy họ. Sự cường bách cứ lớn dần, và tôi chống lại một cách vô ích, nép mình xuống nơi tôi đang đứng.

Embry đang rên rỉ một cách lặng lẽ bên tai tôi. Cậu ấy không muốn nghĩ gì

hết, sợ rằng cậu ấy sẽ làm Sam lại chú ý tới tôi. Tôi cảm thấy sự van nài không lời để tôi đứng lên, để tôi có thể vượt qua và kết thúc nó.

Có sự sợ hãi trong bầu đàn, không nhiều cho bản thân nó nhưng cho tất cả. Chúng tôi không thể tưởng tượng rằng tất cả chúng tôi có thể sống sót hết qua đêm nay. Chúng tôi sẽ bị mất người anh em nào? Linh hồn nào sẽ rời chúng tôi mãi mãi? Chúng tôi sẽ tới thăm viếng gia đình tang thương nào vào sáng ngày mai?

Tâm trí tôi bắt đầu liên kết với họ, để suy nghĩ trong trạng thái hòa hợp, khi mà chúng tôi phải đương đầu với những nỗi sợ hãi. Như người máy, tôi đứng dậy và rũ bộ lông mình.

Embry và Quil gắt gỏng trong nhẹ nhõm. Quil đụng mũi cậu ấy vào tôi một lần.

Tâm trí của họ đang tràn đầy sự thách thức, nhiệm vụ của chúng tôi. Chúng tôi nhớ tới những buổi tối mà chúng tôi đã thấy gia đình Cullens luyện tập cho cuộc chiến với những con ma cà rồng mới sinh. Emmett Cullens là mạnh nhất, nhưng Jasper mới là vấn đề lớn hơn. Hẳn di chuyển nhanh như tia chớp - sức mạnh và tốc độ và cái chết cuộn lại thành một. Hẳn ta có bao nhiêu kinh nghiệm trong những thế kỷ mà hẳn đã sống? Đủ để tất cả các thành viên khác của gia đình Cullens xem hẳn như người hướng dẫn.

Tớ sẽ làm tiên phong, nếu cậu muốn ở bên cánh, Quil đề nghị. Tâm trí cậu ta có nhiều sự hăng hái hơn tất cả những người còn lại. Khi mà Quil thấy những chỉ dẫn của Jasper vào những buổi tối hôm đó, cậu ta muốn thử tài nghệ với con ma cà rồng ấy chết đi được. Đối với cậu ta, lần này sẽ là một cuộc thử thách. Cho dù biết mạng của mình đang bị nguy hiểm, cậu ta vẫn thấy như vậy. Pau cũng thích vậy, và những đứa nhóc chưa từng ra trận mạc kia, Collin và Brady cũng thế. Seth có lẽ cũng như xưa - nếu như kẻ địch lần này không phải là những người bạn của cậu ta.

Jake? Quil huých tôi. Cậu muốn tấn công như thế nào?

Tôi chỉ lắc đầu. Tôi không thể tập trung được - sự ép buộc phải phục tùng mệnh lệnh khiến cho tôi cảm thấy như những bắp thịt của mình đang bị giựt dây như những con rối. Một chân bước tới, chân khác theo sau.

Seth đang bị kéo đằng sau Collin và Brady - Leah chỉ về điểm đó. Chị ấy lờ Seth ra trong khi bàn kế hoạch với những người khác, và tôi có thể thấy rằng chị ấy thà bỏ cậu ta ra ngoài cuộc chiến. Có một góc nhỏ về thiên chức phụ nữ trong cảm giác của chị ấy dành cho em của mình. Chị ấy ước rằng Sam sẽ bảo cậu ta về nhà. Seth không nghe được sự hoài nghi của Leah. Cậu ta cũng đang điều chỉnh lại những sợ hãi này điều khiển con rối hư tôi.

Có lẽ nếu cậu ngừng việc kháng cự lại-, Embry khẽ nói.

Hãy tập trung vào phần của chúng ta. Những tên bự con. Chúng ta có thể quật ngã họ. Chúng ta mạnh hơn họ! Quil đang tự cổ vũ tinh thần cậu ấy -

giống như những lời động viên trước một trận đấu lớn
Tôi có thể thấy nó dễ dàng như thế nào - chẳng nghĩ gì hết ngoại trừ phần của tôi. Thật không khó để tưởng tượng tấn công Jasper và Emmett. Chúng tôi đã gần như vậy trước đây rồi. Tôi nghĩ về họ như là kẻ thù của mình trong một thời gian dài. Tôi có thể lại làm như vậy lúc này.
Tôi chỉ phải quên đi rằng họ cũng đang bảo vệ cùng một thứ mà tôi sẽ bảo vệ. Tôi phải quên đi lý do tại sao tôi lại muốn họ thắng-..
Jake, Embry nhắc nhở. Hãy tập trung vào trận đấu.
Hai chân tôi di chuyển một cách chậm chạp, trì lại sự níu kéo của những sợi dây điều khiển rồi.
Không có tác dụng gì đâu, Embry lại khẽ nói.
Cậu ta đã đúng. Tôi cuối cùng thì cũng sẽ làm điều mà Sam muốn, nếu anh ta sẽ phải ép buộc. Và anh đã làm thế. Hiển nhiên rồi.
Có một lý do tốt cho quyền lực của một thủ lĩnh. Cho dù bầy đàn có mạnh như chúng tôi đi chăng nữa thì cũng chẳng là gì nếu không có một người lãnh đạo. Chúng tôi phải cùng tiến cùng lui, suy nghĩ cùng với nhau để có thể có hiệu quả. Và như vậy đòi hỏi phải có một người đứng đầu.
Nhưng nếu lần này Sam sai thì sao? Không ai có thể làm gì cả. Không ai có thể chống lại quyết định của anh ấy.
Ngoại trừ.
Và có một cái - ý nghĩ mà tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ muốn có. Nhưng bây giờ, với hai chân tôi đang bị trói bởi những sợi dây điều khiển rồi, tôi nhận ra rằng có một sự ngoại lệ với nhẹ nhõm - nhiều hơn nhẹ nhõm nữa, với một niềm vui dữ tợn.
Không ai có thể chống lại quyết định của thủ lĩnh - ngoại trừ tôi.
Tôi chẳng kiếm gì cả. Nhưng có nhiều thứ đã có sẵn trong tôi, những thứ mà tôi đã được thừa hưởng một cách tự nhiên.
Tôi chưa bao giờ muốn lãnh đạo bầy đàn. Tôi không muốn làm việc đó lúc này. Tôi không muốn những trách nhiệm về số phận của chúng tôi đè nặng lên hai vai tôi. Sam thì giỏi hơn về việc đó hơn tôi rất nhiều lần.
Và tôi không sinh ra để khuất phục anh ta.
Những gông cùm rớt ra khỏi người tôi ngay trong giây phút tôi nắm lấy quyền con trưởng của mình. (1)
Tôi có thể cảm thấy được nó đang bao quanh tôi, cả sự tự do và luôn cả một nguồn sức mạnh kỳ lạ và ít ỏi của mình. Ít ỏi vì sức mạnh của một thủ lĩnh là từ bầy đàn của anh ta, và tôi không có bầy đàn. Trong một giây, sự cô độc bao trùm lấy tôi.
Tôi không có bầy đàn lúc này.
Nhưng tôi đứng thẳng và mạnh mẽ khi tôi bước tới nơi Sam đang đứng bàn kế hoạch với Paul và Jared. Anh ta quay lại khi nghe tiếng động lúc tôi bước

tới, và đôi mắt của anh ta nhú lại.

"Không"- tôi nói lại với anh ta.

Anh ta nghe được ngay lập tức, nghe được cả sự chộn mà tôi đã quyết định bằng âm điệu của giọng nói thủ lĩnh trong những ý nghĩ đó của tôi.

Anh ta nháy lại nửa bước với một tiếng kêu ăng ăng trong sừng sốt.

-Jacob? Cậu đã làm gì vậy?

-Tôi sẽ không đi theo anh, Sam ạ. Không đi theo những điều quá sai lầm.

Anh ta nhìn tôi không chớp mắt, thật sừng sốt. "Cậu sẽ-cậu sẽ chọn kẻ thù của cậu thay vì gia đình của cậu à?"

-Họ không phải - Tôi lắc đầu, khẳng định rõ - Họ không phải kẻ thù của chúng ta. Họ chưa bao giờ là thế. Cho đến khi tôi thật sự nghĩ đến việc phải hủy diệt họ, nghĩ thật kỹ, --Tôi không thấy điều đó. Đây không phải về họ, anh ta gầm gừ tôi. Đây là về Bella. Cô ta chưa bao giờ là người dành cho cậu, cô ta chưa bao giờ chọn cậu, nhưng cậu cứ tiếp tục vứt bỏ đời mình vì cô ta!

Những từ ngữ thật là nặng nề, nhưng đều là sự thật. Tôi nuốt vào một đồng không khí, nén vào trong.

-Có lẽ anh đúng. Nhưng anh đang hủy diệt cả bầy đàn vì cô ta đẩy Sam.

Không cần biết bao nhiêu người trong chúng ta sống sót qua tối nay, họ sẽ luôn luôn mang tội danh giết người trên tay.

-Chúng ta phải bảo vệ gia đình chúng ta!

-Tôi biết anh đã quyết định, Sam ạ. Nhưng anh không quyết định cho tôi được nữa.

-Jacob - cậu không thể phản bội lại bộ lạc.

Tôi nghe mệnh lệnh của thủ lĩnh vọng lại gấp hai lần, nhưng lần này nó không còn trọng lượng nữa. Nó không còn tác dụng đối với tôi nữa. Anh ta nghiêng quai hàm lại, cố gắng ép buộc tôi phản ứng lại câu anh ta nói.

Tôi chăm chú nhìn vào đôi mắt giận dữ của anh ta. "Con trai của Ephraim Black không phải sinh ra để tuân theo con trai của Levi Uley".

-Có phải vậy không, Jacob Black? Con giận dữ của anh ta tăng dần và cái mồm của anh ta nhe ra để lòi ra mấy cái răng nanh. Paul và Jared đứng bên cạnh anh ta gầm gừ và sẵn sàng tấn công. -Cho dù cậu có đánh bại tôi, bầy cũng sẽ không bao giờ đi theo cậu.

Lúc này tôi giật mình lùi lại, sự ngạc nhiên rên rỉ thoát ra khỏi miệng tôi.

-Đánh bại anh? Tôi không tính đánh nhau với anh đâu Sam.

-Vậy thì kế hoạch của cậu là gì? Tôi sẽ không đứng ngoài để mà cậu có thể bảo vệ cái trứng quái vật ma cà rồng đó bằng sự trả giá của bộ lạc.

-Tôi không nói anh phải đứng ngoài. Nếu anh ra lệnh cho họ đi theo anh - Tôi sẽ không bao giờ bắt họ làm trái ý muốn của họ.

Đuôi của anh ta quất tới quất lui như là anh ta chùn lại vì sự chỉ trích trong

giọng nói của tôi. Sau đó anh ta tiến tới một bước để mà chúng tôi có thể mặt đối mặt, hàm răng nhô ra của anh ta chỉ cách vài phân với tôi. Tôi đã không để ý rằng tôi đã cao hơn anh ta cho đến lúc này.

-Không thể có nhiều hơn một thủ lĩnh. Bầy đàn đã chọn tôi. Cậu sẽ chia cắt chúng ta ra tới nay à? Cậu sẽ chống lại những người anh em của cậu à? Hay cậu sẽ kết thúc điều điên rồ này và gia nhập lại với chúng tôi?

Mỗi một chữ đều được phủ lên bằng mệnh lệnh, nhưng nó không thể đọng tới tôi nữa. Dòng máu thủ lĩnh đang chảy xuyên suốt trong người tôi. Tôi có thể hiểu tại sao không bao giờ có nhiều hơn một thủ lĩnh nam trong một bầy đàn. Cơ thể tôi đang đáp lại sự thách thức đó. Tôi có thể cảm thấy bản năng bảo vệ quyền lợi của mình đang lớn dần lên bên trong thân thể. Con sói nguyên thủy hoang dã trong tôi căng thẳng vì một cuộc chiến tranh giành quyền lực.

Tôi tập trung tất cả sức lực để kiềm chế lại cái phản ứng đó. Tôi sẽ không rơi vào trận đánh vô nghĩa và tiêu cực với Sam. Anh ta vẫn là người anh em của tôi, cho dù tôi đã từ chối anh ta.

-Chỉ có duy nhất một thủ lĩnh cho bầy đàn này. Tôi không tranh cãi về điều ấy. Tôi chỉ chọn đi con đường của tôi thôi.

-Cậu có còn thuộc về bộ tộc nữa không Jacob?

Tôi nao núng.

-Tôi không biết Sam ạ. Nhưng tôi biết là -

Anh ta lùi về sau khi nhận ra được sức mạnh của thủ lĩnh trong giọng nói của tôi. Nó ảnh hưởng đến anh ta nhiều hơn là của anh ta đối với tôi. Bởi vì tôi được sinh ra để chỉ huy anh ta.

-Tôi sẽ đứng giữa các người và gia đình Cullens. Tôi sẽ không chỉ đứng nhìn khi bầy đàn giết người vô tội - thật khó khi dùng từ đó cho ma ca rồng, nhưng đó là sự thật - người. Bầy đàn tốt hơn thế. Hãy lãnh đạo họ theo đúng hướng nhé Sam.

Tôi quay lưng về phía anh ta, và một bản đồng ca những tiếng tru xé toạc bầu không khí xung quanh tôi.

Chôn chặt những cái móng vào đất, tôi chạy nhanh khỏi những tiếng kêu ta mà tôi đã gây ra. Tôi không còn nhiều thời gian nữa. Ít nhất thì chỉ có Leah là người duy nhất bắt kịp tôi, mà tôi cũng đã bắt đầu trước rồi. Tiếng tru tan dần sau một quãng, và tôi thấy thoải mái khi âm thanh đó tiếp tục xé tan màn đêm yên tĩnh. Họ vẫn chưa đuổi theo tôi.

Tôi phải cảnh báo gia đình Cullens trước khi bầy đàn có thể hồi phục và ngăn cản tôi. Nếu gia đình Cullens được chuẩn bị sẵn, điều đó có thể cho Sam một lý do để suy nghĩ lại chuyện này trước khi quá trễ. Tôi chạy nước rút về ngôi nhà trắng mà tôi vẫn ghét, bỏ lại sau lưng nhà của mình. Nhà đã không còn thuộc về tôi nữa. Tôi đã quay lưng lại với nó.

Ngày hôm nay đã bắt đầu như bao ngày khác. Về nhà sau khi tuần tiễu với bữa sáng có nho khô cùng Billy và Rachel, chương trình TV dở ẹc, cãi nhau vất vả với Paul-Làm thế nào mà nó thể hoàn toàn thay đổi, trở nên không thật như thế này? Bằng cách nào mà mọi thứ có thể bị mất trật tự và đảo lộn để rồi tôi đang ở đây, thật đơn độc, một thủ lĩnh không tự nguyện, bỏ rơi anh em, chọn ma cà rồng thay vì họ?

Tiếng động mà tôi đang sợ hãi cắt ngang những suy nghĩ mê muội của tôi - nó là tiếng của những cái móng nhỏ cào vào đất, đang đuổi theo tôi. Tôi ném mình về phía trước, như tên lửa vào khu rừng tối đen. Tôi chỉ phải đến gần hơn để Edward có thể nghe được sự cảnh báo trong đầu mình. Leah sẽ không thể dừng tôi lại một mình.

Và sau đó tôi bắt được cảm xúc của những suy nghĩ đằng sau tôi. Không phải giận dữ mà là nhiệt tình. Không phải rượt theo-mà là đi theo.

Những bước chân của tôi rời rạc, lao đảo hai bước trước khi trở lại bình thường.

-Đợi em với. Chân em không có dài như chân anh đâu.

-SETH! Cậu nghĩ cậu đang làm gì vậy? Về nhà đi.

Cậu ta không trả lời, nhưng tôi có thể cảm thấy sự sôi nổi của cậu ta khi cậu ta rượt kịp tôi. Tôi có thể nhìn xuyên qua được đôi mắt cậu ta khi cậu ta có thể nhìn xuyên qua đôi mắt tôi. Cảnh tượng tối nay đối với tôi thật âm đảm - phủ đầy một sự tuyệt vọng. Đối với cậu ta thì nó là một sự hy vọng.

Tôi đã không nhận ra là mình đang chậm lại, nhưng bất thành linh cậu ta ở bên sườn tôi, chạy ở vị trí kế bên.

-Anh không nói đùa đâu Seth! Đây không phải là nơi dành cho em. Đi ra khỏi đây.

-Con sói vừa cao vừa ốm, rậm nắng khịt mũi. Em cũng hộ anh, Jacob. Em nghĩ là anh đã đúng. Và em sẽ không đứng đằng sau Sam khi mà -

-Ồ đúng ! cậu sẽ phải đứng đằng sau Sam! Đem cái móng đầy lông của cậu về La Push ngay và làm theo những gì mà Sam bảo cậu làm.

-Không.

-Đi ngay Seth!

-Đó có phải là mệnh lệnh không Jacob?

Câu hỏi của cậu ta làm tôi khựng lại. Tôi thẳng ngay lại, móng tôi khoét sâu xuống vũng lầy.

-Anh sẽ không ra lệnh cho bất cứ người nào làm việc gì hết. Anh chỉ nói với em những cái mà em đã biết.

Cậu ta ngồi xuống trên hai chân sau kế bên tôi. Em sẽ nói cho anh biết những cái mà em biết - Em biết rằng bây giờ là một sự yên tĩnh khủng khiếp. Anh không để ý sao?

Tôi chớp mắt. Tôi quất đuôi một cách bồn chồn khi tôi nhận ra rằng việc mà

cậu ta nói mang một ý nghĩa sâu xa hơn nữa. Nó không yên tĩnh như bình thường. Những tiếng tru vẫn đầy trong không gian, xa xa về hướng tây.

-Họ vẫn chưa biến hình trở lại, Seth nói.

Tôi đã biết vậy. Bầy đàn đang trong tình trạng báo động đỏ lúc này. Họ sẽ phải sử dụng liên kết tâm trí để thấy mọi nơi một cách rõ ràng. Nhưng tôi đã không thể nghe việc mà họ đang suy nghĩ. Tôi chỉ có thể nghe Seth. Không một ai khác.

-Em xem ra bầy đàn bị phân chia không thể liên kết được. Hừ. Đoán rằng không có lý do cho phụ thân chúng ta biết tới điều này trước đây. "Bởi vì trước đây không có lý do để phân ra bầy đàn.. Chưa bao giờ có đủ người sói cho hai bầy đàn. Wow. Thật sự yên tĩnh. Có hơi chút kỳ quái. Nhưng cũng có phần tốt, anh có nghĩ vậy không? Em cược rằng nó sẽ dễ dàng hơn, giống như thế này, cho Ephraim và Quil và Levi. Không thể làm nhảm chỉ với ba người. Hay chỉ có hai.

-Im đi, Seth.

-Tuân lệnh sếp.

-Thôi đi! Không có hai bầy đàn. Chỉ có Một bầy đàn, và đó là anh. Vậy thôi. Thế nên em có thể về nhà rồi.

-Nếu không có hai bầy đàn, vậy thì tại sao chúng ta chỉ có thể nghe lẫn nhau mà không nghe được những người khác? Em nghĩ rằng khi anh quay lưng lại với Sam, đó là một bước đầy trọng đại. Một sự thay đổi. Và khi em đi theo anh, em nghĩ đó cũng đầy trọng đại luôn.

-Em nói có lý, tôi thừa nhận. Nhưng những cái có thể thay đổi thì có thể thay đổi lại ngay.

Cậu ta đứng dậy và bắt đầu phi nước kiệu về hướng bắc. Không có thời gian để tranh luận về việc đó lúc này. -Chúng ta nên di chuyển trước khi Sam...

Cậu ta đã đứng về phần đó. Không còn thời gian cho cuộc tranh luận này.

Tôi lại chạy tiếp tục, không ép buộc bản thân mình quá nhiều. Seth vẫn sát gót tôi, giữ vị trí thứ hai trong truyền thống ở bên sườn phải của tôi.

-Em có thể chạy ở vị trí khác nữa, cậu ta nghĩ, mũi cậu ta hạ xuống một chút. Em không đi theo anh bởi vì em muốn lên chức đầu.

-Chạy bất cứ chỗ nào mà em muốn. Chẳng có gì phân biệt với anh cả.

Không có âm thanh của sự truy kích nhưng chúng tôi đều bước lên một chút cùng một lúc. Giờ tôi đã lo lắng. Nếu tôi không thể biết được tâm trí của bầy đàn, việc đó sẽ gây khó khăn hơn nữa. Tôi không có nhiều lợi thế để cảnh báo về cuộc tấn công nhiều hơn gia đình Cullens.

-Chúng ta sẽ đi tuần tiểu, Seth đề nghị.

-Và chúng ta phải làm gì nếu bầy đàn thách đấu chúng ta? Mắt tôi nhú lại.

Tấn công anh em của chúng ta à? Chị của em ư?

-Không - chúng ta nên báo động cho họ và lùi lại.

-Trả lời hay đấy. Nhưng sau đó thì thế nào? Anh không nghĩ là...

-Em biết, cậu ta đồng ý. Lần này đã giảm tự tin.

-Em cũng không nghĩ là em sẽ đánh nhau với họ. Nhưng họ cũng sẽ không vui về gì với ý kiến tấn công chúng ta hơn là chúng ta sẽ tấn công họ đâu. Đó có thể đủ để ngăn chặn họ ở đó. Thêm nữa, giờ chỉ còn có 8 người họ thôi.

-Đừng quá... Tôi phải mất một phút để quyết định một từ đúng. Lạc quan. Nó làm anh sắp nổi điên lên.

-Không sao cả. Anh muốn em hoàn toàn chán nản và tuyệt vọng, hay chỉ là im miệng?

-Im lặng.

-Cái đó em làm được.

-Thật không? Không giống như thế.

Cậu ta cuối cùng đã im thật.

Và sau đó chúng tôi băng qua đường và di chuyển xuyên qua khu rừng bao bọc căn nhà của gia đình Cullens. Edward đã có thể nghe chúng tôi chưa?

-Có lẽ chúng ta nên nghĩ tới vài chuyện như là, "Chúng tôi đến trong hòa bình".

-Thử đi.

-Edward? Cậu ta thử gọi cái tên. "Edward? anh có đó không? Được rồi, giờ em cảm thấy mình hơi bị ngu rồi đó".

-Em nói nghe cũng ngu nữa.

-Nghĩ anh ta có nghe thấy chúng ta không?

Lúc này chúng tôi đang ở ít hơn một dặm bên ngoài. "Anh nghĩ vậy. Hey Edward. Nếu anh có thể nghe tôi - đi vòng ra cái xe kéo, tên hút máu. Anh gặp rắc rối rồi."

-Chúng ta gặp rắc rối rồi, Seth sửa lại.

Sau đó chúng tôi băng qua hàng cây vào bãi cỏ lớn. Căn nhà tối đen nhưng không trông rỗng. Edward đang đứng trên bậc tam cấp giữa Emmett và Jasper. Họ đều trắng như tuyết dưới ngọn đèn mờ mờ.

"Jacob? Seth? Có chuyện gì vậy?"

Tôi chậm lại và lùi lại vài bước. Cái mùi quá nồng qua mũi, cái mũi làm cảm thấy nó thật sự đốt cháy tôi. Seth rên rỉ trong lặng lẽ, chân chừ, và sau cậu ta cũng lùi lại sau lưng tôi.

Để trả lời câu hỏi của Edward, tôi để đầu óc mình diễn lại toàn bộ sự đối chất với Sam, diễn lại từ đầu. Seth cùng nghĩ với tôi, làm đầy những chỗ hổng, cho thấy những cảnh tượng từ một góc độ khác. Chúng tôi dừng lại khi chúng tôi đến đoạn về "cái bụng", bởi vì Edward rít lên một cách giận dữ và nhảy ra khỏi bậc tam cấp.

"Họ muốn giết Bella?". hấn ta gầm gừ một cách thẳng thừng.

Emmett và Jasper, đã không nghe được phần đầu tiên của cuộc đối thoại, xem câu hỏi không có âm điệu của hắn ta như là một lời khẳng định»nh. Họ liền đến ngay bên hắn ta như tia chớp, nhe răng ra khi họ tiến đến chúng tôi.

-Hey, now, Seth nghĩ, lùi lại.

-"Em, Jazz - không phải họ! Những kẻ khác. Đàn sói đang tới."

Emmett và Jasper đứng đưa trên gót chân; Emmett quay qua Edward trong khi Jasper vẫn khóa mắt vào chúng tôi.

"Vấn đề của họ là gì?". Emmett hỏi.

"Giống như của em", Edward rít lên. "Nhưng họ có kế hoạch riêng của họ để đối phó nó. Hãy tập trung những người khác. Gọi Carlisle! Bố và Esme phải quay về đây ngay."

Tôi rên rỉ một cách không yên tâm. Họ đã bị chia ra.

"Họ không xa lắm đâu", Edward nói với một giọng như chết ròi trước đây.

Em sẽ đi xem sao, Seth nói. Chạy theo chu vi phía tây thôi. "Em sẽ bị nguy hiểm không Seth?". Edward hỏi.

Seth và tôi trao đổi một cái liếc nhanh.

-Không nghĩ vậy, chúng tôi nghĩ cùng với nhau.

Và sau đó tôi thêm vào-" Nhưng có thể tôi nên đi. Phòng khi.."

-Họ có thể sẽ ít thách đấu em, Seth chỉ ra. Em chỉ là một đứa con nít đối với họ. Em cũng chỉ là một đứa con nít đối với anh thôi nhóc.

-Em ra khỏi đây đây. Anh cần phải phối hợp với gia đình Cullens.

Cậu ta quay lại và bắn vào màn đêm. Tôi không định ra lệnh cho Seth nên tôi để cậu ta đi. Edward và tôi đối mặt với nhau trong bãi cỏ tối đen. Tôi có thể nghe Emmett lầm bầm vào phone. Jasper đang nhìn nơi mà Seth đã biến vào trong khu rừng. Alice xuất hiện ngay bậc tam cấp và sau đó, sau một lúc nhìn tôi chăm chú với một cặp mắt lo lắng trong một khắc dài, cô ta di chuyển tới bên Jasper. Tôi đoán rằng Rosalie đang ở trong với Bella. Vẫn đang canh gác cho cô ấy - khỏi những nguy hiểm sai lầm.

"Đây không phải là lần đầu tiên tôi nợ cậu lòng biết ơn của tôi, Jacob ạ",

Edward khẽ nói. "Tôi sẽ không bao giờ đòi hỏi việc đó từ cậu."

Tôi nghĩ về việc mà hắn ta đã hỏi tôi vào lúc sớm hơn hôm nay. Khi nó xảy ra với Bella, sẽ không có bất cứ đường rãnh nào mà hắn không vượt qua.

Đúng vậy, anh sẽ thế.

Hắn ta nghĩ về nó và sau đó gật đầu. "Tôi cho rằng cậu đúng về chuyện đó".

Tôi thở dài một cách nặng nhọc. Ừm, đây không phải là lần đầu tiên rằng

"tôi không làm vậy vì anh." "Đúng", hắn ta lầm bầm.

Xin lỗi tôi đã không làm được gì hơn hôm nay. Nói với anh rồi cô ấy sẽ không nghe lời tôi đâu.

"Tôi biết. Tôi chưa bao giờ thật sự tin rằng cô ấy sẽ. Nhưng..."

Anh phải thử. Tôi hiểu rồi. Cô ấy có khá hơn không?

Giọng nói và mắt anh ta trở nên trống rỗng.

"Tệ hơn", anh ta thở ra.

Tôi không muốn để những từ đó thấm vào tôi. Tôi thấy biết ơn khi Alice nói chuyện.

"Jacob, cậu có thể đổi lại hình dạng không?". Alice hỏi. "Tôi muốn biết có chuyện gì đang xảy ra". Tôi lắc đầu cùng lúc Edward trả lời.

"Cậu ta phải giữ liên kết với Seth."

"Vậy thì em có thể tử tế để kể với chị chuyện gì đang xảy ra không?"

Hắn ta giải thích bằng những câu ngắn gọn và không có cảm xúc. "Bầy sói nghĩ Bella sẽ trở thành vấn đề. Họ nhìn thấy trước sự nguy hiểm tiềm tàng từ... Từ cái mà cô ấy đang mang trong bụng. Họ cảm thấy nhiệm vụ của họ là phải giải quyết mọi nguy hiểm đó. Jacob và Seth tách ra khỏi bầy sói để tới cảnh báo cho chúng ta. Những người còn lại đang kế hoạch để tấn công tôi nay."

Alice rít lên, quay đi khỏi chỗ tôi. Emmett và Jasper trao đổi một cái liếc nhanh, và sau đó mắt của họ nhìn ngang qua hàng cây.

Không có ai ngoài đó, Seth báo cáo. Tất cả đều im lặng ở phía tây đằng trước. Họ có thể đi vòng quanh.

Em sẽ lộn lại.

"Carlisle và Esme đang trên đường về", Emmett nói. "Nhiều nhất là hai chục phút."

"Chúng ta nên bàn trước vị trí phòng thủ", Jasper nói.

Edward gật đầu. "Chúng ta hãy vào bên trong."

Tôi sẽ chạy theo chu vi với Seth. Nếu tôi đi quá xa để anh có thể nghe được tôi, hãy lắng nghe tiếng tru của tôi.

"Tôi sẽ nghe."

Họ quay vào trong nhà, mắt nhìn khắp mọi nơi.

Trước khi họ vào đến bên trong, tôi quay đi và chạy về hướng tây.

-Em vẫn chưa tìm được gì nhiều, Seth nói với tôi.

-Anh sẽ đi nửa vòng tròn. Di chuyển nhanh lên, chúng ta không muốn họ có cơ hội để lên qua chúng ta đâu.

Seth lao đảo tiến tới bằng một tốc độ cực nhanh.

-Chúng tôi chạy trong lặng lẽ, và nhiều phút trôi qua. Tôi lắng nghe những tiếng động xung quanh cậu ta, kiểm tra lại sự nhận định của cậu ấy.

-Này anh - có thứ gì đó di chuyển đến rất nhanh! cậu ta cảnh báo tôi sau mười lăm phút im lặng.

-Trên đường của em!

-Giữ nguyên vị trí của em đi - Anh không nghĩ đó là bầy đàn đâu. Nó nghe khác đấy. Seth-

Nhưng cậu ta ngừng được cái mùi đang đến gần từ gió, và tôi đọc được nó

trong tâm trí cậu ấy.

-Ma cà rồng. Chắc rằng đó là Carlisle.

-Seth, lùi lại. Đó có thể là người khác nữa.

-Không phải, là họ đấy. Em nhận ra được mùi này.

-Đợi đã. Em sẽ biến hình để giải thích với họ.

-Seth, anh không nghĩ là -

-Nhưng cậu ta đã đi mất.

Thật lo lắng, tôi đua nhanh về phía biên giới phía tây. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có chuyện gì xảy ra với cậu ta khi ...

Hùng đông

Chương 12

Một số người không hiểu được khái niệm của từ "không hoan nghênh"

Tôi đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Mặt trời đã giấu mình sau những cụm mây một giờ trước - khu rừng giờ thành màu xám xịt thay vì tối tăm như lúc trước. Seth nằm co tròn lại và rồi ngủ mất vào khoảng một giờ sáng, và tôi đánh thức cậu ta dậy lúc bình minh để đi ca. Ngay cả sau khi đi tuần suốt đêm, tôi cũng rất khó khăn để bắt đầu óc mình im lặng đủ để ngủ vô, cuối cùng cũng nhờ tới sự giúp đỡ của những bước chân theo nhịp điệu đều đặn như ru ngủ của Seth. Một, hai - ba, bốn, một, hai - ba, bốn - dum dum-dum dum - những bước chân cứ dẫm đều trên mặt đất ẩm ướt, cứ lặp đi lặp lại trong lúc cậu ta đi vòng quanh vùng đất của nhà Cullens. Chúng tôi đã tạo ra một đường mòn trên bước đường đi của mình rồi. Suy nghĩ của Seth hoàn toàn trống rỗng, chỉ là một vết mập mờ của màu xanh và màu xám của cây cối khi cậu ta chạy qua. Nó thật yên tĩnh. Điều đó giúp đỡ lấp đầy đầu tôi với những gì mà cậu ta thấy thay vì để những ý niệm của bản thân tôi chiếm giữ.

Và rồi tiếng tru nhưóc của Seth quá vỡ buổi sáng sớm yên tĩnh ấy.

Tôi lao đảo đứng dậy từ mặt đất, hai chân trước của tôi phóng đi nhanh chóng trước khi hai chân sau đã hoàn toàn đứng dậy. Tôi chạy đua hướng về nơi mà Seth đang bị đông cứng ở đó, lắng nghe bước đi của những bàn chân chạy về hướng chúng tôi.

-Chào buổi sáng, hai cậu bé.

Một tiếng rên rỉ đầy sừng sốt phát ra từ kẽ răng của Seth. Và rồi cả hai chúng tôi cùng gầm gừ khi mà chúng tôi đọc được sâu hơn vào những ý nghĩ mới kia.

-Ôi, má ơi! Đi chỗ khác đi, Leah! Seth rên lên.

Tôi dừng lại khi tôi tới được chỗ Seth, cậu ta đang ngửa đầu ra sau, chuẩn bị để tru lên lần nữa - lần này là để oán trách.

-Im đi, Seth.

-Được thôi. Ugh! Ugh! Ugh! Cậu ta thút thít và cào vào mặt đất, tạo ra những vết cào sâu trên nền đất mềm kia.

Leah chạy lon ton vào tầm mắt của chúng tôi, thân thể nhỏ màu xám của chị ta đi len lỏi xuyên qua những bụi cây thấp.

-Thôi rên rĩ đi Seth. Em thật trẻ con quá.

Tôi găm gù với cô ta, hai tai tôi nằm bẹp xuống đầu mình. Chị ta tự động nhảy lùi lại một bước.

-Chị nghĩ chị đang làm gì ở đây vậy, Leah?

Chị ấy thở ra một tiếng thở dài đầy mệt mỏi." Điều đó đã khá rõ rồi, không phải sao? Tôi gia nhập vào cái bầy nhỏ nhắn, nổi loạn của cậu. Những con chó canh cửa cho ma cà rồng." Chị ấy sửa ra một tràng cười nhỏ đầy châm biếm.

-Không, chị không có gia nhập đâu. Quay lại đi trước khi tôi xé toạc một trong những cái gân chân của chị.

-Làm như cậu có thể bắt được tôi ấy. Chị ta mỉm cười và hạ mình xuống trong tư thế chuẩn bị phóng đi. "Muốn đua không hử người chỉ huy can đảm?"

Tôi hít một hơi sâu, làm đầy phổi của mình cho tới khi bụng mình căng phồng ra. Sau đó, khi tôi chắc chắn rằng mình sẽ không hét lên, tôi thở ra nhanh chóng.

-Seth, đi cho người nhà Cullens biết đó chỉ là người chị ngớ ngẩn của em thôi - tôi nghĩ những từ này một cách gay gắt nhất có thể. Anh sẽ giải quyết chuyện ở đây.

-Đi liền đây! Seth quá mừng khi có thể rời khỏi đây. Cậu ta biến mất hướng về căn nhà.

Leah nhăn mặt, và chị ấy ngả người về hướng cậu ấy, lông trên cổ chị ta dựng đứng lên. Cậu để nó chạy tới chỗ mấy con ma cà rồng một mình ah?

-Tôi chắc rằng cậu ta thà để họ giết cậu ấy còn hơn là ở với chị thêm một phút nào nữa.

-Im đi, Jacob. Oops, tôi xin lỗi - ý tôi là, im đi, người Alpha cao quý nhất.

-Chị làm cái quái gì ở đây?

-Cậu nghĩ là tôi sẽ ngồi nhà trong khi đưa em trai của mình tình nguyện làm đồ chơi cho bọn ma cà rồng găm khi ngứa răng ah?

-Seth không muốn hay cần sự bảo vệ của chị. Thực tế là không ai muốn chị ở đây.

-Oooh, ouch, cái này sẽ để lại vết thương sâu đấy. Ha, chị ta sửa. Nói cho tôi

biết ai muốn tôi ở đây, rồi tôi sẽ biến mất ngay.

-Vậy chuyện này không phải dính gì tới Seth phải không?

-Đương nhiên là có rồi. Tôi chỉ là chỉ ra cho cậu thấy đây không phải là lần đầu tiên tôi trở thành người không được hoan nghênh. Đó không phải là điều cản trở gì, nếu cậu hiểu ý tôi.

Tôi nghiêng rặng lại và cố gắng giữ cho đầu mình bình tĩnh.

-Có phải Sam kêu chị tới không?

-Nếu tôi ở đây vì mục đích của Sam, thì cậu đã không thể nghe thấy tôi.

Lòng trung thành của tôi đã không còn thuộc về anh ta nữa.

Tôi lắng nghe thật cẩn thận những ý nghĩ trộn lẫn với những từ ngữ đó. Nếu đây là một thủ đoạn hay một sự đánh lạc hướng, thì tôi phải thật tỉnh táo đủ để nhìn rõ nó. Nhưng trong đầu chị ta không có gì cả. Lời tuyên bố của chị ta hoàn toàn là sự thật. Gần như là một sự thật đầy tuyệt vọng, không vừa ý.

-Bây giờ thì chị trung thành với tôi sao? Tôi hỏi đầy mỉa mai. Uh-huh. Đúng rồi.

-Lựa chọn của tôi hoàn toàn có hạn. Tôi cố gắng chọn cái tốt nhất trong những lựa chọn mà tôi có. Tin tôi đi, tôi không thích thú gì với điều này hơn cậu bao nhiêu đâu.

Điều đó không phải là sự thật. Có một chút gì đó gần giống như là sự sôi nổi trong đầu óc của chị ta. Chị ấy không vui vẻ gì về điều này, nhưng chị ấy cũng có một ít thích thú rất kì quặc. Tôi thăm dò trí óc chị ấy, cố gắng để hiểu được nguyên do.

Chị ấy nổi giận, phật ý về sự xâm nhập đó của tôi. Tôi thường thường cố gắng để làm lơ Leah - tôi chưa bao giờ cố thử để hiểu chị ấy trước đây cả. Chúng tôi bị gián đoạn bởi Seth, người đang nghĩ về lời giải thích của cậu ta với Edward. Leah rên rỉ một cách lo âu. Gương mặt của Edward, đứng ở khung cửa sổ giống tôi qua, không bày tỏ một sự phản ứng nào trước tin mới đó. Đó là một khuôn mặt trống rỗng, tê liệt.

Wow, anh ta nhìn thật tệ, Seth lầm bầm một mình. Con ma cà rồng cũng không phản ứng gì với ý nghĩ đó. Anh ta biến mất vào căn nhà. Seth xoay quanh và trở về với chúng tôi. Leah bốt căng thẳng một chút.

-Chuyện gì đang xảy ra vậy? Leah hỏi. Tường thuật lại mọi chuyện cho tôi biết với.

-Không cần thiết phải thế. Chị không ở lại đây đâu.

-Thật ra, thưa ngài Alpha, tôi sẽ ở lại. Bởi vì rõ ràng là tôi phải thuộc về một người nào đó - và đừng nghĩ là tôi chưa thử tự lập môn hộ, chính bản thân cậu phải biết rõ là điều đó là không thể nào - tôi đã chọn cậu.

-Leah, chị không ưa tôi. Tôi cũng không thích chị.

-Cảm ơn, người chỉ huy lúc nào cũng phát biểu những điều hiển nhiên ạ.

Điều đó không quan trọng. Tôi ở lại với Seth.

-Chị không thích ma cà rồng. Chị không cảm thấy là có một chút xung đột về lợi ích ngay đó sao?

-Câu cũng đâu có thích ma cà rồng.

-Nhưng tôi có cùng một mục tiêu để bảo vệ với họ. Chị thì không.

-Tôi sẽ giữ khoảng cách với họ. Tôi có thể chạy tuần tra ngoài này, giống như Seth.

-Và tôi có thể tin tưởng vào chị với chuyện đó ah?

Chị ấy duỗi cổ mình ra, nhún người lên đầu ngón chân, cổ găng đứng cao bằng tôi để có thể nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi sẽ không bao giờ phản bội bầy đàn của mình.

Tôi muốn ngứa cổ ra sau và tru lên, giống như Seth làm vừa nãy. Đây không phải là bầy đàn của chị! Đây còn không phải là một bầy đàn gì nữa. Chuyện này chỉ có tôi, tự mình hành động! Có chuyện gì với người nhà Clearwaters vậy? Tại sao các người không để tôi được yên?

Seth, mới đi tới sau lưng chúng tôi, nhăn mặt; tôi đã làm tổn thương cậu ấy. Tuyệt thật.

-Em đã rất có ích mà, phải không, Jake?

-Em đã không làm nhiều điều phiền phức lắm, nhóc ah, nhưng nếu em và Leah là một hợp thể không thể tách rời - nếu điều duy nhất để đuổi chị ấy đi là em phải về nhà thì... -Chắc, em có thể trách anh khi anh muốn em về nhà không?

-Ugh, Leah, chị phá hoại mọi thứ rồi!

-Ừ, chị biết, chị ấy nói với cậu ta, và ý nghĩ đó chất đầy sức nặng từ nỗi tuyệt vọng của chị ấy.

Tôi cảm nhận được nỗi đau trong ba chữ bé nhỏ đó, và nó còn nhiều hơn những gì mà tôi có thể đoán nữa. Tôi không muốn cảm thấy nỗi đau đó. Tôi không muốn cảm thấy tội nghiệp chị ấy. Chắc rồi, bầy đàn đã rất cộc cằn với chị ấy, nhưng chị ấy tự chuốc lấy điều đó với sự cay đắng nhuộm đầy những suy nghĩ của chị ấy và khiến cho việc đọc được suy nghĩ của chị ta trở thành một cơn ác mộng.

Seth cũng đang cảm thấy có lỗi. Jake. .. Anh không thật sự sẽ đuổi em đi chứ? Leah không tệ lắm đâu. Thật đấy. Ý em là, với chị ấy ở đây, chúng ta có thể đẩy phạm vi đi tuần của chúng ta rộng ra. Và điều này khiến Sam chỉ còn có bảy người. Chắc chắn là anh ấy không thể nào sắp đặt một cuộc chiến mà anh ấy biết mình ít người hơn. Điều đó có thể là chuyện tốt mà... .

-Em biết là anh không muốn lãnh đạo một bầy đàn mà Seth.

-Vậy thì đừng lãnh đạo chúng tôi, Leah đề nghị.

Tôi khịt mũi. àh hay đấy. Bây giờ hai người đi về nhà đi.

-Jake, Seth nghĩ. Em thuộc về nơi này. Em thích ma cà rồng thật mà. Chỉ thích gia đình Cullens thôi. Đối với em, bọn họ là con người, và em sẽ bảo

vệ họ, bởi vì đó là chuyện mà chúng ta phải làm.

-Có lẽ em thuộc về nơi đây, nhóc, nhưng chị em thì không. Và chị ấy sẽ đi bất cứ chỗ nào có em -

-Tôi dừng ngay lại, vì tôi thấy một thứ gì đấy khi tôi nói câu đó. Một thứ gì mà Leah đã cố gắng không nghĩ tới.

Leah không định bỏ đi đâu hết.

-Tôi tưởng chuyện này là vì Seth chứ, tôi nghĩ chua chát.

Chị ấy do dự. Đương nhiên tôi ở đây là vì Seth rồi.

Và để trốn khỏi Sam.

Quai hàm chị ấy nghiến chặt lại. Tôi không cần phải giải thích điều đó với cậu. Tôi chỉ cần phải làm những gì mà tôi được bảo. Tôi thuộc về bầy đàn của cậu, Jacob. Thế thôi.

Tôi bước từng bước rời xa chị ấy, gặm gù.

Chết tiệt thật. Tôi sẽ không bao giờ có thể giải thoát khỏi chị ta. Cho dù chị ấy ghét tôi cách mấy, mặc kệ chị ấy thù ghét nhà Cullens tới cỡ nào, cho dù chị ấy sẽ rất hạnh phúc nếu chị ấy có thể giết hết bọn ma cà rồng bây giờ, mặc kệ chị ấy bực mình tới đâu khi mà chị ấy phải bảo vệ chúng - những điều này đều không là gì cả so với cái mà chị ấy cảm thấy khi thoát khỏi Sam.

Leah không thích tôi, nhưng chuyện tôi ước gì chị ta biến mất đi chỉ là việc vặt.

Chị ấy yêu Sam. Vẫn còn. Và chuyện anh ấy ước gì chị ấy có thể biến mất còn đau đớn hơn những gì chị ấy có thể chịu đựng, khi mà bây giờ chị ấy có một sự lựa chọn khác. Chị ấy có thể chọn bất cứ cái gì chỉ để rời xa Sam.

Ngay cả việc dọn vào ở với gia đình Cullens như một con chó nhỏ của họ.

-Tôi không biết tôi có thể làm điều quá đáng như vậy không, chị ấy nghĩ.

Chị ấy cố gắng nói một cách cứng cỏi, hung hăng, nhưng có một vết nứt lớn trong sự giả bộ của chị ấy. Tôi chắc là tôi sẽ thử tự giết bản thân mình vài lần trước khi làm điều đó.

-Nghe này, Leah. . .

-Không, cậu nghe này, Jacob. Đừng tranh cãi với tôi nữa, bởi vì không có hiệu quả gì đâu. Tôi sẽ không làm phiền cậu, được chứ? Tôi sẽ làm mọi thứ mà cậu muốn. Ngoại trừ việc trở về bầy đàn của Sam và trở thành một người bạn gái cũ đáng thương mà anh ấy không thể thoát khỏi. Nếu cậu muốn tôi bỏ đi - chị ấy ngồi lại trên hai chân sau và nhìn thẳng vào mắt tôi - cậu sẽ phải khiến tôi bỏ đi.

Tôi gặm gù trong một phút dài giận dữ. Tôi bắt đầu cảm thấy một chút thương hại cho Sam, bất chấp những gì anh ấy đã làm với tôi, với Seth.

Không có gì lạ khi mà anh ấy lúc nào cũng ra lệnh cho bầy đàn làm cái này cái kia. Còn cách nào khác có thể khiến mọi thứ được giải quyết ngoại trừ

như vậy?

-Seth, em có giận anh không nếu anh giết chết chị em?

-Câu ta giả bộ suy nghĩ trong vài phút. Í-m. .. Chắc là có.

Tôi thờ dài.

-Được rồi, thưa bà Chi-làm-theo-ý-mình. Sao chị không khiến bản thân mình trở nên hữu dụng bằng cách nói cho chúng tôi biết những điều mà chị biết? Chuyện gì đã xảy ra sau khi chúng tôi bỏ đi tối qua?

Rất nhiều tiếng tru. Nhưng có lẽ cậu đã nghe điều đó rồi. Tru to tới mức phải mất một lúc sau chúng tôi mới nhận ra là chúng tôi không nghe được từ hai đứa nữa. Sam thì. .. Chị ấy không nghĩ ra được từ nào để diễn tả, nhưng chúng tôi có thể thấy được chuyện tối qua trong đầu mình. Cả tôi và Seth đều rùng mình. Sau đó thì, mọi người đều nhận ra khá nhanh là chúng tôi phải suy nghĩ lại mọi chuyện. Sam dự tính sẽ nói chuyện với những vị trưởng lão khác sáng hôm nay. Đáng lý ra chúng tôi phải họp mặt và lên kế hoạch cho cuộc đấu này. Mặc dù tôi có thể nói là anh ấy không có ý định tổ chức một cuộc tấn công khác ngay lập tức. Tấn công vào lúc này chỉ là hành động tự sát, với chuyện cậu và Seth rời bầy không xin phép và đâm hút máu người kia đã được báo trước. Tôi không chắc họ sẽ làm gì, nhưng tôi sẽ không đi dạo trong rừng một mình nếu tôi là kẻ hút máu người. Đang có cuộc đi săn ma cà rồng đấy.

-Chị quyết định bỏ cuộc họp mặt sáng nay ah? Tôi hỏi.

-Khi chúng tôi tản ra để đi tuần tối qua, tôi xin phép để về nhà, để nói với mẹ tôi chuyện gì đã xảy ra""

-Chết tiệt thật! Chị đã nói với mẹ hả? Seth rú lên.

-Seth, hoãn lại những chuyện gia đình trong một giây xem nào. Tiếp tục đi Leah.

-Khi mà tôi đã trở lại thành người, tôi dành một phút để suy nghĩ mọi chuyện. Thật ra thì tôi suy nghĩ suốt đêm. Tôi cá là những người khác nghĩ là tôi đã ngủ rồi. Nhưng chuyện hai-bầy-đàn-riêng-biệt, hai-cách-suy-nghĩ-của-hai-bầy-đàn-riêng-biệt khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng, tôi cân nhắc sự an toàn của Seth và những, er, lợi ích khác với việc trở thành một kẻ phản bội và phải ngửi mùi hôi của bọn ma cà rồng trong bao lâu ai mà biết được. Cậu biết tôi đã quyết định thế nào. Tôi để lại một bức thư ngắn cho mẹ tôi. Tôi đoán là chúng ta sẽ nghe được cái gì đó khi mà Sam phát hiện ra. . . .

Leah nghiêng tai về hướng tây.

-Ừ, tôi đoán là chúng ta sẽ nghe được, tôi đồng ý.

-Đó là tất cả những gì xảy ra đó. Bây giờ thì chúng ta làm gì? Chị ấy hỏi. Chị ấy và Seth đều nhìn tôi chờ đợi.

-Đây chính xác là điều mà tôi không muốn phải làm.

-Tôi đoán là bây giờ chúng ta phải cẩn thận coi chừng động tĩnh của họ. Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm. Có lẽ chị nên đi ngủ một chút đi, Leah.

-Cậu cũng chỉ ngủ nhiều như tôi đã ngủ thôi.

-Tôi nghĩ rằng chị đã nói chị sẽ làm như chị được bảo?

-Đúng. Cái đó đã cũ rích rồi mà, chị ấy cầu nài, và rồi chị ấy ngáp dài. Được rồi, sao cũng được. Tôi không quan tâm.

-Em sẽ đi tuần nhé Jake. Em không mệt chút nào. Seth quá mừng khi tôi không bắt họ về nhà, cậu ta nhảy dựng lên vì phấn khích.

-Chắc rồi, chắc rồi. Anh sẽ đi coi xem gia đình Cullens ra sao rồi. Seth chạy đi tiến về một con đường mới được tạo ra trên mặt đất ẩm ướt. Leah nhìn theo cậu ta một cách quan tâm.

-Có lẽ là nên chạy một vòng hoặc hai trước khi tôi gục... .. Nè Seth, muốn coi chị có thể chạy trước em bao nhiêu vòng không?

-KHÔNG!

Phát ra một tiếng cười nhỏ, Leah phóng vào rừng cây sau cậu ta.

Tôi găm gờ một cách vô ích. Còn đâu sự yên bình và tĩnh lặng.

Leah đang cố thử - theo cách của Leah. Chị ấy giữ giọng điệu chế nhạo của mình ở mức thấp nhất khi chị ấy chạy xung quanh khu vực căn nhà, nhưng không có cách nào có thể không nhận thức được tâm trạng tự mãn của chị ấy. Tôi nghĩ tới chuyện có "hai người" đi cùng mình. Điều đó không đúng với tôi lắm, bởi vì một người đã là rất nhiều đối với tôi rồi. Nhưng nếu cần phải có ba người, thì rất khó để mà nghĩ ra một người tôi không muốn đối chị ấy với người đó.

-Paul? Chị ấy gợi ý.

-Có lẽ, tôi thừa nhận.

Chị ấy cười một mình, quá bồn chồn lo sợ và phấn khởi để mà cảm thấy bị xúc phạm. Tôi tự hỏi sự vui mừng vì đã lẩn tránh được sự thương hại của Sam sẽ còn tồn tại trong bao lâu.

-Đó sẽ là mục tiêu của tôi vậy - cố gắng trở nên ít làm phiền hơn là Paul.

-Ừ, cố gắng đi.

Tôi biến đổi vào hình dạng khác của mình khi tôi chỉ cách căn nhà vài thước. Tôi không định sẽ tiêu pha nhiều thời gian làm người ở đây. Nhưng tôi cũng không có ý định có Leah trong đầu mình. Tôi mặc chiếc quần short rách tả tơi của mình vào và bắt đầu đi vào trong nhà.

Cánh cửa mở ra trước khi tôi bước tới bậc thang, và tôi ngạc nhiên trông thấy Carlisle thay vì Edward bước ra mở cửa cho tôi - gương mặt ông ấy nhìn mệt mỏi và thảm bại. Trong một khoảng khắc, tim tôi ngừng đập. Tôi đi loạng choạng tới chỗ đó, không có khả năng để nói chuyện.

"Cháu có sao không, Jacob?". Carlisle hỏi.

"Bella thế nào?". Tôi bật hỏi.

"Con bé. .. Vẫn giống như đêm qua. Tôi đã làm cháu sợ ah? Tôi xin lỗi. Edward nói cháu đang tới trong hình dạng người của mình, và tôi đi ra để đón cháu, vì nó không muốn rời khỏi con bé. Con bé đang thức đó."

Và Edward không muốn mất một thời gian nào để được ở bên cạnh cô ấy, vì anh ta không còn nhiều thời gian nữa. Carlisle không nói thẳng ra, nhưng ông ấy cũng đã biểu lộ rất rõ điều đó.

Đã có một khoảng thời gian dài kể từ lần trước tôi ngủ - từ trước cuộc đi tuần cuối cùng của tôi. Tôi đang cảm thấy điều đó bây giờ. Tôi bước một bước tới trước, ngồi xuống bậc thềm trước cửa, và dựa vào tay vịn bậc thang.

Di chuyển một cách nhẹ nhàng nhất mà chỉ có một con ma cà rồng có thể, Carlisle ngồi xuống bên cạnh tôi, dựa vào tay vịn bên kia.

"Tôi đã không có cơ hội để cảm ơn cháu tối qua, Jacob. Cháu không biết được tôi cảm kích. .. Lòng trắc ẩn của cháu bao nhiêu đâu. Tôi biết mục đích của cháu là bảo vệ Bella, nhưng tôi cũng nợ cháu sự an toàn của cả gia đình tôi nữa. Edward nói cho tôi biết cháu đã phải làm gì.. . ."

"Đừng nhắc tới nó", tôi lầm bầm.

"Nếu cháu muốn."

Chúng tôi ngồi trong im lặng. Tôi có thể nghe tiếng những người khác trong nhà. Emmett, Alice và Jasper, nói chuyện với nhau bằng một giọng điệu nhỏ và nghiêm túc trên lầu. Esme ngân nga một giai điệu trong một căn phòng khác. Rosalie và Edward hít thở gần bên - tôi không thể nói ai với ai, nhưng tôi có thể nghe được sự khác biệt trong hơi thở hỗn hển nặng nhọc của Bella. Tôi cũng có thể nghe được tiếng tim đập của cô ấy. Có vẻ như nó. .. Không đều.

Giống như là định mệnh bắt buộc tôi phải làm tất cả những gì mà tôi đã từng thề mình sẽ không bao giờ làm trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua. Tôi đang ở đây, quanh quẩn xung quanh, đợi cô ấy trút hơi thở cuối cùng.

Tôi không muốn lắng nghe nữa. Nói chuyện có vẻ khá hơn là lắng nghe.

"Ông coi cô ấy là người nhà của mình ah?". Tôi hỏi Carlisle. Điều này đã khiến tôi chú ý lúc này, khi ông ta nói tôi đã giúp đỡ cả nhà ông ta.

"Phải. Tôi coi Bella như con gái của tôi. Một đứa con gái yêu quý."

"Nhưng ông bỏ mặc cô ấy chết dần."

Ông ta im lặng đủ lâu để khiến tôi phải nhìn lên. Gương mặt ông ta rất, rất mệt mỏi. Tôi biết ông ấy cảm thấy thế nào.

"Tôi có thể tưởng tượng cháu nghĩ gì về tôi vì điều đó", cuối cùng ông ta cũng nói. "Nhưng tôi không thể lờ đi ý muốn của con bé. Hoàn toàn không đúng khi chọn lựa thay cho con bé, khi ép buộc con bé làm trái ý muốn của nó."

Tôi muốn nổi giận với ông ta, nhưng ông ta khiến điều đó thật khó làm. Giống như ông ta dùng từ ngữ của tôi lại với tôi, chỉ là xáo trộn nó. Những từ đó nghe rất đúng trước đây, nhưng nó đã không còn đúng bây giờ nữa. Không còn khi mà Bella đang hấp hối. Tuy nhiên. .. Tôi nhớ cái cảm giác khi phải phủ phục dưới đất trước Sam - không có sự lựa chọn nhưng bắt buộc phải góp một tay vào cuộc mưu sát một người mà tôi yêu. Mặc dù nó không giống nhau. Sam đã sai. Còn Bella thì yêu những thứ mà cô ấy không nên yêu.

"Ông có nghĩ là có một cơ hội nào đó cô ấy sẽ vượt qua được không? àtôi là, như một con mà cà rồng ấy. Cô ấy nói với tôi về. .. Về Esme."

"Tôi có thể nói là có một cơ hội vào lúc này", ông ấy trả lời nhỏ. "Tôi đã từng thấy nọc độc của ma cà rồng tạo ra kì tích, nhưng có những trường hợp mà ngay cả nọc độc cũng không chiến thắng được. Trái tim của con bé đang đập quá mạnh; nếu nó ngừng đập. .. Thì sẽ không còn gì để tôi làm cả." Nhịp tim của Bella đập mạnh và liên hồi, đưa ra một sự nhân mạnh khổ sở cho câu nói của ông ta.

Có lẽ hành tinh này đã bắt đầu quay ngược lại. Có lẽ điều đó có thể giải thích làm sao mà tất cả mọi chuyện đều ngược lại với những gì đã xảy ra hôm qua - làm sao mà tôi có thể hy vọng cho cái mà đã từng là điều tệ hại nhất trên thế giới này.

"Cái thứ đó đang làm gì cô ấy vậy?". Tôi hỏi khẽ. "Cô ấy đã rất tệ đêm qua rồi. Tôi thấy. .. Mấy ông dẫn và những cái kia. Qua cửa sổ."

"Bào thai không thích hợp với cơ thể của con bé. Một là nó quá mạnh, nhưng con bé vẫn có thể chịu đựng được điều đó trong một thời gian nữa. Vấn đề lớn nhất là nó không cho phép con bé nhận những chất dinh dưỡng mà con bé cần. Thân thể của con bé kháng cự lại tất cả thức ăn. Tôi đang thử nuôi nó bằng cách truyền chất dinh dưỡng vào người qua những tĩnh mạch, nhưng nó không hấp thụ được. Trạng thái của con bé càng lúc càng tăng nhanh hơn. Tôi quan sát con bé - và không phải chỉ có con bé, mà còn cái bào thai nữa - chết dần vì đói. Tôi không thể dừng nó lại và tôi không thể làm nó chậm lại. Tôi không thể nghĩ ra nó muốn cái gì". Giọng nói mệt mỏi của ông ấy vỡ ra.

Tôi cảm thấy giống y như hôm qua, khi tôi thấy những vết bầm trên bụng cô ấy - giận dữ, và một chút điên loạn.

Tôi nắm hai tay mình lại thành nắm đấm để kiềm chế sự run rẩy. Tôi ghét cái thứ đang làm tổn thương cô ấy. Nó vẫn thấy chưa đủ khi nó đánh cô ấy từ bên trong cơ thể. Không, nó còn phải bỏ đói cô ấy nữa. Có lẽ là đang tìm kiếm cái gì đó để cắm răng của nó vào - một cổ họng để hút máu cạn khô đi. Bởi vì nó vẫn chưa đủ lớn để giết ai hết, nó quyết định hút đi mạng sống của Bella.

Tôi có thể nói cho họ biết chính xác nó muốn gì: cái chết và máu, máu và cái chết.

Da tôi nóng rực lên và đau nhói. Tôi hít vào và thở ra một cách chậm rãi, tập trung vào đó để trấn tĩnh mình.

"Tôi ước gì tôi có thể có được một khái niệm khá hơn về nó là cái gì", Carlisle lầm bầm. "Bào thai được bảo vệ kỹ quá. Tôi không thể siêu âm nó. Tôi đoán là sẽ có cách nào đó để khiến một cây kim xuyên qua cái màng ối chắc chắn đó, nhưng Rosalie không đồng ý để tôi thử."

"Một cây kim á?". Tôi lầm bầm. "Nó thì có thể làm gì?"

"Tôi càng biết về cái bào thai càng nhiều thì tôi càng có thể dự đoán tốt hơn nó có thể làm gì. Tôi có thể đánh đổi tất cả cho một ít dung dịch trong màng ối. Nếu tôi biết được dù chỉ là một ít nhiễm sắc thể. . ."

"Tôi theo không kịp đây này, Bác sĩ. Ông có thể nói dễ hiểu hơn không?" Ông ấy cười khẽ một cái - ngay cả giọng cười của ông ấy cũng có vẻ mệt mỏi. "Được rồi. Cháu đã học bao nhiêu lớp sinh vật? Cháu đã học tới cặp nhiễm sắc thể chưa?"

"Tôi nghĩ là rồi. Chúng ta có hai mươi ba cặp, đúng không?"

"Đúng với con người."

Tôi chớp mắt. "Ông có bao nhiêu cặp?"

"Hai mươi lăm cặp."

Tôi nhăn mặt nhìn vào năm tay mình trong vài giây. "Điều đó là ý gì?"

"Tôi nghĩ ý của nó là loại như chúng tôi đã gần như là hoàn toàn khác biệt với con người. Ít liên quan hơn là sư tử và mèo»-t con mèo nhà. Nhưng cái mạng sống mới này thì - chắc, nó đưa ra giả thuyết là chúng tôi hoàn toàn có khả năng để di truyền hơn là tôi đã nghĩ". Ông ta thở dài buồn bã. "Tôi đã không biết để cảnh báo hai đứa nó."

Tôi cũng thở dài. Thật là dễ dàng để ghét Edward hơn vì điểm thiện cận như vậy. Tôi vẫn còn ghét anh ta vì điều đó. Nhưng thật khó khăn để cảm thấy giống vậy về Carlisle. Có lẽ là vì tôi không bị tổn mất vì ghen ghét với Carlisle.

"Nó có thể giúp được nếu biết có bao nhiêu cặp nhiễm sắc thể - không biết là cái bào thai giống chúng tôi hơn hay giống con bé hơn. Để biết cái gì cần phải mong đợi". Rồi ông ấy nhún vai. "Và có thể là điều đó không giúp ích gì được. Tôi đoán là tôi chỉ ước có một cái gì đó để nghiên cứu, một việc gì đó để làm."

"Không biết là cặp nhiễm sắc thể của tôi như thế nào", tôi lầm bầm bừa. Tôi lại nghĩ về mấy cái bài kiểm tra thuốc kích thích của cuộc thi Olympic lần nữa. Họ có thử nghiệm DNA không nhỉ?

Carlisle ho một cách ngượng ngập. "Cháu có hai mươi bốn cặp nhiễm sắc thể, Jacob."

Tôi từ từ quay lại để nhìn chằm chằm vào ông ta, nhướn mày lên. Ông ta nhìn có vẻ xấu hổ. "Tôi đã... hiểu kỳ. Tôi đã mạo phép khi tôi chữa trị cho cháu vào tháng sáu trước."

Tôi nghĩ về điều trong một giây. "Tôi đoán là tôi nên nổi giận. Nhưng tôi không thật sự quan tâm lắm."

"Tôi xin lỗi. Đáng lý ra tôi nên hỏi ý cháu."

"Không sao đâu, Bác sĩ. Ông không có ý gì xấu."

"Không, tôi thể với cháu là tôi không có ý gì xấu. Chỉ là... Tôi thấy loại như cháu rất thú vị. Tôi đoán là nguyên tố của bản chất ma cà rồng đã trở nên quá quen thuộc với tôi qua mấy thế kỉ rồi. Sự biến hóa của gia đình cháu từ con người thì lại thú vị hơn rất nhiều. Gần như là có phép thần thông nào đó vậy."

"Bibbidi-Bobbidi-Boo", tôi lẩm bẩm. Ông ta thật giống y chang Bella với đồng rác rưởi về ma thuật đó.

Carlisle cười một nụ cười một mỗi khác.

Sau đó chúng tôi nghe được giọng của Edward trong nhà, và cả hai chúng tôi dừng lại để lắng nghe.

"Anh sẽ quay lại ngay thôi, Bella. Anh muốn nói chuyện với Carlisle một chút. Hay là, Roaslie, chị cũng đi với em một chút?". Edward nghe có vẻ rất lạ. Có một chút sinh khí trong giọng nói chết rồi của hắn. Một tia sáng của một thứ gì đó. Không hẳn là hi vọng, nhưng có lẽ là sự ao ước để hi vọng.

"Chuyện gì vậy, Edward?". Bella hỏi khàn khàn.

"Không có gì đáng để lo lắng đâu, em yêu. Chỉ một giây thôi. Làm ơn đi, Rose?"

"Esme?". Rosalie gọi. "Mẹ có thể coi chừng Bella dùm con không?"

Tôi nghe một luồng gió nhẹ khi Esme đi chuyển xuống cầu thang.

"Đương nhiên rồi", bà ta nói.

Carlisle đổi chỗ, quay lại để nhìn cánh cửa một cách chờ đợi. Edward bước ra cánh cửa trước, với Rosalie ngay phía sau gót anh ta. Gương mặt hắn ta, giống như giọng nói của hắn, không còn như người chết nữa. Hắn ta có vẻ như tập trung đầy mãnh liệt. Rosalie nhìn nghi ngờ.

Edward đóng cánh cửa lại sau lưng cô ta.

"Carlisle", anh ta nói khẽ.

"Chuyện gì vậy, Edward?"

"Có thể là chúng ta đã đi sai hướng rồi. Vừa nãy con đã lắng nghe câu chuyện giữa bố với Jacob, và khi bố nói tới chuyện... Cái bào thai muốn cái gì, Jacob có một ý nghĩ rất thú vị."

Tôi? Tôi đã nghĩ cái gì? Bên cạnh sự căm thù rõ rệt của tôi cho cái thứ đó? Ít ra là không chỉ có mình tôi thấy vậy. Tôi có thể thấy là Edward cũng có khó khăn khi dùng từ nhẹ nhàng như bào thai để gọi nó.

"Chúng ta đã chưa thực sự bàn tới góc độ đó", Edward tiếp tục. "Chúng ta đã cố gắng thử đưa cho Bella những gì mà cô ấy cần. Và cơ thể cô ấy tiếp nhận nó giống như cơ thể của một trong chúng ta vậy. Có lẽ là chúng ta nên thử những cần thiết của. .. Cái bào thai trước. Có thể nếu chúng ta đáp ứng nó, chúng ta sẽ có thể giúp cô ta hiệu quả hơn."

"Bố không hiểu lắm, Edward", Carlisle nói.

"Nghĩ về điều đó đi, Carlisle. Nếu con quái vật đó giống ma cà rồng hơn con người, bố không thể đoán ra nó đang khát cái gì sao - cái mà nó chưa nhận được? Jacob đã nghĩ ra."

Tôi đã nghĩ ra ư? Tôi nghĩ lại cuộc trò chuyện lúc này, cố gắng để nhớ lại tôi đã giữ lại ý nghĩ gì cho riêng mình. Tôi nhớ ra cùng một lúc khi Carlisle hiểu ra.

"Oh", ông ấy nói với giọng điệu ngạc nhiên. "Con nghĩ là nó đang. .. Khát ah?"

Rosalie rít lên trong hơi thở. Cô ta đã không còn nghi ngờ nữa. Gương mặt hoàn hảo như tượng của cô ta sáng bừng lên, đôi mắt mở to với kích động.

"Phải rồi", cô ta thì thầm. "Carlisle, chúng ta phải để tất cả máy bịch máu O qua một bên dành cho Bella. Đó là một ý kiến hay", cô ta thêm vào, không nhìn tôi.

"Hmm". Carlisle để tay của ông ta lên cằm, tập trung suy nghĩ. "Bố tự hỏi. .. Cách nào là cách tốt nhất để làm chuyện đó. . ."

Rosalie lắc đầu. "Chúng ta không có thời gian để phát minh đâu. Con nói là chúng ta cứ bắt đầu với cách truyền thống nhất."

"Đợi một chút", tôi khẽ nói. "Khoan đã. Có phải - có phải các người đang nói về chuyện bắt Bella uống máu không?"

"Đó là ý kiến của người, chó sói ah", Rosalie nói, nhìn mặt với tôi trong khi không hẳn là nhìn tới tôi.

Tôi mặc kệ cô ta và nhìn Carlisle. Một bóng ma hi vọng đã ở trên mặt Edward bây giờ đã chuyển wa đôi mắt của bác sĩ. Ông ta mím môi lại, suy tư.

"Điều đó thật. . ". Tôi không thể nghĩ ra một từ thích hợp.

"Thú tính?". Edward gợi ý. "Ghê tởm?"

"Gần như thế."

"Nhưng nếu nó giúp ích được cô ấy thì sao?". Anh ta nói nhỏ.

Tôi lắc đầu một cách giận dữ. "Các người tính làm gì, nhét một cái ống vào miệng cô ấy?"

"Tôi dự tính là hỏi cô ấy nghĩ thế nào. Tôi chỉ muốn bàn qua với Carlisle trước."

Rosalie gật đầu. "Nếu em nói điều đó có thể giúp em bé, cô ta sẽ chịu làm tất cả. Cho dù chúng ta phải đút họ ăn bằng ống."

Tôi nhận ra rằng - khi tôi nghe giọng cô ta trở nên ngọt ngào khi cô ta nói tiếng em bé - cô ả tóc vàng này có thể làm tất cả chỉ để giúp con quái vật nhỏ hút máu người đó. Có phải điều này là điều đang xảy ra ở đây không, nhân tố bí ẩn đã kết nối hai người bọn họ với nhau? Có phải Rosalie khao khát đứa trẻ không?

Từ trong hốc mắt của tôi, tôi thấy Edward gật đầu một cách lơ đãng, không nhìn về hướng tôi. Nhưng tôi biết anh ta đang trả lời những câu hỏi của tôi. Huh. Tôi không hề nghĩ là con búp bê lạnh lùng Barbie có tình mẫu tử. Cái gì mà bảo vệ Bella chứ - Rosalie có thể tự mình tống một cái ống máu vào miệng Bella ấy chứ.

Miệng của Edward mím lại thành một đường thẳng dài, và tôi biết tôi lại đúng lần nữa.

"Chắc, chúng ta không có thời gian để ngồi bàn bạc chuyện này". Rosalie nói một cách nôn nóng. "Bố nghĩ thế nào, Carlisle? Chúng ta có thể thử không?"

Carlisle hít một hơi sâu, và rồi ông ta đứng dậy. "Chúng ta sẽ hỏi ý của Bella."

Cô ả tóc vàng cười đầy tự mãn - đương nhiên, nếu dựa vào quyết định của Bella thì cô ta sẽ được như ý mình.

Tôi kéo thân mình đứng dậy trên cầu thang và đi theo họ khi họ biến mất vào căn nhà. Tôi không chắc là tại sao. Chỉ là tò mò một cách không lành mạnh, có thể là vậy. Nó giống như một bộ phim kinh dị. Quái vật và máu me khắp mọi nơi.

Có lẽ tôi chỉ là không thể kháng cự lại mong ước gặp được nguồn nghiên cứu chất gây nghiện của tôi trong đó.

Bella nằm dài trên chiếc giường bệnh viện, bụng cô ấy to như quả núi dưới lớp mền. Cô ấy nhìn như sáp - vô sắc và gần như là có thể nhìn xuyên qua. Người ta có thể nghĩ là cô ấy đã chết, ngoại trừ một cử động nhỏ của ngực cô ấy, hơi thở hời hợt của cô ấy. Và rồi cặp mắt của cô ấy, nhìn theo bốn người chúng tôi đầy nghi ngờ mệt mỏi.

Những người kia đi tới bên cạnh cô ấy ngay lập tức, bất ngờ di chuyển ngang qua căn phòng nhanh như tên bắn. Thật là làm người ta rùng mình. Tôi đi nước kiệu bên cạnh.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?". Bella hỏi gặng bằng một giọng thì thầm. Bàn tay vàng nhạt nhợt của cô ấy co mạnh lên - như thể cô ấy cố gắng bảo vệ cái bụng phồng lên như bong bóng của mình.

"Jacob có một ý nghĩ có thể giúp được con", Carlisle nói. Tôi ước gì ông ta có thể bỏ tôi ra khỏi chuyện này. Tôi không có gợi ý bất cứ điều gì. Đưa công trạng đó cho người chồng hút máu của cô ấy, nó thuộc về anh ta. "Nó sẽ không. .. Dễ chịu, nhưng""

"Nhưng nó sẽ giúp được đứa bé", Rosalie cắt ngang một cách nóng lòng.
"Chúng ta đã nghĩ ra một cách tốt hơn để cho nó ăn. Có thể thôi."
Mi mắt của Bella run run. Sau đó cô ấy ho ra một tiếng cười yếu ớt. "Không dễ chịu?". Cô ấy thì thầm. "Chúa ơi, đó sẽ là một sự thay đổi lớn đấy". Cô ấy nhìn cái ống cắm ở tay mình và ho lần nữa.
Cô ả tóc vàng cười với cô ấy.
Cô ấy nhìn có vẻ như cô ấy chỉ còn một giờ đồng hồ để sống thôi, và cô ấy đang rất đau đớn, nhưng cô ấy lại còn đùa được. Thật là quá Bella. Cố gắng để làm giảm đi sự căng thẳng, khiến nó dễ chịu hơn cho mọi người.
Edward đi vòng qua Rosalie, không có gì vui vẻ trong nét mặt đầy căng thẳng của anh ta. Tôi mừng cho điều đó. Nó có ích, chỉ một ít thôi, là hẳn đang chịu nhiều đau khổ hơn tôi. Hẳn cầm tay cô ấy, không phải cánh tay vẫn còn đang bảo vệ cái bụng sưng phồng của cô ấy.
"Bella, em yêu, mọi người đang đề nghị em làm một việc rất thú vị", anh ta nói, sử dụng cùng một từ anh ta đã gợi ý với tôi. "Ghê tởm."
Chậc, ít ra là hẳn cũng chịu nói thẳng điều đó với cô ấy.
Cô ấy hít một hơi thở ngắn và run rẩy. "Tệ đến cỡ nào?"
Carlisle trả lời. "Mọi người nghĩ là bào thai có thể có khẩu vị giống mọi người hơn là giống con. Mọi người nghĩ là nó khát."
Cô ấy chớp mắt. "Oh. Oh."
"Tình trạng của con - tình trạng của cả hai đứa con - đang trở nên xấu hơn một cách nhanh chóng. Chúng ta không có thời gian để lãng phí, để nghĩ ra một cách nào đó dễ chịu hơn cho điều này. Cách nhanh nhất để thử nghiệm giả thuyết này là -"
"Con phải uống nó", cô ấy thì thầm. Cô ấy gật nhẹ đầu - hầu như không còn đủ sức cho cái đầu gật xuống nữa. "Con có thể làm điều đó mà. Tập luyện cho tương lai, đúng không?". Đôi môi tái nhợt của cô ấy giãn ra thành một nụ cười yếu ớt khi cô ấy nhìn qua Edward. Anh ta không mỉm cười lại.
Rosalie bắt đầu nhịp chân một cách thiếu kiên nhẫn. Tiếng động đó thật khiến người ta phát bực. Tôi tự hỏi cô ta sẽ làm gì nếu tôi ném cô ta vào tường lúc này.
"Vậy ai sẽ đi bắt cho em một con gấu xám đây?". Bella thì thầm.
Carlisle và Edward trao đổi một cái nhìn nhanh chóng. Rosalie dừng nhịp chân lại.
"Sao nào?". Bella hỏi.
"Kiểm tra sẽ hiệu nghiệm hơn nếu chúng ta không đi đường tắt, Bella", Carlisle nói.
"Nếu cái bào thai đang khao khát máu", Edward giải thích, "nó sẽ không thèm muốn máu động vật đâu."
"Điều đó không khác biệt gì với em đâu, Bella. Đừng nghĩ tới nó", Rosalie

động viên.

Mắt của Bella mở lớn. "Ai?". Cô ấy thở ra, và ánh mắt cô ấy nhìn sang tôi. "Mình không phải ở đây như một người hiến máu đâu, Bella", tôi lầm bầm. "Vớ lại, đó là máu người mà cái thứ đó thêm muốn, và mình không nghĩ là máu mình phù hợp"

"Chúng ta có máu sẵn rồi", Rosalie nói với cô ấy, nhảy vào họng tôi trước khi tôi nói xong, giống như tôi không có ở đó vậy. "Cho em - phòng khi cần thiết. Đừng lo lắng về bất cứ điều gì cả. Mời chuyện sẽ ổn thôi. Chị có cảm giác tốt về điều này, Bella. Chị nghĩ em bé sẽ khá hơn rất nhiều."

Tay của Bella xoa bụng cô ấy.

"Uhm", cô ấy khò khè, hầu như không ra tiếng. "Em đang đói, cho nên em cá là thằng bé cũng vậy". Lại thử nói đùa một lần nữa. "Chúng ta thử nó đi. Hành động ma cà rồng đầu tiên của em."

Hùng dũng

Chương 13

Thật may là tôi có một cái bụng tốt.

Carlisle và Rosalie lướt ra khỏi phòng trong chớp mắt, phóng như bay lên trên lầu. Tôi có thể nghe được họ đang bàn cãi xem không biết có nên hâm nóng nó lên cho cô ấy không. Ugh. Tôi băn khoăn không biết họ còn chứa chấp những thứ ghê tởm gì trong căn nhà kinh hoàng này nữa. Tủ lạnh chứa đầy máu, có rồi. Còn gì nữa không nhỉ? Một phòng tra tấn bí mật? Hay một căn phòng đầy quan tài?

Edward ở lại, vẫn đang nắm tay Bella. Khuôn mặt anh ta phủ đầy sự chết chóc. Hẳn dường như không còn chút sinh lực để tiếp tục giữ chút hy vọng mà hẳn vừa mới có. Họ nhìn chăm chú vào mắt nhau nhưng không phải là cái nhìn âu yếm. Mà có vẻ như họ đang có³ một cuộc chuyện trò. Nó gợi cho tôi nhớ đến Sam và Emily.

Cho dù cái nhìn đó không chứa đựng sự âu yếm, nhưng nó còn làm tôi khó khăn hơn để tiếp tục nhìn.

Giờ thì tôi đã biết cảm giác của Leah như thế nào, chị ấy lúc nào cũng phải nhìn thấy những điều đó. Khi phải nghe thấy tất cả những điều đó trong đầu của Sam. Dĩ nhiên, chúng tôi đều thông cảm cho chị ấy, chúng tôi không phải là những con quái vật - trong một chừng mực nào đó. Nhưng chúng tôi không đồng ý với phản ứng thái quá của chị ấy. Chị ấy đã kích tất cả mọi người, cố gắng làm cho chúng tôi cũng phải khổ sở như chị ấy vậy.

Tôi sẽ không bao giờ trách chị ấy nữa. Có ai mà có thể tránh được việc bày sự đau khổ như thế này ra xung quanh? Có ai mà có thể cố gắng không bỏ bớt những gánh nặng bằng cách quăng bớt một phần nhỏ của nó lên người khác?

Và nếu điều đó có ý nghĩa rằng tôi phải có một bày đàn, làm sao tôi có thể đổ lỗi cho chị ấy vì đã lấy mất sự tự do của tôi? Tôi sẽ làm giống như vậy. Nếu có cách thoát khỏi nỗi đau này, tôi cũng sẽ làm ngay.

Sau một giây, Rosalie phóng xuống tầng trệt, bay ngang qua căn phòng đột ngột như một làn gió nhẹ. Cô ấy dừng lại bên trong nhà bếp và tôi nghe tiếng ken két của cánh cửa tủ búp phê.

"Không trong suốt nhé, Rosalie", Edward lầm bầm. Anh ta nhú mắt lại.

Bella nhìn có vẻ hiểu kỳ nhưng Edward chỉ lắc đầu với cô ấy.

Rosalie lại bay ngược trở lại xuyên qua căn phòng và biến mất một lần nữa.

"Đó là ý kiến của cậu à?". Bella thì thầm, giọng nói cô ấy hơi rướn lên như là cô ấy gắng sức nói to để cho tôi nghe thấy. Cô ấy quên rằng giờ đây khả năng nghe của tôi rất tốt. Tôi hơi thích như vậy, rất nhiều lần, cô ấy dường như quên rằng tôi không hoàn toàn là con người. Tôi nhích tới gần hơn để cô ấy không phải gắng sức quá mức.

"Đừng đổ lỗi cho mình việc này. Chàng ma cà rồng của cậu chỉ cố tình xuyên tạc những suy nghĩ của mình."

Cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng. "Mình không ngờ là được gặp lại cậu lần nữa."

"Phải, mình cũng vậy". Tôi trả lời.

Cứ đứng sừng sững ở đây thì thật là gượng gạo, nhưng những tên ma cà rồng đó đã dẹp đi hết tất cả những đồ đạc đi để có chỗ cho việc lắp đặt các thiết bị y tế. Tôi nghĩ rằng rằng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ - ngồi hay đứng thì có gì là khác biệt khi bạn là một tảng đá. Việc đó cũng chẳng phiền hà gì đến tôi ngoại trừ rằng tôi đã quá kiệt sức.

"Edward đã kể với mình về những chuyện mà cậu đã phải làm. Cho mình xin lỗi."

"Không có gì đâu. Chỉ là vấn đề của thời gian thôi, sớm muộn gì mình cũng sẽ phản ứng lại với những việc Sam muốn mình làm", tôi nói dối.

"Và Seth nữa" cô ấy khẽ nói.

"Thật ra cậu ấy rất vui khi được giúp đỡ."

"Mình ghét chính bản thân mình khi mang đến cho cậu những điều phiền toái."

Tôi cười một cái - nghe cứ như là sửa chứ không phải cười.

Cô ấy thở dài một cách yếu ớt. "Mình đoán rằng không có điều gì mới mẻ phải không?"

"Không, không hẳn là như thế."

"Cậu không cần phải ở lại và chứng kiến việc này" Cô ấy nói, mở miệng vừa

đủ để thoát ra từ.

Tôi có thể bỏ đi. Đó có lẽ là một ý kiến hay. Nhưng nếu tôi làm như vậy, với tình trạng cô ấy hiện giờ, tôi có thể sẽ bỏ lỡ mất mười lăm phút cuối cùng của cuộc đời cô ấy.

"Mình thật sự không có nơi nào để đi", tôi nói với cô ấy, cố gắng giữ cho giọng nói của mình không quá xúc động. "Biến thành người sói đã ít hấp dẫn hơn rất nhiều từ khi Leah gia nhập với bọn mình."

"Leah?". Cô ấy thờ đốc.

"Anh chưa kể với cô ấy à?". Tôi hỏi Edward.

Hắn ta chỉ nhún vai mà không hề rời mắt khỏi khuôn mặt cô ấy. Tôi có thể nhận ra rằng đó không phải là những tin tức thú vị đối với hắn, nó chẳng đáng là thứ để kể với Bella so với những chuyện quan trọng khác đang có chiều hướng xấu đi.

Cô ấy không chấp nhận điều này một cách dễ dàng. Tin đó dường như là một tin xấu đối với cô ấy.

"Tại sao?". Cô ấy thờ hất ra.

Tôi không muốn Bella dính líu vào mớ tiểu thuyết ái tình dài tập đó của Leah. "Đề trông chừng Seth."

"Nhưng Leah ghét bọn mình", cô ấy nói khẽ.

Bọn mình. Hay thật. Nhưng tôi có thể nói rằng cô ấy cũng đang sợ.

"Leah sẽ không làm phiền đến bất cứ ai đâu". Ngoại trừ tôi. "Chị ấy gia nhập bầy của mình". - Tôi nhăn mặt lại vì những lời lẽ đó - " Thế nên chị ấy phải làm theo lệnh của mình". Ugh.

Bella không có vẻ gì là bị thuyết phục.

"Cậu có vẻ sợ Leah, nhưng cậu lại kết bạn thân với ả tóc vàng loạn thân kinh kia à?"

Một tiếng rít nhỏ phát ra từ tầng hai. Hay đấy, cô ta nghe được những gì tôi nói.

Bella nhăn mặt với tôi. "Đừng như vậy. Rosa. .. hiểu được mà. "

"Phải rồi", tôi càu nhàu. "Cô ta hiểu rằng cậu sẽ chết và cô ta không quan tâm đến chuyện đó, chừng nào mà cô ta chưa có được cái con quái vật trong bụng của chị "

"Đừng tỏ ra bất lịch sự như vậy, Jacob", cô ấy thì thầm.

Cô ấy trông quá yếu để có thể tức giận. Nên tôi đành cố gắng mỉm cười.

"Cậu nói cứ như là việc đó dễ lắm ấy."

Bella cố gắng không mỉm cười lại trong một giây, nhưng đến phút cuối cô ấy không nhịn được nữa; đôi môi trắng bệch của cô ấy nở một nụ cười yếu ớt.

Và sau đó, Carlisle và kẻ bị tâm thần vừa mới được nhắc đến xuất hiện.

Carlisle đang cầm một cái ly nhựa màu trắng trên tay - loại có nắp đậy và

ông hút uốn cong.Ồ - không trong suốt; giờ thì tôi đã hiểu. Edward không muốn Bella phải nghĩ về chuyện mà cô ấy sắp làm quá nhiều. Cái ly đầy kín nên rất khó có thể nhìn thấy được những thứ gì trong đó. Nhưng tôi có thể ngửi thấy được mùi của nó.

Carlisle đang chần chừ, bàn tay đang giữ ly đang nửa giờ ra. Bella nhìn nhìn thấy cái ly, lại trông có vẻ sợ hãi nữa.

"Chúng ta có thể thử dùng phương pháp khác", Carlisle nói khẽ.

"Không", Bella nói khẽ. "Không, con sẽ thử phương pháp này trước. Chúng ta không còn nhiều thời gian..."

Lúc đầu thì tôi nghĩ rằng rốt cuộc cô ấy cũng nhận thức được vấn đề và bắt đầu lo lắng cho mình, nhưng sau đó bàn tay cô ấy lại xoa một cách yếu đuối vào bụng mình.

Bella đưa tay ra và lấy cái ly từ ông ấy. Tay cô ấy hơi run run và tôi có thể nghe tiếng đập dềnh của chất lỏng ở bên trong. Cô ấy cố gắng chống một tay để ngồi dậy, nhưng cô ấy chỉ có thể nâng được đầu mình lên. Một làn khí nóng nhẹ chảy dọc cột sống tôi khi tôi nhìn thấy cô ấy càng ngày càng yếu đi như thế nào.

Rosalie đỡ lấy Bella, nâng đầu cô ấy dậy, giống như làm với trẻ sơ sinh. Á tóc vàng này làm tất cả mọi thứ chỉ vì đứa bé.

"Cảm ơn", Bella thì thầm. Đôi mắt cô ấy đảo một vòng quanh chúng tôi.

Vẫn còn đủ tỉnh táo để cảm thấy ngượng ngùng. Nếu không phải vì cô ấy quá kiệt quệ, tôi dám cá là cô ấy sẽ đỏ mặt.

"Đừng để ý đến họ, " Rosalie lầm bầm.

Câu đó làm tôi bỗng cảm thấy lúng túng. Tôi đã nên rời khỏi đây khi Bella đưa cho tôi một cơ hội. Tôi không thuộc về nơi này, không phải là một phần của gia đình này. Tôi nghĩ về việc bỏ ra ngoài nhưng sau đó tôi nhận ra rằng làm như thế chỉ làm cho sự việc tồi tệ hơn với Bella - khiến cho để cô ấy khó có thể vượt qua cơn nguy hiểm. Cô ấy sẽ cho rằng tôi cảm thấy ghê tởm khi chứng kiến mọi việc. Dù việc đó gần như là sự thật.

Hơn nữa, tuy tôi không định lãnh những trách nhiệm về ý tưởng này thì tôi cũng không muốn phá bĩnh nó.

Bella nâng cái ly lên gần mặt cô ấy và ngửi cái ống hút. Cô ấy co rúm người và nhăn mặt lại.

"Bella, em yêu, chúng ta có thể thử tìm cách khác dễ dàng hơn", Edward nói, đưa tay để giữ cái ly.

"Hãy bịt mũi em lại", Rosalie đề nghị. Cô ta nhìn trừng trừng bàn tay Edward, cá là cô ta sẽ giật ngay lấy cái ly trước khi Edward chạm vào. Tôi mong cô ấy sẽ làm thế. Nhưng chắc chắn là Edward sẽ không bỏ qua chuyện đó, và tôi thích nhìn á tóc vàng ấy bị tàn phế.

"Không, không phải vậy, Chỉ là nó - " Bella hít vào một hơi thở thật sâu.

"Nó thơm quá", cô ấy thừa nhận bằng một giọng nhỏ xíu.

Tôi nuốt khan, đấu tranh để không lộ sự ghê tởm ra trên mặt mình.

"Hay đấy" Rosalie nói với Bella một cách háo hức. "Đó có nghĩa là chúng ta đang đi đúng hướng. Thử đi em". Á tóc vàng ấy có một biểu hiện mới, tôi thật sự ngạc nhiên là ả ta không biểu hiện nó ra trong điệu nhảy múa mừng thắng lợi.

Bella đưa ống hút vào giữa môi cô ấy, nhắm nghiền mắt và nhăn mũi lại. Tôi có thể tưởng tượng dòng máu đang đập dềnh ở bên trong cái ly một lần nữa khi tay cô ấy run lẩy bẩy. Cô ấy hút nó trong vòng một giây và sau đó rên lên khe khẽ trong khi đôi mắt cô ấy vẫn nhắm nghiền.

Edward và tôi bước tới cùng một lúc. Hấn chạm vào mặt cô ấy. Tôi nắm chặt bàn tay mình ra sau lưng.

"Bella, em yêu"

"Em không sao", cô ấy thì thầm. Cô ấy mở mắt ra và nhìn lại hắn. Thái độ như là-biết lỗi. Van xin. Sợ hãi. "Mùi vị của nó cũng ngon nữa."

Chất acid sôi sùng sục trong bụng tôi, đang chầu chực để tràn ra ngoài. Tôi cắn chặt răng mình lại với nhau

"Tốt rồi", ả tóc vàng nhắc lại, vẫn giọng nói phân khích. "Một dấu hiệu tốt."

Edward chỉ ấn bàn tay lên má Bella, xoắn những ngón tay tròn theo hình dạng của những chiếc xương nhìn như dễ gãy trên mặt cô ấy.

Bella thở dài và đặt đôi môi cô ấy lên ống hút lần nữa. Lần này cô ấy hút lấy một hơi đầy. Hành động này không còn yếu đuối như những thứ khác về cô ấy. Giống như bản năng nào đó đang điều khiển cô ấy.

"Bụng con sao rồi? Con còn cảm thấy buồn nôn nữa không?". Carlisle hỏi.

Bella lắc đầu. "Không, con không còn cảm thấy muốn ói nữa", cô ấy thì thầm. "Đây là lần đầu tiên nhỉ?"

Rosalie mỉm cười rạng rỡ. "Thật xuất sắc."

"Bố nghĩ còn quá sớm để kết luận, Rosa à", Carlisle lẩm bẩm.

Bella nốc thêm một ngụm đầy nữa. Sau đó cô ấy quay qua nhìn Edward. "

Việc này có được tính là em đã hút máu người không?". Cô ấy thì thầm. "

Hay là sẽ bắt đầu tính sau khi em trở thành ma cà rồng?"

"Không ai tính cả, Bella à. Trong bất cứ trường hợp nào, không có ai chết vì điều này cả". Anh ta nở một nụ cười không có sinh khí. "Lý lịch của em vẫn sạch bóng."

Tôi không sao theo kịp những điều họ đang nói.

"Tôi sẽ giải thích sau", Edward nói, những từ ngữ đó thì quá thấp đến mức chỉ còn là một hơi thở.

"Cái gì?". Bella thì thầm.

"Anh chỉ nói chuyện một mình thôi", anh ta nói dối một cách trôi chảy.

Nếu anh ta thành công về việc này, nếu Bella có thể sống, Edward sẽ không

đòi nào có thể thoát được nhiều như vậy khi mà giác quan của cô ấy cũng nhạy bén như hấn ta. Hấn ta sẽ phải hành xử một cách thật thà hơn.

Đôi môi Edward co lại, để ngăn một nụ cười.

Bella hút thêm khoảng vài ounce nữa, ánh mắt cô ấy lướt qua chúng tôi để hướng về phía cửa sổ. Có lẽ cô ấy đang giả vờ là chúng tôi không có ở đây. Hay có thể chỉ là mình tôi. Không ai trong nhóm này sẽ cảm thấy ghê tởm bởi những gì cô ấy đang làm. Mà trái lại - có khi họ còn đang cảm thấy khó khăn lắm để khỏi giựt cái ly ra khỏi tay cô ấy.

Edward lại liếc tôi.

Jeez, làm sao mà người ta có thể chịu nổi khi sống chung với hấn nhi? Thật là quá tệ khi hấn ta không thể đọc được những suy nghĩ của Bella. Lúc đó hấn sẽ làm phiền cô ấy bằng những thứ vớ vẩn ấy và cô ấy sẽ cảm thấy mệt mỏi vì hấn.

Edward cười khục khục một cái. Mắt Bella liếc qua hấn ngay lập tức, và cô ấy nở một nụ cười nửa miệng vì sự hài hước trên mặt hấn ta. Tôi đoán rằng đó không phải là thứ mà cô ấy đã được thấy trong một thời gian dài.

"Có chuyện gì vui sao anh?". Cô ấy thì thào.

"Jacob", hấn ta trả lời.

Cô ấy nhìn tới tôi với một nụ cười cảnh giác. "Jake bị đã kiệt sức", cô ấy đồng ý.

Hay quá nhi, giờ thì tôi là chú họ trong cung điện. "Bada bing", Tôi làm bầm trong sự phản kháng yếu ớt.

Cô ấy lại mỉm cười và sau đó uống thêm một ngụm khác từ cái ly. Tôi co người lại khi nghe ống hút chạm đến tận đáy ly và tạo ra một tiếng hút lớn.

"Em đã làm được rồi", cô ấy nói, ra vẻ hài lòng. Giọng nói cô ấy đã dễ nghe hơn - hơi khô khan một tí, nhưng đây là lần đầu tiên không phải thì thào".

Nếu con không ói hết ra, Carlisle, bố sẽ lấy những cái kim này ra khỏi người con chứ? "

"Ngay khi bố có thể", ông ấy hứa. "Thật ra thì chúng cũng chẳng giúp ích được gì cho con."

Rosalie vỗ nhẹ lên trán của Bella và họ trao cho nhau một cái nhìn hy vọng. Và bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy, cái ly đầy máu của con người đã tạo ra sự khác biệt ngay lập tức. Sắc mặt Bella đã được phục hồi, có một chút xíu màu hồng trên má của cô ấy. Dường như Bella đã không cần Rosalie đỡ cô ấy nữa. Hơi thở của cô ấy dễ dàng hơn và tôi thề là nhịp tim đập của cô ấy đã mạnh hơn và đều hơn.

Mời thứ đều tăng tốc.

Tôi thấy được niềm hy vọng trước đây chỉ le lói trong đôi mắt của Edward giờ đã thành sự thật.

"Em có muốn uống nữa không?". Rosalie thúc giục.

Đôi vai Bella hạ xuống.

Edward liếc thật nhanh Rosalie trước khi hắn ta nói với Bella. "Em không cần phải uống thêm ngay đâu."

"Vâng em biết. Nhưng-em cũng muốn", cô ấy thừa nhận một cách ủ rũ.

Rosalie đưa những ngón tay gầy, nhọn xuyên qua những lọn tóc thẳng và rũ xuống của Bella. "Em không cần phải xấu hổ về việc này đâu Bella. Cơ thể của em đang có sự thèm khát. Chúng tôi đều hiểu cả". Giọng ả ta lúc đầu rất nhẹ nhàng, nhưng sau đó lại trở nên chói tai, "Bất cứ ai không hiểu điều này thì không nên ở đây."

Một cách rõ ràng là câu nói đó ám chỉ tôi, nhưng tôi sẽ không để ả tóc vàng đó ảnh hưởng đến tôi. Tôi vui mừng vì Bella đã cảm thấy khá hơn. Thế nếu chuyện đó làm tôi kinh tởm thì sao? Không giống như là tôi đã nói gì mà.

Carlisle lấy cái ly từ tay Bella. "Bố sẽ quay trở lại ngay."

Bella nhìn tôi chăm chú trong khi ông ấy biến mất.

"Jake, trông cậu tệ quá" cô ấy kêu lên.

"Xem ai đang nói chuyện kia."

"Mình nói nghiêm túc đấy - lần cuối cùng cậu đi ngủ là vào lúc nào?"

Tôi nghĩ ngợi trong vòng một giây. "Uhm, mình cũng không rõ lắm."

"Ôi, Jake. Bây giờ thì mình lại đang làm xáo trộn sức khỏe của cậu nữa.

Đừng có ngốc thế."

Tôi nghiêng răng. Cô ấy thì được phép hủy hoại mình vì con quái vật đó, nhưng tôi lại không được phép bỏ vài giấc ngủ đêm để trông chừng khi cô ấy làm điều đó à?

"Làm ơn nghỉ ngơi một chút đi", cô ấy nói tiếp. "Ở tầng trên có vài chiếc giường- cậu cứ tự nhiên chọn bất cứ cái nào."

Biểu hiện trên gương mặt của Rosalie chứng tỏ rằng tôi không được hoan nghênh với bất kỳ cái giường nào. Tôi tự hỏi là một người đẹp không bao giờ ngủ thì cần đến giường để làm gì? Chẳng lẽ cô ta khư khư giữ của à?

"Cảm ơn, Bella, nhưng mình thà ngủ dưới đất còn hơn. Tránh xa mùi tanh tươi, cậu biết mà."

Cô ấy làm bộ nhăn mặt lại. "Phải rồi."

Sau đó Carlisle quay trở lại, và Bella cầm lấy cái ly máu kế tiếp, một cách lơ đãng, giống như là cô ấy đang nghĩ về điều gì khác. Với cùng một biểu hiện lơ đãng đó, cô ấy bắt đầu hút cạn ly máu.

Quả thật Bella đã có vẻ khá hơn. Cô ấy tự rướn mình về phía trước, thật cẩn thận với những ống dẫn, và xích người ngồi dậy. Rosalie thì ở đó, đôi tay sẵn sàng đỡ lấy Bella nếu cô ấy ngã xuống. Nhưng Bella không cần đến ả ta. Hít vài hơi thở sâu trong lúc đang nuốt, Bella uống xong cái ly thứ hai một cách nhanh chóng.

"Bây giờ con cảm thấy như thế nào?". Carlisle hỏi.

"Không còn cảm giác buồn nôn nữa. Chỉ có một chút hơi đói- con không chắc rằng con đang đói bụng hay đang khát."

"Carlisle, bố nhìn Bella xem" Rosalie lầm bầm, cô ấy có vẻ tự mãn vì nhận định đúng đắn của mình. "Đó rõ ràng là thứ mà cơ thể con bé cần. Em ấy nên uống nhiều hơn."

"Con bé vẫn còn là con người, Rosalie à. Con bé cũng cần đến thức ăn nữa. Hãy cho con bé một chút thời gian để xem nó ảnh hưởng tới con bé như thế nào, và sau đó có lẽ chúng ta có thể thử vài món ăn khác nữa. Con có thêm thứ gì đặc biệt không Bella?"

"Trúng", cô ấy nói ngay lập tức, và sau đó cô ấy trao một cái nhìn và một nụ cười đầy ẩn ý cho Edward. Nụ cười anh ta tuy vẫn gượng gạo, nhưng đã có nhiều sức sống hơn gương mặt anh ta trước đó.

Sau đó tôi chớp mắt, và gần như quên làm sao mở mắt lần nữa.

"Jacob", Edward hạ giọng. "Cậu thật sự nên đi ngủ đi. Bella đã nói rồi đấy, cậu chắc chắn được hoan nghênh khi ngủ ở đây, mặc dù cậu có thể thoải mái hơn khi ở bên ngoài. Đừng lo lắng quá, tôi hứa sẽ tìm cậu ngay khi cần."

"Chắc chắn rồi", tôi lầm bầm. Rõ ràng là giờ đây Bella chắc sẽ sống sót thêm được vài giờ, tôi có thể lần ra ngoài. Cuộn tròn mình lại dưới một cái cây ở nơi nào đó. .. Đủ xa để cái mùi đó không thể bay đến tôi. Tên hút máu sẽ đánh thức tôi dậy nếu có điều gì xảy ra. Hấn ta nợ tôi.

"Đúng vậy, " Edward đồng ý với suy nghĩ của tôi.

Tôi gật đầu và sau đó đặt bàn tay lên tay của Bella. Bàn tay cô ấy lạnh như đá.

"Cậu cố khỏe lên nhé", tôi nói.

"Cảm ơn, Jacob". Cô ấy xoay bàn tay lại và xiết chặt lấy bàn tay tôi. Tôi có thể cảm thấy cái nhẫn cười của Bella lỏng lẻo trên ngón tay gầy của cô ấy.

"Lấy cho cô ấy một cái mền hay thứ gì khác", tôi lầm bầm khi quay ra cửa. Trước khi tôi làm thế, hai tiếng tru vang lên xé toạc bầu không khí buổi sáng. Không có sự lầm lẫn trong âm thanh báo động khẩn này. Không có sự hiểu lầm lẫn này.

"Chết tiệt", tôi gầm gừ, và ném mình qua cửa. Tôi phóng mình qua bậc tam cấp, để cho ngọn lửa xé tôi ra từng phần trong không trung. Có một tiếng xé sắc gọn khi cái quần sọc của tôi bị xé thành từng mảnh nhỏ. Chết dẫm. Đó là quần áo duy nhất mà tôi có. Chẳng có gì quan trọng nữa. Tôi đáp xuống trên bốn chân và phóng thẳng về hướng tây.

Chuyện gì vậy? tôi hét lên trong đầu mình.

Có người đang tới. Seth trả lời. Có ít nhất ba người.

Họ đã chia ra à?

Tôi đang chạy về Seth bằng một tốc độ ánh sáng, Leah hứa hẹn. Tôi có thể cảm nhận được luồng không khí giận dữ xuyên qua phổi chị ấy vì chị ấy ép

buộc bản thân mình phải chạy với một vận tốc không thể tin được. Cho đến lúc này vẫn chưa có dấu hiệu bị tấn công.

Seth, đừng thách thức họ. Đợi anh tới đã.

Họ đang chậm lại. Ugh - Thật khó chịu khi không thể nghe được họ. Em nghĩ. . .

Chuyện gì?

Em nghĩ họ đã dừng lại.

Họ đợi hết cả bầy tới à?

Suyt. Cảm giác được không?

Tôi cảm nhận được cảm giác của cậu ta. Một cái gì đó mờ mờ, không có âm thanh le lói trong không gian.

Ai đang biến hình à?

Cảm giác giống như vậy, Seth đồng ý.

Leah bay tới cái chỗ trống nhỏ nơi Seth đang đợi. Chị ấy cào móng xuống đất, quay mòng mòng như xe đua.

Chị bảo kê cho em, nhóc.

Họ đang tới, Seth nói một cách bồn chồn. Chậm rãi. Đang bước đi.

Anh gần tới rồi, tôi nói với họ. Tôi cố gắng phóng thật nhanh như Leah.

Cảm giác thật khủng khiếp khi phải chia ra với Seth và Leah với sự nguy hiểm tiềm ẩn đang gần với họ hơn là tôi. Thật sai lầm. Tôi phải nên ở bên họ, giữa họ và cái gì đó đang đến.

Nhìn xem ai giống phụ huynh hơn đây, Leah nghĩ một cách nhăn nhó.

Tập trung vào trận đấu đi Leah.

Bốn người, Seth tuyên bố. Đứa nhóc này có đôi tai thật thính. Ba người sói, một con người.

Tôi đã tới nơi, lập tức di chuyển vào ngay vị trí đầu. Seth thở dài nhẹ nhõm và đứng thẳng người lên, vào ngay vị trí bên vai phải của tôi. Leah rút vào vị trí bên trái với ít hăng hái hơn.

Thế ra bây giờ mình còn dưới cấp của Seth nữa, chị ấy tự càu nhàu với mình.

Ai đến trước được trước, Seth nghĩ một cách tự mãn. Với lại chị chưa bao giờ được là Alpha's Thrid (thủ lĩnh thứ 3) trước đây. Vẫn được lên chức còn gì.

Dưới cấp em trai mình thì không phải là lên chức.

Suyt! Tôi phàn nàn. Tôi không quan tâm đến vị trí của quý vị. Hãy im lặng và chuẩn bị sẵn sàng đi.

Họ xuất hiện sau vài giây, đang đi bộ, giống như Seth nghĩ. Jared đi đằng trước, trong hình dạng con người, hai tay đưa lên trời. Paul và Quil và Collin thì trong hình dạng sói đi đằng sau. Không có sự công kích trong dáng điệu của họ. Họ quanh quẩn đằng sau Jared, tai vểnh lên đây cảnh giác nhưng

bình tĩnh.

Nhưng - lạ là Sam đã để Collin đi thay vì Embry. Tôi sẽ không làm như vậy nếu tôi để sứ giả của mình vào lãnh địa của kẻ địch. Tôi sẽ không chọn một đứa bé. Tôi sẽ chọn một chiến binh đầy kinh nghiệm.

Một sự đánh lạc hướng chẳng? Leah nghĩ.

Có phải Sam, Embry, và Brady đang tấn công hướng khác một mình? Trông không giống thế.

Có muốn tôi đi kiểm tra không? Tôi có thể chạy tới đường ranh giới và quay lại trong vòng hai phút.

Em có nên cảnh báo gia đình Cullens không? Seth thắc mắc.

Nếu đó là cách để chia ra chúng ta thì sao? tôi hỏi. Gia đình Cullens đã biết sẽ có chuyện xảy ra. Họ đã sẵn sàng.

Sam sẽ không đến nổi ngốc thế-. Leah thì thầm, sự sợ hãi tràn đầy tâm trí.

Chị ấy đang tưởng tượng cảnh Sam đang tấn công gia đình Cullens với chỉ có hai người khác bên cạnh anh ta.

Không, anh ấy sẽ không đâu, tôi trấn an chị ấy, tuy rằng tôi cũng cảm thấy hơi buồn nôn với cái hình ảnh trong đầu chị ấy.

Sau một lúc, Jared và ba người sói còn lại nhìn chăm chú chúng tôi, chờ đợi.

Thật là kỳ quái khi không nghe được Quil và Paul và Collin đang nói gì với nhau. Phản ứng của họ ngậy ra - rất khó đoán.

Jared hăng giọng, và sau đó gạt đầu với tôi. "Cờ trắng tạm đình chiến đó Jake. Chúng tôi tới đây để nói chuyện."

Nghĩ có thật không? Seth hỏi.

Có thể hiểu được, nhưng -

Phải, Leah đồng ý. Nhưng mà.

Chúng tôi không hề bớt căng thẳng.

Jared cau mày. "Sẽ dễ dàng nói chuyện hơn nếu tôi có thể nghe cậu."

Tôi nhìn anh ta từ trên xuống dưới. Tôi sẽ không biến hình cho đến khi nào tôi cảm thấy khá hơn về tình trạng này. Cho đến khi nào sự việc có thể hiểu được. Tại sao lại là Collin? Đó là phần làm tôi lo lắng nhất.

"Được rồi. Tôi đoán là tôi cứ nói thôi vậy", Jared nói. "Jake, chúng tôi muốn cậu quay lại."

Quil phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ đằng sau anh ta. Tán thành chờ nghị đó.

"Cậu đã xé gia đình chúng ta ra rồi. Nó không có ý nghĩa phải là như thế này."

Tôi đã không hoàn toàn phủ định ý kiến đó, nhưng nó thật khó là một nguyên nhân chính. Vẫn còn rất nhiều sự bất đồng quan điểm giữa tôi và Sam vào lúc này.

"Chúng tôi biết cậu cảm thấy - chắc chắn về tình hình của gia đình Cullens như thế nào. Chúng tôi biết đó là vấn đề. Nhưng đây là một hành động quá

khích."

Seth gầm gừ. Hành động quá khích? Còn tấn công liên minh của chúng ta mà không cảnh báo trước thì không phải à?

Seth, em chưa từng nghe về mặt lạnh như tiền à? Bình tĩnh đi.

Xin lỗi.

Mắt Jared liếc qua Seth và quay trở lại tôi. "Sam đã sẵn sàng để xử lý chuyện này chậm chậm lại rồi Jacob. Anh ta đã bình tĩnh lại sau khi nói chuyện với các trưởng lão. Họ đã quyết định rằng hành động ngay lúc này chẳng có lợi gì cho ai cả.

Dịch ra: Họ đã bị mất yếu tố bất ngờ rồi còn đâu, Leah nghĩ.

Thật là lạ về bản năng của những mối suy nghĩ của chúng tôi. Bầy đàn đã là bầy đàn của Sam rồi, đã là "họ" so với chúng tôi. Một cái gì đó bên ngoài và khác. Nó còn đặc biệt khi là Leah có suy nghĩ như thế - khi có chị ấy là một phần rắn chắc của "chúng tôi."

"Bill và Sue đồng ý với chúng tôi, Jacob ạ, rằng chúng tôi có thể đợi cho Bella - được tách ra khỏi cái rắc rối ấy. Giết cô ấy không phải là việc gì đó mà bất cứ người nào trong chúng tôi cảm thấy thoải mái."

Tuy rằng tôi vừa mới mắng Seth về chuyện đó, nhưng tôi cũng không thể nào kìm lại một tiếng gầm gừ nhỏ của riêng tôi. Thế là họ đã không cảm thấy thực sự thoải mái với sát nhân hử?

Jared giơ hai tay lên một lần nữa. "Bình tĩnh đi Jake. Cậu biết tôi có ý gì mà. à là chúng tôi sẽ đợi và đánh giá lại tình hình. Quyết định sau đó nếu có vấn đề gì đó với - thứ ấy."

Ha, Leah nghĩ. Thật là nhảm nhí.

Chị không tin à?

Tôi biết họ đang nghĩ gì, Jake. Tôi biết Sam đang nghĩ gì. Họ đang chắc rằng thế nào thì Bella cũng sẽ chết. Và sau đó họ đoán được là cậu sẽ rất nổi điên lên-

Nếu thế thì tôi sẽ tự tấn công một mình. Đôi tai tôi ấn sát vào hộp sọ .

Chuyện mà Leah đang đoán nghe khá giống một điềm đen. Và cũng rất có thể. Khi mà - nếu thứ ấy giết chết Bella, thật sẽ rất dễ dàng để quên đi tôi có cảm giác về gia đình của Carlisle như thế nào vào lúc này. Họ sẽ có lẽ trông giống như là kẻ thù của tôi - giống không nhiều hơn những con đĩa hút máu - đối với tôi như lần nữa.

Em sẽ nhắc anh nhớ, Seth thì thầm.

Anh biết em sẽ thế, nhóc à. Vấn đề là anh sẽ nghe em nói hay không thôi.

"Jake?". Jared hỏi.

Tôi thở dài bực tức.

Leah, hãy đi vòng quanh đi - chỉ cho chắc ăn. Em sẽ phải nói chuyện với anh ta, và em muốn thật khẳng định rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra trong khi

em biến hình.

Hãy tha cho tôi đi, Jacob. Cậu có thể biến hình trước mặt tôi mà. Bất chấp những nỗ lực tốt nhất của tôi, tôi cũng đã từng thấy cậu khỏa thân trước đây rồi - chẳng có gì to tát đối với tôi, thế nên đừng lo lắng gì hết.

Em không cố gắng để bảo vệ đôi mắt vô tội của chị đâu. Em chỉ muốn bảo vệ chúng ta thôi. Chị ra khỏi chỗ này đi.

Leah k hịt mũi một cái và sau đó phóng mình vào rừng. Tôi có thể nghe thấy tiếng bộ móng của chị ấy cắt vào đất, để đẩy chị ấy đi nhanh hơn.

Sự trần trụi là một phần rất bất tiện nhưng không thể tránh được của cuộc sống bầy đàn. Chúng tôi đều không nghĩ gì hết về nó trước khi Leah gia nhập. Sau đó mọi chuyện trở nên lúng túng. Leah chỉ có khả năng kiểm soát ở mức trung bình khi máu nóng chị ấy bốc lên - nó làm chị ấy mất một khoảng thời gian dài bình thường để ngừng lại việc nỗ lực tung quần áo của chị ấy mỗi một lúc chị ấy giận dữ. Chúng tôi đều bắt được cái nhìn thoáng qua. Và không phải là vì chị ấy không đáng để nhìn; mà nó chỉ là nó không đáng khi bị chị ấy bắt được bạn đang nghĩ về chuyện ấy sau đó.

Jared và những người khác đang nhìn vào nơi mà chị ấy vừa biến mất vào bụi cây với thái độ thận trọng.

"Cô ấy đi đâu vậy?". Jared hỏi.

Tôi mặc kệ anh ta, nhắm mắt lại và tập trung vào thân mình. Nó giống như là có một luồng khí đang rung rung xung quanh tôi, tạo ra những đợt rung động nhỏ. Tôi nhấc người lên bằng hai cái chân sau, vừa kịp lúc để mà tôi có thể đứng thẳng hoàn toàn khi tôi đứng xuống và tỏa ra một ánh sáng mờ mờ trong hình hài con người.

"Ồ", Jared nói. "Chào Jake."

"Chào Jared."

"Cám ơn đã chịu nói chuyện với tôi."

"Vâng."

"Chúng tôi muốn cậu trở về, người anh em."

Quil lại than van lần nữa.

"Tôi không biết việc đó có dễ dàng không, Jared ạ."

"Về nhà đi", anh ta nói, nghiêng về phía trước. Van nài. "Chúng ta có thể tìm cách giải quyết nó. Cậu không thuộc về nơi này. Hãy để Seth và Leah cũng được về nhà."

Tôi cười. "Phải. Giống như là tôi đã không hề van nài họ làm như thế từ phút đầu."

Seth khịt mũi sau lưng tôi.

Jared đánh giá chuyện đó, mắt anh ta lại có vẻ cảnh giác. "Vậy thì bây giờ thế nào?"

Tôi đã nghĩ về nó hơn một phút trong khi anh ta đứng đợi.

"Tôi không biết. Nhưng dù thế nào đi nữa tôi không chắc rằng mọi chuyện có thể quay trở lại bình thường được nữa Jared à. Tôi không biết nó sẽ có hiệu quả gì - chuyện này không giống như là tôi có thể bật và tắt những thứ về Alpha này như là tâm trạng đèn công. Nó có vẻ như là lâu dài luôn rồi."

"Cậu vẫn thuộc về chúng tôi."

Tôi nhướn chân mày lên. "Hai Alpha không thể thuộc về chung một chỗ, Jared. Nhớ lại chuyện đã sắp xảy ra tối qua chứ? Bản năng này rất tranh giành."

"Vậy thì tất cả các cậu sẽ giao du với những tên ký sinh trùng suốt cuộc đời của mình à?". Anh ta gặng hỏi. "Cậu không có nhà ở đây. Cậu đã mất hết cả quần áo", anh ta chỉ ra. "Cậu sẽ sống như sói suốt thời gian à? Cậu biết rằng Leah không thích ăn uống kiểu đó."

"Leah có thể làm bất cứ việc gì mà chị ấy muốn khi chị ấy đói. Chị ấy ở đây vì sự chọn lựa của chị ấy. Tôi không bảo bất cứ người nào phải làm việc gì." Jared thở dài. "Sam xin lỗi vì những chuyện anh ta đã làm với cậu."

Tôi gật đầu. "Tôi đã không còn giận nữa."

"Nhưng mà?"

"Nhưng mà tôi sẽ không trở về lúc này. Chúng tôi sẽ đợi và xem mọi chuyện sẽ trở nên như thế nào. Và chúng tôi sẽ coi chừng gia đình Cullens cho đến khi nào vẫn còn cần thiết. Bởi vì, bất chấp việc anh nghĩ gì, chuyện này không chỉ vì Bella. Chúng tôi đang bảo vệ những người mà chúng tôi nên bảo vệ. Và nó cũng áp dụng cho gia đình Cullens luôn". Dù sao đi nữa thì ít nhất hai bên cũng công bằng về số lượng.

Seth sửa lên vài tiếng nhỏ trong sự đồng ý.

Jared nhăn mặt lại. "Tôi đoán rằng vậy thì chúng ta không còn gì để nói nữa."

"Bây giờ thì không. Chúng ta sẽ xem mọi chuyện diễn tiến như thế nào."

Jared quay qua Seth, bây giờ thì tập trung vào cậu ta, cách biệt với tôi. "Sue bảo tôi nói với cậu rằng - không, để cầu xin cậu rằng - hãy quay về nhà. Cô ấy rất đau lòng, Seth à. Chỉ có một mình. Tôi không biết làm sao mà cậu và Leah có thể làm vậy với cô ấy. Từ bỏ cô ấy kiểu này, khi mà cha của hai người chỉ vừa mới mất -"

Seth thút thít.

"Bớt căng thẳng đi Jared", tôi cảnh cáo.

"Chỉ cho cậu ta biết chuyện như thế nào thôi."

Tôi khịt mũi. "Phải rồi". Sue cứng cỏi hơn bất cứ người nào tôi từng biết.

Cứng cỏi hơn cả bố tôi, cứng cỏi hơn cả tôi. Dù cứng cỏi để lợi dụng lòng thương hại của hai đứa con bà ấy nếu việc đó có thể làm họ quay về nhà.

Nhưng thật không công bằng khi làm thế với Seth. "Sue biết về chuyện này bao lâu rồi? Và hầu hết thời gian là bàn bạc với Billy và ông Quil và Sam?"

Phải rồi, tôi chắc rằng cô ấy đang cô đơn đến chết được. Dĩ nhiên là em được tự do ra đi nếu em muốn Seth à. Em biết điều đó mà."

Seth khịt khịt.

Chỉ một giây sau. Cậu ta vênh một tai lên về hướng bắc. Leah chần hẫn đang gần về. Jeez, chị ấy nhanh thật. Hai nhịp và Leah đã thẳng để ngừng trong một bụi cây xa vài thước. Chị ấy chạy nước kiệu tới trước điểm trước mặt Seth. Chị ấy giữ mũi mình trong không trung, rất hiển nhiên là không nhìn về hướng tôi.

Tôi rất cảm kích việc ấy.

"Leah?". Jared hỏi.

Chị ấy nhìn lại anh ta, mồm hơi nhe răng ra.

Jared trông chẳng có vẻ gì ngạc nhiên bởi thái độ thù nghịch đó. "Leah, cô biết là cô không muốn ở lại đây mà."

Chị ấy gầm gừ với anh ta. Tôi liếc nhìn cảnh cáo chị ấy nhưng chị ta lại không thấy. Seth rên rỉ và huých vai vào Leah.

"Xin lỗi", Jared nói. "Đoán rằng tôi không nên giả định thế. Nhưng cô không có bất cứ mối ràng buộc nào với những kẻ hút máu đó mà."

Leah có vẻ rất cân nhắc khi nhìn em chị ấy và sau đó nhìn tôi.

"Ra là cô muốn trông chừng Seth, tôi hiểu rồi", Jared nói. Mắt anh ta chạm tôi và sau đó quay trở lại chị ấy. Có lẽ đang thắc mắc vì cái nhìn thứ hai - cũng giống như tôi vậy. "Nhưng Jake sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra cho cậu ta đâu, và cậu ta cũng không sợ khi ở đây". Jared làm vẻ mặt nhăn nhó. "Sao cũng được, làm ơn đi Leah. Chúng tôi muốn cô trở về. Sam muốn cô trở về."

Đuôi Leah co quắp lại.

"Sam bảo tôi phải cầu xin. Anh ta bảo tôi phải thực sự quý xuống nếu tôi bắt buộc phải thế. Anh ấy muốn cô trở về nhà, Lee-lee, nơi cô thuộc về."

Tôi thấy Leah nao núng khi Jared dùng cái nickname cũ mà Sam đã gọi chị ấy. Và sau đó, khi anh ta thêm vào ba chữ cuối, cơn tức giận của chị ấy bùng lên và chị ấy đã tru ra một tràng gầm gừ xuyên qua kẽ răng. Tôi không cần phải ở trong đầu chị ấy để nghe được những lời chửi rửa mà chị ấy đang chửi anh ta, và anh ta cũng thế. Có thể nghe được chính xác gần hết những từ ngữ chị ấy đang dùng.

Tôi đợi cho đến khi chị ấy ngừng lại. "Tôi sẽ làm đại diện ở đây và nói rằng Leah thuộc về bất cứ nơi nào mà chị ấy muốn thuộc về."

Leah gầm gừ nhưng vì chị ấy nhìn trừng trừng giận dữ với Jared nên tôi đoán đó là sự đồng ý.

"Nhìn này Jared, chúng ta vẫn là gia đình, được chứ? Chúng ta sẽ bỏ qua hận thù, nhưng cho đến khi nào chúng ta làm thế thôi, còn bây giờ thì có lẽ các người nên ở lại trên đất của mình. Chỉ như vậy thì sẽ không có sự hiểu lầm."

Không ai muốn một gia đình cãi nhau âm ỉ mãi, phải không? Sam cũng không muốn thế, phải không?"

"Dĩ nhiên là không", Jared ngắt lời. "Chúng tôi sẽ ở trên đất của mình.

Nhưng đất của cậu ở đâu hả Jacob? Có phải đất ma cà rồng không?"

"Không đâu Jared. Lúc này thì vô gia cư. Nhưng đừng lo - chuyện này không kéo dài mãi mãi đâu". Tôi phải hít một hơi dài. "Không còn nhiều thời gian lắm. Được chứ? Sau đó gia đình Cullens có lẽ sẽ ra đi, và Seth và Leah sẽ về nhà."

Leah và Seth rên rỉ cùng với nhau, mũi của họ đồng bộ quay về hướng của tôi.

"Còn cậu thì sao Jake?"

"Quay về rừng, tôi nghĩ vậy. Tôi không thể ở xung quanh La Push. Hai Alpha nghĩa là quá nhiều áp lực. Bên cạnh đó, dù thế nào thì tôi cũng đã đi như vậy rồi. Trước cái tình trạng lộn xộn này rồi."

"Nếu chúng ta cần nói chuyện thì thế nào?". Jared hỏi.

"Tru lên - nhưng nhìn đường biên giới nhé, được chứ? Chúng tôi sẽ đến chỗ anh. Và Sam không cần phải đi quá nhiều người. Chúng tôi không tìm kiếm một cuộc chiến đâu."

Jared quắc mắt lên nhưng gật đầu. Anh ta không thích tôi đặt điều kiện cho Sam. "Gặp lại cậu sau. Hoặc không". Anh ta vẫy tay miễn cưỡng.

"Đợi đã Jared. Embry vẫn ổn chứ?"

Sự ngạc nhiên hiện lên trên mặt anh ta. "Embry? Chắc rồi, cậu ta ổn. Sao thế?"

"Chỉ tò mò tại sao Sam phái Collin đi thôi."

Tôi nhìn phản ứng của anh ta, vẫn còn nghi ngờ rằng có điều gì đó đang diễn ra. Tôi thấy sự nhận biết thoáng qua trong mắt anh ta, nhưng nó không phải là thứ mà tôi mong đợi.

"Đó thật sự không phải là việc của cậu nữa đâu Jake."

"Chắc là không. Chỉ là tò mò."

Tôi thấy một sự kéo mạnh từ khóe mắt mình, nhưng tôi đã không thừa nhận nó, bởi vì tôi không muốn tố cáo Quil. Cậu ta đã phản ứng lại với chuyện đó.

"Tôi sẽ cho Sam biết về - lời chỉ dẫn của cậu. Tạm biệt Jacob."

Tôi thở dài. "Vâng, chào Jared. À, anh có thể nói với bố tôi rằng tôi vẫn tốt, được không? Và tôi xin lỗi, và tôi yêu ông ấy."

"Tôi sẽ chuyển lời lại."

"Cám ơn anh."

"Đi thôi, anh em". Jared nói. Anh ta quay đi, ra khỏi tầm nhìn để biên hình vì Leah đang ở đó. Paul và Collin bám sát gót anh ta, nhưng Quil thì chân chừ. Cậu ta kêu vài tiếng nhỏ, và tôi bước một bước tới cậu ta.

"Ừ, tớ cũng nhớ cậu lắm, người anh em."

Quil hích nhẹ qua tôi, đầu cậu ấy cúi xuống rầu rĩ. Tôi vỗ nhẹ lên vai cậu ấy.

"Mời chuyện sẽ ổn thôi."

Cậu ta rên rỉ.

"Nói với Embry rằng tớ cũng nhớ chuyện có hai cậu ở hai bên sườn tớ."

Cậu ta gật đầu và ấn mũi mình vào trán tôi. Leah khịt khịt mũi. Quil nhìn lên, nhưng không phải nhìn chị ấy. Cậu ta nhìn qua vai tôi đến nơi mà những người kia đã đi.

"Ừ, về nhà đi". Tôi nói với cậu ta.

Quil kêu vài tiếng nữa rồi đi theo những người ấy. Tôi cá rằng Jared sẽ không thật kiên nhẫn mà chờ đợi. Sau khi cậu ta vừa đi, tôi kéo hơi ấm từ giữa thân người và để nó trào lên xuyên qua tứ chi. Trong một hơi nóng bốc lên, tôi lại ở trên bốn chân của mình một lần nữa.

Tôi đã nghĩ rằng cậu đã chuẩn bị hôn môi với cậu ta chứ, Leah cười khúc khích.

Tôi lờ chị ta đi.

Như vậy được chứ? tôi hỏi họ. Nó làm tôi thấy lo lắng, nói chuyện thay cho họ như thế, khi mà tôi đã không thể nghe chính xác họ đã nghĩ gì. Tôi không muốn giả định bất cứ việc gì. Tôi không muốn giống như Jared kiểu đó. Tôi có nói gì mà hai người không muốn tôi nói không? Tôi có không nói chuyện gì mà tôi nên nói không?

Anh làm rất tuyệt Jake à! Seth cổ vũ tôi.

Cậu nên đánh Jared, Leah nghĩ. Tôi sẽ không ngại đâu.

Em đoán là tụi em biết tại sao Embry không được phép tới đây, Seth nghĩ.

Tôi không hiểu. Không được phép à?

Jake, anh không thấy Quil à? Anh ta gần như là bị giăng xé ra vậy, đúng không? Em cá mười ăn một là Embry còn khó chịu hơn. Và Embry thì không có Claire. Không có cửa nào để Quil có thể dọn quần áo và đi ra khỏi La Push cả. Nhưng Embry thì có thể. Thế nên Sam sẽ không cho anh ấy có bất cứ cơ hội nào để anh ấy bị thuyết phục nhảy sang thuyền chúng ta cả. Anh ta không muốn bày của chúng ta nhiều hơn số người mà chúng ta có hiện nay.

Thật không? Em nghĩ vậy à? Anh hoài nghi về việc Embry sẽ ngại ngần khi xé đôi vài tên Cullens.

Nhưng anh ta là bạn thân của anh mà Jake. Anh ta và Quil sẽ thà đứng đằng sau anh hơn là đối mặt với anh trong một cuộc chiến.

Hừm, anh mừng vì Sam đã giữ cậu ta ở nhà. Bây giờ đã đủ lớn rồi, tôi thở dài. Được rồi. Vậy là chúng ta tốt rồi, cho hiện tại. Seth, em có thể để mắt mọi thứ trong một khoảng thời gian không? Leah và anh đều cần đặt lưng chút. Chuyện này đã bớt nguy hiểm rồi, nhưng ai mà biết được. Có lẽ nó là

sự đánh lạc hướng.

Tôi không luôn luôn quá hoang tưởng, nhưng tôi nhớ tới cảm giác về lời cam kết của Sam. Hoàn toàn là một hướng tập trung hủy diệt sự nguy hiểm mà anh ta thấy. Liệu anh ta sẽ lợi dụng sự thật rằng anh ta có thể nói dối với chúng tôi lúc này không?

Không thành vấn đề! Seth quá háo hức để làm bất cứ điều gì cậu ta có thể. Anh muốn em giải thích với gia đình Cullens không? Họ có lẽ vẫn còn căng thẳng.

-Anh sẽ làm điều đó. Dù sao anh cũng muốn đi xem mọi chuyện thế nào rồi. Họ bắt được những hình ảnh đang vo ve trong đầu tôi.

Seth thút thít trong ngạc nhiên. Ghê quá.

Leah lắc cái đầu ngược tới ngược lui như là cố gắng lắc những hình ảnh đó ra khỏi đầu chị ấy :- Đó là thứ ghê tởm nhất mà tôi từng nghe trong đời.

Kinh quá! Nếu có thứ gì trong bụng tôi, nó sẽ bị trào ra rồi.

-Họ là ma cà rồng mà, em đoán thế, Seth đã cho phép sau một phút, bù cho phản ứng của Leah. Ý em là, điều đó cũng dễ hiểu. Và nó còn giúp cho Bella nữa, đó là một chuyện tốt, đúng không?

Cả Leah và tôi đều chăm chú nhìn cậu ta.

-Sao vậy?

-Mẹ tôi đã làm rơi nó rất nhiều lần khi nó còn là em bé, Leah nói với tôi.

-Bị va vào đầu, rõ ràng rành ròi.

-Nó cũng đã từng gặm mấy cái thanh sắt của cái nôi nữa.

-Dẫn đến bị thương?

-Xem ra có vẻ là thế, chị ấy nghĩ.

Seth khịt khịt mũi." Khôi hài nhỉ. Sao hai người không im mồm và ngủ đi cho rồi?"

Hùng đông

Chương 14

Bạn biết mọi thứ đã trở nên tồi tệ khi mà bạn cảm thấy có lỗi vì đã thô lỗ với ma cà rồng.

Khi tôi quay lại ngôi nhà, không có ai đợi báo cáo của tôi ở ngoài cửa. Vẫn còn trong tình trạng cảnh giác đề phòng sao?

Mời thứ đều tốt, tôi nghĩ một cách mệt mỏi.

Đôi mắt tôi nhanh chóng nhận ra một sự thay đổi nhỏ trong quang cảnh đã trở nên quen thuộc kia. Có một đồng vải màu nhạt trên bậc thang dưới cùng

của bậc thềm tam cấp. Tôi cúi xuống để nghiên cứu nó. Nín thở, bởi vì cái mùi của ma cà rồng bám trên đồng vải đó nồng tới mức khó tưởng tượng, tôi khều khều đồng vải bằng mũi của mình.

Người nào đó đã để bộ quần áo này bên ngoài cho tôi. Huh. Edward chắc đã nhận ra tôi phát cú thể nào khi tôi phóng như bay ra cửa khi này. Chắc.

Thật là... Chu đáo. Và kì lạ.

Tôi cẩn thận ngậm đồng quần áo giữa hàm răng mình - ugh - và mang đồng đồ quay lại rừng cây. Đề phòng trường hợp đây là trò đùa của con mụ tóc vàng bị loạn thân kinh kia khiến tôi có một đồng quần áo con gái ở đây. Cá là cô ta sẽ rất khoái nhìn thấy vẻ mặt của tôi khi tôi trở lại thành người đứng trần truồng và cầm trên tay một cái áo đầm mùa hè.

Trong sự bao phủ của cây cối, tôi thả đồng đồ hôi hám đó xuống và trở lại hình dạng con người. Tôi rũ đồng quần áo ra, đập đập nó vào thân cây để xóa bớt cái mùi bám vào nó. Đồng đồ rõ ràng là đồ con trai - một cái quần nâu và một cái áo sơ mi trắng. Không có cái nào có chiều dài vừa với tôi cả, nhưng nhìn có vẻ sẽ mặc vừa thôi. Chắc là đồ của Emmett. Tôi xắn cổ tay áo lên, nhưng tôi không thể làm gì nhiều với cái quần được. Oh cũng không sao.

Tôi phải thừa nhận là tôi cảm thấy khá hơn với một bộ đồ để mặc khi thành người, cho dù có là bộ đồ hôi hám và không vừa này. Thật là khó chịu khi không thể phóng về nhà và lấy một cái quần thun khác khi mà tôi cần. Lại chuyện vô gia cư nữa rồi - không có một chỗ nào để trở về. Cũng không có tài sản, điều này thì không khiến tôi bận tâm lắm vào lúc này, nhưng có lẽ nó sẽ làm tôi khó chịu vào một ngày gần đây.

Kiệt sức, tôi đi chậm chậm lên bậc thềm nhà Cullens trong bộ quần áo cũ đất tiền của mình nhưng rồi lại chần chừ khi tôi đi tới cửa. Tôi có nên gõ cửa không? Nghe thật ngớ ngẩn, khi mà họ đã biết tôi đã ở đây. Tôi tự hỏi tại sao không có ai ra đón mình - để nói với tôi cú đi hay vào nhà đi. Sao cũng được. Tôi nhún vai và tự mình vào nhà.

Lại có thêm sự thay đổi nữa. Căn phòng đã trở về bình thường - gần như thôi - chỉ trong hai mươi phút. Cái ti vi màn hình phẳng bị đang bật lên, để âm thanh nhỏ, đang chiếu một bộ phim nào đó dành cho phái nữ mà có vẻ như là không ai trong nhà đang coi nó cả. Carlisle và Esme đứng ngay mấy cái cửa sổ màu đen đang mở hướng ra dòng sông. Alice, Jasper, và Emmett thì không thấy đâu, nhưng tôi nghe tiếng họ thì thầm trên lầu. Bella đang ở trên ghế sa lông giống hôm qua, với chỉ còn một ống dẫn cắm vào tay cô ấy, và một cái IV treo phía sau cái ghế sa lông. Cô ấy bị bực lại bằng những tấm chăn dày trông như một cái bánh burrito, chỉ ít là họ cũng có nghe lời tôi nói khi này. Rosalie thì đang ngồi bắt chéo chân trên nền nhà gần đầu của cô ấy. Edward ngồi ở đầu bên kia của cái ghế sa lông với bàn chân của Bella trên

đùi anh ta. Anh ta nhìn lên khi tôi đi vào và mỉm cười với tôi - chỉ là một cái nhếch mép nhẹ - giống như có điều gì đó làm hài lòng anh ta.

Bella không nghe thấy tôi. Cô ấy chỉ liếc nhìn khi anh ta nhìn lên, và rồi cô ấy cũng mỉm cười. Một nụ cười có sinh lực, cả khuôn mặt cô ấy bừng sáng. Tôi không thể nhớ lần cuối cùng cô ấy trông thật hào hứng vì thấy tôi là khi nào.

Cô ấy đang nghĩ cái quái gì thế? Sự thật rành rành là cô ấy đã đám cưới rồi kia mà! Hạnh phúc trong hôn nhân nữa chứ - không còn gì nghi ngờ là cô ấy yêu tên ma cà rồng của cô ấy vượt qua khỏi ranh giới của sự tỉnh táo nữa kia. Và hơn hết nữa là cô ấy đang có mang những tháng cuối cùng nữa.

Vậy thì tại sao cô ấy lại tỏ ra quá vui mừng khi nhìn thấy tôi? Giống như tôi đã làm cho một ngày của cô ấy trở nên tuyệt vời chỉ vì tôi đã bước qua cánh cửa kia vậy.

Phải chi cô ấy có thể không quan tâm tới. .. hay hơn như thế nữa - thật sự không muốn có mặt tôi ở xung quanh. Thế thì thật là quá dễ dàng hơn để có thể biến mất khỏi đây.

Edward có vẻ như là đồng ý với những suy nghĩ của tôi - dạo này chúng tôi ở trên cùng một tần số quá nhiều, điều này thật là điên. Bây giờ thì anh ta đang nhăn mặt, quan sát nét mặt cô ấy trong khi cô ấy tươi cười với tôi.

"Họ chỉ muốn nói chuyện thôi", tôi làu bàu, giọng của tôi tràn đầy sự mệt mỏi. "Không có tấn công phạm vi của chúng ta."

"Phải", Edward trả lời. "Tôi nghe được gần hết cuộc nói chuyện đó."

Điều đó đánh thức tôi một chút. Chúng tôi đã cách xa nhau tới gần hơn ba miles kia mà. "Làm sao anh nghe được?"

"Tôi nghe được cậu rõ ràng hơn - chỉ là nhỏ quen thuộc và tập trung thôi. Hơn nữa, suy nghĩ của cậu khá là dễ dàng để đọc được khi cậu trong hình dạng con người hơn. Cho nên tôi nghe được hầu hết những gì đã xảy ra ngoài đó."

"Oh". Điều đó khiến tôi hơi khó chịu, nhưng nó không có lý do gì để như vậy cả, nên tôi bỏ nó qua một bên. "Tốt. Tôi ghét phải lặp lại những gì mình đã nói."

"Mình nên nói cậu đi ngủ đi", Bella nói, "nhưng mình đoán là cậu sẽ ngắt xiú xuống sàn trong vòng sáu giây nữa, cho nên có lẽ là không nên nói làm gì."

Thật thật là hết sức ngạc nhiên khi cô ấy nói nghe khá hơn ban nãy rất nhiều, nhìn cũng khỏe hơn nhiều nữa. Tôi ngửi thấy mùi máu tươi và nhìn thấy cái ly lại đang nằm trong tay cô ấy. Cần bao nhiêu máu để giữ cho cô ấy khỏe mạnh đây? Tới một lúc nào đó, họ sẽ bắt đầu đi săn trong khu vực lân cận ah?

Tôi đi ra cửa, đếm từng giây còn lại của cô ấy trong lúc bước đi. "Một

Mississippi. .. hai Mississippi. .."

"Mấy lời cần nhần đâu rồi, chó con?". Rosalie lẩm bầm.

"Cô biết làm sao để đìm chết một người tóc vàng hoe không, Rosalie?". Tôi hỏi mà không dừng lại hay quay lại nhìn cô ta. "Dán một tấm gương xuống đáy hồ bơi."

Tôi nghe thấy Edward cười thâm khi tôi kéo cánh cửa đóng sập lại. Tâm trạng của anh ta có vẻ như được cải thiện tỉ lệ thuận với sức khỏe của Bella.

"Tôi đã nghe cái đó rồi", Rosalie gọi với theo sau tôi.

Tôi lê bước xuống mấy bậc thang, mục tiêu duy nhất của tôi là lê bản thân mình đi xa đủ vào trong rừng cây chỗ mà không khí trong sạch lại. Tôi dự định bỏ bộ quần áo đang mặc ở một chỗ thuận tiện nào đó xa ngôi nhà để tương lai có thể dùng tới thay vì cột nó vào chân mình, như vậy tôi cũng không cần phải ngửi thấy cái mùi của nó. Trong lúc tôi dò dẫm với mấy cái nút áo, tôi nghĩ một cách vớ vẩn về chuyện tại sao áo cài nút không bao giờ là phong cách ăn mặc của người sói.

Tôi nghe tiếng nói trong lúc tôi đi ạch ngang qua bãi cỏ.

"Anh đi đâu vậy?". Bella hỏi.

"Có một số chuyện anh quên chưa nói với cậu ta."

"Để Jacob ngủ đi - chuyện đó có thể chờ mà."

Phải, làm ơn đi, để Jacob ngủ.

"Chỉ mất vài phút thôi."

Tôi từ từ quay lại. Edward đã ra tới ngoài cửa rồi. Vẻ mặt anh ta đầy vẻ xin lỗi trong khi anh tiến tới phía tôi.

"Jeez, lại chuyện gì nữa?"

"Tôi xin lỗi", anh ta nói, và rồi anh ta ngần ngừ, giống như anh ta không biết phải làm sao để nói ra những suy nghĩ của mình.

Anh đang suy nghĩ cái gì trong đầu thế, người đọc được ý nghĩ?

"Khi cậu nói chuyện với những người được Sam ủy nhiệm khi này", anh ta lẩm bầm, "Tôi đã thuật lại từng chữ từng chữ cho Carlisle và Esme và những người còn lại. Họ băn khoăn là""

"Nghe này, chúng tôi không hạ sự đề phòng xuống. Anh không cần phải tin Sam giống như chúng tôi. Dù sao đi nữa chúng tôi cũng đề cao cảnh giác."

"Không, không, Jacob. Không phải chuyện đó. Chúng tôi tin tưởng sức phán đoán của cậu. Đúng hơn là Esme lo lắng về sự gian khổ mà chuyện này khiến bày của cậu phải trải qua. Mẹ tôi muốn tôi nói chuyện riêng với cậu về chuyện đó."

Điều này khiến tôi chung hứng. "Gian khổ?"

"Đặc biệt là vấn đề vô gia cư. Mẹ tôi rất khổ sở về chuyện tất cả các cậu đã trở nên. .. Mồ côi."

Tôi khịt mũi. Một người mẹ ma cà rồng quá ư là khẩn trương - kỳ lạ thật.

"Chúng tôi rất mạnh. Nói bà ta không cần phải lo lắng đâu."

"Mẹ tôi vẫn muốn làm những gì mà bà có thể làm. Tôi có cảm giác là cô Leah kia không thích phải ăn đồ ăn trong hình dạng chó sói của cô ta đúng không?"

"Thì sao?". Tôi hỏi gặng.

"Chúng tôi có đồ ăn cho con người bình thường ở đây, Jacob. Để qua mắt thiên hạ, và, đương nhiên, cho Bella nữa. Rất hoan nghênh Leah lấy những gì mà cô ấy thích. Tất cả các cậu cũng vậy."

"Tôi sẽ truyền đạt lại điều này."

"Leah ghét chúng tôi."

"Vậy rồi sao?"

"Vậy nên cố gắng truyền đạt nó lại một cách nào đó khiến cô ấy cân nhắc nó, nếu cậu không phiền."

"Tôi sẽ làm những gì tôi có thể."

"Và còn vấn đề về quần áo."

Tôi liếc nhìn xuống bộ đồ tôi đang mặc. "Oh đúng. Cảm ơn". Chắc không phải là lịch sự nếu đề cập tới chuyện nó hơi tới mức nào.

Anh ta mỉm cười, một chút thôi. "Uh, chúng tôi rất sẵn lòng giúp đỡ những cần thiết của các cậu. Alice rất ít khi nào cho phép chúng tôi mặc lại cùng một thứ tới lần thứ hai. Chúng tôi có cả chồng quần áo mới dành cho thiện chí, và tôi có thể tưởng tượng là Leah khá giống với size của Esme. . ."

"Không chắc chị ta sẽ cảm thấy thế nào về chuyện dùng đồ bỏ đi của kẻ hút máu người. Chị ta không thực tế như tôi."

"Tôi tin là cậu có thể bày tỏ lời đề nghị này một cách tốt nhất có thể. Đương nhiên là lời đề nghị cho bất cứ vật chất nào mà cậu có thể cần nữa, hay phương tiện di chuyển, hay bất cứ thứ gì. Và tắm rửa nữa, vì cậu thà là ngủ ngoài trời. Làm ơn. .. Đừng nghĩ về bản thân mình như một người không có gia đình."

Anh ta nói câu cuối cùng một cách nhẹ nhàng - lần này không phải là cố gắng giữ im lặng, mà vì một số cảm xúc rất thật.

Tôi nhìn anh ta chăm chăm trong vòng một giây, chớp mắt một cách buồn ngủ. "Điều đó, er, thật là tử tế. Nói với Esme chúng tôi cảm kích, uh, sự tận tâm. Nhưng khi chúng tôi đi tuần có đi ngang qua con sông ở một vài chỗ, cho nên chúng tôi khá là sạch sẽ, cảm ơn."

"Dù sao thì cậu cũng nên truyền đạt lại lời đề nghị của chúng tôi."

"Chắc rồi, chắc rồi."

"Cảm ơn."

Tôi quay đi, chỉ đứng khựng lại khi tôi nghe được một tiếng kêu nhỏ đầy đau đớn phát ra từ trong ngôi nhà. Lúc tôi quay lại nhìn, anh ta đã biến mất.

Lại chuyện gì đây?

Tôi đi theo sau anh ta, tôi lê chân đi như một xác ướp. Sử dụng cùng một số tế bào não giống như xác ướp. Có vẻ như là tôi không có một sự lựa chọn nào. Có cái gì đó đang không ổn. Tôi phải đi coi nó là cái gì. Tôi sẽ không làm gì được cả. Và tôi sẽ cảm thấy tệ hơn.

Đó là điều chắc chắn xảy ra.

Tôi đi vào nhà một lần nữa. Bella đang thở hổn hển, gập người lại qua cái chỗ phòng ngay chính giữa cơ thể cô ấy. Rosalie ôm cô ấy trong lúc Edward, Carlisle, và Esme đều lớn vờn xung quanh. Một sự chuyển động nhỏ đập vào mắt tôi; Alice đang ở trên đầu cầu thang, nhìn chăm chú xuống căn phòng với đôi tay giữ chặt hai bên thái dương của cô ta. Thật là kỳ lạ - giống như cô ta bị ngăn không cho vào bằng một cách nào đó.

"Cho con một phút, Carlisle", Bella hổn hển nói.

"Bella", bác sĩ lo âu nói, "Bố nghe có cái gì đó rạn nứt. Bố cần phải khám cho con."

"Con khá chắc" - thở hổn hển - "là một cái xương sườn. Ow. Đúng rồi.

Ngay đây này". Cô ấy chỉ vào bên trái mình, cẩn thận không đụng vào nó.

Bây giờ cái đó đang bẻ gãy xương của cô ấy.

"Bố cần phải chụp X-ray. Nó có thể bị vỡ ra từ»«ng mảnh. Chúng ta không muốn nó đâm thủng bất cứ nội tạng nào của con đâu."

Bella hít một hơi thở sâu. "Okay."

Rosalie cẩn thận nhắc Bella lên. Edward có vẻ như anh ta muốn tranh luận về điều đó, nhưng Rosalie nhe răng ra với anh ta và gầm gừ, "Chị đỡ con bé được rồi."

Vậy ra bây giờ Bella đã khỏe hơn, nhưng đồng thời cái thứ đó cũng vậy. Bạn không thể bỏ đói một người mà không bỏ đói luôn người kia, và chữa trị cũng vậy. Không có cách nào để thắng hết.

Cô nàng tóc vàng nhanh chóng bế Bella lên cái cầu thang lớn với Carlisle và Edward ngay phía sau cô ta, không một ai trong số họ nhìn thấy tôi đứng như trời trồng ngay cửa ra vào.

Thì ra họ có một ngân hàng máu và một cái máy chụp X-ray? Chắc là bác sĩ đã mang việc làm về nhà với ông ta.

Tôi quá mệt để đi theo họ, quá mệt để di chuyển. Tôi dựa vào bức tường và trượt xuống sàn nhà. Cái cửa vẫn mở, và tôi hướng mũi mình ra đó, dễ chịu vì có những làn gió trong sạch thổi vào. Tôi dựa đầu mình vào khung cửa và lắng nghe.

Tôi có thể nghe tiếng của cái máy X-ray trên lầu. Hoặc có thể là tôi cho rằng đó là tiếng của nó. Và rồi những bước chân nhẹ nhàng đi xuống lầu. Tôi không nhìn để coi đó là ma cà rồng nào.

"Cậu có muốn một cái gối không?". Alice hỏi tôi.

"Không", tôi làu bàu. Có chuyện gì với lòng mến khách một cách thúc ép

như thế? Nó làm tôi sợ hãi.

"Nhìn có vẻ như không được thoải mái lắm", cô ta nhận xét.

"Không hẳn."

"Vậy sao cậu không dời chỗ đi?"

"Quá mệt. Tại sao cô không ở trên lầu với mấy người kia?". Tôi quát lại.

"Nhức đầu", cô ta trả lời.

Tôi quay đầu lại để nhìn cô ta.

Alice là một cô gái bé nhỏ. Chỉ gần bằng một cánh tay tôi. Bây giờ cô ta nhìn có vẻ còn nhỏ hơn. Gương mặt nhỏ của cô ta nhăn nhúm lại.

"Ma cà rồng mà cũng nhức đầu ah?"

"Không phải loại thông thường."

Tôi khịt mũi. Ma cà rồng thông thường.

"Sao cô không bao giờ ở cùng với Bella nữa?". Tôi hỏi, một câu hỏi như một lời kết tội. Điều này không xuất hiện trong tôi trước đây, bởi vì đầu tôi đã chứa đầy những thứ quái quỷ khác, nhưng thật là lạ khi Alice không bao giờ ở cạnh Bella, không ở gần bên từ lúc tôi có mặt ở đây. Có lẽ nếu Alice ở bên cạnh cô ấy, Rosalie sẽ không thể. "Tuởng hai người như thế này". Tôi xoắn hai ngón tay mình vào với nhau.

"Giống như tôi đã nói" - cô ta cuộn tròn lại trên nền gạch cách xa tôi vài bước chân, vòng cánh tay ôm yếu xung quanh đầu gối gầy khăng khiu của cô ta - "nhức đầu."

"Bella khiến cô nhức đầu ah?"

"Đúng."

Tôi nhăn mày. Khá chắc là tôi đã rất mệt mỏi để giải câu đố rồi. Tôi để đầu mình quay lại hướng về không khí tươi mát và nhắm mắt lại.

"Không phải Bella, không hẳn", cô ta sửa. "Cái... Bào thai."

Ah, có một người nữa cũng có cảm giác giống tôi. Điều đó thật dễ dàng để nhận ra. Cô ta nói từ đó một cách miễn cưỡng, giống kiểu Edward đã nói.

"Tôi không thể nhìn thấy nó", cô ta nói với tôi, mặc dù có thể cô ta đang nói với chính mình. Với những gì mà cô ta biết, tôi đã ngủ mất rồi. "Tôi không thể thấy bất cứ điều gì về nó. Giống như cậu vậy."

Tôi rùng mình, và rời hàm răng tôi nghiến chặt lại. Tôi không thích bị so sánh với con quái vật đó.

"Bella cản trở một phần. Em ấy đều bao quanh nó, cho nên em ấy trở nên..."

Mờ nhạt. Giống như sự tiếp thu dở trên TV - giống như cố gắng thử tập trung mắt cậu vào những người mờ ảo đi qua đi lại trên màn hình. Nó làm tôi điên đầu khi nhìn em ấy. Dù sao thì tôi cũng không thể nhìn nhiều hơn một vài phút. Cái... Bào thai liên quan quá nhiều trong tương lai của em ấy. Lúc em ấy quyết định lần đầu tiên... Lúc em ấy biết em ấy muốn nó, em ấy mờ nhạt đi trong tầm nhìn của tôi. Khiến tôi sợ muốn chết."

Cô ta im lặng trong một giây, và rồi cô ta thêm vào. "Tôi phải thừa nhận, thật là dễ chịu khi có cậu ở gần bên - mặc kệ cái mùi ẩm ướt của chó sói. Mùi thứ đều đi hết. Giống như cặp mắt tôi đóng lại vậy. Nó làm tê liệt con nhúc đầu."

"Thật vui vì đã giúp đỡ được, thưa bà", tôi lầm bầm.

"Tôi tự hỏi nó có cái gì giống với cậu. .. Tại sao cậu cũng giống như vậy." Đột ngột hơi nóng bốc lên từ tủy xương của tôi. Tôi siết chặt nắm tay lại để kìm nén sự chấn động.

"Tôi không có cái gì giống với thứ giết người đó hết", tôi nói qua kẽ răng.

"Uhm, rõ ràng là có cái gì đó."

Tôi không trả lời. Hơi nóng đã bốc đi hết. Tôi đã quá mệt mỏi để giận dữ.

"Cậu không ngại nếu tôi ngồi đây ở gần cậu chứ?". Cô ta hỏi.

"Chắc là không. Dù sao thì cũng hơi."

"Cảm ơn", cô ta nói. "Đây là cái tốt nhất cho điều đó, tôi đoán vậy, vì tôi không thể uống thuốc aspirin."

"Cô có thể nói nhỏ không? Đang ngủ đây."

Cô ta không trả lời, ngay lập tức rơi vào im lặng. Tôi ngủ lịm đi ngay sau đó.

Tôi mơ thấy tôi đang rất khát. Và có một ly nước lớn trước mặt tôi - lạnh ngắt, có thể thấy được hơi lạnh toát ra bên ngoài ly. Tôi túm lấy cái ly và uống một hớp lớn, chỉ để nhận ra khá nhanh là nó không phải nước - nó là thuốc tẩy cực mạnh. Tôi phun nó ra ngay lập tức, nôn ra khắp mọi nơi, và một đồng chảy ra từ mũi tôi. Nó bùng lên. Mũi của tôi bị phỏng. . .

Con đau nơi lỗ mũi đánh thức tôi dậy đủ để tôi nhớ ra mình đã ngủ mất ở đâu. Cái mùi đó khá dữ dội, xem ra cái mũi tôi không hẳn là ở trong nhà.

Ugh. Và thật ồn ào. Người nào đó đang cười rất lớn. Một giọng cười quen thuộc, nhưng giọng cười đó không đi chung với cái mùi này. Không thuộc về nơi đây.

Tôi rên rỉ và mở mắt ra. Bầu trời xám xịt - đang là ban ngày, nhưng không biết chính xác là mấy giờ. Có lẽ gần tới lúc mặt trời lặn - bầu trời khá tối.

"Cũng gần tới lúc rồi", cô ả tóc vàng lầm bầm ở gần đây. "Cái máy cưa làm bằng người có vẻ khá mệt rồi kìa."

Tôi lăn qua và giật mạnh mình ngồi dậy. Trong quá trình đó, tôi nhận ra cái mùi đó xuất phát từ đâu. Một người nào đó đã nhét một cái gói lông ngỗng dài dưới mặt tôi. Chắc là cố gắng tỏ ra tốt bụng, tôi đoán thế. Trừ phi người đó là Rosalie.

Một khi gương mặt tôi đã ra khỏi đồng lông vũ hơi hám đó, tôi ngửi ra một vài mùi khác. Giống như là thịt xông khói và bánh quế, tất cả đều trộn lẫn với mùi ma cà rồng.

Tôi chớp mắt, nhìn rõ căn phòng.

Mùi thứ không thay đổi lắm, ngoại trừ bây giờ Bella đang ngồi ở chính giữa

ghế sa lông, và cái IV đã biến mất. Cô nàng tóc vàng ngồi dưới chân cô ấy, đầu cô ả tựa vào đầu gối Bella. Edward đang ngồi một bên cô ấy, nắm tay cô ấy. Alice cũng ngồi trên sàn nhà giống Rosalie. Bây giờ gương mặt cô ta không nhăn nhó nữa. Và điều đó cũng dễ hiểu - cô ta đã kiếm ra một liều thuốc giảm đau khác.

"Hey, Jake dậy rồi!" Seth reo vang.

Cậu ta đang ngồi bên kia của Bella, cánh tay cậu ta gác lơ là qua vai cô ấy, một đĩa tràn đầy đồ ăn trên đùi cậu ta.

Cái quái gì vậy?

"Cậu ta tới tìm cậu", Edward nói trong lúc tôi đứng dậy. "Và Esme thuyết phục cậu ấy ở lại để ăn sáng."

Seth nhìn thấy nét mặt tôi, và cậu ta nhanh chóng giải thích. "Đúng đó, Jake - em chỉ là tới coi xem anh có ổn không bởi vì anh không quay lại. Leah trở nên lo lắng. Em nói với chị ấy là có thể anh chỉ trở về hình dáng con người thôi, nhưng anh biết chị ấy thế nào rồi đó. Dù sao thì họ cũng có tất cả mấy món ăn này và, dang", - cậu ta quay qua Edward - "người anh em, anh có thể nấu ăn đấy."

"Cảm ơn em", Edward nói khẽ.

Tôi chậm rãi hít vào, cố gắng thả lỏng hàm răng mình. Tôi không thể rời mắt mình khỏi cánh tay của Seth.

"Bella bị lạnh", Edward nói nhỏ.

Đúng rồi. Dù sao cũng không phải là chuyện của tôi. Cô ấy không thuộc về tôi.

Seth nghe câu nói của Edward, nhìn gương mặt tôi, và đột ngột cậu ta cần tới hai tay để ăn. Cậu ta rút tay khỏi Bella và bắt đầu ăn. Tôi đi tới để đứng cách cái ghế sa lông vài bước, vẫn đang cố gắng để chịu đựng.

"Leah đang đi tuần ah?". Tôi hỏi Seth. Giọng tôi vẫn đang ngái ngủ.

"Đúng", cậu ta vừa nhai vừa nói. Seth cũng đang mặc quần áo mới. Bộ đồ đó vừa vặn với cậu ta hơn là bộ đồ tôi đang mặc vừa với tôi. "Chị ấy đang đi tuần. Không cần phải lo. Chị ấy sẽ tru lên nếu có chuyện gì. Tụi em đổi ca vào khoảng nửa đêm. Em đã chạy mười hai tiếng". Cậu ta rất tự hào vì điều đó, và nó biểu hiện trong giọng nói của cậu ấy.

"Nửa đêm? Khoan đã - bây giờ là mấy giờ?"

"Gần bình mình". Cậu ấy liếc về phía cửa sổ, để kiểm tra.

Khốn nạn thật. Tôi đã ngủ suốt một ngày một đêm. "Chết tiệt. Xin lỗi vì chuyện đó, Seth. Thật đấy. Đáng lý ra em nên đá anh dậy."

"Không đâu, anh cần một giấc ngủ đàng hoàng. Anh đã không nghỉ ngơi kể từ khi nào nhỉ? Đêm trước khi cuộc đi tuần cuối cùng của anh cho Sam? Gần bốn mươi tiếng? Năm mươi? Anh đâu phải là người máy, Jake. Vớ lại, anh cũng không bỏ lỡ chuyện gì cả."

Không có chuyện gì cả? Tôi liếc nhanh mắt nhìn Bella. Gương mặt cô ấy trở về với màu sắc mà tôi nhớ trước đây. Nhợt nhạt, nhưng có một chút hồng hào. Đôi môi cô ấy đã hồng trở lại. Ngay cả mái tóc của cô ấy nhìn cũng tốt hơn - sáng hơn. Cô ấy thấy cái nhìn thăm dò của tôi và mỉm cười toe toét.

"Cái xương sườn sao rồi?". Tôi hỏi.

"Đã được bó lại rất tốt và khít. Mình còn không cảm thấy nó nữa."

Tôi đảo tròn mắt. Tôi nghe Edward nghiêng chặt răng lại, và tôi đoán ra cái thái độ không-có-chuyện-gì-lớn của cô ấy cũng làm anh ta khó chịu như tôi.

"Có cái gì cho bữa sáng vậy?". Tôi hỏi, một chút mỉa mai. "Máu O âm hay máu AB dương?"

Cô ta le lưỡi ra với tôi. Hoàn toàn trở lại là bản thân cô ấy. "Trúng trúng", cô ấy nói, nhưng đôi mắt cô ấy đảo xuống dưới, và tôi thấy cái ly đựng máu của cô ấy đang chêm giữa chân cô ấy và chân Edward.

"Đi lấy chút đồ ăn sáng đi, Jake", Seth nói. "Có rất nhiều trong nhà bếp.

Chắc là anh đói rồi."

Tôi xem xét đồng hồ ăn trên đùi cậu ta. Nhìn giống một nửa là trúng trúng với phô mát và bốn cái bánh quế cuối cùng. Bụng của tôi sôi lên, nhưng tôi mặc kệ nó.

"Leah đã ăn gì cho bữa sáng vậy?". Tôi hỏi Seth một cách phê bình.

"Hey, em đã lấy đồ ăn cho chị ấy trước khi em ăn bất cứ cái gì", cậu ta biện hộ. "Chị ấy nói chị ấy thà là ăn động vật chết trên đường do bị xe cán còn hơn, nhưng em cá là chị ấy rất thèm. Những cái bánh quế này. . .". Cậu ta có vẻ như không có cách nào diễn tả được ý mình.

"Anh sẽ đi săn với cô ấy vậy."

Seth thở dài và tôi quay mình để bỏ đi.

"Nói chuyện chút nhé, Jacob?"

Carlisle hỏi tôi, cho nên khi tôi quay lại một lần nữa, gương mặt tôi có lẽ ít thiếu tôn trọng hơn nếu như là người khác cản tôi.

"Chuyện gì?"

Carlisle tiến tới bên tôi trong khi Esme lướt qua hướng về căn phòng khác. Ông ta dừng lại cách vài bước chân, chỉ cách xa hơn một chút với khoảng cách mà giữa hai người bình thường có khi trò chuyện. Tôi cảm kích ông ta đã cho tôi không gian của mình.

"Nói về chuyện đi săn", ông ta bắt đầu với một giọng ử rử. "Chuyện đó sẽ trở thành một vấn đề cho gia đình tôi. Tôi hiểu là hiệp ước trước đây của chúng ta không có hiệu quả vào lúc này, cho nên tôi muốn nghe lời khuyên của cháu. Sam sẽ săn chúng tôi nếu chúng tôi đi ra khỏi phạm vi mà cháu đã tạo ra hay không? Chúng tôi không muốn có bất cứ sự đụng chạm tới bất kì người nhà nào của cháu - hay mất đi một người nào trong gia đình chúng tôi. Nếu cháu đứng ở vị trí của chúng tôi, thì cháu sẽ làm thế nào?"

Tôi ngả người ra sau, một chút ngạc nhiên, khi ông ta quăng trả những lời đó vào mặt tôi. Tôi thì biết cái gì về chuyện đứng trong đôi giày đất tiền của bọn hút máu người chứ? Nhưng, một lần nữa, tôi có biết Sam.

"Đó là một sự mạo hiểm", tôi nói, cố gắng mặc kệ những cặp mắt tôi cảm thấy đang nhìn tôi và chỉ nói chuyện với ông ấy. "Sam đã bình tĩnh một phần nào, nhưng tôi chắc chắn rằng trong đầu của anh ta, hiệp ước đã vô hiệu. Trong lúc anh ta còn nghĩ bộ tộc, hay bất cứ một con người nào, đang bị nguy hiểm, anh ta sẽ không đi hỏi thăm trước, nếu ông hiểu ý tôi là gì. Nhưng, dù sao thì sự ưu tiên của anh ta sẽ dành cho La Push. Không có nhiều người để họ có thể coi chừng một cách cẩn thận tới mọi người đồng thời cũng tạo một nhóm đi săn đủ mạnh để có thể gây ra thương tích. Tôi cá là anh ta sẽ giữ phạm vi ở gần nhà."

Carlisle trầm tư gật đầu.

"Nên tôi đoán là tôi có thể nói, ra ngoài cùng nhau, để đề phòng. Và có thể là ông nên đi vào ban ngày, bởi vì chúng tôi sẽ đoán là mọi người đi vào ban đêm. Như truyền thống của ma cà rồng ấy. Ông nhanh nhẹn - đi qua mấy ngọn núi và săn đủ xa nơi này. Không có cách nào mà anh ta có thể phái người đi xa nhà như vậy."

"Và bỏ Bella ở lại, không được bảo vệ?"

Tôi khịt mũi. "Chúng tôi là cái gì, gan bằm ah?"

Carlisle cười lớn, và rồi gương mặt ông ta nghiêm túc trở lại. "Jacob, cháu không thể đánh nhau với anh em của mình."

Mắt tôi cau lại. "Tôi không nói là điều đó không khó khăn, nhưng nếu họ thật sự tới để giết cô ấy - tôi có khả năng để cản trở họ."

Carlisle lắc đầu, lo lắng. "Không, tôi không có ý là cháu. .. Không đủ khả năng. Nhưng điều đó sẽ rất sai lầm. Lương tâm tôi không cho phép điều đó."

"Sẽ không liên quan gì tới lương tâm ông đâu, Bác sĩ. Nó sẽ là lương tâm tôi. Và tôi có thể chịu đựng được điều đó."

"Không, Jacob. Chúng tôi sẽ chắc chắn là những hành động của chúng tôi sẽ không làm điều đó trở nên cần thiết". Ông ta nhăn mặt lo lắng. "Chúng tôi sẽ đi ba người một lần", ông ta quyết định sau một giây. "Đó chắc là điều tốt nhất mà chúng tôi có thể làm."

"Tôi không biết, bác sĩ. Chia rẽ ra một nửa không phải là một chiến lược tốt nhất."

"Chúng tôi có một vài khả năng đặc biệt có thể làm lấp đầy điều đó. Nếu Edward là một trong ba người, nó có khả năng sẽ cho chúng tôi biết một vài dặm trong phạm vi an toàn."

Chúng tôi đều liếc nhìn Edward. Nét mặt của anh ta khiến Carlisle thay đổi ý kiến nhanh chóng.

"Tôi chắc là sẽ có những cách khác thôi", Carlisle nói. Một cách rõ ràng,

không có sức mạnh nào đủ mạnh để có thể kéo Edward rời xa Bella trong lúc này. "Alice, bố có thể tưởng tượng là con có thể nhìn thấy đường nào không nên đi đúng không?"

"Con đường mà biến mất", Alice nói, gật đầu. "Dễ mà."

Edward, người đã trở nên đầy căng thẳng khi nghe kế hoạch đầu tiên của Carlisle, thả lỏng ra. Bella nhìn chăm chú Alice một cách không vui, một nếp nhăn nhỏ giữa hai mắt cô ấy xuất hiện mỗi khi cô ấy bị căng thẳng.

"Được thôi", tôi nói. "Điều đó đã được quyết định. Tôi sẽ đi ra khỏi đây."

Seth, anh yêu cầu em phải trở lại vào lúc hoàng hôn, cho nên ngủ một giấc ở đâu đó trong này đi, được chứ?"

"Chắc rồi, Jake. Em sẽ biến lại sói ngay khi nào em thức dậy. Trừ phi. . ."

Cậu ta ngần ngừ, nhìn vào Bella. "Chị có cần em không?"

"Cô ấy có mấy cái mền rồi", tôi quát cậu ấy.

"Chị không sao, Seth, cảm ơn em", Bella nói nhanh chóng.

Và rồi Esme đi nhẹ nhàng vào phòng, một cái đĩa to được đẩy kín trong tay bà ấy. Bà ấy do dự dừng lại phía sau khuỷu tay của Carlisle, đôi mắt to, màu hoàng kim của bà ta nhìn tôi. Bà ta đưa cái đĩa ra và bước tới một bước đầy nhút nhát.

"Jacob", bà ta nói nhỏ. Giọng bà ấy không chói như những người khác. "Tôi biết cái này. .. Không ngon lành gì với cháu, ý nghĩ phải ngồi ăn ở đây, chỗ mà mùi thật khó chịu. Nhưng tôi sẽ cảm thấy khá hơn rất nhiều nếu cháu có thể lấy một vài món ăn đi với mình. Tôi biết là cháu không thể về nhà, và điều đó là bởi vì chúng tôi. Làm ơn - làm giảm bớt phần nào sự ăn năn của tôi. Lấy một vài thứ để ăn nhé". Bà ta đưa cái đĩa đồ ăn ra cho tôi, gương mặt bà ta mềm mỏng và cầu xin. Tôi không biết làm sao bà ta làm được điều này, bởi vì bà ta nhìn không già hơn hai mươi tuổi là bao, và bà ta cũng xanh xao nữa, nhưng có cái gì đó về vẻ mặt của bà ta đột nhiên gọi cho tôi nhớ về mẹ mình.

Jeez.

"Uh, chắc rồi, chắc rồi", tôi lầm bầm. "Tôi đoán thế. Có lẽ Leah vẫn còn đói bụng hay sao đó."

Tôi vươn tới và cầm đĩa đồ ăn với một tay, giữ nó trên cánh tay vươn thẳng ra của mình. Tôi có thể đổ nó dưới gốc cây hay là sao đó. Tôi không muốn bà ta cảm thấy buồn.

Và rồi tôi nhớ tới Edward.

Anh không được nói gì với bà ta đấy! Để bà ấy nghĩ là tôi đã ăn nó.

Tôi không nhìn anh ta coi anh ta có đồng ý hay không. Anh ta tốt nhất là đồng ý. Tên hút máu đó nợ của tôi.

"Cảm ơn, Jacob", Esme nói, mỉm cười với tôi. Làm thế quái nào mà một gương mặt cứng như đá lại có lúm đồng tiền?

"Um, cảm ơn", tôi nói. Gương mặt tôi nóng bừng - nóng hơn thường ngày. Đây là vấn đề khi lui tới thường xuyên với ma cà rồng - bạn trở nên quen thuộc với họ. Họ bắt đầu làm xáo trộn cách mà bạn nhìn thế giới này. Họ bắt đầu cho bạn cái cảm giác giống như là bạn bè.

"Bạn sẽ quay lại chứ, Jake?". Bella hỏi khi tôi cố gắng chạy trốn khỏi điều kia.

"Uh, mình không biết."

Cô ấy bặm môi lại, giống như cô ấy đang cố gắng để khỏi bật cười. "Làm ơn mà? Mình có thể sẽ bị lạnh đấy."

Tôi hít một hơi sau qua lỗ mũi của mình, và rồi nhận ra, quá trễ, đó không phải là một ý hay. Tôi nhăn nhó. "Có thể."

"Jacob?". Esme hỏi. Tôi lùi lại về hướng cửa trong khi bà ta tiếp tục; bà ta bước vài bước về phía tôi. "Tôi để một giờ quần áo trên bậc thềm. Đồng hồ đó là của Leah. Đã được giặt sạch sẽ rồi - tôi đã cố gắng đựng tới nó càng ít càng tốt". Bà ta nhăn mặt. "Cháu có ngại mang tới cho cô ấy không?"

"Được rồi", tôi lau bàu, và rồi tôi phóng ra khỏi cửa trước khi bất cứ ai có thể bảo tôi làm thêm chuyện gì khác nữa.

Hùng đông

Chương 15

Tick tock tick tock tick tock

-Hey Jake, em tưởng anh nói anh muốn em lúc gần tới chứ. Sao anh không nói Leah đánh thức em dậy lúc chị ấy đi ngủ?

-Bởi vì anh chưa cần em lắm. Anh vẫn khỏe.

-Chị ấy đã đi được một nửa vòng về phía bắc. Có gì mới không? Không. Không có gì cả.

-Anh đã đi dò sát rồi à?

Cậu ta tới mép của bên tôi đã đi tuần nên quay tới một hướng khác.

-Phải - anh đã chạy thêm vài bậc thang nữa. Em biết đấy, để kiểm tra thôi. Nếu gia đình Cullens chuẩn bị đi săn ...

-ý kiến hay.

Seth siết chặt lại chu vi chính.

Thật dễ dàng hơn nhiều để chạy với cậu ta thay vì với Leah. Mặc dù chị ấy đã cố gắng - cố gắng rất nhiều - nhưng luôn luôn có một góc khuất trong tâm trí chị ấy. Chị ấy không muốn ở đây. Chị ấy không muốn cảm nhận được

chiều hướng đi đối với ma cà rồng trong đầu tôi. Chị ấy không muốn đối mặt với tình bạn âm ám của Cozy đối với họ, một tình bạn mà càng ngày càng bền vững hơn.

Hài hước thật mặc dù tôi đã từng nghĩ vấn đề lớn nhất của chị ấy chỉ có thể là tôi thôi. Chúng tôi luôn làm nhau bực mình khi vẫn còn trong bầy đàn của Sam. Nhưng bây giờ thì không còn một sự đối kháng nào đối với tôi cả, chỉ là với gia đình Cullens và Bella. Tôi tự hỏi là tại sao? Có lẽ đó đơn giản chỉ là lòng biết ơn vì tôi đã không ép buộc chị ấy phải rời khỏi. Có thể chỉ vì bây giờ tôi đã hiểu về thái độ thù địch của chị ấy nhiều hơn. Sao cũng được, chạy với Leah không đến nỗi tệ như tôi tưởng tượng.

Lẽ dĩ nhiên, chị ấy không dễ dàng đến nỗi đó. Thức ăn và quần áo mà Esme đã gửi cho chị ấy tất cả giờ đều đã nằm dưới sông rồi. Cho dù tôi đã ăn phần của tôi - không phải bởi vì nó thơm một cách không cưỡng lại được, nhưng bởi vì tôi muốn làm gương về sự bao dung mà quên thân mình vì Leah - nhưng chị ấy vẫn từ chối. Con nai nhỏ mà chị ấy bắt được vào buổi trưa không thể hoàn toàn làm thỏa mãn cơn đói. Mà nó còn làm tâm trạng chị ấy tệ hơn nữa. Leah ghét ăn thịt sống.

-Có lẽ chúng ta nên chạy quét một vòng hướng đông hả anh? Seth đề nghị. Đi sâu hơn, để xem họ có đang đợi chúng ta ngoài đó không.

-Anh cũng đang nghĩ về chuyện đó, tôi đồng ý. Nhưng hãy làm thế khi tất cả chúng ta đều tỉnh táo. Anh không muốn giảm bớt đề phòng. Tuy vậy chúng ta nên làm trước khi nhà Cullens thử đi ra ngoài. Sớm thôi.

-Phải.

Chuyện đó làm tôi phải suy nghĩ.

-Nếu gia đình Cullens có thể ra ngoài khu vực gần nhất một cách an toàn thì họ thực sự nên đi tiếp tục. Họ có lẽ nên đi ngay giây phút mà chúng tôi tới để cảnh báo họ. Họ có thể phải có đủ khả năng đi những chỗ khác. Và họ có nhiều bạn bè ở trên vùng bắc mà, không phải sao? Đem theo Bella và chạy trốn. Nó dường như là một câu trả lời rõ ràng đối với những vấn đề của họ. Tôi có lẽ phải đề nghị chuyện đó, nhưng tôi sợ họ sẽ nghe theo tôi. Và tôi thì không muốn Bella biến mất - không bao giờ biết được cô ấy sẽ vượt qua được hay không.

Không được, như vậy thì quá ngu ngốc. Tôi sẽ bảo họ đi đi. Không có lý do gì để ở lại, và như vậy có lẽ sẽ tốt hơn - bớt đau khổ và sẽ tốt hơn - cho tôi nếu Bella rời khỏi.

Nói thì dễ rồi, nhưng khi Bella không còn ở ngay đó nữa, sẽ không còn vẻ rộn ràng vì thấy tôi nữa và còn níu vào sự sống bằng những móng tay cô ấy cùng một lúc ...

-Ồ, em đã hỏi Edward về chuyện đó rồi, Seth nghĩ.

-Chuyện gì?

-Em đã hỏi anh ấy tại sao họ lại chưa bỏ đi. Đi lên nhà của Tanya hay gì đó. Đến nơi nào thật xa mà Sam không thể đuổi theo họ được.
Tôi phải nhắc nhở bản thân mình rằng tôi đã quyết định cho gia đình Cullens lời khuyên chính xác như vậy. Đó là tốt nhất. Thế nên tôi không nên giận Seth vì đã nói trước tôi. Không thể giận được.

-Vậy thì hẳn ta nói gì? Họ đang chờ một lời đi à?
-Không. Họ sẽ không đi. Và đó không nên nghe như là một tin tốt.

-Tại sao không? Thật là quá ngu ngốc.
-Không hẳn thế, Seth nói, đang che chở. Cần nhiều thời gian để xây dựng lên cơ sở y tế mà Carlisle đang có ở đây. Ông ấy có đầy đủ đồ dùng cần thiết để chăm sóc cho Bella, và cả giấy ủy nhiệm để lấy thêm nữa. Đó là một trong những lý do mà họ muốn đi sẵn. Carlisle nghĩ rằng họ sẽ cần thêm nhiều máu cho Bella sớm thôi. Chị ấy đã dùng hết tất cả nhóm máu O mà họ đã dự trữ cho chị ấy. Ông ấy không thích rút hết kho dự trữ ra. Ông ấy sẽ đi mua thêm nữa. Anh có biết là anh có thể mua máu không? Nếu anh là bác sĩ. Tôi chưa sẵn sàng để làm người theo thuyết logic. Vẫn thấy ngu ngốc. Họ có thể đem đi hết cùng với họ mà, đúng không? Và chôm chia những thứ mà họ cần trên đường họ đi. Ai mà quan tâm đến luật pháp khi mà là những kẻ bắt tử làm chi?

Edward không muốn có bất cứ sự mạo hiểm nào khi di chuyển chị ấy

-Cô ấy đã khá hơn rồi.
-Đúng vậy, Seth đồng ý. Trong đầu cậu ta đang so sánh những hình ảnh về Bella bị cấm đầy người bởi những cái ống dẫn trong ký ức của tôi với lần cuối cậu ta thấy cô ấy khi cậu ta rời khỏi nhà. Cô ấy mỉm cười với cậu ta và vẫy tay. Nhưng chị ấy không thể di chuyển nhiều, anh biết mà. Cái thứ đó đang đập cô ấy gần chết.

Tôi nuốt ngược lại chất axit trong bụng xuống cổ họng. Phải, anh biết. Đã làm gãy thêm mấy cái xương sườn khác nữa rồi, cậu ta nói với tôi một cách ủ rũ.

Tôi bước loạng choạng, và tôi bước tiếp khi đã có lại được nhịp của mình.

-Carlisle đã băng bó lại chị ấy. Chỉ là một vết nứt khác, ông ta nói. Sau đó Rosalie nói gì đó về việc ngay cả những em bé con của người bình thường cũng biết làm gãy xương. Edward nhìn như anh ấy đã chuẩn bị xé xác đầu cô ta ra.

-Đáng tiếc là anh ta không làm thế.

Lúc này, Seth hoàn toàn đang trong trạng thái báo cáo - biết rằng đó đều là những tin tức sống còn đối với tôi, mặc dù tôi chưa bao giờ đòi hỏi để nghe.

-Bella đã bị sốt tới sốt lui hôm nay. Chỉ là bị nhẹ thôi - toát mồ hôi và sau đó là rùng mình. Carlisle không chắc về nguyên nhân gây ra - chị ấy có thể chỉ bị ốm. Hệ thống miễn dịch của chị ấy không được tốt lắm lúc này.

-Phải rồi, anh chắc là đó chỉ là sự ngẫu nhiên.

Tuy vậy tâm trạng chị ấy rất vui. Chị ấy đã nói chuyện với Charlie, cười lớn và tất cả -

-Charlie! Cái gì?! Ý em là sao, cô ấy đã nói chuyện với Charlie à?!

Bây giờ thì Seth nói lấp bắp; cơn thịnh nộ của tôi đã làm cậu ta bất ngờ. Em đoán là chú ấy đã gọi tới mỗi ngày để nói chuyện với chị ấy. Có vài lần mẹ chị ấy cũng gọi nữa. Bella nói nghe đã khá hơn rất nhiều rồi, chị ấy đã trấn an chú ấy rằng chị ấy đang hồi phục -

-Đang hồi phục à? Họ đang nghĩ cái quái gì thế?! Tạo hy vọng cho Charlie rồi sau đó ông ấy có thể bị hủy diệt càng tệ hơn khi cô ấy chết à? Anh nghĩ họ đang làm cho chú ấy sẵn sàng với chuyện đó rồi! Cố gắng chuẩn bị cho chú ấy rồi! Tại sao cô ấy lại tạo thêm hy vọng cho chú ấy như vậy?

-Chị ấy có lẽ sẽ không bị chết, Seth nghĩ một cách lặng lẽ.

Tôi hít một hơi dài, cố gắng làm bản thân mình bình tĩnh lại. Seth. Cho dù nếu cô ấy có vượt qua được chuyện này, cô ấy cũng không còn là người nữa. Cô ấy cũng biết vậy, và những người kia cũng thế. Nếu cô ấy không chết, cô ấy sẽ phải thuyết phục về cái hình dạng như cái xác chết của mình, nhóc à. Hoặc là thế, hoặc là biến mất đi. Anh đã nghĩ rằng họ đang cố gắng để làm mọi chuyện dễ dàng hơn cho chú Charlie. Tại sao ...?

-Em nghĩ rằng đó là ý kiến của Bella. Không ai nói gì cả, nhưng khuôn mặt của Edward cũng hơi giống với những chuyện mà anh đang nghĩ bây giờ.

-Lại chung một tần số suy nghĩ với tên hút máu một lần nữa.

Chúng tôi chạy trong im lặng trong vài phút. Tôi bắt đầu tách ra theo một đường mới, thăm dò về phía nam.

-Đừng đi quá xa.

-Tại sao?

-Bella nói em nói anh ghé qua đó.

Răng tôi nghiến chặt lại.

-Alice cũng muốn anh nữa. Chị ấy nói chị ấy quá mệt mỏi vì phải treo ngược lên trần nhà như những con dơi treo trong tháp chuông. Seth khịt mũi cười. Em đã thay phiên với Edward lúc này. Cố gắng giữ cho nhiệt độ của Bella ổn định. Lạnh qua nóng, khi cần thiết. Em đoán nếu anh không muốn đi, thì em có thể quay trở lại -

-Không. Anh sẽ đi. Tôi cắt ngang.

-Được thôi. Seth không nói thêm lời bình luận nào nữa. Cậu ta tập trung hết sức vào khu rừng trống.

Tôi vẫn đi theo hướng nam, tìm kiếm bất cứ thứ gì mới. Tôi quay ngược lại khi tôi đến gần những dấu hiệu đầu tiên của khu dân cư. Chưa đến gần thị trấn lắm, nhưng tôi không muốn có những tin đồn về sói lại tiếp tục nữa.

Chúng tôi đã ngoạn và tàng hình trong một khoảng thời gian dài rồi.

Tôi băng ngang qua vòng ngoài của khu vực trên đường quay lại, hướng tới căn nhà. Mặc dù tôi biết đó là một điều ngu ngốc để làm nhưng tôi vẫn không dừng bản thân mình lại được. Tôi chắc hẳn là loại người thích bị người khác hành hạ.

-Không có gì sai trái với anh cả Jake à. Đây không phải là một hoàn cảnh bình thường.

-Im đi, làm ơn đi Seth.

-Im liền.

Tôi không còn chân chừ ở ngay cửa lần này nữa; tôi chỉ bước vào như tôi thuộc về nơi này. Tôi đoán là chuyện đó sẽ làm Rosalie nổi dóa lên, nhưng đó chỉ là một sự cố gắng lãng phí. Không thấy Rosalie hay Bella ở đâu cả. Tôi nhìn lung tung xung quanh, hy vọng rằng tôi đã bỏ lỡ họ ở đâu đó, tìm tôi bị ép chặt vào lồng ngực bằng một kiểu kỳ lạ, không thoải mái.

"Cô ấy không sao", Edward thì thầm. "Hay vẫn vậy, tôi nên nói thế."

Edward đang ngồi trên ghế sofa úp mặt vào hai bàn tay; hẳn ta đã không nhìn lên khi nói. Esme đang ngồi kế bên, vòng tay thật chặt qua vai hẳn ta.

"Chào Jacob", bà ấy nói. "Tôi rất vui vì cháu đã quay trở lại."

"Con cũng vậy", Alice nói với một tiếng thở dài. Cô ta đang nhảy xuống cầu thang, làm vè mặt nhăn nhăn lại. Giống như tôi đã trễ cho cuộc hẹn.

"Ừ, chào", tôi nói. Cảm giác thật kỳ lạ khi cố tỏ ra lịch sự.

"Bella đâu rồi?"

"Trong toilet", Alice nói với tôi. "Hầu hết là các chất lỏng ăn kiêng, cậu biết đấy. Thêm nữa, cái quá trình thai nghén cũng gây cho cậu bị như vậy, tôi nghe thế."

"A."

Tôi bối rối đứng đó, đẩy tới đẩy lui trên hai gót chân.

"Ồ, tuyệt vời", Rosalie lầm bầm. Tôi xoay đầu lại và thấy ả ta đang xuống từ cái hành lang khuất một nửa sau cầu thang. ả ta bế Bella nhẹ nhàng trên hai tay, một cái cười khinh bỉ khắc nghiệt trên mặt dành cho tôi. "Tôi biết ngay khi tôi ngửi được cái mùi mắc ói này."

Và cũng như trước đó, khuôn mặt của Bella sáng bừng lên như trẻ con trong buổi sáng Giáng sinh. Giống như tôi đã đem đến cho cô ấy món quà lớn nhất từ trước tới giờ.

Thật không công bằng.

"Jacob", cô ấy nói thì thào. "Cậu đã đến."

"Chào Bella."

Esme và Edward đều đứng dậy. Tôi nhìn Rosalie đặt Bella xuống ghế sofa một cách cẩn thận. Tôi nhìn thấy - Bella đã trắng toát và đang nén hơi thở như thế nào- giống như cô ấy đang bị bắt không được gây ra tiếng ồn cho dù cô ấy có bị đau bao nhiêu đi nữa.

Edward đặt tay lên ngang trán cô ấy và sau đó theo chiều dài xuống cổ. Anh ta cố gắng làm như là anh ta đang vén tóc cô ấy ngược ra sau nhưng tôi nhìn giống như đó là bác sĩ đang khám bệnh.

"Em có lạnh không?". Edward khẽ nói.

"Em khỏe."

"Bella, em biết Carlisle đã nói gì với em rồi đấy", Rosalie nói. "Đừng hạ thấp mọi chuyện. Nó không giúp chúng tôi chăm sóc cho mẹ con em được."

"Được rồi, em hơi lạnh một chút. Edward, anh có thể đưa cho em cái mền đó không?"

Tôi trợn mắt lên. "Đó không phải là lý do để mình ở đây sao?"

"Câu vừa mới bước vào thôi", Bella nói. "Sau khi chạy suốt cả ngày, mình cá đấy. Nghỉ ngơi một chút đi. Mình sẽ có thể ấm lại ngay bây giờ."

Tôi lờ cô ấy đi, đến ngòai xuống sàn kê bên cái ghế sofa trong khi cô ấy vẫn đang nói tôi phải làm gì. Mặc dù vào lúc này tôi không biết chắc là như thế nào ... Cô ấy trông rất dễ vỡ, và tôi sợ khi phải cử động quanh cô ấy, kể cả việc vòng tay ôm cô ấy. Thế nên tôi chỉ nhích tới gần bên cô ấy một cách cẩn thận, để tay tôi lên tay cô ấy và nắm bàn tay cô ấy. Sau đó tôi đặt bàn tay khác lên mặt cô ấy. Thật khó để nói nếu cô ấy cảm thấy lạnh hơn bình thường.

"Cám ơn Jake", cô ấy nói, và tôi cảm thấy cô ấy rùng mình một cái.

"Được rồi", tôi nói.

Edward ngồi trên thành ghế sofa chỗ chân của Bella, mắt hấn ta luôn trên mặt Bella.

Có quá nhiều thứ để hy vọng, với tất cả những lỗi tai cực thính trong phòng, mà chẳng có ai chú ý bụng tôi đang sôi lên sùng sục.

"Rosalie, sao chị không lấy thứ gì trong bếp cho Jacob?". Alice nói. Cô ấy nãy giờ không thấy đâu, giờ đang ngồi lặng lẽ sau lưng của chiếc ghế sofa. Rosalie nhìn chăm chú vào nơi phát ra tiếng của Alice một cách không tin tưởng.

"Dù sao cũng cám ơn Alice, nhưng tôi không nghĩ rằng tôi muốn ăn thứ gì đó bị ả tóc vàng nhỏ nước miếng vào đâu. Tôi cá rằng cơ thể tôi sẽ không dễ chịu lắm với nọc độc đâu."

"Rosalie sẽ không bao giờ làm Esme xấu hổ khi thể hiện sự không thiếu khách như vậy đâu."

"Lẽ dĩ nhiên là không", ả tóc vàng trả lời bằng một giọng ngọt ngào làm tôi ngay lập tức không tin được. ả ta đứng dậy và bay như cơn gió ra khỏi phòng.

Edward thờ dài.

"Anh sẽ nói với tôi nếu cô ta hạ độc, phải không?". Tôi hỏi.

"Được", Edward hứa.

Và vì lý do nào đó tôi đã tin tưởng hẳn ta.

Có rất nhiều tiếng đập mạnh trong bếp, và thật kỳ lạ - âm thanh của những tiếng kim loại va vào nhau như là nó đang bị hành hạ. Edward lại thở dài lần nữa, nhưng cũng cười lên một chút. Sau đó Rosalie quay lại trước khi tôi có thể nghĩ nhiều hơn về chuyện đó. Với một nụ cười giả tạo đầy hài lòng, cô nàng đặt một cái tô bằng bạc xuống sàn kế bên tôi.

"Ngon miệng nhé, chó lai."

Nó có lẽ đã từng là một cái tô bự để trộn đồ ăn, nhưng ả ta đã uốn cong nó xuống thành hình gần giống như đĩa đựng thức ăn chó. Tôi thật ấn tượng với sự khéo léo nhanh nhạy của cô ta. Và sự chú ý từng chi tiết nhỏ nữa. Cô ả đã khắc chữ Fido lên đó. Chữ viết tay rất đẹp.

Bởi vì thức ăn nhìn khá là ngon - bít tết, như đã đoán, và khoai tây nướng lớn với đầy đủ gia vị - Tôi nói với ả ta, "Cảm ơn Vàng hoe."

Cô ả khịt mũi.

"Hey, cô có biết phải gọi Vàng hoe có đầu óc là gì không?". Tôi hỏi, và sau đó nói tiếp cùng một hơi, "một con chó lông vàng."

"Tôi cũng đã nghe chuyện đó rồi", cô ả nói, không còn cười nữa.

"Tôi sẽ tiếp tục", tôi hứa, và sau đó bắt đầu ăn.

Cô ả làm vẻ mặt ra vẻ kinh tởm và nhướn hai mắt lên. Sau đó cô ả ngồi xuống một bên thành ghế và bắt đầu chọn đài trên cái TV lớn nhanh đến nỗi mà không có cách nào cô ấy có thể thật sự tìm được thứ gì đó để xem.

Thức ăn rất ngon, cho dù với cái mùi hôi của ma cà rồng trong không khí.

Tôi đã thật sự quen với nó. Hừ. Không phải chuyện mà tôi muốn làm, chính xác là vậy ...

Khi tôi ăn xong - tôi vẫn liếm cái tô, chỉ để Rosalie có chuyện gì đó để phàn nàn - tôi cảm thấy những ngón tay của Bella đang vuốt nhẹ qua tóc tôi. Cô ấy kéo nó xuống phía sau ót tôi.

"Tới lúc phải đi cắt tóc rồi, hử?"

"Tóc tai cậu đã bõm xõm ra đấy", cô ả nói. "Có lẽ - "

"Để tôi đoán nhé, có người nào đó ở đây đã từng cắt tóc cho một tiệm salon tại Paris, đúng không?"

Cô ả cười khúc khích. "Có lẽ thế."

"Không, cảm ơn", tôi nói trước khi cô ta kịp đưa ra đề nghị. "Tôi vẫn tốt chán trong vài tuần nữa."

Chuyện đó làm tôi tự hỏi không biết cô ấy còn tốt trong vòng bao lâu nữa.

Tôi cố gắng nghĩ một cách lịch sự để hỏi.

"Thế ...ừm... ngày nào thế? Cậu biết đấy, ngày ra đời của quái vật nhỏ này."

Cô ấy đánh vào phía sau đầu tôi với một lực như là cái lông vũ quét qua, nhưng không trả lời.

"Minh nghiêm túc đấy", tôi nói với cô ấy. "Minh muốn biết mình còn phải ở

đây bao lâu nữa". Cậu còn ở đây bao lâu, tôi thêm vào trong đầu. Tôi quay lại nhìn cô ấy. Mắt của Bella đây suy nghĩ; đường rãnh lại nằm giữa hai chân mày nữa.

"Mình không biết", cô ấy lẩm bẩm. "Không chính xác được. Rõ ràng là bọn mình không trải qua cái kiểu chín tháng mười ngày và bọn mình cũng không thể siêu âm được, thế nên Carlisle chỉ dự đoán là từ độ lớn của bụng mình. Người bình thường thì khoảng bốn mươi centimet ở đây " - tay cô ấy ở ngay dưới khoảng giữa của cái bụng phình ra - "khi em bé đã hoàn toàn lớn rồi. Một centimet cho mỗi tuần. Mình đã được ba mươi vào buổi sáng này rồi, và mình đã lớn hơn hai centimet trong một ngày, có khi nhiều hơn ..."

Hai tuần cho một ngày, những ngày ấy đang trôi qua. Cuộc sống của cô ấy đang được cho qua hết tốc lực. Nó cho cô ấy bao nhiêu ngày nữa, nếu cô đang đếm tới bốn mươi? Bốn à? Nó làm tôi mất hết một phút để tìm cách để nuốt xuống.

"Cậu có sao không?". Cô ấy hỏi.

Tôi gật đầu, không chắc lắm giọng mình sẽ phát ra như thế nào.

Mặt của Edward quay đi khỏi chúng tôi khi hắn ta nghe được những suy nghĩ của tôi, nhưng tôi có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của hắn trong cái gương trên tường. Hắn ta lại là một người bị thiêu sống một lần nữa. Thật buồn cười là có một cái hạn cuối cùng làm nó khó hơn để nghĩ về chuyện bỏ đi, hay để cô ấy đi. Tôi mừng vì Seth đã nói tới chuyện này nên tôi đã biết là họ sẽ ở lại đây. Nó sẽ không thể chịu đựng nổi, muốn biết rằng nếu họ chuẩn bị đi, để lấy đi một hay hai hay ba trong bốn ngày đó của tôi. Bốn ngày của tôi.

Và cũng thật khôi hài làm sao, cho dù biết rằng chuyện này đã sắp kết thúc, sự níu kéo cô ấy trong tôi chỉ càng khó hơn để phá bỏ. Gần như nó có liên hệ đến cái bụng đang lớn lên của cô ấy - như là khi nó càng lớn hơn, cô ấy càng có thêm sức hút.

Trong một phút tôi cố gắng nhìn cô ấy từ một khoảng cách, để tách bản thân tôi ra từ lực kéo. Tôi biết đó không phải là sự tưởng tượng của tôi rằng tôi đang cần cô ấy nhiều hơn bất cứ lúc nào. Tại sao lại như vậy? Bởi vì cô ấy đang hấp hối à? Hay biết rằng cho dù cô ấy không chết, thì - cảnh tượng đẹp nhất - cô ấy sẽ biến đổi thành thứ gì đó tôi sẽ không biết hoặc không hiểu?

Cô ấy đưa ngón tay lên ngang má tôi, và da tôi đã ướt khi cô ấy chạm nó.

"Mời chuyện sẽ ổn thôi", cô ấy gần như đang ngâm nga. Nó không thành vấn đề là những chữ đó không có ý nghĩa gì cả. Cô ấy nói bằng cái cách mà người ta thường hát những câu thơ không có ý nghĩa trong vườn trẻ cho con nít. Rockabye, em bé.

"Phải rồi", tôi càu nhàu.

Cô ấy thu mình lại áp vào cánh tay tôi, dựa đầu lên vai tôi. "Mình đã không

nghĩ là cậu sẽ đến. Seth nói cậu sẽ đến và Edward cũng nói thế, nhưng mình không tin họ lắm."

"Tại sao không?". Tôi hỏi cộc lốc.

"Cậu không vui khi ở đây. Nhưng dù sao thì cũng đã tới."

"Cậu muốn mình tới."

"Mình biết chứ. Nhưng cậu không cần phải đến, bởi vì thật không công bằng cho cậu vì mình muốn cậu đến. Mình sẽ hiểu mà."

Lại yên lặng trong một phút. Gương mặt Edward đã bình thường lại. Hắn ta nhìn TV khi Rosalie tiếp tục bấm qua các đài khác. Cô ấy đã tới đài sáu trăm mấy rồi. Tôi thắc mắc nó còn bao lâu nữa thì quay trở lại bắt đầu.

"Cám ơn cậu đã đến đây", Bella thì thầm.

"Mình có thể hỏi cậu vài chuyện không?". Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên."

Edward không có vẻ như là đang chú ý đến chúng tôi chút nào, nhưng hắn ta biết tôi định hỏi gì, nên hắn ta không thể lừa tôi được.

"Tại sao cậu lại muốn mình ở đây? Seth có thể giữ ấm cho cậu, và cậu ta có lẽ sẽ dễ dàng ở đây hơn, vui như một tên ngốc. Nhưng khi mình bước vào phòng, cậu mỉm cười như là mình là người yêu thích của cậu trên thế giới này."

"Cậu là một trong số họ."

"Thế thì thật tệ, cậu biết không"

"Phải". Cô ấy thở dài. "Mình xin lỗi."

"Thế thì tại sao? Cậu vẫn chưa trả lời mình."

Edward lại quay đi lần nữa, giống như hắn ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gương mặt hắn ta trông rỗng trong hình ảnh phản chiếu lại.

"Nó có cảm giác ... hoàn chỉnh khi cậu ở đây Jacob ạ. Giống như tất cả gia đình mình đều ở đây. àmình là, mình đoán là nó giống như - mình chưa bao giờ có một gia đình lớn trước lúc này. Nó thật hay". Cô ấy mỉm cười trong nửa giây. "Nhưng nó không thể là đầy đủ trừ khi cậu ở đây."

"Mình sẽ không bao giờ là một phần của gia đình cậu Bella à."

Tôi đã có thể từng là. Tôi sẽ có thể tốt ở đó. Nhưng đó chỉ là một giấc mơ xa vời đã chết rất lâu trước khi nó có cơ hội để sống.

"Cậu luôn luôn là một phần của gia đình mình", cô ấy phản đối.

Răng của tôi nghiến vào nhau. "Đó là một câu trả lời bậy bạ."

"Vậy cậu đúng là gì?"

"Hay là, "Jacob, đá cậu ra khỏi sự đau khổ này"

Tôi cảm thấy cô ấy đã nao núng.

"Cậu thích vậy hơn à?". Cô ấy thì thầm.

"Ít nhất nó dễ dàng hơn nhiều. Mình có thể để đầu mình quanh chuyện đó.

Mình có thể đương đầu với nó."

Tôi nhìn xuống gương mặt cô ấy, rất gần với mặt tôi. Mắt cô ấy nhắm lại và cô ấy đang cau mày. "Mình đã lạc đề, Jake. không thể tự chủ. Cậu được xem như là một phần của cuộc đời mình - mình có thể cảm giác điều đó, và cậu cũng vậy". Cô ấy ngừng lại trong một giây mà không mở mắt ra - giống như đang đợi tôi phủ nhận chuyện đó. Khi tôi không nói gì hết, cô ấy tiếp tục. "Nhưng không phải như thế này. Chúng ta đã làm sai điều gì đó. Không. Mình đã làm sai. Mình đã làm sai điều gì đó, và tụi mình đã không kiểm soát được ..."

Giọng cô ấy ngắt ngang, và cái nhăn trên mặt cô ấy đã giãn ra cho đến khi nó chỉ là một cái nếp nhăn trên khóe môi cô ấy. Tôi đợi cho cô ấy đổ thêm vài giọt nước chanh lên vết thương vì bị giấy cửa trúng, nhưng sau đó chỉ là những tiếng ngáy nhỏ từ cổ cô ấy thoát ra.

"Cô ấy đã kiệt sức", Edward lẩm bẩm. "Đã là một ngày rất dài. Một ngày rất khó khăn. Tôi nghĩ cô ấy đã đi ngủ sớm hơn nhưng cô ấy đã đợi cậu."

Tôi không nhìn hẳn ta.

"Seth nói nó đã làm gãy những cái xương sườn khác của cô ấy."

"Phải. Nó làm cô ấy khó thở."

"Tuyệt."

"Cho tôi biết khi nào cô ấy lại cần nóng lên."

"Được."

Cô ấy vẫn còn nổi da gà trên cánh tay chưa chạm tôi. Tôi chưa kịp nhắc đầu lên để tìm cái mền thì Edward đã kéo một miếng mền nhỏ qua thành ghế sofa và phủ nó ra để nó đắp lên người Bella.

Thình thoảng, thứ về đọc được suy nghĩ cũng tiết kiệm được thời gian. Ví dụ - có thể tôi sẽ không cần phải làm ra một cuộc buộc tội về chuyện gì đang xảy ra với Charlie. Một đồng lộn xộn. Edward sẽ nghe được chính xác nó điên tiết như thế nào -

"Phải", hẳn ta đồng ý. "Đó không phải là một ý kiến hay."

"Vậy thì tại sao?". Tại sao Bella lại nói với cha cô ấy là cô ấy đang hồi phục khi nó sẽ chỉ làm cho ông ấy càng thêm thâm hơn?

"Cô ấy không chịu nổi sự lo lắng của ông ấy."

"Thế nó tốt hơn là -"

"Không. Nó không tốt hơn. Nhưng tôi sẽ không ép buộc cô ấy làm bất cứ chuyện gì mà nó khiến cho cô ấy không vui. Bất cứ cái gì xảy ra làm cho cô ấy cảm thấy khỏe hơn. Tôi sẽ giải quyết chuyện còn lại sau đó."

Chuyện đó nghe không đúng tí nào. Bella sẽ không chỉ xáo trộn nỗi đau của Charlie cho những ngày sau đó, cho người nào đó đối mặt. Cho dù đã chết. Đó không phải là cô ấy. Nếu tôi biết Bella, cô ấy phải có những kế hoạch khác.

"Cô ấy rất chắc chắn là cô ấy sẽ sống", Edward nói.

"Nhưng không còn là người", tôi phản đối.

"Không, không phải người. Nhưng dù sao đi nữa cô ấy hi vọng sẽ gặp lại Charlie."

Ồ, chuyện này càng lúc càng tốt hơn.

"Gặp Charlie". Cuối cùng tôi cũng nhìn hẳn ta, mắt tôi mở lớn.

Hùng đông

Chương 16

Quá nhiều thông tin nguy hiểm

Tôi thức dậy sớm, trước khi mặt trời mọc. Tôi đã thiếp đi một lúc trên cạnh chiếc sofa, một giấc ngủ ngắn không yên. Edward đánh thức tôi dậy khi gương mặt của Bella trở nên kích động, và mượn sức nóng của tôi để làm dịu cô ấy lại. Tôi bước dài và quyết định là đã nghỉ ngơi đủ để giải quyết một số công việc cho xong.

"Cám ơn", Edward khẽ nói, khi nghe thấy kế hoạch của tôi trong đầu. "Nếu như đường thông thoáng, họ sẽ có mặt hôm nay". "Tôi sẽ báo cho cậu". Tôi cảm thấy khoan khoái khi được trở lại hình dáng sói. Thật không tự nhiên khi phải ở hình dạng con người quá lâu như vậy. Tôi sai bước dài, kết thúc cái khó khăn, mắc mớ này.

"Chào buổi sáng, Jacob" Leah chào tôi.

"Tốt quá, chị đã dậy. Seth đi lâu chưa?"

"Vẫn chưa đi đâu cả". Seth nghĩ trong lúc còn ngái ngủ.

"Đến ngay đây. Cậu cần gì, thêm một tiếng nữa chẳng?".

"Tất nhiên, vô tư đi". Seth bật ngay dậy tức thì, lắc lắc bộ lông.

"Xem xét kỹ lưỡng nhé", tôi nói với Leah. "Seth, chạy vòng ngoài nhé". "Đã nhận", Seth nhảy chồm lên rồi biến mất.

"Lại đi làm việc vặt cho bọn ma cà rồng". Leah làm bầm.

"Chị có thắc mắc gì sao?"

"Ồ không, tôi chỉ thích nâng niu mấy con quỷ hút máu đáng yêu ấy mà thôi".

"Tốt, để xem chúng ta có thể chạy xa được bao nhiêu."

"Ok, chắc chắn là tôi sẽ đến đó trước cậu".

Leah chạy về phía tây bên rìa của vòng ngoài. Chị ấy thà chạy đường vòng còn hơn phải đi tắt qua nhà Cullens. Tôi chạy nước rút thẳng về phía đông, biết rằng ngay cả khi chạy đường thẳng, thì chị ấy sẽ đuổi kịp tôi nhanh chóng nếu tôi lơ là chỉ một giây.

"Đánh hơi xung quanh đi Leah. Đây không phải là một cuộc đua, đây là một

nhiệm vụ trinh sát".

"Tôi có thể làm cả hai việc mà vẫn cho cậu ngủ khò."

Tôi nhường chị ấy. "Tôi biết"

Chị ấy cười.

Chúng tôi chạy theo đường quanh đến thẳng ngọn núi phía đông. Chúng tôi đã chạy qua những ngọn núi này khi mà những ma cà rồng bỏ đi vào một năm trước, biến nó thành tuyến đường tác chiến của chúng tôi để bảo vệ con người tốt hơn. Chúng tôi trở lại bên kia đường ranh giới khi nhà Cullens quay lại. Đó là vùng đất của họ theo giao ước. Nhưng thực tế là điều đó chẳng có ý nghĩa gì với Sam bây giờ cả. Giao ước đã bị phá vỡ. Câu hỏi đặt ra lúc này là lực lượng của anh ấy đã sẵn sàng đến mức nào. Anh ấy có trông đợi nhà Cullens sẽ lạc lối khi xâm phạm vùng đất của họ hay không? Jared có kể lại sự thật hay giữ nó lại làm lợi thế giữa chúng tôi?

Chúng tôi dần sâu hơn nữa vào rặng núi mà không tìm thấy bất kì dấu vết nào của đội. Những dấu vết đã mờ nhạt của ma cà rồng ở khắp mọi nơi, nhưng mùi hương thì vẫn quen thuộc như bây giờ. Tôi đã quen ngửi chúng từ lâu rồi.

Tôi tìm thấy một mùi đậm đặc tập trung tại một dấu vết riêng biệt - tất cả bọn họ đã đều đến đây trừ Edward. Vài lý do cho cuộc tụ tập đó cần phải được quên đi khi Edward mang trở về nhà người vợ mang thai đang gần hấp hối. Tôi nghiêng chặt răng. Dù đó là gì chẳng nữa, tôi cũng chẳng thể thay đổi được gì nữa.

Leah không để mình vượt quá tôi, dù chị ấy có thể. Tôi tập trung để ý vào mỗi một mùi lạ hơn là tăng tốc cho cuộc đua. Chị ấy vẫn giữ vị trí bên phải, chạy bên tôi chứ không phải là đua với tôi nữa

- Chúng ta đã chạy được xa rồi nhỉ chị ấy bình luận.

- Yeah. Nếu Sam vẫn săn đuổi những người bị lạc, chúng ta đã phải phát hiện được dấu vết của anh ấy rồi.

- Cần phải thông minh hơn anh ấy ngay lúc này nếu muốn đổ bộ vào La Push. Leah nghĩ.

- Anh ấy đã biết rằng chúng ta giúp cho bọn hút máu có thêm 3 bộ mắt và 6 cặp chân rồi. Anh chưa thể gây ngạc nhiên cho bọn họ đâu. Đây chỉ là một sự phòng ngừa thôi.

- Tôi không muốn những đại ăn bám của chúng ta mang theo những may rủi vô ích.

- Không. Tôi đồng ý, lờ đi lời châm biếm.

- Em thay đổi nhiều quá, Jacob. So với cái tuổi 18 đấy.

- Chị cũng không còn là chị Leah mà tôi đã từng biết và yêu quý. Thật đấy.

Có phải em đỡ phiền phức hơn Paul không?

- Ngạc nhiên đấy - chắc vậy. Ah, sự thành công thú vị. Chúc mừng.

Chúng tôi lại chạy trong im lặng. Đến lúc chắc chắn phải vòng lại, nhưng chẳng ai trong chúng tôi muốn về. Chạy như vậy thật là dễ chịu. Chúng tôi đã nhìn chăm chăm vào cùng một dấu vòng tròn nhỏ quá lâu rồi. Thật tốt để kéo giãn cơ bắp và đi theo địa hình gồ ghề. Chúng tôi không vội lắm, nên tôi nghĩ là có thể chúng tôi có thể sẵn trên đường trở lại. Nhưng Leah đã khá đói rồi.

- Gừ, gừ, chị ấy nghĩ một cách cáu kỉnh.

- Đây là tất cả ý nghĩ trong đầu chị. Tôi nói với chị ấy.

- Đây là cách mà mọi con sói ăn. Tự nhiên thôi. Mùi vị thật tuyệt. Nếu như em không nghĩ theo quan điểm của con người.

- Quên việc nói chuyện động viên ấy đi, Jacob. Chị sẽ sẵn. Chị chẳng cần phải thích nó.

- Đúng thế, đúng thế. Tôi đồng ý một cách dễ dàng. Đây có phải việc của tôi đâu, nên chị ấy muốn tự gây khó khăn hơn cho bản thân. Chị ấy không nói thêm gì trong một vài phút. Tôi đã bắt đầu nghĩ đến việc quay lại.

- Cảm ơn. Leah đột nhiên nói với tôi bằng với một tông giọng đặc biệt khác lạ.

- Cho điều gì cơ?

- Cho chị tồn tại, cho chị được ở lại. Em cư xử tốt hơn là chị mong đợi, Jacob ạ.

- À ờ, có vấn đề gì đâu. Sự thật là, ý của em như vậy. Em không phiền có chị ở đây giống như là em nghĩ vậy đâu.

Chị ấy khịt khịt mũi, nhưng đây là một âm thanh khôì hài.

- Thật là một sự tán dương tuyệt vời! Nhưng đừng có nhét nó vào đầu chị nhé.

- Tốt thôi - nếu em cũng không nhét nó vào đầu em.

Chị dừng lại một vài giây.

- Chị nghĩ em là một trưởng nhóm tốt đấy. Không giống như cách Sam làm, mà theo kiểu của em. Em rất xứng đáng để đi theo, Jacob ạ.

Tôi bối rối một lúc vì ngạc nhiên. Tôi mất một giây để bình tĩnh lại đủ để trả lời.

- À ờ. Cảm ơn chị. Em không hoàn toàn chắc có thể ngừng suy nghĩ về việc này đâu, dù vậy.. Chị lấy đâu ra ý kiến đó thế.

Chị ấy không trả lời ngay, và tôi phải cố theo đuổi những chỉ dẫn không lời trong tâm trí chị. Chị ấy nghĩ về tương lai - về những điều tôi nói với Jared buổi sáng kia. Về thời gian sắp tới, tôi sẽ quay trở lại rừng. Về những gì tôi đã nói với chị và Seth sẽ quay trở lại với Sam khi nhà Cullens đi -

- Chị muốn ở lại với em, chị ấy nói với tôi. Sự kích động lan xuống chân tôi, làm đông cứng đầu gối tôi lại. Chị vượt qua tôi và phóng vào bụi cây. Chậm rãi, chị bước trở lại nơi mà tôi đang đứng sững tại chỗ.

- Chị sẽ không gây phiền cho em đâu, chị thề. Chị sẽ không lòng vòng xung quanh em. Em có thể đi bất cứ nơi nào em muốn, và chị cũng vậy. Em chỉ phải chịu đựng chị khi chúng ta cùng là chó sói thôi. Chị ấy thông thả tiến đến trước mặt tôi, sột soạt đôi tai dài một cách sột ruột.

-Và, chị đang có ý định kết thúc việc này sớm nhất khi chị có thể giải quyết được nó-. Có lẽ là không thường xuyên lắm đâu. Tôi chẳng biết nói gì nữa.

- Bây giờ chị đang hạnh phúc, khi là một thành viên trong đội của em, hơn là thời gian trước.

- Em cũng muốn nói vậy. Seth điềm tĩnh nghĩ . Tôi đã không nhận ra cậu ấy chú ý nhiều đến chúng tôi khi chạy ở vòng ngoài.

- Em thích đội này.

- Đây, Seth đây sẽ không còn là một đội lâu nữa đâu. Tôi cố gắng sắp đặt những ý nghĩ của tôi với nhau để thuyết phục cậu ấy.

- Chúng ta bây giờ có chung một mục đích, nhưng- sau khi mọi việc kết thúc, tôi sẽ trở thành sói. Nhưng, Seth, cậu có một mục tiêu của đời cậu. Cậu là người tốt. Cậu là kiểu người cần những cuộc chinh chiến. Và cậu sẽ không rời khỏi La Push bây giờ đâu. Cậu sẽ tốt nghiệp cấp 3 và sẽ làm gì đấy tiếp theo với cuộc sống của mình. Cậu sẽ chăm sóc cho Sue. Tôi sẽ không để những rắc rối của tôi phá hủy tương lai của cậu đâu. Nhưng... Jacob nói đúng, Leah tán thành .

- Chị đồng ý với tôi á?

- Dĩ nhiên. Nhưng nó không áp dụng được với chị đâu. Dù sao đi nữa, chị có con đường của chị. Chị sẽ làm việc ở đâu đó, cách xa khỏi La Push. Có thể chị sẽ học vài khóa ở trường cao đẳng cộng đồng. Tập yoga và ngâm nghĩ để kiểm chế hậu quả việc tâm tính không ổn định của mình- trở thành người của đội là mục đích tốt đẹp chị có thể làm. Jacob, em hiểu điều đó có ý nghĩa như thế nào không? Chị sẽ không quấy rầy em, em cũng không quấy rầy chị, mọi người sẽ được vui vẻ cả.

Tôi quay lại và bắt đầu chậm rãi đi về phía Tây.

- Thật là quá nhiều việc cần phải giải quyết, Leah. Để tôi suy nghĩ đã. Được không?

- Chắc chắn rồi. Cứ thoải mái.

Có vẻ như chúng tôi mất nhiều thời gian hơn để quay lại. Tôi không cố tăng tốc. Tôi chỉ cố gắng tập trung đủ để không đâm sầm vào cây. Seth đang càu nhàu một chút đằng sau tôi, nhưng tôi lờ đi. Cậu ấy biết rằng tôi đúng. Cậu ấy không thể bỏ mặc mẹ mình. Cậu ấy phải quay lại La Push và bảo vệ bộ lạc như cậu cần phải vậy. Nhưng tôi không nghĩ Leah sẽ làm như vậy. Và tôi cảm nhận được rõ ràng sự lo lắng. Một đội chỉ gồm có hai người chúng tôi? Không bàn đến sự cách biệt tự nhiên, tôi không thể tưởng tượng được-. Sự riêng tư của tình cảnh đó. Tôi băn khoăn tự hỏi, liệu chị ấy đã suy nghĩ

thông suốt, rõ ràng, hay chỉ là chị ấy không còn hi vọng được tự do? Leah chẳng nói gì cho đến khi tôi nghiên ngẫm xong. Có vẻ như chị ấy đã cố gắng để làm cho mọi việc dễ dàng hơn như là chuyện chỉ giữa hai chúng tôi. Chúng tôi chạy giữa một bầy hươu đuôi đen khi mặt trời vừa mọc, chiếu sáng những đám mây sau lưng chúng tôi. Leah thở dài ở bên trong nhưng không do dự. Sự tấn công bất ngờ của chị rõ ràng và hiệu quả tuyệt vời. Chị phóng xuống con to nhất, con hươu đực, trước khi bầy thú hoảng loạn kịp nhận ra nguy hiểm. Vẫn chưa kết thúc, tôi tấn công tiếp con hươu lớn khác, nhanh chóng đớp chặt cổ nó giữa hai hàm, nên nó hầu như chẳng cảm thấy đau đớn gì. Tôi có thể cảm thấy Leah đang ghê tởm đấu tranh chống lại cơn đói, và tôi cố gắng làm chị ấy nhẹ nhõm hơn bằng việc để cho bản năng sói ngự trị trong đầu. Tôi đã là sói đủ lâu để biết cách làm thú vật hoàn toàn như thế nào, để nhìn và suy nghĩ theo kiểu đó. Tôi để cho bản năng tự nhiên làm chủ hoàn toàn, và chỉ dẫn chị ấy cũng làm như vậy. Chị ấy lưỡng lự trong một giây, rồi sau đó ướm thử, chị có vẻ đã gạt suy nghĩ của mình ra ngoài và cố gắng làm theo cách của tôi. Thật lạ lùng - tâm trí của chúng tôi hầu như rất gần gũi hơn lúc nào hết, bởi vì chúng tôi đều cố gắng để hiểu lẫn nhau. Thật lạ, nhưng điều đó đã giúp được chị ấy. Hàm răng chị cắn ngập lớp lông và da ở vai con mồi, xé toạc những thớ thịt. Thay vì co rúm lại như con người trong chị đã muốn vậy, chị để bản năng chó sói dẫn dắt mà không cần phải suy nghĩ. Điều đó giúp chị có thể ăn trong yên bình. Thật dễ dàng cho tôi làm điều tương tự. Và tôi thật vui mừng vì chưa bao giờ quên cách làm. Như là cuộc sống của tôi trở lại nhanh chóng vậy. Leah có thể trở thành một phần trong cuộc sống như vậy không? một tuần trước, tôi không thể nghĩ về điều đó mà không sợ hãi. Tôi đã không thể chịu đựng được nó. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu chị ấy hơn. Và, được giải thoát khỏi nỗi đau thường trực, chị không hoàn toàn là sói và cũng không giống cô gái bình thường.

- Cảm ơn. Chị nói với tôi sau khi chùi sạch mõm và chân lên cỏ ướt. Tôi không làm phiền chị. Trời bắt đầu mưa phùn và chúng tôi phải bơi qua sông lần nữa để trở lại. Tôi sẽ tắm rửa sạch.

- Không quá tệ, khi suy nghĩ theo cách của em.

- Có gì đâu.

Seth đang kéo lê bước chân khi chúng tôi dừng đội hình. Tôi bảo cậu ấy chợp mắt một chút. Leah và tôi sẽ đi tuần tra, Seth chìm vào mơ màng chỉ ngay giây sau đó.

- Em chặn bắt bọn hút máu đó ư? Leah hỏi.

- Có lẽ.

- Thật khó cho em khi phải ở đây, nhưng có lẽ em cũng chẳng bỏ đi được. Chị hiểu cảm giác đó.

- Chị biết không, chị cần phải suy nghĩ về tương lai, về điều chị thật sự

mong muốn. Cái đầu của tôi chứa đựng đầy rẫy những suy nghĩ đau khổ. Và chị sẽ phải chịu đựng điều đó với tôi.

Chị ấy nghĩ cách trả lời tôi .

- Wow, điều này nghe có vẻ tệ đấy. Nhưng thành thật mà nói, chịu đựng sự đau khổ của em có vẻ dễ dàng hơn là đối mặt với vấn đề của chị.

Công bằng đấy nhỉ.

Chị biết, điều đó sẽ càng làm mọi chuyện tồi tệ hơn đối với em. Chị biết nhiều hơn là em tưởng đấy. Chị không thích cô ấy, nhưng- cô ấy với em cũng giống như Sam với chị. Cô ấy là tất cả những gì em muốn và là thứ em không bao giờ có được .

Tôi không thể trả lời.

- Chị biết đó là điều tệ nhất với em. Nhưng với chị thì ít nhất Sam cũng được hạnh phúc. Ít nhất thì anh ấy vẫn còn sống và khỏe mạnh. Chị mong muốn điều đó như là chị mong muốn được yêu anh ý vậy. Chị muốn mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với anh ấy. Leah thở dài. Nhưng chị không muốn ở đó để hàng ngày nhìn thấy anh ấy mà cố tỏ ra như không có chuyện gì, hay cố tỏ ra chị không yêu anh ấy nữa.

- Chúng ta có nhất thiết phải nói về chuyện đó không?

- Chị nghĩ chúng ta cần đấy. Bởi vì chị muốn em biết rằng, chị sẽ không làm mọi chuyện tồi tệ hơn với em đâu. Chết tiệt, biết đâu chị lại giúp được gì chẳng. Chị sinh ra đâu phải là người sắt đá. Chị đã từng rất dễ chịu, em biết mà.

- Trí nhớ của em không tốt đến mức nhớ được đoạn "đã từng rất dễ chịu" của chị đâu.

Chúng tôi cùng cười to một lúc .

- Chị rất tiếc về chuyện này, Jacob. Rất tiếc vì em đã đau khổ, muộn phiền. Chị rất buồn vì mọi chuyện đã không thể có kết cục tốt hơn.

- Cám ơn, Leah.

Chị ấy đang nghĩ về những thứ đã trở nên tồi tệ hơn, những bức tranh đen tối trong đầu tôi, trong khi đó tôi cố gắng ngăn chị lại mà không thành công.

Chị ấy có thể thấy chúng từ đằng xa, và tôi phải thừa nhận rằng điều đó cũng có ích. Tôi có thể hình dung được rằng, có lẽ tôi cũng sẽ nghĩ như thế, sau một vài năm.

Chị ấy nhìn thấy những ngày cái kính phải lang thang xung quanh bọn ma cà rồng. Chị ấy thích cái cách tôi mỉa mai Rosalie, thậm chí cười khúc khích và thậm chí còn nghĩ ra vài trò đùa với cô nàng tóc vàng hoe ngớ ngẩn mà tôi có thể dùng. Nhưng khi những suy nghĩ của chị nghiêm túc trở lại, chân chửi trên gương mặt Rosalie, điều đó làm cho tôi phải bối rối .

- Em biết điều gì điên rồ không? Chị ấy hỏi.

Ừ, mọi thứ vào lúc này đều là điên rồ. Nhưng ý chị là gì? nàng ma cà rồng

tóc vàng hoe mà chị ghét đó - tôi có thể tưởng tượng tương lai của cô ta. Trong một giây, tôi đã nghĩ chị ấy đang thử một trò đùa nhạt nhẽo. Nhưng sau khi nhận ra là chị đang nghiêm túc thật sự, cơn giận bùng lên trong tôi thật khó mà kiềm chế được. Cũng tốt thôi khi chúng tôi trải lòng để hiểu lẫn nhau, nhưng nếu chị ấy tiếp tục đi quá giới hạn-

- Gượng đã, để chị giải thích!

- Em không muốn nghe, em sẽ đi khỏi đây ngay .

- Chờ đã! Khoan đã!

- Chị ấy nài xin, trong khi tôi cố bình tĩnh lại để đối diện với chị.

- Thôi nào, Jake!

- Leah, đây không phải là cách hay để thuyết phục tôi sẽ chia sẻ thời gian tới với chị trong tương lai đâu.

- Ừ. Thật là phản ứng mãnh liệt quá. Em thậm chí còn không hiểu điều chị đang nói cơ mà.

- Thế chị đang nói về điều gì?

Thế là chị ấy đột nhiên trở lại với nỗi đau đớn đã giằng xé chị ấy trước đây.

- Chị đang nói về sự tuyệt tự, Jacob.

Từng lời nói chứa đựng sự hằn học của chị làm tôi lúng túng. Tôi không mong đợi điều đó sẽ đánh lừa cơn giận dữ của tôi.

- Em không hiểu.

- Em sẽ hiểu, nếu như em không giống như tất cả bọn họ. Nếu như cái "bản năng giống cái" của chị - chị gặp khó khăn khi thốt ra từ đó, với tông giọng mỉa mai - không làm cho em phải chạy vội đến che chở như những gã đàn ông ngốc nghếch khác, thì em có thể chú ý hơn và sẽ hiểu nó là cái gì.

- Ô!

Đúng thế, sao chẳng ai trong chúng tôi nghĩ về khác biệt về giới tính của chị. Ai nghĩ đến. Dĩ nhiên, tôi có nhớ về sự hoang mang, bối rối của Leah tháng đầu tiên chị gia nhập đội - và tôi nhớ chị đã khóc vì điều đó như tất cả mọi người. Bởi vì chị không thể có thai - không loại trừ có một loại tôn giáo về sự trong trắng quái đản tào lao nào đó trong việc này. Chị ấy chưa từng ở với ai khác ngoài Sam. Và sau đó, khi những tuần lễ kéo dài, chẳng có gì xảy ra, chị ấy đã nhận ra rằng cơ thể của chị không phát triển theo tự nhiên vốn có nữa. Đó là cả một sự kinh hoàng - mình chị ấy là cái gì? Phải chăng cơ thể chị đã biến đổi khi chị trở thành người sói? Hay chị trở thành người sói bởi cơ thể chị không theo lẽ thông thường? Người sói nữ duy nhất tồn tại trong lịch sử. Phải chăng điều đó xảy ra vì chị không phải là phụ nữ như chị phải vậy?

Chẳng ai trong chúng tôi muốn đương đầu với sự thất bại ấy. Hiển nhiên là chúng tôi không thể đồng cảm được.

- Em biết tại sao Sam nghĩ rằng chúng ta bị tiếng sét ái tình, chị nghĩ, đã trở

nên bình tĩnh hơn.

- Chắc rồi, để tiếp nối dòng giống.

- Đúng, để tạo ra một bầy sói con. Cho sự tồn tại giống loài, bảo toàn gen.

Em được tạo ra thành người mà có cơ hội tốt nhất bảo toàn gen sói.

Tôi chờ nghe chị sẽ nói tiếp điều gì xảy ra với chị.

- Nếu chị đủ tốt, Sam sẽ làm điều đó với chị.

Nỗi đau đớn của chị quá rõ rệt để có thể hiểu được .

- Nhưng chị không phải. Có điều gì đó không ổn ở chị. Chị không có khả năng bảo toàn gen đó, nhìn bề ngoài mặc dù huyết thống của chị ưu tú. Thế là chị trở thành cô-gái-sói-kì quặc, chẳng tốt đẹp cho bất cứ cái gì. Chị sẽ bị tuyệt tự và chúng ta đều biết điều ấy.

- Bọn em không biết. Tôi tranh luận với chị.

- Đó chỉ là giả thuyết của Sam thôi. Tình yêu sét đánh xảy ra, nhưng chúng ta chẳng ai hiểu để làm gì. Billy nghĩ rằng phải là điều gì khác.

- Chị biết, chị biết. Ông ấy nghĩ rằng em bị tình yêu sét đánh đó để tạo ra người sói dũng mãnh hơn. Bởi vì em và Sam đều là những quái vật to lớn hơn nhiều so với cha ông chúng ta. Nhưng dù sao thì chị cũng không phải là một ứng cử viên. Chị-. Chị không có kinh. Chị 20 tuổi rồi và chị không có kinh.

Tôi thực sự không muốn có cuộc trò chuyện này.

- Chị không chắc đúng không, Leah. Đó có thể chỉ là tình trạng đông cứng tạm một thời gian thôi. Khi chị không là người sói nữa và trở nên lớn hơn, em chắc - À ờ, điều đó sẽ quay lại với chị thôi.

- Chị đã nghĩ về điều này, nhưng rồi không ai có tình yêu sét đánh với chị cả mặc dù chị mang trong mình dòng dõi xuất sắc. Em biết đấy, chị ấy nói tiếp một cách trầm ngâm, nếu như không có em ở bên, Seth có thể chắc chắn đã là một đội trưởng xuất sắc, một con sói đầu đàn - từ trong máu, ít nhất là cũng phải vậy. Tất nhiên là chẳng ai quan tâm đến chị -

- Chị thực sự muốn yêu sét đánh, hay được yêu sét đánh, cái gì hơn? Tôi vặn vẹo .

- Chẳng có gì sai khi yêu một người bình thường, Leah ạ. Tình yêu sét đánh chẳng qua chỉ là 1 cách thức khác mà chị không có quyền lựa chọn thôi .

- Sam, Jared, Paul, Quil- bọn họ đều không phải bản khoả. Chẳng ai trong số bọn họ thực sự quan tâm họ là ai.

- Chị không muốn tình yêu sét đánh ư?

- Chết tiệt, tất nhiên là không!

- Bởi vì em đã thực sự yêu cô ấy rồi. Nó sẽ khác đi, em biết mà, nếu em bị dính vào cái tình yêu sét đánh. Khi đó, em sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy nữa.

- Chị muốn quên đi cách chị cảm nhận về Sam ư?

Chị cân nhắc kĩ càng trong một lúc.

- Chị nghĩ là như vậy đó.

Tôi thờ dài. Chị ấy đang ở trong hoàn cảnh khó khăn hơn tôi nhiều.

- Nhưng trở lại với quan điểm chính, Jacob. Chị hiểu tại sao cô nàng ma cà rồng tóc vàng hoe ấy thật lạnh lùng - với hình thức bóng bẩy ấy. Sự nổi bật của cô ta, đôi mắt của cô ta thật đáng giá, phải không? Bởi vì chúng ta luôn khao khát cái mà chúng ta không bao giờ có được.

- Chị sẽ cư xử giống như Rosalie phải không? chị sẽ giết ai đó - bởi đó là điều cô ta đang làm, để chắc chắn không ai can thiệp vào cái chết của Bella - chị sẽ làm vậy để có một đứa con? Chị muốn làm một người nuôi dưỡng từ khi nào vậy.

- Chị chỉ muốn có cái mà chị không thể có thôi, Jacob. Có lẽ, nếu điều tồi tệ đó không xảy ra với chị, chị sẽ không bao giờ suy nghĩ như vậy đâu.

- Chị sẽ giết người vì điều đó? Tôi yêu cầu, không để chị trốn thoát khỏi câu hỏi của tôi .

- Đó không phải điều cô ta đang làm. Chị nghĩ nó giống như là cô ta sống vì người khác vậy. Và nếu như Bella yêu cầu chị giúp đỡ- Chị ấy dừng lại, bần khoăn.

- Và kể cả là cho dù chị không quan tâm cô ta đến như vậy, có lẽ chị cũng sẽ làm điều tương tự như cô nàng ma cà rồng tóc vàng hoe đó.

Tôi để tiếng gầm gừ thoát ra từ hàm răng .

- Bởi vì, nếu có thể quay ngược trở lại, Chị sẽ muốn Bella làm điều đó vì chị. Và Rosalie cũng thế. Bọn chị sẽ làm đúng như cách của cô ấy.

- Chị cũng tồi tệ như bọn người đó vậy!

- Thật hài hước khi nghĩ về việc chị không thể có được điều gì đó. Nó làm cho chị liều lĩnh ghê gớm.

- Và chị đã vượt quá giới hạn của em rồi. Cuộc trò chuyện kết thúc.

- Được thôi.

Chưa đủ để chị đồng ý chấm dứt. Tôi trông đợi sự kết thúc mạnh mẽ hơn thế.

Chỉ cách có một dặm nơi tôi để áo quần, rồi tôi biến trở lại thành người và bước đi. Tôi không suy nghĩ về cuộc chuyện trò vừa rồi. Không phải bởi vì nó không có ý nghĩa gì, chỉ là tôi không tài nào chịu đựng nổi điều đó. Tôi đã không nhìn theo khía cạnh đó - nhưng nó đã trở nên khó chấp nhận hơn khi Leah chuyển tải suy nghĩ và cảm xúc ấy thẳng vào đầu tôi.

Yeah. Tôi sẽ không đi cùng chị ấy khi mọi chuyện kết thúc. Chị ấy có lẽ sẽ khổ sở ở La Push. Một mệnh lệnh nhỏ của đội trưởng, trước khi tôi kiểm chế để khỏi phải giết bất cứ ai.

Vẫn còn quá sớm khi tôi trở lại căn nhà. Bella vẫn đang thiếp ngủ. Tôi hình dung, tìm tòi trong đầu, tìm hiểu điều gì sẽ diễn ra, khi bật đèn xanh cho họ

đi sẵn, và sau đó tìm kiếm một mảnh cỏ đủ mềm, để ngủ khi vẫn là con người. Tôi sẽ không biến lại cho đến khi Leah ngủ.

Nhưng quá nhiều tiếng lầm rầm trong ngôi nhà, chắc có lẽ Bella không ngủ.

Và sau đó, tôi lại nghe thấy tiếng máy móc trên gác. "Chụp X quang ư?"

Đúng rồi. Giống như những ngày khác, bắt đầu đếm ngược bằng tiếng nổ".

Alice mở cửa trước khi tôi bước vào. Cô ấy gật đầu. "Chào, chó sói".

"Chào tóc ngắn. Chuyện gì xảy ra trên gác vậy?"

Căn phòng lớn trống rỗng - tất cả tiếng lầm rầm đều tập trung ở tầng hai.

Cô ấy nhún đôi vai nhỏ. "Có lẽ là cái gì đó lại bị gãy ". Cô ấy cố nói bằng

điều bộ thần nhiên, nhưng tôi nhìn thấy những ngọn lửa trong đôi mắt rất

đen của cô. Tôi và Edward không phải là những người duy nhất đang bị

hành hạ. Alice cũng yêu Bella.

"Lại một xương sườn khác ư?". Tôi hỏi bằng giọng khàn khàn. "Không thể lại phẫu thuật vào lúc này".

Hài hước làm sao, việc đó như thụi cho tôi một cú, mỗi việc mới lại gây nên nỗi kinh ngạc. Khi nào tôi có thể không ngạc nhiên nữa đây? Mỗi một thảm họa mới có vẻ như đều được báo trước rõ ràng rồi.

Alice nhìn chăm chú vào đôi tay tôi, thấy chúng đang run rẩy. Sau đó chúng tôi nghe thấy giọng nói của Rosalie trên lầu.

"Này, chị đã nói với em là chị không nghe thấy tiếng gãy. Em kiểm tra lại tai mình đi, Edward". Không có tiếng trả lời.

Alice nhăn mặt.

"Tôi nghĩ Edward sắp sửa xé Rosalie thành từng mảnh nhỏ mất, Tôi ngạc nhiên là chị ấy không thấy trước điều đó. Hay có lẽ chị ấy nghĩ rằng Emmett đủ khả năng chặn anh ấy lại."

"Tôi sẽ lo vụ Emmett", tôi xung phong.

- "Anh có thể giúp Edward xé Rose thành từng mảnh nhỏ đây", Alice cười nửa miệng.

Đoàn diễu hành bước xuống cầu thang ngay sau đó. Edward bế Bella trên tay. Cô ấy đang giữ chặt một chiếc cốc đựng máu trong cả hai tay, và mặt cô trắng bệch. Tôi có thể thấy, anh ta cố giữ những chuyển động nhỏ của cơ thể hết sức để không va chạm vào cô ấy, cô ấy đang đau đớn.

"Jake" cô ấy thì thào, và cô mỉm cười trong nỗi đau đớn. Tôi nhìn cô chăm chú, không nói được lời nào.

Edward đặt Bella lên đi văng và ngồi trên sàn nhà bên đầu cô ấy. Tôi băn khoăn một chút, sao họ không để cô ấy trên gác, và chợt hiểu rằng đó chắc là ý kiến của Bella. Cô ấy muốn làm mọi việc như bình thường, không muốn sắp đặt như trong bệnh viện. Và anh ta chiều lòng cô ấy. Đương nhiên thôi.

Carlisle chậm rãi bước xuống, người cuối cùng, gương mặt ông hằn vết lo lắng. Nó làm cho ông trông già như một bác sĩ thật sự vào lúc đó .

"Carlisle", tôi nói: "Chúng tôi đã tuần tra suốt nửa đường đến Seattle. Không có dấu vết của đội đầu. Ông có thể đi an toàn"

"Cảm ơn, Jacob. Thật là đúng lúc, hơn cả những gì chúng tôi mong đợi". Đôi mắt đen của ông đưa lại chỗ cốc máu Bella đang nắm chặt.

"Thành thực mà nói, tôi nghĩ các người an toàn hơn khi ở đây, tôi chắc chắn Sam đang tập trung ở La Push"

Carlisle gật đầu đồng ý. Thật ngạc nhiên khi ông chấp nhận lời khuyên của tôi.

"Nếu cậu nghĩ vậy, Alice, Esme, Jasper và tôi sẽ đi. Sau đó Alice có thể đi cùng Emmett và Rosa"

"Không thành vấn đề". Rosalie rít lên. "Emmett có thể đi với bố ngay bây giờ". "Con cũng cần phải đi sẵn đây". Carlisle nói bằng giọng dịu dàng.

Giọng nói của ông không làm dịu cô ta được. "Con sẽ sẵn nếu cậu ta chịu sẵn", chị ta gầm gừ, hất đầu về phía Edward và hất tóc ra phía sau. Carlisle thở dài. Jasper và Emmett lướt xuống cầu thang trong chớp mắt, và Alice nhập bọn với họ đến cửa sau trong cùng một giây. Esme vụt nhẹ đến bên Alice. Carlisle chạm tay vào cánh tay tôi. Cái chạm lạnh giá không thoải mái, nhưng tôi không rút lại. Tôi vẫn giữ nguyên, nửa vì ngạc nhiên, nửa vì tôi không muốn làm tổn thương cảm giác của ông.

"Cảm ơn", ông nói lần nữa, rồi phóng vút qua cửa nhập với những người kia. Tôi dõi mắt theo họ khi họ bay vút qua bãi cỏ và biến mất khi trước khi tôi thở hơi tiếp theo. Họ cần đi sẵn hơn là tôi nghĩ. Im lặng phải đến một phút, tôi cảm thấy ai đó đang trừng trừng nhìn tôi, và tôi biết đó là ai. Tôi đã có kế hoạch chộp mắt một chút, nhưng cơ hội để phá hỏng buổi sáng của Rosalie có vẻ quá thú vị để bỏ lỡ.

Thế là tôi thờ thẩn xung quanh chiếc ghế bành gần chỗ của Rosalie và ngồi xuống, nằm ườn ra sao cho đầu mình nghiêng về phía Bella và cẳng chân để gần mặt Rosalie.

"Í, phải có ai đuổi con chó này đi chứ". Cô ta làm bằm, nhăn mũi lại.

"Cô không biết điều này phải không, đồ tâm thần? Tế bào của tóc vàng hoe chết thế nào?". Cô ta không nói gì cả

"Thế nào?". Tôi hỏi. "Cô có biết cú chọc thẳng thế nào hay không?". Cô ta vẫn chăm chú nhìn vào ti vi và lờ tôi đi.

"Cô ta nghe thấy không?". Tôi hỏi Edward. Chẳng có chút hài hước nào trên gương mặt căng thẳng của anh ta - anh ta vẫn không rời mắt khỏi Bella.

Nhưng vẫn nói "Không"

"Khiếp thật, nhưng có thể cô thích nó đây, đồ hút máu, chắc hẳn tế bào óc của tóc vàng hoe đã chết một mình"

Rosalie vẫn không nhìn lại tôi. "Tôi đã giết nhiều hơn cậu 100 lần đây, đồ thú ghê tởm. Đừng quên điều đó"

"Một ngày kia, thưa Nữ hoàng xinh đẹp, cô sẽ mệt mỏi vì việc dọa nạt tôi đấy. Tôi thật sự mong chờ điều đó"

"Đủ rồi, Jacob" Bella nói.

Tôi nhìn xuống, cô ấy đang cau mày với tôi. Giống như tâm trạng tốt đẹp của ngày hôm qua đã xa rồi. Tất nhiên, tôi không muốn làm cô ấy phát cáu. "Cậu muốn mình đi ư". Tôi ướm hỏi. Trước khi tôi có thể hi vọng - hay sợ rằng cuối cùng thì cô ấy cũng mệt mỏi vì tôi, cô ấy nháy mắt, và cái cau mày biến mất. Cô ấy dường như shock vì tôi đã chấm dứt ngay.

"Ồ không, tất nhiên là không rồi".

Tôi thở dài, và nghe thấy Edward cũng thở dài im lặng. Tôi biết là anh ta đã ước gì cô ấy có thể làm tôi im luôn. Thật tệ là anh ta chưa bao giờ yêu cầu cô ấy cho anh ta làm điều mà nó khiến cho cô ấy không vui.

"Cậu trông mệt mỏi quá". Cô ấy bình luận.

"Chết mệt thật". Tôi thừa nhận.

"Tôi muốn cậu chết vì mệt luôn", Rosalie lầm bầm, quá nhỏ để Bella nghe thấy.

Tôi tụt sâu hơn xuống ghế bành cho thoải mái. Cặp giò trần của tôi đung đưa gần Rosalie, và cô ta cứng người lại. Mấy phút sau, Bella yêu cầu Rosalie rót thêm máu. Tôi cảm thấy một cơn gió khi Rosalie phóng lên lầu để lấy thêm cho Bella ít máu. Thật sự hoàn toàn im lặng. Có thể đánh một giấc rồi, tôi tính.

Và sau đó Edward nói: "Em nói gì?". Với giọng bối rối. Kì lạ thật. Bởi vì chẳng ai nói gì cả, Edward thính tai như tôi vậy, nên anh ta phải biết điều đó chứ.

Anh ta nhìn Bella chăm chú, và cô ấy nhìn lại. Họ trông đều bối rối. "Em ư?", cô ấy hỏi ngay sau đó. "Em có nói gì đâu".

Anh ta chuyển động bằng đầu gối, nghiêng khắp người cô ấy, biểu hiện của anh ta chợt trở nên sôi nổi một cách khác thường. Cặp mắt đen của anh ta tập trung nhìn vào gương mặt của cô ấy.

"Thế em đang nghĩ gì bây giờ vậy?". Cô ấy ngậy ra nhìn anh ta: "Không gì cả, chuyện gì vậy?".

"Em đã nghĩ gì một phút trước đây?". Anh ta hỏi.

"Chỉ.. Chỉ về đảo Esme. Và những chiếc lông". Nghe như chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, nhưng khi cô ấy đỏ mặt, tôi chắc là mình không nên biết gì thì tốt hơn.

"Về cái khác cơ". Anh ta thì thầm.

"Chẳng hạn là cái gì, Edward, chuyện gì xảy ra vậy?"

Gương mặt anh ta lại thay đổi lần nữa, và anh ta làm điều gì đó khiến cho tôi há hốc miệng. Tôi nghe thấy tiếng thở gấp gấp đằng sau lưng, tôi biết Rose đang ở đó, và cô ta cũng kinh ngạc như tôi vậy.

Edward, rất nhẹ nhàng, đặt cả hai tay lên cái bụng căng tròn, đồ sộ của cô ấy. Anh ta đang áp mặt xuống bụng của Bella.

"Đó là - đứa trẻ, nó thích giọng nói của em"

Một tiếng động nhẹ trong im lặng tuyệt đối. Tôi không thể cử động nổi cơ bắp, thậm chí chỉ để chớp mắt. Sau đó...

"Trời đất ơi, anh có thể nghe con nói chuyện". Bella hét lên, rồi sau đó co rúm lại. Bàn tay Edward di chuyển lên đỉnh bụng của cô ấy, và dịu dàng xoa lên chỗ gò, nơi hẳn là đứa bé đang đập cô ấy.

"Suýt", anh ta thì thầm, "Em làm nó giật mình- thẳng bé"

Đôi mắt của cô ấy mở to và đầy kinh ngạc. Cô ấy vồ về lên bụng: "Mẹ xin lỗi, bé yêu".

Edward chăm chú nghe, đầu anh ta nghiêng về chỗ phồng lên.

"Thằng bé đang nghĩ gì bây giờ?". Cô ấy hỏi một cách háo hức.

"Nó .. Thằng bé hay con bé, đang-" Anh ta ngừng lại và nhìn sâu vào mắt cô ấy. Đôi mắt anh ta đong đầy giống như là sự sợ hãi - cẩn thận và miễn cưỡng

"Nó đang hạnh phúc", Edward nói bằng giọng ngờ vực.

Cô ấy nín thở, và hoàn toàn có thể nhìn thấy tia sáng cuồn cuộn trong mắt cô ấy. Sự tôn sùng và lòng nhiệt thành. Những giọt nước mắt to, tròn long lanh trên đôi mắt của cô ấy, nhẹ nhàng rơi trên gương mặt và xuống khóe môi cô đang mỉm cười. Khi anh ta chăm chú nhìn vào cô ấy, gương mặt anh ta không biểu lộ nổi khiếp đảm, sự giận dữ hay thiêu đốt hay bất cứ biểu hiện nào anh ta thường mang từ khi họ trở về. Anh ta đang ngạc nhiên cùng cô ấy.

"Dĩ nhiên con phải hạnh phúc rồi, con yêu xinh đẹp, con hạnh phúc mà". Cô ấy ngâm nga, vuốt ve lên bụng mình, khi nước mắt lăn dài trên gò má. "Sao lại không, khi con đang an toàn, ấm áp và được yêu thương. Mẹ yêu con nhiều lắm, EJ bé bỏng, tất nhiên là con đang hạnh phúc rồi".

"Em gọi nó là gì?". Edward hỏi một cách tò mò.

Cô ấy lại đỏ mặt. "Em chọn tên cho nó. Em không nghĩ là anh sẽ muốn- anh muốn biết không"

"EJ?".

"Tên cha nó cũng là Edward"

"Ừ, đúng rồi. Cái gì?". Anh ta ngừng lại và nói "Hmm"

"Cái gì?".

"Nó cũng thích giọng của anh nữa"

"Tất nhiên rồi", giọng của cô ấy hoàn toàn thỏa mãn. "Anh có giọng nói tuyệt vời nhất thế gian, ai mà không yêu cho được?".

"Em có kế hoạch dự phòng không?". Rosalie hỏi, dựa lưng vào thành ghế sofa với cùng vẻ ngạc nhiên, thỏa mãn trên gương mặt cô ta như Bella vậy.

"Nhờ nó là con gái thì sao?"

Bella quệt mu bàn tay lên đôi mắt ướt.

"Em tập hợp một số thứ xung quanh. Ghép giữa tên Renée và Esme. Em đang nghĩ đến- Ruh- nez- may"

"Ruh- nez- may?"

"R- e- n- e- s- m- e- e. Có kì quặc không?"

"Không chị thích tên đó". Rosalie trấn an cô ấy. Đầu họ chụm vào nhau, màu vàng và màu nâu ghụ.

"Thật tuyệt vời, thật xứng đáng".

"Em vẫn nghĩ nó là một Edward con đây."

Edward vẫn chăm chú nhìn trong yên lặng, mặt anh ta ngây ra khi nghe điều đó.

"Sao anh?". Bella hỏi, gương mặt cô ấy bừng sáng. "Nó đang nghĩ gì vậy"

Anh ta không trả lời ngay, và sau đó - lại gây sững sốt cho tất cả chúng tôi, ba người riêng biệt và lặng lẽ thở hổn hển - Anh ta áp tai nhẹ nhàng lên bụng cô ấy.

"Nó yêu em". Edward thì thầm đầy kinh ngạc. "Nó hoàn toàn ngưỡng mộ ,tôn sùng em". Trong khoảnh khắc đó, tôi biết rằng mình hoàn toàn cô độc. Rất cô độc.

Tôi muốn đá cho mình một cú khi tôi nhận ra mình đã trông chờ vào tên ma cà rồng đáng ghét này thế nào. Thật là đần độn - khi mình đã từng tin một con đĩa hút máu. Dĩ nhiên là cuối cùng hắn ta sẽ phản bội tôi . Tôi đã hi vọng hắn ta cùng phe với tôi. Tôi đã cho rằng hắn ta cũng đau khổ hơn cả tôi. Và hơn hết, tôi đã hi vọng hắn ta cũng ghét cái sinh vật kinh tởm đang giết dần giết mòn Bella nhiều hơn cả tôi căm ghét. Tôi đã tin tưởng hắn vì điều đó.

Bây giờ thì bọn họ ở bên nhau, đều hướng về cái mầm sống đó, con quái vật vô hình đó với những đôi mắt sáng bừng như một gia đình hạnh phúc.

Và tôi hoàn toàn cô độc với lòng căm thù và vết thương đã trở nên đau đớn như bị tra tấn. Đau đớn như là bị kéo lê từ từ trên chiếc giường cắm đầy dao cạo sắc nhọn. Đau đớn đến mức thà chết còn hơn phải chịu đựng nó .

Cơn nóng giận giải thoát cơ bắp đang đông cứng. Tôi đứng bật dậy. Đầu của cả ba đều ngược lên, và tôi đọc được nỗi đau của mình lay động qua gương mặt Edward khi hắn ta lại đột nhập vào đầu tôi một lần nữa.

"À". Hắn ta nghẹn lại. Tôi không biết mình đang làm gì nữa, tôi đứng đó, run rẩy, sẵn sàng lao đi cho cuộc tẩu thoát đầu tiên mà tôi có thể nghĩ đến.

Lao đến như một con rắn quăng mình, Edward chồm tới cái bàn nhỏ và chộp lấy thứ gì đó trong ngăn kéo. Hắn ta ném cho tôi, và tôi bắt lấy theo phản xạ.

"Đi đi, Jacob. Hãy đi ngay khỏi đây". Hắn ta không nói một cách cay nghiệt - hắn thở ra những từ đó như chúng là những người giữ gìn cuộc sống vậy.

Hắn ta đang giúp đỡ tôi tẩu thoát, điều tôi đang cần đến chết được. Vật trong tay tôi là một chiếc chìa khóa xe.

Hùng đông

Chương 17

Trông tôi giống cái gì? Phù thủy xứ Oz* à?

Các người cần một bộ óc ư? Hay là một trái tim? Đến đây, lấy của tôi đi này. Lấy hết mọi thứ mà tôi có đi.

*(*Chú thích : Phù thủy xứ Oz, truyện viết cho thiếu nhi rất nổi tiếng của nhà văn Mỹ Frank Baum, kể về một cô bé tình cờ lạc vào xứ cổ tích OZ, ước muốn của cô bé là được về nhà. Trên đường đi cô bé kết bạn với một chú sư tử trời sinh không có lòng can đảm, chú bù nhìn rom tha thiết có một bộ óc, và anh tiều phu bằng sắt ước muốn một trái tim để yêu. Họ cùng đánh trả mụ phù thủy độc ác và thỉnh cầu đại phù thủy tốt bụng xứ OZ thực hiện ước mơ của mình. Jacob đang đau khổ tuyệt vọng đến mức muốn chết đi, muốn làm một vị thánh tử vì đạo)*

Tôi phần nào đã có một kế hoạch khi chạy đến gara nhà Cullens. Phần thứ hai của nó là đếm tổng số xe ô tô của tụi hút máu trên đường đi của tôi. Nhưng tôi đã thất bại, khi tôi ấn nút trên bộ điều khiển cầm tay, và đó không phải là chiếc Volvo đang bíp bíp và nháy đèn đáp lại tôi. Đó là một chiếc ô tô khác - một chiếc xe nổi bật trong dòng xe đường phố, chiếc xe làm hầu hết mọi người phải nhỏ nước miếng - xứng đáng như giá trị của nó vậy.

Hắn ta phải chẳng thật sự dụng ý đưa cho tôi chìa khóa một chiếc Aston Martin Vanquish *, hay đó chỉ là một tai nạn?

*(*chú thích : Siêu xe nổi tiếng sang trọng trong dòng xe đường phố (không phải xe đua) có tốc độ nhanh nhất của hãng Aston Martin, chế tạo tại Anh quốc,)*

Tôi không thể dừng lại để nghĩ về điều đó, hay nếu nó làm thay đổi phần thứ

hai trong kế hoạch của tôi. Tôi chỉ quẳng mình vào chỗ ngồi bọc da mịn mượt và khởi động máy trong khi đầu gối tôi vẫn kêu lạo xạo ở trên bánh xe. -m thanh rừ rừ của động cơ ô tô chắc sẽ khiến tôi rên rỉ vào một ngày khác, nhưng bây giờ những gì mà tôi có thể chỉ là tập trung đủ để lái xe. Tôi tìm thấy chỗ hạ ghế, và thả lưng xuống để chân tôi có thể đạp lên pê đan. Chiếc xe hầu như là cất cánh khi lao vút đi về phía trước. (Bà Meyer này có vẻ mê xe, còn thể hiện trình độ dài dãi)

Chỉ mất có một giây để phóng băng qua con đường quanh co, chật hẹp. Chiếc xe hưởng ứng tôi như tâm trí tôi lái nhanh hơn đôi tay. Khi tôi lướt qua đường hầm xanh và phóng vào đường chính, tôi thoáng gặp ánh nhìn trên gương mặt xám, bắn khoắn của Leah qua bụi cây dương xỉ.

Trong nửa giây, tôi tự hỏi chị ấy đang nghĩ gì, và sau đó nhận ra là mình không quan tâm. Tôi tiến về phương Nam, bởi vì tôi không đủ kiên nhẫn ngày hôm nay để chuyên chở hay vận tải hay bất cứ cái gì làm tôi phải nhấc chân khỏi pê đan.

Ở khía cạnh hài hước, hôm nay là ngày may mắn của tôi. Nếu như điều may mắn có nghĩa là làm một cuộc du ngoạn trên đường cao tốc với tốc độ 200 cây số giờ mà chẳng gặp phải ông cớm nào, thậm chí trong một thị trấn mà tốc độ lái xe cho phép không vượt quá 30 dặm một giờ. Thật là chán ngán. Một cuộc săn đuổi chắc chắn là hay hơn rồi, chưa kể đến việc một tấm giấy phạt sẽ làm cho bọn đĩa hút máu ấy giận sôi lên. Hẳn rồi, hẳn sẽ tìm cách để thoát được thôi, nhưng vụ này chắc cũng sẽ mang đến cho hẳn ta một chút phiền toái nhỏ đấy.

Dấu hiệu theo dõi duy nhất tôi nhận thấy chỉ là chút xíu nhúm lông nâu sậm di động xuyên qua khu rừng, đang chạy song song với tôi một vài dặm theo phương Nam của thị trấn Fork. Có vẻ là Quil. Cậu ấy hẳn cũng phải nhìn thấy tôi, bởi vì sau đó thì biến mất sau một phút mà không đưa ra lời báo động nào. Lại nữa, tôi hầu như đã tự hỏi cậu ấy sẽ nghĩ gì rồi sau đó chợt nhớ ra là tôi chẳng thèm quan tâm. Tôi phóng vòng theo đường cao tốc hình chữ U, hướng về thành phố lớn nhất mà tôi tìm ra được. Đây là bước đầu trong kế hoạch của tôi.

Chắc tôi phóng mãi như thế cũng được, dễ hiểu bởi vì tôi vẫn đang như ngồi trên đồng lửa, nhưng quả thật là không mất đến hai giờ khi tôi quẹo về hướng Bắc nơi lờ mờ trải dài trước mắt là một phần thị trấn Tacoma và một phần của thành phố Seattle. Tôi giảm dần tốc độ, bởi vì tôi không muốn cố gắng giết bất cứ người vô tội nào.

Đó là một kế hoạch ngu ngốc. Nó không thể nào hoạt động được. Nhưng, khi tôi tìm kiếm trong đầu bất cứ cái gì khả dĩ để quên đi nỗi đau trong lòng, thì những điều Leah nói ngày hôm nay chợt nổ ra.

- Điều đó sẽ phải chấm dứt thôi, em biết mà, nếu như em yêu sét đánh. Em sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy nữa.

Có vẻ như bị tước quyền lựa chọn chưa phải là điều tồi tệ nhất thế giới đâu. Có lẽ chính việc cảm thấy như thế nào mới là điều tồi tệ nhất.

Tôi đã ngắm tất cả các cô gái ở La Push rồi, cũng như ở Makah Rez hay là ở Forks. Tôi cần mở rộng vùng phủ sóng hơn mới được.

Nhưng làm sao mà kiếm đại một cô nàng trong đám đông bây giờ? Đúng rồi, đầu tiên tôi phải tìm ra một đám đông. Và tôi lượn xe lòng vòng, tìm kiếm một cô nàng khả dĩ đập vào mắt. Tôi lướt qua hai khu phố tấp nập, nơi có vẻ thích hợp để tìm kiếm một cô nàng trạc tuổi tôi, nhưng tôi không thể bắt mình dừng lại. Chẳng lẽ tôi đang cố yêu sét đánh một cô nàng nào đó lang thang vờ vờ ở một khu phố trong ngày?

Tôi vẫn lái về hướng Bắc, và tìm thấy nhiều đám đông hơn. Cuối cùng, tôi tìm thấy một công viên lớn, đầy trẻ con với gia đình và những chiếc ván trượt, hầu như đủ cả. Tôi đã không nhận ra cho đến tận lúc này - hôm nay là một ngày đẹp trời. Mặt trời, ánh nắng và tất cả mọi thứ. Mọi người đang vui vẻ tận hưởng bầu trời trong xanh. Tôi đỗ xe qua hai khu đỗ dành cho người tàn tật - để được miễn vé - và hòa vào đám đông.

Tôi đi lòng vòng khoảng hai giờ. Lâu đến mức mặt trời đã đổi bóng trên cao. Tôi nhìn chăm chú vào mỗi khuôn mặt cô gái đi ngang qua tôi, thật sự chú ý, nhận biết những cô gái xinh đẹp và những cô gái có đôi mắt màu xanh, những cô thật sự ưa nhìn và những cô make-up quá nhiều. Tôi cố gắng kiếm tìm những nét thu hút ở mỗi gương mặt, để chắc chắn thứ tôi thực sự muốn. Giống như thế này này: Cô thì mũi thẳng quá, cô thì cần phải vén tóc khỏi che mắt, cô thì có thể làm người mẫu son môi được đấy nếu như những phần khác của gương mặt cũng hoàn hảo như đôi môi -

Thình thoảng họ có nhìn lại tôi. Nhiều lúc trông họ hốt hoảng như là họ đang nghĩ, Thằng cha to con kì dị này là ai mà nhìn mình chăm chăm thế? Lúc khác tôi nghĩ là họ thấy tôi cũng khá thú vị, nhưng có lẽ chỉ tại bộ vó tôi trông hoang dã mà thôi.

Mặt khác, chẳng có gì sất. Thậm chí khi tôi gặp ánh mắt của cô gái - người mà không cần phải tranh cãi nữa - xinh đẹp, hấp dẫn nhất công viên, có lẽ là trong cả thành phố, và cô ấy nhìn lại tôi với vẻ suy đoán tuồng như khá thích thú, tôi vẫn chẳng cảm thấy gì. Cũng chỉ như phóng xe bạt mạng để chạy trốn nỗi đau mà thôi.

Khi thời gian trôi qua, tôi mới nhận ra sai lầm. Những đường nét của Bella. Mái tóc này có cùng màu, đôi mắt này cùng một khuôn, nét xương gò má

trên gương mặt kia cũng giống hay nếp nhăn nhỏ giữa cặp mắt - cái đã làm cho tôi luôn tự hỏi cô ấy đang lo lắng về điều gì--Thế là tôi đầu hàng. Bởi vì thật ngốc nghếch khi tìm thời điểm và thời gian thích hợp chỉ để nhận ra mình đang tự chiếu bí bản thân, bởi vì tôi đang quá tuyệt vọng.

Dù sao đi nữa, tôi cũng không cần phải huy động giác quan để kiếm tìm cô ấy tại đây. Nếu Sam đúng thì sao, nơi tốt nhất để tìm người xứng hợp từ trong máu với tôi phải là ở La Push. Rõ ràng là ở đây chẳng có ai phù hợp. Nếu Billy đã đúng, thì ai biết được? Điều gì tạo nên một người sói dũng mãnh hơn?

Tôi thở thẩn lại chỗ chiếc xe, hạ mui xe xuống và nghịch chiếc chìa khóa. Có lẽ tôi cũng là kẻ giống như Leah nghĩ về bản thân chị ấy vậy. Mọi vài gen tuyệt tự, không thể truyền tiếp lại cho thế hệ sau. Hay có lẽ cuộc sống của tôi chỉ là một trò đùa tàn nhẫn, và không thể nào chạy thoát khỏi đường số mệnh.

"Hey, anh ôn chứ? Xin chào? Anh ở đây với chiếc xe chôm được à".

Mất một giây để nhận ra ai đang nói chuyện với tôi, và một giây khác để tôi quyết định ngừng đầu lên.

Một gương mặt quen quen đang chăm chú nhìn tôi, biểu hiện của cô ta dường như là băn khoăn. Tôi biết tại sao tôi nhận ra gương mặt này. Tôi đã lượm lặt, tổng hợp từ báo một gương mặt như thế. Tóc vàng đỏ, da trắng, một vài chấm tàn nhang vàng rải rác trên má và cánh mũi, và đôi mắt nâu vàng.

"Nếu như anh không cảm thấy hối hận vì quảng cáo mình rùm beng trong chiếc xe như thế này" - Cô ta nói, mỉm cười để lộ ra lúm đồng tiền - "Chắc anh sẽ luôn luôn ngồi bên trong"

"Không phải xe đi mượn, cũng không phải xe chôm đâu". Tôi ngắt lời.

Giọng tôi nghe khùng khiếp như thể tôi sắp méo. Bối rối.

"Chắc rồi, tôi sẽ biểu quyết cho điều này"

Tôi nhìn trừng trừng. "Cô muốn gì hả?"

"Ồ không, Tôi chỉ thú vị về chiếc xe, anh biết đấy. Chỉ là- trông anh thật buồn phiền vì điều gì đó. Ồ quên, tôi là Lizzie". Cô ta giơ tay ra.

Tôi chỉ nhìn vào nó cho đến khi cô ta phải bỏ tay xuống.

"Dù sao thì -". Cô ta nói ngược ngịu - "Tôi chỉ tự hỏi là anh có cần giúp đỡ không. Trông có vẻ như anh đang tìm kiếm một ai đó". Cô ta phác một cử chỉ về phía công viên và nhún vai.

"Ừ, à" Cô ta chờ đợi.

Tôi thở dài, "Tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ nào cả. Cô ấy không có ở đây".

"Ồ, xin lỗi anh"

"Tôi cũng thế". Tôi làm bậm.

Tôi nhìn lại cô gái lần nữa. Lizzie. Cô ấy thật xinh xắn, tốt bụng đủ để cố gắng giúp đỡ một người lạ cáu kỉnh, kẻ trông chắc là điên khùng lắm. Tại sao không thể là cô ấy chứ? Tại sao mọi việc cứ phải trở nên phức tạp một cách kì quặc thế này? Cô gái tốt bụng, xinh đẹp, và vui nhộn. Sao không? "Đây là một chiếc xe đẹp". Cô ấy nói "Thật là xấu hổ khi bây giờ họ không chế tạo nó nữa. àtôi là, Kiểu dáng Vantage cũng lộng lẫy, huy hoàng, nhưng thật sự khác biệt khi nói về một chiếc Vanquish -" (xem lại chú thích ở trên) Cô gái thú vị, người hiểu biết về xe hơi. Wow. Tôi nhìn chăm chú hơn vào gương mặt cô, ước gì tôi biết cách để điều đó xảy ra.

Thôi đi Jake ơi - Tình yêu sét đánh đến rồi kia.

"Nó chạy như thế nào?", cô ấy hỏi.

"Như là cô không thể tin nổi đâu". Tôi nói với cô.

Cô ấy nhăn mặt - nở nụ cười lúm đồng tiền, rõ ràng là hài lòng vì đã lôi kéo được một nửa sự hưởng ứng của tôi, và tôi miễn cưỡng mỉm cười lại.

Nhưng nụ cười của cô ấy chẳng giúp chống lại được những lưỡi dao cạo sắc nhọn đang cào xé ngang dọc cơ thể tôi (ám chỉ vết thương lòng của Jake).

Dù tôi có muốn bao nhiêu lần đi nữa, cuộc sống của tôi không thể nào như trước được nữa.

Tôi không ở trong hoàn cảnh khó khăn hơn là Leah đang phải đương đầu.

Tôi không có khả năng yêu như một người bình thường. Không phải khi tim tôi đang rỉ máu vì người đó. Có lẽ - nếu 10 năm sau khi trái tim Bella đã ngừng đập từ lâu và khi tôi lôi kéo được bản thân vượt qua hoàn toàn nỗi đau dai dẳng, và trở lại hình dáng nguyên vẹn một lần nữa - có lẽ lúc đó tôi có thể mời Lizzie cùng lái xe và trò chuyện để tìm hiểu về cô ấy và nhìn nhận cô ấy như một con người bình thường. Nhưng không phải bây giờ. Phép thuật không xuất hiện để cứu vớt tôi. Tôi chỉ có thể chấp nhận sự tra tấn như một người đàn ông mà thôi. Quá đủ rồi.

Lizzie chờ đợi, có lẽ là hi vọng tôi sẽ mời cô cùng chạy một vòng. Hoặc là không. "Tốt hơn hết là tôi mang trả chiếc xe cho gã chủ của nó". Tôi làm bầm.

Cô ấy nhìn tôi bước vào xe, vẫn với vẻ quan tâm. Tôi cá là mình trông giống một gã muốn lao xe từ vách đá xuống lắm. Có lẽ tôi sẽ làm, nếu đó là khi tôi hành động như người sói. Cô ấy vẫy tay lần nữa, đôi mắt dõi theo chiếc xe.

Lần đầu tiên, tôi lái xe từ tốn trở lại con đường. Tôi không vội vàng. Tôi không muốn về nơi tôi đã rời khỏi. Trở lại căn nhà đó, trở lại khu rừng.

Quay lại với nỗi đau tôi đã chạy trốn và trở về để tiếp tục cảm nhận nỗi cô đơn cùng cực.

Tốt thôi, đó là một vở kịch cường điệu mà. Tôi sẽ không hoàn toàn đơn độc, cho dù đó cũng là một điều tệ hại. Leah và Seth sẽ tha thứ cho tôi. Tôi đã vui mừng vì Seth không bị đau khổ lâu. Suy nghĩ ngây thơ, trong sáng của trẻ

con không đáng bị phá hoại. Leah cũng không đáng bị, mặc dù ít nhất thì chị ấy cũng hiểu được vài thứ. Không được gây cho Leah thêm bất cứ đau khổ nào nữa.

Tôi thở ra một hơi dài, khi tôi nghĩ về điều Leah muốn ở tôi, tôi biết chị ấy sẽ quyết tâm làm như vậy. Nó vẫn ám ảnh chị, nhưng tôi không thể lờ đi sự thật rằng tôi có thể giúp cuộc sống của chị ấy dễ chịu hơn. Và - bây giờ khi tôi hiểu chị hơn - tôi chắc chắn chị ấy cũng sẽ giúp tôi, nếu vị trí của chúng tôi đảo ngược.

Ít nhất, điều đó cũng thú vị và lạ lùng nữa, khi có Leah làm bầu bạn - như một người bạn thực sự. Chúng tôi đang thật sự thấu hiểu lẫn nhau, đó là sự thật. Chị ấy không phải là người mà tôi mê đắm, nhưng tôi nghĩ đó là một điều tốt. Tôi bây giờ và sau này luôn cần một ai đó đá cho tôi một cú. Nhưng khi bình tĩnh suy xét lại, chị ấy thực sự là người bạn duy nhất hiểu được tôi thấu đáo lúc này.

Tôi nghĩ lại cuộc đi săn sáng nay, và cái cách chấm dứt suy nghĩ của chúng tôi thời điểm đó. Đó thật là một điều tồi tệ. Khác biệt, một sự khó xử rầy rà, điên khùng. Nhưng cũng tốt trong một mặt kì cục nào đó.

Tôi không phải hoàn toàn là cô độc.

Và tôi cũng hiểu Leah đủ mạnh mẽ để đối mặt với tôi suốt những tháng qua. Những tháng và những năm nữa. Tôi đã tự làm mình mệt mỏi khi nghĩ về điều đó rồi. Tôi cảm thấy như là mình bắt buộc phải bơi qua đại dương từ bờ này sang bờ khác trước khi tôi có thể yên nghỉ lần nữa.

Nhiều thời gian đã trôi qua, và chỉ mới một lúc trước khi tôi bắt đầu. Trước khi tôi gieo mình vào đại dương đó. Mới chỉ có 3 ngày rưỡi và tôi đã bỏ phí chút thời gian ít ỏi mà tôi có.

Tôi lại một lần nữa phóng xe quá nhanh.

Tôi nhìn thấy Sam và Jared, mỗi người một bên đường như những chú lính canh, và tôi phóng xe về phía con đường hướng về thị trấn Forks. Họ đều trốn kĩ sau những cành lá rậm rạp, nhưng đang ngóng chờ tôi, và tôi hiểu họ tìm kiếm điều gì. Tôi gật đầu và lướt qua họ, chẳng bắn khoản tự hỏi họ đã làm gì trong ngày du lịch của tôi. Tôi cũng gật đầu với Leah và Seth khi tuần tra trên đường nhà Cullens. Trời đã bắt đầu tối, những đám mây trở nên dày đặc, nhưng tôi vẫn thấy những cặp mắt lấp lánh của họ qua ánh đèn pha rục rờ. Tôi sẽ giải thích với họ sau. Có khối thời gian cho việc đó.

Thật là ngạc nhiên khi thấy Edward đang chờ tôi trong gara. Tôi chưa họ thấy hẳn ta rời xa Bella lúc nào trong những ngày này. Tôi có thể đọc được từ gương mặt hẳn là không có gì tồi tệ xảy đến với cô ấy. Thực tế là, hẳn ta trông yên bình hơn trước đây. Dạ dày của tôi thắt chặt lại khi nhớ ra về yên bình đến từ đâu. Thật tồi tệ làm sao - nhân danh tất cả bày đàn - tôi đã quên không phá hoại cái xe này. Ô đúng. Dù sao chẳng nữa, tôi cũng không thể

chịu đựng việc làm tổn thương chiếc xe. Có lẽ hẳn ta đã đoán được điều này khi cho tôi mượn chiếc xe này đầu tiên.

"Có một vài điều cần nói với cậu, Jacob". Hẳn vội nói khi tôi tắt động cơ.

Tôi hít vào một hơi thở sâu và giữ nó trong vài phút. Sau đó, chậm rãi, tôi ra khỏi chiếc xe và ném chìa khóa trả cho hắn.

"Tôi nợ anh một lần", tôi nói bằng gắt. Nhìn bề ngoài như món nợ ấy sẽ được hoàn trả.

"Thế anh muốn gì bây giờ?"

"Đầu tiên- Tôi biết cậu ghét việc sử dụng quyền hạn với đội của cậu như thế nào, nhưng -". Tôi chớp mắt, ngạc nhiên sao hẳn ta thậm chí mơ tưởng về điều đó

"Cái quái gì cơ?"

"Nếu như cậu có thể kiềm chế Leah, sau đó tôi..".

"Leah?" Tôi ngắt lời, nói qua kẽ răng. "Có chuyện gì xảy ra?"

Gương mặt Edward đanh lại. "Cô ta đến để xem tại sao cậu lại bỏ đi đột ngột như vậy. Tôi đã cố giải thích. Tôi cho rằng không cần thiết phải ra ngoài"

"Chị ấy đã làm gì?"

"Cô ta biến lại thành người và.."

"Thật không?". Tôi lại ngắt lời, hoàn toàn bị shock. Tôi không thể tưởng tượng. Leah trút bỏ hình thái chiến đấu, dấn thân vào tận hang ổ của kẻ thù?

"Cô ta muốn -nói chuyện với Bella"

"Với Bella?"

Edward rít lên sau đó.

"Tôi không để Bella phải mượn phiền như vậy nữa. Tôi không quan tâm cô ta nghĩ mình có lý do chính đáng để làm vậy như thế nào! Tôi không gây hại đến cô ta - tất nhiên là tôi không - nhưng tôi sẽ ném cô ta ra khỏi nhà nếu điều này xảy ra một lần nữa. Tôi sẽ liệng cô ta bằng qua sông"

"Gờm đã. Chị ấy đã nói gì?". Không một lời nào có tác động. Edward hít thở sâu, trấn tĩnh lại bản thân. "Leah không cần thiết phải thô bạo như vậy. Tôi sẽ không chối việc tôi hiểu tại sao Bella không thể rời xa cậu, nhưng tôi biết cô ấy không muốn làm tổn thương cậu đâu. Cô ấy chịu bị đối xử như vậy vì nghĩ rằng cô ấy đã làm tổn thương cậu, và cả tôi nữa vì đã nài xin cậu ở lại. Những điều Leah nói không thể tha thứ được. Bella vẫn còn đang khóc"

"Đội đã - Leah đã la mắng Bella vì tôi ư?"

Hắn ta khẽ gật đầu. "Cậu hoàn toàn có một chiến binh dữ dội đấy".

Dừng lại. "Tôi đâu có yêu cầu chị ấy làm vậy đâu"

"Tôi biết"

Tôi mở tròn mắt. Dĩ nhiên anh ta biết. Anh ta đã biết mọi điều.

Nhưng có một vài điều xảy ra với Leah. Ai mà tin điều đó chứ? Leah bước

vào hang ổ của bọn hút máu trong bộ dạng con người để phàn nàn về việc tôi bị đối xử ra sao.

"Tôi không thể hứa là sẽ chế ngự Leah", tôi nói với anh ta. "Tôi sẽ không làm vậy. Nhưng tôi sẽ nói chuyện với chị ấy, được chưa? Và tôi sẽ không để chuyện này lặp lại. Leah không phải là người có thể kiềm giữ nhưng chị ấy chắc chắn là người nói hết không để bụng".

"Tôi cũng muốn nói như thế"

"Dù sao đi nữa, tôi cũng sẽ nói chuyện với Bella về việc này. Cô ấy không không cần thêm bất cứ cảm xúc tồi tệ nào nữa. Chuyện này để tôi giải quyết"

"Tôi cũng đã nói với cô ấy điều này"

"Tất nhiên anh đã nói rồi. Cô ấy ổn không?"

"Cô ấy đang ngủ, Rose đang ở bên cô ấy"

Sao lại là bệnh nhân tâm thần "Rose" vào lúc này cơ chứ. Anh ta đã hoàn toàn khuất sau bóng tối. Anh ta lơ đãng suy nghĩ của tôi, tiếp tục với câu trả lời đầy đủ hơn cho câu hỏi của tôi. "Cô ấy đã khá hơn trong nhiều mặt khác. Ngoại trừ bài diễn văn của Leah và hậu quả vì mang tội lỗi".

Khá hơn. Bởi vì Edward bây giờ đã nghe được con quỷ đó nói và mọi thứ đa cảm uỷ mị. Thật kì cục.

"Nó đáng kể hơn thế đấy". Anh ta làm bầm.

"Bây giờ khi tôi có thể nghe thấy những suy nghĩ của đứa bé, có vẻ rõ ràng là thằng bé hay con bé có khả năng khác thường về trí tuệ. Nó có thể hiểu chúng ta, trên phạm vi rộng".

Tôi há hốc miệng. "Anh có nghiêm túc không đấy?"

"Hoàn toàn nghiêm túc. Nó có vẻ như mơ hồ cảm nhận được cái gì làm cô ấy đau đớn. Nó cố gắng tránh làm đau cô ấy hết mức có thể. Nó-. Yêu cô ấy. Điều đó đã rất rõ ràng".

Tôi nhìn chăm chăm vào Edward, cảm tưởng như mắt lộn khỏi trông được. Bên dưới điều khó tin này, tôi phải nhìn nhận sự thật về một yếu tố tác động kinh khủng. Điều đã thay đổi Edward - con quái vật đó đã thuyết phục được anh ta bằng tình yêu của nó (với Bella). Anh ta không thể căm ghét bất cứ ai yêu thương Bella. Điều đó cũng giải thích tại sao anh ta không thể căm ghét cả tôi nữa. Đó là cả một sự khác biệt lớn, thế nên tôi không thể giết nó.

Edward tiếp tục, làm như không hề nghe thấy tất cả mọi điều. "Sự tiến triển, tôi tin rằng, có tốc độ nhanh hơn chúng ta có thể dự đoán. Khi Carlisle quay trở lại".

"Họ vẫn chưa quay lại?". Tôi đột ngột cắt ngang. Tôi đã nghĩ đến Sam và Jared, đang theo dõi con đường. Họ có quá tò mò để tìm hiểu điều gì đang xảy ra không?"

"Alice và Jasper đang ở đây. Carlisle đã gửi tất cả số máu mà ông có khả năng kiếm được, nhưng nó vẫn không nhiều như ông hi vọng - Bella sẽ sử

dụng hết nguồn máu cung cấp đó vào ngày khác khi cô ấy thèm ăn nhiều hơn. Carlisle nán lại để tìm kiếm nguồn cung khác. Tôi không nghĩ điều đó cần thiết bây giờ, nhưng ông ấy muốn có sự bảo đảm cho bất kì biến cố nào" "Sao điều đó lại cần thiết? Nếu cô ấy cần nhiều máu hơn?". Tôi chỉ có thể nói là anh ta đang quan sát và lắng nghe phản ứng của tôi cẩn thận như khi anh ta giải thích. "Tôi đang cố gắng thuyết phục Carlisle giải thoát đứa bé càng nhanh càng tốt ngay khi ông trở về"

"Cái gì?"

"Đứa trẻ dường như đang cố gắng tránh những cử động mạnh, nhưng rất khó. Nó đã trở nên quá lớn. Thật điên rồ" nếu cứ chờ đợi, khi nó đã phát triển vượt mức Carlisle dự đoán. Bella quá mỏng manh để trì hoãn hơn nữa". Tôi cố gắng giữ đôi chân còn đứng vững. Đầu tiên thì quá hi vọng vào lòng căm thù của Edward với cái sinh vật đó. Bây giờ thì tôi đã nhận ra rằng những gì tôi nghĩ trong 4 ngày qua là hoàn toàn đúng. Tôi đã trông đợi ở bọn họ.

Đại dương đau khổ bất tận đã trải rộng trước mắt tôi rồi. Tôi cố gắng lấy lại hơi thở. Edward vẫn đợi. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, khi đã kịp tỉnh trí lại để nhận biết mọi thay đổi ở đây. "Anh nghĩ là cô ấy sẽ làm điều đó ư?". Tôi thì thào.

"Đúng. Đó là điều khác nữa tôi muốn nói với cậu". Tôi không thể nói gì. Sau một phút, anh ta lại tiếp tục.

"Đúng vậy". Anh ta nói lần nữa. "Chờ đợi, như chúng ta vẫn làm, để đứa trẻ sẵn sàng tự ra sẽ là điều nguy hiểm điên rồ. Bất cứ thời điểm nào, cũng có thể là quá muộn. Nhưng nếu chúng ta tiến hành nó, chúng ta phải hành động thật nhanh, tôi không thấy lý do nào làm cho mọi việc xấu đi cả. Biết được suy nghĩ của đứa trẻ quả là giúp ích ngoài sức tưởng tượng. May mắn là Bella và Rose đồng ý với tôi. Bây giờ tôi đã thuyết phục được họ đứa trẻ sẽ an toàn nếu chúng ta tiến hành, không gì có thể làm chậm trễ công việc được nữa".

"Khi nào thì Carlisle trở lại?". Tôi hỏi, vẫn thì thào. Tôi vẫn chưa lấy lại được hơi thở.

"Đúng nửa đêm mai". Đầu gối tôi khụy xuống. Tôi phải chộp lấy chiếc xe để giữ mình đứng vững. Edward chìa tay ra như thể sẵn sàng đỡ tôi dậy nhưng sau anh ta khi nghĩ kĩ hơn liền hạ tay xuống.

"Tôi xin lỗi", anh ta thì thào. "Tôi thành thật xin lỗi về tất cả những nỗi đau gây ra cho cậu, Jacob. Dù cậu căm ghét tôi, nhưng tôi phải thú nhận là tôi không hề nghĩ như vậy về cậu. Tôi nghĩ về cậu như một - người anh em bằng nhiều cách. Ít nhất cũng như một người bạn thực sự. Tôi ân hận về sự đau khổ của cậu nhiều hơn là cậu có thể nhận thấy. Nhưng Bella nhất định sẽ sống sót"

Khi anh ta nói như vậy, giọng nói của anh ta trở nên sôi nổi, thậm chí là dữ dội". Và tôi biết điều gì thật sự quan trọng với cậu".

Anh ta hoàn toàn đúng. Thật khó khăn để nói ra. Đầu tôi trở nên lảo đảo, quay mòng mòng.

"Nên tôi ghét phải làm điều này bây giờ, khi cậu đã có quá đủ chuyện để đối phó rồi, nhưng rõ ràng, thời gian không còn nhiều. Tôi cần phải thỉnh cầu sự cho phép của cậu - hay thậm chí là van xin cậu, nếu cần".

"Tôi chẳng có bất cứ thứ gì để anh hỏi đâu" Tôi nghẹn lại.

Anh ta lại nhấc đôi tay lên, như muốn đặt lên vai tôi, nhưng lại buông xuống như lúc trước và thở dài.

"Tôi biết, bao nhiêu thứ cậu đã trao đi" anh ta nói trầm lặng". Nhưng một vài thứ cậu có, chỉ một mình cậu thôi. Tôi đang thỉnh cầu điều này từ một Anpha thực sự, Jacob. Tôi đang thỉnh cầu điều này từ người kế tục của Ephraim".

Tôi đã không còn đường để phản ứng lại.

"Tôi muốn có sự chấp nhận của cậu để sửa chữa một chút điều khoản chúng ta đã tán thành trong Giao ước với Ephraim. Tôi muốn cậu ban cho chúng tôi một ngoại lệ. Tôi cần sự cho phép của cậu để cứu cuộc sống của cô ấy. Cậu biết dù sao chẳng nữa tôi cũng sẽ làm nhưng tôi không muốn phá vỡ cam kết với cậu nếu có cách nào để tránh điều đó. Chúng tôi không bao giờ muốn đi ngược lại lời nói của mình, và cũng sẽ không làm vậy lúc này. Tôi muốn cậu hiểu, Jacob, bởi vì cậu biết chính xác tại sao chúng tôi phải làm như vậy. Tôi muốn liên minh của chúng ta vẫn còn tồn tại khi mọi việc chấm dứt".

Tôi cố nuốt xuống. Sam, tôi nghĩ. Sam mới là người anh cần.

"Không, quyền lực của Sam chỉ là tạm thời, không có thực chất. Quyền thuộc về cậu. Cậu chưa bao giờ tranh giành nó với anh ta, nhưng sẽ chẳng có ai tán thành, nếu người tôi thỉnh cầu không phải là cậu".

Nó không phải là sự quyết định của tôi.

"Nó là của cậu, Jacob, và cậu biết điều này. Lời nói của cậu sẽ quyết định việc kết tội hay giải thoát cho chúng tôi. Chỉ có cậu mới giúp cho chúng tôi được điều này".

Tôi không thể suy nghĩ được. Tôi không biết.

"Chúng ta không có nhiều thời gian". Anh ta liếc nhìn về phía ngôi nhà.

Không còn thời gian nữa. Một vài ngày của tôi chỉ còn là một vài giờ.

Tôi không biết. Để tôi suy nghĩ đã. Cho tôi một phút được không?

"Được"

Tôi bắt đầu tiến vào nhà, anh ta theo sau tôi. Thật điên khùng khi dễ dàng đi bộ trong bóng đêm với một con ma cà rồng ngay bên cạnh. Không phải là cảm giác nguy hiểm hay thậm chí là phiền toái, thật vậy. Nó giống như là đi

bên cạnh bất cứ ai. Bất cứ người nào có mùi khó chịu thôi.
Có một chuyển động trong lùm cây ở rìa bãi cỏ, sau đó là một tiếng rên trầm khẽ. Seth rũ sạch những lá cây dương xỉ và lao vào giữa chúng tôi.
"Ít này nhóc". Tôi cắn nhần.
Cậu ta nghiêng đầu, và tôi vỗ lên vai cậu.
"Mời việc ớn", tôi nói dối. "Anh sẽ kể với em chuyện này sau. Xin lỗi vì đã bỏ em mà đi như vậy. "Cậu ấy cười toe toét với tôi.
"Này bảo với chị em là lười lại ngay được không. Đủ rồi nhé". Seth gật đầu ngay lập tức. Tôi hích vào vai cậu ấy.
"Quay lại làm việc đi. Tôi sẽ thay phiên cho cậu sau một lúc thôi".
Seth tựa vào tôi, hích lại, và rồi phi nước đại về những thân cây.
"Cậu ấy có những ý nghĩ trong sáng nhất, ngây thơ nhất, tốt nhất mà tôi từng được nghe". Edward thì thầm khi cậu đã khuất dạng. "Cậu thật may mắn khi có cậu ấy để chia sẻ ý nghĩ".
"Tôi biết chứ" Tôi lầm bầm.
Chúng tôi bắt đầu tiến về phía ngôi nhà, và cả hai đều nghe thấy một âm thanh yếu ớt vọng ra. Edward ngay lập tức trở nên vội vã. Anh ta phóng lên những bậc thang và đã tới nơi.
"Bella, em yêu. Anh nghĩ là em đang ngủ".- Tôi nghe anh ta nói. "Anh xin lỗi, lẽ ra anh không nên rời em. "
"Đừng lo lắng. Em chỉ khát quá - nó làm em tỉnh dậy mà thôi. Thật tốt là Carlisle đã mang về nhiều hơn. Đứa bé sẽ cần đến khi nó ra khỏi bụng em. "
"Thật vậy. Đó là ý kiến hay".
"Em tự hỏi nếu nó cần cái gì khác thì sao", cô ấy ngượng ngịu. "Em cho rằng chúng ta sẽ tìm ra thôi".
Tôi bước qua ngưỡng cửa.
Alice nói "Cuối cùng cũng đến rồi". Và cặp mắt Bella vụt sáng lên khi thấy tôi. Rồi một nụ cười không thể cưỡng lại được nở bừng trên gương mặt cô ấy. Khi nụ cười tắt, gương mặt cô ấy lại trở lại âm đạm. Đôi môi cô ấy run rẩy, méu máo như là cô ấy đang cố kìm mình không khóc.
Tôi những muốn thụi cho Leah một quả vào cái miệng ngu ngốc của chị ta.
"Chào Bella". Tôi vội nói nhanh "Chị thế nào rồi?"
"Chị khỏe". Cô ấy nói.
"Một ngày dài phải không, quá nhiều chuyện mới hả"
"Em không cần phải làm vậy đâu, Jacob".
"Chị không biết mình đang nói gì đâu". Tôi nói, ngồi xuống tay ghé bên đầu cô ấy. Edward thì đã ngồi trên sàn nhà. Cô ấy cho tôi một cái nhìn trách móc "Chị rất xin -". Cô ấy bắt đầu nói. Tôi vội chặn đôi môi cô ấy lại bằng ngón trỏ và ngón cái của mình.
"Jake", cô ấy lầm bầm, cố gắng đẩy tay tôi ra, sự phản đối quá yếu ớt để có

thể tin là cô ấy đã thật sự cố gắng đẩy tay tôi ra. Tôi lắc đầu. "Chị có thể nói nếu đừng có tỏ ra ngốc nghếch như vậy chứ". "Được rồi, chị sẽ không nói thế nữa", âm thanh như là cô ấy đang thì thào vậy.

Tôi bỏ tay ra.

"Xin lỗi". Cô ấy nói thật nhanh, và rồi đỏ mặt. Tôi tròn tròn mắt rồi cười lại với cô ấy. Khi tôi nhìn sâu vào cặp mắt ấy, tôi thấy tất cả những thứ mà tôi hằng kiếm tìm trong công viên. Ngày mai, cô ấy sẽ trở thành một người khác, đầy hi vọng sống, nhưng có khác gì đâu bây giờ chứ? Cô ấy vẫn nhìn tôi với cùng đôi mắt ấy, cười với tôi vẫn bằng đôi môi ấy, chắc chắn rồi. Cô ấy vẫn hiểu tôi nhất, hơn bất cứ ai mà tôi đã cho phép gần gũi mình.

Leah đúng là một người bạn thú vị, có lẽ thậm chí là một người bạn thực sự chân thành - người có thể chịu đựng được tôi. Nhưng chị không thể là người bạn tốt nhất của tôi như cách của Bella được. Không kể tình yêu tuyệt vọng của tôi với Bella, còn có nhiều sợi dây liên hệ khác giữa chúng tôi, và đó là mối ràng buộc thực sự bền chặt.

Ngày mai, cô ấy có thể trở thành kẻ thù, hay là đồng minh. Nhìn bề ngoài, sự khác biệt ấy phụ thuộc vào quyết định của tôi. Tôi thở dài.

Thôi được. Tôi nghĩ, tôi sẽ trao ra cái cuối cùng tôi có thể trao tặng. Tiến hành đi, Hãy cứu lấy cô ấy. Với tư cách người kế tục của Ephraim, anh đã có sự cho phép của tôi, lời hứa của tôi, điều này sẽ không vi phạm giao ước. Những người khác sẽ chỉ trách mắng một mình tôi thôi. Anh đã đúng - họ không thể phủ nhận quyền đồng ý của tôi về việc này.

"Cảm ơn". Edward thì thầm để Bella không nghe thấy gì. Nhưng những từ ngữ thốt ra nồng nhiệt đến mức, từ khóe mắt tôi, tôi thấy những ma cà rồng khác đều quay lại nhìn chăm chú.

"Thế" Bella làm như ngẫu nhiên hỏi. "Ngày hôm nay của em thế nào?"

"Tuyệt vời. Phóng xe một chút. Lang thang trong công viên".

"Nghe có vẻ tốt quá"

"Chắc rồi, chắc rồi"

Đột nhiên, cô ấy nhăn mặt". "Rose?"

Cô ấy hỏi. Tôi nghe tóc vàng hoe khúc khích.

"Lại nữa à?"

"Chị nghĩ là chị đã uống hai ga lông trong một giờ qua". Bella giải thích.

(*chú thích của ech: Galông - đơn vị đo lường chất lỏng bằng 4,54 lít ở Anh; 3,78 lít ở Mỹ)

Edward và tôi đều tránh đường trong lúc Rosalie bước tới đỡ Bella dậy đi vào phòng tắm.

"Em có thể đi được chứ?" Bella hỏi. "Chân em đã cứng cáp lắm rồi"

"Em chắc không". Edward hỏi

"Rose sẽ đỡ em nếu em trượt chân mà. Đơn giản, dễ dàng hơn khi em không

nhìn thấy nó"

Rosalie đỡ Bella đứng cân thận trên đôi chân, quàng cánh tay phải qua vai Bella. Bella duỗi cánh tay ra trước mặt, co rúm lại một lúc.

"Em cảm thấy thật tuyệt" Cô ấy thở dài". Khiếp quá, em thật là to vĩ đại"

Cô ấy thật đúng là như vậy. Bụng của cô phải to bằng cả một lục địa". Chỉ một ngày nữa thôi". Cô ấy nói và vỗ về lên bụng.

Tôi không thể chịu đựng được nỗi đau đớn thành linh xuyên suốt cơ thể, nhát dao đâm đột ngột, nhưng tôi cố gắng không để lộ ra mặt. Tôi có thể giấu kín nó hơn một ngày mà, phải không?

"Nào, tốt rồi, sau đó. Whoops - ôi không"

Chiếc cốc đựng máu Bella để bên tay ghế sofa đổ nhào, Dòng máu đỏ sậm tràn ra tung tóe trên nền vải nhạt màu.

Một cách tự động, mặc dù được 3 bàn tay giữ chặt, Bella rướn người, vơi tay giữ lấy nó. Một tiếng động lạ như bị bóp nghẹt vọng ra từ giữa người cô ấy.

"Ồ". Cô ấy thở hỗn hển.

Rồi cô ấy hoàn toàn mềm oặt, rũ xuống sàn. Rosalie giữ lấy cô ngay lập tức, trước khi cô kịp ngã xuống. Edward cũng vươn tay ra đỡ, đồng loạt xôn, tung tóe trên sofa lập tức bị lãng quên.

"Bella?" Anh ta hỏi, đôi mắt trở nên mất tập trung, và nỗi hoảng loạn dâng đầy trên nét mặt. Và nửa giây sau đó, Bella thét lên. Đó không phải là tiếng thét, mà là tiếng rên rỉ trong đau đớn, làm đông cứng máu lại, và đôi mắt cô ấy mở tròn xoe. Cơ thể cô co giật cong lại trong tay Rosalie, và sau đó Bella phun ra một suối máu.

Hùng đông

Chương 18

Không còn lời nào để diễn tả việc này.

Cơ thể của Bella, ngập chìm trong màu đỏ, trở nên mềm oặt, co giật lung tung trong tay Rosalie như là cô ấy đang bị xử tử bằng điện vậy. Trên hết, gương mặt cô ấy trắng bệch một cách vô thức. Chính trận đòn hoang dại bên trong cơ thể đã giật tung cô ấy lên như vậy. Trong khi cô ấy co giật, những tiếng lách cách và răng rắc đột ngột xảy ra đồng thời với cơn ho.

Rosalie và Edward đông cứng lại trong một giây ngắn, sau đó thì chột bưng tỉnh. Rosalie ôm cơ thể của Bella trong tay mình, thét lên rất nhanh những tiếng rời rạc khó mà nghe được, cô ta và Edward phóng vút qua cầu thang lên tầng hai. Tôi lao nhanh theo họ.

"Mooc-phin" Edward thét lên với Rosalie

"Alice - gọi cho Carlisle ngay lập tức". Rosalie rít lên.

Căn phòng tôi theo họ vào trông giống như một khu cấp cứu khẩn cấp đặt trong một thư viện vậy. Những chiếc đèn sáng chói và trắng lóa. Bella nằm trên chiếc bàn bên dưới ánh đèn gay gắt, làn da nhợt nhạt như bóng ma dưới ánh đèn sân khấu. Cơ thể cô ấy lắc lư, giãy giụa như một chú cá nằm trên cát. Rosalie ghì Bella xuống, kéo mạnh và xé áo cô ấy, trong khi Edward tiêm thuốc vào tay cô ấy.

Đã bao nhiêu lần tôi đã từng tưởng tượng cảnh cô ấy khỏa thân? nhưng bây giờ thì tôi không thể nhìn. Tôi sợ sẽ phải mang những kí ức ấy trong đầu.

"Chuyện gì đang xảy ra, Edward?"

"Đứa bé bị nghẹt thở"

"Bào thai phải được tách riêng ra "

Ở nơi nào đó, Bella đang cuộn người lại. Cô ấy cố gắng thể hiện lời nói của mình bằng một tiếng thét cào xé màng nhĩ tôi.

"Lấy nó ra ngay lập tức!" cô ấy gào lên. "Nó không thở được. Làm ngay đi!"

Tôi nhìn thấy những chấm đỏ thành hình hiện ra khi tiếng thét của cô ấy làm căng lên những mạch máu trong đôi mắt cô.

"Mooc-phin". Edward gầm gừ.

"Không, không phải bây giờ!" Một dòng máu khác phụt ra khi cô ấy rít lên như bị bóp cổ. Anh ta nâng đầu cô ấy dậy, liềm mạng cố lau miệng cô ấy để cô có thể thở lần nữa. Alice lướt vào trong phòng và ấn một chiếc cặp nghe của bác sĩ vào dưới tóc Rosalie. Sau đó Alice quay đi, đôi mắt vàng mở rộng và cháy rực, trong khi Rosalie rít lên điên cuồng vào máy điện thoại.

Dưới ánh sáng chói lóa, làn da của Bella dường như ngả sang màu tím và đen hơn là màu trắng. Máu đỏ sẫm đang rỉ ra gần thấp dưới làn da bao xung quanh chỗ phồng không lồ, đang run rẩy trên bụng cô ấy. Rosalie tiến lại gần với một con dao mổ.

"Để cho mooc-phin ngấm đã" Edward hét lên với cô ta.

"Không còn thời gian nữa" Rosalie rít lên. "Đứa bé đang chết!"

Bàn tay cô ta quay trở lại trên bụng Bella, và một dòng máu đỏ xối xả bắn ra khi cô ta chọc sâu vào làn da. Giống như là một chiếc thùng chứa bị lật, một chiếc vòi phun xoắn lại vì quá đầy. Bella co giật, nhưng không gào thét. Cô ấy vẫn đang bị ngạt.

Và sau đó Rosalie trở nên mất tập trung. Tôi nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô ta thay đổi, nhìn thấy rằng cô ta cắn chặt môi, và đôi mắt đen lóe lên ánh khao khát.

"Không, Rose!". Edward gầm lên, nhưng hai bàn tay vẫn phải giữ chặt, cố gắng đỡ Bella thẳng lại để cô ấy có thể thở.

Tôi quăng mình đến chỗ Rosalie, nhảy chồm qua bàn không chút chần chừ

đôi mắt với cô ta. Tôi hích mạnh thân hình rắn như đá, xô cô ta về phía cửa, tôi cảm thấy con dao mổ của cô ta đâm sâu vào cánh tay trái của mình. Gan bàn tay phải của tôi đập vào mặt cô ta, khóa cứng quai hàm cô ta và giữ chặt cô ta trên không. Tôi vẫn kẹp chặt mặt cô ta để xoay cô ta lại, sao cho có thể tống một cú đánh vào bụng, giống y như là đập vào bê tông vậy. Cô ta bay qua khung cửa, oằn người về một bên. Cái ống nghe trên tai cô ta vỡ thành từng mảnh. Alice đã ở đó, giật mạnh cổ cô ta để kéo vào phòng lớn.

Tôi phải tặng cho cô ta điều đó - nhưng cô ta không đánh trả lại một chút nào. Cô ta muốn chúng tôi thắng. Cô ta để tôi xử tệ như vậy, để cứu Bella. Đúng, và để cứu sinh vật đó.

Tôi rút lưỡi dao ra khỏi cánh tay,

"Alice, mang cô ta ra khỏi đây!" Edward hét lên. "Mang cô ta đến chỗ Jasper và giữ cô ta ở đó! Jacob, tôi cần cậu!"

Tôi không ở lại để xem Alice kết thúc công việc. Tôi vòng lại chiếc bàn phẫu thuật, nơi Bella đang trở nên xanh xao, tím ngắt, đôi mắt cô ấy mở rộng và nhìn trừng trừng.

"CPR?" Edward gầm gừ với tôi, nhanh và đòi hỏi.

(** Chú thích - CPR Cardiopulmonary resuscitation - thủ thuật hồi sức tim dùng máy kích nén)

"Được!"

Tôi dò xét gương mặt anh ta rất nhanh, tìm kiếm dấu hiệu anh ta sẽ hành động như là Rosalie. Không có gì ngoài một mục đích dữ tợn duy nhất.

"Giữ cho cô ấy thở! Tôi phải lấy đứa bé ra trước đã"

Một tiếng răng rắc khác vỡ ra bên trong cơ thể cô ấy, âm ỉ nhất, âm ỉ đến mức cả hai chúng tôi đông cứng lại trong cơn sốc chờ đợi tiếng thét trả lời của cô ấy.

Không có gì cả. Đôi chân cô ấy, lúc trước xoắn lại trong đau đớn, bây giờ trở nên mềm oặt, nằm đó trong một tư thế không tự nhiên.

"Xương sống của cô ấy". Anh ta nghẹn lại trong khiếp sợ.

"Lấy thứ đó ra ngay khỏi cô ấy!" Tôi gầm gừ, ném con dao mổ vào hần ta".

Cô ấy không còn cảm giác được gì bây giờ nữa đâu!"

Và tôi cúi xuống đầu cô ấy. Đôi môi cô nhìn thật trong trẻo, rõ nét, và tôi ép môi mình lên môi cô, thổi một hơi dài vào đó. Tôi cảm thấy cơ thể co quắp của cô phồng lên, nhưng chẳng có gì thoát ra từ cổ họng.

Đôi môi cô có mùi vị của máu.

Tôi có thể nghe trái tim cô đập một cách thất thường. Giữ nó tiếp tục đập đi, Tôi nghĩ dữ dội với cô, thổi tiếp một hơi khác vào người cô.

Chị đã hứa rồi. Giữ trái tim mình đập đi mà. Làm ơn

Tôi nghe thấy âm thanh nhẹ, ướt át của con dao mổ lướt trên bụng cô. Máu nhỏ giọt xuống sàn nhiều hơn. -m thanh tiếp theo gây ra sự choáng váng

xuyên suốt cơ thể tôi, một cách không mong đợi, làm tôi khiếp sợ. Giống như kim loại bị cắt vụn thành từng mảnh nhỏ. -m thanh khơi lại rõ ràng trận đánh đã diễn ra nhiều tháng trước đây, âm thanh xảy ra khi những ma cà rồng mới sinh bị xé xác thành từng mảnh nhỏ. Tôi liếc nhìn Edward để thấy gương mặt anh ta ấn sâu vào chỗ phồng lên. Hàm răng ma cà rồng - chắc chắn sẽ thành công, cắt xuyên qua da của ma cà rồng.

Tôi rùng mình khi tiếp tục thổi không khí nhiều hơn vào người Bella.

Cô ấy ho lên, đôi mắt chớp chớp, xoay tròn đờ đẫn.

"Cậu hãy ở lại với mình, Bella!". Tôi hét lên với cô ấy. "Cậu có nghe mình nói không?, hãy ở lại! Cậu sẽ không bỏ mình đâu. Chỉ cần giữ trái tim tiếp tục đập"

Đôi mắt cô đảo quanh, tìm kiếm tôi, hay là anh ta, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi chăm chú nhìn họ, giữ cái nhìn chăm chăm khóa chặt tại chỗ. Cơ thể cô ấy vẫn ở trong tay tôi, mặc dù hơi thở đã trở nên hỗn độn và trái tim cô ấy tiếp tục thoi thóp. Tôi nhận ra sự tĩnh mịch, lặng yên ấy có nghĩa là tất cả đã kết thúc. Nhịp đập trong tâm hồn và cơ thể đã chấm dứt. Nó đã rời bỏ cô ấy rồi. Đó là-

Edward thì thầm "Renesmee"

Bella đã nhầm. Đó không phải là đứa bé trai cô ấy hằng tưởng tượng. Chẳng có gì ngạc nhiên cả. Cô ấy đã bao giờ có những quyết định đúng đắn cho cuộc đời của cô ấy đâu.

Tôi không thể rời mắt khỏi cặp mắt lăm lăm chấm vết đỏ của cô ấy, nhưng tôi cảm thấy đôi tay cô nhắc lên yếu ớt. "Để em -". Cô ấy thốt lên trong tiếng thì thầm đứt quãng. "Đưa nó cho em"

Tôi đoán rằng tôi đã biết, anh ta luôn cho cô ấy điều cô muốn, cho dù những yêu cầu của cô có ngốc nghếch đến thế nào đi chăng nữa. Nhưng tôi không thể mơ được là anh ta sẽ nghe theo cô ấy bây giờ. Nên tôi đã không nghĩ đến việc ngăn cản anh ta lại.

Có cái gì đó ấm áp chạm vào tay tôi. Nó ở ngay đó để buộc tôi phải chú ý.

Không có gì từng trở nên ấm áp với tôi ở đây cả.

Nhưng tôi không thể rời mắt khỏi khuôn mặt Bella. Cô ấy chớp mắt và nhìn chăm chú, cuối cùng cũng thấy điều gì đó. Cô ấy thì thào một cái gì đó lạ lùng, một điệu hát ngân nga.

"Renes-mee. Thật -. Đẹp".

Và sau đó, cô ấy rên rỉ - hỗn hển trong nỗi đau đớn.

Lúc tôi nhìn lại, đã quá muộn. Edward giật lấy sinh vật ấm nóng, máu me đỏ khỏi đôi tay mềm oặt của cô. Đôi mắt tôi nhấp nhòe, lung linh lướt trên làn da cô. Nó đỏ bởi máu - máu chảy ra từ miệng cô, máu làm vấy bẩn lên khắp người, máu tươi phun ra từ vết cắt hình trăng lưỡi liềm đôi lên đến tận ngực trái.

"Không, Renesmee". Edward làm bầm, như là anh ta đang dạy dỗ con quý đó cách cư xử.

Tôi không nhìn anh ta hay là nó. Tôi chỉ ngấm nhìn Bella khi đôi mắt cô ấy mở to trở lại. Với một tiếng đập rời rạc, chậm chạp cuối cùng, trái tim cô ngập ngừng rồi yên lặng.

Có lẽ cô ấy đã để lỡ nửa nhịp đập, và đôi tay tôi vẫn ở trên ngực cô, làm thao tác ép, phục hồi tim. Tôi đếm trong đầu, cố gắng giữ nhịp đều đặn. Một. Hai. Ba. Bốn. Ngừng lại một giây, tôi thổi tiếp một hơi dài vào hồng cô ấy.

Tôi không thể nhìn thấy gì nữa. Đôi mắt tôi đã ướt nhòe và mờ đi. Nhưng tôi vẫn nhận thức được sâu sắc những âm thanh trong căn phòng. -m thanh buồn bã glug - glug của trái tim cô dưới đôi tay đòi hỏi, thúc ép của tôi, tiếng đập của trái tim tôi, và một âm thanh khác - một tiếng đập run rẩy quá nhanh, quá nhẹ nhàng. Tôi không thể xác định nó. Tôi ép nhiều không khí hơn xuống cổ họng Bella.

"Anh chờ đợi cái quái gì?". Tôi nghẹn lại, nín thở, bơm, ép trái tim cô một lần nữa. Một. Hai. Ba. Bốn.

"Giữ lấy đứa trẻ" Edward nài nỉ khẩn cấp.

"Đi mà ném nó qua cửa sổ ấy". Một. Hai. Ba. Bốn.

"Đưa nó cho chị", một giọng trầm, vang lên từ khung cửa. Edward và tôi gầm gừ cùng một lúc

Một. Hai. Ba. Bốn.

"Chị sẽ giữ con bé an toàn". Rosalie hứa. "Đưa cho chị đứa bé, Edward. Chị sẽ chăm sóc nó cho đến khi Bella-".

Tôi thổi hơi vào Bella lần nữa, khi thứ đó được mang đi. Tiếng rung động thumpa-thumpa-thumpa nghe nhỏ dần nhỏ dần.

"Di chuyển tay cậu, Jacob".

Tôi nhìn vào đôi mắt trắng bọt của Bella, vẫn tiếp tục ép, nén trái tim cô ấy. Edward cầm trong tay một ống tiêm - tất cả đều màu bạc, như là được làm toàn bộ từ thép.

"Cái gì vậy?"

Cánh tay cứng như đá của anh ta gạt tay tôi ra. Một tiếng răng rắc nhỏ phát ra khi cú đánh làm xước, đứt ngón tay tôi. Cùng lúc đó, anh ta cắm cái kim thẳng vào trái tim cô ấy.

"Nọc độc của tôi", anh ta trả lời và ấn mạnh pittông xuống.

Tôi nghe thấy tiếng xóc nảy lên của trái tim cô ấy, như là cô ấy đang bị đập, đánh bởi những chiếc guồng nước vậy.

"Giữ nó tiếp tục đập". Anh ta ra lệnh. Giọng anh ta lạnh giá và chết chóc. Dữ tợn và không suy nghĩ. Giống như anh ta là một cỗ máy vậy.

Tôi lờ đi vết thương đang lên da non ở ngón tay và nén, ép trái tim cô ấy một lần nữa. Nó trở nên khó khăn hơn như là máu của cô đã đóng băng tại đó,

dày đặc và chậm lại. Trong khi tôi gạt những đám máu đông, lấy nhày ra khỏi động mạch, tôi đã nhìn thấy anh ta đang làm gì.

Nó giống như là anh ta đang hôn cô ấy vậy, chà đôi môi lên cổ họng cô, trên cổ tay, trên nếp gấp trước khuỷu tay cô. Nhưng tôi có thể nghe tiếng xé ngọt khi hàm răng anh ta cắt đứt làn da, lần nữa và lần nữa, ép buộc chất độc truyền vào cơ thể cô ở càng nhiều nơi càng tốt. Tôi nhìn thấy chiếc lưỡi nhợt nhạt của anh ta quét dọc nơi vết thương rỉ máu, nhưng ngay trước khi việc này làm tôi lợm giọng, buồn nôn hay tức giận, tôi chợt nhận ra anh ta đang làm gì. Nơi mà lưỡi của anh ta quét chất độc khắp làn da cô ấy, vết thương khép miệng lại. Giữ chặt độc tố và máu trong cơ thể cô.

Tôi thổi nhiều hơn không khí vào miệng cô, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Chỉ là không có chút sự sống nào dâng lên trên lồng ngực cô. Tôi tiếp tục ép trái tim cô, đếm, trong khi anh ta điên cuồng hoạt động khắp người cô, cố gắng giành giật cô trở lại. Nhưng chỉ là cố gắng trong vô vọng - "All the king s horses and all the king s men-"

(** chú thích của ech : All the king s horses and all the king s men- thành ngữ xuất phát từ bài đồng dao rất nổi tiếng của Anh:

Humpty Dumpty sat on a wall.

Humpty Dumpty had a great fall.

All the king s horses and all the king s men

Couldn t put Humpty together again!

Humpty Dumpty là khẩu súng thần công dũng mãnh được sử dụng trong cuộc nội chiến ở Anh (1642-1649), nó được cơ giới hóa và đặt trên đỉnh tháp nhà thờ St Mary ở Colchester để bảo vệ thành phố chống lại cuộc bao vây của quân thù. Ngọn tháp nhà thờ bị bắn phá dữ dội và đỉnh tháp bị thổi bay, làm cho khẩu thần công Humpty đổ nhào xuống đất. Họ cố gắng điên cuồng sửa chữa khẩu thần công nhưng vô vọng. "All the king s horses and all the king s men" ở đây ám chỉ bộ binh và kỵ binh hoàng gia.

Toàn bộ câu này có thể hiểu là Ed và Jake cố gắng đến tuyệt vọng để cứu sống Bella nhưng vô ích như không thể ráp lành khẩu thần công vậy. Chiến đấu dữ dội nhưng chiến thắng đã nằm ngoài tầm tay)

Nhưng không có gì xảy ra ở đây, chỉ có tôi, chỉ có anh ta. Làm việc trên một thi hài- Bởi vì đó là tất cả những gì còn lại của người con gái mà cả hai chúng tôi đều yêu. Thi hài vỡ nát, đẫm máu và nham nhở những vết cắt.

Chúng tôi không thể nào cứu Bella được nữa - We couldn t put Bella together again

(giống như Couldn t put Humpty together again! Xem lại chú thích trên. Bà Meyer nhấn mạnh việc này như cuộc chiến mà khẩu thần công là bùa hộ mệnh, nó bị vỡ nát có nghĩa là thành phố đã thất thủ. Bởi vì cả hai cùng yêu Bella tha thiết, mất Bella đồng nghĩa với việc cả hai không thể tồn tại, cho

dù đã chiến đấu dữ dội như cả một đạo quân. Vì cuộc chiến này rất nổi tiếng trong lịch sử Anh, nên Meyer chỉ dùng hai câu ngắn mà hàm nghĩa rất nhiều)

Tôi biết rằng tất cả đã quá muộn. Biết rằng cô ấy đã chết. Tôi chắc chắn là như vậy, bởi vì những nhịp đập cuối cùng đã tắt. Tôi không còn lý do nào để ở lại đây bên cạnh cô ấy nữa. Cô ấy đã không còn nữa. Nên thân hình này cũng chẳng còn níu kéo được tôi, cảm giác điên rồ cần được gần gũi bên cạnh cô đã chấm dứt rồi. Hay "ra đi" là một từ thích hợp hơn. Nó giống như là một lực kéo vô hình kéo tôi từ phía đối diện, từ cầu thang từ cửa. Khát khao được đi khỏi đây ngay lập tức và không bao giờ, chẳng bao giờ quay lại .

"Vậy thì đi đi" anh ta ngắt lời tôi và đẩy mạnh cánh tay tôi một lần nữa, chiếm lấy chỗ của tôi. Tôi cảm thấy như là ba ngón tay lại bị gãy. Tôi điếng người, duỗi thẳng chúng ra, không nhận thức được cái nhói của vết thương. Anh ta đẩy gấp gấp trái tim đã ngừng đập của cô ấy nhanh hơn tôi đã làm. "Cô ấy không chết", anh ta rít lên. "Cô ấy sẽ ổn thôi". Tôi không còn chắc là anh ta đang nói chuyện với tôi nữa. Quay đi, rời bỏ anh ta với cái chết của mình. Tôi lê bước chậm chạp về phía cửa. Thật chậm. Tôi không thể bắt đôi chân mình chuyển động nhanh hơn nữa.

Nó đây rồi, cuối cùng cũng tới. Đại dương đau khổ. Bền bờ trở nên quá xa xăm, không thể nhìn thấy khi mà tôi còn phải vượt qua biển nước sôi sục, nóng bỏng không thể tưởng tượng được này.

Tôi cảm thấy trống rỗng một lần nữa, bây giờ tôi đã mất mục đích của đời mình. Cứu Bella đã là mục đích sự đấu tranh của tôi suốt một thời gian dài rồi, và bây giờ thì cô ấy đã không thể được cứu. Cô ấy tự nguyện, vui lòng hi sinh bản thân chỉ để bị cắn xé tôi tả bởi con quái vật non ấy, và cuộc chiến đã thất bại. Tất cả đã kết thúc.

Tôi ghê sợ tất cả những âm thanh phát ra sau lưng tôi, và lê bước xuống cầu thang - âm thanh của một trái tim hấp hối bị ép buộc, cưỡng bức phải đập. Tôi mong muốn, bằng mọi cách có thể, có một dòng gang thép nóng bỏng chảy tràn trong đầu tôi, để nó đốt cháy bộ óc. Để đốt sạch đi những hình ảnh đờng lại của Bella trong những giây cuối cùng. Tôi sẽ phá hủy bộ óc của mình nếu có thể vứt bỏ được những thứ này - tiếng thét, máu chảy, sự nghiền nát, tiếng lách cách và sự cắn xé của con quỷ mới sinh đã xé toạc cô ấy từ bên trong -

Tôi muốn bỏ chạy hết tốc lực, nhảy 10 bậc cầu thang một lúc và phóng qua cửa, nhưng đôi chân của tôi lại trở nên nặng trĩu như thép và cơ thể tôi mệt mỏi hơn lúc nào hết. Tôi lê bước xuống cầu thang như một ông lão tàn tật. Tôi tạm nghỉ trên bậc cuối cùng, tập trung sức lực để có thể lê bước qua khung cửa.

Rosalie ngồi trên chiếc ghế sofa trắng, lưng quay lại phía tôi, thủ thỉ và rì rầm với sinh vật được bọc trong tấm mền trong vòng tay cô ta. Cô ta hẳn phải nghe thấy tiếng tôi dừng lại, nhưng lờ tôi đi, sợ bị ngắt khỏi những giây phút tình mẫu tử ăn cắp được của cô ta. Có lẽ cô ta bây giờ đang vô cùng hạnh phúc. Rosalie đã có được cái cô ta hằng mong muốn, và Bella thì sẽ không bao giờ quay lại để lấy đi sinh vật đó từ cô ta. Tôi tự hỏi nếu như đó là điều con mù tóc vàng hoe hiểm độc này đã hi vọng từ rất lâu. Cô ta giữ cái gì đó sẫm màu trong tay, và đó là một âm thanh bú mút thèm khát phát ra từ kẻ giết người tí hon mà cô ta đang bế. Mùi máu nồng nặc trong không khí. Máu người. Rosalie đang cho nó ăn. Dĩ nhiên là nó muốn máu người. Còn cho nó ăn cái gì khác được nữa chứ, cái loại quái vật đã tàn nhẫn đã cắn xé, cắt xẻo chính mẹ ruột của mình? Chắc hẳn, nó phải rất thú vị được uống máu Bella.

Sức mạnh quay trở lại với tôi khi nghe thấy âm thanh được cho ăn phát ra từ kẻ đao phủ kia. Sức mạnh và lòng căm thù và sự giận dữ nóng bỏng, rục rờ rửa sạch đầu óc, thiêu đốt nó nhưng chẳng xóa bỏ được điều gì.

Những hình ảnh trong đầu tôi chính là chất liệu, đang xây dựng nên một địa ngục khủng khiếp, nhưng cự tuyệt việc bị thiêu đốt, phá hủy. Tôi cảm thấy những chấn động làm rung chuyển toàn thân từ đầu đến ngón chân, và tôi không cố để ngăn cản chúng.

Rosalie quá đắm chìm, say sưa với sinh vật đó, hoàn toàn không chú ý đến tôi chút nào. Cô ta đang bị xao lãng, sẽ không thể phản xạ đủ nhanh để ngăn tôi lại.

Sam đã đúng. Cái thứ sai lầm đó - sự tồn tại của nó là trái với tự nhiên, một con quỷ đen đúa, không có linh hồn - có một vài thứ không được phép tồn tại, một vài thứ phải bị tiêu diệt.

Dường như sau tất cả, sức mạnh vô hình không chỉ dẫn tôi ra cửa, mà tôi có thể cảm thấy nó bây giờ đang cổ vũ tôi, giật mạnh tôi tiến lên phía trước.

Thúc ép tôi kết liễu nó, tẩy rửa thế giới khỏi cái sinh vật kinh tởm ấy.

Rosalie sẽ cố gắng để giết tôi khi sinh vật đó chết, và tôi sẽ phải đánh trả lại. Tôi không chắc mình có kịp thời gian để kịp kết thúc cô ta trước khi những kẻ khác tới giúp. Có thể có, cũng có thể không. Tôi không quan tâm đến điều đó.

Tôi không quan tâm nếu những người sói, hay cả bộ tộc, sẽ báo thù cho tôi, hay đòi lại từ trên thân thể nhà Cullens sự công bằng. Chẳng có điều gì đáng kể nữa. Tất cả điều tôi quan tâm là công lý của tôi. Sự trả thù của tôi. Cái thứ đã giết hại Bella không được phép sống thêm một phút nào nữa.

Nếu Bella còn sống sót, cô ấy sẽ căm thù tôi vì việc này. Cô ấy sẽ muốn đích thân giết chết tôi.

Nhưng tôi không quan tâm. Cô ấy sẽ không quan tâm cô ấy đã làm cái gì với

tôi đâu - người đã để bản thân mình bị giết thịt như một con vật vậy. Sao tôi lại phải để tâm tính đến cảm giác của cô ấy chứ?

Và sau đó là Edward. Anh ta hẳn đang quá bận rộn - điên cuồng phủ nhận sự thực, cố gắng làm hồi sinh một xác chết - để có thể nghe thấy kế hoạch của tôi.

Song tôi không còn cơ hội để giữ lời hứa của mình với anh ta được nữa, trừ khi - và đó không phải là một sự đánh cược mà tôi có thể đặt tiền vào - tôi có thể điều khiển được chiến thắng trong cuộc chiến với Rosalie, Jasper và Alice, một chọi ba. Nhưng ngay cả khi nếu như tôi chiến thắng, tôi cũng không thể ngăn mình không giết Edward. Bởi vì tôi không có đủ lòng trắc ẩn. Tại sao tôi phải để anh ta ra đi sau những gì anh ta đã làm? Có công bằng hơn không - thỏa mãn được không - khi để cho anh ta sống mà không có gì, chẳng còn gì nữa?

Điều đó hầu như làm tôi mỉm cười được, khi được đong đầy bởi hận thù và căm giận, khi tưởng tượng ra. Không có Bella, không còn bọn con cháu giết người nữa, và luôn phải tưởng nhớ về những người thân trong gia đình, những kẻ mà tôi có khả năng hạ gục. Dĩ nhiên, anh ta chắc chắn có thể để họ lại phía sau, cho đến khi mà tôi chưa chạy vòng quanh thiêu đốt họ. Không như Bella người mà cơ thể sẽ không bao giờ còn trở lại nguyên vẹn được nữa.

Tôi tự hỏi nếu sinh vật đó có thể đặt ngược trở lại người cô ấy. Tôi nghi ngờ điều này. Nó cũng là một phần cơ thể của cô - nên có thể thừa hưởng tính chất có thể bị tổn thương của cô ấy. Tôi có thể nghe thấy điều đó trong tiếng đập khê của trái tim nó.

Trái tim nó đang đập, của cô ấy thì không.

Chỉ một giây trôi qua, khi tôi đã hạ quyết định.

Sự run sợ trở nên căng thẳng hơn, và gấp gáp hơn. Tôi cuộn người lại, chuẩn bị nhảy vào bụi ma cà rồng tóc vàng đó và xé xác cái sinh vật giết người ghê tởm đó bằng hàm răng của tôi.

Rosalie thủ thủ với sinh vật đó lần nữa, đặt chiếc cốc rỗng bên cạnh, và nâng sinh vật đó lên không trung để dụi mặt vào má nó.

Tuyệt vời. Vị trí mới tuyệt vời cho đòn tấn công của tôi. Tôi ngả người về phía trước và cảm thấy hơi nóng hầm hập đang biến đổi tôi, trong khi lực kéo tôi về phía kẻ giết người đó ngày càng tăng sức ép, nó mạnh mẽ hơn những gì tôi cảm thấy trước đó, quá mạnh để nhắc nhở tôi nhớ về mệnh lệnh từ Anpha, giống như là nó sẵn sàng đê bẹp, trừng phạt tôi nếu nêu không vâng lời.

Vào lúc đó, tôi rất muốn tuân lệnh.

Kẻ giết người nhìn chăm chú vào tôi qua vai của Rosalie, cái nhìn tập trung, chăm chú hơn tất cả những sinh vật mới sinh nào có thể nhìn như vậy.

Đôi mắt nâu ấm áp, màu sô cô la sữa - giống y hệt màu mắt của Bella. Một luồng run rẩy thình lình dâng lên trong cơ thể, chặn tôi lại, Sức nóng dâng ngập tràn khắp người, mạnh mẽ, dữ dội hơn bao giờ hết, nhưng đó không giống như là cơn nóng cháy bỏng vì bị thiêu đốt.

Đó là một sự ấm áp rục rờ và chói sáng.

Mọi điều trong tôi được giải thoát khi tôi nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn, trắng và mong manh như sứ của đứa trẻ nửa người nửa ma cả rùng rợn đó. Tất cả mọi sợi dây ràng buộc tôi với cuộc sống đã bị cắt ra thành từng mảnh với những nhát cắt dứt, gọn, giống như là cắt ngọt sợi dây nối một chùm bóng bay vậy. Tất cả những gì tạo nên con người tôi, ghi dấu tôi là ai - tình yêu với cô gái đã chết trên lầu, tình yêu với cha tôi, lòng trung thành với đội mới, tình yêu thương với những người anh em khác, lòng căm hận kẻ thù, Gia đình tôi, tên của tôi, bản thân tôi - bị tách rời ra khỏi tôi trong giây phút đó - cắt, cắt, cắt - và trôi nổi, bồng bềnh trong không gian.

Tôi không bị trôi dạt, bị cuốn đi. Một sợi dây liên kết mới giữ tôi lại.

Không phải là một , mà hàng triệu sợi. Cũng không phải là những sợi dây, mà là những sợi cáp bằng thép chắc chắn. Hàng triệu sợi cáp thép trói buộc tôi lại với một thứ duy nhất - với trung tâm của vũ trụ.

Bây giờ tôi có thể nhìn thấy - vũ trụ đang xoay quanh một điểm. Tôi chưa từng nhìn ra sự đối xứng của vũ trụ trước đây, nhưng bây giờ tôi đã thấy, thật rõ ràng, dễ hiểu.

Sức hút trọng trường của trái đất không còn ràng buộc, níu giữ tôi tại nơi tôi đang đứng nữa. Đó chính là đứa bé gái trong vòng tay ma cả rùng rợn tóc vàng đó, đã giữ chặt tôi lại. Renesmee.

Từ trên gác, vọng ra một âm thanh mới. -m thanh duy nhất có thể chạm vào tôi trong khoảnh khắc vô tận này một chốc lát.

Một nhịp đập điên cuồng, gấp gáp- một trái tim đang biến đổi.

Hừng đông

Chương 19

BELLA

Cơn đau đang hoang mang.

Một cách chính xác là - tôi bị hoang mang. Tôi không tài nào hiểu được, không thể ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Cơ thể tôi đã cố gắng loại bỏ những đau đớn. Và tôi lại mắc kẹt một lần nữa, rồi lần nữa trong tầm tôi. Tôi cảm nhận được từng giây hoặc có thể là từng

phút một của sự đau đớn đến cực độ, thật khó khăn để có thể nhận thức được đây là thực tại chứ không phải là sự hư ảo.

Tôi cố tách chúng ra.

Sự hư ảo mang một màu đen kịt, nhưng không có sự đau đớn đang tràn ngập khắp cơ thể tôi.

Còn thực tại thì bao phủ bởi một màu đỏ, và tôi cảm giác như mình đang bị cưa làm đôi, bị một chiếc xe buýt đâm, bị thui bởi một đầu sĩ có hạng, cũng có thể là như bị những con bò giẫm nát, hay bị chìm trong bể acid. Tất cả sự đau đớn đó đều đang tập trung trên người tôi lúc này.

Thực tại đang siết chặt cơ thể tôi khiến tôi đau đớn đến không thể cử động được. Tôi mơ hồ cảm nhận rằng có một điều gì đó quan trọng, quan trọng hơn tất cả những sự đau đớn này. Nhưng tôi lại không thể nhớ ra đó là cái gì. Nó ào tới quá nhanh. Trong một khoảnh khắc, mọi thứ hiển hiện lên thật rõ ràng. Những người mà tôi yêu thương vây quanh tôi, mỉm cười. Tôi không chắc lắm, nhưng họ đang hiển hiện trước mắt tôi, như thể tôi đã có được tất cả để mọi thứ, những thứ mà tôi đã phải chiến đấu vì nó.

Và rồi một điều rất nhỏ, rất nhỏ đã khiến cho mọi việc chệch hướng.

Tôi nhìn vào cái ly bị đổ, máu tràn ra và làm hồng cái màu trắng hoàn hảo của ga trải giường. Tôi chợt cảm thấy mình lao đảo đi về phía sự hư ảo một cách mất tự chủ. Lúc đó, tôi cũng nhìn thấy mọi người, những bàn tay thoăn thoắt, nhưng tôi vẫn cứ tiếp tục hướng về cái đích hư ảo đó-

Bỗng có cái gì đó trong tôi kéo giật tôi về với hiện tại.

Xé toạc. Vỡ vụn. Và sự đau đớn cùng cực.

Màn đêm buông xuống, gột rửa sự đau đớn của đợt tra tấn ấy. Tôi không thể thở nổi - trước đó tôi đã từng suýt chết đuối một lần, nhưng lần này thì khác; cổ họng tôi nóng rát.

Những bộ phận trong cơ thể tôi như muốn vỡ tan thành từng mảnh nhỏ -

Bóng tối trở nên dày đặc hơn.

Những giọng nói, lần này, có thêm cả tiếng thét, khi cơn đau lại quay trở lại.

"Nhau thai quấn cổ nó rồi !"

Có cái gì đó còn sắc hơn cả dao đâm xuyên qua người tôi - những lời nói ấy còn sắc nhọn hơn cả nỗi đau cùng cực đang tra tấn tôi. Lấy nhau thai ra - tôi biết nó có nghĩa là gì. Tức là đứa bé đang chết trong bụng tôi.

"Đưa nó ra ngoài!". Tôi hét lên với Edward. Tại sao anh ấy vẫn chưa làm điều đó? "Nó không thở được! Làm ngay đi!"

"Morphine"

Anh ấy muốn chờ, để cho tôi một liều giảm đau, trong khi đứa bé đang chết ư?!

"Không! Ngay bây giờ-", tôi ngạt thở, không thể kết thúc như thế này được. Mắt tôi lại một lần nữa tối sầm khi cơn đau cùng sự lạnh giá lại bùng lên

trong bụng tôi. Tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Tôi tự động đấu tranh để bảo vệ tử cung của mình, con của tôi, Edward Jacob nhỏ bé của tôi, nhưng tôi lại yếu đi. Phổi tôi nhức nhối, khí oxy bị thiêu trụi.

Thật ngạc nhiên là con đau đang dịu đi, thế mà tôi cứ nghĩ rằng tôi là tín đồ trung thành của nó. Ôi con của tôi, con của tôi, nó đang chết dần- Bao lâu rồi nhỉ? Một giây hay một phút? Con đau biến mất. Chỉ còn lại sự tê cóng khiến tôi không thể cảm nhận được gì nữa. Tôi cũng không thể nhìn thấy gì ngoài những thanh âm mơ hồ. Tôi đã bắt đầu thở lại được, những luồng không khí ào ạt tuôn qua cổ họng tôi.

"Chị ở lại với em. ngay bây giờ, Bella! Chị có nghe em nói gì không? Ở lại! Chị không được bỏ em. Chị cố thở đi!"

Jacob? Jacob, vẫn ở đây, vẫn đang cố gắng cứu tôi.

Tất nhiên, tôi muốn nói chuyện với cậu ấy. Và tôi cũng sẽ giữ cho tim mình đập. Tôi đã hứa với cả hai rồi còn gì.

Tôi cố rà soát cơ thể để tìm xem tim mình ở đâu, nhưng chúa ơi, tôi đã đánh mất nó ngay bên trong cơ thể tôi. Tôi không thể cảm nhận được bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể tôi, nó không còn ở cái chỗ mà lẽ ra nó phải nằm ở đó. Tôi chớp mắt và cảm nhận được đôi mắt của mình. Tôi đã có thể nhìn thấy ánh sáng. Dù không phải là thứ mà tôi đang tìm kiếm, nhưng còn đỡ hơn là không thấy gì cả.

Mắt tôi đang cố gắng để điều chỉnh, và rồi tôi nghe thấy Edward thì thầm: "Renesmee."

"Renesmee?"

Không phải là cậu bé tái nhợt nhưng hoàn hảo trong tưởng tượng của tôi?

Tôi bị shock trong giây lát. Và rồi hơi nóng tràn về như cơn lũ.

"Renesmee"

Tôi buộc đôi môi mình phải cử động, cắn răng nuốt cơn đau đón vào trong cơ thể, để có thể đủ sức mấp máy những lời thì thầm. Tôi cố với đôi bàn tay tê cóng của mình ra:

"Đề em-đưa nó đến đây với em."

Ánh sáng đang nhảy múa trên bàn tay pha lê của Edward. Ánh sáng áp lánh màu đỏ nhạt, màu đỏ của dòng máu trên da anh. Và còn đỏ hơn ở bàn tay của anh ấy. Có cái gì đó nhỏ và đang cựa quậy, những giọt máu nhỏ tong tong. Anh chạm cơ thể ấm áp của nó vào cánh tay yếu ớt của tôi. Tôi đã có thể ôm lấy con bé. Làn da ẩm ướt của nó rất nóng - nóng như Jacob vậy.

Đôi mắt chúng tôi giao nhau; bất chợt mọi thứ trở nên rõ ràng.

Renesmee không khóc, nhưng nó thở rất nhanh và đang cựa quậy trong cái tã. Đôi mắt nó mở to. Biểu hiện của nó thật lạ nó nhưng tôi chắc là nó đang vui. Con bé cới cái đầu tròn xoe bị che lấp dưới lớp khăn dày. Mái tóc quăn đẫm máu. Tròng mắt của nó thật thân quen - nhưng lạ lùng - màu nâu sô cô

la. Làn da của nó trông thật xanh xao, một màu kem ngà ngà, vẫn còn thắm đầy máu. Nhưng má con bé lại có ánh hồng hào.

Khuôn mặt bé nhỏ của nó hoàn toàn tuyệt mỹ đến mức làm tôi choáng váng. Nó thậm chí còn đẹp hơn cả cha của nó. Thật không tin nổi. Không thể như thế được.

"Renesmee", tôi thì thầm. "Quá-đẹp".

Và khuôn mặt không thể tin nổi ấy bất chợt nở một nụ cười toe toét, với vẻ thư thái. Và kìa, hàm răng sữa đầy đủ, trắng muốt lấp lóa sau đôi môi hồng của bé.

Con bé nghiêng đầu xuống, tì vào ngực tôi, tìm kiếm hơi ấm của mẹ. Da của nó thật ấm áp và êm ái làm sao, nhưng đó không phải là cách nó dành cho tôi.

Rồi con đau lại bùng lên dữ dội - nhưng chỉ với một vết đứt ấm áp. Tôi thờ hồn hèn.

Renesmee bỗng nhiên biến mất. Gương mặt thiên thần của con bé biến mất khỏi tầm nhìn của tôi. Tôi không thể nhìn thấy nó, không thể cảm nhận được nó nữa.

Không! Tôi như muốn hét lên. Đưa nó lại cho tôi!

Nhưng tôi đã trở nên quá yếu ớt. Cánh tay tôi như đôi ủng cao su trống rỗng trong giây lát, và rồi chúng tê dại đi, tôi mất hết mọi cảm giác. Thậm chí tôi còn không cảm nhận được chính bản thân mình.

Bóng tối tràn qua đôi mắt tôi một cách dồn dập, hơn cả trước đó. Nó như một chiếc khăn bịt mắt dày, chắc và chặt ôm thít lấy mặt tôi. Với cái sức nặng đang đè nén không chỉ che lấp đôi mắt tôi mà còn che lấp chính bản thân tôi nữa. Dường như tôi không còn đủ sức để chống lại điều đó. Tôi biết sẽ dễ dàng hơn nếu tôi từ bỏ. Để cho màn đêm ấy nhấn tôi chìm sâu xuống, sâu nữa, thật sâu, đến một nơi nào đó mà nơi ấy không còn những sự đau đớn, không mệt mỏi, không lo lắng và không sợ hãi.

Nếu như chỉ sống vì bản thân mình, thì tôi đã không thể đấu tranh kiên cường đến như vậy. Tôi chỉ là một con người, với sức mạnh yếu ớt của loài người. Nhưng tôi vẫn cố gắng chống chọi bằng một sức mạnh phi thường mà tôi không thể hiểu nổi, như Jacob đã nói.

Nhưng tôi phải sống vì nhiều người nữa.

Nếu như bây giờ tôi buông xuôi, để cho cái màn đêm hư ảo ấy nuốt chửng lấy tôi, thì tôi sẽ làm họ đau khổ. Edward. Edward. Số phận đã buộc anh và tôi vào một sợi dây tơ mỏng manh. Số phận đã khiến chúng tôi không thể tách rời khỏi nhau. Chúng tôi không thể sống thiếu nhau. Nếu anh ấy ra đi, tôi sẽ không thể sống nổi dù chỉ một ngày. Và nếu tôi ra đi, anh cũng sẽ như thế. Thế giới này nếu thiếu vắng Edward thì sẽ hoàn toàn trở nên vô nghĩa. Edward phải tồn tại.

Jacob - người mà tôi nói lời tạm biệt hết lần này đến lần khác, nhưng cậu ấy vẫn trở lại với tôi khi tôi cần cậu ấy. Jacob, thật là tội lỗi vì tôi đã làm tổn thương cậu ấy quá nhiều. Tôi sẽ lại làm cậu ấy đau khổ, đó không phải là điều tồi tệ nhất hay sao? Cậu ấy sẽ ở đây, vì tôi, dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Còn bây giờ, điều mà cậu ấy cần nhất là tôi ở lại với cậu ấy. Nhưng ở đây tồi quá, đến mức tôi không thể nhìn thấy bất kì gương mặt nào của họ nữa. Dường như chẳng có gì là thật cả. Điều đó sẽ khiến cho tôi cảm thấy thật dễ dàng để đầu hàng.

Tôi vẫn tiếp tục chống lại bóng đen ấy, cho dù, hầu như là vô ý thức. Tôi không cố gắng vực dậy điều đó mà tôi chỉ đang cố kìm hãm nó. Tôi không cho phép nó đè bẹp tôi hoàn toàn. Tôi không ở Atlas, và bóng đen ngày một dày đặc và tạo thành một khối đen khổng lồ khiến tôi không thể chống đỡ nổi. Tất cả những gì tôi có thể làm là không để bị nó xóa bỏ hoàn toàn. Nó là một phần của cuộc đời tôi - tôi sẽ không bao giờ đủ sức để có thể đối phó với những thứ ngoài tầm kiểm soát của mình, để đánh bại kẻ thù và đẩy lùi chúng. Để tránh khỏi những đau đớn. Loài người luôn đi đôi với sự yếu đuối, chỉ một điều duy nhất tôi có thể làm là tiếp tục chống đỡ. Cam chịu. Tồn tại.

Tôi thật sự không có đủ dũng khí để đối mặt với điều này. Ngày hôm nay đã là quá đủ rồi. Tôi sẽ chịu đựng cho đến khi có sự giúp đỡ. Tôi biết Edward sẽ làm tất cả những gì anh ấy có thể. Anh ấy sẽ không bỏ cuộc. Và tôi cũng thế.

Tôi đã cố gắng tránh xa bóng đen lạnh lẽo của cái chết.

Nhưng vẫn chưa đủ, mặc dù chúng tôi đều quyết tâm. Khi phải vật lộn, chạy đua với thời gian, và đấu tranh với bóng tối đang từng bước, từng bước một bao trùm lên tôi, thì tôi cần có nhiều thứ khác để có thể tiếp thêm sức mạnh cho mình.

Tôi không thể níu kéo gương mặt của Edward vào trong tầm nhìn của mình được. Không phải của Jacob, không phải của Alice, không phải của Rosalie, không phải của Charlie, không phải của Renée, cũng không phải của Carlisle, của Esme thì lại càng không- không ai cả. Điều đó làm cho tôi kinh hãi, và tôi tự nhủ rằng nó đã quá trễ.

Tôi cảm thấy mình như đang tụt dốc không phanh - chẳng có gì để tôi bám vào cả.

Không! Tôi phải sống. Edward đang phụ thuộc vào tôi. Jacob. Charlie, Alice, Rosalie, Carlisle, Renée, Esme- Renesmee.

Và rồi, cho dù tôi vẫn không thể nhìn thấy được điều gì, bỗng nhiên tôi có thể cảm nhận được cái gì đó. Như là những quầng ảo ảnh vậy, tôi hình dung ra tôi có thể cảm nhận được hai cánh tay mình một lần nữa. Và bên trong, có

một cái gì đó nho nhỏ, cứng và rất ấm.

Đứa con của tôi. Sinh linh bé nhỏ của tôi.

Tôi đã làm được rồi, dường như tôi đã đủ mạnh để bảo vệ Renesmee, luôn ở cạnh nó cho tới khi nó có đủ sức tự bảo vệ chính mình mà không có tôi ở bên cạnh.

Vết nóng trên đôi tay mờ ảo của tôi có vẻ như rất thật. Tôi giữ lấy nó gần hơn. Trái tim tôi hình như đang nằm ở chỗ này. Nắm giữ thật chặt cái hơi ấm còn sót lại của con gái tôi, tôi biết tôi có thể chiến đấu với bóng tối trong bao lâu cũng được. Hơi ấm ở ngay bên cạnh tim tôi ngày càng thật hơn. Ấm và ấm hơn nữa. Nóng hơn. Tôi cảm nhận rõ ràng sức nóng trên da thịt thối, điều đó làm cho tôi biết rằng mình không mơ.

Nóng hơn nữa.

Bây giờ thì lại không thể chịu nổi. Nóng quá. Nóng không thể chịu nổi nữa. Như thể đang có một cái bàn là cắm điện trên tay của tôi vậy - và theo phản xạ, tôi lập tức gạt nó ra. Nhưng không có gì ở hai cánh tay của tôi cả.

Hai cánh tay tôi cũng không vòng ở trước ngực. Hình như chúng đã rời khỏi cơ thể tôi, lặng lẽ nằm ở một chỗ nào đó. Chỉ còn ngọn lửa, nó đang thiêu đốt bên trong tôi.

Ngọn lửa đang lớn dần lên - bốc lên tới đỉnh điểm rồi lại bùng lên, đốt cháy tất cả mọi bộ phận trên cơ thể tôi.

Tôi cảm thấy nhịp đập ở tim, cổ tay và hai thái dương đằng sau ngọn lửa giận dữ và tôi nhận ra rằng tim mình vẫn đang hoạt động. Và oái ăm thay, tôi nhận ra tôi còn sống đúng lúc mà tôi muốn mình đã chết rồi. Tôi xiết bao mong muốn màn đêm sẽ rộng mở đón nhận tôi. Tôi muốn đưa tay mình lên, xé toang lồng ngực và lấy trái tim ra khỏi người tôi - tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể để tống khứ cơn đau này đi. Nhưng cánh tay của tôi nằm yên đó, không tuân lệnh tôi, thậm chí tôi còn chẳng động đậy được ngón tay của mình, mà tôi chắc là nó cũng đang tan biến đi.

Trước đây, James đã bẻ gãy chân tôi. Nhưng chẳng đáng là gì cả. So với sự tra tấn này thì cú gãy chân đó lại êm ái như được nằm trên chiếc giường lông chim mềm mại. Nếu được chọn lựa thì tôi sẽ chọn bị James bẻ gãy chân, một trăm lần cũng được, một ngàn lần cũng được. Tôi vẫn sẽ vui vẻ tiếp nhận nó với sự biết ơn sâu sắc.

Đứa bé lại đập vào xương sườn của tôi, khiến nó gãy thành từng phần, từng phần một xuyên qua tôi. Cũng chẳng là gì cả. Cùng lắm chỉ khiến tôi cảm giác như mình đang trôi lênh bênh trong một cái hồ bơi lạnh cóng. Nhưng tôi vẫn sẽ hạnh phúc biết bao nếu được chịu đựng sự công đó thay vì sự tra tấn lúc này.

Ngọn lửa sáng chói càng nóng hơn và tôi như muốn hét lên. Để cầu xin một ai đó hãy giết tôi ngay bây giờ, trước khi tôi sống trong sự đau đớn này đến

lần thứ hai. Nhưng tôi còn không thể cử động đôi môi. Cái sức nặng ấy vẫn còn đó, và đang đè lên tôi.

Tôi nhận ra rằng chẳng có bóng đêm nào đang giữ tôi chìm sâu cả; đó chính là cơ thể tôi. Rất nặng. Ngay lúc này, nó đang chôn vùi tôi trong biển lửa, cứ nhai đi nhai lại cái lõi ra ở tim tôi, vì nó không thể lan tỏa cái cơn đau qua vai và dạ dày của tôi, nó làm bỏng cả cuốn hồng, và lướt qua mặt tôi.

Tại sao tôi không thể cử động được? Tại sao tôi không thể hét? Đó chẳng phải là một phần của câu chuyện sao? Tâm trí tôi giờ đây hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa - nó được mài dũa bởi cơn đau hung tợn này - và tôi biết ngay câu trả lời trước khi tôi kịp đặt câu hỏi.

Morphine.

Nó giống như là cái chết mà chúng tôi đã tranh cãi với nhau trước đó hàng triệu lần - Edward, Carlisle và tôi. Edward và Carlisle đã hy vọng có đủ thuốc giảm đau để giúp tôi chiến đấu với nọc độc. Carlisle đã thử với Emmett, nhưng nọc độc lại bùng lên trước, bịt kín huyết quản của anh ấy. Vì không đủ thời gian để ngấm thuốc giảm đau.

Tôi giữ cho gương mặt mình trông có vẻ dịu lại, gật đầu và biết ơn cái ngôi sao may mắn tự nhiên lại xuất hiện một cách hiếm hoi của tôi vì Edward không thể đọc được suy nghĩ của mình. Vì trước đó, cùng lúc có cả morphine và nọc độc trong cơ thể tôi, và tôi cũng đã biết trước nó sẽ như thế nào. Ít nhất là cũng đã chuẩn bị được tâm lý. Thuốc tê hoàn toàn không thích hợp trong lúc nọc độc đang hun đốt huyết quản của tôi. Nhưng tôi sẽ không bao giờ nói ra điều đó. Không thể để anh ấy có chút chần chừ nào trong việc biến đổi tôi. Tôi không nghĩ rằng morphine lại có tác dụng - nó ghìm tôi xuống và khiến tôi kiệt sức không thốt nên lời. Nó làm tê liệt cơ thể tôi trong khi tôi lại đang bốc cháy.

Tôi đã được nghe kể về sự biến đổi của gia đình Edward. Tôi biết Carlisle cũng đã giữ im lặng để tránh bị phát giác trong khi ông bị hun đốt bởi ngọn lửa địa ngục này. Tôi cũng biết và đồng tình với Rosalie, chẳng nên hét lên làm gì. Và tôi hy vọng rằng mình cũng có thể làm được như Carlisle. Đó là những gì tôi tin tưởng ở lời nói của Rosalie và khóa chặt mồm mình lại. Vì những tiếng hét của tôi chỉ làm cho Edward thêm đau khổ.

Và bây giờ, hy vọng của tôi đã thành sự thật, nhưng nó lại như một trò đùa ghê tởm mà tôi đã được thỏa như ước nguyện. Tôi băn khoăn, nếu như tôi không hét lên được rằng "giết tôi đi", thì làm sao họ nghe được để giết tôi? Tất cả những gì tôi muốn là cái chết. Như thể tôi chưa từng được sinh ra. Cái mạng sống của tôi chẳng là gì so với cơn đau này. Chẳng đáng để sống thêm bất cứ giây phút nào nữa.

Để tôi chết, hãy cho tôi chết, làm ơn để tôi được chết đi.

Một khoảng không vô tận - cái chết cũng chỉ đến thế thôi mà. Tôi hét lên

trong tâm lặng và tuyệt vọng, nài xin cái chết đến với mình. Không cần gì nữa. Tôi chỉ cần được trôi vào hư vô. Để tất cả trở thành vô tận, không có khởi đầu và cũng không có kết thúc. Một khoảnh khắc vô tận của nỗi đau. Bỗng mọi thứ đột ngột xoay chuyển, nói đúng hơn là ập đến một cách đột ngột. Chúa ơi, không thể nào, cơn đau của tôi lại tăng lên gấp đôi. Thân dưới của tôi được thuốc giảm đau làm cho tê dại, thì giờ ngọn lửa bất thành linh liếm tới.

Ngọn lửa không ngừng dâng cao.

Nó có thể xảy ra trong nhiều giây hay nhiều ngày, hàng tuần hay hàng năm, nhưng ruốt cuộc thì thời gian vẫn là yếu tố quan trọng.

Có ba thứ cùng lúc xảy ra trong cơ thể tôi, luân chuyển lẫn nhau khiến tôi không thể biết được cái nào đến trước, cái nào đến sau: thời gian bắt đầu khởi động lại, tác dụng của morphine yếu đi, và tôi lại mạnh hơn. Tôi bắt đầu có thể kiểm soát được cơ thể của mình và nó ngày càng rõ rệt, đó là khả năng đầu tiên tôi có thể làm khi đã trải qua một khoảng thời gian mà tôi không biết là lâu hay chập . Tôi cảm nhận được nó khi tôi đã có thể giật mạnh những ngón chân và nắm được bàn tay mình lại. Tôi hiểu điều đó nhưng tôi lại không làm như vậy. Tôi cứ nghĩ rằng ngọn lửa không hề giảm đi một chút nào cả - nhưng mặt khác, tôi lại bắt đầu phát triển một năng lực mới để cảm nhận nó, một cảm giác mới mẻ để nhận thức rõ hơn, mỗi lần cái lưỡi nóng ran của ngọn lửa liếm qua huyết quản tôi - là tôi lại khám phá ra rằng tôi có thể nghĩ đến nó rõ ràng hơn .

Tôi có thể nhớ được tại sao tôi không nên hét. Tôi cũng nhớ lý do vì sao tôi lại có thể nhẫn nại chịu đựng cái cơn đau đáng ghét này. Tôi có thể nhớ ra điều đó, mặc dù có vẻ như đó là một việc không tưởng. Cơn đau này có vẻ như đáng giá với sự khám phá mới mẻ của tôi.

Điều này đã đến đúng lúc khi tôi cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng. Mặc dù có thể ai đó nhìn tôi và thấy chẳng có một sự khác biệt nào. Nhưng với tôi, khi tôi đấu tranh để kìm nén tiếng hét và đè nén nó vào nơi sâu thẳm trong tôi để không ai bị đau lòng khi nghe thấy nó, thì tôi cảm giác như mình đang bị trói chặt lại trên một cái cọc đẽ thiêu sống, và nó đang kìm chặt tôi lại trong ngọn lửa hung ác.

Tôi tôi biết là mình có đủ sức để nằm yên mà không tỏ ra bất kỳ cảm xúc cho dù giờ đây tôi giống như là một cục than hồng. Thính giác của tôi ngày càng rõ, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy rõ tiếng đập thành thịch của con tim như đếm từng khắc đồng hồ. Tôi cũng có thể đếm được những hơi thở yếu ớt của mình.

Tôi còn đếm được những hơi thở nhẹ và đều đặn đến từ đâu đó gần bên tôi. Đó là những chuyển động chậm chạp nhất, chính thế mà tôi nhận ra chúng. Chúng cũng đồng nghĩa với việc thời gian đang trôi qua. Đều đặn hơn cả

tiếng tik tak của quả lắc đồng hồ, hơi thở đó kéo tôi xuyên qua những ngọn lửa vẫn đang hùng hực.

Tôi vẫn tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn, tâm tư rõ ràng hơn. Tôi còn có thể nghe thấy những tiếng động.

Có tiếng những bước chân vọng tới, lời thì thầm vang lên khi cánh cửa được mở ra. Những bước chân tiến đến gần hơn, và tôi cảm nhận được sức ép ở tay tôi. Tôi không thể cảm nhận được hơi lạnh ở những đầu ngón tay nữa. Ngọn lửa đã đẩy lùi ký ức về sự mát lạnh ra xa.

"Vẫn không có gì thay đổi sao?"

"Không."

Ánh sáng bùng lên chói lòa, còn những hơi thở đã phả trên làn da bị cháy sém của tôi.

"Không còn morphine nữa".

"Bồ biết".

"Bella? Em có nghe thấy anh không?"

Tôi biết - sau khi do dự trước câu hỏi đó - nếu tôi mở miệng thì tôi sẽ thua cuộc - - tôi sẽ hét lên, gào lên, đau đớn quần quai và đẩy dụa. Nếu tôi mở mắt ra, nếu tôi giật mạnh những ngón tay - tất cả những sự thay đổi đó sẽ hủy hoại mọi kiểm soát của tôi.

"Bella? Bella? Em yêu? Em có thể mở mắt được không? Em có thể nắm tay anh được không?"

Áp lực tràn xuống những ngón tay tôi. Thật khó khăn để không trả lời giọng nói này. Nhưng tôi lại nằm im không nhúc nhích. Tôi hiểu nỗi đau khổ chất chứa trong giọng nói đó, nhưng giờ đây nỗi đau đó không thể so sánh với những thứ sẽ xảy khi khi tôi mở miệng. Lúc này đây, tôi hiểu anh sợ rằng tôi đang phải chịu đựng.

"Có lẽ-. Carlisle, đã quá muộn rồi". Giọng anh nghèn nghẹn, nó như muốn vỡ ra trên từng lời của anh.

Quyết tâm của tôi lay động trong giây lát.

"Lắng nghe nhịp tim của cô ấy đi, Edward. Nó mạnh hơn của Emmett trước đây. Ta chưa từng nghe bất cứ thứ gì đầy sức sống như thế này bao giờ. Cô ấy sẽ rất hoàn hảo đây".

Phải, tôi thật đúng đắn khi giữ im lặng. Carlisle sẽ phải cam đoan với anh ấy. Anh ấy không cần phải chịu đau đớn như tôi. Chỉ mình tôi thôi là quá đủ rồi.

"Còn những chỗ gãy xương?"

"Vết thương của cô ấy không tệ hơn của Esme đâu. Nọc độc sẽ chữa lành cho con bé như nó đã làm với Esme".

"Nhưng cô ấy vẫn bất động. Chắc hẳn con đã làm sai cái gì đó."

"Hoặc đúng cái gì đó, Edward. Con trai, con đã làm tất cả những gì con có

thể và nhiều hơn thế nữa. Ta còn không chắc bản thân mình có được sự kiên trì như của con bé, niềm tin sẽ cứu con bé. Đừng tự trách mình như thế nữa. Con bé sẽ ổn thôi."

Lời thì thầm như vỡ òa. "Cô ấy sẽ đau đến chết mất".

"Chúng ta không biết được điều đó. Chúng ta đã tiêm quá nhiều thuốc giảm đau. Ta cũng không biết rằng nó sẽ ảnh hưởng tới con bé như thế nào".

Lại một lời thì thầm khác". Bella, anh yêu em. Bella, anh xin lỗi".

Tôi mong ước được trả lời anh biết bao, nhưng không được, tôi không thể làm anh đau đớn được. Tôi phải tranh thủ lúc mà tôi vẫn còn đủ sức để kìm chế chính bản thân mình.

Chưa một lúc nào, ngọn lửa ngừng thiêu đốt tôi. Nhưng lúc này đây, có quá nhiều ngăn kéo chứa đựng đủ thứ trong đầu tôi. Một chỗ để suy nghĩ về cuộc đối thoại giữa họ. Một chỗ để nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra, chỗ để nhìn về phía trước và tiến tới tương lai, với sự im lặng vô tận ở bên kia căn phòng một cách chịu đựng.

Cũng là chỗ để lo lắng.

Con của tôi đâu? Tại sao nó không có ở đây? Tại sao họ không nói về nó?

"Không, anh đang ở ngay đây", Edward thì thầm, đang trả lời suy nghĩ không thành lời của tôi".

"Họ sẽ ra ngoài".

"Tình huống khá thú vị đây", Carlisle đáp lại". Và ta nghĩ là ta đã hiểu tất cả."

"Con sẽ nói sau. Chúng ta sẽ bàn bạc về nó". Có cái gì đó đang xoa bóp nhẹ nhàng lòng bàn tay của tôi.

"Ta chắc chắn, với năm người, thì chúng ta có thể ngăn cản sự đổ máu".

Edward thở dài. "Con chưa biết phải chọn bên nào, nhưng con yêu cả hai.

Thôi, để sau."

"Ta băn khoăn không biết Bella sẽ nghĩ gì - và con bé sẽ chọn bên nào".

Carlisle trầm ngâm.

Edward cất tiếng cười đầy căng thẳng. "Con chắc rằng cô ấy sẽ làm con bất ngờ, cô ấy luôn luôn như thế".

Bước chân của Carlisle lại một lần nữa xa dần, và tôi thất vọng vì chẳng có sự giải thích nào từ bên kia. Có phải họ nói chuyện một cách bí ẩn để chọc tức tôi? Tôi trở lại với việc đếm hơi thở của Edward để giết thời gian.

Mười ngàn, chín trăm bốn mươi ba hơi thở ngay sau đó, lời thì thầm lại xuất hiện cùng với những bước chân khác trong căn phòng. Nhẹ tênh. Nhịp nhàng hơn.

Một điều lạ là tôi có thể phân biệt được sự khác biệt từng phút một giữa những bước chân mà tôi không bao giờ có thể nghe thấy hoàn toàn như trước đây.

"Nó kéo dài bao lâu?". Edward hỏi.

"Sẽ không lâu đâu", Alice nói với anh. "Nhìn xem cô ấy đang trở nên trong như thế nào? Em có thể nhìn thấy cô ấy khá hơn nhiều". Cô thở dài.

"Vẫn còn đau đớn à?"

"Vâng, cảm ơn rất nhiều vì nhắc đến nó". Cô càu nhàu. "Anh cũng sẽ xấu hổ thôi, nếu anh nhận ra rằng anh đang bị bản chất hoang dại của anh khống chế. Em có thể tiên thị được những con ma-cà-rồng tốt nhất, vì em là một trong số họ. Em cũng nhìn được tương lai của con người, vì em cũng từng là một trong số họ. Nhưng em hoàn toàn không thể nhìn được những người nửa nọ nửa kia, vì em chẳng có trải nghiệm nào về họ!"

"Tập trung vào, Alice."

"Vâng. Bây giờ Bella càng dễ tiên thị được."

Có sự im lặng trong một lúc lâu, và rồi Edward thở dài. Nhưng nghe có vẻ khác hẳn, hình như nó có vẻ hạnh phúc hơn.

"Cô ấy sẽ ổn thôi", anh thì thào.

"Tất nhiên là bạn ấy sẽ ổn."

"Hai ngày trước em đâu có lạc quan như thế này."

"Em không thể nhìn được mọi việc vào lúc đó. Nhưng bây giờ thì tiên thị về Bella đã hoàn toàn rõ ràng, hiện hiện trong đầu em từng chi tiết một"

"Em có thể tập trung giúp anh không? Mau đưa kết quả cho anh".

Alice thở dài. "Anh nôn nóng quá. Được rồi. Cho em một giây thôi".

Một hơi thở thanh thản.

"Cảm ơn em, Alice". Giọng anh rạng rỡ hơn.

Bao lâu nữa? Ít nhất họ cũng phải nói to lên một chút để tôi nghe được chứ? Phải chăng đó là đòi hỏi quá đáng sao? Bao giây nữa thì tôi sẽ bị thiêu cháy? Mười ngàn giây? Hai mươi ngàn giây? Hay một ngày nữa, hay lâu hơn?

"Cô ấy sắp trở nên lập lánh rồi".

Edward găm gừ thật nhanh.

"Bạn ấy luôn luôn như thế". Alice khịt khịt mũi. "Anh biết ý em là gì mà.

Nhìn bạn ấy kìa"

Edward không trả lời, nhưng những lời của Alice thấp lên cho tôi một tia hy vọng rằng có lẽ tôi trông tôi không giống một cục than thật. Vì ngay lúc này, có vẻ trông tôi y như một bộ xương bị cháy sém. Từng tế bào trong tôi như bị thiêu trụi thành tro.

Tôi nghe thấy Alice lướt ra khỏi phòng. Tôi nghe cô đi vụt qua, chạm vào khung cửa. Tôi nghe thấy tiếng vo ve nhẹ nhàng, tĩnh lặng của ánh đèn treo trên trần nhà. Tôi cũng nghe thấy tiếng gió yếu ớt lướt qua căn nhà. Tôi có thể nghe thấy mọi thứ.

Ở dưới nhà, có ai đó đang xem trận bóng chày. Đội Mariners đang dẫn trước với hai cú về đích.

"Đến lượt em", tôi nghe Rosalie ngắt lời ai đó, và có một giọng cần nhằn nhỏ trong câu trả lời.

"Nào, bây giờ nhé" Emmett cần trọng.

Ai đó xuyt một tiếng ra hiệu im lặng.

Tôi nghe thấy nhiều hơn, những chẳng có gì khác ngoài trận đấu. Bóng chày không đủ thú vị để làm tôi quên đi cơn đau, vì vậy tôi lại lắng nghe hơi thở của Edward một lần nữa, đếm từng giây.

Hai mươi một ngàn chín trăm mười bảy và một nửa giây sau đó, cơn đau bỗng thay đổi.

Tin tốt là nó bắt đầu tan dần qua đầu ngón tay và những ngón chân. Chậm như rùa, nhưng ít nhất là nó cũng đã chịu nhúc nhích. Cơn đau đang mất dần-

Và tin xấu. Ngọn lửa trong cổ họng tôi không như lúc đầu nữa. Cơ thể tôi không bị thiêu đốt nữa, nhưng bây giờ tôi cảm thấy khát khô cổ họng. Khô khan đến một lữ. Khát quá. Ngọn lửa đang liếm vào cổ họng tôi, và cơn khát đang bùng lên dữ dội-

Lại là tin xấu nữa : Ngọn lửa trong tim tôi bắt đầu nóng hơn. Sao có thể như thế được?

Nhịp đập của trái tim, trở nên gấp gáp, tăng tốc - ngọn lửa lái sự nhịp nhàng của chính nó theo một tốc độ điên cuồng.

"Carlisle", Edward gọi. Giọng anh thấp nhưng rất rõ ràng. Tôi biết Carlisle có thể nghe thấy, nếu ông ấy ở đâu đó trong hoặc gần ngôi nhà.

Ngọn lửa dần rút khỏi từ lòng bàn tay tôi, chúng để lại trong tôi cảm giác sung sướng và mát lạnh. Nhưng nó lại rút hết về trái tim tôi, khiến nó nóng rực như mặt trời và đập với một tốc độ giận dữ.

Carlisle bước vào phòng, Alice ngay bên cạnh ông ấy. Tiếng bước chân của họ rất đặc biệt, tôi có thể nói rằng Carlisle đang đứng bên phải và đang đứng trước Alice.

"Nghe này", Edward nói với họ.

Âm thanh lớn nhất trong phòng giờ đây có lẽ là tiếng đập điên cuồng của con tim, như đánh vào cái sự nhịp nhàng của ngọn lửa.

"Tuyệt". Carlisle nói. "Sắp kết thúc rồi".

Sự khuây khỏa trong lời nói của ông được che lấp bởi nỗi đau đang nhức nhối trong tim tôi. Cổ tay tôi đã được giải thoát, và cả cái mắt cá chân của tôi. Ngọn lửa đã rời bỏ những chỗ đó.

"Sắp rồi". Alice hăm hở đồng tình. "Em sẽ gọi mọi người. Em có nên bảo Rosalie-?"

"Ừ, mang đứa bé đi đi."

Cái gì? Không. Không được! ý anh là sao, đưa đứa bé đi sao? Anh đang nghĩ gì vậy? Những ngón tay tôi đan lại vào nhau - Sự bực tức vỡ òa ra xuyên qua

vẻ ngoài hoàn hảo của tôi. Căn phòng trở nên im ắng ngoại trừ tiếng tim đập vang như tiếng búa đập của tôi, như thể tất cả bọn họ đều ngừng thở một giây để đáp lại.

Một bàn tay siết chặt những ngón tay bương bình của tôi. "Bella? Bella? Em yêu?"

Tôi có thể trả lời anh mà không hét lên không? Tôi nhận ra trong một khoảnh khắc, và rồi ngọn lửa nóng hơn vẫn đang xoáy xuyên qua ngực tôi, bào mòn từ trong khuỷu tay và đầu gối. Chẳng khá hơn tẹo nào.

"Em sẽ gọi họ lên ngay", Alice nói, có sự căm giận trong giọng của cô ấy, và tôi nghe thấy tiếng cô ấy lao đi như gió.

Và rồi - Oh!

Trái tim tôi như bay khỏi lồng ngực, tôi chỉ nghe thấy duy nhất một âm thanh đập thình thịch như cánh quạt của máy bay trực thăng. Tôi cảm thấy như là nó đang nghiền nát xương sườn của mình vậy. Ngọn lửa bùng lên từ lồng ngực của tôi, hút đi từng đóm tàn cuối cùng sót lại trên cơ thể tôi, để rồi tập trung thành một ngọn lửa rừng rực thiêu sống tôi. Con đau làm tôi tê dại, nó đâm xuyên qua sự chống cự cuối cùng của tôi với ngọn lửa đang thiêu đốt tôi. Lưng tôi cong lên vì đau rất, như thể ngọn lửa kia gặm lấy trái tim tôi và giờ lên cao như một chiến lợi phẩm.

Thân mình của tôi sụp xuống và tôi không thể để cho nó tan nát ra thành nhiều phần khác nhau.

Nó biến thành một trận chiến trong tôi - trái tim của tôi đang đua hết tốc lực chống lại sự tấn công của ngọn lửa. Nhưng cả hai đều thua cuộc. Ngọn lửa bị kết tội vì đã thiêu hủy mọi thứ; còn trái tim tôi đã phi nước đại về phía nhịp đập cuối cùng của nó.

Ngọn lửa siết chặt, trào lên như sóng thần vào những phần còn lại của cơ thể con người. Sự dâng trào ấy đã được trả lời bằng một tiếng thịch, một âm thanh sáo rỗng. Trái tim tôi đập điên loạn, vài giây cuối cùng nó đập thêm hai nhịp mạnh rồi ngừng lại. Không còn âm thanh nào nữa. Cũng không có hơi thở.

Trong một khoảnh khắc, sự biến mất của con đau là tất cả những gì mà tôi cảm nhận được.

Và rồi tôi mở mắt và nhìn chằm chằm lên trên trong sự kinh ngạc.

Hùng đông

Chương 20

Mới

**Mọi thứ quá trong lành.
Rõ rệt. Sắc nét.**

Phía trên cao, những vầng sáng chói lờ làm rục lên mọi điểm tối tăm, và tôi cũng có thể nhận thấy một cách rõ ràng sức nóng của dây tóc bóng đèn. Tôi có thể nhìn thấy từng màu sắc cầu vồng riêng biệt trên nền ánh sáng trắng, và, tại dải màu thứ tám sắc sảo mà tôi không biết gọi nó là gì.

Đằng sau vầng sáng đó, tôi hoàn toàn có thể phân biệt được từng đường vân gỗ riêng rẽ trên trần nhà sẫm màu. Và lơ lửng trong không khí là những hạt bụi nhỏ li ti lơ lửng trong không trung, tôi có thể nhìn rõ từng hạt bụi, và những tia sáng lấp lánh xuyên qua những mảng tối trong nhà. Chúng xoay tròn như những tiểu hành tinh, nhảy nhót cùng nhau như những điệu múa trên thiên đường.

Những hạt bụi quá đẹp làm cho tôi phải nuốt lại vào trong một cơn shock; không khí luồn xuống cổ họng tôi, cuốn những hạt bụi theo một vòng xoáy. Mọi hoạt động dường như có gì đó không ổn. Tôi thận trọng cân nhắc nhưng vấn đề là tôi không có cách nào để giảm bớt những tác động đó. Tôi không cần không khí. Phổi tôi không chờ đợi điều đó. Chúng phản ứng một cách thờ ơ với dòng không khí đang chảy quanh tôi. Tôi thậm chí không cần đến bầu không khí này, nhưng tôi lại thích nó. Trong nó, tôi có thể thưởng thức những mùi hương ở đâu đó trong căn phòng quanh tôi -- nếm mùi hương của những hạt bụi li ti đáng yêu này, một sự hòa hợp của bầu không khí bị ứ đọng cùng với bầu không khí lạnh giá mỏng manh như ủa vào từ cánh cửa đang mở. Hương vị của rượu óng ánh như lụa. Hương vị gợi ra một cách mờ nhạt đến thứ gì đó ấm áp và rất đáng để thèm khát, chắc hẳn thứ đó phải ẩm ướt, nhưng lại không phải-.

Mùi hương ấy làm cổ họng tôi như cháy khô vì nọc độc. Cho dù mùi thơm đó có bị pha lẫn phần nào với mùi Clo và ammonia. Nhưng nhất là, tôi có thể ngửi được hầu hết hương vị của mật ong - đình hương - và - mặt trời, mùi thơm ấy rất mạnh, và đang vây lấy tôi.

Tôi nghe thấy những âm thanh khác, tôi hít thở một lần nữa. Hơi thở của họ hòa trộn với mùi hương của mật ong, đình hương và bình minh, mang theo một hương vị mới lạ. Vị quế, lan dạ hương, lê, nước biển, miếng bánh mì mọc, cây thông, vani, da, táo, rêu, oải hương, chocolate- tôi nhận thấy có đến 12 sự so sánh khác nhau trong tâm trí tôi lúc này, nhưng chẳng có mùi hương nào trong số chúng thích hợp cả. Thật ngọt ngào và dịu dàng làm sao. TV ở dưới nhà đã tắt rồi, và tôi nghe thấy ai đó - Rosalie? - trọng lượng của cô ấy đã thay đổi dưới tầng một. (nghĩa là Bella thấy trọng lượng của Rose có thay đổi, nặng hơn bình thường vì đang bế Renesmee).

Tôi cũng nghe thấy những giai điệu không thật rõ, tiếng thỉnh thoảng vang lên, với một giọng đang hò hét theo tiếng nhạc. Đang chơi nhạc Rap chăng? Tôi hoang mang trong phút chốc, và rồi âm thanh tàn dần như một chiếc ô tô chạy ngang vọng lại qua khung cửa sổ đã được kéo rèm.

Cùng với sự khởi đầu, tôi nhận ra rằng điều này có thể rất chính xác. Tôi có thể nghe thấy tất cả.

Tôi không hề nhận thấy rằng có ai đó đang giữ lấy bàn tay tôi cho đến khi nó bị siết chặt một cách nhẹ nhàng. Có vẻ như đôi bàn tay kia đã ở đây từ trước đó để xoa dịu cơn đau của tôi, cơ thể tôi lại đi ngược vào sự kinh ngạc. Đó không phải là điểm đến mà tôi mong đợi. Làn da này mịn màng đến hoàn hảo, nhưng nhiệt độ lại có gì đó không đúng lắm. Không còn cảm giác lạnh nữa.

Sau lần đầu tiên như bị đóng băng vì shock, cơ thể tôi lại đáp trả cái sự đùng đùng chạm xa lạ kia một cú shock còn hơn thế nữa.

Không khí rít lên trong cổ họng tôi, đâm xuyên hàm răng đang nghiền chặt của tôi với một tiếng rống, âm thanh nghe như một đàn ong. Trước khi âm thanh ấy thoát ra ngoài, những chùm cơ bắp của tôi căng thẳng vặn xoắn phản ứng lại. Tôi lật người lại trong một cú xoay tròn nhanh đến mức cả căn phòng dường như trở nên mập mờ nhưng thực tế thì không phải vậy. Tôi nhìn thấy từng hạt bụi li ti, từng vân gỗ nhỏ trên những bức tường ốp gỗ pano, mọi thứ như một chiếc kính hiển vi mỗi khi tôi quét qua chúng.

Ngay lúc ấy, tôi thấy mình đang bảo vệ mình khỏi những bức tường - khoảng giây thứ mười sáu- -- tôi hiểu ra cái gì đã làm tôi giật mình, và tôi đã phản ứng còn hơn là tôi mong đợi.

Ồ. Dĩ nhiên rồi. Edward không thể cảm thấy lạnh với tôi được. Bây giờ chúng tôi có cùng thân nhiệt rồi mà.

Tôi giữ tư thế này thật lâu, điều chỉnh lại quang cảnh đang diễn ra phía trước. Edward nghiêng người qua bàn mổ, tay anh đưa về phía tôi, biểu lộ sự lo lắng.

Gương mặt của Edward là điều quan trọng nhất, nhưng trong trường hợp này thì chu vi tầm nhìn của tôi cũng ghi nhận những điều khác nữa. Một vài bản năng tự vệ đã sẵn sàng, và tôi tự động tìm kiếm bất kì dấu hiệu nguy hiểm nào có thể xảy ra.

Gia đình ma-cà-rông của tôi chờ đợi một cách thận trọng ở góc tường đằng xa, Emmett và Jasper đứng thủ ở phía trước. Cứ như thể đang đối phó cái gì rất nguy hiểm vậy. Lỗ mũi tôi phình ra, tìm kiếm một sự đe dọa nào đó quanh đây. Tôi không thể ngửi thấy gì ngoài chỗ này. Phảng phất đâu đây mùi hương của một thứ gì đó rất ngon - nhưng lại bị mấy chất hóa học làm hỏng- -- sự đau đớn và đám lửa mon trón cổ họng tôi một lần nữa.

Alice lén quay mặt về phía khuỷu tay của Jasper với một nụ cười toe toét

trên gương mặt, hàm răng sáng lấp lánh của cô ấy lại như một cái cầu vồng khác có đến tám màu.

Nụ cười ấy hứa hẹn với tôi và ráp từng mảnh lại với nhau. Jasper và Emmett đang đứng trước để bảo vệ những người khác, tôi cho là vậy. Tại sao tôi không nhận ra ngay rằng tôi mới chính là mối nguy hiểm cho bọn họ lúc này.

Tất cả chuyện này chỉ là chuyện ngoài lề. Nhưng tất cả những giác quan và tâm trí tôi vẫn chỉ tập trung vào gương mặt của Edward .

Tôi không hề chớp mắt nhìn nó đến lần thứ hai .

Đã bao lần tôi chú mục vào Edward và bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của anh? Đã bao nhiêu giờ - ngày, hay tuần - của cuộc đời tôi mà tôi giành để mơ đến việc mình sẽ là gì và trở nên hoàn hảo? Tôi cứ ngỡ là tôi biết rõ gương mặt của anh hơn là của tôi. Tôi nghĩ điều này rất chắc chắn về mặt vật lý trong cái thế giới của chính tôi: một gương mặt tuyệt mỹ của Edward.

Có lẽ là tôi gần như bị mù mắt rồi .

Lần đầu tiên, đôi mắt tôi như bị cuốn đi cùng với đôi vai mờ nhạt và những yếu điểm của con người, tôi chăm chú ngắm nhìn gương mặt của anh. Tôi thờ hờn hển và đấu tranh với vốn từ của mình, không thể tìm được từ nào chính xác. Tôi cần những từ hay hơn nữa kia.

Về điểm này thì những phần khác của sự chú ý chắc chắn một điều rằng không có mối nguy hiểm nào ở quanh tôi cả, tôi tự động rời khỏi chỗ ẩn náu của mình; toàn bộ thời gian cứ trôi qua kể từ lúc tôi nằm trên bàn mổ .

Tôi đã sớm lo lắng bởi cơ thể tôi đang di chuyển. Trong chốc lát, tôi nhận ra rằng mình đang đứng thẳng, tôi đã có thể đuổi thẳng người. Chẳng có một hành động nào có thể xảy ra chỉ trong một khoảng thời gian ngắn cả; sự thay đổi xảy ra quá đột ngột, như thể chẳng họ có sự chuyển động nào ở đây cả.

Tôi tiếp tục chú mục vào gương mặt của Edward, không rời mắt.

Anh chậm chậm rảo bước quanh bàn - dần dần tiến gần hơn nữa, từng bước từng bước anh lướt qua một cách khúc khuỷu như một con sông với dòng nước chảy đang len lỏi qua những vách đá nhẵn nhụi - đôi bàn tay anh vẫn rộng mở.

Tôi nhìn theo sự tiến tới uyển chuyển của anh, sự lồi cuốn của nó với đôi mắt mới của tôi.

"Bella?" Anh nhẹ nhàng hỏi tôi, một âm điệu thật điềm tĩnh, nhưng lại pha lẫn một chút lo lắng trong giọng nói của anh kéo dài tên tôi với một vẻ căng thẳng.

Tôi không thể trả lời ngay được, chỉ vì tôi bị lạc trong giọng nói êm mượt như nhung của anh. Nó là bản giao hưởng hoàn hảo nhất, bản giao hưởng mà chỉ với một nhạc cụ, nhạc cụ ấy còn sâu sắc hơn bất kỳ nhạc cụ nào mà con người sáng tạo nên -

"Bella, em yêu? Anh xin lỗi, anh biết nó rất khó khăn. Nhưng em đã ko sao nữa rồi. Mời chuyện đều ổn cả".

Mời chuyện ư? Tâm trí tôi rã rời, xoay vòng trở lại cái khoảng thời gian tôi là con người. Rồi, những ký ức dường như rất mờ ảo, cứ như tôi đang nhìn qua một cái khăn bịt mắt rất dày mà còn sẫm màu nữa - vì đôi mắt con người của tôi đã bị mù lòa mất một nửa. Mời thứ trở nên quá mờ nhạt.

Khi anh ấy nói mọi chuyện đều ổn, có bao gồm cả Renesmee không? Con bé đâu rồi? Đang ở với Rosalie à? Tôi cố gắng để nhớ ra gương mặt của con bé - tôi biết là nó rất đẹp - nhưng nó làm tôi phát cáu khi phải cố gắng nhìn qua ký ức của một con người. Khuôn mặt của con bé chìm ngập trong bóng tối, trong một thứ ánh sáng mờ nhạt-

Còn Jacob? Cậu ấy không sao chứ? Người bạn thân giỏi chịu đựng của tôi giờ đây có ghét tôi không? Cậu ấy đã trở lại bày đàn của Sam chưa? Cả Seth và Leah nữa?

Có phải là nhờ sự che chở sát sao của Edward làm ra tất cả chuyện này không? Hay là anh chỉ đang cố gắng để dịu dàng với tôi thôi?

Và cả Charlie nữa? Tôi sẽ nói gì với ông ấy bây giờ? Ông đã phải gọi tôi trong lúc tôi đang bị thiêu đốt. Họ đã nói gì với ông ấy? Ông ấy nghĩ gì về những chuyện đã xảy ra với tôi? Tôi cân nhắc từng chi tiết nhỏ với mỗi câu hỏi của mình, Edward đưa tay ra thử và mân mê những ngón tay anh lên má tôi.

Mịn như xa-tanh, mềm mại như lông vũ, và bây giờ thì chính xác là rất phù hợp với nhiệt độ làn da của tôi.

Anh chạm vào như lướt nhanh bên dưới bề mặt da tôi, xuyên qua từng mẫu xương trên mặt. Một tâm trạng rộn ràng, náo nức -- bật ra khỏi những khúc xương của tôi, chìm sâu dưới xương sườn, và rung lên trong dạ dày.

Chờ đã, tôi nghĩ là cái cảm giác rung ấy đang dâng lên trong hơi ấm, trong khát khao. Không phải tôi làm vậy là chịu thua nó sao? Không phải là tôi đang từ bỏ một phần cảm xúc của mình trong sự thỏa thuận sao?

Tôi là một ma-cà-rông mới sinh. Sự khô khan đang đốt cháy cổ họng tôi để làm chứng cho điều đó. Và tôi biết những gì mà một ma-cà-rông mới sinh gây ra. Những xúc cảm của con người và sự mong mỏi sẽ trở lại với tôi sau một vài thủ tục, nhưng tôi phải chấp nhận rằng mình sẽ không cảm nhận chúng đầu tiên. Chỉ có khát thôi. Đó là một sự thương lượng, cái giá mà tôi đồng ý phải trả.

Nhưng đôi tay của Edward đã ôm lấy gương mặt tôi như một miếng thép bọc xa-tanh (nghĩa là lúc này Bella vừa kịp nhận ra là mình đã vi phạm với thỏa thuận của chính cô là sẽ kìm chế, thì Ed đã đưa tay ôm chặt lấy mặt cô rồi), một cuộc đua đầy khao khát của huyết quản đang bị khát khô, và cháy sém từ đầu đến chân.

Anh nhúu đôi mày hoàn hảo của mình, chờ đợi tôi lên tiếng.

Tôi vòng tay qua người anh.

Một lần nữa, như chẳng họ có sự di chuyển nào ở đó cả. Trong phút chốc tôi đứng thẳng như một bức tượng; cùng lúc đó, tôi đã ôm trọn anh trong vòng tay.

Thật ấm áp - hay ít nhất, đó chỉ là nhận thức của tôi mà thôi. Với sự ngọt ngào, hương vị thơm ngon mà tôi không bao giờ thật sự có khả năng nắm lấy bởi những giác quan con người chậm chạp của tôi, nhưng đó là Edward một trăm phần trăm. Tôi dúi gương mặt mình vào bộ ngực mịn màng của Edward.

Và rồi anh dịch người một cách không thoải mái. Nghiêng người ra xa tránh khỏi vòng ôm của tôi. Tôi nhìn chòng chọc vào anh, bấn loạn và hoảng sợ trước sự từ chối ấy. "Um-cẩn thận nào, Bella. Ow".

Tôi rút tay lại, vòng tay lại sau lưng ngay khi tôi hiểu ra sự việc.

Tôi quá mạnh.

"Oops", tôi kêu lên.

Anh cười, một nụ cười sẽ làm tim tôi đập liên hồi nếu như nó còn có thể.

"Đừng sợ, em yêu", anh nói, đưa cánh tay chạm vào đôi môi của tôi, làm tan vỡ nỗi khiếp sợ trong tôi.

"Tạm thời từ bây giờ em mạnh hơn anh một chút".

Tôi chau mày. Tôi cũng biết là như thế, nhưng tôi lại cảm thấy nó có vẻ thực tế hơn những thứ khác nhiều. Tôi mạnh hơn Edward. Tôi làm cho anh đau.

Bàn tay anh mơn trớn đôi má tôi một lần nữa, và tôi như quên đi mọi thứ chỉ trừ việc một cơn nhức nhối khác xoáy thẳng vào sự thèm muốn đang gợn lên trong cơ thể bất động của tôi.

Cảm giác này còn mạnh hơn cả tôi bắt đầu quen với việc không thể cắt ngang dòng suy nghĩ mặc dù có thêm khoảng trống nào trong đầu tôi. Từng cảm xúc một lần át tôi. Tôi nhớ là Edward đã nói một lần rồi - giọng nói của anh vang lên trong đầu tôi như một cái bóng mờ nhạt tựa pha lê, một thứ âm nhạc du dương mà tôi đang nghe - đó chính là bản chất của anh, là bản chất của cả chúng tôi, làm cho tôi bị sao lãng một cách dễ dàng. Tôi có thể hiểu được tại sao lại như thế.

Tôi tạo nên sự hòa hợp để có tập trung. Tôi cần phải nói gì đó. Một điều gì đó thật quan trọng.

Tôi nhận thức được sự chuyển động một cách cẩn thận, rất cẩn thận, tôi đưa tay phải ra từ sau lưng và giơ lên chạm vào đôi má của anh. Tôi không chấp nhận để cho mình bị lạc hướng bởi bàn tay màu ngọc trai này của tôi hay bởi làn da mịn màng như lụa của anh hoặc là bởi những ngón tay đầy nhiệt huyết của tôi lúc này.

Tôi nhìn xoáy vào đôi mắt của anh và lần đầu tiên lắng nghe giọng nói của chính mình.

"Em yêu anh". Tôi nói, nhưng nghe như là hát vậy. Giọng tôi reo lên và âm vang như tiếng chuông ngân.

Nụ cười đáp trả của anh làm lóa mắt tôi còn nhiều hơn lúc tôi còn là con người; tôi thật sự có thể nhìn thấy điều đó.

"Như anh yêu em". Anh nói với tôi.

Anh áp mặt tôi vào giữa lòng bàn tay anh và đưa mặt anh lại gần tôi - đủ chậm để nhắc nhở rằng tôi phải cẩn thận. Anh hôn tôi, mềm mại như lần thì thầm đầu tiên, và bất chợt trở nên mạnh hơn, dồn dập hơn. Tôi cố gắng nhớ rằng phải dịu dàng với anh, nhưng thật khó khăn để ghi nhớ bất kì điều gì trong sự tấn công dữ dội của sự xúc động này, thật khó để giữ cho những dòng suy nghĩ được mạch lạc.

Cứ như anh chưa từng hôn tôi vậy - như thể đây chính là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi. Và, sự thật là, anh chưa bao giờ hôn tôi như thế này cả.

Nó gần như làm cho tôi cảm thấy có lỗi. Chắc chắn tôi đã vi phạm thỏa thuận. Tôi cũng không thể cho phép mình làm chuyện này.

Sự thật thì tôi không hề cần đến khí oxy, hơi thở dồn dập của tôi, chạy thật nhanh như lúc tôi đang bị thiêu đốt. Đây lại là một ngọn lửa khác.

Ai đó hắng giọng. Emmett. Tôi nhận ra sự sâu xa trong âm thanh này, vừa đùa cợt vừa khó chịu.

Tôi quên mất là chúng tôi không ở một mình. Và rồi tôi thấy rõ cái cách tôi vòng qua người Edward lúc này, không được lịch sự cho lắm ở chỗ đông người.

Thật bối rối, tôi lập tức lùi lại.

Edward cười khúc khích và bước lại cùng với tôi, tay anh vẫn vòng qua thắt lưng của tôi. Gương mặt anh rực sáng - như một ngọn lửa trắng đang cháy dưới làn da kim cương của anh.

Tôi trút một hơi thở không cần thiết để tự hòa giải với chính mình.

Quả là một nụ hôn khác thường! Tôi cố đọc những biểu hiện của anh lúc này và so sánh sự rõ rệt này với ký ức mờ nhạt của con người, một cảm nhận mãnh liệt. Trông anh-có chút gì đó rất bảnh bao.

"Anh đã không nhiệt thành với em". Tôi tố cáo anh bằng giọng nói ngân nga của mình, đôi mắt tôi nhú lại.

Anh phá lên cười, rạng rỡ cùng với sự khuây khỏa rằng tất cả đã kết thúc - những nỗi sợ hãi, những cơn đau, những sự mập mờ, sự chờ đợi, bây giờ tất cả đã bị bỏ lại phía sau chúng tôi. "Còn bây giờ là khoảng thời gian cần thiết", anh nhắc nhở tôi. "Bây giờ đến lượt em không được làm anh đau".

Anh lại cười. Tôi cau mày khi nhận ra rằng không chỉ mình Edward cười. Carlisle bước đến bên Emmett và đi về phía tôi một cách lả lướt; đôi mắt

ông có chút gì đó cảnh giác, nhưng Jasper dõi theo những bước chân của anh. Tôi chưa từng nhìn thấy nét mặt đó của Carlisle trước đây, cũng không hẳn. Tôi nheo tí mắt - như thể tôi đang ngược lên nhìn thẳng vào mặt trời.

"Con cảm thấy thế nào rồi, Bella?" Carlisle hỏi.

Tôi nhận ra điều đó ngay ở giây thứ 64. " Bị chìm sâu. Rất nhiều..". Tôi ngân dài, lắng nghe theo giọng nói ngân nga của chính mình.

"Đúng vậy, nó có thể trở nên rất phức tạp".

Tôi gật nhanh một cách ngớ ngẩn. "Nhưng con cảm thấy dường như có phần nào đó giống con. Một phần nào đó thôi. Con không mong đợi gì điều đó cả". Cánh tay của Edward siết qua eo tôi một cách nhẹ nhàng. "Con đã nói rồi", anh thì thầm

"Con hoàn toàn kiểm soát được mình", Carlisle trầm ngâm. "Nhiều hơn là ta mong đợi, ngay cả trong khoảng thời gian con phải chuẩn bị tâm lý cho chuyện này".

Tôi nghĩ về những sự thay đổi tâm lý đột ngột. Một sự tập trung khó khăn, và thì thầm "Con không chắc lắm về điều đó".

Ông gật đầu một cách nặng nề, và rồi đôi mắt tựa như pha lê của ông long lanh đầy thích thú. "Có vẻ như chúng ta đã dùng morphine rất đúng lúc. Nói với bố, con nhớ được những gì trong suốt quá trình biến đổi?"

Tôi ngập ngừng, cảm nhận từng hơi thở của Edward phả lên má tôi, gửi gắm những lời thì thầm thì xuyên qua làn da của tôi.

"Mời thứ đều rất-..Rất mờ nhạt trước đó. Con còn nhớ đứa bé không thể thở được-."

Tôi ngược nhìn Edward, trong chốc lát những nỗi sợ hãi trong ký ức chợt dâng lên.

"Renesmee rất khỏe và bình an", anh hứa, một tia sáng yếu ớt trong đôi mắt của anh mà tôi chưa từng thấy trước đây. Anh nhắc đến tên con bé trong nỗi kìm nén sự hăng hái. Một lòng kính trọng. Cái kiểu kính trọng khi mà người ta thường nói về vị thần của họ. "Con còn nhớ được gì sau đó nữa không?"

Tôi tập trung vào gương mặt không một chút xúc cảm của mình. Tôi chưa bao giờ là một kẻ nói dối. "Thật khó mà nhớ được . Trước đó, mọi thứ rất u ám. Và rồi- con mở mắt và có thể nhìn thấy mọi thứ".

"Thật đáng kinh ngạc", Carlisle thở, đôi mắt ông bừng sáng .

Sự chán nản như tạt qua người tôi, chờ đợi một sức nóng bùng cháy bên má tôi, và đưa tôi đi thật xa. Và rồi tôi nhớ ra mình chẳng thể đỏ mặt thêm lần nào nữa. Có lẽ điều đó sẽ bảo vệ Edward khỏi sự thật.

Tôi phải tìm cách để làm cho Carlisle im lặng, dù có thể nào đi nữa. Một ngày nào đó. Nếu như ông ấy không cần phải tạo ra thêm một ma-cà-rông nào khác. Có vẻ như khả năng ấy là không tưởng để làm cho tôi cảm thấy tốt hơn để nói dối.

"Bố muốn con suy nghĩ - để kể với ta tất cả những gì con nhớ được", Carlisle nhấn mạnh một cách phấn khởi, và tôi không thể cản được vẻ nhăn nhó lướt qua mặt mình. Tôi không muốn phải giữ lấy điệu bộ giả dối, vì có thể tôi đã mắc sai lầm. Và tôi không muốn phải nghĩ nhiều về đám cháy ấy. Thật chẳng thích thú chút nào với những hồi ức của con người, nó rõ ràng đến hoàn hảo và tôi nhận thấy mình có thể nhớ được nó rất chính xác. "Oh, bố xin lỗi, Bella", Carlisle xin lỗi ngay tức khắc. "Dĩ nhiên là con khát làm con không thoải mái một chút nào hết. Cuộc nói chuyện này có thể chờ được mà".

Cho đến khi ông ấy đề cập đến điều đó, cơn khát hoàn toàn nằm dưới tầm kiểm soát. Có quá nhiều chuyện trong đầu tôi. Những phần não bộ riêng biệt của tôi đang kiểm soát ngọn lửa trong cuốn hồng, gần như là một phản xạ, trong cái cách mà não của tôi đang cố nắm bắt lấy những hơi thở và cả máu nữa.

Nhưng điệu bộ của Carlisle lại mang theo ngọn lửa bày ra trước tâm trí tôi. Bỗng dưng, cơn khát là tất cả những gì tôi nghĩ về lúc này, và tôi nghĩ về nó ngày càng nhiều hơn, đau đớn hơn. Tôi đưa tay ôm lấy cổ họng, ngọn lửa từ bên ngoài như muốn làm tôi chết ngạt. Làn da ở cổ tôi trở nên thật lạ lẫm bên dưới những ngón tay. Quá mịn và bằng cách nào đó, nó cũng rất mềm mại, thật khó để cho rằng nó cứng như đá.

Edward buông tay và nắm lấy bàn tay kia của tôi, nhẹ nhàng kéo đi. "Đi săn nào, Bella".

Đôi mắt tôi tròn tròn và sự đau đớn của cơn khát như bị đẩy lùi ngay lúc này, tôi shock ngay tại chỗ.

Tôi? Đi săn á? Với Edward sao? Nhưng- như thế nào? Tôi không biết phải làm sao cả.

Anh như đọc được nỗi sợ hãi trong biểu hiện của tôi và nở một nụ cười khích lệ. "Dễ lắm, em yêu. Cứ theo bản năng thôi. Đừng lo lắng, anh sẽ dạy em". Đoạn tôi không hề nhúc nhích, anh cười toét miệng rồi lại nhướn đôi mày. "Anh khá ấn tượng về việc em luôn muốn thấy anh đi săn đấy". Tôi bật cười thành tiếng vì câu nói hóm hỉnh đó (phần nào đó trong tôi lắng nghe tiếng chuông đang ngân vang rất tuyệt vời) Từng chữ anh nói ra đều nhắc cho tôi nhớ về những cuộc nói chuyện đầy u ám của con người. Và sau đó tôi dành cả một giây để chạy thật nhanh qua ngày đầy tiên ở cùng với Edward- -- hiện thực đang bắt đầu trong cuộc đời tôi, trong đầu tôi mà tôi không bao giờ quên được. Tôi không mong nó sẽ khó khăn để nhớ lại. Giống như đang cố gắng nheo mắt để nhìn qua một vũng lầy. Tôi biết với kinh nghiệm của Rosalie thì cho dù nếu ký ức con người của tôi có đầy đi chẳng nữa, thì tôi cũng sẽ không bao giờ chịu đầu hàng chúng. Tôi không muốn quên đi những khoảng thời gian mà tôi đã giành cho Edward, cho dù

bây giờ, khi mà sự bất tử đã phủ lấy chúng tôi. Tôi vẫn sẽ luôn chắc chắn rằng những ký ức của con người ấy sẽ bám chặt vào suy nghĩ ma-cà-rông của tôi bất di bất dịch.

"Ta đi chứ?" Edward hỏi. Anh đưa tay lên nắm lấy bàn tay vẫn đang đặt trên cổ tôi. Những đầu ngón tay của anh vuốt nhẹ xuống cuốn hồng tôi. "Anh cũng không muốn em săn đâu", anh thì thầm trong một giọng thật trầm. Kiểu mà tôi chưa từng được nghe trước đây.

"Em ôn mà". Tôi ngân dài như một thói quen con người. "Khoan đã. Trước tiên."

Nó có quá nhiều. Tôi chưa bao giờ trả lời những câu hỏi của mình. Có những điều còn quan trọng hơn cả cơn nhức nhối.

Bây giờ thì Carlisle lên tiếng. "Sao con?"

"Con muốn nhìn thấy con bé. Renesmee."

Thật khó khăn đến kỳ cục khi gọi tên nó. Con gái tôi; thậm chí nghĩ đến thôi cũng là quá khó rồi. Tất cả như có một khoảng cách. Tôi cố gắng nhớ lại mình đã cảm thấy thế nào vào ba ngày trước, một cách tự nhiên, tôi thả tay khỏi Edward và bất giác sờ lên bụng mình.

Phẳng lì. Tôi níu lấy miếng vải xanh nhạt phủ quanh làn da tôi, lại một lần nữa hoảng sợ, trong khi một phần không mấy quan trọng trong tôi lại nhớ ra rằng chính chị Alice đã băng bó cho tôi.

Chẳng có gì còn lại trong tôi cả, và tôi lờ mờ nhớ lại mùi hương của dòng máu đang dịch chuyển, nhưng theo tính chất vật lý thì điều đó rất khó có thể diễn ra được. Tất cả những gì tôi biết là yêu thương cái sinh linh bé bỏng trong tôi. Bên ngoài, cô bé giống như cái gì đó mà tôi phải hình dung ra.

Một giấc mơ kì lạ - một giấc mơ mà một nửa là ác mộng.

Trong khi tôi đang vật lộn với mớ hỗn độn của mình, tôi lại nhìn thấy Edward và Carlisle trao nhau một ánh mắt đầy cảnh giác.

"Sao ạ?" Tôi hỏi dò.

"Bella", Edward thành thật. "Đó thật sự không phải là một ý hay đâu. Con bé một nửa là người, em à. Tim của nó đập, và máu nó chảy trong huyết quản. Cho đến khi cơn khát của em hoàn toàn có thể kiềm chế được- em sẽ không muốn đẩy con bé vào vòng nguy hiểm chứ, phải không?"

Tôi chau mày. Tất nhiên là tôi không hề muốn như thế rồi.

Tôi ở ngoài tầm kiểm soát à? Rắc rối, đúng. Dễ dàng mất tập trung, đúng.

Nhưng nguy hiểm? Với đứa bé à? Con gái tôi sao?

Tôi không thể chắc rằng câu trả lời sẽ là không. Nên tôi sẽ phải kiên nhẫn thôi. Điều đó nghe ra thật là khó khăn. Vì cho đến khi tôi nhìn thấy cô bé lần nữa, thì điều đó không thể là sự thật được. Chỉ là một giấc mơ kì lạ- của một người lạ mà thôi-

"Nó đâu?" Tôi chăm chú lắng nghe, và tôi nghe thấy nhịp đập trái tim phát

ra từ tầng dưới. Tôi nghe thấy hơi thở của nhiều hơn một người - một cách nhanh chóng, họ cũng đang lắng nghe. Có chút gì đó rung rung, gõ nhẹ, mà tôi không thể xác định được-

Và âm thanh của nhịp đập trái tim sao mà ảm ướt và khản khoản đến thềm kinh khủng, và miệng tôi lại bắt đầu nhỏ nước.

Vậy nên chắc chắn tôi sẽ phải học cách đi sẵn trước khi gặp nó. Đứa con mới sinh của tôi.

"Con bé ở cùng Rosalie à?"

"Đúng vậy", Edward trả lời nhanh, và tôi có thể hiểu được điều gì làm anh bối rối. Tôi nghĩ anh và Rosalie đã vượt qua cái sự khác biệt giữa họ. Sự thù hận lại bùng nổ nữa sao? Trước khi tôi có thể hỏi thì anh đã kéo tay tôi lùi đi xa khỏi cái dạ dày bẹp dí của tôi, một lần nữa anh giật lại một cách nhẹ nhàng.

"Chờ đã", tôi phản đối lần nữa, cố gắng tập trung. "Còn Jacob thì sao? Và cả Charlie nữa? Hãy kể cho em tất cả những gì mà em đã bỏ lỡ đi. Em đã- hôn mê trong bao lâu rồi?"

Edward dường như chẳng họ để tâm đến sự ngập ngừng ở từ cuối của tôi.

Thay vào đó, anh ấy lại trao đổi một cái nhìn khác với Carlisle.

"Đã có chuyện gì xảy ra vậy?" Tôi thềm hỏi.

"Không có chuyện gì là không ổn cả", Carlisle nói với tôi, nhấn mạnh từ cuối cùng theo một cách khác.

"Không có gì thay đổi nhiều, thật ra - con không biết những chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua đâu. Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Edward đã làm một công việc xuất sắc. Hoàn toàn mới mẻ - việc tiêm nọc độc thẳng vào tim con là sáng kiến của nó đấy". Ông dừng lại mỉm cười một cách tự hào rồi thở dài. "Jacob vẫn ở đây, và Charlie vẫn tin rằng con đang bị ốm. Ông ấy vẫn tin rằng bây giờ con đang ở Atlanta, và đang phải trải qua một cuộc xét nghiệm CDC. Chúng ta đã báo cho ông ấy một số liệu tệ hại, và ông ấy tuyệt vọng. Esme đang nói chuyện với ông ấy".

"Mình nên gọi ông ấy-.", tôi rì rầm với chính mình, nhưng, lại đang nghe giọng nói của mình, tôi hiểu ra những khó khăn mới mà tôi sẽ phải đối mặt. Ông ấy sẽ không nhận ra giọng nói này đâu. Tôi sẽ không đảm bảo được cho ông ấy. Và rồi một sự ngạc nhiên khác lại xâm nhập một cách đột ngột.

"Chờ đã - Jacob vẫn ở đây ư?"

Lại một ánh nhìn khác giữa bọn họ.

"Bella", Edward nói nhanh. "Có rất nhiều chuyện để tranh cãi, nhưng chúng ta nên chăm sóc cho em trước. Em sẽ bị đau đấy-."

Khi anh nhắm đến điều đó. Tôi chợt nhớ ra ngọn lửa trong cổ họng và phải nuốt nó trong sự rối loạn. " Nhưng Jacob-"

"Chúng ta có toàn bộ thời gian trên thế giới để giải thích mà, em yêu". Anh

nhắc tôi một cách dịu dàng.

Dĩ nhiên. Tôi có thể chờ đợi câu trả lời lâu hơn một chút; sẽ dễ dàng để lắng nghe hơn khi mà sự nhức nhối của con khát không bao lâu nữa sẽ làm tan biến đi sự tập trung của tôi. "Vâng. Được rồi."

"Khoan, khoan, khoan", tiếng Alice reo lên từ ngoài cửa. Cô như nhảy múa qua căn phòng, trông thật đáng yêu. Cũng giống với Edward và Carlisle, tôi cảm thấy hơi shock khi tôi thật sự nhìn vào gương mặt cô ấy lần đầu tiên. Dễ thương quá. "Em đã hứa là chị sẽ là người đầu tiên ở đó mà! Sẽ ra sao nếu hai người bỏ qua cả những điều gì đó đáng nghi chứ?"

"Alice", Edward phản đối.

"Sẽ chỉ phải mất một giây thôi mà!". Và cùng với điều đó, Alice lao ra từ căn phòng.

Edward thở dài.

"Cô ấy nói gì vậy?"

Nhưng Alice đã quay lại, cô cầm theo một cái gương có khung được mạ vàng rất to, bằng với chiều cao của cô ấy, lấy từ phòng của Rosalie, và khoảng thời gian riêng tư lại càng giãn ra.

Jasper vẫn trầm tư và yên lặng, tôi sẽ không nhận được một sự để ý nào từ anh khi anh theo Carlisle. Giờ anh lại bước đi, đến cạnh Alice, đôi mắt anh dò xét những biểu hiện của tôi. Vì ở đây, tôi là người nguy hiểm.

Tôi biết là anh cũng sẽ phải ném trái sự phiền muộn quanh tôi, anh cũng sẽ phải cảm nhận được cú shock mà tôi học được từ gương mặt của anh ngay cái nhìn đầu tiên.

Qua đôi mắt con người mù lòa của tôi, vết thương lòng từ những chuyện cũ trong cuộc sống của anh cùng với đội quân tân ma-cà-rông ở phía Nam đã gần như là vô hình. Tôi chỉ có thể nhận ra nó khi sáng trời, vì khi đó chỉ có ánh sáng mới có thể hiện rõ được những đường nét mờ ảo thôi.

Bây giờ thì tôi có thể nhìn thấy được vết sẹo là điểm nổi trội nhất của Jasper. Thật khó để cho đôi mắt tôi vượt qua được sự tàn phá của cổ và quai hàm - khó để tin rằng đã có rất nhiều thứ sắc như răng đang xé toạc cổ họng của anh cho dù anh có là một ma-cà-rông đi chăng nữa.

Theo bản năng, tôi như căng ra để che chở cho chính mình. Bất kỳ ma-cà-rông nào mà nhìn thấy Jasper cũng đều sẽ phản ứng như thế. Vết sẹo như một bản thông báo sáng đèn vậy. Nguy hiểm, họ hét lên. Đã có bao nhiêu ma-cà-rông đã cố gắng giết Jasper? Cũng cùng với số người đã chết trong sự cố gắng.

Jasper vừa nhìn vừa cảm nhận những đánh giá của tôi, sự thận trọng của tôi, và anh cười một cách gượng gạo.

"Edward đã làm cho chị rất buồn vì đã không để em soi gương trước ngày cưới", Alice nói, lời sự chú ý của tôi khỏi người tình gây hoảng sợ của chị.

"Chị không muốn bị nó khiển trách chị thêm lần nào nữa đâu".

"Khiển trách á?". Edward nhướn một bên mày lên, nghi ngờ hỏi.

"Có lẽ là chị hơi cường điệu quá rồi", chị rì rầm một cách lơ đãng đoạn xoay cái gương vào mặt tôi.

"Vậy thì chị làm như thế chỉ để thỏa sự tò mò của mình mà thôi", anh phản đối.

Alice nháy mắt với anh.

Tôi chỉ nhận thấy được sự tráo đổi này bằng một phần nhỏ sự tập trung của mình. Còn phần nhiều nhất của tôi lại dán vào người trong gương kia.

Phản ứng đầu tiên là không suy nghĩ được gì cho ra hồn hết. Người lạ ở trong gương kia đẹp miễn chê. Đẹp như chị Alice hay Esme đến từng chút một. Cô như một dòng chảy phẳng lặng, trên gương mặt như ánh trắng với làn da trắng ngà tương phản với mái tóc dày đen bóng. Chân tay của cô thì mịn màng và khỏe mạnh, làn da sáng lấp lánh huyền ảo, rục rỡ như ngọc trai.

Phản ứng thứ hai của tôi là sự khiếp sợ.

Cô ấy là ai? Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã không thể tìm thấy gương mặt mình đang chìm lấp đâu đó trong sự mịn màng, những mặt phẳng đặc trưng đến hoàn hảo.

Và đôi mắt của cô ấy! Cho dù tôi mong ngóng chúng đi chẳng nữa, đôi mắt của cô ta vẫn cứ làm cho tôi run lên vì khiếp sợ.

Và trong lúc mà tôi nghiền ngẫm và phản ứng, thì gương mặt của cô ta lại trở nên bình tĩnh đến mức hoàn hảo, một khắc họa của một vị nữ thần, chẳng họ biểu lộ một chút sự bấn loạn nào đang khuấy động trong tôi cả. Và đôi môi dày của cô cử động.

"Đôi mắt?" Tôi thì thầm, chẳng có thiện cảm nào khi nói đôi mắt của tôi cả.

"Bao lâu lận?"

"Nó sẽ tốt hơn bình thường vài tháng đấy em yêu". Edward nhẹ nhàng nói, một giọng rất thoải mái. "Máu của động vật nhạt màu hơn máu của con người. Chúng sẽ chuyển từ màu hổ phách sang màu vàng".

Đôi mắt tôi sẽ sáng chói như cái màu lửa đỏ xấu xa ấy trong vài tháng ư?

"Vài tháng á?", Giọng tôi cao hơn, thật nặng nề. Trong gương, đôi mày hoàn hảo nhướn lên ngờ vực trên đôi mắt bừng lên một màu đỏ thẫm - sáng hơn trước kia rất nhiều.

Jasper tiến lên trước một bước, báo động cho tôi một mối lo đột ngột xảy đến. Anh biết ma-cà-rông mới rất khỏe; có phải những cảm xúc ấy đã linh cảm rằng tôi sẽ gây ra sự sai sót nào đó không?

Không có ai trả lời câu hỏi của tôi cả. Tôi phóng tầm nhìn về phía Edward và Alice. Đôi mắt của cả hai người họ hơi mất tập trung - phản ứng với sự lo lắng của Jasper. Lắng nghe nguyên nhân của nó, nhìn vào tương lai trước

mắt.

Tôi trút một hơi thở sâu và vô nghĩa.

"Không, em ổn mà", Tôi hứa với họ. Tôi đảo mắt về phía người lạ kia trong gương và quay lại. "Chỉ là-có quá nhiều thứ mới mẻ mà em phải đón nhận". Jasper chau mày, làm nổi bật hơn hai vết sẹo ở bên mắt trái của anh.

"Anh không biết nữa", Edward rì rầm.

Người phụ nữ trong gương lại cau mày. "Em có bỏ lỡ câu hỏi nào sao?"

Edward cười toe. "Jasper ngạc nhiên là sao em lại làm được điều đó".

"Làm được gì cơ?"

"Điều khiến những xúc cảm của em đó, Bella", Jasper trả lời. " Anh chưa từng thấy một tân ma-cà-rông nào làm được như vậy cả - ngăn cản cảm xúc theo cách đó. Em đã suy sụp, nhưng khi em nhận ra em làm liên lụy đến bọn anh, em lại kiềm chế, lấy lại sức lực còn hơn cả chính bản thân em. Anh đã được chuẩn bị để giúp em, nhưng em đã không cần đến nó".

"Điều đó là sai sao?" Tôi hỏi. Cả cơ thể tôi như đông cứng lại, chờ đợi lời phán quyết của anh.

"Không", anh nói, nhưng giọng anh có vẻ không chắc chắn lắm.

Edward vuốt ve cánh tay tôi, làm tôi như muốn tan chảy. "Rất ấn tượng đấy, Bella, nhưng bọn anh không hiểu. Bọn anh không biết là có thể giữ nó được bao lâu".

Tôi nhận ra từng phần của giây. Tôi sẽ cắn bất kì lúc nào? Tôi sẽ trở thành một con quái vật à?

Tôi không thể cảm nhận được rằng nó đang đến-Có lẽ chẳng có cách nào để đoán trước được điều này.

"Nhưng em nghĩ gì vậy?" Alice hỏi, tay chỉ tay vào gương với một chút lòng kiên nhẫn trong lúc này đây.

"Em không chắc nữa". Tôi rào lại vì không muốn mình phải thú nhận rằng tôi đã thực sự hoảng sợ.

Tôi nhìn chòng chọc vào người phụ nữ với đôi mắt khiếp khùng, tìm kiếm những phần của tôi. Có cái gì ở đó trên đôi môi như được đẻo gọt của cô - nếu như bạn nhìn sâu vào vẻ đẹp đến choáng váng của cô ta, thì sự thật là môi trên của cô ta hơi mất cân bằng, dày dặn hơn so với bên dưới. Tôi tìm kiếm trong số những người thân quen này một vài khe hở để làm cho tôi cảm thấy khá hơn được phần nào. Có vẻ như là phần còn lại của tôi cũng ở trong đó.

Tôi thử giơ tay lên, và bước đến người phụ nữ bản sao trong gương, cũng chạm vào mặt cô ta. Đôi mắt màu đỏ thẫm của cô nhìn tôi một cách thận trọng.

Edward thở dài.

Tôi quay lưng lại về phía cô ta và nhìn anh, nhướn một bên mày.

"Anh thất vọng sao?" tôi hỏi, giọng nói điềm tĩnh của tôi ngân vang.

Anh cười. "Đúng vậy", anh thú nhận.

Tôi cảm thấy cực shock qua bộ mặt điềm tĩnh của mình, theo ngay sau đó là sự tổn thương.

Alice càu nhàu. Jasper ngả người về phía trước một lần nữa, đợi để tôi cắn.

Nhưng Edward đã phớt lờ họ và choàng cánh tay anh qua thân hình như vừa mới đông cứng lại của tôi thật chặt, đặt đôi môi anh lên má tôi. "Anh thỉnh thoảng cũng hy vọng rằng mình sẽ có thể đọc được suy nghĩ của em, rằng nó giờ đây là của riêng anh rồi", anh rì rào. "Và anh ở đây, gần như là tuyệt vọng, kinh ngạc với những gì có thể xảy ra trong đầu em".

Tôi thấy khá hơn một chút.

"Ồ vâng", tôi nhẹ nhàng nói, với chút yên lòng vì những suy nghĩ của tôi vẫn của riêng tôi. "Em cá là não em sẽ không làm việc được chính xác nữa. Ít nhất thì em cũng dễ thương đấy chứ".

Mời chuyện trở nên dễ dàng hơn khi cười đùa với anh để giảng hòa, để nghĩ một cách thẳng thắn. Để là chính mình.

Edward gầm gừ trong tai tôi. "Bella, em chưa bao giờ chỉ đơn thuần là dễ thương cả."

Rồi anh quay mặt ra xa, thở dài. "Được rồi, được rồi", có lẽ anh nói với ai đó.

"Gì vậy?" tôi hỏi.

"Em đang làm Jasper bực mình hơn được một lúc rồi đấy. Anh ấy có lẽ sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi em đã đi sẵn".

Tôi nhìn qua vẻ mặt lo lắng của Jasper và gật đầu. Tôi chẳng muốn tấn công ở đây đâu, nếu điều đó có tới đi chẳng nữa. Được bao quanh bởi những cái cây còn tốt hơn là bị bao quanh bởi những người trong gia đình.

"Được rồi. Đi sẵn nào", tôi đồng ý, dây thần kinh của con khát làm da dầy tôi run lên. Tôi gỡ cánh tay Edward ra khỏi người, chỉ giữ lại một trong hai bàn tay của anh, và quay lưng lại với người phụ nữ xa lạ trong gương kia.

Hùng đông

Chương 21

Chuyến đi săn đầu tiên.

"Cửa sổ?". Tôi hỏi, nhìn chằm chằm xuống hai tầng lầu.

Bình thường, tôi không bao giờ thật sự sợ độ cao, nhưng việc thấy rõ ràng tất cả các chi tiết khiến cho viễn cảnh sắp tới trở nên kém hấp dẫn. Các góc

cạnh của những hòn đá sắc nhọn hơn tôi tưởng.

Edward mỉm cười. "Đó là lối ra tiện lợi nhất. Nếu em sợ, anh có thể đỡ em".

"Chúng ta đều đã bắt tử và anh sợ mất thời gian đi tới cửa sau?"

Anh khẽ cau mày. "Renesmee và Jacob đang ở dưới nhà-"

"Oh".

Phải rồi. Bây giờ tôi là một con quái vật. Tôi phải tránh xa những mùi hương có thể đánh thức bản ngã của tôi. Đặc biệt là mùi hương từ những người thân yêu của tôi. Kể cả người tôi chưa thực sự biết.

"Liệu Renesmee- có ở- với Jacob ở đó?". Tôi thì thầm. Tôi chợt nhận ra nhịp tim mà tôi nghe được từ phía dưới chắc hẳn là của Jacob. Tôi lắng nghe thêm lần nữa, nhưng tôi chỉ nghe được một nhịp đập đều đặn. "Cậu ấy không thích con bé cho lắm".

Edward mím chặt môi lại một cách kì cục. "Tin anh đi, con bé rất an toàn.

Anh biết chính xác điều Jacob nghĩ mà".

"Dĩ nhiên rồi", Tôi lẩm bầm, và lại nhìn xuống đất.

"Em do dự à?". Anh thách thức.

"Một chút thôi. Em không biết làm sao mà-"

Và tôi nhận thức rất rõ rằng gia đình tôi đang ở phía sau, im lặng quan sát.

Emmett cười khùng khục trong hơi thở. Chỉ cần một sai lầm của tôi, thì anh ấy sẽ cười lăn lộn trên sàn nhà. Và những câu chuyện đùa về ma cà rồng vụng về duy nhất trên thế giới sẽ bắt đầu-

Chắc chắn là Alice đã mặc bộ quần áo này cho tôi, khi tôi đang mê man trong cơn thiêu đốt và không ý thức được chuyện gì diễn ra, một bộ trang phục mà tôi sẽ không chọn cho một cuộc đua ngựa hay một chuyến đi săn. Một cái váy lụa xanh bó sát một cục đá? Chị ấy nghĩ tôi sẽ cần nó cho cái gì? Một bữa tiệc rượu sau đó chắc?

"Xem anh làm đây", Edward nói. Và sau đó, thật tự nhiên, anh bước ra khỏi khung cửa sổ cao đang mở và rơi xuống.

Tôi theo dõi cẩn thận, phân tích nơi mà Edward khụy gối xuống tiếp đất.

Anh đáp xuống tạo nên một tiếng động nhỏ - một tiếng ạch như tiếng của một cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, hay một cuốn sách đặt nhẹ lên bàn.

Nó không có vẻ gì là khó khăn cả.

Tôi nghiêng rặng lại để tập trung, cố gắng bắt chước bước đi tự nhiên của anh vào không khí.

Ha! Mặt đất có vẻ như đang di chuyển chậm chạp về phía tôi, đến mức sẽ không có chuyện gì khi tôi đáp xuống - Alice mang giày gì cho tôi đây?

Giày cao gót? Chị ấy mất trí rồi - đúng hơn là đáp đôi giày ngu ngốc của tôi chính xác đến nỗi việc tiếp đất không khác gì bước một bước trên bề mặt bằng phẳng.

Tôi tiếp đất bằng nửa trên bàn chân vì không muốn làm gãy gót chân.

Dường như tôi cũng tiếp đất nhẹ nhàng như anh. Tôi toét miệng cười với anh.

"Phải. Thật dễ dàng".

Anh mỉm cười lại với tôi. "Bella?"

"Gì anh?"

"Hết sức duyên dáng - ngay cả với ma cà rồng".

Tôi cân nhắc trong giây lát, rồi cười rạo rỡ. Nếu anh ấy vừa nói như vậy thì Emmett đã phải cười phá lên. Không thể nhận thấy sự hóm hỉnh trong lời nhận xét của anh, nên đó chắc chắn là sự thật. Đây là lần đầu tiên trong cả cuộc đời tôi, có ai đó dùng từ duyên dáng cho tôi. Dù sao thì đó cũng là sự thật.

"Cám ơn anh", Tôi nói với anh.

Và tôi tháo đôi giày satin màu bạc ra từng chiếc, ném chúng trở lại ô cửa sổ mở. Có lẽ tôi hơi mạnh tay, nhưng tôi nghe có tiếng ai đó bắt lấy chúng trước khi chúng làm hỏng tấm panô.

Alice càu nhàu, "Khả năng thưởng thức thời trang của cô ấy không được cải thiện như khả năng thăng bằng".

Edward nắm lấy tay tôi - tôi ngạc nhiên về sự mượt mà cùng nhiệt độ dễ chịu nơi làn da anh - và lao qua sân sau, đi tới bờ sông. Tôi dễ dàng đi cùng với anh.

Mùi thứ có vẻ rất đơn giản.

"Chúng ta đi bơi à?". Tôi hỏi anh khi chung tôi dừng lại bên dòng sông.

"Và phá hỏng bộ trang phục xinh xắn của em à? Không. Chúng ta nhảy thôi".

Tôi mím môi, cân nhắc. Dòng sông rộng khoảng 50 yard.

"Anh trước đi", tôi nói.

Anh chạm vào má tôi, lùi nhanh hai bước và chạy trở lại, phóng khỏi một hòn đá phẳng vững chãi trên bờ sông. Tôi chăm chú vào chuyển động vọt qua khi anh nhảy qua mặt nước, cuối cùng anh lộn

một vòng trước khi biến mất sau những thân cây to ở bên kia sông.

"Phô trương quá", tôi lẩm bẩm, và nghe thấy tiếng cười vô hình của anh.

Tôi lùi lại năm bước để đề phòng, hít vào một hơi thật sâu.

Đột nhiên, tôi lại thấy lo lắng. Tôi không sợ rơi xuống hay bị thương - Điều tôi lo lắng hơn là khu rừng sẽ bị thương.

Nó đến từ từ, nhưng bây giờ thì tôi có thể cảm nhận được - một sức mạnh thô kệch, to lớn đang rung lên trong tay chân tôi. Tôi chắc là nếu tôi muốn đào đường hầm dưới dòng sông, cào xé hay đập phá con đường xuyên thẳng qua nền đá thì cũng không mất nhiều thời gian. Những vật thể chung quanh tôi - những cái cây, bụi cây, hòn đá- căn nhà - bỗng trở nên mong manh, dễ vỡ.

Rất hi vọng là Esme không đặc biệt yêu thích bất kì loài cây nào bên kia sông, tôi bắt đầu bước đi đầu tiên và dừng lại khi bộ đồ satin bó sát rách 6 inch nơi đùi tôi. Alice!

Dường như Alice luôn đối xử với trang phục như chúng là đồ dùng một lần rồi bỏ, nên chị ấy sẽ không để tâm đến chuyện này. Tôi cúi xuống, cẩn thận nắm lấy phần viền của đường may chưa bị rách ở bên phải, sử dụng ít lực nhất có thể, tôi xé cái váy tới phía trên đùi. Sau đó tôi sửa lại phía bên kia cho phù hợp.

Tốt hơn rồi.

Tôi có thể nghe thấy tiếng cười như bị nghẹt lại ở trong nhà, và cả âm thanh ai đó nghiến răng. Tiếng cười đến từ cả trên và dưới lầu, và tôi dễ dàng nhận ra một tiếng cười khùng khục hoàn toàn khác, âm ì, khàn khàn từ tầng một. Vậy là Jacob cũng đang quan sát? Tôi không thể hình dung được điều cậu ấy đang nghĩ, hay cậu ấy vẫn đang làm gì ở đây. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh chúng tôi sum họp - nếu cậu ấy có thể tha thứ cho tôi - sẽ diễn ra trong một tương lai xa xôi, khi tôi vững vàng hơn, và thời gian đã làm lành những vết thương tôi gây ra cho trái tim cậu.

Tôi không quay lại nhìn cậu, để phòng tính khí của tôi thay đổi. Để bất cứ cảm xúc nào có ảnh hưởng lớn đến tâm trạng của tôi đều không tốt. Những nỗi sợ của Jasper cũng làm tôi bực mình. Tôi phải đi sẵn trước khi tôi giải quyết những chuyện khác. Tôi cố gắng quên đi mọi thứ khác để có thể tập trung.

"Bella?". Edward gọi từ trong rừng, giọng nói của anh đến gần hơn. "Em có muốn xem lại không?"

Nhưng tôi nhớ mọi thứ một cách hoàn hảo, dĩ nhiên, và tôi không muốn cho Emmett có lý do tìm thấy sự hài hước trong quá trình luyện tập của tôi. Đây là điều tự nhiên - nó nên là bản năng. Vì thế, tôi hít vào thật sâu và chạy tới dòng sông.

Không bị cái váy cản trở, tôi chỉ cần nhảy vọt lên một bước dài để đến được mép nước. Chỉ một giây, tuy còn nhiều thời gian - nhưng tôi di chuyển nhanh đến nỗi chỉ một bước là đủ. Thật đơn giản để đặt chân phải của tôi lên một tảng đá bằng phẳng và dùng một lực phù hợp đẩy cơ thể tôi lướt đi trong không khí. Tôi chú ý hơn để nhắm đến mục tiêu thay vì dùng hết sức lực, và tôi sai về lượng sức mạnh cần thiết - nhưng ít nhất tôi không sai về nơi nào có thể làm tôi ướt. Chiều rộng 50 yard gần như là một khoảng cách quá dễ dàng-

Nó là một thứ mới lạ, phù phiếm, kích thích, nhưng ngắn thôi. Phần còn lại của giây hẳn đang trôi qua, và tôi đã ở phía bên kia.

Tôi nghĩ rằng những cái cây ở gần sẽ là một vấn đề, nhưng chúng bất ngờ trở nên có ích. Nó là thứ đơn giản để với tới với một bàn tay chắc chắn, khi

mà tôi lại rơi xuống đất, lần này là ở sâu trong rừng, và tôi bắt được một cành cây thích hợp; tôi nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay và đáp xuống trên những đầu ngón chân, vẫn cách mặt đất 15 feet trên một cành cây vùn sam lớn.

Thật tuyệt vời.

Trên cả âm thanh ngân vang của tiếng tôi cười thích thú, tôi có thể nghe thấy Edward chạy đi tìm tôi. Bước nhảy của tôi dài gấp đôi của anh. Khi anh đến được cái cây nơi tôi đứng, đôi mắt anh mở to. Tôi nhanh nhẹn nhảy ra khỏi cành cây để đến chỗ anh, im lặng đáp xuống bằng nửa bàn chân trên.

"Tốt chứ anh?". Tôi tò mò, hơi thở tôi trở nên gấp gáp trong sự kích động.

"Rất tốt". Anh mỉm cười khích lệ, nhưng giọng nói thản nhiên của anh không khớp với vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt anh.

"Chúng ta làm lại nha?"

"Tập trung vào đi Bella - chúng ta đang đi săn".

"Phải rồi". Tôi gật đầu. "Đi săn".

"Hãy theo anh- nếu em có thể". Anh toét miệng cười, đột nhiên có vẻ khiêu khích, và bắt đầu chạy.

Anh nhanh hơn tôi. Tôi không thể hình dung được anh di chuyển đôi chân như thế nào với một tốc độ như vậy, một tốc độ vượt xa tôi. Tuy nhiên, tôi mạnh hơn, và mỗi bước chân của tôi bằng ba bước chân anh. Do đó, tôi bay với anh xuyên qua tấm mạng sinh động màu xanh bên cạnh anh, chứ không chạy theo sau.

Khi chạy, tôi không thể nhịn cười thầm về cái cảm giác đó., tiếng cười không làm tôi chậm lại hay làm xáo trộn sự tập trung của tôi.

Cuối cùng, tôi cũng hiểu tại sao Edward không bao giờ đụng phải cây khi anh chạy - một câu hỏi đã từng là bí mật đối với tôi. Đó là một cảm giác khác lạ, sự cân bằng giữa tốc độ và sự rõ ràng. Vì trong khi tôi lao như tên bắn, bên dưới và xuyên qua mê cung to lớn màu ngọc bích với một tốc độ mà lẽ ra phải biến mọi thứ chung quanh tôi thành một vệt mờ màu xanh thì tôi có thể nhìn thấy rõ ràng từng chiếc lá nhỏ nhất trên tất cả những cành cây nhỏ của những bụi cây bình thường mà tôi chạy qua.

Làn gió từ tốc độ của tôi thổi tung tóc tôi và bộ váy rách của tôi ra phía sau, và mặc dù tôi biết lẽ ra là không thể, tôi vẫn cảm thấy sự ấm áp trên da mình. Đúng ra, mặt đất rừng xù xì không nên có cảm giác êm như nhung dưới đôi bàn chân trần của tôi, và những cành cây quất vào da tôi lẽ ra không nên có cảm giác như những chiếc lông đang mon trón.

Cánh rừng sống động hơn nhiều so với những gì tôi được biết - những sinh vật nhỏ mà tôi chưa bao giờ nghĩ là sự tồn tại của chúng lại nhiều như những chiếc lá ở chung quanh tôi. Tất cả chúng đều trở nên im lặng khi chúng tôi đi qua, hơi thở của chúng nhanh hơn trong sự sợ hãi. Những con thú có phản

úng khôn ngoan với khả năng đánh hơi của chúng tôi hơn là con người. Tất nhiên, nó sẽ có tác động ngược lại với tôi.

Tôi chờ đợi cái cảm giác nghẹt thở - nhưng hơi thở tôi trở lại dễ dàng. Tôi chờ đợi các cơ bắp của tôi bùng cháy lên, nhưng sức mạnh của tôi dường như chỉ tăng khi tôi tạo được thói quen cho bước đi của tôi. Những bước nhảy nhót nhô của tôi kéo dài ra, và chẳng bao lâu sau, anh phải cố gắng bắt kịp tôi. Tôi lại cười đắc chí khi nghe thấy anh tụt lại phía sau. Đôi chân trần của tôi hiếm khi chạm đất nên bây giờ giống như tôi đang bay hơn là tôi đang chạy.

"Bella", anh gọi, lạnh lùng, chậm chạp. Tôi không nghe được cái gì nữa; anh đã ngừng lại.

Tôi thoáng nghĩ đến một cuộc nổi loạn.

Tôi thở dài, quay lại và nhẹ nhàng nhảy đến chỗ cách sau tôi vài trăm yard. Tôi nhìn anh đầy kì vọng. Anh mỉm cười, nhướn một bên mày lên. Anh quá đẹp, đến nỗi tôi chỉ biết nhìn chăm chăm.

"Em có muốn ở lại Mỹ không?". Anh hỏi một cách chậm rãi. "Hay em có kế hoạch đi tiếp tới Canada chiều nay?"

"Tốt thôi", Tôi đồng ý, ít tập trung vào những gì anh nói mà chú ý hơn đến đôi môi mấp máy đầy quyến rũ của anh khi anh nói. Thật khó khăn để không đi chệch hướng với mọi thứ trở nên mới mẻ dưới đôi mắt mới của tôi.

"Chúng ta sẵn gì đây?"

"Nai. Anh nghĩ đến một thứ gì dễ dàng cho lần đầu tiên của em-" anh kèp dài khi tôi nheo mắt lại ở chữ dễ.

Nhưng tôi sẽ không tranh cãi với anh, tôi khát quá rồi. Ngay khi tôi bắt đầu nghĩ đến cơn khát khô trong họng thì đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ. Chắc chắn là tệ hơn rồi. Miệng tôi có cảm giác như tôi đang ở Thung lũng Tử thần vào một ngày tháng sáu lúc bốn giờ chiều.

"Ở đâu?". Tôi hỏi, nôn nóng lướt mắt qua những thân cây. Bây giờ tôi chỉ chú ý đến cơn khát, dường như nó đã làm hỏng tất cả các suy nghĩ khác trong đầu tôi, lọt vào những ý nghĩ dễ chịu hơn về cuộc chạy đua, về đôi môi của Edward và ôm hôn và- cơn khát đang thiêu đốt. Tôi không thể thoát khỏi nó.

"Dừng lại một chút đã", anh nói, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi. Cơn khát khẩn cấp của tôi lùi dần trong chốc lát khi anh chạm vào tôi.

"Nhắm mắt lại đi em", anh thì thầm. Tôi nghe theo, và anh đưa tay lên mặt tôi, vuốt ve xương gò má tôi. Tôi nghe hơi thở mình dồn dập và lại đợi đôi má ửng hồng, điều sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

"Nghe này", Edward chỉ tôi "Em nghe thấy gì?"

Mời thứ, tôi có thể nói vậy; giọng nói hoàn hảo của anh, hơi thở của anh, đôi môi anh mấp máy khi anh nói, tiếng chia rĩa lông trên ngọn cây, nhịp đập

run rẩy của tim chúng, những chiếc lá phong rì rào xào xạc, tiếng lách cách yếu ớt của những con khiên đi thành hàng dài trên về cái cây gần nhất. Nhưng tôi biết anh muốn nói đến một thứ gì đó đặc trưng, nên tôi lắng nghe xa hơn ra phía ngoài, tìm kiếm một cái gì khác với những tiếng vo ve nhỏ nhỏ của sự sống chung quanh tôi. Có một khoảng không trống trải gần đây - cơn gió đi ngang qua đồng cỏ có một âm thanh khác - và một con suối nhỏ với gờ đá. Và ở đó, gần với tiếng ồn của nước, là tiếng vỗ nhẹ nhàng của mấy cái lưỡi đang liếm láp, tiếng tim đập thình thịch âm ỉ bơm máu đi. Có cảm giác như cổ họng tôi từ từ co rút lại.

"Gần dòng suối, ở phía Đông Bắc?". Tôi hỏi, mắt vẫn nhắm.

"Đúng vậy". Giọng anh có vẻ đồng tình. "Bây giờ- đợi cơn gió thổi đến một lần nữa và- em nghĩ thấy gì?"

Chủ yếu là anh - hương thơm tử đinh hương hòa cùng hương nắng và mật ong kì lạ của anh. Và còn mùi đất rất đượm của rêu và gỗ mục, nhựa cây thường xuân, hơi ẩm, mùa thơm đầy thú vị của những loài gặm nhấm nhỏ đang thu mình lại dưới gốc cây. Xa hơn nữa là mùi hương trong lành của dòng nước, bất ngờ không hề lôi cuốn mặc dù tôi đang khát. Tôi tập trung về phía dòng nước và nhận thấy một mùi thơm chắc chắn là đã đi cùng với tiếng liếm láp và tiếng tim đập dồn dập. Một mùi hương ấm áp khác, ngon lành và thơm ngào ngạt, rõ ràng hơn tất cả các mùi khác. Tuy nhiên, cũng như dòng suối, nó gần như không lôi cuốn được tôi. Tôi chun mũi.

Anh cười khúc khích. "Anh biết mà - phải từ từ làm quen thôi".

"Ba?". Tôi đoán.

"Năm. Có hai con nữa trong cánh rừng phía sau chúng".

"Bây giờ em phải làm gì?"

Giọng anh giống như anh đang cười. "Em muốn được làm gì?"

Tôi nghĩ về điều đó, vẫn nhắm mắt khi tôi lắng nghe và hít lấy hương thơm. Một cơn khát khác xâm nhập vào khả năng nhận biết của tôi, và đột nhiên, hương thơm ngào ngạt, ấm nóng đó không quá khó chịu nữa. Ít nhất nó cũng là một thứ gì nóng và ẩm ướt cho cái miệng khô ran của tôi. Tôi mở bừng mắt.

"Đừng nghĩ đến nó", anh gợi ý khi bỏ tay khỏi mặt tôi và lùi lại. "Cứ đi theo bản năng của em"

Tôi thả mình trôi theo mùi hương, nhận thức rõ ràng về chuyển động của tôi khi tôi lướt xuống con dốc đến đồng cỏ hẹp nơi có dòng suối chảy qua. Cơ thể tôi di chuyển về phía trước, tự động thu mình lại khi tôi do dự ở bờ rừng, bên cạnh những cây dương xỉ. Tôi có thể thấy một con nai đực lớn với hai tá gạc nhọn trên đầu bên bờ suối và những cái bóng lốm đốm của 4 con khác đang hướng về phía Đông, vào sâu trong rừng với bước đi nhàn nhã.

Đóng gói tại blog Tác Kè (<http://tacke.tk>)

Tôi xoáy vào mùi hương của con nai đực, nơi dòng máu chảy trên cái cổ đầy lông, nơi sức nóng mạnh mẽ nhất. Chỉ 30 yard - hai hay ba bước - giữa chúng tôi. Tôi căng người ra cho bước nhảy đầu tiên.

Nhưng khi các cơ của tôi co lại chuẩn bị thì cơn gió thay đổi, thổi mạnh hơn và đến từ phương Nam. Tôi không dừng lại để nghĩ ngợi, quăng mình ra khỏi những cái cây theo hướng vuông góc với kế hoạch ban đầu là dọa đàn nai chạy vào rừng mà đuổi theo sau một mùi thơm phưng phức mới lạ, đầy quyến rũ đến mức tôi không còn lựa chọn nào khác. Điều này là bắt buộc. Khứu giác hoàn toàn làm chủ. Tôi chỉ có một mục đích khi đuổi theo nó, chỉ biết đến cơn khát và mùi hương chắc chắn sẽ giải tỏa được nó. Cơn khát tệ hơn, đau đớn đến nỗi nó làm xáo trộn mọi suy nghĩ khác của tôi và làm tôi nhớ đến vết bỏng do nọc độc trên tĩnh mạch tôi.

Chỉ còn một thứ có thể xâm nhập vào sự tập trung của tôi, một bản năng mạnh mẽ hơn, căn bản hơn nhu cầu dập tắt ngọn lửa - là bản năng tự bảo vệ mình khỏi nguy hiểm. Bản năng tự vệ.

Tôi đột nhiên có cảm giác ai đó đi theo tôi. Sự lôi cuốn không thể cưỡng lại của mùi hương đấu tranh với sự thôi thúc được quay lại và bảo vệ chuyên đi săn của tôi. Một bong bóng âm thanh hình thành trong ngực tôi, môi tôi tự động rút lại, nhe răng ra cảnh báo. Tôi chạy chậm lại, việc cần bảo vệ bản thân chống lại khao khát được thỏa mãn cơn khát.

Và rồi tôi có thể nghe thấy người đuổi theo tôi đang tăng tốc, và phòng thủ đã thắng. Khi tôi quay người lại, cái âm thanh đang lớn dần lên đó đi qua cổ họng tôi và thoát ra ngoài.

Tiếng gầm gừ hung dữ phát ra từ chính miệng tôi và tôi không ngờ rằng nó đã đột ngột đưa tôi ra. Nó làm tôi xao động, đầu óc tôi trở nên sáng suốt trong chốc lát, sự mơ hồ vì bị cơn khát làm chủ cũng lùi dần cho dù cơn khát vẫn đang thiên đót.

Làn gió lại đổi chiều, thổi mùi hương ẩm ướt của đất và cơn mưa sắp đến ngang qua mặt tôi, hơn nữa, nó còn giải thoát tôi khỏi sự níu kéo mãnh liệt của mùi hương kia - một mùi hương thơm ngon chỉ có ở con người.

Edward đang do dự vài feet ở đằng xa, anh giơ tay lên như đang ghi chặt lấy tôi - hay đang ngăn cản tôi. Khuôn mặt anh có vẻ thân trọng và chăm chú khi tôi đông cứng người lại, kinh hoàng.

Tôi nhận ra là tôi sắp sửa tấn công anh. Với một cái giạt mạnh khó khăn, tôi kéo mình ra khỏi tư thế phòng thủ. Tôi nín thở để tập trung lại, lo ngại sức mạnh của mùi hương bốc lên từ phía Nam.

Anh có thể thấy lí trí đã trở lại trên mặt tôi, và anh bước một bước đến chỗ tôi, hạ tay xuống.

"Em phải ra khỏi đây", tôi làu bàu qua kẽ răng, sử dụng hơi thở mà tôi có. gương mặt anh sừng sốt. "Em có thể rời chỗ này không?"

Tôi không có thời gian hỏi xem anh muốn ám chỉ điều gì. Tôi biết khả năng suy nghĩ thông suốt chỉ tồn tại miễn là tôi có thể ngừng nghĩ về-

Tôi lao vào cuộc chạy một lần nữa, một cuộc đua hết tốc lực, thẳng về phía Bắc, tập trung duy nhất vào cảm giác khó chịu của việc mất đi giác quan dường như là phản ứng tốt nhất của cơ thể tôi tới việc bị thiếu không khí. Mục tiêu duy nhất của tôi là chạy thật xa, để để mùi hương phía sau tôi hoàn toàn biến mất. Không thể tìm thấy dù cho tôi có đổi ý-

Lại một lần nữa, tôi nhận thức được việc mình bị đuổi theo, nhưng lần này tôi ôn hòa hơn. Tôi chống lại bản năng để thở - để dùng mùi thơm trong không khí mà chắc rằng đó là Edward. Tôi không phải làm điều đó lâu. Tuy nhiên tôi vẫn đang chạy nhanh hơn trước đây, vụt qua như những ngôi sao chổi, xuyên qua con đường mòn thẳng nhất mà tôi có thể tìm được trong rừng. Edward bắt kịp tôi sau vài phút.

Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ mới, tôi đứng sững lại, buông lỏng chân xuống. Tôi chắc là ở đây phải an toàn, nhưng tôi vẫn nín thở để đề phòng.

Edward chạy vụt qua tôi, ngạc nhiên bởi sự đông cứng đột ngột của tôi. Anh quay lại và ở bên tôi trong giây lát. Anh đặt tay lên vai tôi và nhìn sâu vào mắt tôi, và cảm xúc chủ yếu trên mặt anh là một sự sững sốt.

"Sao em làm được điều đó?". Anh hỏi.

"Trước đây anh cũng để em đánh anh mà, đúng không?". Tôi hỏi lại, lờ đi câu hỏi của anh. Và tôi nghĩ là tôi làm rất tốt!

Khi tôi mở miệng ra, tôi có thể ném được không khí - còn tinh khiết, và không có dấu vết nào của mùi hương hấp dẫn đã dày vò cơn khát của tôi. Tôi thận trọng hít vào.

Anh nhún vai và lắc đầu, không để bị đánh lạc hướng.

"Bella, em làm điều đó bằng cách nào?"

"Chạy đi? Em nín thở"

"Nhưng sao em ngừng săn được?"

"Khi anh đến đằng sau em- Em rất xin lỗi".

"Tại sao em lại phải xin lỗi anh? Anh mới là người bất cẩn đáng sợ. Anh cho là không có ai ở xa đường mòn nhưng lẽ ra anh nên đi kiểm tra trước. Sai lầm ngu ngốc thật! Em không có gì phải xin lỗi cả.

"Nhưng em đã càu nhàu với anh". Tôi vẫn cảm thấy khó chịu khi bóng bô anh như vậy.

"Dĩ nhiên là em đã làm vậy. Điều này là lẽ dĩ nhiên. Nhưng anh không thể hiểu sao em có thể bỏ chạy được?"

"Em còn có thể làm gì khác?". Tôi hỏi. Thái độ của anh làm tôi bối rối - anh muốn chuyện gì phải xảy ra cơ chứ. "Đó có thể là người quen của em"

Anh làm tôi giật mình, và đột nhiên anh phá ra cười ngặt nghẽo, ngửa đầu ra sau và để cho âm thanh vang vọng âm ỉ cả cánh rừng.

"Tại sao anh lại cười em?"

Anh ngừng lại ngay, và thôi có thể thấy lại vẻ cảnh giác của anh.

Phải kiềm chế, tôi tự nhủ. Tôi phải xem lại tính khí của mình. Tôi giống một người sói trẻ hơn là một ma cà rồng rồi.

"Anh không cười em, Bella. Anh cười vì anh bị bất ngờ và anh bất ngờ vì anh hoàn toàn kinh ngạc".

"Tại sao?"

"Lẽ ra em không thể làm được như vậy, tất cả những việc đó. Lẽ ra em không thể hết sức là- là lý trí như vậy. Đáng lẽ em không thể đứng đây điềm tĩnh tranh cãi với anh, và hơn thế nữa, đáng lý ra em không thể chấm dứt giữa một cuộc đi săn với mùi hương con người trong không khí mới phải. Kể cả những ma cà rồng đã trưởng thành cũng gặp khó khăn với điều đó - bọn anh luôn phải cẩn thận ở chỗ sẵn để không đặt chúng ta vào con đường của sự căm dỗ. Bella, em hành động như thể em là một ma cà rồng có tuổi đời nhiều thập kỷ chứ không phải chỉ mới mấy ngày tuổi".

"Oh". Nhưng tôi đã biết rằng nó sẽ khó khăn. Vì vậy mà tôi cực kì đề phòng. Tôi đã nghĩ là nó khó khăn.

Anh đặt tay lên mặt tôi lần nữa, và đôi mắt anh đầy vẻ kinh ngạc. "Ước gì anh có thể đọc được suy nghĩ của em, chỉ lần này thôi".

Một cảm xúc mãnh liệt. Tôi chỉ chuẩn bị cho cơn khát, chứ đâu phải điều này. Tôi chắc nó sẽ không giống khi anh chạm vào tôi. Thành thật mà nói, nó không giống.

Nó mạnh mẽ hơn.

Tôi vói tay lên, lần theo những đường nét trên mặt anh, những ngón tay tôi nắn nắn trên đôi môi anh.

"Em nghĩ là em sẽ không cảm thấy giống như vậy trong một thời gian dài?". Tôi lưỡng lự hỏi. "Nhưng em vẫn muốn anh".

Anh nháy mắt, sừng sốt.

"Làm sao mà em có thể tập trung để làm điều đó? Không phải em khát đến mức không thể chịu nổi sao?"

Dĩ nhiên là tôi đang khát, và thấy rằng anh lại khơi dậy cơn khát trong tôi- Tôi cố gắng chịu đựng rồi thở dài, nhắm mắt lại để tập trung. Tôi để các giác quan mở rộng quanh

tôi, lần này hết sức căng thẳng, đề phòng sự tấn công dữ dội khác của mùi thơm ngon lành bị cấm.

Edward buông tay xuống, lại còn nín thở trong khi tôi lắng nghe xa hơn và xa hơn vào mảng xanh của cuộc sống, lọc qua những mùi hương và âm thanh để tìm một thứ hoàn toàn không khước từ cơn khát của tôi. Có một gợi ý từ một cái gì đó khác, một dấu vết mờ nhạt từ hướng đông-

Tôi mở bừng mắt, nhưng vẫn tập trung vào cảm giác rõ ràng hơn khi to quay

người, im lặng lao về phía đông. Gần như ngay lập tức, mặt đất nghiêng đi, dốc hơn lên, và tôi chạy vào thế săn mồi, gần mặt đất, giữ lấy những cái cây nếu nó thoải mái hơn. Tôi cảm nhận được Edward đi cùng tôi nhiều hơn là tôi nghe thấy anh, anh im lặng theo sau suốt khu rừng và để tôi dẫn đường. Cây cối thưa thớt dần khi chúng tôi leo lên cao hơn, mùi hắc ín và nhựa cây càng nồng hơn, cũng như mùi hương mà tôi đang theo - một hương thơm âm áp, mạnh mẽ hơn mùi của nai và cũng lôi cuốn hơn. Thêm vài giây nữa và tôi có thể nghe thấy bước đi nhẹ nhàng, im lặng của mấy bàn chân to lớn, khôn khéo hơn nhiều so với tiếng gõ móng guộc còm cộp. Tiếng động đó lớn dần lên - trên những cành cây hơn là trên mặt đất. Tôi cũng tự động lao lên những cành cây, chiếm một vị trí có chiến lược cao hơn, giữa thân cây linh sam cao ngất.

Tiếng thỉnh thích yếu ớt của những bàn chân đầy móng vuốt vẫn tiếp tục lên lút bên dưới tôi; hương thơm đậm đà đó ở rất gần. Mắt tôi xác định chính xác chuyển động đi cùng với âm thanh đó, và tôi thấy phần da màu hung của một con mèo lớn lẩn trong cành lá rộng của cây vân sam, ngay dưới chỗ tôi về bên phải. Nó lớn - cũng phải gấp bốn lần trọng lượng của tôi. Đôi mắt nó miệt mài dõi theo mặt đất bên dưới; con mèo cũng đang đi săn. Tôi bắt được mùi của một thứ gì đó nhỏ hơn, ngọt dịu kế bên mùi thơm của con mồi của tôi, co rúm lại trong bụi cây bên dưới. Cái đuôi con sư tử co lại khi nó chuẩn bị nhảy lên.

Với một bước nhảy nhẹ, tôi bay qua không khí và đáp xuống nhánh cây của con sư tử. Nó cảm nhận được rung động của thanh gỗ và quay lại, giật mình gào lên, thách thức. Nó cào vào khoảng trống giữa hai chúng tôi, mắt nó sáng lên giận dữ. Gần như loạn trí vì cơn khát, tôi lờ đi những cái răng nanh nhe ra, những móng vuốt quắp lại và phóng người đến chỗ nó, vật cả hai xuống đất.

Nó không giống một trận đấu.

Những cái vuốt co lại như những ngón tay ve vuốt thay cho những ảnh hưởng mà nó gây ra cho da tôi. Hàm răng của nó không thể tìm được chỗ bám vào vai hay hông tôi. Trọng lượng của nó không là gì cả. Hàm răng tôi tìm chính xác vào cổ họng con sư tử, và bản năng sinh tồn của con thú yếu ớt một cách đáng thương, tương phản với sức mạnh của tôi. Hai hàm tôi dễ dàng bao bọc khắp vị trí sức nóng tập trung tuôn ra.

Nó dễ như cắn vào bơ vậy. Những cái răng của tôi là những con dao cạo bằng thép; chúng xuyên qua bộ lông và lớp mỡ cũng như những sợi gân như những thứ ấy không hề tồn tại.

Mùi vị không ổn, nhưng dòng máu nóng và ẩm ướt đã làm dịu đi cơn khát khó chịu, không ổn định khi tôi uống vôi vàng và hăng hái. Sức chống cự của con sư tử càng lúc càng yếu, những tiếng rên của nó bị tiếng ùng ục át

đi. Hơi nóng của máu tỏa ra khắp người tôi, sưởi ấm đến từng đầu ngón tay ngón chân tôi.

Con sư tử đã chết trước khi tôi uống xong. Con khát lại cháy bỏng khi tôi uống cạn, và tôi đẩy cái xác nó ra khỏi người tôi với một sự chán ghét. Làm sao mà tôi vẫn khát sau toàn bộ số máu đó?

Tôi vận thẳng người lại với một chuyển động nhanh. Đứng lên, tôi nhận ra mình có vẻ hơi dơ dáy. Tôi lau mặt bằng mặt sau cánh tay và cố gắng sửa lại trang phục. Những cái móng vuốt không có tác dụng gì với làn da tôi thì lại thành công hơn với bộ đồ satin mỏng.

"Hmm", Edward nói. Tôi nhìn lên và thấy anh đang thoải mái dựa vào thân cây, nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng.

"Em cho là em có thể làm tốt hơn". Người tôi đầy bùn, tóc tôi rối tung, quần áo tôi vấy máu, rách rưới. Edward không về nhà từ những chuyến đi săn mà trông như thế này.

"Em làm hoàn toàn tốt", anh cam đoan với tôi. "Chỉ là- chỉ đứng xem mà không làm gì thật là khó"

Tôi nhướn mày lên, bối rối.

"Nó trái với ý muốn của anh", anh giải thích, "để em vật lộn với con sư tử. Anh lo lắng suốt thời gian đó".

"Ngốc quá".

"Anh biết. Thói quen cũ khó bỏ mà. Nhưng anh thích một số cải tiến ở bộ váy của em".

Nếu tôi còn có thể đỏ mặt thì hẳn là hai má tôi đã ửng hồng lên rồi. Tôi đổi đề tài.

"Tại sao em vẫn khát?"

"Vì em còn trẻ".

Tôi thở dài. "Và em không cho là còn con sư tử núi nào ở gần đây".

"Mặc dù vậy, vẫn còn nhiều hươu, nai lắm".

Tôi nhăn mặt. "Chúng có mùi không ngon bằng".

"Động vật ăn cỏ. Các loài ăn thịt có mùi vị giống con người hơn", anh giải thích.

"Không giống nhiều lắm", tôi phản đối, cố không nhớ lại.

"Chúng ra có thể quay lại", anh nói một cách nghiêm trang, nhưng vẻ trêu chọc ánh lên trong mắt anh.

"Dù là ai ở ngoài đó, nếu họ là đàn ông, có thể họ cũng không chú ý đến cái chết nếu em làm chuyện đó", cái nhìn chằm chằm của anh lại lướt qua bộ đồ bị tàn phá của tôi lần nữa. "Thật ra họ sẽ nghĩ rằng họ đã chết và lên thiên đường ngay khi họ thấy em".

Tôi đảo mắt và khịt mũi.

"Đi săn mấy con vật ăn cỏ hôi hám đó thôi".

Chúng tôi tìm thấy một đàn hươu nai khi chúng tôi chạy về nhà. Lần này anh sẵn với tôi, bây giờ tôi đã hiểu rõ. Tôi hạ một con nai đực lớn xuống, tạo ra một đồng lộn xộn không kém gì lúc tôi hạ con sư tử. Anh đã dùng xong hai con trước khi tôi xong con đầu tiên và không hề làm rối tóc, không có vết gì trên chiếc áo sơ mi trắng của anh. Chúng tôi sẵn đuổi một đàn đang kinh hãi chạy tán loạn, nhưng thay vì uống tiếp, lần này tôi cẩn thận quan sát xem làm cách nào mà anh sẵn gọn gàng sạch sẽ đến vậy.

Suốt thời gian qua tôi đã từng ước rằng Edward không phải để tôi lại khi anh đi săn, tôi đã âm thầm tô vẽ cho buổi đi săn. Vì tôi đoán chắc rằng nhìn thấy nó sẽ rất đáng sợ. Kinh tởm. Rằng nhìn thấy anh sẵn cuối cùng sẽ làm anh trông giống ma cà rồng trong mắt tôi.

Đĩ nhiên, nó khác hẳn từ góc nhìn khi tôi cũng là ma cà rồng, thế nhưng, tôi nghi ngờ là ngay cả đôi mắt con người của tôi cũng có thể đã bỏ qua vẻ đẹp ở đây.

Nhưng quan sát Edward sẵn là một trải nghiệm đầy ham muốn một cách đáng ngạc nhiên. Bước nhảy của anh đều đặn như con rắn uốn lượn, bàn tay anh quá cẩn thận, quá khỏe mạnh và hoàn toàn không tránh được; đôi môi đầy đặn của anh thật hoàn hảo khi chúng duyên dáng tách ra bên ngoài hàm răng trắng lấp lóa. Anh thật tuyệt vời. Tôi cảm nhận được một cú nhảy vọt lên vì tự hào và khao khát. Anh là của tôi. Bây giờ thì không gì có thể chia rẽ anh với tôi. Tôi quá mạnh để bị tổn thương từ phía anh.

Anh quay lại chỗ tôi và nhìn chăm chăm một cách tò mò và vẻ hả hê của tôi. "Em không khát nữa à?". Anh hỏi.

Tôi gật đầu. "Anh làm em bối rối. Anh giỏi hơn em nhiều".

"Nhiều thế kỉ luyện tập", anh cười. Đôi mắt anh bây giờ là một màu mật ong vàng óng đẹp đẽ.

"Chỉ một thôi", tôi sửa lại.

Anh cười. "Hôm nay em xong rồi à? Hay em vẫn muốn tiếp tục?"

"Em nghĩ là xong rồi", tôi cảm thấy no nê, thậm chí có hơi say say. Tôi không chắc cơ thể tôi có thể chứa thêm bao nhiêu máu nữa. Con khát của tôi chỉ tạm lắng xuống. Nhưng tôi biết cơn khát chỉ là một phần không thể tránh khỏi của cuộc sống này.

Và nó thật xứng đáng.

Tôi đã kiểm soát được mình. Có lẽ cảm giác về sự an toàn là sai, nhưng tôi thật sự cảm thấy ổn khi không giết bất cứ ai hôm nay. Nếu tôi có thể cưỡng lại một con người hoàn toàn lạ lẫm, có phải tôi sẽ có thể đối xử với một người sói và đưa trẻ lai ma cà rồng mà tôi yêu?

"Em muốn gặp Renesmee", tôi nói. Bây giờ cơn khát của tôi đã bị chế ngự (nếu không có gì ở gần phá bỏ nó), thật khó để quên đi mối lo lắng của tôi. Tôi muốn làm quen với một người lạ mặt là con gái của tôi và làm hòa với

một sinh vật tôi yêu từ ba ngày trước. Thật kì lạ và trái lẽ thường khi mà con bé không ở trong lòng tôi. Đột nhiên tôi thấy trống rỗng và lo lắng.

Anh đưa tay ra cho tôi. Tôi bám vào và thấy làn da anh ấm hơn trước. Má anh khẽ rung động, quàng thâm dưới mắt anh hầu như biến mất.

Tôi không thể cưỡng lại việc vuốt ve khuôn mặt anh một lần nữa. Và một lần nữa.

Tôi gần như quên rằng tôi đang đợi một câu trả lời cho yêu cầu của tôi khi tôi nhìn sâu vào đôi mắt vàng óng lấp loáng của anh.

Nó gần giống như lúc tôi ngoảnh đi khỏi mùi máu người, nhưng bằng cách nào đó, tôi cẩn thận giữ lại nhu cầu của mình vững chắc trong đầu khi tôi nhón chân lên và vòng tay qua người anh. Nhẹ nhàng.

Anh không quá do dự trong những hành động của mình; đôi tay anh khóa lại quanh eo tôi và kéo tôi gần sát anh. Đôi môi anh nghiền nát môi tôi, nhưng tôi lại thấy đầy đam mê. Môi tôi không còn tự định hình được nữa, môi chúng tôi giữ chặt lấy nhau.

Như trước đây, như thể sự đụng chạm của làn da, đôi môi, đôi bàn tay anh xuyên thẳng qua làn da mượt mà, cứng như đá của tôi và vào tận trong xương tủy. Tới ngay trung tâm cơ thể tôi. Tôi đã không tưởng tượng rằng tôi có thể yêu anh hơn nữa.

Khả năng cũ của tôi không thể theo đuổi tình yêu quá mãnh liệt này. Trái tim ngày trước của tôi không đủ mạnh để chịu đựng nó.

Có lẽ đây là phần mà tôi giữ lại và được tăng cường mạnh mẽ hơn trong cuộc sống mới của tôi. Như lòng nhân ái của Carlisle và sự tận tâm của Esme. Có thể tôi không bao giờ làm được những điều thú vị hay đặc biệt như Edward, Alice hay Jasper làm. Có thể tôi chỉ yêu Edward hơn bất kì ai trong lịch sử thế giới từng yêu ai khác.

Tôi có thể sống như thế.

Tôi nhớ nhiều phần của điều đó - xoắn mấy ngón tay tôi trong mái tóc anh, lần theo những đường nét trên ngực anh - nhưng những phần khác thì quá mới. Anh rất mới mẻ. Đây là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt khi Edward hôn tôi thật bạo dạn và mạnh mẽ. Tôi đáp lại xúc cảm mãnh liệt đó, và đột nhiên chúng tôi ngã xuống.

"Oops", tôi nói, và anh bật cười bên dưới tôi. "Anh không có ý như vậy. Em không sao chứ?"

Anh vuốt ve mặt tôi. "Hơi khá hơn là ổn". Và một vẻ bối rối hiện lên trên mặt anh.

"Renesmee?". Anh ngập ngừng hỏi, cố gắng xác định điều tôi muốn nhất bây giờ. Một câu hỏi rất khó trả lời, bởi vì tôi muốn quá nhiều thứ cùng một lúc.

Tôi có thể nói rằng anh không chống đối việc trì hoãn chuyến trở về của

chúng tôi, và thật khó để nghĩ nhiều về nó khi mà làn da của anh ở phía trên tôi - cái váy chẳng còn bao nhiêu cả. Nhưng ký ức của tôi về Renesmee, trước và sau khi con bé sinh ra, đang dần trở nên mờ ảo với tôi. Dần không có thực. Tất cả những ký ức của tôi về con bé là ký ức của con người; một sự thoáng qua giả tạo bám dính lấy họ. Không có gì có vẻ thật khi tôi không nhìn với đôi mắt này, chạm bằng đôi bàn tay này. Mỗi phút, tính xác thực của con người xa lạ bé nhỏ ấy lại lẩn đi xa hơn. "Renesmee", tôi đồng ý, buồn bã, và tôi lao đi, kéo anh theo với tôi.

Hùng đông

Chương 22

Hứa Hẹn.

Nhĩ về Renesmee đem con bé tới ngay vị trí chính giữa trong tâm trí đầy lạ lùng, mới mẻ và đầy khoảng trống nhưng lại dễ dàng bị phân tâm của tôi. Có quá nhiều thắc mắc.

"Kể với em về con bé đi", tôi cố nài khi anh nắm tay tôi. Kể cả việc nắm tay này cũng khó làm chậm chúng tôi lại.

"Con bé không giống bất cứ thứ gì khác trên đời này", anh nói với tôi, và âm điệu như đang ca ngợi thần thánh một lần nữa lại ở trong giọng của anh.

Tôi cảm thấy một sự đau nhói vì ganh tị vì người xa lạ này. Anh ấy biết con bé còn tôi thì không. Thật không công bằng.

"Con bé giống anh nhiều không? Nó giống em bao nhiêu? Hay phải nói là giống hình dạng trước đây của em".

"Trông có vẻ như phân chia bằng nhau".

"Con bé có máu nóng", tôi nhớ lại.

"Phải. Con bé có tim đập nữa, tuy rằng nó đập nhanh hơn một chút so với người bình thường. Nhiệt độ cơ thể thì cũng nóng hơn người bình thường một chút. Và con bé ngủ được".

"Thật không?"

"Khá tốt cho trẻ sơ sinh. Ba mẹ duy nhất trên thế giới này không cần ngủ, và con của chúng ta thì đã ngủ suốt đêm". Anh ấy cười khúc khích.

Tôi thích cái cách mà anh nói con của chúng ta. Những chữ đó khiến con bé trở nên thật hơn.

"Con bé có màu mắt chính xác như của em - cuối cùng thì đôi mắt đó cũng đã không bị mất". Anh mỉm cười với tôi. "Nó rất đẹp".

"Còn về phần ma cà rồng?". Tôi hỏi.

"Da con bé trông có vẻ không thể xuyên qua được như da chúng ta. Không phải là không có ai nghĩ tới kiểm tra chuyện đó".

Tôi chớp mắt với anh, hơi bị sốc.

"Dĩ nhiên là không ai làm như vậy đâu", anh trấn an tôi. "Việc ăn uống của con bé... ừm, con bé thích uống máu hơn. Carlisle tiếp tục cố gắng để thuyết phục nó uống thêm sữa bột nữa nhưng nó không thấy ngon miệng lắm với mấy thứ ấy. Không thể trách nó được - cho dù mấy thứ đó là thức ăn cho con người đi nữa thì nó cũng thật khó ngửi".

Tôi há hốc miệng ngạc nhiên với anh ấy. Anh ấy nói như là họ đã đôi thoại với nhau vậy. "Thuyết phục con bé?"

"Con bé rất thông minh, thật sừng sốt như vậy đó, và đang tiến bộ với một tốc độ chóng mặt. Mặc dù nó vẫn chưa nói được nhưng con bé giao tiếp khá hiệu quả".

"Chưa. Nói. Được".

Anh chậm tốc độ chạy của chúng tôi lại, để cho tôi tiếp nhận được chuyện này.

Ý anh là sao, con bé giao tiếp khá hiệu quả à?". Tôi thắc mắc.

"Anh nghĩ sẽ dễ dàng hơn cho em nếu em... Tự mình nhìn thấy. Thật khó mà diễn tả".

Tôi nghĩ ngợi về điều đó. Tôi biết rằng có rất nhiều thứ tôi cần phải tự mình nhìn trước khi nó sẽ trở nên thật. Tôi không chắc là tôi đã sẵn sàng tới đâu rồi nên tôi đổi đề tài.

"Tại sao Jacob vẫn còn ở lại đây?". Tôi hỏi. "Làm sao cậu ta có thể chịu nổi? Cậu ta làm vậy để làm gì?". Cái giọng như tiếng chuông của tôi rung một chút. "Tại sao cậu ta lại phải khổ sở hơn thế?"

"Jacob không có khổ sở", anh trả lời bằng một giọng hơi lạ. "Tuy là anh rất sẵn lòng để thay đổi tình trạng của cậu ta", Edward nói qua kẽ răng.

"Edward!" tôi rít lên, kéo mạnh anh ngừng lại (và cảm thấy một chút rợn rùng vì tự mãn rằng bây giờ tôi đã có thể làm được chuyện đó). "Sao anh có thể nói vậy được chứ? Jacob đã hy sinh mọi thứ để bảo vệ chúng ta! Với những chuyện mà em đã bắt cậu ta trải qua!". Tôi co rúm lại với những ký ức mờ nhạt của sự hổ thẹn và tội lỗi. Lúc này tôi mới thấy khó hiểu là tại sao tôi lại cần đến cậu ta nhiều như vậy vào lúc đó. Sự trống rỗng khi không có cậu ta ở gần đã biến mất; chắc đó là do sự yếu đuối của con người.

"Em sẽ hiểu chính xác tại sao anh lại có thể nói như vậy", Edward làm bậm.

"Anh đã hứa với cậu ta là để cậu ta tự giải thích với em nhưng anh hoài nghi là em sẽ nghĩ khác hơn anh bao nhiêu. Dĩ nhiên, anh vẫn thường đoán sai về những ý nghĩ của em mà phải không?". Anh ấy mím môi lại và nhìn tôi.

"Giải thích chuyện gì vậy?"

Edward lắc đầu. "Anh đã hứa rồi. Mặc dù anh không biết là anh có còn thật

sự nợ cậu ta thứ gì không nữa-". Anh nghiêng chặt răng vào nhau.

"Edward, em không hiểu gì cả". Tâm trạng thất vọng và phần nộ tràn đầy tâm trí tôi.

Anh vuốt má tôi và mỉm cười nhẹ nhàng khi gương mặt tôi đã phản ứng dịu lại, khao khát đã tạm thời lấn át sự khó chịu. "Nó khó khăn hơn là em nói, anh biết. Anh nhớ mà".

"Em không thích cảm giác mơ hồ".

"Anh biết. Thế nên mình về nhà đi, để em có thể tự mình thấy nó". Mắt của anh quét qua phần còn lại của cái đầm của tôi khi anh nói về nhà, và anh nhăn nhó. "Hừm". Sau khi suy nghĩ tích tắc, anh cởi cái áo sơ mi trắng của mình và giơ ra cho tôi xỏ tay vào.

"Tê vậy à?".

Anh ấy cười ranh mãnh.

Tôi xỏ tay vào áo và cài nút nhanh phủ qua thân trên đã bị rách toả của mình. Dĩ nhiên, điều đó đã làm cho anh ấy cười trần và thật khó có thể mà không bị phân tâm được.

"Em sẽ đua với anh", tôi nói, và cảnh giác, "lần này không bỏ cuộc giữa chừng nhé!"

Anh buông tay tôi ra và cười nhăn mặt. "Em ra hiệu đi..".

Tim đường về ngôi nhà mới của tôi thì đơn giản hơn rất nhiều việc đi xuống đường về nhà cũ của Charlie. Mùi hương để lại một dấu vết rất dễ và rõ ràng để đi theo, cho dù tôi có chạy nhanh đến cách mấy.

Edward đã chạy trước tôi cho đến lúc chúng tôi chạy tới dòng sông. Tôi chớp lấy cơ hội và bật lên trước thật sớm, cố gắng dùng những sức mạnh dư thừa của mình để thắng.

"Ha!" tôi đắc chí khi tôi nghe tiếng chân tôi chạm vào bãi cỏ trước.

Đang lắng nghe tiếng chạm đất của anh thì tôi bỗng nghe được tiếng gì đó mà tôi đã không nghĩ tới. Tiếng gì đó rất lớn và rất gần. Một tiếng tim đập. Edward cùng lúc đó đã đứng bên cạnh tôi, hai tay anh đang kẹp chặt đôi tay tôi lại.

"Em đừng thở", anh cảnh giác tôi một cách khẩn thiết.

Tôi cố gắng không hoảng loạn khi tôi nín thở lại. Đôi mắt tôi là thứ duy nhất đang chuyển động, theo bản năng đang đảo dáo tìm nơi phát ra âm thanh đó. Jacob đứng ngay đường thẳng nơi cánh rừng rạp gianh với bãi cỏ của gia đình Cullens, hai tay đang khoanh trước ngực, ngón tay siết chặt lại. Có hai cái bóng mờ không hiện rõ nguyên hình trong khu rừng sau lưng cậu ấy, giờ thì tôi còn nghe được hai tiếng tim đập lớn hơn, và một tiếng động nhỏ của cành cây bị dẫm nát dưới những cái móng vuốt to và sắc nhọn.

"Cận thận đấy Jacob", Edward nói. Một tiếng gầm gừ từ khu rừng vọng lại sự khẩn trương trong giọng nói anh ấy. "Có lẽ đây không phải là cách tốt nhất

"

"Anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu để cô ấy gần em bé trước à?". Jacob cắt ngang. "Sẽ an toàn hơn nếu xem Bella sẽ làm gì với tôi. Tôi hỏi phục rất nhanh".

Đây là một cuộc kiểm tra à? Để xem tôi có thể không giết Jacob trước khi tôi cố gắng không giết Renesmee à? Tôi cảm thấy khó chịu bằng một kiểu lạ lùng nhất - không có việc gì với dạ dày tôi cả, chỉ với tâm trí của tôi thôi.

Đây là ý kiến của Edward à?

Tôi liếc qua sự khấn trương trên khuôn mặt anh ấy; Edward trông như đang cân nhắc một chút, và sau đó nét mặt anh ấy từ quan tâm biến đổi sang một cái gì khác. Anh nhún vai và có một sự thù địch ngầm trong giọng nói anh ấy khi anh nói, "Là cô của cậu mà, tùy cậu".

Tiếng gầm gừ vang lên từ trong rừng lần này là một giận dữ; Leah, tôi chắc chắn thế.

Có chuyện gì với Edward thế nhỉ? Sau tất cả những chuyện chúng tôi đã cùng trải qua, không phải anh ấy nên đối xử tử tế một chút với bạn thân của tôi sao? Tôi nghĩ - có lẽ là một suy nghĩ ngốc nghếch - rằng bây giờ Edward cũng đã gần như là bạn của Jacob. Tôi chắc chắn đã hiểu sai về hai người họ. Nhưng Jacob đang làm gì thế nhỉ? Tại sao cậu ấy lại đề nghị để bản thân cậu ta ra làm một phép thử để bảo vệ cho Renesmee chứ?

Chuyện này làm tôi chẳng hiểu gì cả. Cho dù nếu tình bạn của chúng tôi có còn tồn tại thì ...

Và bây giờ thì mắt tôi đã đùng mắt Jacob, tôi đã nghĩ là có lẽ tình bạn chúng tôi vẫn còn. Cậu ấy vẫn trông như người bạn thân nhất của tôi. Nhưng cậu ấy không phải là người đã thay đổi. Tôi trông như thế nào đối với cậu ấy nhỉ?

Và cậu ấy mỉm cười nụ cười thân thiện của mình, nụ cười của tình thân, và tôi chắc chắn tình bạn của chúng tôi vẫn không bị ảnh hưởng gì cả. Nó vẫn giống như như lúc trước, lúc mà chúng tôi chơi đùa trong garage tự làm của cậu ấy, lúc mà chỉ có hai người bạn cùng giết thời gian. Đơn giản và bình thường. Một lần nữa, tôi để ý rằng sự cần thiết kì lạ của tôi đối với cậu ấy trước khi tôi biến đổi đã hoàn toàn biến mất. Cậu ta chỉ là một người bạn của tôi, kiểu mà vốn dĩ nó đã phải thế.

Tuy vậy tôi vẫn không hiểu được chuyện mà cậu ta đang làm bây giờ. Cậu ấy thật sự quên mình để có thể bảo vệ tôi - bằng mạng sống của cậu ấy - để tôi khỏi làm cái việc mà tôi sẽ hối hận suốt cả đời nếu tôi làm vào những phút giây tôi không thể tự khống chế mình ư? Điều này đã đi quá giới hạn của sự khoan dung đối với thứ mà tôi đã biến đổi thành, hay cả việc kiểm chế phi thường để vẫn có thể là bạn tôi. Jacob là một trong những người tốt nhất mà tôi biết, nhưng điều này dường như quá mức để bất cứ người nào có thể đồng ý.

Cậu ta nhe răng ra cười, và nhẹ rùng mình. "Mình phải nói câu này Bella à. Cậu trông như quái vật".

Tôi nhe răng cười lại, trúng ngay vào cái điệp khúc cũ. Đây là một phần của cậu ấy mà tôi hiểu.

Edward gầm lên. "Nhìn lại mình đi, chó lai".

Cơn gió thổi từ sau lưng tôi và tôi nhanh chóng hít đầy phổi của mình bằng một không khí an toàn để tôi có thể thở. "Không, cậu ấy đúng đấy. Cặp mắt có vẻ sao sao đó, không phải sao?"

"Cực kỳ rợn tóc gáy. Nhưng nó cũng không đến nỗi tệ như mình đã tưởng tượng".

"Geez - cảm ơn cho lời bình luận tuyệt vời của cậu!"

Cậu ta đảo tròn mắt. "Cậu biết mình có ý gì mà. Cậu vẫn nhìn giống cậu - gần như thế. Có lẽ không phải là vẻ bề ngoài trông như... Cậu là Bella. Mình đã không nghĩ rằng nó vẫn có cảm giác như là cậu vẫn ở đây". Cậu ta mỉm cười với tôi lần nữa mà không có dấu hiệu nào của sự cay đắng hay sự oán giận nào trên mặt mình cả. Sau đó cậu ta cười khúc khích và nói, "Sao cũng được, mình đoán là mình sẽ sớm quen với cặp mắt đó thôi".

"Cậu sẽ thế à?". Tôi hỏi, đầy hoang mang. Thật tuyệt vời khi chúng tôi vẫn có thể là bạn, nhưng nó không giống như chúng tôi đã trải qua rất nhiều khoảng thời gian với nhau.

Cái nhìn lạ lẫm nhất ngang qua mặt cậu ta, xóa đi nụ cười. Nó gần như là... Tự trách? Và mắt cậu ta chuyển qua Edward.

"Cảm ơn", cậu ta nói. "Tôi đã không chắc việc anh có thể không nói với cô ấy hay không, dù hứa hay không hứa. Thường thì anh luôn đưa cho cô ấy bất cứ thứ gì cô ấy muốn".

"Có lẽ tôi đang hy vọng cô ấy sẽ phát cáu lên và xé nát đầu cậu ra", Edward đề nghị.

Jacob khịt mũi.

"Có chuyện gì vậy? Hai người đang giấu tôi chuyện gì phải không?". Tôi gắng hỏi một cách ngờ vực.

"Mình sẽ giải thích sau nhé", Jacob nói một cách lúng túng - như là cậu ta đã chưa thực sự chuẩn bị để nói. Sau đó cậu ta đổi đề tài. "Trước hết hãy bắt đầu cuộc biểu diễn này đã". Nụ cười toe toét của cậu ta giờ đã là sự thách thức khi cậu ta từ từ bắt đầu tiến tới.

Có một tiếng rên rỉ phản đối đằng sau cậu ấy, và rồi thân hình màu xám của Leah xuất hiện từ mấy hàng cây đằng sau cậu ta. Cậu bé cao hơn có thân hình màu cát Seth ngay đằng sau chị ấy.

"Bình tĩnh đi mọi người", Jacob nói. "Đừng xen vào chuyện này".

Tôi mừng vì họ đã không nghe lời cậu ấy nhưng chỉ theo sau cậu ta chậm hơn một chút.

Ngọn gió vẫn thổi; nó không thổi mùi hương của cậu ấy ra xa khỏi tôi. Cậu ta đã tiến gần đến nỗi tôi có thể cảm giác được sức nóng của cậu ta ở khoảng không giữa chúng tôi. Cổ họng tôi như bị thiêu đốt để phản ứng lại. "Xem nào Bella. Làm cái mà tề nhất đi".

Leah rít lên.

Tôi không muốn thờ nữa. Thật không đúng khi lợi dụng Jacob làm một việc quá nguy hiểm như thế này, cho dù đó là việc mà cậu ấy đề nghị đi chẳng nữa. Nhưng tôi không thể trốn chạy từ việc suy luận logic được. Làm sao mà tôi có thể chắc chắn rằng tôi sẽ không gây hại Renesmee?

"Mình đang già đi vì đứng đây chờ cậu này Bella", Jacob chế giễu. "Được rồi, không cần phải hết sức, nhưng cậu đã có ý tưởng rồi đó. Tới đây, hít một hơi xem nào".

"Giữ em lại đi", tôi nói với Edward, nép mình vào khuôn ngực anh.

Hai tay anh ấy siết chặt tay tôi.

Tôi ghì chặt các bắp thịt của mình lại, hy vọng rằng tôi có thể đông cứng chúng. Tôi kiên quyết rằng tôi có thể làm tốt chuyện này ít nhất cũng tốt như lúc tôi đi săn. Trường hợp xấu nhất, tôi sẽ ngừng thở và chạy đi. Thật hồi hộp, tôi hít một hơi nhẹ vào mũi, dốc hết sức mình cho bất cứ thứ gì.

Nó cũng hơi đau một chút, nhưng cổ họng tôi dù sao cũng đã mất cảm giác rồi. Jacob không có mùi giống con người hơn một con sư tử núi là bao. Có một góc của thú vật ở trong máu cậu ta ngay lập tức làm tôi bị khó chịu. Mặc dù vẫn tiếng của trái tim đang đập rất lớn nhưng cái mùi hương đi kèm theo nó làm tôi nhăn mũi lại. Thật sự là dễ dàng hơn vì cái mùi hương đã làm dịu đi phản ứng của tôi đối với tiếng tim đập và sức nóng từ mạch máu cậu ấy tỏa ra.

Tôi hít vào một hơi khác và thả lỏng mình. "Hừ, giờ thì mình đã có thể hiểu mọi người đã từng nói sao về chuyện này. Cậu hôi quá Jacob".

Edward phá ra cười; tay anh trượt từ vai tôi xuống vòng qua ôm hông tôi.

Seth sửa lên những tiếng nhỏ theo một âm điệu như hợp xướng với Edward; cậu ta tiến tới vài bước gần hơn trong khi Leah thì lui lại vài bước. Và sau đó tôi nhận ra sự có mặt của một khán giả khác khi tôi nghe được tiếng cười ha hả, thấp vì bị nén lại nhưng lại rất dễ nhận ra của Emmett ở phía sau bức tường kính giữa chúng tôi.

"Xem ai đang nói chuyện kia", Jacob nói, giả bộ ngoáy ngoáy mũi. Mặt cậu ta không hề nhăn khi Edward ôm lấy tôi, kể cả khi Edward cúi xuống và thì thầm "Anh yêu em" vào tai tôi. Jacob chỉ đứng nhe răng cười. Chuyện đó làm tôi hy vọng rằng mọi chuyện đã trở lại bình thường giữa chúng tôi, cái kiểu mà đã không như thế trong một thời gian dài. Có lẽ bây giờ tôi đã có thể thật sự là bạn cậu ta, bởi vì cơ thể tôi đã khiến cậu ấy đủ ghê tởm để cậu ấy có thể tiếp tục yêu tôi như trước đây. Có lẽ đó là tất cả điều cần thiết.

"Được rồi, thế là mình đã qua được rồi, phải không?". Tôi hỏi. "Giờ thì cậu sẽ nói cho mình biết bí mật lớn là gì được rồi chứ?"

Thái độ của Jacob trở nên rất hồi hộp. "Chẳng có gì mà cậu cần phải lo lắng vào lúc này...".

Tôi nghe tiếng Emmet cười khục khục một lần nữa - một giọng cười hứng thú.

Tôi có lẽ sẽ hỏi kỹ hơn nhưng khi tôi nghe tiếng Emmett, tôi cũng nghe được một âm thanh khác nữa. Có bảy người đang thở. Một cặp phổi đang cử động nhanh hơn những cặp khác. Nhưng chỉ có một trái tim đang đập nhẹ như cánh chim vỗ, rất nhẹ và nhanh.

Và tôi hoàn toàn bị trệch hướng. Con gái của tôi đang ở ngay sau bức tường kính mỏng này. Tôi không thể thấy con bé - ánh sáng nhẹ phản chiếu vòng quanh cửa sổ như một tấm gương. Tôi chỉ có thể thấy bản thân mình, trông rất khác lạ - trắng toát và như tượng - khi so sánh với Jacob. Hay nếu so sánh với Edward thì nhìn thật giống nhau.

"Renesmee", tôi thì thầm. Áp lực lại làm tôi đứng như tượng. Renesmee thì không có mùi như động vật. Liệu tôi có làm con bé bị nguy hiểm không?

"Vào trong sẽ thấy", Edward thì thầm. "Anh biết em có thể làm được chuyện này".

"Anh sẽ giúp em chứ?". Tôi thì thầm xuyên qua đôi môi không thể cử động. "Dĩ nhiên là anh sẽ giúp em rồi".

"Và Emmett và Jasper - phòng khi cần thiết?"

"Bọn anh sẽ lo mọi việc cho em, Bella ạ. Đừng lo lắng, bọn anh đã sẵn sàng rồi. Không ai trong bọn anh sẽ để Renesmee bị nguy hiểm đâu. Anh nghĩ em sẽ ngạc nhiên với cách mà con bé đã cột chặt mọi người với những ngón tay nhỏ bé của con bé như thế nào. Con bé sẽ tuyệt đối an toàn, cho dù như thế nào đi nữa".

Vì nóng lòng muốn gặp con bé, để hiểu được sự tôn sùng trong giọng nói của anh đã phá vỡ tư thế đông cứng của tôi. Tôi bước một bước tới trước.

Và rồi Jacob chắn ngang đường tôi, mặt cậu ta đầy lo lắng.

"Anh có chắc không, tên hút máu?". Cậu ta gặng hỏi Edward bằng một giọng như là van xin. Tôi chưa bao giờ nghe cậu ta nói chuyện với Edward kiểu này. "Tôi không thích vậy. Có lẽ cô ấy nên đợi "

"Cậu đã kiểm tra rồi, Jacob".

Đó là kiểm tra của Jacob à?

"Nhưng " Jacob tiếp tục.

"Không nhưng nhị gì cả", Edward nói, câu tiết lên một cách đột ngột. "Bella cần phải gặp con gái của chúng tôi. Cậu tránh ra cho cô ấy đi".

Jacob nhìn tôi bằng một ánh mắt kỳ quặc điên rồ và quay lại và gần như là chạy vắt chân lên cổ vào trong nhà trước chúng tôi.

Edward gầm lên.

Tôi không tài nào hiểu được sự đối chất của hai người, và tôi cũng không thể tập trung vào nó được. Tôi chỉ có thể nghĩ đến đứa bé mờ ảo trong ký ức của mình và gắng sức chống lại sự mơ hồ đó, cố gắng để nhớ chính xác gương mặt của đứa bé.

"Chúng ta vào nhé?". Edward nói, giọng lại nhẹ nhàng như cũ.

Tôi gật đầu một cách hồi hộp.

Anh nắm tay tôi thật chặt và dẫn tôi vào nhà.

Họ đang đợi tôi với một nụ cười vừa như chào đón, vừa như phòng thủ.

Rosalie đang cách vài bước sau lưng họ, gần cửa trước. Chị ấy đã ngồi một mình cho đến khi Jacob tới gần và đứng ngay trước mặt chị ấy, gần hơn là bình thường. Thật khó hiểu với sự dễ chịu trong sự gần gũi ấy, cả hai người họ dường như co rúm lại như để che chắn cho người ở giữa.

Một người nào đó rất nhỏ bé đang chúi người ra khỏi vòng tay Rosalie, lộ mặt ra sau Jacob. Ngay tức khắc, tôi tuyệt đối tập trung vào con bé, tất cả mọi suy nghĩ của tôi, cái cách mà không có bất cứ thứ gì có được kể từ giây phút tôi mở mắt ra.

"Em chỉ mới bắt tinh có hai ngày thôi sao?". Tôi thờ dốt, không tin được.

Con bé xa lạ trong vòng tay của Rosalie phải là nhiều tuần tuổi rồi, nếu không phải là nhiều tháng. Con bé có lẽ là lớn hơn gấp hai lần so với em bé trong ký ức mờ nhạt của tôi, và con bé trông như đang tự chống đỡ thân trên của mình một cách dễ dàng khi con bé nhào người ra tới tôi. Mái tóc màu đồng óng ả rơi thành từng lọn qua vai con bé. Đôi mắt màu nâu hạt dẻ đang nhìn tôi dò xét với một sự thích thú mà không hề giống như con nít tí nào cả; đó là ánh mắt của một người trưởng thành, đã nhận thức được và rất thông minh. Con bé giơ một tay lên, hướng tới tôi một lúc và sau đó đưa tay lại chạm vào cổ của Rosalie.

Nếu gương mặt con bé không đẹp một cách hoàn hảo đến đáng ngạc nhiên thì tôi sẽ không tin được rằng đó là cùng một đứa bé. Đứa con của tôi.

Nhưng Edward đang hiện diện trên gương mặt con bé, và tôi cũng đang ở đó trong màu mắt và hai bên má của con bé. Kể cả Charlie cũng có phần trong những lọn tóc quăn dày tuy rằng màu tóc thì là màu của Edward. Con bé phải là con của chúng tôi. Thật không thể nào, nhưng vẫn là sự thật.

Tuy vậy việc thấy đứa bé ngoài dự kiến này không khiến nó trở thành sự thật. Nó chỉ khiến cho con bé trở nên không có thật hơn.

Rosalie vỗ nhẹ vào cái tay ngay cổ mình và thì thầm. "Phải, là mẹ con đó".

Đôi mắt của Renesmee vẫn khóa chặt mắt tôi. Sau đó, giống như vài giây sau sự ra đời đầy bạo lực của mình, con bé mỉm cười với tôi. Những chiếc răng trắng nhỏ xíu óng ánh lên.

Trong người vẫn quay cuồng nhưng tôi vẫn bước một bước dè dặt tới con

bé.

Mọi người di chuyển thật nhanh.

Emmett và Jasper đứng ngay trước tôi, vai kề vai, hai tay sẵn sàng. Edward kéo tôi lại đằng sau, những ngón tay bầu chặt lên khủy tay tôi. Kể cả Carlisle và Esme cũng di chuyển tới hai bên sườn của Emmett và Jasper trong khi Rosalie lùi về phía cửa, hai tay chị ấy ôm chặt con bé. Jacob cũng di chuyển, đứng ở tư thế bảo vệ trước hai người họ.

Alice là người duy nhất vẫn giữ nguyên vị trí.

"Ồ, cho em ấy chút lòng tin đi", chị ấy khiển trách họ. "Em ấy sẽ chẳng làm gì đâu. Mọi người cũng muốn nhìn kỹ con mình hơn mà".

Alice đã đứng. Tôi hoàn toàn điều khiển được bản thân mình. Tôi đã đối mặt với tất cả mọi thứ - với cái mùi hương gần như là không thể cưỡng lại được như là mùi của con người ở trong khu rừng. Sự cám dỗ ở đây thì không thể so sánh được với lúc ấy. Mùi hương của Renesmee có một sự cân bằng tuyệt đối ngay ở giữa một mùi nước hoa thơm nhất và mùi thơm của thức ăn ngon nhất. Nó có đủ mùi thơm của ma cà rồng để giữ cho phần mùi của con người không bị át hẳn.

Tôi có thể làm được. Tôi chắc chắn thế.

"Em ổn mà", tôi hứa hẹn, vỗ nhẹ vào bàn tay Edward trên cánh tay tôi. Sau đó tôi chần chừ và thêm vào, "Tuy vậy cứ ở gần em, phòng khi cần thiết".

Đôi mắt của Jasper tập trung cao độ. Tôi biết anh ấy đang xem xét tình trạng cảm xúc của tôi, và tôi tập trung để ổn định một trạng thái hoàn toàn bình tĩnh. Tôi cảm thấy tay của Edward nói lỏng ra khi anh nghe được sự đánh giá của Jasper. Nhưng tuy là Jasper là người đầu tiên biết được điều đó nhưng anh ấy chẳng có vẻ gì là chắc chắn.

Khi con bé nghe tiếng tôi, đứa bé đã quá nhận thức này vùng vẫy trong tay của Rosalie, nhào người về phía tôi. Bằng cách nào đó, thái độ của con bé dường như đang hết kiên nhẫn.

"Jazz, Em, để chúng em qua đi. Bella làm được mà".

"Edward, mạo hiểm đây", Jasper nói.

"Rất là nhỏ. Nghe em này, Jasper - trong chuyến đi săn cô ấy đã bắt được mùi hương của những người leo núi đã ở đó không đúng lúc đúng nơi -"

Tôi nghe tiếng Carlisle nuốt vào một tiếng thở kinh hoàng. Gương mặt Esme thì đột nhiên phủ đầy sự lo âu xen lẫn với lòng trắc ẩn. Mắt Jasper mở to ra, nhưng anh ấy chỉ gật đầu một chút, như là những câu Edward nói đã trả lời câu hỏi nào đó trong đầu anh ấy. Môi của Jacob bặm chặt vào nhau tạo thành một vẻ mặt nhăn nhó căm phẫn. Emmett thì nhún vai như không có chuyện gì xảy ra. Rosalie thì trông có vẻ còn ít bận tâm hơn cả Emmett khi chị ấy cố gắng giữ lại đứa bé đang vùng vẫy trong tay mình.

Thái độ của Alice nói với tôi rằng chị ấy đã không bị mắc lừa. Mắt chị ấy

nheo lại, nhìn như muốn đốt cháy cái áo đang mượn của tôi, trông có vẻ như đang lo lắng về việc tôi đã làm với cái đầm của mình hơn là những chuyện gì khác.

"Edward!" Carlisle quở trách. "Sao con lại có thể quá vô trách nhiệm như thế?"

"Con biết, Carlisle, con biết chứ. Con rõ ràng là quá ngu ngốc. Con đã nên dành thời gian để đảm bảo rằng chúng con đang ở khu vực an toàn trước khi con để cô ấy đi".

"Edward", tôi lầm bầm, cảm thấy xấu hổ vì cách mà họ đang nhìn tôi. Giống như là họ đang cố gắng để thấy màu đỏ rực trong đôi mắt tôi.

"Bố tuyệt đối đúng khi quở trách anh Bella à", Edward nói với một nụ cười ranh mãnh. "Anh đã phạm một lỗi lớn. Cho dù sự thật là em mạnh hơn bất cứ người nào mà anh từng biết cũng không thể thay đổi điều đó".

Alice đảo tròn đôi mắt. "Một chuyện đùa rất có tâm tư đây Edward".

"Em đâu có nói đùa. Em chỉ giải thích cho Jasper tại sao em biết Bella có thể làm được chuyện này mà. Đó không phải là lỗi của em khi mà mọi người vội nhảy ngay đến kết luận như thế".

"Đợi đã", Jasper thờ dộc. "Cô ấy không săn những người đó à?"

"Cô ấy đã gần như bắt đầu rồi", Edward nói, đang tự mình khoái chí. Răng của tôi nghiến vào nhau. "Cô ấy đã tập trung hoàn toàn vào cuộc đi săn".

"Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?". Carlisle bỗng xen vào. Đôi mắt của ông ấy đột nhiên sáng bừng lên, một nụ cười vì kinh ngạc bỗng nở trên môi. Nó làm tôi nhớ lại lúc ông muốn nghe từng chi tiết một về những kinh nghiệm lúc tôi biến đổi. Sự phấn khởi vì những kiến thức mới.

Edward nghiêng mình về phía ông ấy một cách sôi nổi. "Cô ấy nghe tiếng con đằng sau lưng và vội vàng phòng thủ ngay. Khi mà việc đuổi theo của con phá vỡ sự tập trung của cô ấy, cô ấy lập tức dừng ngay việc mình đang làm. Con chưa bao giờ thấy bất cứ thứ gì như cô ấy. Cô ấy nhận ra ngay chuyện gì đang xảy ra, và sau đó... Cô ấy nín thở và bỏ chạy".

"Whoa", Emmett lầm bầm. "Nghiêm túc đây hả?"

"Anh ấy nói không đúng đâu", tôi nói khẽ, càng lúc càng xấu hổ hơn. "Anh ấy chưa kể đoạn mà em đã gầm gừ với anh ấy".

"Em có cạp nó vài cú thật đẹp không?". Emmett hỏi một cách phấn khởi.

"Không! Dĩ nhiên là không rồi".

"Không, thật sự không à? Em thật sự không tấn công cậu ta à?"

"Emmett!" tôi phản đối.

"Aw, thật là phí phạm", Emmett rên rỉ. "Và em đây có lẽ là người duy nhất có thể đánh cậu ta - bởi vì cậu ta không thể đọc được suy nghĩ của em để ăn gian - và em cũng có một cái cơ rất tuyệt vời nữa chứ". Anh ấy thờ dãi.

"Anh đã ao ước nhìn thấy cậu ấy sẽ làm gì nếu không có lợi thế đó".

Tôi liếc anh ấy một cách lãnh đạm. "Em sẽ không bao giờ làm thế".
Về nghiêm nghị của Jasper làm tôi hết sức chú ý; anh ấy trông có vẻ còn bị xáo trộn hơn trước đây nữa.
Edward giả như đắm vào vai Jasper một cái nhẹ. "Anh hiểu ý của em chưa?"
"Đó không giống tự nhiên", Jasper lầm bầm.
"Con bé có thể nổi điên lên với con - con bé chỉ mới vài giờ tuổi!" Esme rầy la, đặt tay lên ngực mình. "Ồ, chúng ta đã nên đi với hai đứa".
Tôi đã không tập trung hết sức vào chuyện đó, bây giờ thì là Edward đã đi quá giới hạn của việc giỡn chơi của anh ấy. Tôi đang chăm chú nhìn đứa bé thật tuyệt vời ngay cửa, nó cũng đang chăm chú nhìn tôi. Cánh tay nhỏ xíu đưa ra về hướng tôi như là nó biết chính xác tôi là ai. Và tay tôi tự động bắt chước đưa về phía con bé.
"Edward?". Tôi nói, nghiêng mình ra sau Jasper để thấy con bé rõ hơn. "Làm ơn đi".
Răng của Jasper siết chặt, anh ấy không hề cử động.
"Jazz, chuyện này không giống bất cứ chuyện gì mà anh đã từng thấy đâu", Alice nói khẽ. "Tin em đi".
Mắt của họ gặp nhau trong tích tắc và Jasper gật đầu. Anh ấy tránh đường cho tôi, nhưng đặt một tay lên vai tôi và di chuyển với tôi khi tôi bước chậm về phía trước.
Tôi đã nghĩ về mỗi bước chân của mình trước khi tôi đi, phân tích cảm xúc của mình, sự thiêu cháy trong cổ họng, vị trí của những người xung quanh tôi. Cảm giác của tôi mạnh mẽ thế nào đối với khả năng họ có thể kiềm chế tôi như thế nào. Đó là một cuộc diễu hành rất chậm chạp.
Và đứa bé trong tay Rosalie lại vùng vẫy và nhào người ra khi thái độ của con bé càng lúc càng tức tối và nó đã bật ra tiếng khóc to như tiếng chuông. Và mọi người vội vàng phản ứng như là - giống tôi - như là họ chưa bao giờ nghe tiếng con bé trước đây.
Họ tụ lại xung quanh con bé ngay tích tắc để lại tôi đứng đó tro trời như bức tượng. Tiếng khóc của Renesmee như đâm xuyên qua người tôi, ghim chặt tôi xuống sàn nhà. Mắt tôi như bị hàng ngàn mũi kim đâm qua giống như nó đã bị rách toạc ra.
Trông như là tất cả mọi người đều đặt tay lên con bé, vỗ nhẹ và dỗ dành nó. Tất cả mọi người ngoại trừ tôi.
"Có chuyện gì vậy? Con bé bị đau à? Chuyện gì đã xảy ra?"
Giọng của Jacob to nhất làm cho mọi người càng trở nên lo lắng. Tôi nhìn một cách bàng hoàng khi thấy Jacob đưa tay ra bế Renesmee, và sau đó là hoàn toàn rùng mình khi thấy Rosalie chuyển con bé cho cậu ta mà không hề tranh cãi.
"Không, con bé không sao hết", Rosalie trấn an cậu ta.

Rosalie mà trấn an Jacob sao?

Renesmee qua bên Jacob rất tự nguyện, để cái bàn tay nhỏ xíu lên má cậu ta và quay ngược người lại để nhào người về phía tôi lần nữa.

"Thấy chưa?". Rosalie nói với cậu ta. "Con bé chỉ muốn Bella thôi".

"Con bé muốn em à?". Tôi hỏi khẽ.

Đôi mắt của Renesmee - đôi mắt của tôi - đang mắt kiên nhẫn nhìn tôi.

Edward đã phóng lại về bên cạnh tôi. Anh ấy đặt tay nhẹ lên cánh tay tôi và kéo tôi về phía trước.

"Con bé đã đợi em gần ba ngày rồi", anh nói với tôi.

Chúng tôi chỉ còn vài bước là tới chỗ con bé. Một luồng hơi nóng run rẩy toát ra từ người con bé đung vào tôi.

Hay có lẽ đó là Jacob đang run rẩy. Tôi thấy tay cậu ta run lên khi tôi tới gần hơn. Và không tính tới sự lo lắng hiện rõ ra của cậu ấy thì khuôn mặt cậu ta còn bình lặng hơn tôi đã thấy trước đây.

"Jake - mình không sao", tôi nói với cậu ta. Tôi thật hoảng sợ khi thấy Renesmee đang trong đôi tay run rẩy của cậu ấy, nhưng tôi cố gắng kiểm soát bản thân mình.

Cậu ta cau mày lên với tôi, mắt nhú lại, giống như cậu ta cũng hoảng sợ khi nghĩ tới Renesmee đang trong tay tôi.

Renesmee rên rỉ gấp rút hơn và nhào người ra, đôi tay bé nhỏ của con bé nắm lại thành nắm đấm hết lần này đến lần khác.

Có thứ gì đó trong tôi trở nên rõ ràng hơn trong giây phút đó. Tiếng con bé khóc, sự quen thuộc của đôi mắt con bé, cái cách mà con bé trông có vẻ còn mắt kiên nhẫn hơn cả tôi vì cuộc đoàn tụ này - tất cả những thứ ấy đan kết lại cùng với nhau thành một bản năng tự nhiên khi con bé bám chặt vào không gian giữa chúng tôi. Đột nhiên, con bé trở nên quá thật, và dĩ nhiên là tôi biết con bé. Thật là hoàn toàn đơn giản khi tôi bước tới bước cuối cùng và bế con bé, đặt tay tôi một cách chính xác vào nơi mà chúng vừa vịn nhất khi tôi kéo nhẹ con bé về phía mình.

Jacob để cánh tay cậu ta vươn dài theo để mà tôi có thể bế con bé, nhưng cậu ta không rút tay lại. Cậu ta rùng mình nhẹ khi da chúng tôi chạm nhau. Da của cậu ta luôn luôn ấm với tôi trước đây, nhưng giờ thì chẳng khác nào một ngọn lửa. Nó gần như giống cùng một nhiệt độ với Renesmee. Có lẽ một hay hai độ khác biệt.

Renesmee trông hoàn toàn thoải mái với làn da mát lạnh của tôi, hay ít nhất là đã quen với nó.

Con bé nhìn lên và mỉm cười với tôi lần nữa, khoe ra những cái răng hình vuông bé xíu và hai cái lúm đồng tiền. Sau đó, rất thận trọng, con bé chạm tay vào mặt tôi.

Vào lúc mà con bé làm thế, tất cả những bàn tay đang đặt trên người tôi nắm

tôi chắt lại, chờ đợi phản ứng của tôi. Tôi hoàn toàn không chú ý đến. Tôi há hốc miệng, sững sốt và khiếp đảm bởi hình ảnh kỳ lạ, kinh hoàng đang tràn đầy trong tâm trí. Nó cảm giác giống như là một ký ức rất mạnh mẽ - tôi có thể nhìn thấy bằng mắt mình khi tôi nhìn thấy nó trong đầu tôi - nhưng nó hoàn toàn xa lạ. Tôi nhìn thấy nó bằng con mắt của Renesmee, cố gắng để hiểu chuyện gì đang xảy ra, xoay xở một cách khó khăn để giữ sự bình tĩnh.

Bên cạnh sự hoảng hốt và xa lạ, hình ảnh như có chỗ lấm lẩn nào đó - tôi gần như là nhận ra được khuôn mặt của chính mình trong đó, khuôn mặt trước đây của tôi, nhưng rất, rất tẻ vào lúc đó. Tôi thở nhanh hơn khi tôi đang nhìn thấy chính mình như những người khác nhìn, giống như là đang được phản chiếu ngược lại.

Khuôn mặt trong ký ức đang quằn quại, tàn phá, phủ đầy mồ hôi và máu. Mặc dù vậy, biểu hiện của tôi trong hình ảnh đó đã nở một nụ cười thật mãn nguyện, đôi mắt nâu của tôi bừng sáng che khuất những quầng thâm sâu. Hình ảnh đó lại hiện to ra, gương mặt của tôi gần hơn ở cái điểm không có cơ hội nhìn thấy được, và đột ngột biến mất.

Tay của Renesmee rút khỏi mặt tôi. Con bé mỉm cười với tôi thật to làm hiện lên hai cái lúm đồng tiền.

Căn phòng im phăng phắc chỉ nghe được những tiếng tim đập. Không một ai ngoại trừ Jacob và Reness là đang thở nhiều nhất. Sự im lặng tiếp tục kéo dài, có vẻ như là họ đang đợi tôi lên tiếng.

"Cái đó... Là... Gì vậy?". Tôi cố kiềm tiếng nấc lại.

"Em đã thấy gì vậy?". Rosalia hỏi một cách hiếu kỳ, nghiêng mình vòng qua Jacob, người mà có vẻ như đang đứng cản đường và không thuộc về nơi này nhất trong lúc này. "Con bé đã cho em thấy gì vậy?"

"Con bé đã cho em thấy cái đó ư?". Tôi hỏi khẽ.

"Anh đã nói với em là chuyện này rất khó giải thích mà", Edward thì thầm vào tai tôi. "Nhưng hữu hiệu vì có ý nghĩa như là một cuộc trò chuyện".

"Cái đó là cái gì?". Jacob hỏi.

Tôi chớp mắt vài cái. "Ừm. Là mình. Mình nghĩ thế. Nhưng mình trông rất kinh khiếp".

"Đó là ký ức duy nhất về em mà con bé có", Edward giải thích. Rõ ràng là anh đã thấy được những chuyện mà con bé đã cho tôi xem khi con bé nghĩ về nó rồi. Anh vẫn co rúm người lại và giọng anh thì nặng nề khi gọi lại những ký ức đó. "Con bé cho em biết là con bé đã tạo ra những mối liên kết, rằng con bé biết em là ai".

"Nhưng sao con bé làm được?"

Renesmee trông có vẻ không bận tâm tới đôi mắt ngằn ngáy của tôi. Con bé mỉm cười nhẹ và kéo một lọn tóc của tôi.

"Làm sao anh có thể nghe được những ý nghĩ? Làm sao Alice có thể nhìn thấy được tương lai?". Edward hỏi một cách hoa mỹ, và nhún vai. "Con bé có tài năng thiên phú".

"Đó là một sự hoán đổi thú vị", Carlisle nói với Edward. "Giống như con bé đã làm ngược lại hoàn toàn với con".

"Thật thú vị", Edward đồng ý. "Con tự hỏi...".

Tôi biết rằng họ đang bắt đầu suy đoán, nhưng tôi không quan tâm nữa. Tôi lại bắt đầu chăm chú khuôn mặt đẹp nhất trên đời. Con bé đang nóng ấm trong vòng tay tôi, nhắc tôi nhớ lại cái giây phút mà bóng tối đã gần như chiến thắng, khi mà ở đó không còn gì trên thế giới này để tôi bám víu vào. Không còn gì có đủ sức mạnh để kéo tôi khỏi phải bị nát vụn trong cảnh tối tăm. Giây phút mà tôi nghĩ tới Renesmee và thấy được thứ mà tôi sẽ không bao giờ buông lời được.

"Mẹ cũng nhớ ra con mà", tôi nói khẽ với con bé.

Nó có vẻ như là một bản năng khi tôi cúi xuống và ấn đôi môi mình vào trán con bé. Con bé có mùi hương thật tuyệt vời. Mùi hương trên da nó làm cổ tôi như bị đốt cháy, nhưng nó thật dễ dàng để lờ đi. Nó không hề làm mất đi sự vui vẻ trong giây phút ấy. Renesmee là thật và tôi biết con bé. Con bé vẫn là đứa bé lúc đầu mà tôi đã đấu tranh để giữ lại. Cục cưng nhỏ bé của tôi, đứa bé mà cũng đã yêu thương tôi từ lúc còn trong bụng. Một nửa của Edward, thật hoàn hảo và dễ thương. Và một nửa của tôi - phần mà đã khiến con bé đẹp hơn thay vì phải giảm đi - một cách rất bất ngờ.

Tôi đã hoàn toàn đúng suốt cả câu chuyện. Con bé thật đáng để mà đấu tranh vì nó.

"Em ấy ổn mà", Alice thì thầm, có lẽ với Jasper. Tôi có thể cảm giác được sự lẩn quẩn của họ bên cạnh, không tin tưởng tôi lắm.

"Chúng ta đã thí nghiệm đủ cho một ngày rồi chứ?". Jacob hỏi, giọng cậu ta hơi cao một tí vì áp lực. "Được rồi, Bella đã làm rất tốt, những chúng ta đừng ép cô ấy quá".

Tôi nhìn chùng chùng cậu ta với một sự bức tức thật sự. Jasper lê chân một cách khó khăn bên cạnh tôi. Chúng tôi đã bu lại quá đông đúc để mà một sự chuyển động nhỏ xíu cũng dường như rất khó khăn.

"Có vấn đề gì với cậu vậy Jacob?". Tôi gắng hỏi. Tôi giựt nhẹ Renesmee ra khỏi cái ôm của Jacob và cậu ta bước gần hơn tới tôi. Cậu ấy bị kéo lên đối diện với tôi và Renesmee đang chạm tay vào ngực của cả hai chúng tôi.

Edward rít lên với cậu ta. "Không phải là vì tôi đã hiểu mà tôi sẽ không ném cậu ra ngoài đâu Jacob. Bella đang làm rất tuyệt vời. Đừng phá hỏng thời khắc này của cô ấy".

"Ta sẽ giúp em ấy quãng mi ra ngoài, chó con à", Rosalie hứa hẹn, giọng chị ấy như sôi lên. "Ta nợ người một cú đá ngay vào trong bụng người đấy". Rồi

ràng là không có sự thay đổi nào trong mối quan hệ này, ngoại trừ là nó còn tệ hơn trước kia.

Tôi nhìn chùng chùng vào thái độ nửa lo lắng, nửa giận dữ của Jacob. Mắt cậu ta vẫn khóa trên gương mặt của Renesmee. Với mọi người đang chen chúc vào với nhau, cậu ta phải đung tới ít nhất là sáu ma cà rồng cùng một lúc nhưng nó chẳng hề làm cậu ta bận tâm.

Có phải cậu ta thật sự sẽ đi xuyên qua những chuyện này để chỉ bảo vệ tôi khỏi bản thân tôi? Chuyện gì đã xảy ra trong suốt cuộc biến đổi của tôi - tôi biến đổi thành thứ gì đó mà cậu ta căm ghét - mà có thể làm dịu cậu ta rất nhiều đối với cái lý do cho chuyện cần thiết này?

Tôi sắp xếp lại những chi tiết đó, nhìn cái cách cậu ta đang chăm chú nhìn con gái tôi. Nhìn con bé như là... như là cậu ta là người mù được nhìn thấy mặt trời trong lần đầu tiên trong đời.

"Không!" tôi thở dốc.

Răng Jasper nghiền chặt với nhau và tay Edward quấn quanh ngực tôi siết chặt lại như những con trăn. Jacob và Renesmee cùng một lúc ra khỏi vòng tay tôi trong tích tắc, và tôi không cố ghì lại con bé nữa. Bởi vì tôi đã cảm thấy nó đang tới - cái cơn giận dữ mà tất cả mọi người đã đợi chờ.

"Rose", tôi nói qua kẽ răng, rất chậm rãi và rõ ràng. "Bé Renesmee đi".

Rosalie giơ tay ra và Jacob truyền con gái tôi cho chị ấy. Cả hai người họ tránh xa tôi ra.

"Edward, em không muốn làm anh bị thương, thế nên làm ơn buông em ra đi".

Anh chần chừ.

"Anh tới đứng trước Renesmee đi", tôi đề nghị.

Anh ấy suy nghĩ thận trọng một chút rồi buông tôi ra.

Tôi cúi người trong tư thế đi sẵn và chậm chậm lùi lại hai bước hướng tới Jacob.

"Cậu không chứ", tôi gầm gừ cậu ta.

Cậu ta lùi lại, giơ tay lên cản tôi lại, cố gắng giải thích với tôi. "Cậu biết là chuyện này không phải là mình có thể điều khiển được mà".

"Cậu là con chó lai ngu ngốc! Sao cậu có thể làm thế? Đó là con gái của mình!"

Cậu ta đang lùi về hướng cửa trước khi tôi đuổi theo, gần như là chạy lùi lại về mấy bậc thang. "Đây không phải là ý kiến của mình Bella à!"

"Mình chỉ mới được ôm con bé có một lần, còn cậu thì đã nghĩ là cậu có cái gì của loại chó sói khờ dại gì đó để sở hữu con bé à? Con bé là của mình".

"Mình có thể chia sẻ mà", cậu ta van nài khi cậu ta lùi ngang qua bãi cỏ.

"Chung tiền đi", tôi nghe tiếng Emmett nói sau lưng tôi. Một phần nhỏ của não tôi đang thắc mắc ai đã cá độ về chuyện này. Nhưng tôi không tốn nhiều

thời gian vào chuyện đó. Tôi đang quá điên tiết.

"Sao cậu dám kết duyên với con gái của mình hả? Cậu có bị mất trí không?"

"Mình hoàn toàn không cố ý!" cậu ta nhấn mạnh, lùi vào những hàng cây.

Cậu ta không còn đơn độc nữa. Hai con sói lớn đã tái xuất hiện, đứng hai bên hông của cậu ta. Leah đang sửa lại tôi.

Một tiếng gầm gừ đáng sợ hãi xuyên qua kẽ răng tôi ngược lại cô ấy. Âm thanh đã làm phiền tôi nhưng không đủ để ngừng hoàn cảnh thuận lợi của tôi lại.

"Bella, cậu có thể lắng nghe mình chỉ một giây thôi không? Làm ơn đi mà?".

Jacob van nài. "Leah, lùi lại đi", cậu ta thêm vào.

Leah bặm môi lại với tôi nhưng không hề di chuyển.

"Tại sao mình phải nghe?". Tôi rít lên. Sự thịnh nộ lại bùng lên trong đầu.

Nó làm mờ đi tất cả những thứ khác.

"Bởi vì cậu là người đã nói với mình chuyện này. Cậu có nhớ không? Cậu nói rằng chúng ta thuộc về cuộc đời của đối phương, phải không? Rằng chúng ta là một gia đình. Cậu nói đó là cái mà cậu và mình đáng lý phải như thế. Và... Giờ thì chúng ta đúng là một gia đình. Đó là việc cậu muốn mà".

Tôi nhìn cậu ta chùng chùng một cách hung bạo. Tôi lơ mơ nhớ được những câu đó. Nhưng bộ não mới của tôi thì lại đi trước hai bước trước những câu nhằm nhí của cậu ta.

"Cậu nghĩ cậu sẽ là một phần của gia đình mình như là con rể của mình à!"

tôi kêu thét lên. Giọng nói như chuông vang của tôi xé toạc bầu không khí nhưng vẫn nghe như tiếng hát.

Emmett cười lớn.

"Ngừng con bé lại đi, Edward", Esme thì thầm. "Con bé sẽ không vui đâu nếu con bé làm cậu ta bị thương".

Nhưng tôi không cảm giác được sự bám theo nào sau lưng tôi.

"Không!" Jacob nhấn mạnh cùng lúc đó. "Sao cậu lại có thể xem chuyện này như thế? Con bé chỉ là một đứa con nít thôi mà, phải nói thẳng ra như thế".

"Ý mình là như thế" tôi hét lên.

"Cậu biết là mình không nghĩ về cô bé như vậy mà! Cậu nghĩ rằng Edward sẽ để mình sống lâu như vậy nếu mình nghĩ thế à? Tất cả điều mình muốn là cô bé được an toàn và vui vẻ thôi - vậy là không tốt sao? Rất khác biệt với cái mà cậu muốn à?". Cậu ta đang hét lại với tôi.

Không còn lời gì để nói, tôi thét lên một tiếng gầm gừ vào cậu ta.

"Cô ấy thật tuyệt vời, phải không?". Tôi nghe Edward thì thầm.

"Con bé chẳng hề đụng tới cái cô của cậu ta lấy một lần", Carlisle đồng ý, nghe như rất sững sốt.

"Được rồi, cậu đã thắng lần này", Emmet nói miễn cưỡng.

"Cậu nên tránh xa con bé ra", tôi rít lên với Jacob.

"Mình không thể làm vậy!"

Tôi nói qua kẽ răng: "Thử đi. Bắt đầu từ bây giờ".

"Thật không thể được. Cậu có nhớ cậu đã cần mình biết bao nhiêu vào ba ngày trước không? Nó đã khó khăn như thế nào khi chúng ta cách xa nhau? Những chuyện đó đã biến mất hết rồi, phải không?"

Tôi nhìn chùng chùng cậu ta, không chắc là cậu ta có ngụ ý gì.

"Đó là cô bé ấy", cậu ta nói với tôi. "Ngay từ lúc bắt đầu. Chúng tôi đã thuộc về nhau, kể cả lúc đó".

Tôi nhớ lại, và tôi hiểu ra vấn đề; một phần nhỏ xíu trong tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì đã giải thích được chuyện khủng điên này. Nhưng sự nhẹ nhõm ấy lại vì cách nào ấy khiến tôi càng điên hơn. Cậu ta hy vọng rằng như vậy là đủ với tôi à? Một sự chứng minh nhỏ nhoi ấy làm tôi đồng ý với chuyện này à?

"Hãy chạy đi khi cậu còn có thể", tôi hăm dọa.

"Xem nào Bella! Nessie cũng thích mình mà", cậu ta lại nhấn mạnh.

Tôi cứng người. Hơi thở cũng ngừng luôn. Sau lưng tôi, tôi nghe một sự yên tĩnh vì phản ứng lo lắng của mọi người.

"Cậu... Gọi con bé là gì?"

Jacob lùi lại một bước xa hơn, cố gắng đè nén sự lúng túng. "À", cậu ta làm bầm, "cái tên mà cậu nghĩ ra thì hơi khó phát âm và -"

"Cậu đặt biệt danh cho con gái tôi theo tên quái vật hồ Loch Ness à?". Tôi rít lên thất thanh.

Và tôi nhào tới cái cổ của cậu ta.

Hùng đông

Chương 23

Những ký ức

"Tôi xin lỗi, Seth. Lẽ ra tôi nên đứng gần hơn", Edward cứ xin lỗi, mà tôi thì không nghĩ là việc đó là thỏa đáng. Sau tất cả mọi chuyện, Edward vẫn không hoàn toàn mất kiểm soát và đáng được tha thứ. Anh ấy đã không bẻ cái cổ của Jacob - còn Jacob thì- cậu ấy thậm chí chẳng có nhu cầu phòng vệ - và sau đó Seth lại gãy xương vai và cổ khi cậu ấy nhảy vào giữa chúng tôi. Tất nhiên là Edward sẽ không bao giờ khiến người bạn thân nhất của anh ấy bị thương.

Không phải Jacob không có câu trả lời, nhưng rõ ràng là, Jacob đã không làm gì để khiến tôi dịu bớt cơn thịnh nộ vào lúc đó.

Vậy, chẳng lẽ là tôi thì không được xin lỗi sao? Tôi cố gắng lần nữa: "Seth, chị-"

"Đừng xin lỗi về chuyện đó, chị Bella, em hoàn toàn ổn mà". Seth nói cùng lúc với Edward, "Bella, em yêu, không ai trách em cả. Em đã làm rất tốt". Họ không cho tôi kết thúc câu nói của mình.

Điều đó chỉ làm mọi việc tồi tệ hơn khi Edward phải khó khăn lắm để nhin cười. Tôi biết rằng Jacob không đáng phải chịu những phản ứng quá dữ dội của mình, nhưng có vẻ như Edward đã tìm thấy cái đề hài lòng. Có lẽ anh ấy chỉ ước mình có lý do cho việc trở thành ma cà rồng mới để cũng có thể thỏa mãn sự bực bội của mình với Jacob.

Tôi cố gắng để nguôi giận, nhưng điều đó thật khó khăn khi biết rằng ngay lúc này Jacob đang ở ngoài cùng với Renesmee và giữ con bé an toàn khỏi tôi- một ca cà rồng mới sinh đang phát cuồng

Carlisle băng nốt phần dây quàng vào cánh tay Seth, và cậu ấy nhăn mặt.

"Xin lỗi, chị thực sự xin lỗi". Tôi lẩm bẩm, dù biết mình sẽ không thể xin lỗi một cách lưu loát.

"Đừng lo, chị Bella" Seth nói, vỗ nhẹ bàn tay vào đầu gối của tôi trong khi Edward xoa xoa cánh tay bên kia.

Seth dường như không thấy ác cảm khi tôi ngồi cùng trên sofa khi Carlisle chữa trị cho cậu ấy. "Em sẽ trở lại như bình thường trong nửa giờ nữa thôi" cậu ấy tiếp tục, vẫn vỗ nhẹ lên đầu gối tôi cứ như là cậu ấy chẳng quan tâm gì đến cái lạnh lẽo và nhẩn thín của làn da một ma cà rồng. "Bất cứ ai cũng sẽ làm điều tương tự khi chứng kiến những gì xảy ra với Jake và Ness" Cậu ấy nói nửa chừng rồi chuyển chủ đề nhanh chóng Ý em muốn nói là, ít nhất chị cũng không cần em hay bất kì thứ gì tương tự như vậy. Điều đó sẽ rất tệ" Tôi vui mặt vào lòng bàn tay và rùng mình với suy nghĩ, hoàn toàn có khả năng ấy. Nó có thể xảy ra một cách dễ dàng. Và những người sói không phản ứng với nọc độc ma cà rồng theo cách của con người, chỉ bây giờ họ mới nói với tôi. Nó là thuốc độc đối với họ.

"Chị thật là tồi tệ"

"Dĩ nhiên là em không phải như thế. Lẽ ra anh nên-". Edward lại bắt đầu.

"Đừng lại" Tôi thờ dài. Tôi không muốn anh cứ luôn nhận hết lỗi về mình trong mọi chuyện.

"Thật may mắn là Ness-Renesmee không có nọc độc", Seth nói sau một giây yên lặng lúng túng. "Bởi vì con bé luôn cắn Jake"

Tay tôi rơi thõng xuống "Con bé làm thế sao?"

"Thật mà. Bất cứ khi nào cậu ấy và Rose không đưa nhanh thức ăn vào miệng nó. Rose nghĩ rằng điều đó thật vui nhộn"

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ấy, bàng hoàng, và cảm thấy cắn rứt, bởi tôi phải thừa nhận rằng vết cắn bé xíu nóng này ấy làm tôi hài lòng.

Dĩ nhiên, tôi biết rằng Renesmee không có độc. Bởi tôi là người đầu tiên mà con bé cần. Nhưng tôi không dám nói ra vì đang giả vờ mất trí trong thời gian gần đây

"Xong rồi, Seth". Carlisle nói, bước thẳng về phía chúng tôi "Bố nghĩ rằng đó là tất cả những gì ta có thể làm. Cố gắng không di chuyển nhé, trong vài giờ, ta đoán vậy". Carlisle cười thâm " Ta ước gì việc chữa trị cho con người cũng được dễ dàng như vậy". Ông ấy đặt bàn tay mình lên mái tóc đen của Seth "Giữ yên như thế nhé" ông yêu cầu rồi sau đó biến mất trên gác. Tôi nghe thấy tiếng cửa phòng làm việc của ông đóng lại. Và tôi tự hỏi liệu họ đã sẵn sàng xóa sạch những dấu vết về thời gian tôi ở đây chưa.

"Em chắc chắn có thể ngồi yên được trong một thời gian mà" Seth đồng ý sau khi Carlisle đi khỏi, sau đó ngáp rở to. Cần thận để chắc chắn không làm vạ vai mình, Seth nghiêng đầu vào cuối ghế sofa và nhắm mắt lại. Một lát sau, miệng cậu ấy trễ xuống.

Tôi cau mày nhìn khuôn mặt thanh thản của cậu ấy một lúc. Giống như Jacob, Seth dường như có một khả năng là ngủ rất nhanh. Biết rằng mình sẽ không thể lặp lại lời xin lỗi vào lúc này, tôi đứng lên, nhẹ tênh đến nỗi chiếc sofa không hề bị xô lệch. Mồi thứ đều rất dễ dàng. Nhưng còn những việc khác-

Edward đi theo đến cuối cửa sổ và cầm lấy tay tôi.

Leah đang bước chậm rãi dọc con sông, thỉnh thoảng dừng lại và nhìn vào ngôi nhà. Thật dễ dàng để biết rằng khi nào cô ấy nhìn em trai mình và khi nào cô ấy nhìn tôi. Cô ấy hết liếc nhìn một cách lo lắng lại nhìn giận dữ đầy sát khí.

Tôi có thể nghe thấy tiếng Jacob và Rosalie ở bên ngoài, đang cãi nhau để xem đến lượt ai cho bé Renesmee ăn. Quan hệ của họ càng lúc càng trái ngược, điều duy nhất họ cùng đồng ý bây giờ là giữ tôi tránh xa khỏi con gái mình cho đến khi tôi hoàn toàn hồi phục sau cơn giận dữ. Edward cố gắng ngăn cuộc cãi vã lại nhưng tôi thì cứ để mặc thế. Tôi cũng muốn mình phải thật sẵn sàng. Tôi lo lắng, dù rằng sự chắc chắn của tôi và sự chắc chắn của họ có lẽ sẽ rất khác nhau.

Mặc cho họ cãi nhau, Seth vẫn đang thở đều đều, còn Leah thì thở hổn hển một cách khó chịu, Xung quanh thì thật yên lặng. Emmett, Alice, và Esme đang đi sẵn. Jasper ngồi đằng sau nhìn tôi. Anh ấy đang đứng kín đáo đằng sau cái cột trụ ở cầu thang, cố gắng để không khó chịu về điều đó.

Tôi cố giữ bình tĩnh để nghĩ về tất cả những điều mà Edward và Seth đã nói với tôi khi Carlisle băng bó tay cho Seth. Tôi đã không nhận biết được gì trong khi đang chuyển đổi, và đây là việc đầu tiên tôi phải tìm hiểu.

Điều quan trọng là chúng tôi đã kết thúc mối thù với bầy sói của Sam - là lý do vì sao mọi người đã thoải mái đi sẵn và những người sói cũng đã yên tâm

trở lại. Tôi nghĩ rằng hiệp ước đã mạnh hơn trước đó. Hoặc có thêm những ràng buộc khác, điều đó phụ thuộc vào quan điểm của từng người.

Ràng buộc, bởi một điều luật tuyệt đối của người sói là không một con sói nào được giết bạn đời của con khác. Sự đau khổ sẽ trở thành sự đau khổ chung của cả bầy. Dù cho đó là cố ý hay chỉ là vô ý, cũng không thể tha thứ, những con sói sẽ cắn xé nhau cho đến chết - không có sự lựa chọn nào khác. Điều đó đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Seth tình cờ nói cho tôi biết, nhưng việc đó chỉ là một sự vô tình. Không một con sói nào cố tình tiêu diệt anh em mình theo cách đó.

Nên Renesmee là bất khả xâm phạm bởi cái cách mà Jacob cảm nhận về con bé bây giờ. Tôi cố gắng nghĩ đến mặt tích cực đó hơn là nỗi thất vọng, nhưng điều đó không dễ dàng chút nào. Tâm trí tôi có thể cảm nhận được tất cả những cảm xúc mãnh liệt nhất cùng một lúc.

Và Sam cũng không thể nổi giận về sự biến đổi của tôi. Bởi vì Jacob - tuyên bố như là một Alpha hợp pháp - đã cho phép điều đó. Tôi thật vô lý khi nổi điên với Jacob trong khi tôi nợ cậu ấy hết lần này đến lần khác. Điều đó khiến tôi thật day dứt.

Tôi phải suy nghĩ lại thật cẩn thận để có thể kiềm chế cảm xúc của mình. Tôi băn khoăn về những hiện tượng thú vị khác, mặc dù chiến tranh lạnh giữa hai bầy sói vẫn tiếp tục, nhưng Jacob và Sam phát hiện ra Alphas có thể nói chuyện với mọi người ngay cả khi ở trong hình dạng sói. Điều đó không giống với trước đây, họ không thể nghe thấy mọi suy nghĩ như khi biến đổi trước khi Jacob tách khỏi bầy của Sam. Nó giống như là nói to lên, Seth giải thích như vậy. Sam chỉ có thể nghe thấy những suy nghĩ mà Jacob muốn chia sẻ và ngược lại. Họ nhận ra họ cũng có thể liên lạc ngay cả khi họ đang cách xa nhau, và lúc này, họ lại đang nói chuyện với nhau.

Họ không nhận ra mọi việc cho đến khi Jacob đi một mình - bỏ qua sự phản đối của Seth và Leah - để giải thích cho Sam về Renesmee, đó là lần duy nhất cậu ấy rời khỏi Renesmee kể từ lần đầu tiên nhìn thấy con bé.

Sam cũng hiểu mọi việc hoàn toàn thay đổi như thế nào, anh ấy đã đi cùng Jacob để nói chuyện với Carlisle. Họ trao đổi trong hình dáng con người (Edward từ chối rời khỏi tôi để phiên dịch), và hiệp ước đã được nói lại. Mọi quan hệ đã thân thiện trở lại, tuy nhiên, có thể sẽ không bao giờ giống như trước.

Một nỗi lo lắng lớn đè nặng lên tôi.

Nhưng có một sự lo lắng khác, mặc dù không nguy hiểm như cơn giận của bầy sói, dường như vẫn quấn quanh trong tâm trí tôi.

Charlie.

Bố nói chuyện với Esme vào sáng sớm, nhưng bố vẫn gọi lại lần nữa, hai lần, chỉ vài phút trước khi Carlisle băng bó cho Seth. Carlisle và Edward cứ

để cho chuông điện thoại reo.

Nên nói với bố điều gì bây giờ? Nhà Cullens có đúng không? Nói với bố là tôi đã chết một cách rất nhẹ nhàng và thanh thản? Tôi có thể nằm trong quan tài trong khi bố và mẹ đang khóc cho tôi?

Nó không hợp lý với tôi lắm. Nhưng để Charlie hay Renée nằm trong vòng nguy hiểm cùng với nỗi ám ảnh về nhà Volturi thì việc giữ bí mật của tôi cũng không còn quan trọng nữa.

Tôi vẫn giữ ý kiến để Charlie gặp tôi khi tôi đã sẵn sàng. Rồi để bố tự tạo những giả thuyết cho riêng mình. Trên thực tế, những nguyên tắc của ma cà rồng sẽ vẫn được giữ vững. Liệu có tốt hơn cho Charlie nếu bố biết rằng tôi vẫn còn sống - một phần nào đó - và đang hạnh phúc? Kể cả là trông tôi lạ lắm và khác biệt hẳn so với trước đây?

Nhìn chung mắt của tôi bây giờ rất đáng sợ. Mắt bao lâu trước khi sự tự chủ và màu mắt của tôi sẵn sàng để có thể gặp Charlie?

"Có chuyện gì vậy, Bella?", Jasper khẽ hỏi, đọc được sự căng thẳng đang lớn dần trong tôi. "Không ai tức giận với em đâu" một tiếng gầm gừ nhỏ từ bỏ sông phủ nhận điều anh ấy nói, nhưng anh ấy đã lờ chúng đi - "Thậm chí mọi người còn ngạc nhiên đấy. Phải đó, anh cho rằng mọi người rất bất ngờ. Vì em có thể từ bỏ thói bản năng đó nhanh đến như vậy. Em đã làm rất tốt. Tốt hơn những gì mọi người mong đợi ở em".

Trong khi anh ấy nói, không khí trong căn phòng bỗng trở nên hòa nhã. Seth vẫn ngáy đều đều. Cảm thấy thanh thản hơn, nhưng tôi không quên được những mối lo âu của mình "Thực sự em đang nghĩ về Charlie"

Bên ngoài, tiếng cãi nhau đột ngột ngừng lại.

"À" Jasper lầm bầm.

Chúng ta phải rời khỏi đây, đúng không?". Tôi hỏi "Trong một thời gian, ít nhất là như vậy. Làm ra vẻ chúng ta ở Atlanta hay đâu đó"

Tôi có thể cảm thấy Edward đang nhìn chăm chăm vào mình nhưng tôi nhìn Jasper. Anh ấy là người duy nhất có thể trả lời cho tôi với sự nghiêm túc.

"Đúng vậy, đó là cách duy nhất để bảo vệ bố em"

Tôi nghiêng ngả một lúc "Em sẽ nhớ bố nhiều lắm. Cả mọi người ở đây nữa". Và Jacob, tôi nghĩ vậy. Mặc dù sự mong mỏi ấy rõ ràng không thể thành sự thật - nhưng tôi cực kì an tâm rằng - cậu ấy vẫn là bạn của tôi.

Người biết sự thật về tôi và chấp nhận con bé. Kể cả đó có là một con quái vật.

Tôi nghĩ về những gì Jacob đã nói, cầu xin tôi trước khi tôi tấn công cậu ấy.

"Chị nói chúng ta thuộc về nhau, đúng không? Chúng ta là một gia đình. Chị nói rằng chúng ta sẽ là như vậy. Và chúng ta đang là như vậy, lúc này đây. Đó là những gì chị muốn.

Nhưng nó không giống với cái mà tôi muốn. Không hẳn vậy. Tôi cố gắng

dùng cái trí nhớ yếu ớt, mờ nhạt để hình dung lại cuộc sống con người của mình trước đây. Tôi quay về lúc Edward ra đi, khoảng thời gian mà mọi thứ chỉ là bóng đêm u ám mà tôi muốn quên đi nhất. Tôi không biết dùng từ gì cho thật chính xác để miêu tả nó. Tôi chỉ có thể nhớ rằng tôi đã ước ao Jacob sẽ là em trai tôi để chúng tôi có thể yêu thương nhau mà không có bất kỳ sự ngại ngùng hay sự đau khổ nào cả. Gia đình. Nhưng tôi chưa bao giờ đặt con gái mình vào danh từ "gia đình" với Jacob.

Tôi nhớ lại một trong những lần tôi đã nói chia tay với Jacob - tự hỏi cậu ấy sẽ dừng lại ở bé bỏng nào, và ai sẽ làm cậu ấy cười như tôi đã từng làm. Tôi đã hình dung đôi chút về người đó, và cô ấy chắc không hợp với cậu ấy.

Tôi khịt mũi, Edward rướn lông mày lên vẻ dò hỏi. Tôi chỉ lắc đầu với anh. Nhưng dù tôi có nhớ người bạn thân của nhiều đến đâu, thì tôi cũng biết còn có vấn đề nghiêm trọng hơn. Có phải Sam hay Jared hay Quil đã từng mất rất lâu để phát hiện ra bạn đời của mình: Emily, Kim và Claire? Có thể là họ không? Sẽ ra sao nếu tách Renesmee ra khỏi Jacob? Điều đó có làm tổn thương cậu ấy không?

Nhưng trong tôi vẫn bùng lên chút nhỏ nhen khiến tôi vui mừng, không phải là việc khiến Jacob đau đớn, mà là việc tách Renée khỏi Jacob. Làm sao tôi có thể thỏa hiệp với cái ý nghĩ rằng con bé sẽ thuộc về Jacob chứ không phải thuộc về tôi.

Tiếng động ở trước hiên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi nghe thấy họ tỉnh dậy, rồi sau đó đi xuyên qua cửa. Cùng lúc, Carlisle xuống lầu với đầy thứ lật vạt trên tay - một cái thước dây, một cái cân. Jasper lao tới bên cạnh tôi. Như thể tôi đã bỏ lỡ vài dấu hiệu, thậm chí Leah ngồi xuống bên ngoài và nhìn chăm chăm qua cửa sổ với sự biểu cảm giống như cô ấy đang trông đợi điều gì đó quen thuộc và không hề thú vị chút nào cả.

Chắc phải 6 cân rồi".

"Sao thế?" Tôi hỏi, mắt dán chặt vào Rosalie, Jacob và Renesmee. Họ đứng ở cửa, Renesmee trong vòng tay Rosalie. Trông cô ấy rất thận trọng. Jacob thì bồn chồn. Còn Renesmee thật xinh xắn và có vẻ sốt ruột.

"Đã đến giờ kiểm tra Ness-ờ, Renesmee" Carlisle giải thích "Oh, bố làm điều đó mỗi ngày ư?"

"4 lần một ngày" Carlisle lơ đãng sửa lại khi ông ấy ra hiệu về phía chiếc đi văng. Tôi nghĩ mình nhìn thấy Renesmee thở dài. "4 lần? Mỗi ngày ư? Vì sao vậy?"

"Con bé vẫn đang lớn rất nhanh" Edward thì thầm với tôi, giọng nói của anh nhỏ và căng thẳng. Anh siết chặt tay tôi, còn cánh tay kia ôm cần thận quanh eo tôi, dường như anh đang cần sự ủng hộ

Tôi không thể rời mắt khỏi Renesmee để chú ý đến biểu hiện của anh.

Con bé trông rất hoàn hảo, hoàn toàn khỏe mạnh. Da bé sáng rực như thạch

cao, má con bé ánh lên màu của những cánh hoa hồng mịn màng. Có gì không ổn với vẻ đẹp rạng rỡ đó chứ. Chắc chắn trong cuộc sống của con bé sẽ không có gì nguy hiểm hơn mẹ của nó. Hy vọng là vậy.

Ai cũng có thể nhận ra sự khác biệt rõ ràng giữa đứa trẻ tôi sinh ra và đứa trẻ tôi gặp lại một giờ trước đây. Sự thay đổi giữa Renesmee một giờ trước và bây giờ là rất khó phát hiện. Mắt người thường sẽ không thể phát hiện ra. Nhưng với tôi thì là có.

Cơ thể của con bé phát triển không đáng kể. Người nó gầy hơn chút ít.

Khuôn mặt không hẳn là tròn, nó giống hình ô van. Mái tóc ngắn dài tới vai. Con bé cứ cố nhào người ra trong vòng tay Rosalie khi Carlisle kéo thước dây đo chiều cao của con bé và sau đó dùng nó để đo quanh đầu bé.

Ông không cần ghi lại, trí nhớ hoàn hảo.

Tôi nhận thấy Jacob đang khoanh chặt tay trước ngực cũng như cánh tay Edward đang ghi chặt lấy tôi. Đôi lông mày đậm của Jacob nhíu lại, càng là cho mắt cậu ấy sâu thẳm.

Con bé đang hoàn thiện từng chút một so với một đứa trẻ bình thường chỉ trong vài tuần. Con bé rất tự tin khi đã biết đi chỉ sau vài ngày được sinh ra. Nếu tốc độ phát triển này kìm lại-..

Với trí não của một ma cà rồng, tôi không gặp rắc rối gì với bài toán này

"Chúng ta sẽ làm gì?" Tôi thì thầm, giọng khiếp sợ

Edward siết tay lại. Anh hiểu chính xác những gì tôi đang hỏi " Anh không biết"

"Nó đang chậm lại" Jacob lầm bầm qua kẽ răng.

"Chúng ta sẽ cần nhiều ngày tính toán để theo dõi chiều hướng ấy, Jacob.

Tôi không thể hứa bất kì điều gì"

"Ngày hôm qua con bé lớn thêm hai inch. Hôm nay thì ít hơn"

"Hôm nay thêm 2/3 inch, nếu sự tính toán của tôi là chính xác", Carlisle nói chậm rãi

"Tuyệt vời, bác sĩ" Jacob nói, giọng nói đầy đe dọa. Rosalie cứng người lại.

"Cậu biết là tôi sẽ làm hết sức mình mà" Carlisle đảm bảo.

Jacob thở dài. "Có lẽ đây là những gì tôi muốn nói"

Tôi lại cảm thấy bức tức, giống như Jacob đang cướp câu hỏi của tôi - và khiến chúng trở nên tồi tệ. Dường như Renesmee cũng bức bối. Con bé bắt đầu cong người lên và cố với tay để chạm vào Rosalie. Rosalie nghiêng người đi để Renesmee không chạm vào mặt mình, Sau một lát, chị ấy thở dài.

"Cô bé muốn gì?". Jacob gắng hỏi, một lần nữa cậu ấy lại hỏi thay cho tôi.

"Bella, dĩ nhiên" Rosalie nói với cậu ấy, và những lời chị ấy nói khiến tôi cảm thấy ấm áp trong lòng. Sau đó chị ấy nhìn tôi "Em thế nào?"

"Em hơi lo lắng một chút". Tôi thừa nhận, và Edward lại siết chặt vòng tay

của anh ôm lấy tôi.

"Mọi người đều lo lắng. Nhưng chị hỏi em cái khác cơ".

"Em có thể tự chủ được mà". Tôi hứa. Con khát lại trào lên trong tôi. Thêm nữa, Renesmee lại rất thơm, cô bé tỏa ra cái mùi rất hấp dẫn.

Jacob cắn môi nhưng không đến để ngăn Rosalie khi cô ấy trao Renesmee cho tôi. Jasper và Edward thì hơi do dự nhưng không ngăn cản điều đó. Tôi có thể thấy Rose căng thẳng như thế nào, và tôi thắc mắc sẽ như thế nào nếu căn phòng sập xuống Jasper ngay bây giờ. Hay anh ấy đang quá tập trung vào tôi đến nỗi không thể cảm nhận thấy những thứ khác?

Renesmee chạm vào tôi cũng như tôi đang chạm vào con bé, một nụ cười hé mở trên gương mặt bé. Bé vừa khít trong vòng tay tôi, giống như nó được dành riêng cho bé vậy. Ngay lập tức, Renesmee đặt bàn tay nhỏ xíu nóng ấm của mình lên má tôi

Mặc dù đã chuẩn bị, nhưng điều đó vẫn làm tôi thờ hờn hên khi nhìn thấy những kí ức giống như một ảo ảnh trong đầu mình. Quá rục rờ và nhiều màu sắc nhưng cũng hoàn toàn rõ rệt

Con bé gọi cho tôi nhớ lại cuộc tính sổ của tôi với Jacob tại bãi cỏ khi tôi bắt đầu trở thành ma cà rồng, nhớ lại Seth nhảy vào giữa chúng tôi. Bé đã nhìn và nghe thấy tất cả một cách hoàn hảo vào rõ ràng đến từng chi tiết. Không, đó không phải là tôi, tôi không thể nào lại là cái con quái vật duyên dáng, thanh thoát đang nhảy xổ vào con mồi như mũi tên vừa được bắn ra khỏi cái cung. Chắc hẳn đây là một người nào khác. Điều đó làm tôi cảm thấy một chút tội lỗi khi Jacob đứng phòng thủ ở đó, bàn tay giơ lên trước mặt. Cậu ấy không hề run sợ. Edward cười thâm, lắng nghe suy nghĩ của Renesmee về tôi. Rồi sau đó cả hai chúng tôi nhắm mắt như thể chúng tôi đã nghe thấy gãy xương của Seth.

Renesmee cười rạng rỡ, và đôi mắt trong veo của bé không rời khỏi Jacob trong cái mớ ký ức hỗn độn đó. Tôi cảm nhận được một điều mới lạ trong dòng ký ức đó - không hẳn là sự che chở, đúng hơn là sự sở hữu - khi con bé nhìn Jacob. Tôi có một ấn tượng rõ ràng là bé vui mừng khi Seth đã nhảy vào để ngăn việc tôi nhảy xổ đến cái cổ của Jacob. Con bé không muốn Jacob bị thương. Cậu ấy là của con bé.

"Thật tuyệt vời". Tôi rên rỉ. "Hoàn hảo"

"Đó là bởi vì cậu ta có vẻ dễ xơi hơn tất cả chúng ta". Edward cam đoan với tôi, cố tỏ ra vẻ cứng rắn nhưng không giấu nổi sự phiền muộn.

"Em đã bảo với chị là con bé cũng thích em mà". Jacob trêu chọc từ bên kia căn phòng, đôi mắt vẫn nhìn Renesmee. Lời nói đùa của cậu ấy có một nửa là sự thật. Đôi lông mày nín lại vì căng thẳng của cậu ta vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Renesmee vỗ nhẹ vào mặt tôi một cách nôn nóng, mong chờ phản ứng của

tôi. Một hình ảnh khác : Rosalie đang chải mái tóc xoăn của con bé. Điều đó thật dễ chịu.

Tôi nhìn Carlisle và chiếc thước dây, biết rằng con bé phải đuổi người ra và giữ yên lặng, điều đó không thú vị với con bé chút nào

"Có vẻ như con bé đang tua lại cuộn băng ký ức cho em xem". Edward bình luận.

Tôi nhăn mũi lại khi con bé gạt người đứng bên cạnh tôi ra. Mùi thơm bốc ra từ chiếc cốc sắt nào đó - được làm rất chắc chắn để tránh bị làm cho méo mó - khiến cho con khát lại chực trào lên trong cổ họng của tôi.

Rồi sau đó tay tôi bỗng nhiên bị khóa chặt vào sau lưng mình, và Renesmee thoát khỏi vòng tay tôi. Tôi không tranh luận với Jasper, chỉ nhìn vào khuôn mặt hoảng sợ của Edward "Em đã làm gì vậy?"

Edward nhìn vào Jasper đằng sau tôi, rồi nhìn vào tôi.

"Nhưng con bé nhớ rằng mình khát", Edward lầm bầm. Trán anh nhăn tít thành những vết hằn. "Con bé đang nhớ mùi vị của máu người"

Hai cánh tay của Jasper siết tay tôi chặt thêm. Một phần trong tôi nhận thức được rằng điều đó cũng không hẳn dễ chịu lắm, không kể đến sự đau đớn mà tôi sẽ cảm thấy nếu tôi vẫn còn là con người. Giờ đây nó chỉ có cảm giác bực bội. Tôi hoàn toàn có thể thoát khỏi Jasper, nhưng tôi không làm thế.

"Được rồi". Tôi đồng ý. "Và-"

Edward nhăn mặt với tôi trong giây lát. Rồi sau đó khuôn mặt anh giãn ra.

Anh ấy cười lần nữa "Có lẽ là sẽ không có gì đâu. Lúc này chỉ có em là phản ứng hơi thái quá thôi. Jazz, bỏ cô ấy ra".

Hai cánh tay tôi được giải thoát, tôi vươn tới gần Renesmee ngay sau khi được tự do. Edward trao con bé cho tôi mà không hề lưỡng lự.

"Anh không thể hiểu được" Jasper nói "Anh không thể chịu được điều này"

Tôi nhìn một cách ngạc nhiên khi Jasper sai bước ra cửa sau. Leah lùi lại tạo thành khoảng cách với Jasper khi anh ấy sai bước rồi sau đó lao qua hồ.

Renesmee chạm vào cổ tôi, lặp lại những cảnh của cuộc khởi hành ngay sau đó, giống như đang chiếu lại vậy. Tôi có thể nhận thấy câu hỏi trong đầu con bé vang lên trong tôi.

Tôi đã sẵn sàng vượt qua cơn sốc với món quà nhỏ của con bé. Nó dường như là một phần hoàn toàn tự nhiên của con bé. Có lẽ bây giờ tôi đã là một trong những nhân vật siêu nhiên. Tôi sẽ không bao giờ là một người đa nghi nữa

Nhưng có chuyện gì không ổn với Jasper?

"Anh ấy sẽ quay lại". Edward nói, dù vì tôi hay là Renesmee. Tôi không chắc chắn lắm " Anh ấy cần được yên tĩnh một chút để thích nghi với sự không tương trong cuộc sống của mình" Một nụ cười toe toét đầy đe dọa trên môi anh .

Lại một kí ức con người mờ nhạt của tôi xuất hiện -Edward nói với tôi rằng Jasper sẽ cảm thấy tốt hơn về bản thân nếu tôi "có một thời gian khó khăn cho việc điều chỉnh" khi trở thành một ma cà rồng. Nó ở trong ngữ cảnh của cuộc thảo luận về việc sẽ có bao nhiêu người bị tôi giết trong năm đầu tiên "mới sinh"

"Anh ấy có giận em không?". Tôi hỏi nhỏ

Edward tròn mắt "Không. Tại sao anh ấy phải như vậy?".

"Thế tại sao anh ấy lại như thế?"

"Anh ấy khó chịu với bản thân mình chứ không phải em, Bella. Anh ấy đang lo lắng về lời tiên tri sẽ thành hiện thực, anh cho là em có thể nói"

"Như thế nào?", Carlisle hỏi trước khi tôi có thể hỏi điều tương tự

"Anh ấy đang tự hỏi liệu sự điên cuồng của ma cà rồng mới sinh có thực sự khó khăn như chúng ta luôn nghĩ, hoặc nếu, với sự tập trung đúng cách và thái độ đúng đắn, bất cứ ai cũng có thể làm như Bella. Thậm chí bây giờ - có thể anh ấy thấy khó khăn bởi anh ấy tin rằng điều đó rất tự nhiên và không thể tránh khỏi. Có lẽ nếu anh ấy trông đợi hơn vào bản thân mình thì anh ấy càng gây áp lực vào sự mong đợi đó. Em đang làm anh ấy nghi ngờ về rất nhiều giả thuyết đã ăn sâu vào anh ấy rồi, Bella ah"

"Nhưng điều đó không công bằng", Carlisle nói " Mọi người đều khác nhau, mỗi người có những thử thách của chính mình. Có lẽ những gì Bella đang làm là thuận theo tự nhiên. Đó là khả năng của con bé, là món quà của sự siêu nhiên, có thể nói như vậy"

Tôi cứng người lại vì bất ngờ, Renesmee cảm thấy sự thay đổi ấy nên chạm vào tôi. Con bé nhớ lại những giây cuối và thấy thắc mắc

"Đó là một giả thuyết thú vị, và khá hợp lý", Edward nói

Tôi bỗng cảm thấy nổi thất vọng nhen nhúm. Sao thế nhỉ? Không có khả năng tiên thị, không có khả năng tấn công dữ dội, ồ, hay ít nhất cũng kiểu như mắt nhìn tóe lửa. Không có khả năng nào hữu ích hay thú vị cả.

Rồi sau đó tôi nhận ra cái khả năng được phát triển mạnh lên sau khi thành ma cà rồng của tôi là gì. Cái "siêu sức mạnh" của tôi không có gì khác ngoài sự tự chủ khác thường ấy.

Dù sao thì tôi cũng đã có một món quà mà lẽ ra là không có gì cả.

Nhưng, hơn cả điều đó, nếu Edward đúng, thì tôi có thể vượt qua được điều mà tôi vẫn luôn sợ hãi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không phải là một ma cà rồng mới sinh? Chắc chắn tôi sẽ không phải là cỗ máy giết người điên cuồng. Thế nếu tôi có thể ăn khớp với gia đình Cullens ngay từ ngày đầu tiên? Có lẽ chúng tôi không phải lẩn trốn ở một nơi nào đó xa xôi trong vài năm khi tôi "lớn lên"? Và nếu như, giống như Carlisle, tôi không bao giờ giết một người nào? Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi có thể trở thành một ma cà rồng tốt ngay lập tức?

Tôi có thể được gặp Charlie.

Tôi thờ dãi ngay khi sự thật lướt qua hy vọng của mình? Tôi không thể gặp Charlie ngay bây giờ. Đôi mắt, giọng nói, gương mặt hoàn hảo của tôi. Tôi có thể nói gì với ông, tôi phải bắt đầu như thế nào bây giờ? Tôi lên vui mừng vì có vài lý do để giải thích cho sự trì hoãn của mình trong một thời gian cũng nhiều như việc tôi muốn tìm cách để giữ Charlie trong cuộc sống của mình. Tôi cảm thấy khiếp sợ trong lần gặp đầu tiên. Nhìn đôi mắt ông cứ như ông tiếp nhận khuôn mặt mới của tôi, làn da mới của tôi. Tôi biết ông sẽ rất sợ hãi. Kinh ngạc với lời giải thích mơ hồ sẽ được dựng lên trong đầu ông.

Tôi đủ nhát gan để cố đợi cả năm trời cho mắt mình dịu dần đi. Và ở đây tôi nghĩ mình sẽ không sợ hãi như khi quanh quẩn bên con người.

"Bố đã từng nhìn thấy cái gì giống với sự tự chủ như là một tài năng chưa?". Edward hỏi Carlisle. "Bố có thực sự nghĩ rằng đó là một món quà, hay chỉ là một sản phẩm của tất cả sự chuẩn bị của cô ấy?"

Carlisle nhún vai "Nó giống một chút với cái mà Siobhan luôn luôn có thể làm, mặc dù cô ấy không gọi nó là một món quà"

"Siobhan, bạn của bố ở tổ chức phù thủy Irish ư?". Rosalie hỏi "Con không thấy cô ấy làm bất cứ điều gì đặc biệt. Con nghĩ đó là Maggie, người có tài trong số họ"

Đúng vậy, Siobhan cũng nghĩ như thế. Nhưng cô ấy có cách quyết định mục tiêu của mình và sau đó hầu như-sẵn sàng biến nó thành sự thật. Cô ấy coi đó là một kế hoạch tốt. Nhưng ta luôn luôn ngạc nhiên nếu có gì hơn thế.

Trong trường hợp đó, tính luôn cả Maggie. Liam thì hơi cục bộ, nhưng Siobhan muốn phát huy ưu điểm đó, và cô ấy đã làm được.

Edward, Carlisle và Rosalie ngồi trên ghế, tiếp tục thảo luận. Jacob thì ngồi cạnh Seth bảo vệ, có vẻ buồn rầu. Nhìn cái cách mí mắt cậu ấy rũ xuống, tôi chắc chắn cậu ấy đã thiếp đi trong giây lát.

Tôi vẫn đang nghe, nhưng sự chú ý bị phân tán. Renesmee vẫn đang kể với tôi về ngày hôm nay của con bé. Tôi dựa vào bức tường cạnh cửa sổ, tay tôi tự động đang đưa con bé khi chúng tôi nhìn chăm chăm vào mắt nhau.

Tôi bắt đầu hiểu ra tại sao mọi người lại chẳng có nhu cầu ngồi xuống. Tôi đang đứng rất thoải mái. Thoải mái như khi tôi thả lỏng hết chân tây trên một chiếc giường êm ái khi còn là con người vậy. Tôi biết mình có thể đứng như thế cả tuần mà không cần di chuyển và tôi sẽ cảm thấy thư giãn vào cuối tuần như ngày thứ nhất.

Họ chỉ ngồi theo thói quen. Con người thường chú ý những ai đứng hàng giờ liền mà không hề thay đổi tư thế. Thậm chí bây giờ, tôi nhìn Rosalie đang lùa tay vào mái tóc và Carlisle thì bắt chéo hai chân. Chú ý những động tác nhỏ, thỉnh thoảng thay đổi đôi chút. Tôi sẽ phải để ý những gì họ làm và bắt

đầu luyện tập. Tôi dồn lực sang chân trái. Trông tôi thật ngốc nghếch. Chắc họ đang cố gắng dành cho tôi một chút thời gian ở một mình với đứa trẻ - càng một mình càng an toàn

Renesmee nói với tôi về mỗi phút xảy ra trong ngày, tôi đón nhận tình cảm từ những câu chuyện quen thuộc của con bé, nó muốn tôi biết mọi thứ nhỏ nhất của nó cũng như tôi muốn điều tương tự.

Con bé lo lắng rằng tôi đã bỏ lỡ vài thứ - như con chim sẽ bay quanh Jacob khi cậu ấy bế con bé. Hai người đứng bên cạnh mộ cái cây lớn, những con chim lại không dám đến gần Rosalie. Hoặc cái chất nhầy nhựa kính khủng của trẻ con - mà Carlisle cho vào trong cốc của con bé, nó có mùi như là sự lên men. Hoặc bản nhạc Edward đã ngân nga cho con bé quá tuyệt vời.

Renesmee miêu tả lại cho tôi hai lần. Tôi rất bất ngờ khi mình được sống lại những kỉ niệm, tĩnh lặng một cách hoàn hảo nhưng lại vẫn có cái gì đó chưa trọn vẹn. Tôi rùng mình. nhớ rằng thời gian chuyên đôi. Ngọn lửa ghê tởm - Sau khoảng một giờ, những người khác vẫn chăm chú vào cuộc thảo luận của họ, Seth và Jacob ngáy đều đều trên đi vắng - những câu chuyện kỉ niệm của Renesmee bắt đầu chậm lại. Chúng là những ký ức mờ ảo, đôi khi thoáng hiện rõ nét vài chi tiết trước khi hiện lên phần cuối. Tôi định ngắt lời Edward trong sự hốt hoảng - liệu có điều gì đó tôi tệ với con bé không? Khi mí mắt của nó lim dim và khép lại. Con bé ngáp, đôi môi đỏ mọng cong thành hình chữ O, và đôi mắt nhắm nghiền lại.

Bàn tay nó rơi khỏi khuôn mặt tôi khi nó chìm vào giấc ngủ - bầu mắt nó có màu nhạt nhạt của đám mây mỏng trước khi mặt trời mọc. Cẩn thận để không làm thức con bé, tôi đưa bàn tay nó lên làn da mình và giữ nó ở đây với sự tò mò. Đầu tiên, không có gì xảy ra cả, và sau đó vài phút, những màu sắc lung linh giống như một đàn bướm đang hiện lên từ suy nghĩ của con bé. Như bị thôi miên, tôi nhìn vào giấc mơ của con bé. Không có câu chuyện nào. Chỉ có màu sắc, những hình dạng và những khuôn mặt. Tôi hài lòng bởi khuôn mặt tôi - cả hai mặt, con người kì dị và người bất tử duyên dáng - đều hiện hiện trong suy nghĩ của con bé. Nhiều hơn cả Edward và Rose. Nhiều bằng Jacob, tôi cố gắng lờ đi điều đó.

Lần đầu tiên, tôi hiểu Edward đã có thể nhìn tôi ngủ trong những đêm vô vị như vậy, chỉ để nghe tôi nói mơ. Tôi có thể ngắm Renesmee đang mơ mãi mãi.

Sự thay đổi trong giọng nói của Edward đã thu hút sự chú ý của tôi khi anh nói "Cuối cùng" và hướng cái nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm sâu thẳm, bên ngoài trời tối sẫm lại, nhưng tôi có thể nhìn xuyên qua bóng tối. Không còn gì bị giấu trong bóng tối, mọi thứ đã thay đổi màu sắc.

Leah, vẫn nhìn trừng trừng, rồi chị ta đứng dậy và đi đến bụi cỏ ngay khi Alice bước đến bờ bên kia của con sông. Alice nhún nhảy trên cành cây như

một vận động viên thể dục dụng cụ uyển chuyển, tay chạm vào những ngón chân trước khi chị ấy quăng mình qua dòng sông. Esme thì vẫn đang tiếp tục phục hồi căn nhà cổ. Trong lúc đó, Emmett nghịch nước, dồn lực đánh một cú mạnh khiến nước bắn tung tóe lên cửa sổ. Trước sự ngạc nhiên của tôi, Jasper theo sát Emmett, khả năng kiềm chế của anh ấy rất tốt, thậm chí là không thể nhận thấy nữa.

Nụ cười toe toét trên gương mặt Alice quen thuộc một cách mơ hồ và kì cục. Mọi người đột nhiên cười với tôi - Esme dịu dàng, Emmett sôi nổi, Rosalie có chút tự cao, Carlisle tràn ngập sự bao dung và Edward thì đầy mong đợi. Alice nhảy chân sáo vào phòng trước mặt mọi người. Chị ấy đưa tay ra phía trước với vẻ nôn nóng không thể giấu nổi. Trong lòng bàn tay chị ấy là chiếc chìa khóa bằng đồng mọi ngày với cái nơ lớn bằng vải satin màu hồng được thắt xung quanh nó.

Cô ấy cầm chiếc chìa khóa trước mặt tôi, tôi lập tức ôm chặt lấy Renesmee an toàn hơn trong tay phải của mình để tôi có thể mở tay trái ra. Alice thả chiếc chìa khóa vào đó.

"Chúc mừng sinh nhật!" cô ấy kêu lên

Tôi đảo mắt "Không ai tính sinh nhật vào ngày đầu tiên cả. Tôi nhắc chị ấy.

"Sinh nhật đầu tiên của chị là sau một năm cơ mà, Alice"

Nụ cười toe toét của cô ấy trở nên tự mãn "Chúng tôi không tổ chức sinh nhật theo tuổi của ma cà rồng. Hôm nay là 13/9, Bella, Chúc mừng sinh nhật 19 tuổi".

Hùng đông

Chương 24 Ngạc nhiên

"Không! Không thể!" Tôi lắc đầu mạnh mẽ, liếc qua nụ cười bánh chọe trên khuôn mặt người chồng mười bảy tuổi của mình. "Không, điều này chẳng đáng kể đâu. Ba ngày trước, em đã ngưng già đi rồi mà. Em sẽ mãi mãi mười tám tuổi".

"Dù gì đi nữa", Alice bỏ qua sự phản đối của tôi với một cái nhún vai thờ ơ.

"Cả nhà sẽ tổ chức cho chị, vậy nên đừng có nói gì nữa".

Tôi thở dài. Hiếm khi mà cãi lại nổi Alice.

Nụ cười của cô ấy không thể rộng hơn khi cô ấy "đọc"- thấy sự bằng lòng trong mắt tôi.

"Chị đã sẵn sàng mở quà chưa?". Alice nói như reo.

"Những món quà", Edward chỉnh lại, và anh rút từ trong túi ra một cái chìa khoá khác - cái này dài hơn, màu bạc, với cái nơ màu xanh đỡ cầu kỳ hơn. Tôi ráng không ngó lơ đi chỗ khác. Tôi biết ngay món quà này là gì mà - xe đến sau, món quà mà anh hứa tặng tôi sau đám cưới. Tôi thắc mắc là liệu tôi có thấy hào hứng không nhỉ. Dường như quá trình biến đổi thành ma cà rồng vẫn chưa mang đến cho tôi niềm yêu thích bất ngờ với những chiếc xe hơi thể thao.

"Của em trước chứ". Alice nói, đoạn thè lưỡi ra, biết trước câu trả lời của Edward.

"Của anh gần hơn".

"Nhưng hãy nhìn xem chị ấy ăn mặc thế nào kìa", câu này của Alice nghe gần như một lời than thở phê bình. "Em chết mất thôi. Rõ ràng là chuyện này cần được ưu tiên hàng đầu".

Tôi nhướn mày khi tự hỏi rằng bằng cách nào mà một chiếc chìa khoá lại có thể dẫn tôi đến với những quần áo mới được cơ chứ. Hay là cô ấy tính tặng tôi nguyên một cái rương đầy quần áo?

"Em biết mà - vậy mình chơi trò này để quyết định nhé", Alice đề nghị.

"Oẳn tù tì". Jasper cười rúc rích còn Edward thì thờ dãi.

"Sao em không nói luôn là ai thắng đi?", Edward thất vọng, còn Alice thì rạng rỡ. "Em thắng. Tuyệt!"

"Có khi anh đợi đến sáng mai lại tốt hơn thì sao!" Edward nhìn tôi, cười hí hửng rồi gật đầu với Jacob và Seth. Trông bọn họ như thể vừa mới đánh nhau đêm qua vậy, tôi tự hỏi không biết đến giờ thì họ đã thức được bao lâu rồi? "Anh nghĩ có lẽ sẽ vui hơn nếu nếu cứ để Jacob thức hoài vì khám phá lớn, em chịu không? Lúc đó sẽ có người có thể lý giải sự hăng hái này chẳng?".

Tôi cũng toét miệng cười. Anh hiểu tôi quá rõ mà.

"Được rồi", Alice nói. "Bella, trao Ness-Renesmee cho Rosalie đi".

"Con bé thường ngủ ở đâu nhỉ?"

Alice nhún vai. "Trong vòng tay Rose chứ đâu nữa. Hoặc tay của Jacob. Hoặc của Esme. Chị hiểu mà. Từ lúc ra đời đến nay con bé không hề bị được đặt xuống. Con bé đang trở thành đứa trẻ mang nửa dòng máu ma cà rồng được cưng chiều nhất từ trước tới nay".

Edward cười trong khi Rosalie khéo léo đỡ lấy Renesmee. "Con bé cũng là đứa trẻ mang nửa dòng máu ma cà rồng ngoan nhất từ trước tới nay".

Rosalie nói, "Cái hay của việc là đứa trẻ duy nhất mang nửa dòng máu ma cà rồng".

Rosalie cũng cười rạng rỡ, và tôi mừng khi nhận thấy tình bạn giữa hai chúng tôi vẫn còn trong nụ cười kia. Tôi không hoàn toàn chắc rằng tình bạn ấy sẽ vẫn tiếp tục sau khi cuộc đời hai chúng tôi không còn gì kết nối nhau

nữa. Nhưng có lẽ chúng tôi vừa nhận ra rằng chúng tôi đã ở cùng phe với nhau trong một thời gian đủ lâu để bây giờ có thể là bạn. Rốt cuộc thì tôi cũng đã chọn cái cách mà nếu là tôi thì chị ấy cũng sẽ chọn. Dường như điều đó đã cuốn trôi đi những oán giận của chị vào những quyết định khác của tôi.

Alice ấn chiếc chìa khoá cuốn ruy băng vào tay tôi, đoạn chụp lấy khuỷu tay tôi và lôi tôi ra cửa sau. "Đi thôi, đi thôi", cô ấy liến thoắng.

"Nó ở ngoài trời à?"

"Hình như vậy đó", Alice vừa nói vừa đẩy tôi đi.

"Tận hưởng món quà đi nhé", Rosalie nói. "Đó là quà của cả nhà đấy. Đặc biệt là của Esme".

"Chị không đi cùng à?". Tôi nhận ra là chẳng ai nhúc nhích cả.

"Để em có dịp thưởng thức nó một mình mà", Rosalie nói. "Em có thể phát biểu cảm nghĩ- sau này vậy".

Emmett cười hô hô. Có cái gì đó trong điệu cười của anh ấy khiến tôi bối rối, nhưng tôi chẳng rõ vì sao.

Tôi nhận ra rằng ở tôi có rất nhiều thứ - như cực kỳ ghét sự bất ngờ, và nói chung cũng chẳng thích quà cáp - chẳng thay đổi chút nào cả. Thật nhẹ nhõm khi biết rằng vẫn còn hàng tá những cá tính của tôi đi cùng theo tôi vào cuộc sống mới. Tôi đã chẳng hy vọng mình vẫn là chính mình. Tôi cười rạng rỡ.

Alice giật mạnh khuỷu tay tôi; tôi chẳng thể ngưng cười khi theo cô ấy bước vào bóng chiều tà đỏ tía. Chỉ mình Edward đi cùng chúng tôi.

"Chút hứng khởi tới rồi đây", Alice thì thầm một cách hài lòng. Nói rồi cô ấy thả tay tôi ra, lấy đà hai bước uyển chuyển và nhảy vọt qua dòng sông.

"Qua đây nào, Bella", cô ấy gọi từ bờ bên kia.

Edward cùng nhảy với tôi. Cũng vui y chang như hồi chiều vậy đó. Có lẽ vui hơn một chút chứ, bởi vì màn đêm đã chuyển mọi thứ sang tông màu mới đa dạng hơn.

Alice vượt lên chúng tôi, tiến về phía bắc. Bám theo cô ấy bằng tiếng bước chân nhẹ nhàng, cũng như bằng mùi hương phảng phất của cô trên con đường mòn thì dễ dàng hơn là dõi mắt theo cô qua tán cây rậm rạp.

Bất thành linh, cô ấy quay ngược lại và lao tới nơi tôi đang dừng chân.

"Dừng tán công em nhé", cô ấy cảnh báo và nhảy xổ vào tôi.

"Em đang làm gì thế?". Tôi hỏi, cảm thấy lúng túng khi cô ấy nhảy lên lưng tôi và lấy tay che kín mặt tôi. Tôi cảm thấy sự thúc giục muốn quăng cô ấy đi, nhưng tôi kiềm lại.

"Để chắc rằng chị không thể thấy gì hết".

"Anh sẽ lo vụ đó mà không ăn gian đâu", Edward đề nghị.

"Hay là anh để cô ấy tự xử đi. Giữ lấy tay cô ấy và dẫn đường đi".

"Alice, chị-

"Không sao đâu, Bella. Hãy làm theo cách của em".

Tôi cảm thấy mấy ngón tay của tôi và Edward đan vào nhau. "Chỉ vài giây nữa thôi à, Bella. Rồi Alice sẽ đi mà làm phiền người khác ấy!" Anh kéo tôi bước tới. Tôi dễ dàng theo sau anh, chẳng sợ đụng trúng cây; nếu vậy thì chỉ có cái cây là bị hại mà thôi.

"Anh cũng nên biết đánh giá một chút", Alice trách anh. "Món quà này dành cho cả anh và chị ấy mà".

"Đúng rồi, cảm ơn lần nữa nha Alice".

"Yeah, yeah, okay". Đột nhiên giọng Alice trở nên hào hứng. "Dừng ở đó. Quay chị ấy qua bên phải một chút. Phải rồi, như vậy đó. Okay. Chị đã sẵn sàng chưa?". Giọng cô ấy cao vút.

"Chị sẵn sàng rồi". Ở đây có những mùi mới, khơi dậy sự hứng khởi, làm tăng cả nỗi tò mò trong tôi. Những mùi đó không phải từ khu rừng âm u. Mùi cây kim ngân. Mùi khói. Hoa hồng. Mùn cưa? Có cả mùi kim loại nữa. Sự phong phú của khu rừng như vừa được khai quật và phô bày ra. Thật là huyền bí.

Alice nhảy xuống khỏi lưng tôi, tay không còn bịt mắt tôi nữa.

Tôi tập trung nhìn vào màn đêm tím thẫm. Đằng kia, nép trong một khoảng rừng trống nho nhỏ, là một căn nhà nhỏ bằng đá, ánh lên màu hoa oải hương dưới tia sáng của những vì sao.

Căn nhà hoàn toàn thuộc về nơi này, như thể nó mọc lên từ núi đá vậy, theo một cách rất tự nhiên. Rặng kim ngân bò leo trên bờ tường tạo thành một tấm lưới dập dờn n cho đến sát mép mái gỗ. Mấy bông hồng cuối hè nở muôn trong khu vườn nhỏ vuông vức dưới khung cửa sổ mờ tối. Một con đường nhỏ trải đá vụn, óng ánh trong màn đêm, dẫn lối tới trước bực cửa vòm cổ kính.

Tôi nắm chặt chiếc chìa khoá trong túi, sững sờ.

"Chị thấy thế nào?". Giọng Alice giờ dịu lại cho hợp với khung cảnh nơi đây, hoàn toàn tĩnh lặng như trong truyện kể.

Tôi mở miệng nhưng chẳng thốt nên lời.

"Esme cho là một lúc nào đó, có thể hai đứa mình sẽ cần một nơi riêng tư, nhưng mẹ không muốn nơi đó xa nhà mình quá", Edward thì thầm. "Và mẹ cũng rất thích sửa sang nhà cửa. Dù sao thì- căn nhà nhỏ này sẽ đồ sộ trong vòng ít nhất 100 năm nữa".

Tôi vẫn cứ nhìn chăm chú, miệng há hốc.

"Chị không thích nó à?". Mặt Alice xịu xuống. Ý em là, nếu chị muốn thì cả nhà sẽ sửa lại nó theo cách khác nhé. Emmett cứ muốn rằng căn nhà phải rộng thêm vài ngàn phút vuông nữa, và thêm tầng thứ hai, và thêm cả một cái tháp nữa. Nhưng Esme lại cho rằng chị thích một ngôi nhà đơn giản

thôi". Giọng cô ấy lại cao lên, và nhanh dần lên. "Nếu mẹ nhầm, cả nhà mình sẽ làm lại. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu-"

"Shh!" Tôi ngắt lời.

Cô ấy bậm môi lại, chờ đợi. Tôi mất vài giây để trở lại như bình thường.

"Cả nhà tặng chị hẳn một ngôi nhà vào ngày sinh nhật sao?". Tôi lầm bầm.

"Tặng chúng ta", Edward chỉnh lại. "Nó không hơn một căn nhà nhỏ xinh đâu. Anh nghĩ từ "nhà"- thì phải rộng rãi hơn nữa cơ".

"Không được chê nhà của em", tôi thì thầm với anh.

Alice tươi cười. "Chị thích nó rồi".

Tôi lắc đầu.

"Yêu nó à?".

Tôi gật.

"Em phải về khoe Esme ngay mới được".

"Sao mẹ không tới?"

Nụ cười của Alice nhẹ đi một chút, lạc điệu hẳn với vừa rồi, như thể là câu hỏi của tôi khó trả lời lắm vậy. "Oh, chị biết đó- Cả nhà hiểu là chị không thích quà cáp mà, nên họ cũng chẳng muốn tạo áp lực cho chị. Chị không nhất thiết phải thích nó".

"Nhưng dĩ nhiên là chị thích mà. Làm sao có thể không thích nó được chứ?"

"Cả nhà sẽ vui lắm cho coi". Cô ấy vỗ nhẹ vào tay tôi. "Còn nữa, phòng chứa đồ của chị đã đầy nghẹt rồi. Sử dụng thành thạo nhé. Và- có khi thế là đủ rồi".

"Em không vào trong nhà sao?"

Cô ấy dợm bước vài bước ra sau. "Edward biết đường đi lối lại trong nhà mà. Em đừng ở đây thôi- Gọi cho em nếu chị không vừa quần áo nhé". Cô ấy nhìn tôi đầy nghi hoặc, và rồi mỉm cười. "Jazz muốn đi săn. Gặp lại sau nhé".

Cô ấy phóng về phía rặng cây với vẻ duyên dáng nhưng với tốc độ của một viên đạn.

"Đúng là kỳ lạ", Tôi nói khi tiếng di chuyển của Alice đã hoàn toàn tan biến.

"Em xử sự như vậy là tệ quá phải không? Cả nhà không cần thiết phải tránh đi như thế. Giờ em thấy có lỗi quá. Thậm chí em chẳng nói được lời cảm ơn cho phải lối nữa. Chúng mình nên quay lại, nói với Esme rằng-"

"Bella, đừng ngớ ngẩn vậy chứ. Không ai nghĩ rằng em như thế lại là không biết điều cả".

"Vậy thì cái gì-"

"Khoảnh khắc riêng tư cũng là một món quà khác của cả nhà mà. Alice đã ráng đề cập đến điều đó".

"Oh". Chỉ mấy lời đó mà dường như đã làm ngôi nhà biến mất. Chúng tôi có thể ở bất cứ nơi nào trong nhà. Tôi sẽ không thấy những rặng cây, thấy ngọn

núi đá, không thấy cả những vì sao. Chỉ thấy mình Edward.

"Đề anh dẫn em xem những gì cả nhà đã làm nhé", anh nói, kéo tay tôi. Liệu anh có nhận thấy có một dòng điện đang truyền đi trong tôi, như thể tác động của adrenalin trong máu vậy?

Lại một lần nữa, tôi thấy chao đảo lạ lùng, chờ đợi những phản ứng mà cơ thể tôi không còn có thể đáp lại được nữa. Lẽ ra tim tôi đang động âm âm tựa như chiếc đầu máy hơi nước sắp động vào anh vậy. Ịnh ời. Lẽ ra cảm tôi phải đỏ ửng lên mới phải.

Nhưng tôi chỉ cảm thấy kiệt sức mà thôi. Hôm nay là ngày dài nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi cười vang - nhưng chỉ là một tiếng cười hơi ngớ ngàng - khi nhận ra rằng ngày hôm nay sẽ chẳng bao giờ kết thúc.

"Anh sắp được nghe chuyện cười phải không?"

"Không phải là một câu chuyện cười hay ho lắm đâu", tôi nói khi anh dẫn tôi bước tới ô cửa vòm. "Em chỉ đang nghĩ là - hôm nay là ngày đầu tiên, và cũng là ngày cuối cùng kéo dài mãi mãi. Như kiểu là một hình phạt khổ sai vừa giáng xuống em vậy. Thậm chí cũng chẳng còn chỗ cho nó giáng xuống nữa". Tôi lại cười lớn.

Anh cũng khúc khích cười, chỉ tay về phía nắm đấm cửa và đợi tôi thực hiện nghĩa vụ của bà chủ nhà. Tôi cắm chìa khoá vào ổ và xoay.

"Về khoản đó thì em rất có khiếu tự nhiên đó, Bella à; anh quên mất là những điều đó hẳn phải lạ lắm với em lắm. Ước gì anh có thể hiểu nhỉ". Anh cúi xuống và bế bổng tôi lên trong vòng tay anh, nhanh đến nỗi tôi chẳng kịp nhìn thấy gì cả - và đó mới thực sự là điều đáng kể.

"Này!"

"Anh phải bắt đầu thuyết minh từ cái ngưỡng cửa này", anh nhắc tôi.

"Nhưng anh tò mò quá. Kể cho anh nghe lúc này em đang nghĩ gì đi".

Anh mở cửa - nó bật tung ra với một tiếng kẽo kẹt gọn lỏn - và bước vào căn phòng khách nhỏ bằng đá.

"Về mọi thứ", tôi bảo. "Tất cả cùng lúc luôn, anh hiểu mà. Những điều tốt đẹp, cũng như những điều lo lắng, và cả những điều mới mẻ nữa. Sao mà em cứ nghĩ tới những điều rực rỡ nhất mãi thôi. Ngay lúc này đây, em đang nghĩ Esme đúng là một nghệ sĩ. Hoàn hảo quá!"

Căn phòng này chứa đựng cái gì đó giống như là trong truyện cổ tích vậy. Nền nhà là tấm thảm mềm mại với hoa văn ngẫu hứng trải trên sàn đá. Trần thấp với những thanh xà ngang dọc lộ rõ, hẳn là người cao như Jacob sẽ bị cụng đầu lên đó mất thôi. Những bức tường, chỗ thì bằng gỗ ấm áp, chỗ thì bằng đá hoa cương. Nơi góc phòng, một cái lò sưởi tổ ong giữ một ngọn lửa đang bập bùng. Nơi đó, những mẫu gỗ vụn đang cháy sáng trong ngọn lửa xanh.

Căn phòng được bày trí với đồ nội thất cũng rất ngẫu hứng, dường như chẳng đồng bộ với nhau, nhưng lại rất hoà hợp với nhau. Một chiếc ghế tựa tựa phong cách thời Trung cổ, trong khi chiếc ghế dài cạnh lò sưởi lại mang phong cách hiện đại hơn.

Còn cái giá đầy sách tựa lưng vào ô cửa sổ phía xa kia lại nhắc tôi nhớ về những bộ phim Í. Có lẽ từng thứ ở đây hợp với nhau trong một bức tranh ghép ba chiều sống động. Có vài bức hoạ trên tường tôi nhận ra là những bức tranh tôi yêu thích. Hiển nhiên đây là những bức tranh gốc vô giá, thế mà chúng lại ở đây, được treo cùng với những bức tranh khác.

Đây là một nơi mà ai cũng phải tin là tồn tại những điều huyền bí. Một nơi mà nàng Bạch Tuyết có thể bước ra với trái táo trên tay, hoặc giả có thể có một con kỳ lân đang dừng chân gặm mấy bụi hồng.

Edward luôn nghĩ rằng anh thuộc về thế giới của những câu chuyện kinh dị. Dĩ nhiên tôi biết anh đã hoàn toàn sai. Rõ ràng là anh thuộc về nơi này, nơi của những thần thoại.

Và giờ tôi biết là tôi sẽ là bạn đồng hành với anh.

Anh không định thả tôi xuống, khuôn mặt đẹp diệu kỳ của anh chỉ cách tôi vài inch khi anh nói, "Thật may là Esme nghĩ rằng chúng ta cần thêm một phòng nữa. Không ai nghĩ ra là sẽ có thêm Ness-Renesmee cả".

Tôi nhăn nhó, dòng suy nghĩ chuyển sang một hướng khác ít lãng mạn hơn. "Anh cũng vậy luôn", tôi phàn nàn.

"Xin lỗi, em yêu. Nhưng anh đã thấy suy nghĩ đó trong đầu mọi người. Em hiểu mà, anh thật đáng chết".

Tôi thở dài. Con tôi, đứa trẻ lạ kỳ. Có lẽ cũng chẳng ích gì. Nhưng, tốt thôi, tôi cũng sẽ không chịu thua đâu.

"Anh chắc rằng em sẽ rất muốn xem phòng chứa đồ. Hay ít ra là anh sẽ kể với Alice rằng em muốn. Để cô ấy vui".

"Em có nên sợ không nhỉ?"

"Khủng khiếp".

Anh bế tôi theo lối hành lang hẹp bằng đá, trần nhà điểm những hoạ tiết nhỏ nhỏ như thể căn nhà của chúng tôi là một lâu đài thu nhỏ vậy.

"Đây là phòng của Renesmee", anh nói, hướng ánh mắt về căn phòng trống với nền gỗ màu nhàn nhạt. "Cả nhà không có nhiều thời gian để chăm chút căn phòng, vì cơn giận dữ của lũ người sói-"

Tôi khẽ cười, ngạc nhiên khi mọi thứ trở lại như bình thường thật mau lẹ, trong khi chỉ một tuần trước thôi, tình hình như thể một cơn ác mộng vậy.

Anh chàng Jacob chết tiệt đã khiến mọi thứ- tốt đẹp lên thế này!

"Đây là phòng của hai đứa mình. Esme đã cố mang vài thứ từ hòn đảo về đây cho chúng ta. Mẹ nghĩ rằng chúng ta sẽ muốn gắn bó với chúng".

Chiếc giường màu trắng, rộng thật là rộng, với những tấm màn bông bành

tựa làn mây phủ dài từ trần nhà xuống đất. Sàn gỗ màu nhạt như những căn phòng khác, giờ thì tôi đoán chắc rằng đó đúng là màu nơi bãi biển ban đầu của hai đứa. Căn phòng gần như chỉ có hai màu trắng-xanh biển, mang cảm giác của một ngày nắng rực rỡ. Và bức tường phía sau là một cửa kính lớn dẫn ra khu vườn nhỏ. Những bông hồng đại, và một cái ao nhỏ - lặng như mặt gương - được bỏ quanh là những viên đá cuội óng ánh. Đó là một đại dương tí hon, tĩnh lặng của riêng chúng tôi.

"Oh" là tất cả những gì tôi có thể nói. "Anh hiểu mà", anh thầm thì.

Chúng tôi đứng đó hàng phút liền, hồi tưởng lại những ký ức, dù chúng rất con-người và đã mờ ảo, tôi vẫn nhớ đến từng chi tiết một.

Nụ cười anh rộng mở, và toả sáng thành một tiếng cười thoải mái. "Phòng chứa đồ ở đằng sau cánh cửa đôi. Anh phải cảnh báo em rằng, nó còn rộng hơn phòng này nữa".

Tôi thậm chí chẳng ngó qua cánh cửa nữa. Lại một lần nữa, thế giới này dường như chẳng còn gì cả, ngoài anh. Anh vòng tay ôm lấy tôi, phả hơi thở ngọt ngào lên khuôn mặt tôi, đôi môi anh chỉ cách tôi vài inch - và giờ thì chẳng còn gì có thể quyến rũ tôi hơn được nữa, dù tôi có là newborn hay không.

"Chúng mình hãy nói với Alice rằng em chạy thẳng vào phòng chứa đồ", tôi thì thầm, mấy ngón tay loà xoà mái tóc anh, và đưa tôi gần với anh hơn nữa.

"Chúng mình hãy nói rằng em mất hàng giờ để sửa soạn quần áo. Chúng mình hãy nói dối nhé".

Anh bắt nhịp được cảm xúc của tôi ngay tức thì, hay có lẽ cảm xúc của anh cũng vừa hết như thế. Anh chỉ cố gắng để tôi có thời gian ngắm nghía hết món quà sinh nhật của mình. Thật là một quý ông lịch lãm! Anh kéo khuôn mặt tôi gần hơn, với một chút dữ dội bất ngờ và một tiếng kêu dịu dàng nơi cổ họng. -uum thanh đó lại "kích hoạt"- luồng điện trong tôi, theo một cách gì đó gần như là điên cuồng, như thể tôi không đủ nhanh để gần anh hơn như mình mong muốn.

Tôi nghe tiếng vải rách trong tay của hai đứa, và tôi mừng vì ít ra quần áo của mình cũng "tiêu"- rồi. Nhưng là quá trễ với anh. Gần như là thô lỗ nếu lờ đi chiếc giường trắng xinh xắn, nhưng chúng tôi sẽ không làm theo cách đó nữa đâu.

Kỳ trăng mật thứ hai này sẽ không giống lần đầu.

Quãng thời gian trên đảo Esme là vì dụ hoàn hảo cho quãng thời gian tôi là con người. Rất hoàn hảo. Tôi sẽ luôn gìn giữ nó, như thể gìn giữ những gì tôi đã có với anh. Bởi vì, những mong muốn thể xác sẽ mãi mãi không thể giống như lúc đó được.

Hắn là tôi nên biết rằng, sau một ngày như hôm nay, nhưng điều đó sẽ tốt hơn lên.

Giờ thì tôi đã có thể quan sát anh kỹ hơn với đôi mắt mới mạnh mẽ của mình - từng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt cũng như trên cơ thể anh, quan sát đến từng góc cạnh. Tôi có thể nếm hơi thở mạnh mẽ của anh nơi đầu lưỡi, và cảm nhận làn da cảm thạch nhưng lại mềm mại đến mức không thể tin nổi của anh nơi những ngón tay nhạy cảm của mình.

Làn da tôi cũng đang "nhạy cảm" - trong bàn tay anh.

Anh là một người hoàn toàn mới, hoàn toàn khác khi hai đứa tôi dịu dàng mơn trớn nhau trên sàn nhà màu cát trắng. Không cần cẩn trọng, cũng chẳng cần kiềm chế. Nhất là không hề sợ hãi. Chúng tôi có thể "yêu" - nhau - từ cả hai phía. Rốt cuộc cũng đã cân bằng rồi.

Cũng giống như những nụ hôn trước của hai đứa, mỗi sự đụng chạm đều mang lại cho tôi những cảm xúc hơn hẳn. Với anh còn hơn thế nữa. Cùng lúc, tôi chẳng thể tin rằng mình đã bỏ lỡ những điều tuyệt vời đến vậy.

Tôi cố nhập tâm rằng giờ thì tôi đã mạnh mẽ hơn anh rồi, nhưng thật khó tập trung vào bất cứ điều gì với cái cảm giác đầy mê hoặc thế này; nó kéo tôi trôi tuột đến hàng triệu nơi khác nhau theo từng khoảnh khắc. Nếu tôi có làm anh đau, anh cũng chẳng phàn nàn nửa lời.

Vẫn còn một phần rất nhỏ trong đầu tôi thắc mắc một câu hỏi hóc búa vừa nảy ra lúc này. Tôi sẽ chẳng bao giờ mệt mỏi, và anh cũng vậy. Chúng tôi sẽ chẳng bao giờ phải thở, phải nghỉ ngơi, ăn uống, hay thậm chí cũng chẳng bao giờ sử dụng đến phòng tắm. Chúng tôi không hề có những nhu cầu trần tục. Anh có thân hình hoàn hảo nhất thế giới, và tôi có anh. Vậy thì có khi tôi sẽ chẳng bao giờ bầu vú được vào điểm nào để mà nghĩ rằng Ngày hôm nay với mình thế là quá đủ rồi. Tôi luôn luôn muốn nhiều hơn nữa. Và ngày hôm nay sẽ chẳng bao giờ kết thúc được. Vậy thì, trong trường hợp này, làm sao chúng tôi có thể ngừng lại được đây?

Tôi chẳng phiền chút nào khi mình vẫn chưa có câu trả lời.

Hình như là tôi có biết trời đang dần sáng lên. Đại dương nho nhỏ của chúng tôi ngoài kia đang dần chuyển từ đen sang một màu xám xám, và lũ thiên chiện bắt đầu hót rất gần đầu đây - có lẽ chúng làm tổ trên những đoá hồng. "Em có bỏ lỡ điều gì không nhỉ?". Tôi hỏi khi tiếng ngân nga của chú chim vừa dứt.

Không phải lần đầu chúng tôi trò chuyện, nhưng đây không hẳn là những mẩu đối thoại thực sự. "Lỡ mất cái gì cơ?"

"Tất cả những điều này - hơi ấm, làn da mềm mại, mùi hương quyến rũ - Em chẳng lỡ mất điều gì cả, nhưng em tự hỏi là liệu anh có thoáng buồn không khi anh mới là người đã bỏ lỡ những đó trước kia?"

Anh cười, giọng trầm và nhẹ nhàng. "Khó mà tìm được người nào ít buồn hơn anh bây giờ. Anh chắc là không thể tìm được luôn. Không phải ai cũng có được những gì mình muốn, kể cả những thứ họ không nghĩ là họ sẽ

muốn, trong cùng một ngày cả".

"Anh đang tránh trả lời câu hỏi của em đấy à?"

Anh vuốt ve khuôn mặt tôi. "Em ấm quá", anh bảo.

Điều đó đúng nếu xét trên một khía cạnh nào đó. Với tôi, bàn tay cũng ấm.

Không giống như lúc chạm vào làn da nóng bỏng của Jacob, chạm vào anh dễ chịu hơn nhiều. Và thoải mái hơn.

Và anh nhấn mấy ngón tay chầm chậm dọc xuống khuôn mặt tôi, mơn man theo hàm, xuống cổ và xuống cả eo nữa. Tôi đảo mắt lên một chút.

"Em mềm mại nữa".

Mấy ngón tay anh tựa hồ tấm vải mềm mại trùm phủ lên tôi, vì vậy tôi có thể hiểu những gì anh vừa nói.

"Và mùi của em nữa, ừ, anh không thể nói rằng anh đã quên mùi hương của em được. Em có nhớ cái mùi của con mèo trong chuyến săn vừa rồi không?"

"Em đang rất khó khăn để không nghĩ tới nó nè".

"Hãy tưởng tượng là em đang hôn con mèo đó".

Cổ tôi cháy bừng, như thể vừa bị cột chặt với một cái khính khí cầu vậy.

"Oh".

"Chính xác. Vậy thì câu trả lời là không. Chắc chắn anh rất vui sướng, vì anh đã không để lỡ mất điều gì cả. Không ai vui sướng hơn anh lúc này đâu".

Tôi định nhắc anh về một ngoại lệ trong câu nói đó, nhưng đôi môi tôi tự nhiên lại "bận rộn" - rồi.

Khi cái ao nhỏ chuyển sang màu ngọc bích dưới ánh bình minh, tôi nghĩ ra một câu hỏi khác cho anh. "Chuyện đó sẽ kéo dài bao lâu nhỉ? Ý em là, Carlisle và Esme, Em và Rose, Alice và Jasper, họ không suốt ngày ở trong căn phòng khoá trái. Họ vẫn ra ngoài cộng đồng, ăn vận đầy đủ trong rất nhiều thời gian đó thôi. Liệu- nổi đam mê này có bao giờ ngừng lại không?". Tôi xích lại gần anh hơn - gần như một sự trọn vẹn - để anh hiểu là tôi muốn nói gì.

"Khó nói lắm. Mỗi người đều khác nhau và, ừ, em là người khác biệt nhất đấy. Thường thì thời gian ban đầu, một ma cà rồng trẻ hay bị ám ảnh bởi cơn khát, luôn luôn lớn hơn mọi thứ khác. Nhưng em không phải như vậy. Tuy nhiên, chính những người ma cà rồng trẻ đó, sau năm đầu tiên, cũng nhận ra còn có những nhu cầu khác thiết yếu không kém. Không phải là cơn khát hay bất kỳ ham muốn nào khác suy giảm. Đơn thuần là vấn đề tự biết cân bằng lại, học cách ưu tiên và kiểm soát-"

"Mất bao lâu?"

Anh mỉm cười kèm một cái chun mũi thật khế. "Rosalie và Emmett là cặp đỡ nhất đó. Họ mất nguyên một thập niên để học kiểm soát trước khi anh có thể đứng cùng họ trong vòng bán kính năm dặm. Thậm chí Carlisle và Esme cũng có lúc khó mà tiêu hoá chúng. Rốt cuộc, chúng cũng thành cặp lừa đời

hạnh phúc. Esme cũng xây cho hai người một căn nhà. Nó rộng hơn chỗ này, nhưng rồi Esme biết là Rosalie thích nó, cũng như Esme biết em thích gì vậy".

"Vậy là, sau mười năm, rồi thì-?". Chắc chắn là cặp Rosalie và Emmett sẽ chẳng khá được như hai đứa tôi đâu. Nhưng hình như là hơi tự phụ nếu tự công nhận là tôi đạt thành tích tốt hơn là một thập niên. "Mọi người đều trở lại bình thường chứ? Như là họ bây giờ vậy đó?"

Edward lại mỉm cười. "Anh không rõ ý em bình thường nghĩa là sao. Em đã nhìn cuộc sống của cả nhà dưới con mắt thần thánh hoá nó lên; nhưng mỗi đêm em vẫn phải ngủ mà". Anh nháy mắt. "Nếu em không ngủ, sẽ có thêm rất rất rất nhiều thời gian trôi qua. Nó giúp cho việc tự cân bằng- những đam mê khá dễ dàng. Đó là lý do tại sao anh là người đánh đàn hay nhất trong nhà, bởi vì cùng với Carlisle, anh cũng là người đọc nhiều sách nhất, học nhiều môn khoa học nhất, nói thông thạo nhiều thứ tiếng nhất nhà- Emmett sẽ khiến em tin rằng anh chính là thằng nhóc Biết Tuốt, bởi vì anh có khả năng đọc suy nghĩ người khác; nhưng sự thật là anh có quá nhiều thời gian rỗi".

Chúng tôi cười với nhau, những rung động lan toả từ nụ cười đó chính là những điều thú vị nhất khi hai cơ thể chúng tôi kết nối vào nhau, thực sự kết thúc đoạn đối thoại.

Hùng đông

Chương 25

Đặc ân

Nhưng chỉ lát sau, Edward nhắc tôi về nghĩa vụ của mình, chỉ bằng đúng một từ duy nhất. "Renesmee".

Tôi thở dài luyến tiếc. Nó sẽ sớm thức dậy thôi. Hẳn lúc này là đã bảy giờ sáng rồi. Liệu nó có đang tìm tôi không? Đột nhiên, có cái gì đó gần như là sự hoảng sợ làm tôi đờ người ra. Hôm nay trông nó sẽ như thế nào nhỉ?

Edward hoàn toàn cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của tôi. "Mời việc

sẽ ổn cả thôi, em yêu. Thay quần áo đi, rồi chúng mình sẽ quay về nhà trong vòng hai giây nữa".

Chắc hẳn trông tôi lúc này hết như một con rối vậy, cái cách tôi bật dậy và quay sang nhìn anh - trông anh cường tráng và dường như đang lấp lánh trong ánh sáng khuếch tán này - rồi lại nhìn về phía tây, nơi Renesmee đang đợi, và nhìn anh lần nữa, rồi lại ngoảnh mặt về phía con. Trong giây lát mà cái đầu tôi quay mòng mòng. Edward cười, nhưng không thành tiếng; anh ấy là một người đàn ông thực sự.

"Chỉ cần cố gắng cân bằng lại thôi, em yêu. Em luôn làm tốt mấy chuyện này mà, anh không nghĩ rằng em sẽ mất nhiều thời gian để sắp xếp lại mọi việc đâu".

"Và chúng mình sẽ có cả đêm bên nhau phải không?"

Anh cười rạng rỡ. "Nếu không phải là Renesmee đang chờ ở nhà, thì em nghĩ là bây giờ anh sẽ chịu để em thay quần áo sao?"

Chắc chắn một điều rằng lời anh nói là quá đủ để giúp tôi vượt qua những giờ khắc tiếp theo trong ánh mặt trời. Tôi sẽ cố cân bằng lại niềm khát khao mãnh liệt và ngang tàng đang trào dâng trong mình, để có thể cư xử cho phải lối - thật khó mà nghĩ ra được đúng từ ngữ thích hợp trong hoàn cảnh này. Mặc dù Renesmee thực sự là nguồn sống của đời tôi, vẫn rất khó mà tự hình dung được tôi trong vai trò một người mẹ. Tuy thế, tôi cho rằng bất kỳ ai cũng sẽ đều có cảm giác như vậy một khi họ chẳng có chín tháng mang nặng đẻ đau để quen dần với ý nghĩ đó. Hơn nữa, con mình lại lớn lên qua từng giờ.

Cái suy nghĩ về tốc độ tăng trưởng chóng mặt của Renesmee, trong phút chốc, lại làm tôi căng thẳng thêm lần nữa. Thậm chí tôi chẳng dừng lại nơi cánh cửa đôi được chạm khắc khéo léo, để nín thở một nhịp, ngay trước khi nhận thấy những thứ mà Alice đã dành cho mình. Tôi chỉ kịp bước ào qua cửa, tính mặc ngay thứ gì mà mình thấy trước tiên. Lẽ ra tôi nên biết rằng điều đó thực sự chẳng dễ dàng chút nào.

"Cái nào mới là của em đây nhỉ?". Giọng tôi cao lên. Đúng như lời cô ấy nói, căn phòng này còn rộng hơn phòng ngủ của chúng tôi nữa. Có khi nó còn rộng hơn cả phần còn lại của ngôi nhà luôn ấy chứ, sau này tôi sẽ phải đo bước chân để khẳng định lại điều đó mới được. Trong đầu tôi thoáng hiện cảnh Alice nài nỉ Esme bỏ qua cách bài trí căn nhà cân đối như thường tình mà cho phép căn phòng kỳ quái này tồn tại. Tôi tự hỏi rằng bằng cách nào mà Alice rốt cuộc cũng thuyết phục được mẹ.

Mọi thứ ở đây đều nằm gọn gàng trong các túi vải trắng, mới tinh, trải dài thành từng dãy liền kề.

"Theo anh biết thì là mọi thứ, trừ cái kệ đồ này-" - anh chỉ vào một dãy tủ chạy dọc theo bức tường phía bên trái cánh cửa - "đều là của em".

"Tất cả luôn à?". - tôi nhún vai.

"Alice", cả hai chúng tôi cùng thốt lên. Anh nhắc tên cô ấy như một lời giải thích, còn tôi phụ họa.

"Tốt thôi", tôi lẩm bẩm và mở khoá kéo của cái túi gần nhất. Tôi khẽ rên lên khi thấy trong đó một cái đầm lụa dài chấm đất, màu hồng phấn.

Có khi tôi phải mất cả ngày mới tìm được thứ gì để mặc như bình thường ấy chứ!

"Đề anh giúp nào", Edward đề nghị. Anh hít hà không khí thật kỹ rồi theo cái mùi đến phía cuối phòng, nơi có một cái tủ âm tường. Anh ngửi ngửi lần nữa, mở một ngăn tủ rồi lôi ra một cái quần jeans bạc màu với nụ cười chiến thắng trên môi.

Tôi vọt đến cạnh anh. "Sao anh làm được hay vậy?"

"Quần jeans có mùi đặc trưng- mà mấy thứ khác cũng vậy thôi. Bây giờ đến- áo thun nhé?"

Cái mũi của anh lại dẫn đường đến một cái tủ hờ, anh bới ra trong đó một cái áo thun tay dài màu trắng, và tung nó cho tôi. "Cám ơn anh". Tôi hồ hởi, hít vào chút hương của sợi vải, cố ghi nhớ cái mùi đó cho những lần tìm kiếm sau trong ngôi nhà điên khùng này. Tôi đã nhớ mùi lụa và satanh rồi, sau này tôi sẽ bỏ chúng qua một bên.

Anh chỉ mất vài giây để tìm quần áo của mình - nếu tôi chưa từng nhìn thấy anh cởi trần, hẳn tôi đã thề rằng không có gì đẹp hơn Edward khi anh mặc quần kaki và áo thun màu be nhạt - rồi anh nắm lấy tay tôi. Chúng tôi cùng phóng qua những khu vườn bí ẩn, cùng nhẹ nhàng nhảy vút qua những bức tường đá, và vượt qua khu rừng với tốc độ khủng khiếp. Tôi giật tay ra để hai đứa có thể rượt đuổi nhau. Lần này anh đã thắng.

Renesmee dậy rồi, con bé đang ngồi trên nền nhà với Rose và Emmett, chơi với mấy thứ đồ bạc xoắn vào nhau. Tay phải nó cầm thứ gì như là một cái muỗng nham nhở. Chợt phát hiện tôi do sự phản xạ từ cái muỗng bạc, con bé mừng rỡ quăng cái muỗng đi - tạo thành một vết lõm trên sàn gỗ - và chỉ ngón tay thẳng về phía tôi. Mấy vị khán giả chung quanh cười lớn; Alice, Jasper, Esme và Carlisle đều đang ngồi trên trường kỷ, thích thú quan sát như thể đứa trẻ của tôi là nhân vật chính của một bộ phim hấp dẫn nhất vậy. Tôi bước qua cửa ngay trước lúc tròng cười thực sự bắt đầu, vọt qua căn phòng và cùng lúc bế thốc con bé lên. Hai mẹ con cùng cười với nhau, thật tươi.

Cô bé trông cũng khác hôm qua, nhưng không nhiều; lại cao thêm một chút, vóc người nay đã không còn là trẻ sơ sinh nữa rồi. Tóc nó dài hơn khoảng - ¼ inch, mấy lọn quăn bồng bồng sau mỗi cử động trông tựa dòng suối. Tôi đã để trí tưởng tượng bay bổng tự do trên suốt đường về nhà, và tôi đã nghĩ rằng còn tệ hơn thế này cơ. Tôi thầm cảm ơn sự sợ hãi quá trớn của mình,

những thay đổi xiu xiu này giúp tôi nhẹ nhõm. Thậm chí chẳng cần đến những số đo của Carlisle, tôi chắc chắn rằng mấy thay đổi này đã chậm hơn hôm qua nhiều rồi.

Renesmee vỗ vỗ vào má tôi. Tôi nhăn mặt. Con bé lại đói nữa rồi.

"Con bé thức dậy bao lâu rồi chị?". Tôi hỏi khi Edward biến mất sau cửa bếp. Hẳn là anh đi chuẩn bị bữa sáng cho con, anh đã đọc được ý nghĩ nó cũng rõ ràng hết như tôi hiểu biểu hiện của nó lúc này vậy. Tôi tự hỏi rồi đây liệu anh có nói cho con bé biết về khả năng này của mình không, một khi anh là người duy nhất có khả năng đó. Đối với anh, điều đó chắc cũng giống như là thánh giác vậy thôi.

"Mới được vài phút à", Rose nói. "Tụi chị đang tính đi gọi hai đứa đây nè. Con bé cứ hỏi em hoài - mà "đòi"- có lẽ là từ đúng hơn. Esme đành phải hy sinh bộ đồ bạc yêu quý để cho con quý ti hơn này nghịch đây". Rose mỉm cười trìu mến với Renesmee, vì câu đùa vừa rồi. "Vớ lại, tụi chị cũng không muốn- er, quấy rầy hai đứa".

Rosalie cắn môi và ngó lơ đi chỗ khác, gắng không cười. Tôi cũng có thể nghe cả tiếng cười khùng khục thật khẽ của Emmett phía sau, làm rung động cả nền nhà.

Tôi ngược mặt lên. "Ba mẹ sẽ dọn phòng cho con liền nha". Tôi nói với Renesmee. "Con sẽ thích "túp lều tranh"- đó lắm cho coi. Kỳ diệu". Tôi nhìn qua Esme. "Cám ơn mẹ. Rất nhiều. Ngôi nhà cực kỳ, cực kỳ hoàn hảo". Ngay trước khi Esme đáp lời, Emmett lại cười phá ra - bây giờ thì không cần giấu nữa.

"Căn nhà vẫn còn đứng đó được hả em?". Anh ấy cố gắng nói hết giữa những tràng cười khúc khích. "Tụi anh vừa nghĩ rằng chắc hẳn hai đứa đã biến nó thành xà bần hết rồi chứ? Thế đêm qua làm gì vậy? Thảo luận về vấn đề nợ quốc gia à?". Anh ấy gào lên trong lúc vẫn cười.

Tôi nghiêng chặt răng và tự nhủ mình về những hậu quả không hay khi tôi không giữ được bình tĩnh như hôm qua. Dĩ nhiên, Emmett cũng chẳng phải là "mong manh"- như Seth-

Nhớ ra Seth, tôi tự hỏi. "Mấy người sói bữa nay đâu hết rồi ta?". Tôi liếc ra ngoài cửa sổ, nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy Leah đang ở đó cả.

"Jacob rời đây sáng nay, hơi sớm". Rosalie bảo tôi, một nếp nhăn nhỏ hằn trên trán chị. "Seth cũng đi theo cậu ấy luôn".

"Sao cậu ấy buồn quá vậy?". Edward hỏi lúc quay trở lại căn phòng với cái cốc của Renesmee trên tay. Hẳn là anh đã thấy nhiều điều trong ký ức của Rosalie hơn là những điều mà tôi có thể thấy qua biểu hiện của chị.

Tôi nín thở trao Renesmee cho Rosalie. Tôi đã có thể tự chủ hơn hẳn, có lẽ vậy, nhưng vẫn không cách nào có thể cho con ăn được. Đúng hơn là chưa.

"Chị không biết - cũng chẳng để ý nữa". Rosalie càu nhàu, nhưng chị trả lời

câu hỏi của Edward đầy đủ hơn. "Cậu ấy đang trông chừng Nessie ngủ, miệng thì há hốc ra như thằng đàn ấy, và rồi cậu ấy nhảy tung tung - đó là chị thấy thế - xộc ra. Chị mừng vì đã thoát được cậu ta. Chứ cậu ta càng ở đây lâu thì sẽ càng ít có cơ hội để chúng ta tống khứ cái mùi ấy đi".

"Rose", Esme nhẹ nhàng khiển trách.

Rosalie hất mái tóc vàng. "Con chẳng cho rằng đó là chuyện gì to tát lắm. Dù gì nhà mình cũng không còn ở đây lâu nữa mà".

"Anh vẫn nói rằng chúng ta nên đi thẳng đến New Hampshire và sửa soạn mọi việc", Emmett nói, hiển nhiên là đang tiếp tục cuộc trò chuyện ban sớm.

"Bella đã ghi danh vào trường Dartmouth. Chẳng có vẻ gì là cô ấy sẽ cần nhiều thời gian để theo kịp bài vở cả". Anh ấy nhìn tôi với nụ cười nhăn nhó. "Chắc chắn là em sẽ đứng đầu lớp đó. Hình như ngoài việc học thì buổi tối em chẳng thích làm gì nữa cả". Rosalie lại rúc rích cười.

Không được nổi nóng. Không được mất bình tĩnh. Tôi tự nhủ trong đầu. Và thật tự hào là tôi đã làm được điều đó.

Nhưng tôi cũng khá ngạc nhiên khi thấy Edward chẳng có vẻ gì là phải kiểm chế như tôi cả.

Anh đang lau bầu điều gì đó, với giọng bực mình. Và cơn thịnh nộ chợt chụp lấy anh hết như những đám mây giông tố vậy.

Trước khi có ai đáp lời, Alice đứng dậy.

"Cậu ta đang làm cái quái gì vậy? Những gì mà con chó đó đang làm gì vậy? Chúng đã phá hỏng kế hoạch ngày hôm nay của em rồi. Giờ em chẳng thể thấy gì nữa hết. Không!" Cô ấy bắn qua tôi một cái nhìn khổ sở. "Xem em kìa! Em cần chị bày cách sử dụng căn phòng chứa đồ (Closet) đó mà".

Trong giây lát, tôi đã thâm biết ơn về bất cứ điều gì mà Jacob đang theo đuổi.

Nhưng rồi Edward co tay thành nắm đấm và gầm gừ. "Cậu ta đi nói với Charlie. Cậu ta nghĩ Charlie sẽ theo cậu ta. Tới đây. Hôm nay".

Alice chỉ nói đúng một từ - nhưng nghe khác hẳn so với cái giọng mượt mà dễ thương thường ngày của cô ấy - rồi vụt đi qua lối cửa sau, để lại một đường nét nhạt nhoà.

"Cậu ấy tính nói với Charlie sao?". Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

"Nhưng- chẳng lẽ cậu ấy không hiểu à? Sao mà cậu ấy làm vậy được chứ?". Charlie không thể nào biết gì thêm về tôi lúc này! Về ma cà rồng nữa chứ! Điều đó sẽ giáng vào ông một đòn chí tử mà thậm chí nhà Cullens cũng chẳng thể cứu được! "Không!"

Edward nói qua kẽ răng. "Giờ thì Jacob đang trên đường tới đây rồi".

Hắn là đằng xa - từ hướng đông - vừa mưa. Jacob bước vào cửa, lắc lắc mái tóc ướt theo kiểu của một con chó, làm bắn ra những giọt nước tí ti trên tấm thảm và trường kỷ, để lại những chấm xám li ti trên nền trắng. Mấy chiếc

răng sáng bóng sau đôi môi sẫm màu; đôi mắt cậu ấy sáng long lanh, đầy hào hứng. Cậu bước những bước ngang ngạnh, như thể là sau khi phá hoại cuộc sống bình yên của cha tôi thì cậu ấy kích động lắm vậy.

"Hey, chào mấy người", cậu ấy cười toe toét.

Hoàn toàn im lặng.

Leah và Seth cũng vào theo cậu, trong bộ dạng con người. Tay họ trông run run trong bầu không khí căng thẳng ở đây.

"Rose", tôi gọi và đưa tay ra. Chẳng nói một lời, Rosalie trao Renesmee cho tôi. Tôi ôm chặt con vào lòng, nơi trái tim tôi nay đã không còn đập nữa, ôm chặt như thể đang giữ một lá bùa may để ngăn những hành động thiếu suy nghĩ vậy. Tôi sẽ ôm con cho đến tận lúc tôi chắc chắn rằng cái quyết định giết Jacob đến từ lý trí, chứ không phải là từ cơn thịnh nộ này.

Con bé vẫn nín lặng, chỉ quan sát và lắng nghe. Nó sẽ hiểu được nhiều đến mức nào nhỉ?

"Charlie sẽ sớm tới đây thôi", Jacob nói với tôi, giọng bình thường. "Sẽ thấy ngay thôi mà. Hẳn là Alice đã đưa cho chị cái kính hay cái gì tương tự chứ hả?"

"Em đã đi quá quyền hạn rồi đó". Tôi gằn giọng. "Em. Đã. Làm. Cái. Gì. Vậy?"

Nụ cười của Jacob chùng xuống, nhưng cậu ấy vẫn gắng gượng trả lời nghiêm túc câu hỏi của tôi. "Sớm nay, em thức dậy vì bà tóc vàng và Emmett cứ lái nhái mãi về chuyện chị và hẳn ta đi đâu đó xa lắm. Như thể là em chịu để chị đi vậy. Tìm Charlie là giải pháp tốt nhất phải không? Thế là vấn đề đã xong".

"Em có ý thức được những gì mà em vừa làm không hả? Em có biết là em vừa đặt ông ấy vào tình thế nguy hiểm thế nào không?"

Cậu ấy khịt mũi. "Em chẳng đặt ai vào tình thế nguy hiểm cả. Trừ chị. Nhưng mà chị lại có cái thứ gọi là khả năng tự kiểm chế siêu phàm, phải không nà? Ừ thì không tuyệt được như là việc đọc ý nghĩ. Kém vui hơn nhiều".

Edward đi chuyên, phóng ngang căn phòng để đối mặt với Jacob. Anh thấp hơn cậu ấy nửa cái đầu, nhưng Jacob phải nghiêng người né vì cơn giận dữ của anh đã vượt xa của cậu.

"Chỉ là suy nghĩ của cậu thôi, chớ lai à". Anh nạt. "Cậu cho là chúng tôi sẽ thử nghiệm điều đó với Charlie sao? Cậu không nghĩ gì đến những nỗi đau đón mà cậu đã gây ra cho Bella, cho dù cô ấy vẫn có thể chịu đựng được sao? Hay thậm chí là những tổn thương tinh thần, nếu cô ấy không thể chịu nổi nữa? Tôi nghĩ là những gì xảy đến với Bella giờ đây chẳng liên quan gì đến cậu nữa đâu". Anh gầm gừ mấy chữ cuối.

Renesmee lo lắng day day mấy ngón tay lên má tôi. Rốt cuộc mấy lời của

Edward cũng đã dập tắt được tâm trạng náo động bất thường của Jacob. Miệng cậu chuyển qua nhăn nhó. "Bella sẽ bị tổn thương ư?"

"Như thể em vừa ấn một mẩu sắt cháy sáng vào cổ họng chị vậy". Tôi hơi ngần ngại, chợt nhớ về mùi hương máu người.

"Em đã không biết điều đó", Jacob lầm bầm.

"Vậy sau này có lẽ cậu nên hỏi trước", Edward càu nhàu. "Có thể cậu sẽ cản được tôi".

"Nếu nói trước thì chắc chắn là mấy người sẽ ngăn tôi lại"

"Đúng ra anh phải bị ngăn lại-"

"Đây không phải chuyện về chị", tôi cắt ngang. Tôi đứng im, tay giữ chặt Renesmee, và hoàn toàn bình tĩnh. "Đây là chuyện về Charlie, Jacob à. Sao em có thể đặt ông vào vòng nguy hiểm theo cách này chứ? Em có biết rằng hoặc là cái chết, hoặc là phải sống cuộc sống của ma cà rồng đang chờ đợi ông lúc này không?". Giọng tôi run lên như thể nước mắt đang trào ra vậy, tôi đâu thể khóc được nữa.

Jacob còn đang khỏ sở vì lời kết tội của Edward, mấy lời của tôi dường như chẳng nhập vào đầu cậu được thêm nữa.

"Thư giãn nào, Bella. Anh cũng sẽ chẳng nói những điều mà em không định nói với cậu ấy đâu".

"Nhưng cậu ấy đã đến đây rồi".

"Yeah, đây mới là mục đích chính phải không? Kế hoạch của chị chẳng phải là "hãy cứ để cậu ấy với mớ giả thuyết sai lầm"- à? Tôi nghĩ là tôi đã cho một cái cơ tốt đấy chứ".

Mấy ngón tay tôi gập lại trên Renesmee. Tôi siết tay lại một cách thận trọng.

"Thẳng thắn với nhau nào, Jacob. Chị không còn đủ kiên nhẫn cho việc này nữa".

"Em chẳng nói gì với bác ấy về chị cả, Bella. Không hẳn thế. Em nói với bác ấy về chính em cơ. À, cho bác ấy thấy thì đúng hơn".

"Cậu ấy biến đổi ngay trước mặt Charlie". Edward rít lên vì giận dữ.

Tôi thì thào với Jacob. "Em cái gì cơ?"

"Bác ấy rất gan dạ. Y như chị vậy. Không họ xiu, không hề ói, không hề bị bất cứ cái gì hết. Em muốn nói là, em thực sự bị ấn tượng đấy. Lẽ ra chị nên nhìn thấy biểu hiện trên mặt ông khi em bắt đầu cởi quần áo. Ngộ lắm".

Jacob cười nắc nẻ.

"Em điên thật rồi! Bố chị rất có thể bị một cơn đau tim sau cái cảnh đó".

"Charlie ổn cả mà. Bác ấy mạnh mẽ lắm. Nếu chị chịu dừng lại suy nghĩ dù chỉ một phút thôi, chị sẽ thấy là em vừa giúp chị một đặc ân đấy".

"Không có đâu, Jacob à". Giọng tôi trầm và lạnh tanh. "Em có 30 giây để nói với chị thật chi tiết về chuyện vừa rồi trước khi chị đưa Renesmee cho Rosalie và xé tung cái đầu tội nghiệp của em thành từng mảnh đấy. Lần này

Seth cũng chẳng ngăn được chị đâu".

"Jeez, Bella. Chị chưa từng quá khích đến như vậy mà. Đó là phản ứng bình thường của ma cà rồng ư?"

"Hai mươi sáu giây nữa".

Jacob đảo mắt và thả mình xuống cái ghế gần đó. "Tiểu đội"- của cậu ấy cũng đến đứng ở hai bên cậu, dường như chẳng thoải mái tí nào; đôi mắt của Leah vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, hàm răng hơi nhe ra.

"Ừ thì, sáng nay em gõ cửa nhà Charlie và rủ bác ấy đi dạo. Bác ấy từ chối nhưng khi em nói rằng có việc liên quan đến chị, và rằng chị đã quay trở lại thị trấn rồi, thì bác theo em vào rừng. Em bảo bác rằng chị không còn bệnh nữa, và rằng mọi việc tuy có hơi kỳ quặc, nhưng vẫn ổn. Bác ấy định rẽ qua thăm chị nhưng em nói em phải cho bác ấy xem cái này trước đã. Và rồi em biến đổi". Jacob nhún vai.

Hàm răng tôi giờ như hai cái ngàm đang cắn chặt. "Chị muốn nghe chi tiết hơn nữa, đồ độc ác xấu xa".

"Ừ, tại chị nói là em chỉ có 30 giây thôi - okay, okay". Hẳn là tôi đã cho cậu ấy thấy rằng tôi đã không còn trong tâm trạng cáu điên lên nữa. "Coi nào- Em biến đổi trở lại, và mặc quần áo vào, và ngay sau khi bác ấy hít thở lại được, em nói cái gì đó đại loại là "Charlie, đây không phải cái thế giới như bác vẫn tưởng đâu. Tin tốt là - không có gì thay đổi cả - ngoại trừ cái điều rằng bây giờ thì bác cũng đã biết. Cuộc sống vẫn tiếp tục trôi đi như bình thường thôi. Giờ bác có thể quay về và về như bác chẳng tin những điều này chút nào hết".

"Bác ấy phải mất hàng phút để định thần lại, và rồi bác muốn biết thực sự điều gì đã xảy ra với chị, toàn bộ câu chuyện về cái gọi là căn bệnh hiếm gặp ấy. Em bảo bác rằng chị đã bị bệnh, nhưng giờ khoẻ rồi - chỉ là chị phải biến đổi một ít trong quá trình chạy chữa".

"Bác ấy muốn biết cả cái từ "biến đổi" mà em nói, thực sự nó nghĩa là gì. Và em nói rằng bây giờ trông chị giống Esme nhiều hơn là Renée".

Edward bĩu môi, còn tôi nhìn trừng trừng với nỗi khiếp hãi. Điều này sẽ dẫn đến những kết cục nguy hiểm.

"Vài phút sau, bác ấy hỏi, khá thanh thản, rằng liệu chị cũng biến đổi thành động vật chứ. Em nói là "Chị ấy cũng mong được vậy đó". Cậu ấy khẽ cười. Rosalie làm một tiếng giống như là kính tởm.

"Em bắt đầu kể cho bác ấy nghe về người sói, nhưng thậm chí em chẳng kịp giải thích toàn bộ câu chuyện, Charlie cắt ngang và nói rằng "tốt hơn hết là bác không nên biết chi tiết"- . Rồi bác ấy hỏi là liệu chị có biết trước rằng chị có thể sẽ lâm vào tình cảnh thế nào khi cưới Edward không. Và em trả lời, "Chắc chắn rồi, chị ấy biết tất cả những điều đó hàng năm trời rồi ấy chứ, kể từ khi chị ấy đặt chân đến Forks."- Bác ấy không thích điều đó lắm. Em để

bác ấy thoải mái mà nguyên rửa. Sau khi bình tĩnh trở lại, bác ấy chỉ muốn hai việc. Thứ nhất, bác ấy muốn gặp chị, và em nói rằng "tốt nhất là bác để cháu đi trước giải thích đã".

Tôi hít thở sâu. "Còn việc kia là gì?"

Jacob mỉm cười. "Chị sẽ thích việc này thôi. Chủ yếu là bác ấy muốn được nghe kể, càng ít càng tốt, về tất cả những chuyện này. Nếu điều gì mà bác ấy không nhất thiết phải biết, thì chị hãy cứ giữ lại, đừng kể. Bác ấy chỉ là muốn biết một chút thôi mà".

Lần đầu tiên tôi thấy nhẹ nhõm kể từ lúc Jacob bước vào. "Chị có thể làm được điều đó".

"Ngoài ra, bác ấy còn muốn giả vờ như là mọi thứ vẫn bình thường". Nụ cười của Jacob giờ đây điệu đà quá mức. Hẳn là cậu ấy đang hoài nghi rằng liệu tôi có bắt đầu thấy chút xúc động nào từ lòng biết ơn với cậu hay không. "Em nói gì với bố chị về Renesmee?". Tôi ráng giữ giọng sắc sảo, cố không bị ảnh hưởng bởi chút cảm kích miễn cưỡng lúc này. Bây giờ còn quá sớm. Vẫn còn quá nhiều điều chưa ổn trong tình huống này. Ngay cả khi có sự can thiệp của Jacob, điều đó sẽ giúp Charlie có phản ứng tích cực hơn là tôi hy vọng-

"Oh yeah, do vậy mà em đã nói với bố chị rằng chị và Edward vừa nhận nuôi một cái "tàu há mồm"-". Cậu ấy nhìn qua Edward. "Con bé là trẻ mồ côi - giống như là Bruce Wayne và Dick Grayson vậy đó". (Bruce Wayne và Dick Grayson: tên trong cuộc sống thường của hai người anh hùng: Batman và Robin) Jacob khịt mũi. "Chắc anh cũng chẳng thấy phiền khi tôi nói dối vậy. Đó là một phần của cuộc chơi mà, phải không?". Edward hoàn toàn không đáp lời, nên Jacob tiếp luôn. "Chắc là Charlie đã qua cái giai đoạn "sốc"- chỉ vì chi tiết đó, nhưng bác ấy hỏi liệu anh chị có nhận con bé làm con nuôi không? "Nhận nó làm con gái ấy? Và như thế bác làm ông ngoại rồi sao?" - - Bác ấy nói vậy đó. Em bảo "Ừ"- "Hay quá, làm ông ngoại rồi."- Chỉ có thể thôi. Thậm chí bác ấy đã khẽ mỉm cười".

Sự nhức nhối quay trở lại nơi đôi mắt tôi, nhưng giờ nó không còn là nỗi sợ hãi hay đau đớn nữa. Charlie đã mỉm cười với cái ý nghĩ làm ông ngoại ư? Charlie sẽ gặp Renesmee ư?

"Nhưng con bé đang thay đổi rất nhanh", tôi lầm bầm.

"Em đã nói với bố chị rằng cô bé đặc biệt hơn tất cả chúng ta gộp lại ấy chứ", Jacob nói nhẹ nhàng. Cậu ấy đã đứng dậy và tiến thẳng đến chỗ tôi, ra hiệu cho Leah và Seth ở yên đó khi họ dợm bước theo cậu. Renesmee với tay về phía cậu, nhưng tôi ôm con bé vào lòng mình chặt hơn. "Em nói với bác ấy rằng, "Hãy tin cháu, bác sẽ chẳng muốn nghe kể về điều này đâu. Nhưng nếu bác có thể bỏ qua tất cả những chi tiết hoang đường, thì bác sẽ hết sức kinh ngạc đấy. Cô bé là người tuyệt vời nhất trên trái đất này."- Rồi

em bảo bác ấy là nếu bác ấy có thể "xử lý"- được chuyện đó (việc bỏ qua hết các chi tiết hoang đường), hẳn là bác chỉ luôn muốn quanh quẩn gần đó để có dịp gặp cô bé mà thôi. Nhưng nếu bác vẫn chưa "xử lý"- được, thì chị sẽ rời đi. Bác ấy nói rằng miễn là không ai kể lể ra quá nhiều chuyện/thông tin, thì bác ấy sẽ đến".

Jacob nhìn tôi chăm chú, miệng thoáng nở nụ cười, chờ đợi.

"Chị sẽ không nói cảm ơn em đâu", tôi bảo. "Dù sao đi nữa, em vẫn đang đặt Charlie vào vòng nguy hiểm".

"Em xin lỗi nếu điều đó khiến chị tổn thương. Em không biết rằng mọi chuyện sẽ lại như thế. Bella, giờ thì thế giới đã thay đổi với chúng ta rồi, nhưng chị sẽ luôn là người bạn tốt nhất của em, và em sẽ luôn yêu chị.

Nhưng giờ là một tình yêu theo cách nào đó tốt/thích hợp hơn. Rốt cuộc thì cũng sẽ cân bằng được thôi. Cả hai chúng ta đều có những người mà chúng ta không thể thiếu trong cuộc đời mình".

Một nụ cười đúng kiểu Jacob. "Vẫn là bạn chứ hả?"

Gắng giữ vẻ cứng cỏi đến hết mức có thể, tôi phải mỉm cười đáp lại. Chỉ là một nụ cười rất khế. Cậu ấy giơ bàn tay ra: đó là một lời đề nghị.

Tôi hít một hơi thật sâu và chuyển Renesmee sang một tay. Tôi đặt tay trái vào bàn tay của cậu. Thậm chí cậu ấy cũng chẳng hề nao núng khi chạm vào làn da giá lạnh của tôi. "Nếu tôi nay chị không kết liễu Charlie, chị sẽ xem xét việc tha lỗi cho em lần này".

"Khi chị không kết liễu Charlie, thì chị đã nợ em rất nhiều đấy". Tôi tròn mắt. Cậu ấy đưa bàn tay còn lại về phía Renesmee, lần này thì như là một yêu cầu. "Liệu em có thể-?"

"Chị đang mắc bết bết, nên không rảnh tay để giết em đâu, Jacob à. Có lẽ để sau nha".

Cậu ấy thở dài nhưng không cố ép tôi nữa. Thật là sáng suốt đó!

Alice phóng trở lại qua khung cửa, đôi tay, và cả gương mặt nữa, đều rất hung hăng.

"Anh, anh, và chị nữa", cô ấy cau mày nhìn trừng trừng vào đám người sói.

"Nếu mấy người buộc phải ở lại, thì hãy ra khỏi chỗ đó và hứa là sẽ không bao giờ bèn mảng lại đó nữa. Tôi phải chứng kiến mới được. Bella, tốt hơn hết là chị hãy đưa con bé cho cậu ta đi. Chị cần rảnh tay lúc này".

Jacob cười toét trong nỗi hân hoan chiến thắng.

Dường như có nỗi sợ hãi đặc quánh lại cào xé gan ruột khi cái hành động đã man đang được dự tính trong đầu quay trở lại nện tôi. Tôi đang đặt cược sinh mạng cha mình vào cái khả năng tự kiểm chế còn mong manh trong cuộc thí nghiệm đầy may rủi này. Những lời Edward vừa nói ban nãy lại đập vào tai tôi lần nữa.

Cậu không nghĩ gì đến những nỗi đau đón mà cậu đã gây ra cho Bella, cho

dù cô ấy vẫn có thể chịu đựng được sao? Hay thậm chí là những tổn thương tinh thần, nếu cô ấy không thể chịu nổi nữa?

Tôi chẳng thể nào hình dung được nỗi đau sẽ lớn thế nào nếu tôi thất bại. Hơi thở tôi trở nên dồn dập. "Bé lấy bé này". Tôi thì thầm và trao Renesmee vào vòng tay Jacob.

Cậu ấy gật đầu - vâng trán khẽ cau lại - và ra hiệu cho những người sói khác để họ xích ra xa hơn. Tức khắc Seth và Leah ngồi phịch xuống sàn, nhưng Leah còn lắc đầu và môi mím lại.

"Tôi đi được chưa?". Chị ấy cất tiếng. Trông chị rất không thoải mái trong bộ dạng con người, chị vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi và quần lửng dơ hầy mà chị đã mặc vào cái hôm chị quát tháo tôi. Mái tóc ngắn của chị dựng đứng lên rất vô tổ chức. Bàn tay chị vẫn đang rung rung.

"Tất nhiên rồi", Jake đáp.

"Hãy ở yên bên phía đông để Charlie khỏi bắt gặp chị trên đường tới đây". Alice chua vào.

Leah chẳng thèm nhìn Alice lấy một cái, chúi ra cửa sau và dậm mạnh, nhảy vào bụi cây để biến đổi. Edward đã quay lại bên cạnh, tay anh mơn man khuôn mặt tôi. "Em có thể làm được mà. Anh biết rằng em có thể. Anh sẽ giúp em; cả nhà mình sẽ giúp em".

Tôi đáp lại ánh mắt anh bằng nỗi sợ hãi trên khuôn mặt. Liệu anh có đủ mạnh mẽ để có thể ngăn cản được tôi một khi tôi có những hành động sai lầm?

"Nếu anh không tin tưởng em, rằng em có thể làm được điều đó, thì hôm nay hai đứa mình đã biến đi rồi. Việc gặp cha sẽ đòi hỏi những kiểm soát, dù là nhỏ nhất nhất. Nhưng em có thể mà. Và em sẽ vui hơn, nếu Charlie vẫn luôn hiện diện trong cuộc đời em".

Tôi cố điều hoà nhịp thở.

Alice đưa tay ra. Có một chiếc hộp nhỏ màu trắng trong lòng bàn tay ấy.

"Thứ này sẽ kích thích mắt chị - nó không làm chị đau đầu, nhưng nó sẽ che bớt thị lực của chị. Sẽ bực mình lắm đó. Cũng chẳng sánh được với màu mắt của chị khi không mang nó. Nhưng vẫn tốt hơn là màu đỏ rực phải không?" Cô ấy thả cái hộp kính áp tròng lên không trung và tôi chụp lấy nó.

"Vào lúc nào mà em-?"

"Trước khi chị đi hưởng tuần trăng mật. Em đã chuẩn bị cho vài tình huống có thể xảy ra".

Tôi gật đầu và mở cái hộp. Tôi chưa từng mang kính áp tròng lần nào cả, nhưng tôi không nghĩ lại khó chịu đến vậy. Tôi cầm miếng kính áp tròng màu hạt dẻ lên và ấn nó vào mắt, mặt lõm quay vào trong.

Tôi chớp chớp mắt, và nhận ra dường như có một lớp màng mỏng che bớt thị lực của mình. Dĩ nhiên tôi vẫn có thể nhìn được, hơn nữa tôi còn nhìn

được cả từng chi tiết của mảnh kính áp tròng nữa cơ. Mắt tôi cứ tập trung vào những chi tiết cực nhỏ, hoặc những điểm méo mó.

"Chị đã hiểu những gì em vừa nói". Tôi thì thậm chí nhét nốt cái kính kia vào con mắt còn lại. Lần này tôi cố không chớp mắt. Hiển nhiên mắt tôi cũng đang muốn đẩy cái vật thể lạ đó ra.

"Trông em thế nào?"

"Tuyệt lắm. Dĩ nhiên rồi-" Edward nói.

"Vâng, vâng, chị ấy mà lúc nào chẳng đẹp". Alice hấp tấp ngắt lời. Đờ hơn so với màu mắt đỏ rực, đó là tất cả những gì em có thể nói. Màu nâu đất. Màu nâu của mắt chị vẫn đẹp hơn nhiều. Hãy luôn nhớ rằng cặp kính áp tròng đó sẽ chẳng ở đó lâu được đâu. Nọc độc trong mắt chị sẽ làm chúng rã ra mau thôi, chỉ trong vài giờ nữa. Vậy nên nếu Charlie ở lại lâu quá thì chị phải tìm cách đi thay kính mới nhé. Một cái cơ tốt là chị phải đi vệ sinh". Cô ấy lúc lắc đầu. "Esme, mẹ chỉ cho chị ấy vài chiêu khi phải tiếp xúc với con người nhé.

"Mẹ có mấy phút đây?"

"Charlie sẽ đến đây trong vòng năm phút nữa. Mẹ chỉ mấy chiêu cơ bản thôi".

Esme gật đầu đúng một cái, rồi bước tới cầm tay tôi. "Điều quan trọng là không ngồi quá lâu và không di chuyển quá nhanh", mẹ bảo.

"Em cũng ngồi nếu bố em ngồi", Emmett chen vào. "Con người không thích đứng mãi một chỗ".

"Cứ cách khoảng ba mươi giây thì để mắt em lơ đãng một lần", Jasper thêm vào. "Con người không nhìn chăm chăm vào thứ gì quá lâu đâu".

"Cứ mỗi năm phút thì lại bắt chéo chân, rồi lại đổi chân trong năm phút kế tiếp", Rosalie nói.

Tôi gật đầu với mỗi "mánh"-. Hôm qua, tôi cũng có để ý họ ứng dụng những điều này rồi. Tôi nghĩ tôi có thể bắt chước cả nhà.

"Và nhớ chớp mắt ít nhất ba lần trong một phút", Emmett bảo vậy. Anh ấy cau mày rồi phóng về phía cái điều khiển TV phía cuối bàn. Anh ấy bật một kênh đang chiếu bóng đá sinh viên, và tự gật gù.

"Nhớ cử động bàn tay nữa nhé. Vuốt tóc ra phía sau, hoặc về như đang nghịch cái gì". Jasper nói.

"Em bảo Esme mà", Alice phàn nàn khi quay trở lại. "Mấy anh chị sẽ làm chị ấy loạn lên mắt".

"Không, chị nghĩ chị sẽ nhớ được hết mà", tôi nói. "Về chuyện ngồi xuống, nhìn ngó chung quanh, chớp mắt, cựa quậy".

"Đúng rồi đó", Esme tán thành. Bà ấy choàng tay qua vai tôi.

Jasper nhăn nhó. "Em cố nín thở càng lâu càng tốt, nhưng cũng phải nhớ hơi cử động vai một chút để làm ra vẻ em đang thở vậy".

Tôi lại hít vào, và gật đầu lần nữa.

Từ phía bên kia, Edward cũng vòng tay ôm lấy tôi. "Em có thể làm được mà", anh lặp lại, thì thầm những lời động viên vào tai tôi.

"Hai phút nữa", Alice nói. "Có thể cảnh bắt đầu sẽ là chị đang nằm trên trường kỷ, chị đang bệnh mà. Theo cách đó thì bố chị sẽ không phải thấy chị đi chuyển ngay từ đầu".

Alice kéo tôi về phía ghế sofa. Tôi gắng cử động thật chậm, chân tay lỏng lẻo. Cô ấy đảo mắt, chắc là tôi chưa diễn đạt lắm.

"Jacob, chị cần Renesmee". Tôi nói. Jacob vẫn đứng yên, nhả nhó.

Alice lắc đầu. "Bella, chẳng giúp ích được gì đâu".

"Nhưng chị cần con bé. Nó giúp chị giữ bình tĩnh". Nỗi sợ hãi hiển hiện trong giọng nói.

"Tốt thôi", Alice làm bầm phản đối. "Chị ráng giữ con bé thật yên, và em sẽ canh chừng". Cô ấy thở dài mệt mỏi, như thể là cô ấy vừa bị buộc phải làm việc quá sức trong kỳ nghỉ vậy. Jacob cũng thở dài, nhưng cậu mang Renesmee trao cho tôi và nhanh chóng rút lui trong cái nhìn trừng trừng của Alice.

Edward ngồi cạnh tôi và vòng tay ôm lấy hai mẹ con. Anh hơi nhòm về phía trước để nhìn Renesmee với ánh mắt nghiêm trọng.

"Renesmee, có một người rất đặc biệt đang đến thăm hai mẹ con con", anh nói với giọng nghiêm túc như thể anh cho rằng con bé sẽ hiểu từng lời anh nói vậy. Liệu có thể như thế không nhỉ? Con bé cũng nhìn lại anh với đôi mắt trong veo. "Nhưng ông ấy không giống chúng ta, thậm chí cũng chẳng giống Jacob nữa. Chúng ta phải hết sức cẩn thận với ông ấy. Con không nên "nói chuyện" với ông theo cái kiểu bình thường con vẫn làm cho cả nhà xem". Renesmee chạm vào khuôn mặt anh.

"Chính xác", anh nói. "Và có thể ông ấy sẽ khiến con khát. Nhưng con không được cắn ông ấy. Ông ấy sẽ không tự khỏi như Jacob được đâu".

"Con bé có thể hiểu anh sao?". Tôi thì thầm.

"Con nó hiểu mà. Con sẽ cẩn trọng chứ, Renesmee? Con sẽ giúp bố mẹ chứ?"

Renesmee lại chạm vào khuôn mặt anh lần nữa.

"Không, bố chẳng quan tâm đến chuyện con có cắn Jacob hay không. "

"Tuyệt thật đấy". Jacob khúc khích cười.

"Có lẽ cậu nên đi được rồi đấy, Jacob à". Edward lạnh lùng bảo, nhìn chằm chằm về phía cậu ấy. Edward vẫn chưa tha thứ cho Jacob, bởi vì anh biết rằng bất kể chuyện gì sẽ xảy ra đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ bị tổn thương. Nhưng tôi sẽ vui vẻ nhận lấy vết thương này nếu chỉ có việc đó là điều tồi tệ nhất mà tôi phải đối mặt đêm nay.

"Tôi đã nói với Charlie rằng tôi sẽ qua đây mà", Jacob nói. "Ông ấy cần

người động viên tinh thần".

"Động viên tinh thần", Edward giấu cọt. "Cho đến lúc Charlie hiểu ra rằng cậu mới chính là con quái vật ghê tởm nhất trong tất cả chúng ta".

"Ghê tởm ư?". Jake phản đối, và rồi cậu khẽ cười với chính mình.

Tôi nghe tiếng bánh xe lạo xạo trên con đường ẩm ướt, tĩnh lặng dẫn vô nhà Cullens, và hơi thở tôi lại mạnh lên. Tim tôi hẳn là đang động âm âm ấy chứ! Tôi lo rằng mình sẽ không xử sự đúng cách.

Tôi tập trung vào nhịp tim khe khẽ, đều đặn của Renesmee, để bình tĩnh lại. Việc đó có hiệu quả khá nhanh chóng.

"Làm tốt đó, Bella". Jasper thì thầm tán thành. Edward ôm tôi chặt hơn.

"Anh chắc chứ?". Tôi hỏi Ed.

"Chắc chắn mà. Em có thể làm được mọi thứ". Anh mỉm cười và hôn tôi.

Đó không hẳn là một nụ hôn thoáng qua, và cái bản năng hoang dã của ma cà rồng lại muốn cuốn tôi khỏi những cảnh giác trước đó. Đôi môi của Edward như thể một thứ chất gây nghiện đánh thẳng vào hệ thống thần kinh của tôi. Lập tức tôi thấy khao khát. Nó cuốn đi luôn cả sự tập trung để nhớ về đứa trẻ đang nằm trong vòng tay tôi.

Jasper "thấy ngay sự thay đổi tâm trạng của tôi. "Er, Edward, anh không thể quyến rũ cô ấy như thế trong lúc này được. Cô ấy cần phải tập trung".

Edward nghiêng người ra. "Oops", Anh kêu lên.

Tôi bật cười. Đó mới chính là cái kiểu của tôi thuở ban đầu, từ những nụ hôn đầu. "Chút nữa nha", tôi nói, và sự đề phòng lại cuộn xoắn trong bụng tôi.

"Tập trung vào, Bella". Jasper giục.

"Vâng", tôi cố vút cái cảm giác run rẩy đi. Charlie, đó mới là điều cốt yếu bây giờ. Bữa nay phải giữ an toàn cho Charlie. Rồi hai đứa tôi sẽ có cả đêm bên nhau-

"Bella".

"Xin lỗi, Jasper". Emmett cười lớn.

Tiếng máy xe của Charlie càng lúc càng gần hơn. Giây phút khinh suất đã qua đi, và mọi người vẫn không ai nhúc nhích. Tôi bắt chéo chân, và "thực hiện"- việc chớp mắt.

Chiếc xe phanh lại và dừng ngay trước nhà. Không biết là Charlie có hỏi hộc như tôi lúc này không? Tiếng máy xe tắt, tiếng cửa đóng sầm. Ba bước chân qua bãi cỏ, và rồi tiếng tám bước chân nện lên nền gỗ. Thêm bốn bước chân nữa lên hiên nhà. Và rồi im lặng. Charlie thở hai nhịp.

Cốc, cốc, cốc.

Tôi thở vào để nhớ lại chuyện gì đang xảy ra lúc này. Renesmee rúc vào sâu hơn trong lòng tôi, khuôn mặt bé giấu trong mái tóc.

Carlisle ra mở cửa. Gương mặt căng thẳng của ông chuyển thành vẻ chào đón, như kiểu chuyển kênh trên TV vậy.

"Xin chào, Charlie", ông nói, ra vẻ bất ngờ. Ừ thì, người ta nghĩ chúng tôi đang ở Atlanta, trong cái nơi gọi là Trung tâm Kiểm soát bệnh dịch. Charlie đã biết là điều đó không đúng. "Carlisle", ông ấy chào, nhưng không tự nhiên. "Bella đâu?"

"Đây này bố", Ugh! Giọng tôi nghe chán quá. Có lẽ vì, tôi đã hết không khí trong bụng rồi. Tôi hớp một hơi thật nhanh, mừng rằng mùi của Charlie chưa tràn ngập căn phòng.

Vẻ thất thần của Charlie càng cho thấy giọng tôi vừa rồi tệ đến mức nào. Mắt ông nhìn tôi, và mở to.

Tôi đọc được một mớ cảm xúc khi chúng lộ rõ trên mặt ông.

"Sốc"- . Hoài nghi. Đau đớn. Mất mát. Sợ hãi. Tức giận. Nghi ngờ. Và càng đau đớn hơn nữa.

Tôi cắn môi. Buồn cười thật. Hàm răng mới của tôi sắc hơn nhiều so với làn da cứng như đá, chứ không như hồi còn là người, những cái răng thậm chí không làm suy suyền được làn da mềm mại.

"Phải con đó không, Bella?". Ông thì thào.

"Yep". Tôi ngưng ngưng, giọng nhẹ tựa gió thoảng. "Chào bố". Ông ấy hít một hơi thở sâu để đứng vững hơn.

"Hey, Charlie", Jacob đang đứng trong góc phòng. "Mời việc thế nào rồi?" Charlie nhìn Jacob trừng trừng, khẽ rùng mình khi nhớ lại, và lại nhìn qua tôi. Rồi từ từ, Charlie bước ngang căn phòng cho đến lúc ông chỉ cách tôi rất gần. Ông ngó sang Edward, và rồi ánh mắt ông lại hướng về tôi. Hơi ấm từ cơ thể ông động vào tôi, với từng nhịp mạch đập.

"Bella?". Ông lại hỏi.

Tôi nói với giọng trầm, ráng giữ nó không vang ra. "Là con mà". Hàm của ông cứng lại. "Bố ơi, con xin lỗi". Tôi nói.

"Con khỏe không?". Ông ấy hỏi.

"Thực sự khỏe, hoàn toàn rất khỏe", tôi đảm bảo. "Khỏe như vâm ấy". Lại hết oxy nữa rồi.

"Jake nói bố rằng- điều đó là cần thiết. Nếu không con đã chết rồi". Ông nói mà như thể ông chẳng tin chút nào.

Tôi cứng cỏi hơn, tập trung vào hơi ấm của Renesmee, tựa vào Edward, và hít một hơi thở sâu.

Mùi của Charlie như ngọn lửa phừng phừng, như thụi thẳng một quả vào yết hầu tôi. Nhưng còn hơn là đau đớn nữa. Đó là một vết đâm bỏng rát sự thèm muốn. Mùi hương của Charlie thơm/ngon hơn tất cả mọi thứ mà tôi từng tưởng tượng. Cũng lôi cuốn hết như gã đi săn nào đó trên đường rừng, mùi của Charlie ngào ngạt gấp đôi. Và ông ta chỉ cách tôi vài feet đằng kia, hơi ấm và mùi mồ hôi ông lan tỏa trong bầu không khí nóng nực.

Nhưng giờ tôi sẽ không đi săn đâu. Và đó là cha tôi mà.

Edward siết chặt vai tôi một cách đồng cảm, và Jacob chuyển đến tôi một ánh mắt xin lỗi từ phía bên kia căn phòng.

Tôi cố tập trung tư tưởng, lờ đi cơn đau và cơn khát đầy ham muốn. Charlie đang chờ đợi câu trả lời của tôi.

"Jacob đã nói đúng đó".

"Hai đứa nói y hệt nhau nhỉ", Charlie lầm bầm.

Tôi hy vọng Charlie sẽ bỏ qua những biến đổi trên khuôn mặt tôi, mà nhìn ra trên đó sự ăn năn dưới mái tóc tôi, Renesmee cũng đang hít hà mùi hương của Charlie, hẳn là ghi nhớ để nhận biết. Tôi ôm chặt lấy con.

Charlie theo ánh mắt tôi nhìn xuống. "Oh", ông nói, và tất cả cơn giận dữ bay biến hết, chỉ để lại sự ngạc nhiên. "Là nó nè. Đứa trẻ mồ côi mà Jacob nói rằng hai đứa đang nhận nuôi".

"Là cháu gái của con", Edward nói dối thật ngọt. Hẳn là anh đã nhận ra có những nét tương đồng thật rõ giữa anh và Renesmee, đến nỗi không thể bỏ qua. Tốt hơn hết là ngay từ đầu đã thừa nhận rằng hai người có quan hệ họ hàng.

"Bố tưởng con đã lạc mất gia đình". Charlie nói, dường như là lời buộc tội.

"Con lạc mất cha mẹ. Anh trai con cũng được nhận làm con nuôi, như con vậy đó. Con chưa từng gặp anh ấy lần nào. Nhưng toà án liên lạc với con khi anh ấy và vợ mất sau một tai nạn ô tô, để lại đứa trẻ mồ côi này".

Edward diễn tốt quá. Anh nói trơn tru, và rất vô hại nữa. Tôi phải tập nhiều lần mới có thể được như vậy.

Renesmee trộm liếc qua mái tóc tôi, hít hà mãi. Con bé bẽn lẽn nhìn Charlie qua hàng mi dài, và rồi lại trốn đi lần nữa.

"Nó- Con bé, ờ, xinh quá".

"Vâng", Edward đồng ý.

"Trách nhiệm đặt trên vai rồi. Cả hai đứa con chỉ mới bắt đầu thôi đấy nhé".

"Chúng con có thể làm gì khác được?". Edward nhẹ gãi mấy ngón tay trên mặt con. Tôi thấy anh thoáng chạm vào môi con bé, chắc là để nhắc nhở.

"Bố sẽ không nhận nó sao?"

"Hmph. Tốt thôi". Ông lơ đãng lắc đầu. "Jake nói con gọi con bé là Nessie hả?"

"Không ạ". Tôi nói với giọng sắc sảo. "Tên bé là Renesmee".

Charlie lại quay qua nhìn tôi. "Làm sao mà con đảm đương được chứ? Có lẽ chỉ Carlisle và Esme mới có thể-"

"Con bé là con của con". Tôi ngắt lời ông. "Con cần bé".

Charlie nhăn mặt. "Con muốn bố trở thành ông sớm thế sao?"

Edward mỉm cười. "Carlisle cũng là ông rồi mà bố".

Charlie hướng ánh mắt hoài nghi sang Carlisle - vẫn đứng ở cửa trước này giờ; ông ấy hết như Chúa Jesus thời trẻ vậy, một người anh em đẹp trai hơn

nữa.

Charlie khịt mũi và bật cười. "Bố đoán là hình như điều đó cũng chẳng giúp bố cảm thấy khá hơn". Ánh mắt ông lại mơn man con bé. "Quả thật trông nó rất thu hút đấy". Hơi thở ấm của ông phả nhẹ vào khoảng không giữa hai mẹ con.

Renesmee rướn người theo mùi hương ấy, vén tóc tôi ra và nhìn ông trực diện, đó là lần đầu tiên hai ông cháu nhìn nhau. Charlie há hốc miệng ra. Tôi biết bố tôi đã thấy gì. Đôi mắt tôi - mắt của bố - dường như được copy một cách chính xác trên khuôn mặt toàn vẹn của con bé.

Charlie bắt đầu thở gấp. Môi ông rung rung, qua đó, tôi có thể nhìn rõ những con số mà ông đang đếm. Ông đang đếm ngược, để trùng khớp từ chín tháng xuống còn một. Cố làm cho chúng khớp nhau, nhưng chẳng có điều gì trước mặt ông làm bằng chứng rằng mấy hoài nghi của ông là đúng cả.

Jacob đứng dậy và bước tới vỗ nhẹ vào lưng ông. Cậu ấy khẽ nghiêng người về phía ông và thì thầm điều gì đó; ở đây chỉ có mỗi mình Charlie không biết rằng tất cả chúng tôi đều có thể nghe thấy hết. "Chỉ những điều mà bác cần thiết phải được biết mà thôi, Charlie. Okay. Cháu hứa".

Charlie nuốt ực một cái và gật đầu. Và rồi mắt ông loé sáng cơn giận dữ khi ông tiến thêm một bước về phía Edward với nắm đấm ghì chặt.

"Bố không muốn biết rõ mọi chuyện, nhưng bố cũng chẳng thích bị nói dối chút nào".

"Con xin lỗi", Edward bình tĩnh nói. "Con cho là bố nên biết về chuyện này với các diễn tiến thường tình hơn là biết rõ sự thật. Nếu bố trở thành một phần của bí mật, thì một câu chuyện thường tình sẽ là điều đáng kể đó. Đó là để bảo vệ Bella, Renesmee cũng như những người còn lại trong gia đình. Vì họ, bố có thể chịu đựng câu chuyện nói dối này thêm được không?"

Chẳng ai nhúc nhích, căn phòng dường như chỉ toàn tượng đá. Tôi chuyển chân bắt chéo.

Charlie nạt, ánh mắt về phía tôi. "Lẽ ra con nên nói trước với bố, nhóc ạ".

"Liệu nói trước có thực sự giúp chuyện này dễ dàng hơn chút nào không?"

Ông nhăn nhó và phủ phục xuống trên hai đầu gối trước mặt tôi. Tôi có thể thấy dòng máu chảy trong huyết quản nơi cổ, dưới làn da của ông. Tôi có thể cảm nhận những rung động ấm áp từ đó.

Vậy thì Renesmee cũng có thể. Nó mỉm cười và với bàn tay hồng hào về phía ông. Tôi giữ con bé lại. Nó đặt bàn tay còn lại chống lên cổ tôi; cơn khát, nổi tò mò, và gương mặt của Charlie ẩn hiện trong những suy nghĩ của nó. Thoáng có điều gì đó về những lời căn dặn của Edward khiến tôi nghĩ rằng con bé hoàn toàn hiểu những lời của anh. Con bé biết là nó dối, nhưng với suy nghĩ đó, nó đã vượt qua được.

"Whoa", Charlie há hốc, mắt ông dán chặt vào hàm răng xinh xắn của nó.

"Con bé mấy tuổi rồi?"

"Um-"

"Ba tháng", Edward nói, rồi anh lại từ tốn tiếp. "đúng hơn là, con bé lớn như là một đứa ba-tháng-tuổi, khoảng chừng đó. Nó nhỏ hơn ở điểm này, nhưng lại lớn hơn ở điểm khác so với cái tuổi đó".

Rất thận trọng, Renesmee vẫy vẫy ông. Ông nhắm mắt một lúc.

Jacob hích ông. "Cháu đã bảo là con bé đặc biệt lắm mà, phải không?".

Charlie né đi.

"Oh, thôi nào, Charlie", Jacob nài nỉ. "Cháu vẫn là cháu thôi mà. Chỉ cần về như là không có chuyện xảy ra chiều nay là được mà".

Môi Charlie trắng bệch, nhưng ông gật đầu. "Chỉ là- vai trò của cháu trong tất cả mấy chuyện này là gì vậy Jake?". Ông hỏi. "Billy biết nhiều được chừng nào? Tại sao cháu lại ở đây?"

Ông nhìn lên gương mặt Jacob đang đỏ bừng lên khi ông nhìn Renesmee.

"Dạ, cháu có thể kể cho bác nghe mọi chuyện - Billy biết cũng khá đầy đủ - nhưng nó liên quan khá nhiều về người só-"

"Ungh!" Charlie bịt tai phản đối. "Thôi bỏ đi".

Jacob toét miệng cười. "Mời thứ đều sẽ rất tuyệt, bác Charlie à. Chỉ cần bác cố đừng tin bất cứ điều gì bác thấy mà thôi".

Bố tôi làm bầm điều gì đó khó hiểu.

"Woo!" Đột nhiên Emmett nói oang oang với tông giọng trầm trầm. "Tuyệt quá! Go Gators!" Jacob và Charlie nhảy căng lên. Những người khác vẫn chẳng nhúc nhích gì.

Charlie đã bình tĩnh lại, ông nhìn Emmett qua vai cậu. "Đội Florida thắng à?"

"Chỉ vừa ghi được bàn đầu tiên thôi", Emmett xác nhận. Anh ấy vội liếc sang chỗ tôi, nháy mắt như anh họ trong sân khấu tạp kỹ. "Cũng là lúc ai đó vừa mới ghi bàn ở đây".

Tôi trả đũa bằng một tiếng "Xi"- chê bai. Trước mặt Charlie à? Hơi khoa trương đó.

Nhưng Charlie chẳng còn tâm sức đâu mà để ý mấy lời bóng gió kia nữa. Ông lại hít một hơi thật sâu, hóp đầy không khí như thể ông đang cố gắng đẩy nó xuống tận ngón chân vậy. Tôi ghen tỵ với ông. Ông lão đảo bước về phía Jacob, gần như đổ vật xuống cái ghế trống. "Tốt thôi", ông thở dài. "Bố đoán là chúng ta sẽ chẳng lạ gì nếu họ giữ vững ngôi đầu bảng".

Hùng đông

Chương 26

Tỏa sáng

"Bố không biết phải nói với Renée thế nào nữa đây", Charlie nói, bước chân ngập ngừng nơi ngưỡng cửa. Ông đuổi người ra, bao tử réo lên.

Tôi gật đầu. "Con hiểu mà. Con cũng chẳng muốn khiến mẹ lo lắng. Tốt hơn là nên bảo vệ mẹ. Điều này quả thực chẳng phải dành cho những người yếu bóng vía".

Đôi môi ông vặn vẹo trông thật tội. "Bố cũng sẽ bảo vệ con nữa, nếu bố biết cách. Nhưng con cũng chẳng thuộc loại người yếu bóng vía mà, phải không?"

Tôi cười, kéo theo một hơi thở xuyên qua kẽ răng.

Charlie lơ đãng vỗ bụng. "Bố đang suy ngẫm về điều đó. Chúng ta sẽ lại nói chuyện về nó phải không?"

"Vâng", Tôi hứa.

Theo một nghĩa nào đó thì hôm nay quả thực là một ngày dài, nhưng theo một nghĩa khác thì lại quá ngắn. Charlie đã trễ bữa tối mà Sue Clearwater đã nấu cho ông và Billy. Sẽ không phải là một buổi tối thoải mái lắm, nhưng ít nhất thì ông cũng được ăn uống tử tế. Tôi mừng vì đã có người giúp ông khỏi chết đói với khả năng nấu nướng dở tệ của mình.

Cả ngày căng thẳng đã khiến lúc này trôi qua thật chậm, Charlie vẫn chưa thả lỏng vai. Nhưng ông cũng chẳng vội về. Ông đang theo dõi cả hai hiệp đấu - thật may là ông mê mãi đến nỗi chẳng để ý đến những lời trêu chọc bóng gió của Emmett ngày càng trở nên rõ ràng và cũng ngày càng ít liên quan tới đá bóng đá banh - ông xem luôn những lời bình sau trận đấu, và cả bản tin nữa.

Ông chẳng nhúc nhích gì mãi cho đến lúc Seth nhắc ông. "Chẳng phải bác đang để Billy và mẹ cháu chờ sao, Charlie? Thôi nào, Bella và Nessie ngày mai vẫn còn ở đây mà. Bác đi ăn đi nhé?"

Rõ ràng là ông chẳng tin rằng Seth nhắc mình về chỉ vì bữa tối, điều đó ánh lên trong mắt ông, nhưng ông vẫn theo Seth dẫn lối ra ngoài. Sự hoài nghi vẫn còn hiển hiện khi ông ngừng bước. Những quầng mây đã mỏng hơn, cơn mưa tạnh rồi. Mặt trời vẫn còn lấp ló dù đã đến lúc hoàng hôn buông.

"Jake nói rằng hai đứa con phải chuyển đi", giờ thì ông thì thầm với tôi.

"Con chẳng muốn làm vậy nếu vẫn còn cách khác. Và đó là lý do vì sao tụi con vẫn còn ở đây".

"Cậu ấy nói con vẫn có thể ở thêm ít lâu nữa, nhưng chỉ khi nào bố đủ mạnh mẽ, và chỉ khi bố ngậm miệng lại".

"Vâng- nhưng bố à, con chẳng thể hứa là tụi con sẽ không đòi đi. Chuyện này phức tạp một chút-"

"Chỉ những chuyện bố cần phải biết thôi", ông nhắc.

"Vâng".

"Dù vậy, nếu vẫn phải đi, thì con sẽ trở lại thăm bố chứ?"

"Con hứa, bố à. Giờ thì bố đã biết đủ nhiều rồi, con nghĩ mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Con sẽ ở gần như bố muốn".

Ông khẽ cắn môi, rồi từ từ và thận trọng dang rộng vòng tay về phía tôi. Tôi chuyển Renesmee - giờ đã ngủ khi rồi - sang tay trái, khóa hàm lại, và cũng khóa luôn hơi thở, vòng tay ôm nhẹ vào eo ông, cái eo ấm nóng và mềm mại.

"Hãy thực sự ở gần bố nhé, Bella", ông lẩm bầm. "thật gần".

"Con yêu bố", tôi thì thầm qua kẽ răng.

Ông rùng mình và buông tay ra. Tay tôi cũng thả rơi xuống.

"Bố cũng yêu con, nhóc à. Bất kể chuyện gì đổi thay, điều đó sẽ mãi không thay đổi". Ông đưa một ngón tay sờ vào đôi má hồng hào của Renesmee.

"Chắc chắn là con bé rất giống con".

Tôi cố giữ vẻ bình thường, dù tôi chẳng hề cảm thấy bình thường chút nào.

"Giống Edward nhiều hơn chứ, con nghĩ vậy". Tôi ngáp ngừng, rồi tiếp.

"Con bé giống bố ở mái tóc xoăn".

Charlie giật mình, rồi giật đầu. "Huh. Chắc vậy đó. Huh. Làm ông ngoại".

Ông lắc đầu đầy hoài nghi. "Có phải bố chưa được bé nó?"

Tôi chớp mắt, choáng váng rồi tự trấn tĩnh lại. Sau khi cân nhắc thật nhanh, và đánh giá xử sự của Renesmee - con bé hoàn toàn có thể kiểm soát được - tôi quyết định đặt cược vận may của mình, bởi hôm nay mọi thứ đều có vẻ ổn cả-

"Đây bố", tôi trao con bé cho ông. Lập tức ông đưa vòng tay lỏng ngóng ra đỡ, và tôi đặt Renesmee vào đó. Da ông không ấm nóng như da con bé, nhưng nó kích thích cổ họng tôi khi cảm nhận được sức ấm nóng đang tuôn chảy dưới làn da mỏng manh kia. Chỗ nào tôi đụng vào ông, chỗ đó ông nổi da gà. Tôi không chắc đó là phản ứng của ông với thân nhiệt mới của tôi, hay đơn thuần chỉ là một phản ứng tâm lý.

Charlie khẽ làu bàu khi nhận ra sức nặng của con bé. "Nó- cứng cáp quá".

Tôi nhăn mặt. Với tôi thì con bé nhẹ như không. Cũng có thể khả năng cân đong áng chừng của tôi "tiêu" rồi.

"Cứng cáp là tốt", Charlie nói khi thấy biểu hiện của tôi. Rồi ông tự lẩm bầm với chính mình. "Con bé cũng cần phải mạnh mẽ nữa, khi nó bị vây quanh bởi những chuyện điên rồ này". Ông đung đưa vòng tay nhẹ, từ bên này qua bên kia. "Đứa trẻ xinh xắn nhất mà ta từng thấy, hơn cả con, nhóc à. Xin lỗi con nhé, nhưng quả là như vậy".

"Con biết mà".

"Đứa trẻ xinh xắn", ông lặp lại, nhưng giờ thì giống tiếng thủ thi hơn. Tôi có thể nhìn thấy điều đó trên mặt ông - tôi có thể thấy nó đang lớn dần lên. Cũng như chúng tôi, Charlie đang vô vọng chống lại sức lôi cuốn diệu kỳ từ con bé. Chỉ hai giây nằm trong vòng tay ông, và con bé đã chiếm trọn tình cảm của ông.

"Mai bố lại đến được chứ?"

"Tất nhiên rồi, bố à. Chúng con sẽ vẫn ở lại đây mà".

"Tốt hơn là con nên ở lại", ông nghiêm nghị nói, nhưng gương mặt ông đã giãn ra, và vẫn còn chăm chú vào Renesmee. "Mai gặp lại nhé, Nessie".

"Lại đến bố nữa!"

"Hả?"

"Tên con bé là Renesmee. Là Renée và Esme ghép lại. Không còn biến thể nào khác đâu". Lúc này tôi đang nỗ lực để trấn tĩnh lại mà không cần phải hít một hơi thở sâu. "Bố có muốn biết tên lót của con bé không?"

"Chắc chắc rồi".

"Carlie. Với một chữ C, là Carlisle và Charlie ghép lại đó".

Ông cười, tiếng cười sáng khoái, đuôi mắt đầy những nếp nhăn, khiến cho tôi cũng loi lóng sự đề phòng. "Cám ơn con, Bella".

"Con cũng cám ơn bố. Đã có quá nhiều thứ thay đổi thật nhanh. Đầu con vẫn chưa hết quay mòng mòng. Nếu giờ bố không ở đây với con, con cũng chẳng biết làm sao mà tin vào- vào cái sự thật này nữa". Tôi định nói là tin nổi rằng con đang là ai nữa đây. Đó có thể là điều ông không nhất thiết phải biết.

Bao tử Charlie lại réo âm ỉ.

"Đi ăn đi bố. Chúng con vẫn sẽ ở đây thôi mà". Tôi vẫn còn nhớ cái cảm giác lúc đó - lần đầu tiên thấy khó chịu khi chìm đắm trong tưởng tượng - cái linh cảm rằng mọi thứ sẽ biến mất trong ánh bình minh.

Charlie gật đầu và miễn cưỡng trao Renesmee lại cho tôi. Ông hướng ánh mắt về phía ngôi nhà, đôi mắt thoáng chút hoang dại khi nhìn vào căn phòng lớn sáng sủa. Mọi người vẫn còn ở đó, trừ Jacob, tôi có thể nghe tiếng cậu ta lục tung cái tủ lạnh trong bếp; Alice đang uể oải ngồi nơi chân cầu thang, Jasper gối đầu vào lòng cô ấy; Carlisle lại đang cúi đầu vào cuốn sách trong lòng, còn Esme thì đang lẩm bẫm và nguệch ngoạc cái chi đó vào sổ tay.

Trong khi đó, Rosalie và Emmett đã xếp xong tầng đầu tiên của ngôi nhà bằng lá bài to thiệt là to chỗ gầm cầu thang. Edward thì đến bên chiếc dương cầm và tự đánh một bản cho riêng mình. Không có gì cho thấy là ngày sắp hết, là đã đến lúc phải ăn, hay là những hoạt động chuyển tiếp sang buổi tối. Có cái gì đó mơ hồ đã thay đổi bầu không khí. Nhà Cullens chẳng còn cố hết sức như họ thường làm - những "mánh"- mô phỏng hành vi của con người

đã dần biến mất, đủ cho Charlie nhận ra được sự khác biệt.

Ông rung mình, lắc đầu, và thở dài. "Mai gặp lại con nhé, Bella". Ông nhìn mặt, rồi tiếp. Ý bố là trông con không hẳn là không khỏe. Bố sẽ cố quen với điều đó vậy".

"Cám ơn bố".

Charlie gật đầu và trầm ngâm khi bước ra xe. Tôi dõi theo ông lái xe đi, không phải đến tận lúc nghe thấy tiếng xe ông ra đến đường cái tôi mới nhận ra điều đó. Tôi đã thực sự dõi theo ông cả ngày nay, mà không làm gì gây hại đến ông cả.

Tự tôi làm được. Hẳn là tôi phải có năng lực siêu nhiên nào đó!

Có vẻ như những việc tốt đẹp đều đã trở thành hiện thực. Liệu tôi có thể thực sự có cả hai gia đình, gia đình mới và vài người trong gia đình cũ của mình? Vậy mà tôi đã cho rằng ngày hôm qua mới là hoàn hảo.

"Wow", tôi lẩm bẩm khi chớp mắt và cảm thấy cặp kính áp tròng thứ ba đang rã ra.

Tiếng dương cầm im bật, và vòng tay Edward ôm lấy eo tôi, cầm anh tựa lên vai tôi.

"Em đã thực hiện đúng theo từng lời anh dặn".

"Edward, em đã làm được rồi".

"Em đã làm được. Không thể nào tin được. Em khiến cho tất cả lo lắng về một ma cà rồng mới sinh đã qua rồi". Anh khẽ cười.

"Thậm chí anh còn không chắc là cô ấy có phải ma cà rồng không nữa đây, chứ nói gì đến một ma cà rồng mới sinh", Emmett nói vọng lên từ gầm cầu thang. "Cô ấy đã được thuần hóa rồi".

Tất cả những lời bình luận khiến tôi lúng túng của anh ấy ngay trước mặt bố tôi như vang vọng trở lại, và thật tốt là lúc đó tôi đang bế Renesmee. Tôi gầm gừ trong miệng, điều đó hoàn toàn chẳng giúp tôi tự kiểm soát phản ứng được nhiều.

"Ôi sợ quá". Emmett cười vang.

Tôi giận dữ rít lên, và Renesmee cựa quậy trên tay tôi. Con bé chớp mắt vài lần và nhìn quanh ngơ ngác. Con bé hít hà, rồi quay sang tôi.

"Ngày mai Charlie sẽ trở lại mà", tôi trấn an con bé.

"Tuyệt", Emmett nói. Lần này thì Rosalie cũng cười với anh ta.

"Không hay ho gì đâu, Emmett à", Edward nhắc với giọng khinh bạc, đưa tay ra đỡ lấy Renesmee. Anh nháy mắt khi tôi còn đang do dự, và rồi, với một ít bối rối, tôi trao con bé cho anh.

"Em nói vậy là sao?". Emmett hỏi.

"Thì là hơi ngu ngốc một chút, anh không thấy vậy sao, khi anh chọc giận cô nàng ma cà rồng mạnh nhất nhà này?"

Emmett lộ đầu ra và khụt khịt. "Làm ơn đi mà!"

"Bella", Edward thì thầm với tôi trong khi Emmett đang lắng nghe từ rất gần, "Em có nhớ vài tháng trước, anh đã đòi em dành cho anh một đặc ân một khi em trở nên bất tử không?"

Lời anh gọi lên những kí ức lờ mờ. Tôi lướt qua những đoạn đối thoại khi còn là con người, và lọc ra. Chỉ lát sau, tôi chợt nhớ và thốt lên. "Oh!"

Alice cố nén cười, người rung lên, giờ bật ra từng tràng cười lớn. Jacob thò đầu ra ngay góc nhà, miệng còn đang ngấu nghiến thức ăn.

"Gì vậy?". Emmett găm gù.

"Thật vậy sao?". Tôi hỏi Edward.

"Hãy tin anh", anh nói.

Tôi hít một hơi thật sâu. "Emmett, anh nghĩ sao khi mình cá cược một chút nhỉ?"

Anh ấy lập tức đứng lên. "Kinh hoàng thật. Tôi luôn đi". Tôi cắn môi. Anh ấy bự con quá.

"Trừ phi em đang sợ-?". Emmett gạ.

Tôi so vai. "Anh. Em. Vật tay đôi. Trên bàn phòng ăn. Ngay bây giờ".

Nụ cười nhăn nhở của Emmett giờ rộng đến hai mang tai.

"Bella", Alice nói nhanh, "chị nghĩ là Esme cũng khá thích cái bàn ấy đây. Đồ cổ mà".

"Cám ơn con", Esme nói với cô ấy.

"Không thành vấn đề", Emmett nói với nụ cười yếu ớt hất ra. "Lối này, Bella".

Tôi theo anh ấy ra lối đằng sau, dẫn ra cái gara, tôi có thể nghe tiếng những người khác cũng đang theo bước. Có một tảng granit khá rộng trong đám đá rải rác ven sông, hẳn đó là nơi Emmett đang tới. Mặc dù khối đá hơi vát tròn và không bằng phẳng, nó vẫn có thể "đảm đương nhiệm vụ".

Emmett đặt khuỷu tay lên tảng đá và ngoắc tay bảo tôi tiến tới.

Tôi lại thấy hồi hộp khi trông thấy những bắp thịt dày cui nơi cuộn tay của Emmett, nhưng tôi giữ vẻ tự nhiên. Edward đã đảm bảo rằng thời gian này tôi mạnh hơn bất kỳ ai. Anh trông có vẻ rất tự tin về điều đó, và tôi cũng thấy khỏe thật. Khỏe ư? Tôi tự hỏi khi nhìn vào cơ bắp cuộn cuộn của Emmett. Tuy vậy, tôi thậm chí vẫn chưa đủ hai ngày tuổi trong lột ma cà rồng cơ mà, và điều đó phải được kể đến chứ. Trừ phi ở tôi chẳng có gì bình thường cả. Có thể tôi không khỏe bằng một ma cà rồng mới sinh bình thường, có thể đó là lí do vì sao với tôi việc kiểm soát có vẻ dễ dàng hơn.

Tôi cố tỏ vẻ thờ ơ khi đặt khuỷu tay lên mặt đá.

"Okay, Emmett. Em thắng thì anh không được nói tiếng nào về cuộc sống vợ chồng riêng tư của em với bất cứ ai nha, kể cả với Rose nữa. Không ám chỉ, không bóng gió - không gì hết".

Anh ấy nhú mày. "Chơi luôn. Còn nếu anh thắng, thì tình hình sẽ tệ đi rất

nhiều đấy".

Anh ấy nghe được tôi ngừng thở, và cười tí tởn. Mắt anh lộ rõ sự không khách sáo.

"Chùn bước dễ thế hả em gái bé bỏng?". Emmett chế giễu. "Em không hoang dại lắm phải không? Anh cực là căn nhà đó của em sẽ chẳng thể đổ sụp được đâu". Anh ấy cười phá ra. "Edward có nói với em là Rose và anh đã phá bao nhiêu căn rồi không?"

Tôi nghiêng rặng và túm lấy cánh tay to lớn của anh ấy. "Một, hai -"

"Ba", anh ấy lăm nhăm và gồng lên vật tay tôi. Chẳng có gì xảy ra cả.

Ồ, tôi có thể nhận thấy cái lực tay mà anh ấy đang ráng sức. Trí óc mới của tôi khá tốt trong tất cả các loại tính toán, và vì vậy tôi có thể nói rằng nếu không gặp trở lực thì tay anh có thể nghiền xuyên thủng khối đá mà không một chút khó khăn nào. Áp lực tăng lên, và tôi bắt chợt tự hỏi rằng liệu có phải một chiếc xe tải chở đầy xi măng đang lao xuống với vận tốc 40 dặm một giờ thì sẽ tạo nên một lực tương đương không. Hay là 50 dặm một giờ? 60? Có thể còn hơn nữa.

Nhưng vẫn chưa đủ để xô dịch được tôi. Tay anh ấy lại gồng lên với một cú chí mạng, cũng chẳng dễ chịu gì. Có vẻ lại thêm một tin tốt nữa theo một cách lạ lùng. Tôi đã rất thận trọng kể từ lần cuối cùng thức giấc, ráng hết sức để không làm vỡ thứ gì. Hơi lạ là tôi cũng dễ dàng sử dụng các cơ bắp mạnh mẽ của mình. Cứ để sức mạnh tuôn chảy, hơn là nỗ lực để kiềm nó lại.

Emmett găm gù, trán anh ấy nhăn lại và toàn thân căng cứng, để đối chọi lại cánh tay bất động của tôi. Tôi để đến lúc anh ấy ướt đầm mồ hôi, trong khi đó tôi thích thú với cái cảm giác về một sức lực khủng khiếp đang hiện rõ nơi cánh tay mình.

Tuy vậy, vài giây sau, tôi bắt đầu thấy chán. Tôi co cánh tay lại, và Emmett thua một inch rồi. Tôi cười vang. Emmett rít qua kẽ răng.

"Ngậm miệng lại", tôi nhắc, và rồi ấn tay anh ấy xuống nền đá. Một tiếng rắc chói tai vang vọng vào khu rừng. Tầng đá rung lên bần bật, và một mảnh - to khoảng một phần tám tầng đá ấy - bẻ ra theo đường nứt và rơi ụynh xuống. Nó rớt vào chân Emmett, và tôi cười khúc khích. Tôi cũng có thể nghe cả tiếng Jacob và Edward đang rinh rích cười.

Emmett đá mảnh vỡ bay qua con sông. Nó chặt ngang thân một cây gỗ thích non trước khi găm xuống gốc của một cây linh sam lớn, cái cây này đứng đưa và rồi té nghiêng sang cây bên cạnh.

"Đầu lại nha. Ngày mai".

"Đừng nuốt lời nhanh vậy chứ", tôi bảo anh. "Có khi anh phải mất hàng tháng trời ấy chứ".

Emmett găm gù, thoáng nhe răng. "Ngày mai".

"Hey, bắt kể điều gì giúp anh vui, ông anh to lớn ạ".

Trước khi quay đi, Emmett còn thoi vào tảng đá một quả, làm nó vỡ vụn ra hàng ngàn mảnh nhỏ và mưa bụi li ti. Phong cách gọn gàng đấy, nhưng rõ là hơi trẻ con.

Hào hứng với cái bằng chứng rõ ràng rằng tôi còn khỏe hơn cả ma cà rồng khỏe nhất mà tôi từng biết, tôi đặt bàn tay mình, với những ngón tay xòe rộng, lên một tảng đá. Rồi tôi từ từ ấn sâu mấy ngón tay vào tảng đá, nói là nghiền nát nó thì đúng hơn là hằn sâu vào đó. Dấu vết để lại gợi tôi nhớ đến một loại phô mai cứng. Tôi kết thúc với bàn tay lấm tẩm bụi đá.

"Tuyệt thật", tôi lẩm bẩm.

Nở nụ cười rộng hết mức, tôi đột nhiên xoáy tay lại và chặt một đòn theo kiểu karate vào tảng đá. Phát ra một âm thanh gọn lỏn, và tảng đá - với bụi tung mù mịt - vỡ ra làm đôi.

Tôi lại khúc khích cười.

Tôi không mấy để ý đến tiếng cười sau lưng khi tôi đâm và đá phần còn lại của tảng đá thành từng mảnh vụn. Tôi đã rất vui mà, cứ cười mãi thôi. Mãi cho đến lúc tôi chợt nghe thấy một tiếng cười khúc khích nho nhỏ như một tràng chuông ngân cao vút, thì tôi mới nhìn lại trò đùa xuẩn ngốc của mình.

"Có phải con bé vừa cười không?"

Mọi người đang nhìn chằm chằm vào Renesmee, ai cũng lặng người đi hết như tôi vậy.

"Ừ", Edward nói.

"Ai mà nhin cười cho nổi chứ?". Jacob đảo mắt và khẽ nói.

"Hãy nói là đầu óc cậu đã thoáng hơn lần đầu đến đây rồi nhé, sói à".

Edward đùa, giọng anh chẳng còn vẻ gì là thù địch cả.

"Khác đấy", Jacob nói và tôi ngạc nhiên khi thấy cậu ấy về đám lên vai Edward. "Bella được cho là đã trưởng thành rồi. Lập gia đình và làm mẹ. Chẳng phải chị ấy cần chững chạc hơn nữa sao?"

Renesmee nhăn nhó, và chạm vào mặt Edward. "Con bé muốn gì vậy anh?". Tôi hỏi.

"Bớt chững chạc hơn đi em", Edward nói và cười toe toét. "Gần như là con bé cũng vui giống anh khi thấy em sống thoải mái với bản thân mình.

"Mẹ trông buồn cười lắm sao?". Tôi hỏi Renesmee, phóng ngược trở lại và chạm vào con bé cùng lúc con bé chạm vào tôi. Tôi đỡ con bé từ tay Edward và chìa ra cho nó một mảnh đá vỡ. "Bé con muốn thử không nè?"

Con bé nở một nụ cười sáng lấp lánh và cầm lấy cục đá bằng cả hai tay. Nó siết tay, và có những vết hằn xuất hiện giữa đôi chân mày khi nó tập trung như thế.

Một tiếng rào rào nho nhỏ, và một ít bụi. Con bé nhăn mặt, và đưa cục đá khó nhằn ấy lại cho tôi. "Để mẹ", tôi nói và bóp nó thành cát.

Con bé vỗ tay và cười lớn; tiếng cười mời mọc tất cả chúng tôi tham gia vào.

Mặt trời đột nhiên thổi tung những đám mây, chiếu những tia sáng lấp lánh trùm phủ lên mười người bọn tôi. Và lập tức tôi mất đi vẻ đẹp của làn da mình trong ánh hoàng hôn. Lóa mắt luôn đó!

Renesmee mò mẫm làn da nhẵn lấp lánh ánh kim cương, rồi để cánh tay nó cạnh tôi. Làn da nó cũng sáng nhỏ nhỏ, huyền ảo và bí ẩn. Không gì có thể giữ nó ở trong nhà mỗi khi trời nắng như làn da lấp lánh rực rỡ giữ chân tụi tôi. Con bé đụng nhẹ vào mặt tôi, nó đang nghĩ về sự khác biệt và cảm thấy hơi cáu kỉnh.

"Con là người đẹp nhất mà", tôi trấn an con bé.

"Bố không chắc là bố cũng đồng ý về điều đó", Edward nói, và khi tôi quay lại để trả lời anh, ánh mặt trời trên gương mặt anh ủa tới khiến tôi ngây ngất và im lặng.

Jacob lấy tay che trước mặt ngăn chói mắt. "Đồ Bella kỳ cục", cậu ấy nhận xét.

"Cô ấy là kẻ gây sững sốt biết bao", Edward thăm thì, gần như là sự đồng ý, như thể lời nhận xét vừa rồi của Jacob là một lời ca tụng vậy. Anh vừa gây ngạc nhiên, mà cũng vừa rất ngạc nhiên.

Thật là một cảm giác lạ kỳ - không hẳn là sững sốt, tôi nghĩ vậy, kể từ khi mọi việc đều trở nên lạ lùng như lúc này - có khi nó cũng trở thành bình thường mất rồi. Khi còn là con người, tôi chưa từng xuất sắc ở bất kỳ lĩnh vực nào. Tôi cũng khá trong việc thỏa thuận với Renée, nhưng có thể nhiều người còn làm được tốt hơn; có vẻ dường như Phil là một người như vậy. Tôi cũng là một học trò khá, nhưng chẳng bao giờ đứng đầu lớp được cả. Hiển nhiên, tôi cũng chẳng thể được kể đến trong bất kỳ lĩnh vực nào liên quan đến điện kinh. Cũng không đối với nghệ thuật hay âm nhạc, tôi chẳng có năng khiếu đặc biệt nào mà khoe khoang cả. Và cũng chẳng ai trao huân chương cho việc đọc nhiều sách cả. Sau mười tám năm xoàng xĩnh, tôi đã quen với việc ở mức trung bình. Giờ tôi chợt nhận ra rằng mình đã từ bỏ tất cả những khát vọng vươn lên và tỏa sáng từ rất lâu rồi. Cố hết sức mình, mấy chữ đó hình như không hợp với thế giới của tôi.

Vì vậy điều này quả thực thật lạ. Giờ tôi đang gây ngạc nhiên, với họ và với cả chính mình. Như thể là tôi sinh ra là để làm ma cà rồng vậy. Ý nghĩ này khiến tôi muốn cười vang, nhưng nó cũng khiến tôi muốn hát lên nữa. Trên thế giới này, tôi đã tìm được đúng chỗ của mình, một nơi mà tôi hoàn toàn thích hợp, một nơi để tôi tỏa sáng.

Hùng đông

Chương 27

Kế hoạch du lịch

Cuộc sống của tôi trở nên hấp dẫn như một câu chuyện thần thoại hơn bao giờ hết kể từ khi tôi trở thành ma cà rồng.

Thường thường, khi tôi nhìn lại 3 tháng tháng đầu tiên khi trở thành một người bất tử, tôi tưởng tượng ra sợi chỉ kết nối cuộc sống của tôi hẳn phải ở trong tay các vị thần Số mệnh (*) -những vị thần mà chẳng biết là có thực hay không? Tôi chắc chắn rằng sợi chỉ số mệnh của tôi đã đổi màu, tôi nghĩ có lẽ lúc mới bắt đầu nó phải có một màu be ấm áp, một màu bổ trợ hài hòa, không gay gắt thích hợp để làm nền. Bây giờ dường như nó có màu đỏ thắm rực rỡ, hoặc là một màu vàng lấp lánh. Gia đình và bạn bè được kết nối lại và dẹt xung quanh tôi như một tấm thảm màu rực rỡ, tuyệt đẹp, ngập tràn những màu sáng chói và những màu bổ sung thật hài hòa.

() The Fates -3 vị thần số mệnh trong thần thoại Hi Lạp là những người phụ nữ nắm giữ số mệnh của con người trong nhân gian mà tượng trưng là những sợi chỉ màu. Quyết định cắt đi sợi chỉ nào, người đó sẽ phải chết.*

Tôi ngạc nhiên trước những sợi chỉ kết nối chứa đựng cuộc sống của tôi. Những người sói, với những màu trầm-màu của rừng, không hoàn toàn là những màu tôi kì vọng; Jacob, và cả Seth nữa. Nhưng những người bạn cũ Quil và Embry cũng trở thành một phần trong tấm thảm như khi họ gia nhập vào đội của Jacob, và cả Sam và Emily cũng góp mặt. Mối căng thẳng lo lắng trong gia đình chúng tôi cũng đã trở nên dễ chịu, thanh thản hơn, hầu hết là nhờ Renesmee. Bé thật dễ khiến người ta phải yêu.

Sue và Leah Clearwater cũng được kết nối vào cuộc sống của tôi-hai người khiến tôi dè dặt hơn cả. Sue dường như chỉ chịu làm điều đó để xoa dịu Charlie, giả vờ như đã làm quen được với một thế giới mới. Bà ấy đi cùng bố tới nhà Cullens trong hầu hết các ngày, mặc dù bà ấy chưa bao giờ thật sự cảm thấy thoải mái theo cách của con trai bà và tất cả thành viên trong bầy của Jacob. Bà ấy thường không hay nói; chỉ quanh quẩn một cách bảo vệ gần Charlie. Bà ấy luôn là người đầu tiên bố nhìn như cầu cứu khi Renesmee làm phiền, nhõng nhẽo một cách rắc rối lạ thường- điều mà rất thường xảy ra. Để trả lời, Sue thường nhìn Seth như hàm ý muốn hỏi-Nào giải thích cho mẹ nghe chuyện này đi.

Leah thậm chí còn không thoải mái hơn cả Sue và là người duy nhất trong gia đình mới được mở rộng gần đây của chúng tôi, công khai chống đối sự sát nhập với các thành viên còn lại. (Đại khái là bà Leah này vẫn ko thoải mái với ma cà rồng). Tuy nhiên, chị ấy và Jacob đang phát triển một tình bạn thân thiết, điều đó kéo chị ấy lại gần gũi với chúng tôi hơn. Tôi từng hỏi cậu ấy hai lần về điều này- một cách ngại ngùng. Tôi không muốn tọc mạch nhưng mối quan hệ này quá khác so với những tình bạn thông thường và điều đó làm tôi tò mò. Cậu ấy chỉ nhún vai và nói với tôi rằng đó là một quan hệ đặc biệt trong bầy đàn. Chị ấy bây giờ là người chỉ huy thứ hai, là "beta" như tôi đã gọi hai lần trước đây.

"Em hình dung là chỉ cần em vẫn thực sự nắm quyền điều hành Anpha..".

Jacob giải thích

"Tốt hơn hết là em phải tuân thủ những nghi thức đặt ra". Đó có lẽ là một trách nhiệm mới khiến cho Leah cảm thấy cần phải thường xuyên đến cùng cậu, nhất là từ khi cậu ấy luôn ở cùng Renesmee- Leah vẫn không thoải mái hạnh phúc khi ở gần chúng tôi, nhưng chị ấy không kể đến.

Hạnh phúc bây giờ là chất liệu chính cấu thành nên cuộc sống của tôi, mẫu hoa chủ yếu trên tấm thảm màu. Mối quan hệ của tôi với Jasper bây giờ trở nên gần gũi, thân thiết hơn tôi từng mơ ước trước kia. Mặc dù lúc đầu tôi thực sự bị làm phiền.

"Ôi không!", tôi phàn nàn với Edward vào một đêm khi chúng tôi đã đặt con vào chiếc cũi trẻ em làm bằng thép của bé.

"Nếu như em đã không giết chết Charlie và Sue từ trước, có nghĩa là chắc chắn điều đó sẽ ko bao giờ xảy ra. Em ước gì Jasper dừng cái việc lảng vảng xung quanh em mọi lúc như thế chứ!"

"Không ai nghi ngờ em đâu, Bella, không một chút nào". Anh trấn an tôi.

"Em biết Jasper mà- anh ấy không thể cưỡng lại được bầu không khí tràn đầy xúc cảm vui vẻ. Em thì lại hạnh phúc suốt ngày, em yêu, nên tự nhiên là anh ấy bị hút về phía em mà chẳng cần suy nghĩ".

Và rồi Edward ôm tôi thật chặt, bởi vì chẳng có gì làm vui lòng anh ấy hơn trạng thái ngây ngất vui tươi của tôi với cuộc sống mới.

Và tôi phờ phơ tận hưởng toàn bộ thời gian mê mông trước mắt. Ban ngày thì không đủ thời gian cho tôi để tha thiết tôn thờ con gái bé bỏng, ban đêm thì không đủ thời giờ để thỏa mãn những say đắm và nhu cầu của tôi với Edward. Mặc dù vậy, đó là những mặt phải đầy niềm vui, hạnh phúc của đồng xu. Nếu như lật ngược tấm thảm cuộc sống của chúng tôi lại, tôi hình dung ra mặt trái của nó được dệt bởi những màu xám ảm đạm bởi nghi ngờ và sợ hãi.

Renesmee bập bẹ những tiếng đầu tiên khi chính xác bé mới được một tuần tuổi. Từ đó là "Mẹ ơi" - điều đã là niềm hạnh phúc của tôi trong suốt ngày, ngoại trừ việc tôi quá hoảng sợ trước tốc độ phát triển của bé, tôi cố ép gương mặt bị đông cứng của mình nở ra một nụ cười đáp lại bé. Nó chẳng giúp được gì vì chỉ sau từ đầu tiên phát ra, con bé tiếp tục câu nói đầu tiên của mình ngay trong cùng một hơi thở. "Mẹ ơi, ông ngoại đâu rồi? Bé hỏi bằng một giọng nữ cao và trong trẻo, lo lắng hỏi thật to khi mà tôi đang đứng ở góc phòng đằng kia - hơi cách xa bé. Con bé đã hỏi Rosalie, theo cách hội thoại thông thường (hoặc là rất bất bình thường, nhìn trên quan điểm khác). Rosalie không biết câu trả lời, vì thế Renesmee quay sang hỏi tôi.

Ít hơn là sau 3 tuần kế tiếp, con bé bước đi những bước đầu tiên theo cùng một cách lạ thường như vậy. Bé chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào Alice, ngắm nhìn chăm chú cô của bé đang sắp xếp những bó hoa trong những chiếc lọ rải rác khắp phòng, lướt nhẹ nhàng tới lui trên sàn như trong một điệu múa với những bông hoa trên tay. Renesmee theo những bước chân của chị ấy, không một chút chập chững, ngập ngừng, và cũng lướt qua phòng trong dáng điệu trang nhã tuyệt vời.

Jacob ngay lập tức bùng nổ trong một tràng vỗ tay vang dội, bởi vì rõ ràng đó là sự hưởng ứng, cổ vũ Renesmee đang mong muốn. Cái cách mà cậu ấy bị buộc chặt vào con bé trong mọi phản ứng, hành động của mình bị đẩy xuống hàng thứ hai; phản xạ đầu tiên của cậu là luôn luôn đưa cho con bé mọi thứ bé cần. Nhưng khi mắt chúng tôi chạm nhau, tôi nhìn thấy sự hoang mang, lo lắng của tôi phản chiếu lại trong đôi mắt cậu. Tôi cũng vỗ tay tán thưởng bé, cố gắng giấu kín bé nỗi sợ hãi của mình. Edward vỗ tay khen ngợi một cách yên lặng bên cạnh tôi, và chúng tôi không cần phải nói ra để biết những lo lắng trong lòng đều giống nhau. Edward và Carlisle vui mình vào nghiên cứu, tìm kiếm bất kì câu trả lời nào, bất kì điều gì khả dĩ đáng trông đợi. Có rất ít điều được tìm thấy, và không gì trong số đó là có thể kiểm chứng được.

Alice và Rosalie thường xuyên bắt đầu ngày mới của chúng tôi bằng những show trình diễn thời trang. Renesmee không bao giờ mặc lại cùng một chiếc áo đến hai lần, một phần vì bé lớn quá nhanh và một phần vì Alice và Rosalie luôn cố gắng để sáng tạo một album dùng cho từng năm hơn là để

mặc từng tuần. Bọn họ chụp hàng ngàn bức ảnh, làm tư liệu cho mỗi giai đoạn phát triển nhanh chóng trong thời thơ ấu của bé.

Được 3 tháng, Renesmee đã là một đứa trẻ hơn một tuổi hoặc non hai tuổi. Bé không được tạo thành để làm một đứa trẻ chậm chững, non nớt, bé phát triển một cách diệu kì, duyên dáng, Sự hài hòa và cân đối của bé thậm chí còn hoàn thiện hơn, giống như một người trưởng thành. Những món tóc quần màu đồng của bé xõa xuống tận eo, tôi không chịu đựng nổi việc cắt chúng ngay cả khi Alice đã cho phép. Renesmee có thể nói với một ngữ pháp hoàn thiện và phát âm rõ ràng, nhưng con bé hiếm khi dùng đến, mà thích bày tỏ một cách giản đơn với mọi người mọi điều bé muốn. Con bé không những có thể bước đi mà còn biết chạy và nhảy múa. Bé thậm chí còn có thể đọc.

Vào một đêm, khi tôi đang đọc Tennyson (*) cho bé, bởi vì cách gieo vần và nhịp điệu trong những vần thơ của ông dường như tĩnh lặng và rất yên bình (Tôi phải luôn luôn tìm kiếm những cái mới, Renesmee không thích lặp lại những câu chuyện trước giờ đi ngủ như những đứa bé khác thường thích, và bé thì không đủ kiên nhẫn với những quyển truyện tranh). Con bé với người để chạm vào má tôi, hình ảnh trong tâm trí bé hiện lên, chỉ có bé đang cầm quyển sách.

() Alfred Tennyson: nhà thơ vĩ đại người Anh, một trong những gương mặt lớn nhất của nền văn học Anh. Thơ của ông mang đậm âm hưởng lãng mạn trữ tình của Byron, nổi tiếng với tập thơ "In Memoriam" được đánh giá là một trong những tập thơ hay nhất mọi thời đại của nền văn học Anh*

Tôi đưa nó cho bé, mỉm cười.

"Có một giai điệu âm nhạc thật ngọt ngào ở đây", con bé đọc không hề ngắt ngứ, "nó êm dịu hơn cả những cánh hoa rời khỏi những đóa hồng đang bay lượn trên đồng cỏ, hay là những giọt sương đêm rơi trên mặt nước phẳng lặng được bao quanh bởi những bức tường đá hoa cương mờ ảo, trong hẻm núi ánh sáng lấp lờ". Tay tôi tự động gập quyển sách lại.

"Nếu con đọc nó, bao giờ thì con mới chịu đi ngủ đây?". Tôi hỏi bằng giọng nói còn chưa hết sự sốt.

Theo sự tính toán của Carlisle, sự tăng trưởng của cơ thể bé đang dần dần

chậm lại;nhưng trí óc vẫn tiếp tục phát triển với tốc độ chóng mặt. Thậm chí nếu tốc độ ấy có giảm đi một cách từ từ, con bé vẫn sẽ đạt đến mức của một người trưởng thành trong vòng 4 năm nữa.

4 năm. Và trở thành một bà lão vào năm 15 tuổi. Chỉ 15 năm của cuộc đời.

Nhưng con bé rất khỏe mạnh. Đầy sức sống, sáng chói, rực rỡ và hạnh phúc. Sự nổi bật đáng chú ý của bé dễ dàng khiến tôi hạnh phúc sống bên bé trong những khoảnh khắc hiện tại mà để tương lai lại phía sau.

Carlisle và Edward thảo luận những vấn đề và sự lựa chọn của chúng tôi trong tương lai từ mọi khía cạnh bằng giọng trầm ,nhỏ mà tôi cố gắng không nghe. Họ không bao giờ thảo luận như vậy trước mặt Jacob, bởi vì cậu chắc chắn là người đã ngừng trưởng thành, không bị hóa già và vì đó là những thảo luận mà Jacob không thích thú chút nào. Tôi cũng không. Quá nguy hiểm! bản năng đang kêu gào với tôi. Jacob và Renesmee dường như rất giống nhau trong mọi phương diện, giống nhau đến mức gần như là một nửa hoàn toàn của nhau. Và những truyền thuyết của người sói đều nhấn mạnh rằng nọc độc của ma cà rồng chính là án tử hình đe dọa quá trình chuyển hóa thành bất tử của người sói-

Carlisle và Edward đã kiệt sức vì những bản nghiên cứu không có chút tiến triển nào,và bây giờ thì chúng tôi đang chuẩn bị bám theo những manh mối từ những truyền thuyết xa xưa. Chúng tôi định quay trở lại tìm kiếm manh mối ở Brazil, bắt đầu từ nơi đó. Những người Ticunas có một truyền thuyết về những đứa trẻ như Renesmee- Nếu như có những đứa trẻ nào giống như bé từng tồn tại,có lẽ ở đâu đó vẫn còn lưu truyền những câu chuyện cổ tích về sự tồn tại của những đứa trẻ bất tử-

Câu hỏi thực tế duy nhất đặt ra là chính xác khi nào chúng tôi có thể đi được. Tôi vẫn lừng chừng chưa quyết định. Một phần bởi vì tôi muốn ở lại Forks cho đến ngày lễ, vì lợi ích của Charlie. Nhưng hơn tất cả, tôi biết có một chuyến khởi hành khác cần phải được ưu tiên trước nhất. Hơn nữa, đó nhất định phải là một cuộc hành trình đi " một mình".

Và nó cũng là cuộc tranh cãi duy nhất của tôi và Edward từ khi tôi trở thành một ma cà rồng mà điểm cốt yếu của tranh luận xoay quanh từ " một mình". Nhưng sự thật là ko thể chối cãi, và kế hoạch của tôi đang làm cho nó có ý nghĩa hơn. Tôi phải đi đến chỗ nhà Volturi, và nhất định là phải đi một mình.

Cho dù đã thoát khỏi những cơn ác mộng cũ, hay bất cứ những cơn mơ nào khác, cũng vẫn không thể nào quên được nhà Volturi. Mà họ cũng không để cho chúng tôi yên mà không hề nhắc nhở.

Cho đến cái ngày mà món quà tặng của Aro được mở ra, tôi vẫn chẳng hề biết là Alice đã gửi thiệp tuyên bố đám cưới đến người cầm đầu nhà Volturi; lúc đó chúng tôi đang ở cách xa trên đảo Esme khi chị ấy nhìn thấy trước hình ảnh những chiến binh nhà Volturi - Jane và Alec, hai chị em sinh đôi đầy quyền lực, ở giữa bọn họ. Caius đã có kế hoạch gửi một cuộc săn lùng đến bữa tiệc để xem nếu cho đến lúc đó tôi vẫn còn là con người, chống lại sắc lệnh của họ. (Bởi vì tôi đã biết quá nhiều những bí mật trong thế giới ma cà rồng, nên hoặc là tôi phải gia nhập thế giới của họ, hoặc là phải im miệng -mãi mãi). Nên Alice đã gửi đến lời công bố của chúng tôi, nhìn thấy trước rằng nó sẽ trì hoãn được họ khi họ giải mã được ý nghĩa đằng sau nó trong một thời gian. Nhưng cuối cùng thì họ cũng sẽ đến, đó là điều chắc chắn. Món quà bản thân nó không phải là một sự hăm dọa công khai. Rất giá trị, quá phung phí, đúng vậy, đến mức hoảng sợ vì sự phung phí, xa hoa đó. Sự đe dọa một phần giấu trong lời chúc mừng của Aro, được viết bằng mực đen rất thẳng thắn trên trang giấy trắng, bởi chính tay Aro:

"Tôi rất mong đợi được đích thân gặp lại bà Cullens mới".

Món quà được tặng nằm trong một chiếc hộp gỗ chạm khắc công phu, cẩn vàng và xà cừ, trang hoàng với những viên đá quý. Alice nói rằng bản thân chiếc hộp cũng đã là một báu vật vô giá, chắc chắn phải quý giá, rực rỡ hơn tất cả các loại trang sức khác ngoại trừ báu vật chứa đựng bên trong nó.

"Cha luôn tự hỏi chiếc vương miện chạm ngọc nổi tiếng bị mất tích ở đâu sau khi John của nước Anh buộc phải đem cầm cố nó vào thế kỉ 13". Carlisle nói. "Ta sẽ không ngạc nhiên khi cho rằng nhà Volturi cũng có phần tham dự trong việc đó".

Chiếc vòng cổ trông đơn giản - vàng được chạm thành một sợi dây chắc, to như dây thừng, hết như một con rắn uyển chuyển ngọt xót cuốn chặt xung quanh cổ họng. Một viên ngọc lơ lửng treo trên sợi dây: một viên kim cương trắng với kích cỡ một quả bóng gôn.

Lời nhắc nhở không chút tế nhị trong những dòng chữ của Aro làm tôi phải chú ý hơn nhiều so với món trang sức. Nhà Volturi cần thiết phải được biết tôi đã trở thành bất tử, rằng nhà Cullens đã vâng lời tuân theo mệnh lệnh của họ, và họ cần phải biết việc này sớm. Họ không được phép lớn vồn xung quanh Forks. Chỉ có một cách giữ cho tất cả cuộc sống của chúng tôi được

an toàn.

"Em sẽ không đi một mình", Edward nhấn mạnh qua hàm răng, đôi tay anh nắm lại thành hình quả đấm.

"Họ sẽ không làm đau em"

Tôi nói một cách dịu dàng nhất có thể, ép sao cho giọng mình nghe thật chắc chắn, tin tưởng.

"Họ chẳng còn lý do nào nữa cả. Em đã là ma cà rồng rồi, cuộc săn đuổi đã chấm dứt".

"Không, tuyệt đối là không".

"Edward, đó là cách duy nhất để bảo vệ con bé". Và anh không thể tranh cãi về điều đó, lập luận của tôi là không thể chối cãi được.

Mặc dù tôi chỉ biết Aro trong một thời gian rất ngắn, nhưng tôi có thể nhận ngay ra rằng ông ta chính là một nhà sưu tập - và những trang sức có giá trị đối với ông ta phải là những báu vật sống. Ông ta thèm muốn vẻ đẹp, tài năng, sự hiếm quý của những kẻ thân phục bất tử của ông ta hơn hẳn những báu vật được cất giữ trong những chiếc hầm. Thật rủi ro là ông ta đã bắt đầu để ý, thèm khát tài năng của Alice và Edward. Tôi không thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác ngoài sự ghen tị, đố kỵ với gia đình của Carlisle.

Renesmee thật xinh đẹp, tài năng và là duy nhất - con bé cũng sẽ là một đích nhắm của ông ta. Ông ta không được phép nhìn thấy con bé, thậm chí ngay cả qua những ý nghĩ trong đầu kẻ khác.

Và tôi là người duy nhất mà tâm trí không bị ông ta xâm phạm. Tôi phải đi một mình.

Alice không nhìn thấy có rắc rối gì với chuyến đi của tôi, nhưng chị ấy lo lắng bởi sự lờ mờ, không rõ ràng trong những tiên thị của mình. Chị ấy nói rằng thỉnh thoảng nó giống như bị một màn sương che phủ bên ngoài khi những quyết định bị xung đột, mâu thuẫn với nhau, nhưng điều đó cũng không hoàn toàn chắc chắn. Sự không chắc chắn đó khiến cho Edward, người đã lường lự từ trước, phản đối một cách cực đoan những gì tôi định làm. Anh muốn đi với tôi ít nhất là đến Luân đôn, nhưng tôi không thể để lại Renesmee không có cả bố lẫn mẹ ở bên cạnh. Carlisle sẽ đi thay, điều đó làm cho tôi và Edward dễ chịu hơn, khi biết rằng Carlisle chỉ rời tôi trong vài giờ.

Alice vẫn tìm kiếm trong tương lai, nhưng những gì chị ấy tìm thấy không liên quan gì đến điều chúng tôi đang mong đợi. Một khuynh hướng mới trong thị trường chứng khoán, một chuyến thăm nhằm mục đích hòa giải rất có thể xảy ra từ Irina, mặc dù quyết định của cô ấy là chưa rõ ràng, một cơn bão tuyết sẽ không tới trong vòng 6 tuần nữa, một cuộc gọi từ Renée (Tôi đã phải luyện tập để kìm bớt giọng nói chói tai, dữ dội của tôi, và đạt được kết quả khả quan hơn theo từng ngày - theo nhận thức của Renée, tôi vẫn còn

ôm, nhưng đang dần phục hồi).

Chúng tôi mua vé đến Italy vào đúng ngày Renesmee được 3 tháng tuổi. Tôi đã lên kế hoạch cho một chuyến đi rất ngắn, để không phải nói với Charlie về việc đó³. Jacob cũng biết việc này, và cậu cũng thuyết phục được Edward. Tuy nhiên, hôm nay cuộc tranh cãi là về vấn đề ở Brazil.

Ba chúng tôi, Jacob, Renesmee và tôi, đi săn cùng nhau. Phải ăn kiêng bằng máu động vật không phải là thứ mà Renesmee thích - và đó là lý do tại sao Jacob được phép đi cùng. Jacob biến việc đi săn thành một cuộc tranh tài và điều đó khiến con bé trở nên sẵn sàng và háo hức hơn mọi thứ khác.

Renesmee đã hoàn toàn nhận thức được những điều tốt đẹp và những việc xấu xa như săn đuổi con người, nhưng vẫn nghĩ rằng những bịch máu hiến tặng là một sự dàn xếp rất ôn hòa. Thức ăn của con người dường như tỏ ra thích hợp với cơ thể của bé, nhưng con bé vẫn phản ứng lại với những loại thức ăn khác nhau với cùng một sự chịu đựng nhẫn nại như một kẻ tử vì đạo, tôi đã thử cho bé ăn hoa cải và đậu lima. Nhưng ít nhất thì máu động vật cũng ngon hơn đối với bé. Con bé có một bản năng cạnh tranh tự nhiên, và sự thử thách trong việc đánh bại Jacob làm cho con bé rất phấn chấn đi săn. "Jacob" tôi nói, cố gắng dùng lý lẽ để thuyết phục Jacob một lần nữa, trong khi Renesmee vừa chạy nhảy trước mặt vừa tìm kiếm chăm chú một mùi hương mà con bé thích.

"Cậu có trách nhiệm, bốn phận ở đây. Seth, Leah-

Cậu ấy khịt khịt mũi". Em không phải là con rận trong bầy của em. Họ có trách nhiệm của họ ở La Push"

"Giống như em đang làm á? Sau đó thì em sẽ chính thức bỏ học ở trường phải không? Nếu em còn muốn tiếp tục với Renesmee, em nhất định phải học chăm chỉ hơn mới được".

"Đây chỉ giống như một kì nghỉ phép thôi mà. Em sẽ quay trở lại trường khi nào mọi sự - lắng xuống".

Tôi đánh mất sự tập trung để phản đối cậu khi cậu nói vậy, và cả hai chúng tôi đều tự động nhìn vào Renesmee. Con bé đang nhìn chăm chú những bông tuyết bay lượn trên đầu, và tan chảy trước khi chúng có thể rơi trên đám cỏ úa vàng trên đồng cỏ có hình dáng đầu mũi tên, rộng mênh mông nơi chúng tôi đang đứng. Chiếc váy riềm đăng ten xếp nếp màu ngà voi của bé sậm màu hơn những bông tuyết, và những lọn tóc quăn màu nâu đỏ tỏa sáng lung linh dù mặt trời đang khuất sâu sau những đám mây.

Khi chúng tôi ngắm nhìn, con bé lấy đà và nhún mình nhảy cao đến một 5 feet lên không trung (*). Đôi tay bé bỏng của bé nắm chặt một bông tuyết rồi đáp xuống nhẹ nhàng trên đôi chân.

- (*) feet: đơn vị đo chiều dài Anh bằng 0,3048 m

Bé quay lại chỗ chúng tôi với một nụ cười bất ngờ, sừng sốt và mở tay ra để cho chúng tôi xem bông tuyết hình ngôi sao tám cánh hoàn hảo trong lòng tay bé trước khi nó kịp tan ra.

"Đẹp lắm". Jacob tán thưởng. "Nhưng em bị nhốt rồi, Nessie". Con bé nhảy bật khỏi Jacob, cậu ấy khép tay lại chính vào lúc con bé lao vào giữa chúng. Cả hai cùng di chuyển đồng bộ hoàn hảo với nhau. Con bé thường làm vậy khi có điều gì muốn nói. Bé vẫn thích hơn việc không phải nói to. Renesmee chạm vào mặt cậu ấy, cau mày lại một cách đáng yêu khi chúng tôi đều nghe thấy âm thanh của một bầy nai sừng tấm đang di chuyển trong rừng.

"Chắc rồi, bé không khát, Nessie"

Jacob trả lời với một chút châm biếm nhưng vẫn nhiều bao dung hơn cả".

Em chỉ đang lo rằng anh sẽ lại bắt được con to nhất một lần nữa thôi!"

Con bé búng nhẹ người về phía sau ra khỏi vòng tay Jacob, đáp nhẹ nhàng trên đôi chân, và tròn mắt nhìn - bé trông giống hệt Edward mỗi khi làm như vậy. Rồi bé phóng mạnh người về phía rừng cây.

"Bắt chúng đi". Jacob nói khi tôi chạy đuổi theo sau. Cậu ấy giật mạnh chiếc áo phông ra khỏi người và vội vàng đuổi theo sau bé, đã bắt đầu lo sợ bị thua cuộc.

"Vụ này không tính đâu nhé nếu em chơi ăn gian". Cậu gọi với theo Renesmee.

Tôi cười với những chiếc lá bọ họ bỏ lại đằng sau đang rung rinh trên mặt đất, và lắc đầu. Jacob thỉnh thoảng còn trẻ con hơn cả Renesmee.

Tôi dừng lại, để cho những kẻ đi săn của tôi bắt đầu cuộc săn đuổi trước vài phút. Thật dễ dàng để săn bắt con mồi, và Renesmee thì luôn yêu thích việc làm cho tôi kinh ngạc bằng kích cỡ của những con mồi bé sẵn được. Tôi lại mỉm cười lần nữa.

Cánh đồng cỏ thật vô cùng tĩnh mịch và trống trải. Những bông tuyết đang bay lượn thưa thớt trước mắt tôi. Alice đã nhìn thấy trước chúng sẽ không tan trong nhiều tuần lễ tiếp.

Bình thường, Edward và tôi hay đi cùng nhau trong những cuộc đi săn.

Nhưng Edward đang ở với Carlisle hôm nay, lên kế hoạch cho chuyến đi đến Rio, trò chuyện sau lưng Jacob- Khi quay về, tôi sẽ mang Jacob theo bên cạnh mình. Cậu ấy nên đi cùng chúng tôi. Cậu ấy đã bị trói chặt cùng với bất cứ người nào trong chúng tôi - cuộc sống của cậu hoàn toàn bị gắn kết cùng ở một chỗ giống như tôi vậy.

Khi những tâm trí của tôi còn đang lạc trong suy nghĩ về tương lai sắp tới, đôi mắt tôi quét qua triền núi như thông lệ, tìm kiếm những con mồi, tìm bắt những nguy hiểm. Tôi không chủ tâm nghĩ về chuyện này, nó chỉ được thúc giục hoàn toàn như một bản năng tự động.

Hoặc có lẽ có một nguyên nhân nào đó cho việc quét tìm của tôi, những giác quan sắc bén như dao cạo của tôi bắt được một chuyển động khẽ trước khi tôi thực sự ý thức được đó là cái gì.

Khi đôi mắt tôi di chuyển qua vách đá xa xôi trước mắt, nổi bật lên một thứ gì đó màu xanh da trời xám tương phản với khu rừng xanh đen, một tia sáng lấp lóe của bạc hay của vàng - thu hút sự chú ý của tôi. Cái nhìn của tôi tập trung vào màu sắc lạ chưa từng xuất hiện ở đây, nhưng quá xa ẩn trong sương mù để một cặp mắt đại bàng cũng khó lòng nhận kĩ được. Tôi nhìn chăm chăm.

Cô ta cũng nhìn lại chăm chăm.

Cô ta hiển nhiên cũng là một ma cà rồng. Làn da cô ta màu cẩm thạch trắng, làn da trơn mượt láng bóng hơn da con người gấp nghìn lần. Thậm chí ngay dưới những đám mây, cô ta cũng lấp lánh hơi yếu ớt. Nếu làn da còn chưa tó cáo cô ta, thì dáng đứng yên tĩnh tuyệt đối cũng sẽ làm điều đó. Chỉ có ma cà rồng hay là tượng đá mới có thể im lìm bất động hoàn hảo như vậy.

Mái tóc của cô ta nhợt nhạt, vàng nhạt gần như là màu bạc. Đó chính là ánh sáng lấp lánh yếu ớt đã đập vào mắt tôi. Mái tóc thẳng như kẻ chỉ chia đều sang hai bên mặt, dài chạm đến cằm. Cô ta là một người lạ đối với tôi. Tôi hoàn toàn chắc rằng chưa từng thấy cô ta bao giờ trước đây, thậm chí từ khi còn là con người. Không ai trong kí ức mờ mịt của tôi lại trông giống như vậy. Nhưng tôi nhận ra ngay đó là ai bằng vào đôi mắt vàng sậm của cô ta. Cuối cùng thì Irina cũng quyết định đến.

Trong một khoảnh khắc tôi nhìn cô ta chăm chăm, và cô ta chăm chăm nhìn lại. Tôi tự hỏi nếu cô ta đoán ra ngay tôi là ai. Tôi gần như giơ tay mình lên chào, nhưng đôi môi của cô ta chợt xoắn lại một chút, làm cho gương mặt đột ngột trở nên thù địch.

Tôi nghe thấy tiếng kêu chiến thắng của Renesmee trong khu rừng, nghe thấy tiếng tru của Jacob vang dội lại, và nhìn thấy gương mặt Irina phản xạ lại âm thanh khi nó vang tới cô ấy một giây sau đó. Cái nhìn chăm chăm của cô ấy cắt ngang một chút sang bên phải và tôi biết điều gì cô ấy đang thấy. Một con sói khổng lồ màu nâu đỏ, có lẽ rất giống với kẻ đã giết Laurent của cô ấy. Cô ấy đã nhìn thấy chúng tôi được bao lâu rồi? Đủ lâu để thấy những trao đổi tình cảm yêu thương của chúng tôi trước đó, tôi chắc như vậy.

Gương mặt cô ấy co giật trong nỗi đau.

Theo bản năng, tôi mở rộng bàn tay mình trong một cử chỉ giải thích. Cô ấy quay lại phía tôi, hàm răng cắn chặt đôi môi, quai hàm nghiền lại và gầm gừ. Khi tôi vừa kịp nghe được những âm thanh đó, cô ấy đã quay người đi và biến mất vào trong khu rừng.

"Chết tiệt" tôi rên rỉ.

Tôi chạy nước rút vào rừng bám theo Renesmee và Jacob, không chịu để

khuất bóng họ khỏi tầm nhìn. Tôi không biết những gì trong đầu Irina đang nhận định hoặc chính xác cơn giận dữ của cô ấy bây giờ. Sự khao khát báo thù luôn là một nỗi ám ảnh thường trực đối với ma cà rồng, điều không dễ gì kiềm nén, chịu đựng được.

Chạy hết tốc lực nên tôi chỉ mất có hai giây để bắt kịp họ.

"Của em con to hơn" Tôi nghe thấy Renesmee khăng khăng nhấn mạnh khi tôi tung mình băng qua bụi cây gai vụt đến nơi họ đang đứng.

Tại Jacob rạp xuống khi cậu ấy nhìn thấy nét mặt của tôi, cậu ấy cúi xuống, nhe răng ra, chiếc mõm nhuộm đầy máu con mồi cậu giết. Đôi mắt cậu ấy lục soát bao quát khắp khu rừng. Tôi có thể nghe thấy âm thanh gầm gừ phát ra từ trong cổ họng cậu.

Renesmee trông ít nguy hiểm hơn Jacob nhiều. Bỏ lại con hươu đực đã chết dưới chân, con bé nhảy vào vòng tay đợi sẵn của tôi, hồi hả chạm ngón tay tò mò vào má tôi.

"Mẹ đã phản ứng mạnh mẽ quá" tôi trấn an họ "Mời việc đều ổn, mẹ nghĩ vậy. Chúng ta đi thôi"

Tôi bấm số điện thoại di động và bấm nút gọi. Edward trả lời ngay tiếng chuông đầu tiên. Jacob và Renesmee nghe một cách chăm chú khi tôi gấp gấp nói với anh.

"Đến ngay lập tức, mang theo Carlisle", tôi nói thật nhanh và tự hỏi liệu Jacob có thể kiềm chế được không. "Em nhìn thấy Irina, và cô ấy cũng thấy em, nhưng khi cô ấy trông thấy Jacob, cô ấy trở nên rất tức giận và chạy đi. Em đã nghĩ cô ấy sẽ không xuất hiện ở đây ngay, nhưng cô ấy trông rất phiền muộn nên cũng có thể. Nếu cô ấy không trở lại, anh và Carlisle phải chạy theo cô ấy ngay và nói chuyện với cô ấy. Em cảm thấy thật tệ".

Jacob sôi lên sùng sục.

"Bọn anh sẽ tới ngay trong nửa phút nữa", Edward trấn an tôi, và tôi có thể nghe thấy tiếng gió rít khi anh bắt đầu chạy.

Chúng tôi phóng trở lại nơi đồng cỏ và đợi chờ trong im lặng khi tôi và Jacob chăm chú nghe một cách cẩn thận mọi âm thanh đang đến gần mà chúng tôi chưa nhận ra.

Cuối cùng âm thanh ấy xuất hiện, đầu vậy nghe rất quen thuộc. Và sau đó Edward đến bên cạnh tôi, Carlisle cũng tới sau một vài giây. Tôi rất ngạc nhiên khi nghe thấy những bước chân của những bàn chân to lớn dậm mạnh sau Carlisle. Tôi cho rằng mình quá bị căng thẳng. Với Renesmee thậm chí trong trường hợp có nguy hiểm giấu mặt xung quanh, dĩ nhiên Jacob là một sự tăng viện đáng kể.

"Cô ấy đã ở trên sườn núi", tôi nói với họ ngay lập tức, chỉ ngay vào điểm đó. Nếu Irina đã vội vã rời bỏ, cô ấy hẳn đã chạy được rất xa rồi. Cô ấy liệu có dừng lại và chịu nghe Carlisle? Biểu hiện trên gương mặt của cô ấy lúc

đó làm cho tôi nghĩ câu trả lời là không. "Có lẽ anh nên gọi Emmett và Jasper và bảo họ cùng đi với anh. Cô ấy trông thật sự rất- buồn rầu. Cô ấy gặm gù với em".

"Cái gì?". Edward nói giận dữ.

Carlisle đặt tay lên cánh tay anh. "Cô ấy đang đau khổ. Bố sẽ đuổi theo cô ấy".

"Con sẽ đi với bố", Edward khẳng khái.

Họ trao nhau một cái nhìn lâu - có lẽ Carlisle đang đo lường sự cău giận của Edward với Irina và sợ rằng nó sẽ cản trở lợi ích của việc đọc được ý nghĩ người khác của anh. Cuối cùng ông gật đầu, và họ vội lần theo dấu vết của Irina mà không gọi cho Jasper hay Emmett.

Jacob gắt gỏng một cách thiếu kiên nhẫn và chọc vào lưng tôi bằng cái mũi của cậu. Cậu ấy hẳn muốn Renesmee quay trở lại an toàn ở nhà, chỉ để phòng xa. Tôi đồng ý với cậu và chúng tôi vội vã quay về nhà với Seth và Leah chạy hai bên sườn.

Renesmee nằm thõa mãn trong vòng tay tôi, một tay vẫn chạm vào mặt tôi. Từ lúc cuộc đi săn bị hoãn lại, con bé sẽ được sử dụng máu người hiến tặng. Ý nghĩ của bé thoáng có một chút tự mãn.

Hùng đông

Chương 28

Tương lai

Carlisle và Edward đã không thể bắt kịp được Irina trước khi dấu vết của cô ta biến mất trong những tiếng động. Hai người đã bơi đến một bờ sông khác để tìm kiếm nếu dấu vết của cô ta chạy theo một đường thẳng nhưng đã không hề có dấu vết nào trong vòng một dặm theo hướng Tây ra bờ biển. Tất cả là lỗi của tôi. Cô ấy đã đến như những gì Alice đã dự đoán, để giảng hòa với nhà Cullens, chỉ vì nổi tức giận khi cô ấy nhìn thấy tình bạn giữa tôi và Jacob. Tôi ước gì tôi có thể cảnh báo cô ý sớm hơn, trước khi Jacob biến đổi. Tôi ước gì tôi đã đi săn ở chỗ khác.

Không có nhiều điều được cải thiện lắm ở đây. Carlisle đã gọi cho Tanya để thông báo việc này. Tanya và Kate đã không gặp Irina kể từ đám cưới của hai chúng tôi. Bọn họ cho rằng Irina đã đến quá gần để thấy những việc không nên thấy và họ chưa thấy cô ấy trở về. Không dễ dàng gì với họ trong

việc mất đi một người chị em vào lúc này, tuy nhiên sự xa cách tạm thời có lẽ sẽ tốt hơn. Tôi đã lo lắng chuyện này có thể khơi dậy những kí ức không đẹp về cái chết của mẹ họ vào những thế kỷ trước

Alice đã "bắt" được những cái nhìn thoáng qua của Irina trong tương lai, nhưng không có điều gì là cụ thể. Cô ấy đã không trở về Denali, cô ấy đang đi càng lúc càng xa để Alice có thể nói trước được. Bức tranh đã trở nên mờ mịt. Tất cả những gì Alice có thể nói là Irina đang trông rất bối rối, cô ấy đi thơ thẩn trên con đường tuyết bị chia cắt trông khung cảnh rất hoang dã - Đó là ở miền Bắc hay miền Đông? Nét mặt cô đầy sự đau khổ. Cô ấy chưa có một quyết định nào rõ ràng cho cuộc sống mới ngoài sự buồn phiền ngày tiếp ngày

Dần dần, Irina và nỗi đau của cô ấy được lùi lại dần sau những suy nghĩ của tôi. Có nhiều điều quan trọng đáng để suy nghĩ hơn

Tôi sẽ đến Italy trong vài ngày tới và khi tôi quay lại, chúng tôi sẽ chuyển đến miền Nam nước Mỹ. Mời chi tiết đã trôi đi cùng với thời gian qua hàng trăm thế kỉ. Chúng tôi nên bắt đầu với gia đình Ticanus, nguồn gốc bắt đầu cho những truyền thuyết mà tất cả chúng tôi đều biết. Và cậu ấy sẽ đi cùng với chúng tôi bởi vẻ ngoài của cậu thực sự nổi bật. Những người mà tin vào vamp sẽ không nói chuyện với ai trong số chúng tôi. Nếu không tìm thấy bất cứ điều gì ở đây, vẫn còn vài manh mối khác có thể dẫn chúng tôi đến thứ đang tìm hiểu. Carlisle có vài người bạn cũ ở Amazon. Nếu tìm thấy họ, họ có thể đưa cho chúng tôi một vài thông tin nữa. Hoặc ít ra là những gợi ý nhỏ để dẫn đến và tìm ra câu trả lời. Điều đó không giống như việc những truyền thuyết sẽ ảnh hưởng đến 3 vamp này, họ không có bất cứ điều gì cần làm với nó; hình như tất cả 3 người đều là phụ nữ. Cũng không thể biết được việc tìm kiếm này sẽ lấy đi của chúng tôi bao nhiêu thời gian

Tôi vẫn chưa nói gì với Charlie về chuyến đi dài ngày này. Tôi thực sự lo lắng không biết phải nói với ông như thế nào trong khi đó Edward và Carlisle vẫn đang tiếp tục cuộc thảo luận. Phải nói với Charlie như thế nào đây?

Tôi nhìn chăm chú vào Renesmee, trong tâm trí tôi đang có một cuộc tranh cãi. Con bé đang cuộn mình lại ngủ trên ghế sofa, hơi thở của bé chậm lại trong những giấc ngủ sâu. Những sợi tóc xoăn đang quấn tít vào nhau che đi khuôn mặt của con bé. Bình thường tôi và Edward sẽ đưa con bé về lại mái nhà của hai chúng tôi để đặt con bé nằm trên giường ngủ. Nhưng hôm nay chúng tôi nấn ná ở lại lâu hơn bên gia đình, Ed và Carlisle vẫn đang tập trung bàn bạc về kế hoạch của họ

Trong lúc đó Emmett và Jasper thì thích thú trong kế hoạch săn bắt. Amazon sẽ làm thay đổi khẩu vị "thức ăn" hàng ngày của chúng tôi; Báo Jaguars và panthers là một ví dụ. Emmett nảy ra ý định chiến đấu với trăn khổng lồ

anaconda. Esme và Rosaline thì đang lên list một danh sách những thứ cần thiết phải mang theo. Jacob thì đã trở về bày sới cùng của Sam, để sắp xếp vị trí thay thế khi cậu ta vắng mặt.

Alice thì đang di chuyển chậm chạp trong căn phòng lớn, không có bất cứ một khuyết điểm hay vết bẩn cần phải dọn dẹp nào. Sự trang trí hoàn hảo của Esme bằng những vòng hoa xứng đáng được nhận giải thưởng. Chị ấy đang đưa lại bình hoa của Esme vào giữa như một cách giải khuây. Tôi có thể nhận thấy những thay đổi bất thường trên gương mặt của chị, sau đó tôi sầm lại, rồi lại như hiểu thấu ra - điều đó có nghĩa chị ấy đang tìm kiếm tương lai. Tôi cho rằng chị ý đang cố gắng để nhìn qua được những dấu vết mờ ảo mà Jacob và Renesmee đã tạo ra trong những ảo ảnh của chị; điều gì đó đang chờ chúng tôi ở miền Nam nước Mỹ cho đến khi Jasper nói: "Mặc kệ nó đi, Alice; cô ta không liên quan gì đến chúng ta", và đám mây của sự thanh bình đã cướp đi im lặng và không thể nào nhìn thấy được hoàn toàn trong căn phòng. Alice sẽ phải lo lắng về Irina một lần nữa.

Alice lè lưỡi về phía Jasper và sau đó chiếc bình hoa pha lê đang được đựng đầy bằng những bông hoa hồng trắng, đổ được đưa trở về hướng bếp. Chỉ có một vài bông hoa hồng trắng bị héo xuống, nhưng Alice dường như hoàn toàn có chủ đích cho sự hoàn hảo như một cách để xao lãng những thiếu sót trong những ảo ảnh của chị ấy tới nay

Tôi tiếp tục nhìn chăm chú vào Renesmee, tôi đã không nhìn thấy những bình hoa trượt khỏi tay chị. Tôi chỉ nghe thấy những tiếng rít từ cổ họng vượt qua cả tiếng của pha lê, và mắt tôi kịp chần chú mục vào đúng lúc bình hoa đã vỡ ra làm nghìn mảnh kim cương đối lập với sàn đá cẩm thạch của gian bếp

Chúng vẫn rất hoàn hảo dù là những mảnh vỡ pha lê đầy khoe khoang và tiếng kêu leng keng phát ra đầy ồn ã rơi xuống chớp nhoáng, tất cả mọi cặp mắt đều hướng về lưng của Alice

Giả thuyết đầu tiên không lô gic của tôi là Alice đang chơi một vài trò đùa với chúng tôi. Vì không lý nào Alice lại có thể làm rơi bình hoa bởi tai nạn. Tôi có thể phóng tới để bắt bình hoa kịp lúc, nếu tôi không cho rằng chị ấy có thể làm được. Và làm sao nó có thể rơi được từ tay chị ý? Những ngón tay hoàn hảo -.

Tôi chưa từng được nhìn thấy một ma-cà-rông có thể làm rơi bất cứ vật gì bởi tai nạn được cả. Chưa bao giờ

Và sau đó Alice hướng mặt thẳng về phía chúng tôi, sự di chuyển nhanh như cơn gió vẫn chưa họ bị đánh mất

Đôi mắt của chị ấy một nửa ở đây và một nửa ở trong tương lai, hoang dại, chăm chú, đong đầy trên khuôn mặt thon dài cho đến khi chúng dường như bị tràn ra. Nhìn vào đôi mắt của chị ấy như nhìn vào sự chết chóc từ sâu

thăm bên trong; tôi đang bị chôn vùi trong nỗi sợ hãi và tuyệt vọng và lo âu khắc khoải trong cái nhìn chăm chăm của chị ấy

Tôi nghe thấy Edward đầy kinh ngạc; có phải chăng là sự vỡ vụn, âm thanh của con nghệt thờ

"Gì cơ?". Jasper găm lên đầy giận dữ, nhảy nhanh đến bên chị ấy được thốt lên cùng lúc với sự di chuyển, nghiền nát những mảnh vụn của pha lê dưới chân anh. Anh vội chộp lấy vai của Alice và lắc mạnh. Chị ấy dường như nấc lên trong im lặng dưới đôi bàn tay anh: "Cái gì vậy, Alice"

Emmett di chuyển đến phần chu vi mà tôi có thể nhìn thấy anh. Những chiếc răng của anh khiến lại với nhau trong khi đôi mắt của anh phóng về phía cửa sổ, tìm kiếm sự tấn công

Chỉ có sự im lặng từ Esme, Carlisle và Rose, những người hoàn toàn bị bất động giống như tôi

Jasper lắc Alice một lần nữa: "Đó là cái gì?"

Emmett di chuyển đến phần chu vi mà tôi có thể nhìn thấy anh. Những chiếc răng của anh khiến lại với nhau trong khi đôi mắt của anh phóng về phía cửa sổ, tìm kiếm sự tấn công

Chỉ có sự im lặng từ Esme, Carlisle và Rose, những người hoàn toàn bị bất động giống như tôi

Jasper lắc Alice một lần nữa " Đó là cái gì?"

"Họ đang đến", Alice và Edward cùng nói khẽ, một sự việc xảy ra đồng thời đầy hoàn hảo. "Tất cả bọn họ".

Im lặng.

Tôi nhanh chóng hiểu ra - vì một số từ trong lời nói của họ như súng bóp cò trong nhận thức của tôi. Đó chỉ là khoảng cách về những kí ức trong một giấc mơ - mờ nhạt, không rõ ràng, lờ mờ như thể tôi đang được phong tước vị trong màn sương dày- Trong đầu tôi, tôi nhìn thấy một dòng kí ức đen tối đang được đưa ra, con quỷ thường xuất hiện ở những ác mộng của nửa phần con người mà tôi đã quên mất

Tôi có thể nhìn thấy những tia sáng ánh lên đôi mắt ruby của họ trong những cảnh tượng mờ bị che dấu, hoặc ánh sáng của những hàm răng sắc nhọn, nhưng tôi đã biết tia sáng lập lòe có thể ở đâu -

Mạnh hơn cả cảnh tượng trong những hồi ức giờ đã trở thành hồi ức của cảm nhận - nỗi đau đón đầy khổ sở cần được bảo vệ trước những điều quý giá trước tôi.

Tôi muốn vồ lấy Renesmee ào trong đôi cánh tay của mình, để làm bé ẩn đi sau làn da của tôi và mái tóc, để làm bé thành như vô hình. Nhưng tôi không thể quay lại nhìn bé. Tôi không cảm thấy giống như đá nhưng lạnh. Nhớ đến thời gian đầu khi tôi mới còn là một vạm mới sinh, tôi cảm thấy lạnh.

Tôi đang nghe thấy những tín hiệu trong nỗi sợ hãi của mình. Tôi không cần

nó. Tôi đã hoàn toàn hiểu ra.

"Nhà Volturi", Alice rên rỉ

"Tất cả bọn họ", Edward làm bầm cùng lúc

"Tại sao?". Alice nói nhỏ với chính bản thân chị ấy. "Như thế nào?"

"Khi nào?". Edward hỏi nhỏ.

"Tại sao?". Esme lặp lại câu hỏi.

"Khi nào?". Jasper lặp lại câu hỏi trong giọng nói như tảng băng bị vỡ vụn.

Đôi mắt của Alice không hề chớp, nhưng nếu chỉ cần có màn che mặt phủ ngoài, chắc chắn chúng sẽ trở thành một màu đen hoàn hảo. Chỉ có đôi môi chị là giữ cho chúng thể hiện đúng nét mặt đầy kinh hãi

"Không lâu nữa", chị ấy và Edward nói cùng lúc. Sau đó chị nói một mình.

"Khi có tuyết trong cánh rừng, tuyết trong thị trấn. Ít hơn một tháng".

"Tại sao?". Đó là câu hỏi đầu tiên Carlisle hỏi

Esme trả lời. "Họ phải có lí do. Có thể để thấy -"

"Đó không phải là vì Bella", Alice nói ngay tức khắc. "Tất cả bọn họ đều đến - Aro, Caius, Marcus, mọi thành viên của đội cận vệ, cả những bà vợ".

"Những bà vợ không bao giờ rời khỏi pháo đài", Jasper phủ nhận chị ấy trong một giọng thấp. "Không bao giờ, không ngay cả khi có sự nổi loạn của những người miền Nam, không khi những người Romanians đã cố gắng lật đổ họ, không cả khi họ đi săn những đứa trẻ bất tử, không bao giờ".

"Họ đang đến", Edward nói khẽ

"Nhưng tại sao?". Carlisle hỏi lại, "Chúng ta không làm gì sai cả! Và nếu chúng ta có đi chăng nữa, thì điều gì khiến họ có thể làm điều đó với chúng ta?"

"Họ đi với rất nhiều người". Edward trả lời đều đều "Họ muốn biết chắc chắn là -". Anh không nói hết

"Điều đó không trả lời cho câu hỏi chính! Tại sao?"

Tôi cảm giác tôi biết câu trả lời cho câu hỏi của Carlisle, và cùng lúc tôi lại không hề biết gì. Renesmee là lí do tại sao đó, tôi đã gần như chắc chắn.

Vì vài lí do nào đó tôi biết được ngay từ khi bắt đầu rằng họ sẽ đến vì bé.

Tiềm thức của tôi đã cảnh báo chính bản thân sau khi tôi biết mình đang ôm bé. Có một sự mong chờ kì quặc đột nhiên xuất hiện. Như thể tôi luôn biết rằng nhà Volturi sẽ đến và đưa niềm hạnh phúc của tôi đi.

Nhưng điều đó vẫn chưa trả lời cho câu hỏi.

"Hãy nghĩ lại, Alice". Jasper cầu xin. "Nhìn vào những sự việc. Tìm kiếm".

Alice lắc đầu chậm chạp, vai của chị ấy chùng xuống. "Nó sẽ không đi đến đâu cả, Jazz. Em đã không tìm kiếm điều gì từ họ, hoặc về chúng ta. E chỉ tìm về Irina. Cô ấy đã không ở nơi mà em trông mong -". Alice đưa ra những dấu vết, đôi mắt chị ấy lại đục đi. Chị ấy nhìn chăm chăm vào không cố định chỗ nào trong một lúc lâu.

Và sau đó đầu chị giật mạnh thành linh, đôi mắt chị giật giật. Tôi nghe thấy Edward bắt kịp nhịp thở của chị.

"Cô ấy đã quyết định đến chỗ họ ". Alice nói. "Irina quyết định đến nhà Volturi. Và sau đó họ quyết định - Như thể họ đang chờ cô ấy. Như những quyết định của họ đã có sẵn, chỉ là chờ cô ấy-"

Sự im lặng quay lại như thể chúng tôi đã hiểu thấu. Irina có thể nói với nhà Volturi điều gì mà khiến những cảnh tượng trong Alice lại kinh hoàng đến vậy?

"Liệu chúng ta có thể ngăn cô ấy lại?". Jasper hỏi.

"Không thể Cô ấy đã gần tới nơi".

"Cô ấy đang làm gì?". Carlisle hỏi, nhưng tôi không thể nào tập trung vào cuộc thảo luận nữa được. Tất cả sự tập trung của tôi là trong bức tranh cần thận đang được gắn kết trong đầu tôi.

Irina trong tư thế đĩnh đạc bên vách đá, đứng nhìn trong bức tranh. Cô ấy đã nhìn thấy gì? Một vamp và một con sói là những người bạn thân thiết. Tôi đáng lẽ phải chú ý hơn nữa vào những bức tranh, điều đó có thể hoàn toàn giải thích động cơ của cô ấy. Nhưng đó không phải là tất cả những gì cô ấy đã thấy.

Cô ấy đã thấy một đứa trẻ. Một đứa trẻ xinh đẹp, thanh tú, đang chỉ ra rằng tuyết đã bắt đầu rơi, rõ ràng hơn nhiều so với con người -.

Irina - những chị em mồ côi - Carlisle từng nói việc mất đi người mẹ bởi sự trừng phạt của nhà Volturi đã khiến Tanya, Kate và Irina sống một cuộc sống "an chay"- thuần túy.

Chỉ nửa phút sau Jasper đã nói bằng chính những từ từ bản thân anh ấy lúc này: không ngay cả khi họ đi săn những đứa trẻ bắt tử - những đứa trẻ bắt tử - nguyên nhân là từ một điều không được nhắc đến - điều cấm kỵ kinh hoàng.

Cùng với quá khứ của Irina, làm thế nào cô ấy có thể xâm nhập được vào để đọc những điều cô ấy thấy trong cánh rừng hẹp đó? Cô ấy đã không ở đủ gần để nghe được nhịp đập trái tim Renesmee, nhịp đập phát ra từ cơ thể của bé. Đôi má hồng hào của Renesmee là một dẫn chứng cho tất cả những điều cô ấy có thể biết được

Trên hết, nhà Cullens giờ đã liên minh với bầy sói. Từ cách nhìn nhận của Irina, điều đó không có nghĩa gì cả trừ chúng tôi ra - Irina, nắm chặt tay lại trong sự hoang dại của đám tuyết - không phải than khóc Laurent, trên hết, nhưng biết điều đó có nghĩa công việc của cô ý là đưa nhà Cullens vào trông, biết được rằng điều gì sẽ xảy ra với chúng tôi nếu cô ý làm thế. Hiển nhiên là lương tâm cô ý đã hoàn toàn biến mất sau hàng thế kỉ của tình bạn. Và trách nhiệm của nhà Volturi là để dành cho những sự vụ việc vi phạm như thế này, nó đã gần như được quyết định

Tôi quay lại và che bản thân mình đi trước cơ thể đang ngủ của Renesmee, bao trùm bé bằng mái tóc, phủ gương mặt mình lên mái tóc xoăn của bé. "Hãy nghĩ về những thứ cô ấy đã thấy vào buổi chiều đó". Tôi nói với giọng thấp, ngắt lời Emmet khi anh chuẩn bị nói. "Với ai đó người mất mẹ bởi những đứa trẻ bất tử, Renesmee có thể giống được với điều gì hơn nữa?" Mòi thứ lại tiếp tục im lặng như thể mọi người đã hiểu ra được sự sẵn sàng của tôi

"Một đứa trẻ bất tử", Carlisle nói thầm

Tôi cảm giác được Edward đang quỳ xuống bên cạnh tôi, vòng cánh tay anh xung quanh chúng tôi

"Nhưng cô ấy đã nhầm", tôi nói tiếp. "Renesmee không giống như những đứa trẻ khác. Họ đã bị đóng-băng nhưng con bé có lớn lên theo từng ngày. Họ không kiểm soát được, những con bé không làm đau Charlie hay Sue hay những khác khi chúng ta cho họ xem thứ có thể khiến họ bối rối. Con bé có thể kiểm soát được bản thân. Bé thực sự thông minh hơn nhiều ng trưởng thành khác. Không có lý nào -"

Tôi nói lảm nhảm, chờ mong mọi người sẽ trút giận cùng với những cách có thể cứu vãn được, chờ đợi sự căng thẳng lạnh giá trong căn phòng để có thể thả lỏng và nhận ra tôi đã nói đúng. Căn phòng chỉ lạnh hơn. Giọng nói nhỏ bé của tôi hoàn toàn càng lúc càng lún sâu vào trong im lặng.

Không ai nói gì trong một thời gian dài.

Sau đó Edward nói khẽ thầm vào tóc tôi. "Đây không phải một tội ác để họ có thể đưa ra xét xử, em yêu à". Anh nói nhỏ dần "Aro đã nhìn thấy những bằng chứng qua suy nghĩ của Irina. Họ đến để phá hủy, không vì bất cứ lý do nào".

"Nhưng họ đã nhầm". Tôi nói ngang bướng

"Họ sẽ không chờ chúng ta chỉ cho họ thấy điều đó".

Giọng nói của anh vẫn rất nhỏ, nhẹ nhàng, như nhung - và cho đến khi nỗi đau và buồn phiền trong giọng nói là điều không thể chối bỏ. Giọng nói anh như đôi mắt của Alice - như trong một sự chết chóc

"Chúng ta có thể làm gì?". Tôi khẩn nài

Renesmee vẫn còn rất ấm và hoàn hảo trong vòng tay tôi, đang mơ một giấc mơ yên bình. Tôi nên lo lắng nhiều hơn về tốc độ lớn về tuổi của bé - lo rằng bé chỉ có thể có hơn 10 năm cho cuộc sống - Sự sợ hãi càng lớn mạnh thêm. Ít hơn một tháng.

Có quá nhiều chẳng, rồi sau đó? Tôi đã có được nhiều hạnh phúc hơn tất cả những người gộp lại. Đó có phải là sự xét xử của tự nhiên để nhắc nhở về sự chia sẻ trong hạnh phúc và nỗi đau đớn trên trái đất này? Có phải niềm vui của tôi đã vượt quá sự cân bằng? Có phải 4 tháng là tất cả những gì tôi có thể có được?

Emmett là người trả lời cho những câu hỏi cường điệu của tôi

"Chúng ta chiến đấu". Anh nói đầy bình tĩnh.

"Chúng ta không có cơ hội chiến thắng", Jasper gầm gừ. Tôi có thể tưởng tượng được khuôn mặt của anh trông như thế nào lúc này, cách cơ thể anh cong lại để bảo vệ cho Alice

"Thật ra chúng ta không thể chạy. Không thể khi Demetri xung quanh đây".

Emmett tạo ra một âm thanh của sự phẫn nộ. Theo bản năng tôi biết anh không hề cảm thấy bối rối bởi những kẻ tấn công bên nhà Volturi nhưng bởi cái ý kiến chạy trốn. "Và con không nghĩ đến rằng chúng ta không thể", anh nói. "Có rất nhiều sự lựa chọn để cân nhắc. Chúng ta không chiến đấu một mình".

Đầu tôi chợt trở nên hăng hái với điều đó. "Chúng ta không yêu cầu người Quileutes đi đến cái chết bao giờ, Emmett!"

"Lạnh lùng đi, Bella". Nét mặt anh không khác mấy như khi anh nảy ra ý định chiến đấu với những con trăn khổng lồ. Dù cho đó có là lời đe dọa về sự hủy diệt thì nó cũng không thể làm thay đổi được viễn cảnh trong đầu Emmett, khả năng của anh run lên trong sự thách thức. Ý của con không phải cả đàn. Hãy hiểu rõ điều đó - Có bao giờ Jacob hay Sam lại đi từ- chối một sự xâm lấn? Dù cho đó không phải là vì Nessie? Mặc dù không nên đề cập đến, cảm ơn Irina, Aro giờ cũng đã biết về sự liên minh giữa nhà chúng ta và bầy sói. Nhưng con muốn nhắc đến những người bạn khác của chúng ta".

Carlisle trả lời trong một sự nói thầm. " Những người bạn khác, chúng ta cũng không yêu cầu họ đi đến cái chết ".

"Chúng ta sẽ để chính họ quyết định", Emmett nói giọng cố xoa dịu đi. "Con không có ý bắt họ chiến đấu cùng chúng ta". Tôi có thể nhìn thấy kế hoạch đang lớn lên trong đầu của anh ấy như anh khi anh nói nó ra vậy. "Nếu họ có thể đứng về cùng phía với chúng ta, đủ lâu để khiến nhà Volturi cảm thấy do dự. Bella đã đứng, trên hết. Nếu chúng ta có thể bắt họ ngừng và nghe. Mặc dù nó có thể lấy đi lí do để có một cuộc chiến đấu -"

Một nụ cười khẽ xuất hiện trên khuôn mặt của Emmett. Tôi ngạc nhiên khi không ai đánh anh cả. Tôi muốn vậy .

"Ừ", Esme nói tha thiết. "Đó là một sự khôn ngoan, Emmett. Tất cả những gì chúng ta cần làm là khiến nhà Volturi dừng lại một lúc. Đủ lâu để khiến họ nghe".

"Chúng ta cần đưa ra những nhân chứng", Rosaline gay gắt, giọng chị mòng manh dễ vỡ như thủy tinh

Esme gật đầu trong đồng ý, như thể bà đã không nghe thấy những lời mỉa mai trong giọng nói của Rosaline. "Chúng ta có thể hỏi những người bạn. Chỉ để trở thành những nhân chứng".

"Chúng ta có thể đại diện cho họ ". Emmett nói.

"Chúng ta sẽ hỏi họ trước tiên đã", Alice thì thầm. Tôi nhìn vào đôi mắt của chị đó là một màn đêm trống không. "Họ sẽ phải xuất hiện hết sức cẩn thận".

"Xuất hiện?". Jasper hỏi

Alice và Edward cùng nhìn xuống Renesmee. Sau đó đôi mắt của Alice trở nên đờ đẫn.

"Gia đình Tanya", chị ấy nói. "nhóm Siobhan. Amun nữa. Những người lang thang - Garret và Mary, chắc chắn. Có thể là Alistair".

"Peter và Charlotte thì sao?". Jasper hỏi với nửa nỗi sợ hãi, như thể anh mong câu trả lời là không, và người anh lớn có thể dung thứ cho sự chém giết sắp sửa đến?

"Có thể".

"Những người Amazon?". Carlisle hỏi. "Kachiri, Zafrina và Senna?"

Alice đang nhìn sâu vào trong những ảo ảnh của chị ấy để trước tiên là trả lời, cuối cùng chị rùng mình, và đôi mắt của chị quay trở lại với hiện tại. Chị gặp cái nhìn chăm chăm của Carlisle từ một phần rất nhỏ của giây, và sau đó nhìn xuống.

"Con không nhìn thấy gì cả ".

"Đó là cái gì?". Edward hỏi, giọng anh trầm thì như hỏi thúc. "Đó là một phần của cửa cánh rừng. Có phải chúng ta đang tìm kiếm điều đó?"

"Chị không thể nhìn thấy", Alice lặp lại, không gặp ánh mắt của anh. Một tia lóe lên của sự nghi ngại vụt qua gương mặt anh. "Chúng ta sẽ phải chia ra và nhanh lên - trước khi đám tuyết tạo thành lớp trên bề mặt đất. Chúng ta sẽ phải vòng qua tất cả những người có thể và đưa họ đến đây để họ thấy". Chị nói tiếp. "Hỏi Eleazar. Ở đây còn nhiều vấn đề hơn là một đứa trẻ bất tử".

Sự im lặng dường như là điềm báo trong một khoảng thời gian dài trong khi Alice đang nhập định trong tâm trí của mình. Chị ấy chớp mắt thật chậm khi nó kết thúc, đôi mắt của chị trông khác thường với những mảng đục mặc dù sự thật chị ý đang ở trong hiện tại

"Có quá nhiều người ở đó. Chúng ta phải nhanh lên". Chị nói khẽ

"Alice?". Edward hỏi. "Điều đó xảy ra quá nhanh - Em không hiểu. Đó là cái gì vậy?"

"Chị không nhìn thấy gì cả!". Chị ấy nổi giận với anh. "Jacob đã gần đến đây!"

Rosaline đi đến cửa chính. "Con sẽ giải quyết".

"Không, hãy để cậu ta vào ", Alice nói nhanh, giọng nói của chị dường như cao hơn với từng chữ. Chị ấy nắm chặt tay Jasper và bắt đầu kéo anh về phía cửa sau. "Con sẽ nhìn thấy tốt hơn nếu ở xa khỏi Nessie. Con phải đi. Con cần tập trung. Con cần nhìn mọi thứ con có thể. Con phải đi. Nhanh lên nào

Jasper, không còn thời gian để phí hoài!"

Chúng tôi đều có thể nghe thấy tiếng Jacob trên bậc thềm. Alice giật mạnh, thiếu kiên nhẫn, trong bàn tay của Jasper. Anh ấy đi theo một cách vội vã, sự nghi ngại trong đôi mắt anh giống như của Edward vậy. Họ lao tới cánh cửa đi vào màn đêm bạc.

"Phải nhanh lên!" Chị ấy gọi lại về phía chúng tôi. "Phải tìm hết tất cả bọn họ!"

"Tìm gì cơ?". Jacob hỏi, đóng cánh cửa lại đằng sau cậu ta. "Alice đi đâu vậy?"

Không ai trả lời, chúng tôi chỉ nhìn chăm chăm.

Jacob lắc nhẹ sự ẩm ướt ra khỏi đầu cậu ta và cho tay cậu ta vào trong tay áo, đôi mắt cậu ta chú mục vào Renesmee. "Hey, Bella! Em cứ nghĩ mọi người về nhà rồi cơ -"

Cậu ta nhìn tôi, chớp mắt, rồi nhìn chăm chăm vào đó. Tôi nhìn nét mặt cậu ta như thể bầu không khí trong phòng đã khiến cậu ta nhận ra. Cậu ta liếc nhìn nhanh, ánh mắt hoang dại trên vũng nước ẩm ướt trên sàn nhà, những bông hoa hồng bị dẫm nát, những mảnh vỡ của pha lê. Những ngón tay cậu ta run lên.

"Cái gì vậy?". Cậu ta hỏi nhanh. "Đã có chuyện gì xảy ra?"

Tôi không thể nghĩ ra được sự việc bắt đầu từ đâu. Không ai có thể tìm được.

Jacob đi nhanh qua căn phòng trong ba bước và quỳ đầu gối cậu ta xuống bên cạnh tôi và Nessie. Tôi có thể cảm thấy được nhịp tim đang run lên trong cơ thể của cậu như thể nó đã truyền xuống cả những cánh tay cậu.

"Con bé ấy ổn chứ?". Cậu ta hỏi hỏ, chạm vào trán của bé, nghiêng đầu cậu ta xuống như thể cậu đang nghe tiếng tim đập của bé. "Đừng dọa em, Bella, xin đây!"

"Không có gì bất ổn với Renesmee cả". Tôi nghẹn lại, những từ ngữ thốt lên trong một nơi lạ lẫm nào đó

"Thế thì ai?"

"Tất cả chúng ta, Jacob". Tôi nói thì thầm. Và nó ở trong giọng nói của tôi nữa - âm thanh bên trong những lùm cây. "Đã hết rồi. Chúng ta đã bị tuyên án tử hình".

Hùng đông

Chương 29

Đào ngũ

Chúng tôi ngồi đó cả đêm dài, như những bức tượng kỳ dị và đau buồn, Alice không bao giờ quay trở lại.

Tất cả chúng tôi đang ở giới hạn của mình - điên cuồng trong sự tĩnh mịch. Carlisle chỉ cử động môi ông vừa đủ để giải thích sự việc này cho Jacob. Việc truyền đạt lại dường như càng làm cho nó tồi tệ hơn; thậm chí cả Emmett cũng đứng yên lặng và tiếp tục như vậy sau đó.

Trạng thái này không thay đổi cho đến khi mặt trời mọc và tôi biết Renesmee sẽ sớm cựa quậy dưới tay tôi để tôi nhận ra lần đầu tiên điều gì có thể đưa Alice đi quá lâu. Tôi hy vọng được biết nhiều hơn trước khi tôi đối mặt với sự tò mò của con gái tôi. Để có vài câu trả lời. Một số tia hy vọng nhỏ nhoi le lói giúp tôi có thể cười và giữ sự thật không làm con bé khiếp sợ.

Thường trực trên mặt tôi là một cái mặt nạ bị bào mòn qua những đêm đó. Tôi không chắc mình còn khả năng để cười nữa.

Jacob đang ngáy ở góc nhà, một núi lông trải trên sàn, co giật lo lắng trong giấc ngủ của cậu ấy. Sam biết mọi thứ-những người sói đã sẵn sàng bản thân họ cho những điều đang đến. Không những sự chuẩn bị này sẽ có thể làm gì đó mà còn có thể giết chết phần còn lại của gia đình tôi.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ phía sau, lấp lánh trên da Edward. Mắt tôi không rời khỏi anh từ khi Alice ra đi. Chúng tôi nhìn nhau tất cả các đêm, nhìn vào điều mà cả hai chúng tôi không thể nào sống được nếu mất nó: nửa kia của mình. Tôi nhìn thấy bóng mình phản chiếu lơ mơ trong đôi mắt đau đớn của anh khi ánh nắng chạm vào da tôi.

Lông mày anh nhướng lên một chút, và sau đó anh nói "Alice".

-m thanh của giọng anh nghe như tiếng băng vỡ ra khi nó tan chảy. Tất cả chúng tôi sực tỉnh, mềm người đi một chút. Và cử động trở lại.

"Em ấy đã đi lâu rồi", Rosalie nói, ngạc nhiên.

"Em ấy có thể ở đâu?". Emmett tự hỏi, bước một bước ra cửa.

Esme đặt một tay lên cánh tay kia của bà. "Chúng ta không muốn làm phiền..."

"Chị ấy chưa bao giờ đi lâu như thế trước đây", Edward nói. Vẻ mặt lo lắng mới xuất hiện trên mặt anh. Các chức năng của anh đã sống lại, mắt anh đột nhiên mở to với sự sợ hãi mới, thêm vào đó là hoảng hốt. "Carlisle, bố không nghĩ là - có gì đó đã được tiên liệu? Alice đã có thời gian để nhìn thấy nếu họ gửi ai đó đến cho chị ấy?".

Khuôn mặt của Aro với làn da trong mờ tràn vào đầu tôi. Aro, người đã nhìn thấy tất cả các góc ngách trong tâm trí của Alice, người biết mọi khả năng của chị ấy.

Emmett chửi rủa đủ to để khiến Jacob tròn trành trong bước đi của cậu ta cùng với những tiếng cầu nhàu. Đi được một yard, tiếng gầm gừ của Jacob gầm vang bởi bầy sói của cậu ta. Gia đình tôi ngay lập tức trong tư thế sẵn sàng.

"Ồ lại với Renesmee!" Tôi rít lên với Jacob khi cậu nhún mình nhảy qua cửa.

Tôi vẫn còn khỏe hơn những người khác trong gia đình, và tôi dùng sức mạnh đó để đẩy thân mình lên phía trước. Tôi vượt qua Esme vài bước nhảy, và vượt Rosalie chỉ hơn một vài sải chân. Tôi chạy xuyên qua rừng thông rậm rạp cho đến khi tôi đến ngay sau Edward và Carlisle.

"Họ chắc đã làm kinh động con bé hả?". Carlisle hỏi, giọng ông bình thản như khi ông đang đứng bất động hơn là đang chạy với tốc độ cao.

"Con không biết như thế nào", Edward trả lời. "Nhưng Aro biết chị ấy nhiều hơn bất kỳ ai. Nhiều hơn là con biết".

"Nó có phải là một cái bẫy không?". Emmett gọi với lên từ phía sau chúng tôi.

"Có thể", Edward nói. "Không có mùi nào ngoài mùi của Alice và Jasper. Họ đã đi đâu?".

Dấu vết của Alice và Jasper cuộn tròn lại trong một vòng cung rộng; nó bắt đầu trải ra từ phía Đông của ngôi nhà, nhưng lại hướng về phía Bắc trên bờ bên kia của con sông, và sau đó quay lại về phía Đông sau đó vài dặm.

Chúng tôi băng qua con sông, tất cả sáu cú nhảy trong vòng một giây cho mỗi người. Edward chạy dẫn đầu, anh ấy hoàn toàn tập trung.

"Con có bắt được dấu vết đó không?". Esme hỏi với lên sau vài khắc khi chúng tôi đã nhảy qua con sông lần thứ hai. Bà là người quay trở lại xa nhất, ở phía bìa trái cách xa buổi tiệc sẵn của chúng tôi. Bà chỉ về phía Đông Nam.

"Bám theo dấu vết chính - chúng ta hầu như đến ranh giới phân đất của

người Quileute rồi", Edward ra lệnh cộc lốc. "Ở lại gần nhau. Xem họ rẽ sang phía Bắc hay phía Nam".

Tôi không quen với đường ranh giới trong hiệp ước như những người còn lại, nhưng tôi có thể ngửi thấy dấu vết của bầy sói đang hầm hè trong cơn gió nhẹ đang thổi đến từ phía Đông. Edward và Carlisle chậm lại một chút so với thói quen, và tôi có thể thấy đầu họ quét từ bên này sang bên kia, chờ đợi dấu vết đổi chiều.

Sau đó mùi của bầy sói ngay lập tức trở nên nồng nặc, và đầu của Edward hình như bắt kịp được điều gì đó. Anh đột ngột dừng lại. Những người còn lại trong nhóm cũng đứng yên.

"Là Sam phải không?". Edward hỏi với giọng dứt khoát. "Chuyện này là thế nào?"

Sam đến từ sau những cái cây cách xa vài trăm yards, đi nhanh thẳng tới chỗ chúng tôi trong hình dạng người của anh ấy, đi sát sườn anh là hai con sói lớn - Paul và Jared. Sam mất một lúc để đến chỗ chúng tôi; vẻ con người của anh khiến cho tôi nôn nóng. Tôi không cần thời gian để nghĩ về việc gì đang xảy ra. Tôi muốn được hoạt động, được làm một điều gì đó. Tôi muốn đc vòng tay mình quanh Alice, được biết những nghi ngờ về điều mà chị ý đang giấu diếm.

Tôi ngấm khuôn mặt của Edward chuyển sang trắng bệch khi anh đọc điều Sam đang nghĩ tới. Sam lờ anh đi, nhìn thẳng vào Carlisle khi anh ta dừng bước và bắt đầu nói.

"Ngay sau giữa đêm, Alice và Jasper đã đến nơi này để xin phép được băng qua vùng đất của chúng tôi để đến biển. Tôi cho phép họ và tự mình hộ tống họ đến bờ biển. Họ nhảy ngay xuống nước và không quay trở lại. Khi chúng tôi đang đi, Alice nói với tôi điều cực kỳ quan trọng là tôi không nói gì cho Jacob về việc nhìn thấy cô ấy cho đến khi tôi nói với ông. Tôi đã chờ ở đây phòng khi ông đến tìm cô ấy và chuyển lời nhắn này cho ông. Cô ấy nói tôi phải làm theo lời cô ấy vì tất cả mạng sống của chúng ta phụ thuộc vào nó". Nét mặt Sam mang vẻ kiên quyết khi anh đưa ra một văn bản, được in ra với các dòng chữ nhỏ màu đen. Nó là một trang nằm ngoài cuốn sách; đôi mắt sắc bén của tôi đọc những từ được in ra khi Carlisle lật nó sang mặt bên kia. Mặt giấy đối diện với tôi là bản sao của một trang từ cuốn "Người lái buôn của thành Venice". Một dấu vết lờ mờ mà tôi để lại bị gió cuốn đi khi Carlisle giữ phẳng tờ giấy. Tôi nhận ra nó là một trang bị xé ra từ một trong những cuốn sách của tôi. Tôi đã mang vài thứ từ nhà của bố Charlie đến căn nhà tranh của mình; một vài bộ quần áo giản dị, tất cả những lá thư từ mẹ tôi, và những quyển sách mà tôi thích nhất. Bộ sưu tập Shakespeare rách nát của tôi vẫn còn đang ở trên kệ sách trong phòng khách nhỏ của căn nhà tranh trong sáng hôm qua.-

"Alice đã quyết định rời bỏ chúng ta", Carlisle thì thầm.

"Cái gì?". Rosalie gào lên.

Carlisle lật tờ giấy lên đưa ra vòng quanh để tất cả chúng tôi có thể đọc được: "Đừng tìm kiếm chúng con nữa. Không còn thời gian để lãng phí đâu. Hãy nhớ: Tanya, Siobhan, Amun, Alistair, tất cả những người du cư mà mọi người có thể tìm thấy. Chúng con sẽ tìm kiếm Peter và Charlotte trên đường đi. Chúng con rất xin lỗi vì chúng con phải rời xa mọi người theo cách này, không có một lời tạm biệt hay giải thích nào. Đây là cách duy nhất cho chúng ta. Chúng con yêu mọi người".

Chúng tôi đứng bất động lần nữa, toàn bộ khung cảnh xung quanh yên tĩnh ngoại trừ tiếng nhịp tim đang đập của những người sói, họ đang thở. Suy nghĩ của họ chắc cũng phải ồn ào. Edward là người đầu tiên cử động lại, trả lời cho những suy nghĩ mà anh nghe được trong đầu Sam.

"Phải, tất cả những việc này là những thứ nguy hiểm đó".

"Có đến mức phải từ bỏ gia đình mình không?". Sam lớn tiếng hỏi, vẻ chỉ trích hiện ra trong giọng anh. Rõ ràng là anh ấy không hề đọc mẫu giấy trước khi đưa nó cho Carlisle. Anh ta đang bối rối, dường như anh ta đang hối hận vì đã nghe lời của Alice.

Vẻ mặt của Edward vẫn không tự nhiên - đối với Sam nó có vẻ hoàn toàn là giận dữ hoặc kiêu căng, nhưng tôi có thể thấy bóng dáng của sự đau đớn trên gương mặt cứng rắn của anh.

"Chúng tôi không biết cô ấy đã nhìn thấy những gì", Edward nói. "Alice không vô cảm và cũng không phải là người hèn nhát. Cô ấy chỉ có nhiều thông tin hơn chúng tôi".

"Chúng tôi cũng không", Sam bắt đầu.

"Anh bị giới hạn theo cách khác với chúng tôi", Edward đáp lại. "mỗi người chúng tôi vẫn còn có ước muốn tự do của chúng tôi".

Cằm của Sam thành linh giật mạnh lên, và mắt anh đột ngột đen lại hoàn toàn.

"Nhưng anh nên lưu ý đến lời cảnh báo", Edward tiếp tục. "Đây không phải là cái gì đó anh muốn liên lụy đến bản thân anh. Anh vẫn có thể tránh nó đi". Sam cười dứt khoát. "Chúng tôi không chạy trốn". Phía sau anh ta, Paul khịt mũi.

"Đừng để gia đình anh bị tàn sát vì kiêu hãnh ngạo mạn", Carlisle trầm lặng xen vào.

Sam nhìn Carlisle với vẻ mặt ôn hòa hơn. "Như Edward đã chỉ ra, chúng tôi không có cùng loại tự do mà các anh có. Renesmee là một phần quan trọng trong gia đình tôi cũng như trong gia đình của các anh. Jacob không thể bỏ rơi cô bé, và chúng tôi không thể bỏ rơi cậu ấy". Mắt ông lướt thoáng qua mẫu tin nhắn của Alice, và môi ông mím lại thành một đường mỏng.

"Anh không hiểu gì về cô ấy", Edward nói.

"Còn anh?". Sam thẳng thừng hỏi.

Carlisle đặt một tay lên vai Edward. "Con trai, chúng ta còn nhiều việc phải làm. Cho dù quyết định của Alice như thế nào, chúng ta không nên ngu ngốc đến mức không theo lời khuyên của nó. Chúng ta hãy về nhà và bắt tay vào việc thôi".

Edward gật đầu, gương mặt anh vẫn còn cứng lại với nỗi đau. Đằng sau mình, tôi có thể nghe tiếng nước nở lặng lẽ, đầm nước mắt của Esme.

Tôi không biết phải khóc như thế nào trong cơ thể này; Tôi không thể làm gì khác ngoài việc đứng đó và nhìn chằm chằm. Chẳng có cảm xúc gì cả. Mọi thứ dường như đều không thật, giống như tôi lại đang nằm mơ sau tất cả những tháng ngày đó. Đây chỉ là một đêm ác mộng mà thôi.

"Cảm ơn anh, Sam", Carlisle nói.

"Tôi rất tiếc", Sam trả lời. "Chúng tôi không nên cho cô ấy đi qua".

"Anh đã làm điều đúng đắn", Carlisle nói với anh ấy. "Alice có quyền tự do làm bất kỳ điều gì cô ấy muốn. Tôi không phủ nhận quyền tự do của cô ấy". Tôi luôn nghĩ rằng nhà Cullens là một tổng thể, không thể chia rẽ. Bất thành linh, tôi nhớ ra rằng nó không luôn luôn như thế. Carlisle đã biến đổi Edward, Esme, Rosalie và Emmett; Edward biến đổi tôi. Chúng tôi được liên kết lý học bằng máu và nọc độc. Tôi không bao giờ nghĩ Alice và Jasper riêng biệt như con nuôi trong gia đình. Nhưng sự thật, Alice được nhận nuôi bởi nhà Cullens. Chị ấy đã cho thấy trong quá khứ không kết nối của mình, mang theo Jasper với quá khứ của anh, và đặt bản thân chị ấy vào trong gia đình đã hiện hữu. Cả chị ấy và Jasper đều đã biết có một cuộc sống khác bên ngoài nhà Cullens. Có phải chị ấy đã chọn một cuộc sống mới sau khi chị nhìn thấy cuộc sống với nhà Cullens đã thực sự chấm hết.

Phải chăng chúng tôi đã bị kết tội phải chịu số phận bi đát như vậy? Chẳng có hy vọng gì hết. Không một tia sáng, một hy vọng mỏng manh thuyết phục Alice có một cơ hội ở phía chúng tôi.

Không khí rục rờ của buổi sáng dường như bất thành linh mờ đi, đen tối hơn, cứ như là sự tối tăm tỏa ra từ nỗi thất vọng của tôi.

"Con sẽ không đi mà không đánh một trận", Emmett làm bầm nói trong hơi thở.

"Alice đã nói chúng ta phải làm gì. Hãy hoàn thành nó".

Những người khác gật đầu với biểu hiện kiên quyết, và tôi nhận ra rằng họ đang trông cậy vào bất cứ cơ hội nào mà Alice đã cho chúng tôi. Rằng họ sẽ không tuyệt vọng và chờ cái chết đến

Phải, tất cả chúng tôi sẽ chiến đấu. Và còn ai sẽ ở đó? Và hình như chúng tôi phải lôi kéo theo những người khác, bởi vì Alice cũng nói như thế trước khi chị ấy rời bỏ chúng tôi. Làm sao chúng tôi không theo lời cảnh báo cuối

cùng của Alice được? Những người sói, cũng muốn chiến đấu cùng chúng tôi vì Renesmee.

Chúng tôi sẽ chiến đấu, họ sẽ chiến đấu, và tất cả chúng tôi sẽ chết.

Tôi không cảm nhận được sự quyết tâm tương tự mà những người khác dường như cảm thấy. Alice biết được lợi thế. Chị ấy đang cho chúng tôi chỉ những cơ hội mà chị ấy có thể nhìn thấy, nhưng cơ hội dường như quá mong manh để chị ấy đánh cuộc vào nó.

Tôi đã rõ ràng cảm thấy nản chí khi tôi quay lưng lại khuôn mặt chê bai của Sam và theo Carlisle về thẳng nhà.

Chúng tôi tự động chạy, không có vẻ hốt hoảng vội vã như trước. Khi chúng tôi đến gần con sông, Esme ngược lên.

"Có một mùi khác. Nó còn mới".

Bà hát đầu về phía trước, về nơi mà bà đã gọi sự chú ý Edward trên con đường này. Trong khi chúng tôi đang chạy đua để cứu Alice-

"Nó dường như từ sáng sớm hôm nay. Chỉ là Alice thôi, không có Jasper", Edward nói tẻ nhạt.

Gương mặt của Esme nhăn lại, và bà gật đầu.

Tôi lướt sang bên phải, tụt lại phía sau một chút. Tôi chắc rằng Edward đã đúng, nhưng vào cùng lúc- sau tất cả mọi thứ, làm sao mẫu tin nhắn của Alice kết thúc trên một tờ trong quyển sách của tôi?

"Bella?". Edward hỏi với giọng dửng dưng khi tôi đang do dự.

"Em muốn theo dấu vết", Tôi nói với anh, mùi của dấu vết mờ nhạt của Alice đã dẫn dắt chúng tôi ra xa khỏi hương bồ chạy ban đầu của chị ấy. Tôi chỉ mới làm quen với việc theo dấu vết, nhưng mùi này chính xác tương tự với tôi, chỉ không có mùi của Jasper.

Đôi mắt vàng của Edward dường như trống rỗng. "Nó hoàn toàn dẫn chúng ta quay lại nhà thôi".

"Vậy thì em sẽ gặp anh ở nhà".

Lúc đầu tôi nghĩ anh sẽ để cho tôi đi một mình, nhưng sau đó, khi tôi đi được vài bước, đôi mắt trống rỗng của anh chợt trở nên sống động.

"Anh sẽ đi với em", anh lặng lẽ nói. "Chúng con sẽ gặp bố ở nhà, Carlisle".

Carlisle gật đầu, và những người khác bỏ đi. Tôi chờ cho đến khi họ khuất khỏi tầm mắt, vào sau đó nhìn Edward dò hỏi.

"Anh không thể để em đi khỏi anh", anh giải thích với một giọng trầm. "Chỉ tưởng tượng đến nó cũng thấy đau rồi".

Tôi hiểu không có sự giải thích nào hơn điều đó. Tôi nghĩ đến việc bị tách ra khỏi anh bây giờ và nhận ra tôi cũng cảm thấy cùng nỗi đau đó, cho dù sự chia cách đó ngăn bao nhiêu đi nữa.

Thật sự còn rất ít thời gian nữa để có thể ở bên nhau-

Tôi đưa tay cho anh, và anh nắm lấy nó.

"Chúng ta hãy nhanh lên", anh nói. "Renesmee sẽ bị thức giấc".

Tôi gật đầu, và chúng tôi lại chạy tiếp.

Hoàn toàn là một điều ngớ ngẩn, lãng phí thời gian ở bên Renesmee chỉ vì mục đích tò mò. Nhưng mẫu tin nhắn làm tôi băn khoăn. Alice có thể tạo ra lời nhắn bằng cách khắc lên đá hoặc lên thân cây nếu chị ấy không có dụng cụ để viết. Chị ấy có thể chôm một tập giấy Post-its từ bất kỳ ngôi nhà nào bên cạnh đường cao tốc. Tại sao lại là cuốn sách của tôi? Chị ấy lấy nó khi nào?

Đủ để chắc chắn, dấu vết dẫn chúng tôi quay trở lại ngôi nhà tranh bằng một đường vòng quanh nằm xa và không có trở ngại từ ngôi nhà của gia đình Cullens và những người sói trong khu rừng kế cận. Lông mày của Edward nhíu lại trong bối rối khi nó trở nên hiển nhiên về nơi mà dấu vết đã dẫn chúng tôi đến.

Anh cố gắng tìm hiểu lý do. "Chị ấy để Jasper đợi và quay trở lại đây sao?". Chúng tôi đã đến ngôi nhà tranh, và tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi vui sướng vì có tay của Edward trong tay tôi, nhưng tôi cũng cảm thấy tôi nên ở đây một mình. Xé một trang giấy và mang nó quay trở lại chỗ Jasper dường như là một việc kỳ cục để Alice làm. Nó cho thấy có một lời nhắn trong hành động của chị ấy - một lời nhắn mà tôi đã không hiểu hết. Nhưng nó là quyển sách của tôi, như vậy lời nhắn là cho tôi. Nếu có điều gì đó mà chị ấy muốn Edward biết, không phải chị ấy sẽ xé ra một trang từ một trong những cuốn sách của anh ấy sao? -

"Cho em một phút thôi", tôi nói, kéo tay tôi ra khi chúng tôi đến cửa.

Trán anh nhăn lại. "Bella?".

"Làm ơn đi? Ba mươi giây thôi".

Tôi không chờ anh trả lời. Tôi phóng qua cửa, kéo nó đóng lại sau lưng tôi. Tôi chạy thẳng đến kệ sách. Mùi của Alice vẫn còn mới-ít hơn một ngày. Một ngọn lửa mà tôi đã không thấp cháy thấp nhưng nóng ở trong lò sưởi. Tôi kéo mạnh cuốn "Người lái buôn thành Venice" ra khỏi kệ và lật nó mở đến trang tựa đề.

Ở đó, gần lề bên trái phủ đầy lông của trang giấy bị xé rách, dưới hàng chữ "Người lái buôn của thành Venice sáng tác bởi William Shakespeare", là một dòng ghi chép:

"Hủy nó đi".

Bên dưới là một cái tên và một dòng địa chỉ ở Seattle.

Khi Edward vào qua cánh cửa chỉ sau mười ba giây thay vì ba mươi, tôi đang nhìn cuốn sách cháy dở.

"Việc gì xảy ra vậy, Bella?".

"Chị ấy đã ở đây. Chị ấy xé một trang ra khỏi cuốn sách của em để viết ghi chú của chị ấy lên nó".

"Tại sao?".

"Em không biết tại sao".

"Tại sao em lại đang đốt nó?".

"Em-em-" tôi nhìn mặt lo lắng, để lộ ra tất cả sự thất vọng và đau đớn của mình trên mặt. Tôi không biết điều gì Alice cố nói với tôi, chỉ là chị ấy đã đi thật lâu để giữ nó cho một mình tôi. Người duy nhất mà Edward không thể đọc được suy nghĩ. Như vậy là chị ấy không muốn cho anh biết, và nó hoàn toàn là vì lý do tốt. "Nó dường như dành riêng cho em".

"Chúng ta không biết cô ấy đang làm gì", anh lặng lẽ nói.

Tôi nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Tôi là người duy nhất trên thế giới này có thể nói dối Edward. Đó có phải là điều mà Alice muốn tôi làm không? Yêu cầu cuối cùng của chị ấy?

"Khi chúng em trên chuyến bay đến Italy", tôi thì thầm-điều này không phải là một lời nói dối, có lẽ không nằm trong nội dung"trên đường chúng em đi để cứu anh- chị ấy nói dối Jasper để anh ấy không đến sau chúng em. Chị ấy biết rằng nếu để anh ấy đối mặt với nhà Volturi, anh ấy sẽ chết. Chị ấy sẵn sàng hy sinh bản thân mình hơn là đặt anh ấy vào nguy hiểm. Sẵn sàng chết vì em, và cũng sẵn sàng chết vì anh".

Edward không trả lời.

"Chị ấy có tiên tri", tôi nói. Nó làm cho con tim vẫn còn đau đớn của tôi không cảm thấy giống như một lời nói dối theo bất kỳ cách nào.

"Anh không tin", Edward nói. Anh không nói như là anh đang cáu giận với tôi - anh nói như thể anh đang cáu giận với bản thân mình. "Có thể chỉ Jasper đang gặp nguy hiểm. Kế hoạch của cô ấy sẽ thực hiện với chúng ta, nhưng anh ấy có thể chết nếu anh ấy ở lại. Có lẽ..."

"Chị ấy có thể nói với chúng ta điều đó. Gửi anh ấy đi".

"Nhưng liệu Jasper có đi không? Có thể chị ấy lại nói dối anh ấy".

"Có thể". Tôi giả vờ đồng ý. "Chúng ta nên về nhà. Không còn nhiều thời gian nữa".

Edward nắm lấy tay tôi, và chúng tôi chạy đi.

Lời ghi chú của Alice không làm tôi ngập tràn hy vọng. Nếu có cách nào khác để tránh cuộc tàn sát đang đến gần, Alice sẽ phải ở lại. Tôi không thể thấy một khả năng khác. Nó có thể là điều gì đó mà chị ấy đã đưa cho tôi. Không phải là cách chạy trốn. Nhưng còn điều gì mà chị ấy nghĩ là tôi cần đến nó? Có thể là một cách để cứu điều gì đó chẳng? Còn điều gì tôi có thể cứu được đây?

Carlisle và những người khác đã không để thời gian trôi qua vô ích khi chúng tôi vắng mặt. Chúng tôi mới chỉ tách ra khỏi gia đình trong năm phút, và họ đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường. Trong góc nhà, Jacob đã trở lại hình dáng con người, với Renesmee ngồi trong lòng, cả hai người đang nhìn

chúng tôi với cặp mắt mở to.

Rosalie đã thay chiếc đầm lụa dài bằng một cái quần jean khỏe mạnh, giày chạy bộ, và một chiếc áo sơ mi có hàng nút ở giữa được dệt sợi dày mà những du khách ba lô hay dùng cho những chuyến đi dài. Esme cũng phục sức tương tự. Có một quả địa cầu trên bàn uống cà phê, nhưng họ đã không nhìn vào nó nữa, chỉ đang chờ chúng tôi.

Bầu không khí hiện tại lạc quan hơn trước đó; tôi có cảm giác là tốt cho mọi người hơn khi họ được hành động. Những hy vọng của họ được đặt vào những chỉ dẫn của Alice.

Tôi nhìn vào quả địa cầu và tự hỏi nơi nào sẽ là nơi chúng tôi bắt đầu.

"Bọn con phải ở lại đây sao?". Edward hỏi, đang nhìn Carlisle. Giọng anh nghe không được vui.

"Alice nói rằng chúng ta phải cho mọi người thấy Renesmee, và chúng ta phải cẩn thận với việc này", Carlisle nói. "Chúng ta sẽ gửi bất cứ người nào mà chúng ta có thể tìm thấy về đây với con - Và Edward, con là người giỏi nhất trong chiến trường mà đặc biệt như là bãi mìn này".

Edward gật đầu nhanh, nhưng vẫn rầu rĩ. "Có nhiều khu vực phải kiểm soát".

"Bọn anh đang tách ra", Emmett trả lời. "Rose và anh đi săn tìm những ma cà rồng du cư".

"Con sẽ có những người giúp đỡ đầy đủ ở đây", Carlisle nói. " Gia đình Tanya sẽ đến đây trong buổi sáng, và họ không biết tại sao. Đầu tiên, con phải thuyết phục họ không phản ứng theo cách mà Irina đã làm. Thứ hai, con phải tìm ra điều gì mà Alice muốn nói về Eleazar. Sau đó, sau tất cả những điều đó, họ sẽ ở lại làm chứng cho chúng ta không? Nó sẽ lại bắt đầu khi những người khác đến-nếu chúng ta có thể thuyết phục bất kỳ ai đến trước nhất". Carlisle thở dài. "nhiệm vụ của con có thể khó khăn nhất. Chúng ta sẽ quay về để hỗ trợ con càng sớm càng tốt".

Carlisle đặt tay ông lên vai Edward trong một giây và hôn lên trán. Esme ôm chặt cả hai chúng tôi, và Emmett nắm cả hai chúng tôi vào cánh tay. Rosalie ép một nụ cười gượng gạo cho Edward và tôi, gửi một cái hôn gió cho Renesmee, và sau đó là một cái nhăn mặt chia tay cho Jacob.

"Chúc may mắn", Edward nói với họ.

"Và cho con nữa", Carlisle nói. "Tất cả chúng ta đều cần nó".

Tôi nhìn họ ra đi, ước rằng tôi có thể cảm nhận được bất cứ hy vọng nào để giúp đỡ họ, và ước rằng tôi có thể ở một mình với máy tính chỉ trong vài giây. Tôi phải tìm hiểu ai là J. Jenks, và tại sao Alice đã đi chừng ấy đoạn đường để đưa tên của ông ta cho riêng tôi.

Renesmee xoay người lại trên tay Jacob để chạm vào má của cậu ấy.

"Anh không biết liệu bạn của Carlisle có đến không. Anh hy vọng như thế.

Nghe như có vẻ chúng ta sẽ hơi đông người hơn đây", Jacob khẽ trả lời Renesmee.

Vậy là con bé đã biết. Renesmee đã hiểu quá rõ ràng những gì đang diễn ra. Toàn bộ việc đưa cho cô bé bất cứ điều gì in sâu vào tâm trí người sói mà cô bé muốn khiến cô bé đã trở nên già dặn khá nhanh. Chẳng phải việc giấu con bé quan trọng hơn là trả lời những câu hỏi của nó hay sao?

Tôi nhìn kỹ vào mặt con. Con bé không có vẻ hoảng sợ, chỉ là nôn nóng và rất nghiêm trang khi nó giao tiếp với Jacob bằng cách yên lặng của mình.

"không, chúng ta không thể giúp gì được; chúng ta phải ở đây", cậu ấy tiếp tục. "Mọi người đang đến đây để gặp em, không phải là để xem phong cảnh đâu".

Renesmee nhăn nhó với cậu.

"Không, anh không phải đi đâu cả", cậu nói với con bé. Và sau đó Jacob nhìn Edward, mặt cậu kinh ngạc do nhận ra rằng hình như cậu đã sai. "Là tôi sao?".

Edward ngáp ngừng.

"Muốn nói gì thì nói nhanh lên", Jacob nói, giọng cậu sống sượng với căng thẳng trong đó. Cậu ấy đúng khi ở giới hạn chịu đựng của mình, giống như phần còn lại của chúng tôi.

"Những ma cà rồng đang đến để giúp chúng tôi không giống với những gì chúng tôi thể hiện", Edward nói. "Gia đình Tanya là những người duy nhất ủng hộ chúng tôi với sự kính trọng mạng sống của con người, và mặc dù họ không nghĩ nhiều về người sói. Tôi nghĩ rằng nó có thể sẽ an toàn hơn"

"Tôi có thể tự chăm lo cho bản thân mình", Jacob ngắt lời.

"An toàn hơn cho Renesmee", Edward tiếp tục, "nếu việc lựa chọn để tin câu chuyện của chúng tôi về con bé không bị làm hỏng bởi việc liên minh với người sói".

"Một vài người bạn. Họ sẽ chống lại anh chỉ vì người anh đang giao du với hay sao?".

"Tôi nghĩ họ hầu hết có sự dung thứ dưới những tình huống thông thường. Nhưng cậu nên hiểu rằng-chấp nhận Nessie sẽ không phải là một việc đơn giản cho bất kỳ ai trong số họ. Tại sao lại làm cho việc không đáng kể trở nên khó khăn hơn?".

Carlisle đã giải thích các luật lệ về đưa trẻ bắt tử cho Jacob đêm qua. "Đưa trẻ bắt tử có thực sự tồi tệ như thế không?". Cậu ấy hỏi.

"Cậu có thể tưởng tượng độ sâu của những vết sẹo mà họ để lại trên những linh hồn ma cà rồng tụ hợp lại".

"Edward.. ". Thật là kỳ cục khi nghe Jacob gọi tên của Edward mà không có sự chua cay trong đó.

"Tôi biết, Jake. Tôi biết khó khăn như thế nào để rời xa cô bé. Chúng ta sẽ

thực hiện nó bằng tai - xem họ phản ứng lại như thế nào với con bé. Trong bất kỳ trường hợp nào, Nessie sẽ phải để lộ tung tích của mình và tiếp tục trong vài tuần tiếp theo. Cô bé cần phải ở lại ngôi nhà tranh cho đến đúng thời điểm cho chúng ta giới thiệu cô bé. Cho đến khi nào cậu có thể giữ khoảng cách an toàn với ngôi nhà lớn.. "

"Tôi có thể làm điều đó. Những người bạn sẽ đến vào buổi sáng, hử?"

"phải. Những người thân thiết nhất của chúng tôi. Trong trường hợp đặc biệt này, hoàn toàn tốt hơn nếu chúng tôi có mọi thứ được để mở càng sớm càng tốt. Cậu có thể ở lại đây. Tanya đã biết cậu. Cô ấy thậm chí đã gặp Seth".

"Đúng". "Cậu nên nói với Sam điều gì đang diễn ra. Sẽ sớm có nhiều người lạ trong khu rừng".

Ý kiến hay. Mặc dù tôi nợ anh ấy vài sự yên tĩnh sau tối hôm qua".

"Nghe theo Alice luôn luôn là điều đúng".

Jacob nghiêng rặng, và tôi có thể thấy rằng cậu ấy chia sẻ suy nghĩ của Sam về những gì mà Alice và Jasper đã làm.

Trong khi họ đang nói chuyện, tôi lơ đãng đi về những cửa sổ ở phía sau, cố gắng tìm kiếm đèn cuông và sốt ruột. Không có việc khó khăn nào để làm.

Tôi dựa đầu vào bức tường chạy vòng từ phòng khách thẳng đến phòng ăn, kế bên một cái bàn máy tính. Tôi lướt những ngón tay của mình trên bàn phím trong khi nhìn chăm chăm vào trong rừng, cố gắng làm ra vẻ nhưng đó là một việc làm dang trí. Ma cà rồng có bao giờ làm những việc dang trí hay không? Tôi không nghĩ có bất kỳ ai đang chú ý đến mình, nhưng tôi không quay lại để chắc chắn. Màn hình vẫn còn chưa tắt. Tôi vuốt lên các phím bấm lần nữa. Sau đó tôi gõ chúng thật yên lặng trên mặt bàn gỗ, chỉ làm cho nó có vẻ tình cờ. Một cái vuốt khác ngang qua các phím.

Tôi kiểm tra cẩn thận màn hình trong vùng thần kinh ngoại vi của mình.

Không có J.Jenks, nhưng có một Jason Jenks. Một luật sư. Tôi quét bàn phím, trong khi cố giữ sự nhịp nhàng của động tác, như là người bị bận tâm trong việc vuốt ve một con mèo mà bạn bỏ quên trên lòng mình. Jason Jenks có một trang web vui mắt cho công ty của ông ta, nhưng địa chỉ ở trang chủ lại bị sai. Địa chỉ ghi ở Seattle, nhưng lại khác mã vùng. Tôi ghi lại số điện thoại và lại vuốt cái bàn phím nhịp nhàng. Lần này thì tôi tìm được địa chỉ, nhưng không có cái nào gần đúng cả, nếu như địa chỉ không tồn tại. Tôi muốn nhìn vào cái bản đồ, nhưng tôi quyết định mình đã cố gắng có được may mắn của mình rồi. Một nhát quét nữa, để xóa đi qui trình tìm kiếm của tôi...

Tôi tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ và quét mặt gỗ thêm vài lần nữa. Tôi nghe thấy những bước chân nhẹ đang băng ngang qua sàn tiến về chỗ tôi, và tôi quay về với điều mà tôi hy vọng với vẻ mặt như trước.

Renesmee đến chỗ tôi, và tôi giờ tay ra. Con bé lao vào tay tôi, với mùi chó

sói nòng nặc, và rúc đầu vào cổ tôi.

Tôi không biết tôi có thể đứng như thế này không. Nhiều như tôi lo sợ cho cuộc sống của mình, của Edward, của những thành viên còn lại trong gia đình tôi, nó không giống như con đau đứt ruột mà tôi cảm nhận cho con gái tôi. Phải có một cách để cứu con bé, thậm chí nếu đó là điều duy nhất tôi có thể làm.

Đột nhiên, tôi biết đó là tất cả những gì mà tôi mong muốn hơn bất kỳ điều gì khác. Phần còn lại tôi sẽ chịu đựng nếu tôi phải thế, nhưng không phải mạng sống của con bé phải trả giá. Không phải điều đó.

Con bé là một thứ mà tôi đơn giản phải cứu sống.

Liệu Alice có biết tôi sẽ cảm thấy như thế nào không?

Tay của Renesmee nhẹ nhàng chạm vào má tôi.

Con bé cho tôi thấy tất cả những khuôn mặt của tôi, của Edward, Jacob, Rosalie, Esme, Carlisle, Alice, Jasper, đang lướt qua tất cả các khuôn mặt trong gia đình nhanh hơn và nhanh hơn nữa. Seth và Leah. Charlie, Sue, và Billy. Lặp đi lặp lại. Đang lo lắng, cũng như những thành viên còn lại của chúng tôi. Thế nhưng, con bé cũng chỉ đang lo lắng. Jake đã giữ những điều tẻ nhạt không cho con bé biết xa như tôi có thể nói cho nó. Phần về việc chúng tôi không có hy vọng như thế nào, tất cả chúng tôi sẽ chết trong vòng một tháng thời gian ra làm sao.

Con bé dừng lại ở khuôn mặt của Alice, khao khát và bối rối. Alice đang ở đâu?

"Mẹ không biết", Tôi thảm thì. "nhưng cô ấy là Alice. Cô ấy đang làm điều đúng đắn, luôn luôn như thế".

Điều đúng đắn cho Alice, dù thế nào đi nữa. Tôi ghét phải nghĩ về chị ấy theo cách đó, nhưng làm thế nào khác để hiểu được tình hình?

Renesmee thở dài, và vẻ khao khát mạnh lên.

"Mẹ cũng nhớ cô ấy".

Tôi cảm thấy mặt mình đang làm việc, cố gắng để tìm ra vẻ mặt có thể giấu nỗi đau buồn vào trong. Đôi mắt của tôi cảm thấy lạ và khô; chúng như nhắm mắt làm ngơ trước những cảm giác không thoải mái. Tôi cắn nhẹ môi. Khi tôi thở nhịp thở tiếp theo, không khí đập vào cổ họng, như là tôi bị ngạt thở trong luồng khí đó.

Renesmee quay lại để nhìn tôi, và tôi thấy gương mặt của mình phản chiếu trong suy nghĩ và trong mắt con. Tôi nhìn giống như Esme vào buổi sáng này.

Vậy đây là những gì cảm nhận giống như là khóc.

Đôi mắt của Renesmee lấp lánh ướt khi con bé nhìn gương mặt của tôi. Con bé sờ tay lên mặt tôi, sau đó cho tôi thấy không có gì cả, chỉ cố gắng xoa dịu tôi.

Tôi dường như chưa bao giờ thấy mối quan hệ mẹ - con đảo ngược giữa chúng tôi, theo cách luôn luôn xảy ra cho Renée và tôi. Nhưng tôi đã không có được cái nhìn sáng sủa về tương lai.

Một giọt nước mắt lăn xuống đuôi mắt của Renesmee. Tôi lau nó đi bằng một cái hôn. Con bé sờ vào mắt mình trong sự sững sốt và sau đó nhìn vào những đầu ngón tay ướt.

"Đừng khóc, cưng của mẹ" tôi nói với con. "Mọi việc sẽ ổn thôi. Con sẽ gặp được những điều tốt đẹp. Mẹ sẽ tìm cho con một cách để vượt qua".

Nếu tôi không thể làm được gì, tôi vẫn sẽ cứu Renesmee của tôi. Tôi đã có những suy nghĩ tích cực hơn bao giờ hết rằng đây là điều mà Alice sẽ đưa cho tôi. Chị ấy sẽ phải biết. Chị ấy sẽ phải để lại cho tôi một cách nào đó.

Hừng đông

Chương 30

Người hấp dẫn mạnh mẽ

Có quá nhiều điều phải suy nghĩ.

Tôi sẽ phải bắt đầu tìm kiếm như thế nào để lòng sục cho được J.Jenks, và tại sao Alice lại muốn tôi tìm kiếm ông ấy?

Nếu như những manh mối Alice để lại không thể giúp được cho Renesmee, thì tôi có thể làm gì được để cứu con gái bé bỏng của mình?

Edward và tôi sẽ phải giải thích thế nào với gia đình Tanya vào buổi sáng tới? Nếu họ phản ứng như Irina thì sao? Nếu như việc này trở thành một cuộc chiến?

Tôi không biết làm sao để chiến đấu. Làm sao tôi có thể học chỉ vền vện trong một tháng được? Tôi có cơ hội nào không nếu được dạy đủ nhanh trong vòng một tháng, để trở thành một mối nguy hiểm cho bất cứ người nào

trong nhà Volturi? Hay tôi sẽ phải chịu số phận bi đát - một kẻ hoàn toàn vô dụng, không thể chiến đấu. Chỉ là một ma cà rồng mới sinh dễ dàng giải quyết nhanh gọn?

Quá nhiều câu trả lời tôi cần phải biết, nhưng tôi lại không thể hỏi bất kì câu hỏi nào. Muốn một trạng thái bình thường như hàng ngày cho Renesmee, tôi nhất định phải mang bé về ngôi nhà nhỏ trước giờ đi ngủ. Jacob thì thoải mái hơn trong bộ dạng sói vào thời điểm này; mọi căng thẳng đã dễ dàng giải quyết khi cậu ấy cảm thấy sẵn sàng cho trận đánh. Tôi ước mình cũng vậy, cũng cảm thấy sẵn sàng. Cậu ấy đã chạy vào rừng, tuần tra như thường lệ. Khi con bé đã ngủ say, tôi đặt Renesmee vào giường bé và đi vào phòng trước để hỏi Edward những thắc mắc của tôi. Người duy nhất tôi có thể hỏi, mọi loại câu hỏi, và rắc rối lớn nhất của tôi là phải giấu anh ấy mọi thứ tôi định làm, mặc dù tôi luôn có lợi thế là khả năng giữ kín suy nghĩ của mình. Anh đứng quay lưng lại phía tôi, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

"Edward, em.."

Anh quay phắt lại và băng qua phòng như là chẳng mất chút thời gian nào, ngay đến một phần nhỏ của giây cũng không. Tôi chỉ còn chút thời gian kịp nhận ra biểu cảm dữ dội trên gương mặt anh trước khi đôi môi anh ép lên môi tôi một lần nữa và vòng tay anh khóa chặt lấy tôi như những chiếc rầm thép.

Tôi không còn nghĩ về những câu hỏi của mình một lần nào nữa trong suốt thời gian còn lại của đêm. Tôi không mất nhiều thời gian để nắm bắt và hiểu được lý do tâm trạng của anh lúc này, thậm chí mất ít thời gian hơn nữa để cảm nhận chính xác điều này.

Tôi đã trù tính những năm tháng cần thiết chỉ để tổ chức, thiết lập những đam mê ,say đắm mạnh mẽ, nồng nàn tôi cảm thấy với anh một cách tự nhiên. Và sau đó là hàng thế kỉ để tận hưởng nó. Và nếu như chúng tôi chỉ còn lại một tháng ở bên nhau-Tôi không thể biết được tôi sẽ chịu đựng kết cục ấy như thế nào. Trong khoảnh khắc đó tôi không thể làm được gì ngoại trừ việc trở nên ích kỉ. Mối mong ước cháy bỏng của tôi bây giờ chỉ là yêu anh được càng nhiều khi còn có thể trong giới hạn thời gian mà người ta đã ném cho tôi.

Thật khó khăn để rời khỏi anh khi mặt trời đã mọc, nhưng chúng tôi còn có công việc phải làm, một công việc khó khăn hơn tất cả các công việc của những người khác trong gia đình cộng lại. Tôi phải nghĩ đến những gì sắp xảy ra càng nhanh càng tốt, tôi hoàn toàn căng thẳng, cảm giác như mọi dây thần kinh của mình đang bị kéo giãn hết mức qua một con lăn, mỏng hơn và mỏng hơn nữa.

"Anh ước gì có cách để biết những tin tức chúng ta cần từ Eleazar trước khi nói với họ về Nessie". Edward thì thầm khi chúng tôi nhanh chóng mặc quần

áo trong căn buồng riêng rộng rãi, nơi nhắc nhở tôi nhớ về Alice nhiều hơn tôi muốn trong khoảnh khắc này. "Chỉ để phòng họ mà thôi"

"Ông ấy sẽ không hiểu câu hỏi để mà trả lời". Tôi đồng ý. "Anh có nghĩ là họ sẽ để cho chúng ta giải thích không?"

"Anh không biết nữa".

Tôi bế Renesmee, vẫn còn đang ngủ, từ giường của bé và ôm bé thật chặt để những lọn tóc quấn lướt nhẹ lên mặt tôi, mùi hương ngọt ngào của bé, thật gần gũi, lẫn át mọi mùi hương khác.

Tôi không thể phí phạm một giây phút nào ngày hôm nay. Không có câu trả lời mà tôi cần, và không chắc còn được bao nhiêu thời gian Edward và tôi được một mình bên nhau nữa. Nếu mọi việc suôn sẻ với gia đình Tanya, đây triển vọng rằng chúng tôi sẽ có được những người ủng hộ trong một thời gian dài.

"Edward, anh sẽ dạy em cách để chiến đấu chứ?"

Tôi hỏi anh, căng thẳng đợi chờ phản ứng của anh, khi anh mở cửa cho tôi. Đó là điều tôi đã tiên liệu. Anh đông cứng lại, và rồi đôi mắt anh quét qua tôi với cái nhìn sâu thẳm đầy ý nghĩa, như là anh mới nhìn thấy tôi lúc gặp tôi lần đầu hay phải chia tay lần cuối vậy. Đôi mắt anh chân chừ nán ná trên người con gái của chúng tôi đang ngủ trong vòng tay tôi.

"Nếu như trận chiến phải tới, không có nhiều người trong chúng ta có thể chiến đấu được đâu em". Anh tránh không trả lời. Tôi vẫn tiếp tục. "Chẳng lẽ anh để mặc em không thể bảo vệ cho bản thân mình?"

Anh nuốt vào một cách dữ dội rúng động cả thân hình, và cánh cửa oằn mình, bản lề rung lên phản đối khi tay anh siết chặt nó. Sau đó anh gạt đầu.

"Nếu em nghĩ vậy -anh chắc rằng chúng ta phải luyện tập ngay càng nhanh càng tốt chừng nào chúng ta còn có thể".

Tôi gạt đầu, chúng tôi tiến tới ngôi nhà lớn. Chúng tôi không vội vã.

Tôi tự hỏi, không biết những gì tôi đang làm có thể nào có được chút hi vọng tạo nên một sự khác biệt hay không. Tôi có rất ít khả năng đặc biệt, theo cách của tôi - nếu việc có một bộ óc-dày-siêu tự nhiên được cho là khả năng đặc biệt. Nó có bất cứ ích lợi nào không để tôi có thể sử dụng?

"Anh nói lợi thế lớn nhất của họ là gì? Họ thậm chí có bất kì một yếu điểm nào không?" Edward không cần phải hỏi để biết tôi đang ám chỉ nhà Volturi.

"Alec và Jane là những kẻ tấn công đáng sợ nhất" anh nói một cách không cảm xúc như đang trò chuyện về một đội bóng rổ vậy. "Những kẻ chống trả hiểm khi nhìn thấy được bất kì hành động rõ rệt nào".

"Bởi vì Jane có thể đốt cháy anh khi anh đang đứng - đốt cháy thẳm trong óc, em biết ít nhất là như vậy. Thế Alec có thể làm gì? Có phải anh đã hai lần nói rằng anh ta thậm chí còn nguy hiểm hơn cả Jane?"

"Đúng, trong việc này, anh ta là thuốc giải cho Jane. Cô ta có thể làm em

cảm thấy sự đau đớn tưởng tượng tồi tệ nhất. Alec, mặt khác, lại làm cho em chẳng cảm thấy gì. Một vài lúc, khi mà nhà Volturi được vui vẻ, họ bảo Alec gây mê cho một vài nạn nhân trước khi bị hành hình. Nếu anh ta chịu đau hàng và làm họ vui thích trong một cách nào đây".

"Gây tê liệt ư? Thế thì tại sao nó lại nguy hiểm hơn Jane được?"

"Bởi vì anh ta cắt đứt hoàn toàn mọi cảm giác, ý thức của họ. Không đau đớn, nhưng cũng không thể nhìn, không thể nghe hay ngửi. Toàn bộ giác quan bị tước đoạt. Em hoàn toàn đơn độc trong bóng tối. Em thậm chí còn không thể cảm giác được là họ đang thiêu đốt em". Tôi rùng mình. Đó có phải là điều tốt nhất chúng tôi có thể mong đợi không? Không phải nhìn hay cảm thấy cái chết đang đến với mình?

"Điều đó làm anh ta trở thành kẻ duy nhất nguy hiểm ngang với Jane".

Edward tiếp tục với giọng rời rạc, "vậy là, họ khiến ta mất hết năng lực và trở thành một mục tiêu tuyệt vọng, vô phương chống đỡ. Điểm khác nhau giữa họ giống như là giữa anh và ông Aro. Aro đọc được ý nghĩ chỉ của một người một lúc. Jane có thể gây đau đớn cho một người trong tầm ngắm của cô ta. Anh có thể nghe mọi người trong cùng một lúc".

Tôi cảm thấy ớn lạnh khi biết anh định nói tiếp điều gì.

"Và Alec có thể vô hiệu hóa tri giác của tất cả chúng ta trong cùng một lúc?". Tôi thì thào.

"Đúng vậy", anh nói. "Nếu như anh ta dùng khả năng đó chống lại chúng ta, chúng ta đều sẽ bị mù và điếc trong lúc họ đi vòng quanh và kết liễu tất cả - có thể họ đơn giản chỉ là đốt cháy chúng ta mà không phải bắn khoản xé nát ta thành từng mảnh nhỏ.Ồ, chúng ta có thể cố gắng chống trả, như là làm đau được một ai đó trước khi một người trong bọn họ làm đau tất cả chúng ta".

Chúng tôi im lặng đi bên nhau trong một vài giây. Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu tôi. Không được hi vọng lắm nhưng còn hơn là chẳng có gì.

"Anh có nghĩ anh ta là một chiến binh rất mạnh không?". Tôi hỏi. "Để riêng việc anh ta có thể làm gì, ý em là nếu ta không phải chống trả lại năng lực ấy. Em bắn khoản nếu anh ta thậm chí chưa từng thử-"

Edward liếc tôi một cách sắc lạnh "Em đang nghĩ gì vậy?"

Tôi nhìn thẳng vào anh, "Tốt, anh ta chắc chắn không thể chạm được đến em phải không? Nếu như những điều anh ta làm giống như ông Aro, Jane và anh. Có thể -. Nếu như anh ta chưa từng phải thử bảo vệ bản thân -. Và em có thể học một vài mảnh nhỏ".

"Anh ta đã ở với nhà Volturi suốt một thế kỉ rồi", Edward cắt ngang lời tôi, giọng anh chợt hoang mang. Anh hầu như hình dung được cùng một cảnh tượng trong đầu như tôi vậy : Nhà Cullens đứng đó bất lực, những cây cột vô cảm giác trên cánh đồng chết chóc - tất cả ngoại trừ tôi. Tôi sẽ là người

cuối cùng có thể chiến đấu.

"Đúng, em chắc chắn là kháng lại được năng lực của anh ta, nhưng em chỉ là người mới (newborn) Bella. Anh không thể biến em thành mạnh mẽ như một chiến binh chỉ trong vài tuần được. Anh chắc rằng anh ta đã luyện tập rất lâu rồi".

"Có thể đúng, cũng có thể không. Nếu có điều nào em có thể làm trong khi không ai làm được. Thậm chí nếu em có thể làm sao lãng anh ta chỉ trong một lúc. Em có thể cầm chân anh ta đủ lâu để cho người khác một cơ hội được không?"

"Làm ơn đi Bella", anh rít qua kẽ răng. "Đừng nói về chuyện đó nữa. Hãy suy nghĩ hợp lý hơn đi em".

"Anh sẽ cố gắng dạy em những gì anh có thể, nhưng xin em đừng bắt anh nghĩ về việc em hi sinh bản thân chỉ được như một trò tiêu khiển". Anh nghẹn lại và còn chưa kết thúc.

Tôi gật đầu. Tôi có thể giữ kế hoạch cho riêng mình. Đầu tiên là Alec, và nếu tôi có được may mắn kì diệu đủ để thắng, kẻ tiếp theo sẽ là Jane. Nếu tôi thậm chí có thể loại trừ được sức mạnh tấn công vượt trội của nhà Volturi. Có thể có một cơ hội nào đó -. Ý nghĩ vụt lên phía trước. Nếu tôi có khả năng làm sao lãng hay thậm chí ngăn cản họ. Trung thực mà nói, tại sao Jane và Alec thậm chí chưa từng cần học kĩ năng chiến đấu? Tôi không thể tưởng tượng được Jane nhỏ bé hay hờn dỗi và kiêu ngạo về khả năng vượt trội của mình phải học kĩ năng chiến đấu. Nếu tôi có khả năng giết chết bọn họ, sẽ tạo ra điều khác biệt nào đó.

"Em cần phải học mọi thứ. Anh càng nhồi nhét vào đầu em càng nhiều càng tốt trong tháng tới". Tôi làm bầm. Anh hành động như thể tôi chưa họ nói gì. Ai sẽ là người kế tiếp sau đó? Tôi nhất định phải có kế hoạch của mình để, nếu như tôi muốn sống sót sau khi tấn công Alec ,đòn đánh của tôi phải không có sơ hở nào. Tôi cố gắng nghĩ đến những mục tiêu tấn công khác nơi mà bộ óc dày của tôi có thể phát huy lợi thế. Tôi không biết những kẻ khác có thể làm gì. Hiển nhiên, đối thủ như là Felix khổng lồ ấy vượt quá tầm của tôi rồi. Tôi chỉ có thể cố gắng để cho Emmett có được một trận đấu công bằng. Tôi không biết gì về những kẻ còn lại trong đội quân của nhà Volturi, trừ Demetri-

Gương mặt tôi trở nên lặng yên hoàn toàn khi tôi cân nhắc đến Demetri. Không chút nghi ngờ, ông ta là một đấu sĩ. Không còn cách nào khác để cho ông ta có thể tồn tại lâu như vậy, luôn là đích nhắm đầu tiên trong mọi cuộc tấn công, ông ta phải luôn là người dẫn đầu, là kẻ săn đuổi ghê gớm nhất trên thế giới, không nghi ngờ gì nữa. Nếu có người nào xuất sắc hơn ông ta, nhà Volturi sẽ gạ gẫm thu dùng. Aro không bao giờ bao quanh ông ta bằng những kẻ tốt hạng hai đâu.

Nếu Dimitri không còn tồn tại, chúng tôi có thể chạy trốn. Dù là ai trong chúng tôi chạy thoát cũng được, trong bất cứ trường hợp nào. Con gái tôi, ám áp trong vòng tay tôi- Ai đó có thể chạy trốn với bé. Jacob hay là Rosalie, ai cũng được.

Và- nếu Demetri không còn tồn tại, Alice và Jasper có thể được an toàn mãi mãi. Đó có phải là điều Alice đã nhìn thấy trước? một phần gia đình của chúng tôi sẽ tiếp tục tồn tại? Hai trong chúng tôi, những người cuối cùng. Tôi có ghen tị với cô ấy về việc này không?" "Demetri-", tôi nói.

"Demetri là của anh". Edward nói bằng một giọng nặng nề, căng thẳng. Tôi nhìn anh thật nhanh và nhận thấy biểu hiện trên mặt anh trở nên dữ dội.

"Tại sao?". Tôi thì thào.

Anh không trả lời tôi ngay. Chúng tôi đã ở bên bờ sông khi cuối cùng anh cũng thì thầm trả lời tôi, "Cho Alice. Đó là cách để anh cảm ơn cô ấy cho suốt 50 năm tồn tại cuối cùng". Vậy là anh ấy có cùng ý nghĩ với tôi.

Tôi nghe thấy tiếng chân nặng nề của Jacob gõ thành thịch trên nền đất băng giá. Trong một giây, cậu ấy đã bước đến bên cạnh tôi, đôi mắt đen của cậu tập trung nhìn vào Renesmee. Tôi gật đầu với cậu ấy, rồi trở lại câu hỏi của mình, không còn nhiều thời gian nữa.

"Edward, sao anh lại nghĩ Alice đã chỉ dẫn chúng ta hỏi Eleazar về nhà Volturi? Ông ta đã từng ở Italy trước đây hay là có điều gì đó? Điều gì mà ông ta biết vậy?"

"Eleazar biết mọi việc khi đến với nhà Volturi. Anh quên rằng em không được biết điều này. Ông ta đã từng là người của bọn họ".

Tôi hít vào một cách không chủ tâm. Bên cạnh tôi Jacob gầm gừ.

"Cái gì?". Tôi hỏi lại, trong đầu tôi hình dung lại người đàn ông tóc đen đẹp trai trong chiếc áo choàng dài màu tro ở lễ cưới của chúng tôi. Gương mặt của Edward trở nên dịu lại - anh mỉm cười một chút "Eleazar là người rất lịch thiệp. Ông ấy không bao giờ hoàn toàn hạnh phúc khi còn ở với nhà Volturi, nhưng ông ấy tôn trọng những luật lệ và cho rằng nó cần phải được gìn giữ. Ông ấy cảm thấy ông ấy đã làm việc vì những điều tốt đẹp vĩ đại hơn nên ông ấy không bao giờ hối tiếc quãng thời gian ở với họ. Nhưng khi ông ấy tìm thấy Carmen, ông đã tìm thấy nơi chốn thật sự dành cho mình trên thế giới. Họ rất giống nhau, cả hai đều quá giàu lòng trắc ẩn để làm ma cà rồng". Anh lại mỉm cười lần nữa. "Họ gặp Tanya và chị em cô ấy, và họ không bao giờ quay lại nữa. Họ hoàn toàn thích hợp cho kiểu sống này. Nếu họ không gặp Tanya, anh hình dung là cuối cùng tự bản thân họ cũng vẫn tìm ra cách sống không cần đến máu người".

Bức tranh hình dung trong đầu tôi thật là mâu thuẫn. Tôi không thể ghép chúng lại tương xứng với nhau được. Một chiến binh có lòng trắc ẩn của nhà Volturi ư? Edward liếc nhìn Jacob và trả lời câu hỏi thầm lặng trong đầu

cậu."Không, ông ấy không phải là một chiến binh, không thể nói vậy. Nhưng ông ấy có một khả năng trời phú mà họ tìm thấy có ích lợi cho họ ". Jacob hiển nhiên đang phải hỏi câu hỏi tất yếu tiếp theo trong đầu. "Ông ấy có một linh tính đặc biệt với khả năng trời phú của những người khác - năng lực thêm vào, vượt trội so với những khả năng một ma cà rồng đã có sẵn". Edward nói với cậu ấy. "Ông ấy có thể giúp Aro có đánh giá tổng quát về bất cứ khả năng của ma cà rồng nào là năng lực thực sự đã hoàn thiện hay mới chỉ ở dạng tiềm tàng. Điều này vô cùng có ích khi nhà Volturi tham gia một trận chiến. Ông ấy có thể cảnh báo họ nếu một ai trong phía kẻ địch có một kĩ năng phi thường có thể gây nguy hiểm, cho bọn họ. Với năng lực phát giác đặc biệt đó, rất hiếm khi một kĩ năng nào có thể gây phiền toái cho nhà Volturi dù chỉ trong khoảnh khắc. Thường xuyên hơn hết là những lời cảnh báo đó có thể giúp Aro có cơ hội giữ lại, chọn lọc những kẻ có hữu dụng cho bọn họ. Trên diện rộng hơn, tài năng của Elezar thậm chí còn hoạt động hiệu quả với cả con người. Mặc dù ông ấy phải thực sự tập trung khi quan sát họ, bởi vì khả năng tiềm ẩn rất mờ mịt, không rõ ràng. Aro phải để ông ấy kiểm tra những người muốn gia nhập, để kiểm tra nếu họ có bất kì khả năng tiềm ẩn nào. Aro rất tiếc rẻ khi ông ấy đi".

"Họ để cho ông ấy đi ư?". Tôi hỏi. "Chỉ đơn giản vậy sao?"

Nụ cười của anh bây giờ tối lại, thoáng một chút méo mó.

"Nhà Volturi không bị coi là những kẻ hung ác, thô kệch như cách mà em nghĩ. Họ chính là nền móng cho sự hòa bình và văn minh của chúng ta. Mỗi thành viên của đội cận vệ tự lựa chọn để phục vụ họ. Đó hoàn toàn là vinh dự; họ tự hào vì được ở đó, chứ không bị ép buộc phải ở".

Tôi cau mày với nền đất. "Họ chỉ bị coi là tàn ác và là ác quỷ với kẻ phạm tội mà thôi, Bella".

"Chúng ta không phải là những kẻ phạm tội". Jacob gắt gỏng đồng ý.

"Họ không biết điều đó"

"Anh có chắc chắn là chúng ta có thể ngăn họ lại để nghe không?"

Edward lưỡng lự trong tích tắc rồi nhún vai. "Nếu chúng ta tìm được đủ nhiều bạn bè đứng bên cạnh ta. Thì có thể".

Nếu-Tôi đột nhiên cảm thấy sự khẩn cấp báo động dành cho chúng tôi ngày hôm nay. Edward và tôi cùng bắt đầu di chuyển nhanh hơn, chạy hết tốc lực. Jacob đuổi theo thật nhanh.

"Tanya sẽ đến trong một chốc nữa" Edward nói " Chúng ta phải nhanh lên". Làm sao để sẵn sàng cho cuộc gặp bây giờ? Mặc dầu chúng tôi đã sắp đặt, chuẩn bị và lại chuẩn bị một lần nữa, nghĩ đi rồi nghĩ lại. Để Renesmee ra xuất hiện ngay ư? Hay là giấu mặt một lúc? Jacob cùng ở trong phòng ư hay là để cậu ấy bên ngoài? Cậu ấy bảo đội của mình ở gần bên ngoài nhưng ẩn mặt. Cậu ấy cũng nên làm như vậy chẳng?

Cuối cùng, Renesmee, Jacob- trong hình dạng con người trở lại- và tôi cùng chờ trong phòng ăn, ngồi quanh chiếc bàn đánh xi bóng loáng. Jacob để tôi ôm Renesmee; cậu muốn mình sẵn sàng phòng khi buộc phải biến hình thật nhanh. Mặc dù tôi rất vui mừng được ôm bé trong tay, điều đó vẫn làm tôi cảm thấy mình thật vô dụng. Nó nhắc nhở tôi rằng, trong một trận chiến với những ma cà rồng trưởng thành và lão luyện, tôi sẽ chẳng là cái gì hơn một mục tiêu dễ nhắm và yếu ớt; tôi thậm chí chẳng cần mình được rảnh tay.

Tôi cố nhớ lại Tanya, Kate, Carmen, và Eleazar từ buổi đám cưới. Gương mặt họ u ám trong kí ức mờ tỏ, yếu ớt của tôi. Tôi chỉ nhớ rằng họ rất đẹp, hai người tóc vàng và hai người tóc sẫm. Tôi không thể nhớ được là có những nét thân ái, tốt bụng nào trong đôi mắt họ hay không.

Edward dựa người lên tường cửa sổ một cách không cảm xúc, mắt nhìn hướng về phía cửa ra vào. Trông không hề có vẻ như anh đang nhìn ra căn phòng phía trước mặt.

Chúng tôi nghe thấy tiếng xe rít vù vù ngoài xa lộ, chẳng có ai trong số họ chịu đi chậm cả. Renesmee nép mình vào cổ tôi, ngón tay chạm khẽ má tôi, nhưng tôi không thấy hình ảnh nào xuất hiện ở trong đầu. Con bé không có hình dung nào cho cảm xúc của mình bây giờ cả.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu họ không thích con?". Bé thì thầm, và đôi mắt tôi vụt sáng nhìn gương mặt bé. "Tất nhiên là họ sẽ phải thích rồi!" Jacob vội nói, nhưng tôi làm cậu ấy yên lặng ngay bằng một cái nhìn.

"Họ chỉ chưa hiểu con thôi, Renesmee, bởi vì họ chưa từng gặp bất cứ đứa trẻ nào như con". Tôi nói với con bé, không muốn lừa dối nó bằng những lời hứa về những điều rất có thể sẽ không thành hiện thực. "Chúng ta sẽ làm cho họ hiểu ra vấn đề".

Con bé thở dài, và trong đầu tôi chớp nhanh những hình ảnh của tất cả chúng tôi như một sự bùng nổ gấp gáp trong suy nghĩ của bé :Ma cà rồng, con người, người sói. Con bé không thuộc về một nơi nào cả.

"Con rất đặc biệt, đó không phải là một điều tồi tệ".

Con bé lắc đầu không tán thành. Nó suy nghĩ khi nhìn vào gương mặt căng thẳng của chúng tôi và nói. "Tất cả là lỗi của con".

"Không". Jacob, Edward và tôi cùng đồng thanh một lúc, nhưng ngay trước khi chúng tôi định tranh cãi tiếp, chúng tôi nghe thấy âm thanh chúng tôi đang chờ đợi, tiếng động cơ xe chậm chậm trước nhà, tiếng bánh xe lăn từ vệ đường vào đường đất mềm.

Edward phóng từ góc nhà đến đứng đợi ở cửa. Renesmee giấu mặt vào trong tóc tôi. Jacob và tôi nhìn chăm chăm vào nhau qua chiếc bàn, sự tuyệt vọng phản chiếu lẫn nhau trên khuôn mặt.

Chiếc xe lăn nhanh xuyên qua rừng, nhanh hơn nhiều so với Charlie hay Sue lái. Chúng tôi nghe thấy họ băng qua đồng cỏ và dừng lại ở cổng. Bốn cánh

cửa mở ra và đóng lại một lúc. Họ không chuyện trò khi tới gần cánh cửa. Edward mở cửa trước khi họ kịp gõ.

"Edward!" một giọng nữ cất lên đầy nhiệt tình.

"Chào, Tanya, Kate, Eleazar, Carmen". Ba lời chào đáp lại.

"Carlisle nói cậu muốn nói chuyện với chúng tôi gấp", giọng đầu tiên cất lên, của Tanya. Tôi có thể nghe thấy ngay khi họ vẫn còn ở bên ngoài. Tôi tưởng tượng ra Edward đứng ở ngưỡng cửa, chắn lối vào của họ.

"Có vấn đề gì vậy? Rắc rối với tụi người sói hay sao?". Jacob trợn mắt.

"Không phải", Edward nói. "Sự hòa hoãn với bọn họ tốt hơn bao giờ hết".

Một giọng phụ nữ cười khúc khích.

"Cậu không mời bọn tôi vào nhà sao?". Tanya hỏi, và ngay lập tức tiếp tục hỏi không đợi câu trả lời. "Thế Carlisle đâu rồi?"

"Carlisle có việc cần phải đi". Sau đó là một quãng lặng ngắn.

"Có chuyện gì vậy, Edward?". Tanya đòi hỏi.

"Nếu mọi người cho cháu một chút đặc ân không ngờ vực chỉ trong một vài phút". Anh nói "Tôi có vài điều khó khăn để giải thích, và tôi cần mọi người lắng nghe hoàn toàn cho đến khi các bạn hiểu rõ".

"Carlisle vẫn ổn chứ?". Giọng đàn ông đầy lo lắng. Là Eleazar.

"Không ai trong bọn cháu ổn cả, Eleazar", Edward nói, và anh vỗ lên cái gì đó, có lẽ là vai của Eleazar. "Nhưng về thể chất mà nói, Carlisle hoàn toàn khỏe mạnh"

"Về thể chất mà nói?". Tanya hỏi đột ngột. "à của cậu là gì?"

Ý của em là toàn bộ gia đình đang ở trong nguy hiểm trầm trọng. Nhưng trước khi em giải thích, em muốn lời hứa của mọi người. Lắng nghe mọi điều em nói trước khi có bất kì hành động nào. Tôi đang cầu xin mọi người lắng nghe tôi nói hết".

Một khoảng lặng dài sau lời yêu cầu của anh. Trong suốt quãng thời gian im lặng căng thẳng, Jacob và tôi nhìn chăm chăm vào nhau không thốt nên lời. Đôi môi màu nâu đỏ của cậu ấy tái nhợt đi.

"Bọn tôi sẽ lắng nghe" Cuối cùng Tanya cũng nói. "Mọi người sẽ nghe hết trước khi xét đoán bất cứ điều gì".

"Cảm ơn chị Tanya". Edward nói nhiệt thành. "Chúng em không buộc mọi người vào tình thế này nếu như có lựa chọn nào khác".

Edward đi chuyên, và chúng tôi nghe thấy 4 tiếng cặp chân bước qua ngưỡng cửa. Có ai đó đang hít ngửi. "Chị biết bọn người sói có mắc mớ vào". Tanya thì thầm. "Đúng, bọn chị đã thấy họ ở bên ngoài một lần nữa". Trí nhớ đang thầm nhắc Tanya.

"Bella của cậu đâu rồi?". Một giọng phụ nữ hỏi. "Cô ấy có khỏe không?"

"Cô ấy sẽ đến với chúng ta ngay sau đây. Cô ấy khỏe, cảm ơn. Cô ấy đã trở thành bất tử với một sự khéo léo đặc biệt phi thường".

"Nói cho bọn chị nghe về mối nguy hiểm, Edward". Tanya nói thầm. "Mọi người sẽ lắng nghe, và ở bên gia đình em như mọi người sẽ luôn làm vậy". Edward hít một hơi thở sâu. "Em muốn mọi người chứng thực một điều trước đã, lắng nghe này - trong phòng bên cạnh. Mọi người nghe thấy cái gì?"

Im lặng, rồi ngay sau đó có tiếng di chuyển. "Xin hãy nghe trước đã". Edward nói.

"Một người sói, tôi chắc thế. Tôi có thể nghe thấy nhịp tim hấn đập". Tanya nói. "Có chuyện gì vậy?". Edward hỏi. Có một sự ngắt quãng.

"Cái gì đang đập vậy?". Kate hay Carmen hỏi. "Đó có phải là- một loại chim không?"

"Không, nhưng hãy ghi nhớ những gì các bạn nghe. Bây giờ các bạn nghĩ thấy gì? Trừ người sói ra".

"Có phải một con người đang ở đây không?". Eleazar thì thầm.

"Không", Tanya phản đối. "Không phải là con người-nhưng-gần giống con người hơn tất cả các mùi khác. Cái gì vậy, Edward? Chị không nghĩ là chị nghĩ thấy mùi nào thơm hơn trước đây".

"Chị chắc là chưa rồi, Tanya. Làm ơn, làm ơn nhớ rằng đó là một thứ hoàn toàn mới với mọi người. Vứt hết những khái niệm giả thuyết trước trong đầu của bọn chị đi".

"Chị hứa với cậu là bọn chị sẽ nghe, Edward".

"Được rồi, Bella? Mang Renesmee ra đây em".

Đôi chân tôi cảm như tê cứng lại, nhưng tôi biết cảm giác chỉ là từ trong đầu tôi thôi. Tôi ép bản thân không được lùi lại, không được di chuyển chậm chạp, khi tôi đứng được trên đôi chân và bước được vài bước ngắn lên phía trước. Sức nóng của thân thể Jacob bùng bùng sau lưng tôi khi cậu theo sát gót tôi.

Tôi dấn một bước vào căn phòng lớn và trở nên đông cứng lại, không thể buộc bản thân mình tiến lên phía trước. Renesmee hít một hơi thở sâu và nhìn trộm qua mái tóc tôi, đôi vai nhỏ bé của con bé căng thẳng, như đợi chờ một cuộc tấn công.

Tôi nghĩ tôi đã chuẩn bị bản thân để phản ứng lại, những sự kết tội, những lời quát tháo, cho sự bất động, im lìm của sự căng thẳng nặng nề.

Tanya lê bước lùi lại, món tóc quăn màu dâu của cô run rẩy, giống như một con người đang đối mặt với một con rắn độc. Kate nhảy ngược lại văng về phía cửa trước, và căng người dựa vào tường. Một âm thanh kích động rít lên từ hàm răng nghiến chặt. Eleazar quăng mình chắn trước mặt Carmen trong tư thế bảo vệ.

"Ôi trời, làm ơn đi ". Tôi nghe Jacob rên rĩ trong hơi thở. Edward vòng cánh tay quanh mình Renesmee và tôi. "Các bạn đã hứa là các bạn sẽ lắng nghe".

Anh nhắc nhở họ.

"Có một vài điều không thể nghe!" Tanya la lên. "Làm sao cậu dám-, Edward? Cậu biết nó có nghĩa là gì không?"

"Chúng ta phải ra khỏi đây ngay lập tức". Kate nói lo lắng, tay đã đặt trên nắm cửa. "Edward-". Eleazar ngập ngừng.

"Đợi đã", Edward nói, giọng anh đã trở nên khắc nghiệt hơn. "Hãy nhớ lại những điều các bạn nghe, những gì các bạn nghĩ. Renesmee không phải là thứ mà các bạn nghĩ đâu".

"Không có một ngoại trừ nào cho luật lệ đâu, Edward", Tanya ngắt lời.

"Tanya" Edward nói sắc lạnh. "Chị có thể nghe thấy nhịp tim của con bé! Dừng lại và nghĩ xem điều đó có nghĩa gì".

"Nhịp tim của nó ư?". Carmen thì thầm, nhòm qua vai Eleazar.

"Con bé không hoàn toàn là một đứa trẻ ma cà rồng". Edward trả lời, hướng sự chú ý của anh vào nét mặt ít thù địch hơn của Carmen.

"Con bé có một nửa là con người".

Bốn ma cà rồng nhìn anh chăm chăm như thể anh đang nói một thứ ngôn ngữ lạ họ không tài nào hiểu nổi.

"Hãy nghe em". Giọng Edward trở lại tông giọng thuyết phục mượt như nhung của anh. "Renesmee chỉ một nửa là ma cà rồng. Em là bố đứa bé.

Không phải là người tạo ra bé - người cha sinh học thực sự của bé".

Đầu của Tanya khẽ lắc nhẹ. Cô ấy dường như không thể nhận thức được điều này. "Edward, cậu không cho rằng chúng tôi-". Eleazar chuẩn bị nói.

"Hãy giải thích cho cháu nghe, còn điều gì hợp lý hơn, Eleazar. Chú có thể cảm sự ấm áp của cơ thể con bé trong không khí. Máu đang chảy trong tĩnh mạch con bé. Và Eleazar, Chú có thể nghĩ thấy-".

"Làm cách nào.?" Kate thờ ơ

"Bella là mẹ sinh học của con bé". Edward nói với cô ta. "Cô ấy thụ thai, nuôi dưỡng con bé và sinh ra nó khi cô ấy vẫn còn là con người. Việc này gần như là đã giết chết cô ấy. Em đã vô cùng khó khăn để truyền đủ nọc độc vào tim hòng cứu sống cô ấy"

"Tôi chưa từng nghe một chuyện như thế này trước kia", Eleazar nói. Đôi vai ông vẫn còn cứng đờ, nét mặt vẫn lạnh lùng.

"Mối quan hệ thuần túy tự nhiên giữa ma cà rồng và con người hoàn toàn không phổ biến". Edward trả lời, một chút hóm hỉnh tăm tối len trong giọng nói của anh. "Con người sống sót sau những cuộc hẹn hò như thế này thậm chí còn ít phổ biến hơn. Chú không đồng ý ư?". Cả Kate và Tanya đều quắc mắt với anh.

"Thôi nào, Eleazar. Chắc rằng anh đã nhận ra sự giống nhau rồi chứ".

Vẫn là Carmen hưởng ứng lại những lời của Edward. Bà bước vòng quanh Eleazar, lờ đi sự cảnh báo khá rõ ràng của Eleazar và cẩn thận bước vòng

quanh để đứng ngay trước mặt tôi. Bà hơi cúi khẽ xuống, nhìn chăm chú vào gương mặt Renesmee.

"Cháu dường như có đôi mắt của mẹ cháu", bà nói bằng một giọng trầm, bình tĩnh, "nhưng gương mặt lại là của cha cháu". Và sau đó, dường như không kìm được bản thân, bà mỉm cười với Renesmee.

Renesmee đáp lại bằng nụ cười sáng chói. Bé chạm vào mặt tôi mà vẫn không rời mắt khỏi Carmen. Bé đang hình dung ra việc chạm vào gương mặt Carmen, băn khoăn xem liệu có được không.

"Cô sẽ không phiền chứ nếu Renesmee tự mình kể cho bà nghe về bản thân". Tôi hỏi Carmen. Tôi vẫn quá căng thẳng để nói chuyện ngoại trừ việc thì thầm. "Con bé có tài năng đặc biệt trong việc giải thích sự việc".

Carmen vẫn còn đang mỉm cười với Renesmee.

"Cháu có thể nói ư, cô bé bé bỏng?"

"Vâng". Renesmee trả lời bằng giọng trẻ con cao và rung của mình. Toàn bộ gia đình Tanya trở nên nao núng, lưỡng lự trước khi nghe thấy giọng nói của bé ngoại trừ Carmen.

"Nhưng cháu có thể "bày tỏ" cho bà thấy nhiều hơn là cháu có thể nói với bà".

Con bé chạm ngón tay nhỏ của nó lên má Carmen.

Carmen cứng người lại như là có dòng điện chạy suốt qua cơ thể bà vậy.

Eleazar đến bên bà ngay tức khắc, đôi tay đặt lên vai như để kéo bà đi ngay.

"Chờ đã". Carmen nói không kịp thở, nhìn Renesmee không chớp mắt.

Renesmee đang "bày tỏ" cho Carmen lời giải thích của mình trong suốt một thời gian dài. Gương mặt của Edward cũng chăm chú như anh đang xem những hình ảnh ấy cùng Carmen, và tôi ước gì mình cũng có thể thấy những gì anh và Carmen đang xem. Jacob di chuyển liên tục thân hình nặng nề của mình một cách thiếu kiên nhẫn sau lưng tôi, và tôi biết rằng cậu cũng đang mong ước điều tương tự.

"Nessi cho bà ấy xem những gì vậy?". Cậu làm bầm bên dưới hơi thở. "Tất cả". Edward thì thầm.

Một phút khác trôi qua, và Renesmee hạ tay xuống khỏi gương mặt Carmen. Con bé cười sáng chói với ma cà rồng đang sừng sốt, bất ngờ ấy.

"Cô bé thật là con gái của cháu, có phải không?". Carmen thở ra, chuyên nhanh đôi mắt nâu vàng đang mở to sang gương mặt Edward.

"Thật là một tài năng kì diệu chỉ có thể đến từ một người cha rất tài năng".

"Cô có tin những gì con bé kể không?". Edward hỏi, gương mặt anh sôi nổi, nồng nhiệt.

"Không một chút nghi ngờ". Carmen nói đơn giản. Gương mặt Eleazar cứng lại trong nỗi muộn phiền.

"Carmen!"

Carmen cầm lấy tay ông ấy và bóp chặt. "Đường như không thể tin được những gì Edward kể với chúng ta, nhưng đó là sự thật. Hãy để đứa bé kể cho anh".

Carmen đẩy Eleazar lại gần tôi rồi cúi xuống Renesmee. "Hãy cho ông ấy thấy đi, mi querida - cô bé xinh đẹp". Renesmee cười toe toét, hoàn toàn sung sướng với sự công nhận của Carmen, và nhẹ nhàng chạm vào trán Eleazar.

"Ay caray - Ôi chúa ơi!" ông ấy phun phì phì, và giật mạnh người ra khỏi con bé.

"Nó nói gì với cô vậy?". Tanya đòi hỏi, di chuyển lại gần một cách thận trọng. Kate cũng rón rén theo sau.

"Con bé cố gắng chỉ cho ta xem vai trò của nó trong toàn bộ câu chuyện".

Carmen nói với ông ấy bằng giọng xoa dịu, dỗ dành trong khi Renesmee cau mày một cách thiếu kiên nhẫn. "Xin anh hãy xem đi". Bà ấy yêu cầu Eleazar. Bà kéo tay con bé đến trước ông ấy rồi để ngón tay con bé cách mặt ông vài inch, rồi chờ đợi. Eleazar nhìn con bé vẻ nghi ngờ rồi liếc nhìn Carmen cầu cứu. Bà gật đầu khích lệ ông. Eleazar hít một hơi thở sâu rồi nghiêng người gần về phía trước cho đến khi trán của ông chạm vào tay con bé một lần nữa.

Ông rùng mình khi mới bắt đầu rồi giữ yên lặng suốt thời gian đó, đôi mắt ông khép lại trong sự tập trung. "À à" ông ấy thở dài khi mở mắt lại một vài phút sau đó. "Tôi thấy rồi".

Renesmee cười với ông ấy. Ông ấy ngập ngừng rồi mỉm một nụ cười hơi ngượng ngịu hưởng ứng lại. "Eleazar?". Tanya hỏi.

"Đó là sự thật, Tanya. Đây không phải là đứa trẻ bất tử. Con bé có một nửa là con người. Lại đây. Hãy tự mình đánh giá".

Trong yên lặng, Tanya tiến lại gần tôi với vẻ đề phòng, rồi sau đó đến Kate, cả hai đều căng thẳng khi nhìn thấy những hình ảnh đầu tiên đập vào mắt họ dưới cái chạm của con bé. Nhưng ngay sau đó, giống như Carmen và Eleazar, họ bị lôi kéo hoàn toàn như sự việc cần phải vậy.

Tôi liếc nhìn gương mặt êm dịu, hòa nhã của Edward và tự hỏi mọi thứ liệu có thực sự trở nên dễ dàng. Đôi mắt vàng của anh trong sáng, không bị che bóng. Không có một chút lừa dối nào trong đôi mắt ấy.

"Cảm ơn vì đã lắng nghe", anh nói thanh thản.

"Nhưng đây chính là mối nguy hiểm trầm trọng cậu đã cảnh báo chúng tôi".

Tanya nói. "Dù không trực tiếp từ đứa trẻ, chị biết, nhưng sẽ chắc chắn đến từ nhà Volturi sau đó. Làm sao họ biết về con bé được? Bao giờ thì họ sẽ tới?"

Tôi không ngạc nhiên về sự am hiểu nhanh chóng của cô ấy. Sau tất cả mọi chuyện, kẻ nào có khả năng đe dọa một gia đình mạnh mẽ như gia đình

chúng tôi? Chỉ có thể là nhà Volturi.

"Khi Bella nhìn thấy Irina trong núi vào ngày đó", Edward giải thích, "Bé Renesmee đang ở cùng cô ấy".

Kate rít lên, đôi mắt cô ấy trở nên hẹp lại như những nét cắt.

"Irina làm điều này? Với cậu? Với Carlisle? Irina ư?"

"Không". Tanya thì thầm "Đó chắc phải là một ai khác-"

"Alice đã nhìn thấy cô ấy đi đến chỗ họ". Edward nói. Tôi tự hỏi là có ai khác nhìn thấy cách anh hơi co rúm mình lại khi nhắc đến tên Alice.

"Làm sao cô ấy có thể làm điều này?". Eleazar hỏi như không cần một câu trả lời từ ai cả.

"Cứ tưởng tượng nếu ông chỉ nhìn thấy Renesmee ở cách xa và không chờ đợi để nghe chúng tôi giải thích".

Đôi mắt Tanya nhú lại. "Không cần biết cô ấy nghĩ gì-Các bạn là gia đình của chúng tôi".

"Bây giờ chúng ta không thể làm gì với quyết định của Irina được nữa. Đã quá muộn. Alice tiên đoán chỉ còn một tháng nữa". Đầu của cả Tanya và Eleazar cùng ngừng về một hướng. Lòng mày Kate nhăn lại.

"Bao nhiêu người?". Eleazar hỏi.

"Tất cả bọn họ đều tới. Có nhiều việc phải chuẩn bị". Eleazar thở hắt hên.

"Toàn bộ đội cận vệ?"

"Không chỉ có đội cận vệ". Edward nói, quai hàm nghiến chặt. "Aro, Caius, Marcus. Thậm chí cả những người vợ".

Sự căng thẳng, tê liệt làm mờ tất cả các đôi mắt.

"Không thể nào". Eleazar nói dứt khoát.

"Cháu cũng đã nói hết như vậy hai ngày trước đây". Edward trả lời.

Eleazar cau mày, và ông nói tiếp gần như là gầm gừ. "Nhưng việc này chẳng có ý nghĩa gì cả. Tại sao họ lại đặt bản thân và cả các bà vợ vào nguy hiểm như vậy chứ?"

"Nó không có ý nghĩa gì trong khía cạnh này. Alice nói rằng nó không có ý nghĩa gì hơn là một sự trừng phạt cho những gì chúng tôi đã làm. Chị ấy nghĩ rằng mọi người có thể giúp gia đình cháu".

"Không hơn gì là một sự trừng phạt ư? Nhưng cái gì nữa đây?" Eleazar bắt đầu bước từng bước, đi hiên ngang tới cửa rồi lại quay lại như ông chỉ có một mình vậy, đôi lông mày nhăn nhăn khi ông nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

"Thế những người khác đâu cả rồi, Edward? Carlisle, Alice và những người còn lại?". Tanya hỏi. Edward hơi lưỡng lự rất khó nhận thấy. Anh chỉ trả lời một phần câu hỏi của cô ấy. "Họ đang tìm kiếm những bạn bè có thể giúp đỡ chúng em".

Tanya nghiêng người về phía anh, giữ hai tay trước ngực cô ấy. "Edward,

không kể là bao nhiêu bạn bè bọn em tập hợp được, chúng tôi có thể giúp gia đình em chiến thắng. Chúng tôi sẽ cùng chiến đấu và chết cùng gia đình em. Các em phải biết điều này. Tất nhiên, bốn người chúng tôi xứng đáng phải làm như vậy sau những gì Irina đã làm, sau những gì chúng tôi đã cư xử sai lầm với các bạn trong quá khứ - cho sai lầm của của cô ấy ngay cả bây giờ nữa".

Edward lắc nhanh đầu. "Bọn em không đòi hỏi mọi người phải chiến đấu và cùng chết với gia đình em, Tanya. Chị biết là Carlisle sẽ không bao giờ yêu cầu điều đó".

"Thế chúng tôi có thể làm gì, Edward?"

"Chúng em chỉ tìm kiếm những nhân chứng mà thôi. Nếu gia đình em có thể ngừng họ lại, dù chỉ trong giây lát. Nếu họ chịu nghe bọn em giải thích-". Anh khẽ động vào má Renesmee; con bé túm lấy tay anh và giữ nó chạm vào da con bé.

"Thật khó để nghi ngờ câu chuyện của bọn em khi mọi người đã tận mắt chứng kiến".

Tanya gật đầu chậm rãi. "Cậu có nghĩ lai lịch, quá khứ của con bé có ý nghĩa nhiều với họ không?"

"Chỉ khi nó báo trước cho tương lai của con bé thôi. Quan điểm rõ ràng của gia đình em về sự tự kiểm chế (trong việc uống máu người) sẽ bảo vệ cả nhà khỏi tình thế nguy hiểm, khỏi sự nguy hiểm ăn uống quá độ của một đứa trẻ không được dạy thuần".

"Con không nguy hiểm tí nào cả". Renesmee bỗng xen vào. Tôi lắng nghe giọng nói cao vút, trong sáng của bé, tưởng tượng nó gây ấn tượng với người khác như thế nào. "Con chưa bao giờ làm đau ông ngoại, Sue hay là Billy. Con yêu con người và cả chó sói - như Jacob của con". Con bé thả tay Edward xuống để với vuơn ra và vỗ nhẹ vào cánh tay Jacob.

Tanya và Kate trao nhau một cái nhìn nhanh.

"Nếu Irina không tới quá sớm", Edward mơ màng, "chúng ta đã có thể tránh được tất cả việc này. Renesmee lớn nhanh với tốc độ đáng kinh ngạc. Chỉ trong vòng một tháng, con bé sẽ đạt tới tốc độ lớn bằng nửa năm".

"Tốt quá, đây sẽ là điều hiển nhiên chúng tôi có thể làm chúng". Carmen nói bằng giọng đồng tình.

"Chúng tôi có thể hứa là chúng tôi đã chính mắt nhìn thấy sự trưởng thành của bé. Làm sao nhà Volturi có thể lờ đi bằng chứng xác thực hiển nhiên như vậy được?"

Eleazar lầm bầm, "Làm sao được, thực vậy". Nhưng ông ấy vẫn không ngược lên, mà tiếp tục rảo bước xung quanh như là ông không hề chú ý vào cái gì cả.

"Đúng thế, chúng tôi có thể làm chứng cho các bạn". Tanya nói. "Nhất định

là phải nhiều hơn thế. Chúng tôi sẽ cân nhắc những gì chúng tôi có thể làm nhiều hơn".

"Tanya" Edward phản đối, nghe thấy được trong suy nghĩ của cô ấy nhiều hơn là trong lời nói. "Gia đình em không trông đợi chị phải cùng chiến đấu với chúng em".

"Nếu nhà Volturi không chịu ngừng để nghe lời làm chứng của chúng tôi, chúng tôi không thể chỉ đơn giản đứng đó mà nhìn". Tanya nhấn mạnh. " Dĩ nhiên, tôi chỉ nói về một mình tôi".

Kate khịt khịt mũi. "Chị có thật sự nghi ngờ em nhiều thế không, chị gái?". Tanya mỉm cười thật rộng với cô ấy. "Sau tất cả, đây là một nhiệm vụ tự sát đấy". Kate cười toe toét lại và nhún vai thờ ơ. "Dù vậy, em cũng sẵn sàng". "Cô cũng thế, sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ đứa bé này". Carmen đồng ý. Sau đó, như là bà không còn chịu nổi, bà giang tay trước mặt Renesmee. "Tôi có thể bế cháu không bebe linda - cô bé xinh đẹp?"

Renesmee vươn người tới Carmen một cách háo hức, vui sướng với người bạn mới. Carmen ôm con bé thật chặt, thì thầm với nó bằng tiếng Tây Ban Nha.

Trông thật giống như với Charlie, và trước đó là với cả nhà Cullens.

Renesmee là người có sức hấp dẫn mạnh mẽ. Điều gì ở con bé đã lôi kéo tất cả mọi người đến với con bé, điều làm cho họ sẵn sàng cam kết cả cuộc sống để bảo vệ bé?

Trong một khoảnh khắc tôi đã nghĩ rằng những gì chúng tôi đang cố gắng thử có thể thành hiện thực. Có lẽ Renesmee có thể làm nên được kì tích và lôi kéo được cả kẻ thù như đã làm được với bạn bè của chúng tôi. Và khi tôi nhớ rằng Alice đã rời bỏ chúng tôi, hi vọng của tôi lại biến mất nhanh như nó vừa xuất hiện.

Hùng đông

Chương 31 Tài Năng

"Người sói có phần gì trong truyện này vậy?". Tanya hỏi sau đó, mắt nhìn Jacob.

Jacob nói trước khi Edward có thể trả lời. "Nếu gia tộc Volturi không ngừng lại để nghe chuyện về Nessie, ý tôi là Renesmee", cậu ta tự sửa mình, chợt nhớ ra rằng Tanya sẽ không hiểu được cái nickname ngu ngốc của cậu ta, "chúng tôi sẽ dừng họ lại".

"Rất dũng cảm, cậu nhóc, nhưng điều đó hầu như là không thể nào cho những chiến binh có nhiều kinh nghiệm hơn chứ đừng nói gì là cậu".

"Cô không biết những việc mà chúng tôi có thể làm đâu".

Tanya nhún vai. "Đó là mạng của cậu, hẳn là thế, để sống như ý cậu chọn". Mắt Jacob long lanh nhìn Renesmee - vẫn còn đang trong tay của Carmen với Kate đang quần quýt bên cạnh họ - và thật dễ dàng để nhìn thấy sự khát khao bên trong họ.

"Cô bé này rất đặc biệt, cô gái nhỏ này ấy", Tanya đăm chiêu. "Thật khó kháng cự lại".

"Một gia đình đầy tài năng", Eleazar lầm bầm khi ông ấy đi tới đi lui. Nhịp độ của ông ấy đang tăng dần; ông ta xẹt từ cửa ra vào tới chỗ Carmen và ngược trở lại sau mỗi giây. "Người cha thì đọc được ý nghĩ, người mẹ là lá chắn, và sau đó là phép thuật gì đó mà đưa bé đặc biệt này có được đã làm say mê chúng ta. Tôi tự hỏi liệu có một cái tên cho việc mà cô bé ấy làm được hay không, hay đó chỉ là quy tắc tiêu chuẩn cho một ma cà rồng lai. Như thế việc này có bao giờ được xem là bình thường! Một ma cà rồng lai, thật thế!"

"Xin lỗi?". Edward nói bằng một giọng sừng sốt. Anh giơ tay ra và chụp lấy vai của Eleazar khi mà ông ấy chuẩn bị quay lại cánh cửa nữa. "Chú vừa gọi vợ cháu là gì?"

Eleazar nhìn Edward một cách tò mò, quên mất việc đi tới đi lui trong một khắc. "Lá chắn, chú nghĩ. Con bé đang chặn chú lại, thế nên chú không thể chắc chắn lắm".

Tôi nhìn Eleazar chăm chú, hai chân mày tôi nhăn lại tạo thành một đường rãnh trong sự bối rối. Lá chắn? Ông ấy có ý gì về việc tôi đang chặn ông ấy lại? Tôi đang đứng ngay bên cạnh ông ấy, chẳng tự vệ kiểu nào cả.

"Lá chắn?". Edward lập lại một cách say mê.

"Đến đây Edward! Nếu chú không thể đọc được con bé, chú nghi ngờ là cháu cũng không thể đâu. Cháu có thể nghe những ý nghĩ của con bé bây giờ không?". Eleazar hỏi.

"Không", Edward lầm bầm. "Nhưng cháu cũng chưa từng bao giờ có thể làm vậy. Kể cả khi cô ấy còn là con người".

"Chưa bao giờ?". Eleazar chớp mắt. "Thú vị thật. Điều đó sẽ chỉ ra một tiềm

năng khá là mạnh mẽ, nếu nó biểu lộ rõ như vậy ngay cả trước khi biến đổi. Chú không thể cảm nhận được cách nào để xuyên qua lá chắn của con bé để hiểu được tất cả. Con bé vẫn còn mới quá - con bé chỉ mới vài tháng tuổi". Cái nhìn mà ông ấy nhìn qua Edward bây giờ gần như là bức tức hơn. "Và rõ ràng là cháu hoàn toàn không biết được con bé đang làm gì. Hoàn toàn không biết. Thật mỉa mai. Aro gửi chú đi vòng quanh thế giới để tìm những thứ dị thường như thế này, và cháu chỉ là vấp ngang nó một cách ngẫu nhiên và kể cả không nhận ra cái mà cháu đang có". Eleazar lắc đầu có vẻ không tin được.

Tôi cau mày. "Chú đang nói về cái gì thế? Làm sao cháu có thể là lá chắn được? Nó có ý nghĩa là gì vậy?". Tất cả tôi có thể hình dung trong đầu là một cái khiên từ thời Trung cổ thật buồn cười.

Eleazar nghiêng đầu qua một bên khi chú xem xét tôi. "Chú cho rằng chúng ta đã câu nệ về hình thức một cách quá mức khi nói về lá chắn. Sự thật, phân loại năng khiếu là một công việc đầy chủ quan và ngẫu nhiên; mỗi một năng khiếu đều là có một không hai, chưa bao giờ chính xác cùng một thứ mà có tới hai cái. Nhưng cháu, Bella, khá dễ để phân loại. Năng khiếu mà hoàn toàn là để che chở, để bảo vệ những bộ mặt ngoài của người mang nó, thì luôn luôn gọi là lá chắn. Cháu đã bao giờ kiểm tra những khả năng của cháu chưa? Chặn lại bất cứ người nào bên cạnh tôi và chồng của cháu?"

Tôi phải mất tới vài giây, chưa kể tới việc bộ não của tôi đã làm việc nhanh như thế nào, để sắp xếp câu trả lời.

"Nó chỉ có tác dụng với những thứ nào đó", tôi nói với chú ấy. "Đầu của cháu có chút ... Riêng tư. Nhưng nó không ngăn cản được việc Jasper có thể làm rối tung cảm xúc của cháu hay Alice có thể thấy được tương lai của cháu".

"Hoàn toàn là phòng thủ tinh thần". Eleazar gật đầu với chính mình. "Có giới hạn nhưng rất mạnh".

"Aro đã không thể nghe cô ấy", Edward xen vào. "Mặc dù cô ấy vẫn còn là người khi họ gặp nhau".

Mắt của Eleazar mở lớn.

"Jane cũng thử làm cháu bị thương nhưng cô ta đã không thể". Tôi nói.

"Edward nghĩ Demetri không thể tìm cháu, và như vậy Alec cũng không thể quấy rầy cháu được. Vậy có tốt không?"

Eleazar, vẫn còn há hốc miệng, gật đầu. "Đúng đấy"

"Lá chắn!" Edward nói, thấm đẫm sự hài lòng sâu sắc trong giọng nói của anh ấy. "Cháu chưa từng nghĩ về nó kiểu này. Người duy nhất mà cháu đã từng gặp trước đây là Renata, và những cái mà cô ta làm thì khác hẳn".

Eleazar đã hơi hồi phục lại. "Phải, không có năng khiếu nào mà biểu lộ chính xác cùng một kiểu, bởi vì chưa từng có một ai suy nghĩ thật chính xác

cùng một cách".

"Renata là ai? Cô ấy làm gì?". Tôi hỏi. Renesmee cũng quan tâm, nghiêng qua một bên Carmen để con bé có thể thấy vòng quanh Kate.

"Renata là cận vệ cá nhân của Aro", Eleazar nói với tôi. "Một loại lá chắn rất thực tiễn, và cũng là một cái rất mạnh".

Tôi lơ mơ nhớ về một đám nhỏ ma cà rồng láng vàng gần Aro trong cái tháp rùng rợn của ông ta, một số là đàn ông, một số là đàn bà. Tôi không thể nhớ được những gương mặt đàn bà trong ký ức không thoải mái và kinh hoàng đó. Một trong số họ chắc chắn là Renata.

"Tôi tự hỏi ... " Eleazar dăm chiêu. "Cháu thấy đấy, Renata thì là lá chắn mạnh mẽ chống lại tấn công vật lý. Nếu người nào đó đến gần cô ta - hay Aro, vì cô ta luôn luôn ở gần bên ông ấy trong mọi hoàn cảnh thù địch - thì họ sẽ thấy họ bị trệch hướng Có một sức mạnh xung quanh cô ta đẩy lùi lại, tuy rằng nó gần như là không thể chú ý được. Cháu chỉ thấy bản thân cháu đi tới một hướng khác so với hướng cháu đã dự định, với một ký ức bị xáo trộn như là tại sao cháu lại muốn đi hướng đó lúc ban đầu. Cô ta có thể thực hiện được lá chắn của cô ta ra xa vài mét từ bản thân cô ấy. Cô ta hơn nữa còn bảo vệ Caius và Marcus nữa, khi họ cần nhưng Aro luôn là ưu tiên số một".

"Những việc mà cô ta làm không thực sự là vật lý. Giống như phần lớn những năng khiếu bao la mà chúng ta có, nó đều nằm trong tâm trí. Nếu cô ta thử giữ cháu lại, cháu tự hỏi ai sẽ thắng?". Chú ấy lắc đầu. "Chú chưa bao giờ nghe rằng năng khiếu của Aro hay của Jane lại bị ngăn cản".

"Momma, mẹ thật đặc biệt", Renesmee nói với tôi mà không có một chút ngạc nhiên nào cả, cứ như là con bé đang bình luận về màu sắc của quần áo tôi.

Tôi đang cảm thấy bị mất phương hướng. Tôi chẳng phải đã biết về năng khiếu của mình rồi sao? Tôi có khả năng đặc biệt tự điều khiển bản thân mình là cái mà đã cho phép tôi bỏ qua ngay lập tức những năm đầu tiên kinh khủng của ma cà rồng mới sinh. Ma cà rồng chỉ có thêm một năng lực là nhiều nhất, không đúng sao?

Hay là Edward đã đúng ngay từ lúc bắt đầu? Trước khi Carlisle giả thuyết rằng sự tự điều khiển bản thân mình có thể là thứ gì đó vượt quá tự nhiên, Edward nghĩ rằng sự kiềm chế của tôi chỉ là sản phẩm của một sự chuẩn bị tốt - sự tập trung và thái độ, Edward công bố.

Ai đã đúng? Có thật là tôi có thể làm nhiều hơn? Tên gọi và loại cho người như tôi là gì?

"Em có thể phóng ra không?". Kate hỏi một cách hứng thú.

"Phóng ra?". Tôi hỏi.

"Đẩy nó ra từ trong thân em", Kate giải thích. "Chắn cho người nào đó ngoài

em ra".

"Em không biết. Em chưa thử bao giờ. Em không biết là em nên làm thế nào".

"Ồ, có lẽ em không thể làm", Kate nói nhanh. "Trời biết là chị đã phải tập tành nó trong hàng thế kỷ và điều hay nhất chị có thể làm được là chạy một dòng điện xuyên qua da mình".

Tôi nhìn chị ấy chăm chú, hơi khó hiểu.

"Kate có khả năng tấn công", Edward nói. "Gần giống như Jane".

Tôi tự động né người ra xa Kate, và chị ấy cười.

"Chị không thích thú với cái trò tàn ác ấy đâu", chị ấy trấn an tôi. "Nó chỉ là thứ gì đó trong tầm tay khi đánh nhau thôi".

Những câu Kate nói thấm vào, bắt đầu kết nối với nhau trong tâm trí tôi.

Chấn cho người nào đó ngoài em ra, chị ấy đã nói thế. Như là có cách nào đó để cho tôi có thể cho thêm một người nào khác vào cái đầu lạng thình kỳ lạ như trên người của tôi.

Tôi nhớ lại Edward đã co rúm lại trên sàn đá cổ xưa của pháo đài gia tộc Volturi. Tuy đó chỉ là ký ức con người, nhưng nó lại sắc bén hơn, đau đớn hơn những ký ức khác - giống như đã được đóng dấu bằng sắt nung vào từng mô thần kinh trong não tôi.

Sẽ như thế nào nếu tôi có thể ngăn việc đó lại xảy ra một lần nữa? Sẽ như thế nào nếu tôi có thể bảo vệ anh ấy? Bảo vệ Renesmee? Sẽ như thế nào nếu có một tia sáng le lói yếu ớt cho cái khả năng rằng tôi có thể làm lá chắn cho họ?

"Chị phải dạy em làm như thế nào!" tôi nhấn mạnh, không suy nghĩ chộp lấy tay Kate. "Chị phải chỉ em cách làm!"

Kate rút người lại vì cái nắm tay của tôi. "Có thể - nếu em ngừng lại việc nghiền xương cổ tay của chị".

"Er! Em xin lỗi!"

"Em đang chấn nó rồi đấy, được rồi!" Kate nói. "Cú chạm vừa rồi có thể làm bị giựt ra đấy. Em chẳng cảm thấy gì vừa rồi à?"

"Không cần thiết phải thế đâu Kate. Cô ấy không có ý gây hại gì", Edward càu nhàu dưới hơi thở. Không ai trong chúng tôi chú ý đến anh ấy.

"Không, em chẳng cảm thấy gì cả. Chị đã làm thứ gì với điện của chị à?"

"Đúng rồi. Hừm. Chị chưa bao giờ gặp một ai không thể cảm nhận được nó, bất tử hay thứ khác".

"Chị nói chị đã phát ra nó? Trên da chị à?"

Kate gật đầu. "Trước đây thì nó chỉ nằm dưới lòng bàn tay chị thôi. Gần giống như Aro". "Hay Renesmee", Edward xen vào.

"Nhưng sau rất nhiều sự luyện tập, chị có thể phát ra từ khắp cơ thể. Em thật là phòng thủ quá tốt đấy. Bất cứ người nào thử đụng vào chị đều rụng rời

như con người, đó là Tasered. Nó đánh gục anh ta chỉ trong một giây, nhưng như thế là đủ lâu rồi".

Tôi chỉ nửa nghe Kate nói, ý nghĩ của tôi đang xoay nhanh quanh cái ý tưởng rằng tôi có thể bảo vệ gia đình nhỏ của tôi nếu tôi có thể học đủ nhanh. Tôi mong ước một cách sôi sục rằng tôi cũng có thể đủ giỏi về cái vụ phát ra gì đó, giống như tôi bằng cách nào đó đã giỏi một cách khó giải thích về những mặt khác khi làm một ma cà rồng. Cuộc đời con người của tôi đã không chuẩn bị cho tôi những thứ đến một cách tự nhiên này và tôi đã không thể làm cho bản thân mình tin tưởng rằng năng lực này sẽ tồn tại lâu bền. Tôi cảm thấy giống như là tôi chưa bao giờ muốn bất cứ thứ gì nhiều như vậy trước chuyện này: có thể bảo vệ những thứ mà tôi yêu. Bởi vì tôi quá bận tâm về chuyện đó nên tôi đã không chú ý tới sự im lặng trao đổi đang diễn ra giữa Edward và Eleazar cho đến khi nó trở thành một cuộc trao đổi bằng tiếng nói.

"Chú có nghĩ ra được một sự ngoại lệ không?". Edward hỏi.

Tôi nhìn lên để hiểu về lời bình luận của anh ấy và nhận ra tất cả mọi người đang chăm chú nhìn hai người đàn ông đó. Họ đang hướng về nhau một cách chăm chú, biểu hiện của Edward căng thẳng vì nghi ngờ, còn của Eleazar thì không vui và có vẻ miễn cưỡng.

"Chú không muốn nghĩ họ như vậy", Eleazar nói qua kẽ răng. Tôi ngạc nhiên với sự thay đổi đột ngột của bầu không khí.

"Nếu cháu đúng", Eleazar lại bắt đầu.

Edward cắt ngang. "Những ý nghĩ đó là của chú chứ không phải của cháu".

"Nếu chú đúng -. Chú không thể hiểu được điều đó có ý nghĩa gì. Nó sẽ thay đổi mọi thứ về thế giới mà chúng tôi đã tạo dựng. Nó sẽ thay đổi cả ý nghĩa cả cuộc đời chú. Cái mà chú đã từng là một phần trong đó".

"Mục đích của chú luôn luôn là về những điều tốt nhất, Eleazar à".

"Như vậy liệu có ý nghĩa gì không? Những việc chú đã làm? Bao nhiêu mạng sống-"

Tanya đặt tay lên vai Eleazar trong một tư thế như an ủi. "Chúng tôi đã bỏ lỡ chuyện gì vậy, bạn của tôi? Cháu muốn biết để cháu có thể tranh luận với những ý nghĩ đó. Chú chưa bao giờ làm bất cứ chuyện đáng để khiển trách bản thân mình kiểu này cả".

"Ồ, chú chưa sao?". Eleazar lẩm bẩm. Sau đó ông ta nhún vai khỏi tay chị ấy và lại bắt đầu đi tới đi lui, nhanh hơn trước đây rất nhiều.

Tanya nhìn ông ta trong nửa giây rồi sau đó tập trung vào Edward. "Giải thích đi". Edward gật đầu, đôi mắt căng thẳng của anh ấy nhìn theo Eleazar khi anh ấy nói. "Chú ấy đang cố hiểu để giải thích tại sao có quá nhiều người trong gia tộc Volturi sẽ đến đây để trừng phạt chúng tôi. Đó không phải là cách mà họ làm việc.

Dĩ nhiên, chúng tôi là bầy mạnh nhất có những ma cà rồng đã trưởng thành mà họ phải đối phó, nhưng trong quá khứ cũng có những bầy khác cũng đã gia nhập cùng với nhau để bảo vệ lẫn nhau, nhưng họ chưa bao giờ tỏ ra lo ngại đó là một sự thử thách lớn bất chấp có bao nhiêu người. Chúng tôi gắn bó với nhau chặt hơn, đó cũng là một nhân tố, nhưng không phải là một nhân tố lớn.

"Chú ấy đang nhớ về những lần có những bầy đã bị trừng phạt, vì nguyên nhân này hay vì nguyên nhân khác, và chú ấy chợt nảy ra ý nghĩ về một điệp khúc. Đó là một điệp khúc mà tất cả những người cận vệ chưa bao giờ được nhận biết, bởi vì Eleazar là người đã truyền đi những tin tức tình báo thích hợp một cách bí mật tới cho Aro. Điệp khúc ấy chỉ lặp lại cách mỗi thế kỷ hoặc thế".

"Điệp khúc gì?". Carmen hỏi, đang nhìn Eleazar cùng với Edward.

"Aro không thường thân chinh trong các cuộc chinh phạt", Edward nói.

"Nhưng trong quá khứ, khi Aro muốn thứ gì đó thật đặc biệt, thì nó chưa bao giờ là quá lâu trước khi bằng chứng đã chứng minh rằng bầy này hay bầy kia đã phạm tội gì đó không thể thứ lỗi được. Những bậc tiền bối sẽ quyết định đi theo sau để xem xét những cận vệ thực thi luật pháp. Và sau đó, một khi bầy đã bị tiêu diệt hết, Aro sẽ ban sự tha thứ cho một thành viên của bầy, đó là người mà có những ý nghĩ mà ông ta sẽ xác nhận rằng, đã đặc biệt hồi cũi. Việc đó luôn luôn sẽ hóa ra là tên ma cà rồng ấy có tài năng mà Aro say mê. Luôn luôn là kẻ ấy sẽ được một vị trí trong đội cận vệ. Ma cà rồng tài năng ấy sẽ lại thắng trận thật nhanh, và luôn luôn cảm thấy thật biết ơn cho niềm danh dự ấy. Chưa bao giờ có sự ngoại lệ". "Đó phải là thứ thật nóng nảy để được lựa chọn", Kate đưa ra giả thuyết.

"Ha!" Eleazar càu nhàu, vẫn còn đang xúc động.

"Có một kẻ ở giữa những cận vệ", Edward nói, giải thích phản ứng giận dữ của Eleazar. "Tên cô ta là Chelsea. Cô ta làm ảnh hưởng đến tình cảm gắn bó giữa mọi người. Cô ta có thể vừa nói lỏng ra và lại vừa siết chặt lại những sự gắn bó ấy. Cô ta có thể làm cho người nào đó cảm thấy thật gắn bó với gia tộc Volturi, và muốn thuộc về, muốn làm hài lòng họ ..".

Eleazar đứng nghiêm lại một cách bất ngờ. "Chúng tôi đều hiểu tại sao Chelsea lại quan trọng. Trong một cuộc chiến, nếu chúng tôi có thể chia cắt sự trung thành của những bầy đang liên minh, chúng tôi sẽ có thể đánh bại họ dễ dàng hơn.

Nếu chúng tôi có thể tránh xa những thành viên vô tội đang đầy xúc cảm của một bầy để tránh cho họ khỏi việc phạm lỗi thì công lý có thể được thực hiện mà không cần tới những hành động tàn ác không cần thiết - sự phạm tội có thể bị trừng phạt mà không cần chém giết, và những người vô tội có thể tránh được cái chết. Nếu không thì việc ngăn ngừa bầy cùng với nhau chiến

đầu là không thể thực hiện được. Nên Chelsea sẽ phá vỡ những sợi dây liên kết đã nối họ lại với nhau. Nó có vẻ như là một sự tử tế rất lớn đối với tôi, bằng chứng cho lòng nhân từ của Aro. Tôi đã nghi ngờ rằng Chelsea đã giữ sợi dây liên kết những mối ràng buộc của chúng tôi chặt chẽ hơn, nhưng thế cũng là một điều tốt. Nó làm chúng tôi hiệu quả hơn. Nó giúp chúng tôi cùng chung sống với nhau dễ dàng hơn".

Điều này đã làm sáng rõ những ký ức cũ của tôi. Tôi đã từng thấy rất khó hiểu khi thấy những cận vệ phục tùng những chủ nhân của họ một cách rất vui vẻ, gần như người yêu hiến thân.

"Tài năng của cô ta mạnh như thế nào?". Tanya hỏi gay gắt. Cái nhìn chăm chăm của cô ấy nhanh chóng chạm vào mỗi thành viên trong gia đình của cô ta.

Eleazar nhún vai. "Tôi đã có thể rời khỏi với Carmen". Và sau đó ông ta lắc đầu. "Nhưng những thứ yếu hơn những mối liên kết giữa những người bạn đời thì rất nguy hiểm. Ít nhất là trong một bầu bình thường. Tuy vậy vẫn có những mối liên kết yếu hơn mối liên kết trong gia đình chúng ta. Sự kiên khem về máu của con người làm chúng ta có tính người hơn - cho phép chúng ta hình thành được những mối liên kết thương yêu thật sự. Tôi hoài nghi cô ta có thể chia rẽ lòng trung thành của chúng ta đấy Tanya". Tanya gật đầu, có vẻ được trấn an, trong khi Eleazar tiếp tục với sự phân tích của ông ấy.

"Tôi chỉ có thể nghĩ rằng lý do mà Aro quyết định thân chinh đến đây, mang theo rất nhiều người theo cùng mình, là bởi vì mục đích của ông ta không phải là chinh phạt mà là chiếm đoạt", Eleazar nói. "Ông ta cần phải ở đó để điều khiển tình thế. Nhưng ông ta cần những toàn bộ những cận vệ để bảo vệ mình khỏi cái bầy lớn đầy tài năng này. Nhưng mặt khác, việc đó sẽ để lại những bậc tiền bối khác không được bảo vệ ở Volterra. Quá mạo hiểm - vì người nào đó có thể chụp lấy cơ hội này. Thế nên tất cả họ cùng đi với nhau. Còn cách nào khác nữa để ông ta chắc chắn rằng ông ta sẽ giữ riêng được những tài năng mà ông ta muốn đây? Ông ta phải muốn nó rất kinh khủng", Eleazar trầm ngâm.

Giọng Edward nhỏ như hơi thở. "Từ những điều mà cháu đã thấy được trong những suy nghĩ của ông ta mùa xuân vừa rồi thì Aro chưa bao giờ muốn thứ gì hơn là ông ta muốn Alice".

Tôi há hốc miệng, nhớ lại những hình ảnh như một cơn ác mộng mà tôi đã tưởng tượng từ trước đây rất lâu: Edward và Alice trong những tấm áo choàng với đôi mắt đầy máu, gương mặt của họ lạnh lùng và xa cách khi họ đứng gần như những cái bóng, tay của Aro đang trong tay họ ... Alice đã thấy chuyện này gần đây à? Chị ấy đã thấy Chelsea cố gắng kéo chị ấy ra khỏi tình yêu thương của chúng tôi để trói buộc chị ấy với Aro và Caius và

Marcus ư?

"Đó có phải lý do vì sao Alice bỏ đi không?". Tôi hỏi, giọng tôi vỡ ra khi nói tên chị ấy.

Edward đưa tay áp vào má tôi.

"Anh nghĩ chắc hẳn là thế. Để ngăn không cho Aro kiếm được thứ mà ông ta đang ham muốn hơn tất cả mọi thứ. Để ngăn sức mạnh của chị ấy rơi vào tay ông ta".

Tôi nghe Tanya và Kate đang thì thầm với âm điệu bối rối và chột nhó ra rằng họ đã chưa được biết về chuyện của Alice.

"Ông ấy cũng muốn anh nữa", tôi khẽ nói.

Edward nhún vai, gương mặt anh đột nhiên có một chút quá điềm tĩnh.

"Không nhiều đến thế. Anh thật sự không thể cho ông ấy bất cứ thứ gì nhiều hơn cái mà ông ấy đã có. Và dĩ nhiên chuyện đó còn phụ thuộc vào việc mà ông ấy phải tìm cách nào để ép buộc anh làm theo ý ông ta. Ông ấy biết anh, và ông ta biết việc đó thì khó như thế nào". Anh nhướn một bên chân mày lên một cách mỉa mai.

Eleazar nhăn mày với sự lãnh đạm của Edward. "Ông ta còn biết điểm yếu nhất của cậu", Eleazar chỉ ra, và nhìn tới tôi.

"Không có gì để chúng ta cần tranh luận lúc này cả", Edward nói nhanh.

Eleazar lờ đi lời nhắc khéo và tiếp tục.

"Chưa kể đến là ông ta có lẽ cũng muốn vợ của cậu nữa. Ông ta chắc hẳn đã từng có mưu đồ mờ ám với một tài năng đã có thể gây khó khăn cho ông ta khi vẫn còn trong hình hài con người".

Edward không thoải mái với chủ đề này. Tôi cũng không thích nó. Nếu Aro muốn tôi làm điều gì đó - bất cứ điều gì - tất cả điều ông ấy cần làm là đe dọa Edward thì tôi sẽ tuân theo. Và ngược lại.

Phải chăng cái chết thì ít làm bận tâm hơn? Phải chăng sự bắt giữ là cái chúng tôi nên sợ?

Edward đổi đề tài. "Tôi nghĩ gia tộc Volturi đang chờ đợi điều này - những lý do. Họ không thể biết được trước những lời bào chữa sẽ như thế nào, nhưng kế hoạch đã được có sẵn và đang chờ thời cơ đến. Đó là lý do tại sao Alice thấy quyết định của họ trước khi Irina khơi mào nó. Quyết định đã có sẵn, chỉ chờ đợi cho một cái lý do không thành thật cho một sự bào chữa thôi".

"Nếu gia tộc Volturi đang lạm dụng lòng tin của tất cả những kẻ bắt tử đã đặt vào họ ...". Carmen lầm bầm.

"Điều đó nói lên được cái gì?". Eleazar hỏi. "Ai sẽ tin đây? Và cho dù những người khác có thể bị thuyết phục rằng gia tộc Volturi đang lợi dụng quyền hành của họ thì nó sẽ tạo nên khác biệt gì? Không ai có thể đứng lên chống lại họ cả".

"Dù một vài người trong chúng ta rõ ràng là đủ mất trí để thử đấy", Kate cắn nhần.

Edward lắc đầu. "Chị chỉ tới đây để làm nhân chứng thôi Kate ạ. Cho dù mục đích của Aro là gì đi nữa, em không nghĩ rằng ông ta đã sẵn sàng để làm ô uế thanh danh của gia tộc Volturi vì chuyện này đâu. Nếu chúng ta có thể dẹp bỏ được những lý lẽ của ông ấy dùng để chống lại chúng ta thì ông ta sẽ phải bị ép buộc rời khỏi đây trong hòa bình".

"Dĩ nhiên", Tanya thì thầm.

Không ai trông có vẻ bị thuyết phục. Trong một lúc lâu, không ai nói gì cả. Sau đó tôi nghe tiếng bánh xe đang quẹo vào vỉa hè của con đường chính vào trong con đường đầy đất của nhà Cullens. "Ồ chết, là Charlie", tôi cầu nhàu. "Có lẽ gia đình Denalis có thể ở trên lầu cho đến khi-"

"Không", Edward nói bằng một giọng xa xăm. Mắt của anh đang nhìn ra xa, chăm chú vào khoảng không ngay cửa. "Không phải bố của em". Mắt anh ấy nhìn lại tôi. "Sau cùng thì Alice đã gửi Peter và Charlotte đến. Đến giờ để sẵn sàng cho vòng kế tiếp rồi".

Hùng đông

Chương 32

Khách khứa

Căn nhà khổng lồ của gia đình Cullens đông đúc khách khứa nhiều tới mức không ai có thể giả sử họ có thể ở thoải mái được. Thật may mắn là không ai trong số những người khách này cần phải ngủ cả. Tuy vậy những bữa ăn thì lại không nói chắc như thế được. Những người bạn của chúng tôi cố gắng hợp tác hết khả năng của họ. Họ tránh xa Forks và La Push ra, chỉ đi săn ở ngoài tiểu bang; Edward là một chủ nhà rất hào phóng, anh ấy cho họ mượn những chiếc xe của mình khi họ cần mà không than thở lấy một câu. Sự thỏa hiệp này làm tôi cảm thấy rất không thoải mái, tuy nhiên tôi đã tự nói với bản thân mình rằng không cần biết như thế nào thì tất cả bọn họ đều phải đi săn ở nơi nào đó trên thế giới này.

Jacob còn khó chịu hơn. Những người sói tồn tại là để ngăn ngừa việc mất mát đi mạng sống con người, vậy mà ở đây lại là những kẻ sát nhân đã được tha thứ một cách hiếm có ở gần ngay ranh giới của bầy đàn. Nhưng dưới tình trạng bây giờ, với việc Renesmee đang ở ngay sự nguy hiểm cận kề, cậu ta giữ im lặng và nhìn chùng chùng vào sàn nhà thay vì những con ma cà rồng. Tôi đã ngạc nhiên khi những người khách ma cà rồng đã dễ dàng chấp nhận

Jacob; vấn đề khó khăn mà Edward tiên đoán trước đã không bao giờ thành sự thật. Jacob ít hay nhiều gì đó cũng gần như là tàng hình đối với họ, không hẳn là một con người, nhưng cũng không phải là thức ăn. Họ đối xử với cậu ta bằng cái cách như những người không yêu thú vật đối xử với những con thú cưng của bạn của họ.

Leah, Seth, Quil và Emby lúc này đã được phân công đi tuần tra với Sam, và Jacob sẽ rất vui nếu được tham gia với họ, chỉ có điều là cậu ta không thể rời xa Renesmee được, và Renesmee thì lại bận rộn say mê những người bạn kỳ lạ của Carlisle.

Chúng tôi tái hiện cái cảnh giới thiệu của Renesmee với gia đình Denali lúc đầu hết sáu lần. Đầu tiên cho Peter và Charlotte, người mà được Alice và Jasper gợi tới cho chúng tôi mà không cho họ bất cứ lời giải thích nào; và giống như những người đã quen Alice, họ tin vào những lời chỉ dẫn của chị ấy mà bỏ qua hẳn việc họ không hề có một chút thông tin nào. Alice không nói với họ điều gì về hướng đi của chị ấy và Jasper. Chị ấy cũng không có bất cứ lời hứa hẹn nào về việc sẽ gặp lại họ trong tương lai.

Cả Peter và Charlotte đều chưa bao giờ thấy một đứa trẻ bất tử. Tuy rằng họ đã biết luật lệ, nhưng phản ứng tiêu cực của họ không mạnh mẽ như những ma cà rồng trong gia đình Denali lúc đầu tiên. Sự tò mò đã khiến họ cho phép Renesmee "giải thích". Và thế là xong. Bây giờ họ đã hứa làm nhân chứng như gia đình của Tanya.

Carlisle đã gửi những người bạn từ Ireland và Ai Cập tới.

Gia đình người Irish tới trước, và họ đã dễ dàng bị thuyết phục một cách bất ngờ. Siobhan - người đàn bà rất to lớn có một thân hình khổng lồ vừa đẹp vừa quyến rũ khi di chuyển như những ngọn sóng nhấp nhô - là người chỉ huy, nhưng bà ta và người bạn đời có khuôn mặt rất cứng rắn của bà ta, Liam, từ rất lâu rồi đã quen với việc tin tưởng vào nhận định của thành viên mới nhất của gia đình bà ấy. Là Maggie nhỏ bé, với những lọn tóc quăn màu đỏ, không gây ấn tượng mạnh mẽ về hình thức như hai người kia, nhưng cô ấy có khả năng thiên phú là biết được ai đang nói dối với cô ấy, và những lời nhận định của cô ấy thì chưa bao giờ bị bác bỏ. Maggie tuyên bố rằng Edward luôn luôn nói sự thật, và thế là Siobhan và Liam đều tuyệt đối chấp nhận câu chuyện của chúng tôi trước cả khi họ chạm vào Renesmee.

Nhưng Amun và những ma cà rồng Ai Cập khác thì lại là một câu chuyện khác. Kể cả sau khi hai người ít tuổi nhất trong gia đình của ông ấy, Benjamin và Tia, đã bị thuyết phục với sự giải thích của Renesmee nhưng Amun vẫn từ chối không chạm vào con bé và ra lệnh cho gia đình ông ấy phải rời khỏi đây ngay. Benjamin - một ma cà rồng vui vẻ rất hiếm hoi, người mà trông không lớn hơn một cậu bé là bao và có vẻ vừa hoàn toàn tự tin và vừa vô tư - đã thuyết phục Amun ở lại bằng một vài sự đe dọa tế nhị

về việc giải tán sự liên minh của họ. Amun đã ở lại, nhưng vẫn từ chối chạm vào Renesmee, và cũng không cho phép vợ của ông ta, Kebi được chạm vào con bé. Đó dường như là không giống một gia đình cho lắm - tuy rằng những người Ai Cập này đều trông giống như nhau, với mái tóc đen nhánh và làn da tái nhợt màu ô liu, họ có thể bị nhầm tưởng là một gia đình có huyết thống với nhau. Amun là thành viên lớn tuổi và cũng là người thủ lĩnh trực tiếp. Kebi thì không bao giờ đi xa ra khỏi cái bóng ông ấy, và tôi chưa bao giờ nghe bà ấy nói một tiếng nào cả. Tia, vợ của Benjamin, cũng là một người ít nói như vậy, tuy vậy khi cô ấy nói thì mọi thứ đều là những lời lẽ sâu sắc và thu hút. Và Benjamin vẫn là người mà họ đang xoay quanh, như là anh ta có một lực hút vô hình mà những người khác dựa vào cho sự cân bằng của họ. Tôi thấy Eleazar nhìn anh ta một cách chăm chú với đôi mắt mở to và tôi đoán rằng Benjamin có một tài năng thu hút những người khác tới anh ta.

"Không phải thế", Edward nói với tôi khi chúng tôi đã ở một mình vào tối hôm đó. "Tài năng của anh ta rất hiếm có và điều đó khiến cho Amun hoảng sợ nếu bị mất anh ta. Rất giống như chúng ta có kế hoạch để giấu đi Renesmee khỏi sự nhận biết của Aro" - anh thở dài - "Amun đã giấu Benjamin khỏi sự chú ý của Aro. Amun đã tạo ra Benjamin, và biết rằng cậu ta rất đặc biệt".

"Cậu ta có thể làm gì?"

"Thứ gì đó mà Eleazar chưa bao giờ thấy trước đây. Thứ gì đó mà anh chưa bao giờ nghe nói tới. Thứ mà kể cả lá chắn của em cũng sẽ không chống lại được". Anh cười tinh quái với tôi. "Cậu ta thật sự có thể điều khiển được sức mạnh thiên nhiên - đất, gió, nước, và lửa. Thao tác thật sự của thân thể, không phải là những hình ảnh tưởng tượng của tâm lý. Benjamin vẫn còn đang traу dò về chuyện đó, và Amun thì cố thử gò ép cậu ta thành một thứ vũ khí. Nhưng em đã thấy cậu ta độc lập như thế nào rồi đấy. Cậu ta sẽ không để mình bị lợi dụng".

"Anh thích cậu ta rồi", tôi phóng đoán từ âm điệu trong giọng nói của anh.

"Cậu ta rất rõ ràng về khái niệm đúng và sai. Anh thích thái độ của cậu ta".

Còn thái độ của Amun thì lại là một chuyện khác nữa, ông ta và Kebi co cụm lại với nhau, mặc dù rằng Benjamin và Tia vẫn có cách của họ để nhanh chóng kết bạn với cả gia đình Denali và gia đình người Irish. Chúng tôi hy vọng rằng sự trở về của Carlisle sẽ xóa đi những căng thẳng còn lại này với Amun.

Emmett và Rose gửi những người riêng lẻ tới - bất cứ những người bạn du cư nào của Carlisle mà họ có thể tìm ra.

Garret tới trước - là một ma cà rồng khá cao, mảnh dẻ với đôi mắt háo hức màu hồng ngọc và mái tóc dài màu hung hung mà anh ta đã cạo hết ra sau

bằng một cái dây da - và cho dù là người không biết gì cũng biết anh ta là một người thích phiêu lưu mạo hiểm. Tôi tưởng tượng rằng chúng tôi có thể giới thiệu với anh ta bất kỳ một cuộc thử thách nào và anh ta sẽ chấp nhận ngay, chỉ để kiểm tra khả năng của bản thân. Anh ta nhanh chóng thân với chị em nhà Denali, hỏi không ngớt những câu hỏi về cách sống hiểm thấy của họ. Tôi tự hỏi phải chăng ăn chay là một thử thách khác mà anh ta sẽ thử, chỉ để xem nếu anh ta có thể làm được nó.

Ngoài ra Mary và Randall cũng đến - hai người họ cũng đã kết bạn với nhau tuy rằng họ không đi chu du cùng với nhau. Họ lắng nghe câu chuyện của Renesmee và ở lại để làm nhân chứng như những người khác. Giống như nhà Denali, họ cân nhắc về chuyện họ sẽ làm gì nếu như gia tộc Volturi không chịu nhường lại để nghe giải thích. Cả ba gia đình đều nghịch ngợm với cái ý kiến sẽ đứng về phe chúng tôi.

Dĩ nhiên, Jacob càng lúc càng cau kính hơn mỗi khi có thêm một người mới tới. Cậu ấy giữ khoảng cách khi cậu ấy có thể và khi cậu ấy không thể thì cậu ta cắn nhả với Renesmee rằng người nào đó cần phải cung cấp một bản danh sách nếu bất cứ người nào hy vọng rằng cậu ta phải nhớ chính xác tên của những kẻ hút máu mới.

Carlisle và Esme trở về sau một tuần kể từ ngày họ đi, Emmett và Rosalie thì về sau đó vài ngày, và tất cả chúng tôi đều cảm thấy khá hơn khi họ đã về nhà. Carlisle mang thêm một người bạn về nhà cùng với bố, tuy rằng bạn có lẽ là một từ sai. Alistair là một ma cà rồng người Anh theo chủ nghĩa ghét con người, ông ta đã xem Carlisle là một người thân nhất, tuy rằng ông ta rất hiếm khi ghé đến thăm nhiều hơn một lần cho một thế kỷ. Alistair thì thích đi lang thang một mình hơn, và Carlisle đã phải dùng đến rất nhiều ân huệ để đưa ông ta về đây. Ông ta tránh xa tất cả những người khác, và thật rõ ràng là ông ta đã không có người cảm phục nào trong những gia đình đang tụ tập ở đây.

Ma cà rồng có cái đầu như tổ quạ này đã làm Carlisle nổi giận vì những lời lẽ về nguồn gốc của Renesmee, và cũng giống như Amun, ông ta đã từ chối chạm vào con bé. Edward kể với Carlisle, Esme, và tôi rằng Alistair sợ hãi khi phải ở đây, nhưng lại sợ hơn nếu không biết được kết quả của việc này. Ông ta nghi ngờ sâu sắc với tất cả những người cầm quyền, và từ đó tự nhiên đâm ra nghi ngờ gia tộc Volturi. Và chuyện đang xảy ra bây giờ dường như đã xác nhận tất cả những nỗi sợ hãi của ông ta.

"Dĩ nhiên bây giờ thì họ sẽ biết tôi đã ở đây", chúng tôi nghe ông ấy tự cắn nhả với bản thân mình ở trên gác mái - đó là nơi ông ta thích nhất để mà hờn dỗi. "Không có cách nào để giấu điều đó khỏi Aro bây giờ. Phải chạy trốn trong mấy thế kỉ, đó là việc mà những chuyện này sẽ dẫn tới. Tất cả những người mà Carlisle đã trò chuyện trong vòng một thập kỷ vừa rồi đều

sẽ ở trong danh sách. Tôi không thể tin được là tôi đã để bản thân mình dính vào cái đồng lộn xộn này. Cách đối đãi với bạn thật hay làm sao".

Nhưng nếu ông ta đúng về việc chạy trốn khỏi gia tộc Volturi thì ít nhất là ông ta cũng đã có nhiều hy vọng về việc đó hơn tất cả chúng tôi. Alistair là người chuyên đi lòng bắt tuy rằng không hoàn toàn chính xác và hiệu quả như là Demetri. Alistair thì cảm thấy có một lực lánh tránh cứ kéo ông ta hướng tới bất cứ cái gì đó mà ông ta đang tìm. Nhưng cái lực kéo đó cũng đủ cho ông ta biết hướng ngược lại để chạy trốn - hướng ngược lại với Demetri.

Và sau cùng là hai người bạn không hề được nghĩ đến đã tới - không hề được nghĩ tới vì cả Carlisle hay Rosalie đều không thể liên lạc được với những người Amazon.

"Carlisle", người cao hơn trong hai người đàn bà đã thon thót nói cười chào bố khi họ đến. Cả hai người họ đều trông như đã bị kéo dãn ra - cả chân và tay đều dài, ngón tay dài, bím tóc dài, khuôn mặt và mũi cũng dài. Họ không mặc gì khác ngoài da thú - áo vét bằng da sống và quần thì bó chật cứng có viền ở hai bên là những dây da. Không chỉ vì những bộ quần áo lập dị đã làm cho họ trông có vẻ hoang dã mà còn tất cả mọi thứ về họ, từ đôi mắt đỏ thẫm mệt mỏi cho tới những chuyển động như tên bắn một cách đột ngột của họ. Tôi chưa từng gặp bất kỳ ma cà rồng nào mà lạc hậu như vậy.

Nhưng Alice đã gửi họ tới, và đó là một tin tức thú vị, để làm mọi việc nhẹ nhàng đi. Tại sao Alice lại ở Nam Mỹ? Chỉ bởi vì chị ấy đã thấy không ai khác có thể liên lạc được với những người Amazon à?

"Zafrina và Senna! Còn Kachiri đâu?". Carlisle hỏi. "Tôi chưa bao giờ thấy ba người cách xa nhau cả".

"Alice nói với chúng tôi là chúng tôi cần phải chia nhau ra", Zafrina trả lời bằng một giọng thấp, gồ gồ rất hợp với vẻ bên ngoài hoang dã của mình.

"Thật không được thoải mái vì phải xa nhau nhưng Alice trấn an chúng tôi rằng ông cần chúng tôi ở đây, trong khi cô ấy thì cần Kachiri ở nơi nào đó hơn. Đó là tất cả cô ấy nói với chúng tôi, ngoại trừ rằng ở đây cần một sự cấp bách..?". Câu nói của Zafrina bỏ dở nửa chừng thành một câu hỏi, và rồi tôi cùng với một sự run rẩy không bao giờ biến mất được cho dù tôi có làm nó nhiều đến cách mấy - tôi mang Renesmee ra gặp họ.

Không giống với vẻ ngoài hung dữ của mình, họ bình tĩnh lắng nghe câu chuyện của chúng tôi, và sau đó cho phép Renesmee chứng minh câu chuyện. Họ cũng bị Renesmee cuốn hút như bất cứ ma cà rồng nào khác, nhưng tôi cũng không thể không lo lắng khi tôi nhìn thấy những cử động rất nhanh và mạnh bạo quá gần con bé. Senna luôn luôn gần bên Zafrina, không bao giờ nói chuyện, nhưng cũng không giống như Amun và Kebi. Thái độ của Kebi trông có vẻ phục tùng; Senna và Zafrina thì giống như hai người

cùng một cơ thể vậy - Zafrina chỉ đại diện là người phát ngôn.

Tin tức về Alice làm chúng tôi cảm thấy được an ủi một cách kì lạ. Rõ ràng chị ấy đang làm sứ mệnh bí mật gì đó của riêng chị ấy trong lúc chị ấy đã né tránh bất cứ cái gì mà Aro đã xếp đặt sẵn cho chị ấy.

Edward rộn ràng vì có được những người Amazon tới với chúng tôi bởi vì Zafrina có một tài năng hết sức thần kỳ; tài năng của cô ấy có thể tạo nên một vũ khí tấn công vô cùng nguy hiểm. Không phải vì Edward muốn Zafrina vào một phe với chúng tôi trong trận chiến mà bởi vì nếu gia tộc Volturi không ngừng lại khi họ thấy những nhân chứng của chúng tôi thì có lẽ họ sẽ phải ngừng lại vì một hình ảnh khác rất khác biệt.

"Đó là một hình ảnh hết sức chân thật", Edward giải thích khi hóa ra là tôi không thể thấy gì cả như thường lệ. Zafrina bị hấp dẫn và thích thú vì khả năng miễn nhiễm của tôi - thứ mà cô ấy chưa bao giờ gặp trước đây - và cô ta cứ quanh quẩn không ngừng khi Edward đang giải thích cho tôi cái mà tôi đã bỏ lỡ. Mắt của Edward hơi không tập trung khi anh nói tiếp tục. "Cô ấy có thể khiến cho hầu hết mọi người thấy bất cứ cái gì mà cô ấy muốn họ thấy - chỉ thấy những cái đó thôi, ngoài ra không thấy gì cả. Ví dụ như ngay lúc này đây là anh đang xuất hiện một mình ở giữa một khu rừng nhiệt đới. Nó chân thật đến nỗi anh có lẽ phải tin rằng nó là thật, ngoại trừ sự thật rằng anh vẫn cảm giác được em trong vòng tay của anh".

Môi của Zafrina nhếch lên cười. Một giây sau, mắt của Edward lại có thần lại, và anh ấy cười toe toét.

"Thật ấn tượng", anh nói.

Renesmee cũng bị mê hoặc bởi cuộc trò chuyện, và con bé không hề sợ sệt mà với tay tới Zafrina.

"Con có thể xem không?". Con bé hỏi.

"Con muốn xem gì nào?". Zafrina hỏi.

"Những thứ mà cô đã cho bố con xem đấy".

Zafrina gật đầu, và tôi lo lắng nhìn khi mắt của Renesmee chăm chú vào khoảng không trước mặt. Một giây sau, một nụ cười rục rờ xuất hiện trên mặt con bé.

"Con muốn xem nữa", con bé yêu cầu.

Sau đó thật là khó để dứt Renesmee ra khỏi Zafrina và những cảnh tượng đẹp đẽ của cô ấy. Tôi lo lắng vì tôi khá chắc chắn là Zafrina có thể tạo ra những hình ảnh không đẹp một chút nào cả. Nhưng xuyên qua những ý nghĩ của Renesmee tôi cũng có thể tự mình thấy được những hình ảnh của Zafrina đã tạo ra - nó cũng rõ ràng như những ký ức của riêng Renesmee, tất cả đều giống như thật - và đó là nhận xét của bản thân tôi cho dù chúng có thích hợp hay không.

Tuy rằng tôi chưa chịu thua một cách dễ dàng như thế nhưng tôi phải thừa

nhận rằng việc Zafrina giúp Renesmee tiêu khiển cũng là một việc tốt. Tôi cần phải rảnh rỗi đôi tay. Tôi có quá nhiều thứ phải học, cả về tấn công vật lý lẫn tinh thần, và thời gian thì quá gấp rút.

Lần tập huấn đầu tiên của tôi về chiến đấu không được khả quan cho lắm. Edward vật ngã tôi trong vòng hai giây. Nhưng thay vì để tôi vật lộn để thoát ra - điều mà tôi thật sự có thể làm - anh búng người lên và đứng xa khỏi tôi. Ngay lập tức tôi biết ngay là có chuyện gì đó không ổn, anh vẫn đứng im như tượng, và nhìn qua cánh đồng nơi mà chúng tôi đang luyện tập.

"Anh xin lỗi Bella à", anh nói.

"Không, em không sao mà", tôi nói. "Mình tiếp tục đi".

"Anh không thể".

"Ý anh không thể là sao? Mình chỉ vừa mới bắt đầu mà".

Anh không trả lời.

"Nhìn này, em biết là em không giỏi về chuyện này, nhưng em cũng không thể khá hơn nếu anh không giúp em".

Anh chẳng nói gì cả. Một cách nghịch ngợm, tôi nhào vào anh. Anh chẳng hơ phòng thủ gì và cả hai chúng tôi đều ngã ra đất. Anh không hề cử động một chút nào hết khi tôi hôn vào cổ anh.

"Em thắng rồi", tôi tuyên bố.

Mắt anh nhíu lại, nhưng chẳng nói chẳng rằng.

"Edward? Có chuyện gì vậy? Sao anh không dạy cho em?"

Một phút trôi qua trước khi anh mới nói chuyện lại-

"Anh chỉ không thể... Chịu đựng được. Emmett và Rosalie cũng biết nhiều như anh. Tanya và Eleazar có thể còn biết nhiều hơn nữa. Em hỏi mấy người đó đi".

"Thật không công bằng! Anh giỏi về chuyện này. Anh đã từng giúp Jasper trước đây rồi - anh đánh nhau với anh ấy và cả những người khác nữa. Tại sao em thì không? Em đã làm gì sai sao?"

Anh thờ dài một cách bực tức. Mắt của anh đen sậm lại, hầu như không có một chút màu vàng nào làm nhẹ bớt màu đen đó.

"Phải nhìn em cách đó, quan sát em như em là mục tiêu. Nhìn tất cả các cách mà anh có thể giết em.. ". Anh rùng mình. "Nó trở nên quá chân thật với anh. Chúng ta không còn nhiều thời gian để tạo nên bất cứ sự khác biệt thật sự nào về việc thầy giáo là ai. Bất cứ người nào cũng có thể dạy em những động tác cơ bản".

Tôi chau mày.

Anh chạm vào cái môi dưới đang bĩu ra của tôi và mỉm cười. "Bên cạnh đó, nó thật không cần thiết. Gia tộc Volturi sẽ ngừng lại. Chúng ta sẽ bắt buộc họ phải hiểu".

"Nhưng nếu họ không hiểu thì sao! Em cần phải học đánh nhau".

"VẬY THÌ TÌM NGƯỜI KHÁC DẠY CHO EM".

Đó không phải là cuộc đối thoại cuối cùng của chúng tôi về chủ đề này, nhưng tôi không bao giờ có thể làm lung lay được quyết định của anh. Emmett thì rất sẵn lòng để giúp tôi, tuy rằng sự giảng dạy của anh ấy làm tôi có cảm giác giống như sự trả thù cho tất cả các trận kéo co mà anh ấy đã thua. Nếu tôi vẫn còn có thể bị bầm tím, tôi có thể sẽ bị bầm từ đầu cho tới chân rồi. Rose, Tanya, và Eleazar thì đều rất khuyến khích và nhẫn nại. Những bài học của họ nhắc tôi nhớ lại những hướng dẫn về cách chiến đấu của Jasper dạy cho những người khác vào tháng sáu vừa rồi tuy rằng là những ký ức đó đã bị lu mờ và không rõ ràng nữa. Một vài người khác xem việc tập huấn của tôi như giải trí, và một vài người còn đề nghị giúp đỡ nữa. Anh chàng lãng tử Garrett cũng thử vài phen - thật bất ngờ là anh ta là một thầy giáo rất tốt; anh ta chung đụng với những người khác nói chung là khá dễ dàng nên tôi ngạc nhiên là sao anh ta chưa bao giờ tìm được một gia đình. Tôi cũng chiến đấu một lần với cả Zafrina trong lúc Renesmee đang nhìn từ trong vòng tay của Jacob. Tôi học được một vài mảnh khóc, nhưng tôi không bao giờ yêu cầu cô ta giúp tôi nữa. Sự thật tuy rằng tôi thích Zafrina rất nhiều và tôi biết cô ta sẽ không làm tôi bị thương nhưng người đàn bà hoang dã này vẫn làm tôi sợ chết khiếp.

Tôi học được rất nhiều thứ từ những người dạy mình, nhưng tôi cảm nhận rằng những kiến thức của tôi vẫn chỉ là căn bản thôi. Tôi không hề có một chút khái niệm nào về việc tôi có thể chống cự lại Alec và Jane được bao nhiêu giây nữa. Tôi chỉ cầu mong rằng nó sẽ đủ lâu để giúp được.

Mỗi một phút của mà tôi không ở với Renesmee hay học cách chiến đấu, tôi ra sân sau và luyện tập với Kate, cố gắng để đẩy cái lá chắn bên trong của mình ra ngoài khỏi bộ não của mình để bảo vệ người nào khác. Edward khuyến khích tôi để luyện tập thứ này. Tôi biết rằng anh đang hy vọng tôi sẽ tìm ra được một cách để tham gia vào cuộc chiến để làm hài lòng bản thân tôi và đồng thời cũng ngăn tôi ra khỏi vòng khói lửa.

Nhưng nó thật quá khó khăn. Không có bất cứ cái gì để mà bấu víu vào, không có một cái gì đó cứng rắn để luyện tập với nó. Tôi chỉ có khao khát cháy bỏng là bản thân mình được hữu dụng, để có thể giữ lại Edward, Renesmee, và càng nhiều người trong gia đình mình được an toàn nhiều chừng nào tốt chừng nấy. Tôi cứ cố gắng để ép buộc cái lá chắn mờ ảo ra khỏi bản thân mình, với một sự thành công ít ỏi và rời rạc. Cảm giác giống như là tôi đang cố gắng kéo co với một sợi dây cao su vô hình - sợi dây mà sẽ biến đổi từ một khối rắn chắc thành một làn khói không mong manh vào bất kỳ khoảnh khắc nào.

Chỉ có Edward là tự nguyện làm vật thí nghiệm cho chúng tôi - để bị Kate truyền điện hết lần này đến lần khác trong khi tôi vật lộn một cách bất lực

với những thứ bên trong đầu mình. Chúng tôi luyện tập trong nhiều giờ, và tôi cảm thấy tôi nên bị phủ đầy mồ hôi từ sự nỗ lực của mình, nhưng dĩ nhiên là cơ thể hoàn mỹ của tôi không phản bội tôi cách đó. Sự mệt mỏi của tôi đều là ở tinh thần.

Điều giết chết tôi là việc Edward là người phải chịu khổ sở, vòng tay của tôi quấn quanh anh ấy một cách vô dụng trong khi anh ấy cứ co rúm lại hết lần này đến lần khác từ mấy cái chích điện "thấp" của Kate. Tôi cố gắng hết sức để dây lá chặn vòng quanh qua cả hai chúng tôi; cứ mỗi lần mà tôi cầm được nó thì nó lại tuột ra mất.

Tôi ghét phải tập luyện việc này, và tôi ước rằng Zafrina sẽ giúp tôi thay vì Kate. Và tất cả việc mà Edward sẽ làm là nhìn thấy những ảo ảnh của Zafrina cho đến khi tôi có thể dừng anh ấy khỏi thấy được nó. Nhưng Kate kiên quyết là tôi cần một động lực tốt hơn để học - ý của chị ấy là lòng căm hận vì khi tôi nhìn thấy nỗi đau mà Edward phải chịu đựng. Tôi bắt đầu hoài nghi về sự quả quyết của chị ấy từ ngày đầu tiên mà chúng tôi gặp mặt - rằng chị ấy không thích thú với những trò tàn ác về việc sử dụng khả năng thiên phú của chị ấy. Đối với tôi chị ấy có vẻ như rất khoái chí.

"Hey", Edward nói một cách phấn khởi, cố gắng che giấu những bằng chứng về những nỗi đau đốn trong giọng nói của mình. Bất cứ thứ gì có thể cản tôi không luyện tập tiếp tục. "Cú này chỉ giống như bị chích nhẹ thôi. Em làm rất tốt, Bella à".

Tôi hít một hơi dài, cố gắng nắm lấy một cách chính xác cái mà tôi vừa làm đúng. Tôi kiểm tra cái dây co giãn, giằng co để ép buộc nó tiếp tục rắn chắc khi tôi kéo nó ra xa khỏi tôi.

"Lần nữa đi Kate", tôi làm bầm xuyên qua hàm răng đang nghiến chặt.

Kate ấn lòng bàn tay vào vai của Edward.

Anh thở ra nhẹ nhõm. "Lần này không bị sao cả".

Chị ấy nhướn một chân mày lên. "Cái này cũng không có nhẹ đâu".

"Tốt", tôi nói một cách gắt gỏng.

"Chuẩn bị đi", chị ấy nói với tôi, và với tay tới Edward lần nữa.

Lần này thì anh bị run lẩy bẩy, và rít một hơi nhẹ giữa hai hàm răng.

"Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!" tôi lập đi lập lại, cắn vào môi mình. Tại sao tôi lại không thể làm đúng được?

"Em đã làm được rất tuyệt vời, Bella à", Edward nói, kéo tôi chặt vào lòng anh. "Em chỉ mới luyện tập nó trong ít ngày mà cũng đã thành thạo đỡ được rồi. Kate, nói với cô ấy là cô ấy đã làm tốt như thế nào đi".

Kate bậm môi lại. "Chị không biết. Em ấy rõ ràng là có khả năng rất kỳ lạ, và chúng ta chỉ vừa mới chạm vào nó thôi. Em ấy có thể làm tốt hơn nữa, chị chắc chắn là thế. Em ấy chỉ thiếu động cơ thôi".

Tôi nhìn chị ấy một cách không thể tin nổi, đôi môi tôi tự động bậm chặt lại.

Làm sao mà chị ấy có thể nghĩ là tôi thiếu động cơ khi mà chị ấy đã truyền điện vào Edward ngay trước mặt tôi được nhỉ?

Tôi nghe được những tiếng thì thầm đã nhiều hơn từ những người đang đứng xem khi tôi luyện tập - lúc đầu chỉ có Eleazar, Carmen, và Tanya, nhưng sau đó thì có Garrett đã đi vắn vợ gần đó tới, rồi Benjamin và Tia, Siobhan và Maggie, và bây giờ là cả Alistair cũng đang nhìn lên từ cửa sổ của tầng ba. Những người đang quan sát đồng ý với Edward; họ nghĩ rằng tôi đã làm rất khá.

"Kate... ", Edward nói bằng một giọng cảnh cáo khi một vài ý tưởng mới cho việc luyện tập xuất hiện trong đầu chị ấy, nhưng chị ấy đã cử động rồi. Chị ấy xẹt dọc theo đường vòng của dòng sông tới nơi Zafrina, Senna, và Renesmee đang bước đi chậm rãi, Zafrina đang nắm tay Renesmee vì họ đang chuyển đổi những hình ảnh qua lại với nhau. Jacob đi khoảng vài thước theo sau họ.

"Nessie", Kate nói - những người khách đã nhanh chóng quen với cái biệt danh đáng nổi cáu này, "Cháu có thể làm ơn tới giúp mẹ cháu không?"

"Không", tôi nửa như gầm lên.

Edward ôm tôi để làm tôi yên lòng. Tôi lắc mạnh anh ra cùng lúc khi Renesmee di chuyển băng qua cái sân đến chỗ tôi, với Kate, Zafrina, và Senna ở ngay đằng sau con bé.

"Tuyệt đối là không, Kate", tôi rít lên.

Renesmee với tay đòi bế, và tôi tự động mở rộng vòng tay mình ra. Con bé cuộn tròn vào lòng tôi, tựa đầu vào chỗ lõm dưới vai tôi.

"Nhưng mẹ ơi, con muốn giúp mà", con bé nói bằng một giọng rất có quyết tâm. Tay con bé đặt trên cổ tôi, nhấn mạnh thêm khao khát đó bằng những hình ảnh của hai chúng tôi đang đứng cùng với nhau, tạo thành một đội.

"Không", tôi nói, nhanh chóng lùi lại. Kate đã thận trọng bước tới trước mặt tôi, tay chị ấy giơ thẳng ra về phía chúng tôi.

"Tránh xa bọn em ra Kate", tôi cảnh cáo chị ấy.

"Không", chị ấy bắt đầu tiến về phía trước. Chị ấy mỉm cười như người đi săn đang dồn con mồi vào chân tường.

Tôi chuyển Renesmee ra sau để con bé bám vào lưng tôi, và vẫn lùi lại cùng với một tốc độ như Kate. Giờ thì tay tôi đã rảnh rồi, và nếu Kate muốn giữ cho hai tay chị ấy còn được dính liền với cổ tay thì chị ấy tốt nhất là nên giữ khoảng cách.

Kate có lẽ không hiểu chuyện này, bản thân chị ấy chưa bao giờ biết đến tình mẫu tử. Chị ấy chắc hẳn không nhận ra rằng chị ấy đã đi quá xa như thế nào. Tôi đang rất giận dữ đến nỗi tầm nhìn của tôi đã nhuộm màu đỏ, và lưỡi của tôi có mùi vị như là kim loại bị đốt cháy. Sức mạnh mà tôi thường luyện tập để kiềm chế lại bỗng trỗi dậy trong những bắp thịt, và tôi biết tôi có thể

bóp nát chị ấy thành những mảnh kim cương vụn nếu chị ấy ép buộc tôi phải thế.

Cơn giận dữ mang lại từng khía cạnh của con người tôi tới một sự tập trung tinh tường hơn. Lúc này tôi còn có thể cảm nhận được độ co giãn của lá chắn của mình càng chính xác hơn - cảm nhận được rằng nó không phải là một dải băng nhiều hơn là một lớp, một màng mỏng đã bao bọc tôi từ đầu đến chân. Cùng với sự giận dữ đang trỗi dậy từ thân thể của mình, tôi đã có được nhận thức rõ hơn về nó, đã bám chặt hơn vào nó. Tôi kéo dẫn nó ra quanh thân mình, ra khỏi thân mình, quần Renesmee chặt chẽ vào trong đó, chỉ đề phòng Kate có thể vượt qua lá chắn của tôi.

Kate bước thêm một bước có tính toán khác, và một tiếng gầm xấu xa thoát ra từ cổ họng tôi xuyên qua hàm răng đang nghiến chặt.

"Cẩn thận đấy Kate". Edward cảnh cáo.

Kate bước thêm một bước khác nữa, và phạm một lỗi lầm mà kể cả người không thành thạo như tôi cũng nhận ra. Chỉ cách tôi một bước nhảy ngắn, chị ấy nhìn đi hướng khác, chuyển sự tập trung từ tôi qua Edward.

Renesmee vẫn an toàn trên lưng tôi; tôi co lại để nhảy tới.

"Em có nghe được gì từ Nessie không?". Kate hỏi anh, giọng của chị ấy rất bình tĩnh và nhẹ nhàng.

Edward phóng tới khoảng không giữa chúng tôi, chặn đường của tôi tới Kate.

"Không, không có gì cả", anh trả lời. "Bây giờ thì cho Bella chút không gian để bình tĩnh đi Kate. Chị không nên kích thích cô ấy như vậy. Em biết là cô ấy nhìn không giống như số tuổi của cô ấy nhưng cô ấy chỉ mới có vài tháng tuổi thôi".

"Chúng ta không có thời gian để làm việc này một cách nhẹ nhàng Edward à. Chúng ta sẽ phải thúc giục em ấy. Chúng ta chỉ còn có vài tuần nữa và em ấy thì có tiềm năng để-"

"Lùi lại một chút đi, Kate".

Kate nhăn mặt nhưng nghe sự cảnh báo của Edward nghiêm túc nhiều hơn là sự cảnh báo của tôi.

Tay của Renesmee đặt trên cổ tôi; con bé đang nhớ lại sự tấn công của Kate, chỉ cho tôi thấy việc đó không có ý gây tổn hại, rằng bố đã ở đó... .

Chuyện đó không làm nguôi cơn giận của tôi. Những ánh sáng mặt trời mà tôi thấy vẫn như đang bị nhuộm đỏ. Tôi đã kiểm soát được bản thân mình khá hơn, và tôi có thể thấy được sự thâm thúy trong những câu nói của Kate.

Cơn tức giận đã giúp được tôi. Tôi đã học nhanh hơn dưới những áp lực.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi thích nó.

"Kate", tôi gầm gừ. Tôi đặt tay mình lên hông Edward. Tôi vẫn có thể cảm nhận được lá chắn của mình như một lớp mạnh, đàn hồi đang bao quanh

Renesmee và tôi. Tôi đẩy nó ra xa hơn, ép nó vòng quanh Edward. Không có dấu hiệu nào cho thấy có vết rạn trên tấm vải đang bị căng ra, không có nguy cơ bị rách. Tôi thở hắt hắt với kết quả đạt được, và lời nói thoát ra nghe như hết hơi hơn là giận dữ. "Lần nữa", tôi nói với Kate. "Chỉ Edward thôi". Chị ấy đảo tròn mắt nhưng di chuyển tới trước và ấn lòng bàn tay vào vai Edward.

"Không có gì cả", Edward nói. Tôi nghe có tiếng cười trong giọng nói anh ấy.

"Và bây giờ?". Kate hỏi.

"Vẫn không có gì cả".

"Còn bây giờ?". Lần này có một sự căng thẳng trong giọng nói của chị ấy.

"Hoàn toàn không có gì cả".

Kate làm bầm và bước ra xa.

"Câu có thể thấy cái này không?". Zafrina hỏi bằng một giọng thấp, hoang dại, chăm chú nhìn vào ba chúng tôi. Tiếng Anh của cô ấy phát âm không chuẩn một cách kỳ lạ, lên giọng xuống giọng ở những chỗ không đúng.

"Tôi không thấy bất cứ cái gì mà tôi không nên thấy", Edward nói.

"Còn cháu thì sao, Renesmee?". Zafrina hỏi.

Renesmee mỉm cười với Zafrina và lắc đầu.

Cơn thịnh nộ của tôi hầu như là chìm ngấm hẳn và tôi cắn chặt răng vào nhau, thở hắt hắt nhanh hơn khi tôi đẩy lá chắn đàn hồi của mình ra; cảm giác như tôi càng giữ nó càng lâu thì nó càng nặng hơn. Nó bị kéo ngược lại, trôi tuột vào bên trong.

"Mọi người đừng hoảng hốt", Zafrina cảnh báo cái nhóm nhỏ đang đứng xem tôi. "Tôi muốn xem cô ấy có thể mở rộng nó ra bao xa".

Tất cả mọi người ở đó đều há hốc miệng kinh hoàng - Eleazar, Carmen, Tanya, Garret, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie - tất cả mọi người ngoại trừ Senna, người mà xem ra đã chuẩn bị sẵn cho bất cứ việc gì mà Zafrina đang làm. Cặp mắt của những người khác đều trống rỗng, nét mặt của họ đều lo lắng.

"Giờ tay lên khi mà mọi người thấy lại được", Zafrina hướng dẫn. "Bây giờ. Bella. Xem thử cô có thể chặn được cho bao nhiêu người".

Hơi thở của tôi phát ra trong bực tức. Kate là người gần nhất với tôi bên cạnh Edward và Renesmee, cho dù là chị ấy cách xa gần mười thước. Tôi bặm chặt môi lại và đẩy, cố gắng kéo lá chắn đàn hồi đang kháng cự lại ra xa hơn khỏi bản thân tôi. Từng chút từng chút một tôi kéo nó tới Kate, chống cự lại phản ứng bị kéo tuột lại với mỗi miếng nhỏ mà tôi đi được. Tôi chỉ có thể nhìn nét mặt lo lắng của Kate trong khi tôi làm, và tôi lặng lẽ rên rỉ nhẹ nhõm khi mắt của chị ấy chớp chớp và có thần lại. Chị ấy giờ tay lên.

"Thật là thần kỳ!" Edward thì thầm dưới hơi thở. "Nó giống như tấm kiếng

một mặt. Anh có thể đọc được mọi thứ họ đang suy nghĩ, nhưng họ lại không thể đụng tới anh sau nó. Và anh có thể nghe được Renesmee, tuy rằng anh không thể khi anh đang ở ngoài. Anh cá là Kate cũng có thể chích điện anh bây giờ, bởi vì chị ấy cũng đang đứng dưới cây dù này rồi. Anh vẫn không thể nghe được em... hmm. Nó hoạt động như thế nào nhỉ? Anh thắc mắc là.. ".

Anh tiếp tục lảm bảm với bản thân mình nhưng tôi không thể nghe những chữ sau. Tôi cắn chặt răng mình hơn, gắng sức để ép lá chắn ra tới Garrett, người đang gần với Kate nhất. Tay của anh ta giơ lên.

"Rất tốt", Zafrina khen ngợi tôi. "Giờ thì "

Nhưng cô ấy đã nói quá sớm; với một tiếng thở hổn hển thật gắt, tôi cảm giác được lá chắn của tôi co lại như dây cao su đã giãn qua xa, bùng mạnh quay trở lại hình dạng nguyên thủy. Renesmee lần đầu tiên trải qua sự bất tri bất giác mà Zafrina đang ám lên những người kia đã run lẩy bẩy trên lưng tôi. Thật mệt mỏi, tôi lại kéo ngược lại cái lực đàn hồi đó, ép lá chắn ra che chở cho con bé lần nữa.

"Tôi có thể nghỉ một phút không?". Tôi nói hổn hển. Kể từ khi tôi trở thành ma cà rồng, tôi đã không cảm thấy cần phải nghỉ cho dù chỉ một lần cho đến trước lúc này. Thật là tức tối khi cảm thấy vừa kiệt sức vừa sung sức cùng một lúc.

"Đương nhiên rồi", Zafrina nói, và những người đang quan sát nhẹ nhõm khi cô ấy cho họ thấy lại.

"Kate", Garrett gọi khi những người khác vừa thảm thì và tản dần đi hết, họ khó chịu vì giây phút bị bất tri bất giác; ma cà rồng không quen lắm với cảm giác có thể bị tấn công như vậy. Người có tóc màu hung và dong dỏng cao Garrett là người bất tử không có tài năng thiên phú duy nhất có vẻ bị cuốn hút bởi những bài học luyện tập của tôi. Tôi tự hỏi cái gì đã làm say mê anh chàng lãng tử này vậy.

"Tôi sẽ không làm thế đâu, Garrett", Edward cảnh báo.

Garrett tiếp tục đi tới Kate bỏ mặc lời cảnh báo, môi anh ta bặm lại như thăm dò. "Họ nói rằng cô có thể làm cho một ma cà rồng nằm thẳng cẳng ra".

"Phải", chị ấy đồng ý. Với một nụ cười ranh mãnh, chị ấy ngo ngoậy những ngón tay một cách nghịch ngợm vào anh ta. "Hiếu kỳ à?"

Garrett nhún vai. "Đó là thứ mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Xem ra nó có lẽ là một chút phóng đại... ".

"Có lẽ", Kate nói, mặt chị ấy đột nhiên nghiêm trang lại. "Có lẽ nó chỉ có tác dụng đối với những người yếu đuối hay non trẻ. Tôi không chắc lắm. Anh trông có vẻ mạnh mẽ đấy. Có lẽ anh sẽ chịu đựng được khả năng của tôi".

Chị ấy giơ tay ra với anh ta, lòng bàn tay hướng lên - rõ ràng là một lời mời

mọc. Hai môi xoắn lại, và tôi chắc chắn rằng nét mặt tang thương của chị ấy là thử thúc ép anh ta.

Garrett cười nhả răng với sự thách đấu đó. Rất tự tin, anh ta chạm vào lòng bàn tay của chị ấy bằng ngón tay trỏ của mình.

Và với một tiếng thở hổn hển lớn, anh ta khuyu xuống và đổ nhào ra sau.

Đầu anh ta đập vào một miếng đá granite với một tiếng vỡ rất to. Thật kinh hoàng khi thấy việc ấy. Bản năng của tôi bật lên phản ứng lại việc nhìn thấy một người bất tử bị làm cho mất hết năng lực kiêu này; thật hoàn toàn sai lầm.

"Tôi đã nói với anh rồi", Edward lầm bầm.

Mi mắt của Garrett run rẩy trong vài giây, và sau đó mở lớn ra. Anh ta nhìn lên Kate đang cười đều, và một nụ cười kinh ngạc nở trên mặt anh ta.

"Wow", anh ta nói.

"Anh có thích thú nó không?". Chị ấy hỏi một cách ngờ vực.

"Tôi đâu có khùng", anh ta nói, lắc đầu khi anh ta từ từ đứng dậy, "nhưng chắc chắn nó cũng là cái gì đấy!"

"Đó là thứ mà tôi đã nghe".

Edward đảo tròn mắt.

Vào lúc ấy có một sự nhón nháo ở sân trước. Tôi nghe Carlisle đang nói át lên nhiều tiếng láo nháo đầy kinh ngạc.

"Alice đã gửi ông tới à?". Bố đang hỏi ai đó, giọng của ông có vẻ không chắc chắn lắm, một chút bối rối.

Một vị khách không được mong đợi nữa à?

Edward phóng vào nhà và hầu hết mọi người đều đi theo sau. Tôi theo sau một cách chậm chạp, Renesmee vẫn bám trên lưng tôi. Tôi sẽ chờ Carlisle một chút. Để ông ấy nói sơ sơ với người khách mới, chuẩn bị cho ông ta hay cô ta hay họ về cái ý tưởng mà mọi việc đang diễn ra.

Tôi kéo Renesmee vào vòng tay mình khi tôi thận trọng bước vòng qua nhà để vào cửa nhà bếp, lắng nghe cái mà tôi không thể thấy.

"Không ai gửi chúng tôi cả", một giọng thì thầm rất thấp trả lời câu hỏi của Carlisle. Tôi ngay lập tức nhớ lại những giọng nói cổ xưa của Aro và Caius, và tôi đứng chết trân ngay trong bếp.

Tôi biết căn phòng trước đang đông nghịt - hầu hết tất cả mọi người đều đã ra đó diện kiến những người khách mới tới rồi - nhưng rất ít tiếng ồn. Nén thở, chỉ có vậy.

Giọng của Carlisle thận trọng khi bố trả lời lại. "Vậy thì điều gì đã mang hai người tới đây lúc này?"

"Lời truyền miệng", một giọng khác trả lời, cũng nhẹ như lông như giọng đầu tiên. "Chúng tôi nghe được những lời gợi ý là gia tộc Volturi đang tấn công các người. Và cũng có nhiều lời thì thầm rằng các người sẽ không

chống lại một mình. Rõ ràng là những lời đồn đã đúng. Thật là một sự tập trung rất ấn tượng".

"Chúng tôi không thách thức gia tộc Volturi", Carlisle trả lời bằng một âm điệu căng thẳng. "Có một sự hiểu lầm, chỉ vậy thôi. Một sự hiểu lầm rất nghiêm trọng, chắc chắn thế, nhưng chúng tôi đều hy vọng sẽ được giải tỏa. Những người mà ông thấy ở đây là những nhân chứng. Chúng tôi chỉ cần gia tộc Volturi chịu lắng nghe. Chúng tôi không....."

"Chúng tôi không quan tâm họ nói các người đã làm gì", giọng đầu tiên xen vào. "Và chúng tôi cũng không quan tâm nếu các người đã phạm luật".

"Không sao nếu nó đã đi quá xa như thế nào", giọng thứ hai lồng vào.

"Chúng tôi đã đợi tới mười thế kỷ rưỡi cho đám cặn bã người đó để thách đấu", giọng đầu tiên nói. "Nếu có bất kỳ cơ hội nào mà họ bị thua, chúng tôi sẽ ở đây để chúng kiến việc đó".

"Hay kể cả giúp đỡ để chống lại họ", giọng thứ hai thêm vào. Họ nói bằng sự phối hợp nhịp nhàng, giọng của họ giống nhau đến nỗi nếu có lỗi tai kém nhạy cảm sẽ tưởng rằng chỉ là một người đang nói. "Nếu chúng tôi nghĩ các người có cơ hội để thành công".

"Bella?". Edward gọi tôi bằng một giọng cứng rắn. "Em làm ơn đem Renesmee ra đây. Có lẽ chúng ta nên kiểm tra sự thỉnh cầu của những người khách Romani của chúng ta".

Cũng may là tôi biết rằng có lẽ phân nửa những ma cà rồng ở phòng bên cạnh sẽ tới bảo vệ cho Renesmee nếu những người Romani kia tức giận vì con bé. Tôi không thích giọng nói của họ, hay sự đe dọa trong câu nói của họ. Khi tôi bước vào phòng, tôi có thể thấy rằng không chỉ mình tôi là có nhận xét này. Hầu hết các ma cà rồng đều đang bất động và đang nhìn họ với ánh mắt không thân thiện, và một vài - Carmen, Tanya, Zafrina và Senna - cứ xoay tới xoay lui một cách kín đáo trong những tư thế phòng thủ giữa những người khách mới và Renesmee.

Hai ma cà rồng ở ngay cửa đều ốm và thấp, một người tóc đen và người kia có tóc màu vàng xám tro nhìn như màu xám lợt. Họ đều có đốm phân trên da nhìn giống như của gia tộc Volturi, tuy rằng tôi nghĩ chuyện đó không nên tuyên bố ra. Tôi không thể chắc chắn về chuyện đó; khi tôi chưa bao giờ nhìn thấy gia tộc Volturi ngoại trừ bằng cặp mắt của con người; tôi không thể làm một sự so sánh hoàn hảo được. Đôi mắt sắc, nhú lại có màu đen như rượu vang đỏ, không có lớp màng màu trắng sữa. Họ mặc rất đơn giản với quần áo màu đen có thể quá hiện đại nhưng lại gợi ý tới những thiết kế xa xưa hơn.

Người đen hơn cười toe toét khi tôi bước ra. "Ồ, ồ, Carlisle. Anh đã nghịch ngợm rồi, phải không?"

"Con bé không phải là thứ mà ông đang nghĩ đâu, Stefan".

"Và chúng tôi cũng không quan tâm nếu nó là phải", người tóc vàng đáp lại.
"Như chúng tôi đã nói trước đó".

"Vậy thì hoan nghênh hai người ở lại để quan sát, Vladimir, nhưng cái này tuyệt đối không phải là kế hoạch của chúng tôi để thách thức gia tộc Volturi, như chúng tôi đã nói trước đó".

"Vậy thì chúng tôi sẽ cầu nguyện cho các người vậy", Stefan bắt đầu.

"Và hy vọng rằng chúng ta sẽ may mắn", Vladimir kết thúc.

Cuối cùng, chúng tôi đã kéo được mười bảy nhân chứng - Gia đình người Irish, Siobhan, Liam, và Maggie; gia đình người Ai Cập, Amun, Kebi, Benjamin, và Tia; gia đình người Amazon, Zafrina và Senna; người Romanians, Vladimir và Stefan; và những người du cư, Charlotte và Peter, Garrett, Alistair, Mary, và Randall - thêm vào gia đình mười một người chúng tôi nữa. Tanya, Kate, Eleazar, và Carmen kiên trì được tính như là một phần của gia đình chúng tôi.

Bên cạnh gia tộc Volturi, có lẽ đây là sự tập hợp thân thiện lớn nhất của những ma cà rồng trưởng thành trong lịch sử những người bất tử.

Chúng tôi đã bắt đầu có một chút hy vọng. Cho dù tôi cũng không thể đè nén nó. Renesmee đã lôi kéo được khá nhiều người chỉ trong một thời gian ngắn.

Gia tộc Volturi sẽ chỉ phải lắng nghe trong một giây rất ngắn ngủi... .

Hai người Romani sống sót cuối cùng - chỉ tập trung vào sự oán hận cay đắng của những người đã lật đổ hoàn toàn đế chế 1500 năm của họ trước đó - làm mọi việc một cách rất đề phòng. Họ đã không chạm vào Renesmee, nhưng họ không tỏ ra ác cảm với con bé. Họ có vẻ cảm thấy thích thú một cách bí ẩn về mối bang giao của chúng tôi với những người sói. Họ nhìn tôi luyện tập lá chắn của tôi với Zafrina và Kate, nhìn Edward trả lời những câu hỏi mà người hỏi không cần nói ra, nhìn Benjamin kéo những mạch nước phun từ dưới sông lên hay cuộn lại những cơn gió mạnh từ khi chúng vẫn còn là không khí chỉ bằng ý trí của anh ấy, và đôi mắt của họ lấp lánh với hy vọng dữ dội rằng gia tộc Volturi cuối cùng đã gặp phải địch thủ.

Chúng tôi không hy vọng những điều giống họ nhưng tất cả chúng tôi đều hy vọng cho một cái khác.

Hùng đông

Chương 33

Giấy tờ giả mạo

"Charlie, chúng ta vẫn cần có tình hình lộ trình cần-phải-biết. Con hiểu là đã

hơn một tuần bố không gặp Renesmee rồi, nhưng lúc này chuyến thăm không phải là một ý tưởng tốt. Liệu con có thể đem Renesmee đến gặp bố được không?"

Charlie im lặng lâu tới nỗi tôi tự hỏi rằng liệu bố có nghe thấy được sự căng thẳng ẩn dưới vẻ mặt của tôi không. Nhưng rồi sau đó bố lẩm bầm. "Cần phải biết, ừ".. Và tôi nhận ra chính do sự cảnh giác của năng lực siêu nhiên đã khiến bố chậm trả lời.

"Được rồi, con gái". Charlie nói". Con có thể đem con bé tới vào sáng nay được không? Bác Sue sẽ đem bữa trưa cho bố. Bà ấy chỉ là kinh hãi bởi tài nấu ăn của bố lúc con ở đó và xuất hiện ấy".

Charlie cười và rồi lại thờ dài vì những ngày xưa cũ.

"Sáng nay thật hoàn hảo". Càng sớm càng tốt. Tôi đã trì hoãn chuyện này quá lâu rồi". Thế Jake cũng đến với các con à?"

Mặc dù Charlie không biết bất cứ điều gì về sự ghi dấu của người sói, và chẳng ai có thể chắc chắn mối liên hệ giữa Jacob và Renesmee cả.

"Có thể". Chẳng có cách nào để Jacob lại có thể tình nguyện bỏ lỡ một buổi chiều với Renesmee mà không có những kẻ hút máu.

"Có thể bố cũng sẽ mời cả bác Billy".. Charlie trầm ngâm". Nhưng... Hừm. Có thể một dịp khác vậy".

Tôi chỉ chú ý một nửa tới Charlie - đủ để nhận ra sự miễn cưỡng kỳ lạ trong giọng nói của bố khi nói về bác Billy, nhưng không đủ để lo lắng về chuyện điều đó nghĩa là gì. Charlie và Billy là người lớn; nếu họ có bất cứ thứ gì khúc mắc, họ có thể tự xem xét chúng. Tôi thì lại có quá nhiều thứ quan trọng để lo nghĩ.

" Gặp lại bố sau ít hôm nữa nhé". Tôi nói với bố, và gác máy.

Chuyến đi này có vẻ như còn hơn cả bảo vệ bố tôi khỏi hai mươi bảy ma cà rồng có lẽ thích hợp - là những người đã thề rằng sẽ không giết thêm bất cứ ai trong bán kính 300 dặm, nhưng vẫn cứ... Chắc chắn, không con người nào lại nên có mặt gần nhóm này cả. Đây là lý do mà tôi đã nói với Edward : tôi sẽ đưa Renesmee tới chỗ Charlie để bố không phải cứ nhất quyết đến đây nữa. Đó là một lý do tốt để rời khỏi căn nhà, nhưng không rốt cục cũng không phải là lý do thực sự của tôi.

" Sao chúng ta lại không lấy chiếc Ferrari của chị nhỉ?". Jacob phàn nàn khi cậu gặp tôi trong ga ra. Mà tôi thì đã an vị trong chiếc Volvo của Edward với Renesmee.

Edward lúc nào cũng quanh co về việc tiết lộ chiếc xe sau của tôi; và như anh nghi ngờ, tôi đã không đủ sức để có thể biểu lộ thêm bất cứ sự nhẫn nại đúng đắn nào nữa. Chắc chắn rồi, nó sẽ đẹp và nhanh, nhưng tôi thích chạy hơn.

"Quá lộ liễu". Tôi trả lời. "Chúng ta có thể đi bộ, nhưng như thế sẽ khiến

Charlie bị ra rìa đây". Jacob càu nhàu nhưng cũng ngồi vào ghế trước.

Renesmee trèo ra từ vòng tay của tôi để đến với cậu ấy.

"Em thế nào?". Tôi hỏi cậu khi lái ra khỏi gara.

"Chị nghĩ em thế nào?". Jacob hỏi cay đắng. "Em phát ốm lên với tất cả bọn hút máu hôi thối này". Cậu ấy thấy rõ cảm xúc của tôi và nói ngay trước khi tôi có thể trả lời. "Ừ, em biết, em biết. Họ là những người tốt, họ ở đây để giúp, họ đang cứu tất cả chúng ta v.. V và v.. V. Nói bất cứ thứ gì chị muốn đi, em vẫn còn nghĩ Dracula - một và Dracula - hai đều khá đáng sợ đấy".

Tôi đành phải mỉm cười. Những người La Mã cũng không phải là khách mời ưa thích của tôi. "Ở đây chị không phản đối em".

Renesmee lắc đầu nhưng chẳng nói gì cả; không giống như số còn lại trong chúng tôi, con bé lại thấy những người La Mã thú vị một cách kỳ lạ. Nó nỗ lực để có thể nói thật to với họ kể từ khi họ không cho con bé chạm vào họ nữa. Câu hỏi của con bé về làn da bất bình thường của họ và dù tôi vẫn luôn sợ họ sẽ phật lòng, tôi cũng vui lòng khi con bé hỏi điều ấy. Tôi cũng khá tò mò.

Hình như họ chẳng bị bất ngờ bởi niềm ham thích của con bé. Hay chẳng cũng chỉ là một chút phiền lòng.

"Chúng ta đã ngồi đây rất lâu rồi đấy, cô bé". Vladimir đã trả lời, cùng lúc Stefan gạt đầu nhưng không tiếp tục câu của Vladimir như anh vẫn thường làm". Hãy thương ngoạn sự thần thánh của chúng tôi. Đó là một dấu hiệu quyền lực để tất cả mọi thứ đều tiến đến với bọn tôi. Những con môi, những kẻ khéo ăn nói, những kẻ vẫn luôn tìm kiếm sự đối xử hậu hĩnh từ phía chúng tôi. Và chúng tôi lại ngồi trên ngai vàng và nghĩ rằng chúng tôi là đấng chúa. Chúng tôi đã không chú ý trong một thời gian dài rằng chúng tôi đã thay đổi - đã gần như mất hết sức sống. Tôi cho rằng nhà Voluri đã ưu đãi cho bọn tôi khi họ đốt lâu đài. Stefan và tôi, ít nhất, cũng không còn bất hoạt nữa. Bây giờ con mắt của nhà Voluri đã bị mờ đi với những cận bã bản thiêu, nhưng của chúng tôi thì vẫn rất sáng. Tôi mừng tượng rằng điều đó đã đem đến ưu thế khi chúng tôi đục chúng từ hốc mắt của bọn họ".

Tôi giữ Renesmee tránh xa khỏi họ kể từ chuyện đó.

"Mất bao lâu để chúng ta có thể ngồi nói chuyện kể cả với Charlie nhỉ?".

Jacob hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cậu ấy hoàn toàn thoải mái khi chúng tôi kéo nhau ra khỏi nhà và những thứ mới của nó. Điều khiến tôi hạnh phúc là đối với cậu, tôi không thực sự bị xem như một ma cà rồng. Tôi vẫn chỉ là Bella.

"Chờ một chút thôi, thật tình đây".

Giọng nói của tôi khiến cậu chú ý.

"Có một cái gì đó ẩn dưới việc thăm bố chị phải không?".

"Jake, em biết là em tốt đến thế nào khi điều khiển được suy nghĩ của em lúc

ở quanh Edward không?". Cậu ấy nhưn một lông mày đen rậm lên. "Ừ?". Tôi chỉ gật đầu, chuyển hướng sang nhìn Renesmee. Con bé đang ngó ra ngoài cửa sổ, và tôi không thể nói rõ là con bé thích thú với cuộc nói chuyện của chúng tôi như thế nào, nhưng tôi quyết định không mạo hiểm xa thêm nữa.

Jacob chờ tôi bổ sung thêm một điều gì khác, và sau đó cậu trề môi trong lúc ngồi nghĩ rằng tôi đã nói ít thế nào.

Khi chúng tôi lái xe trong im lặng, tôi đẩy sự chú ý đầy phiền muộn của mình qua làn mưa lạnh; nó không đủ lạnh lắm để có tuyết. Đôi mắt của tôi không giống như của ma cà rồng như lúc chúng mới có - chắc chắn là gần giống hơn với màu đỏ cam đục rồi dần đến đỏ thẫm. Chúng cũng chuyển sang màu hổ phách ngay khi tôi thoát ra khỏi mối bận tâm ấy. Tôi hy vọng rằng sự thay đổi này sẽ không làm buồn lòng Charlie quá nhiều.

Jacob vẫn tiếp tục nhai đi nhai lại cuộc hội thoại cụt lùn của hai đứa lúc đến nhà Charlie. Chúng tôi không nói lúc đi bộ xuyên qua làn mưa với tốc độ nhanh của một con người. Bố tôi đang đợi; bố đã mở cửa sẵn trước khi tôi kịp gõ.

"Í, mấy đứa! Giống như đã nhiều năm rồi ấy nhỉ! Nhìn cháu này, Nessie! Đến với ông nào! Ông thề là cháu đã lớn thêm nửa foot nữa đấy. Và cháu nhìn gầy quá đấy, Ness". Bố nhìn chằm chằm vào tôi. "Ồ đó họ có cho cháu ăn không đấy?".

"Chỉ là sự tăng trưởng đột biến thôi mà". Tôi làm bằm. "Chào, bác Sue". Tôi gọi với qua vai bố. Hương vị của gà, cà chua, tỏi và pho mát toả ra đầy trong phòng bếp, nó có thể là rất tuyệt với bất cứ người nào khác. Còn thể chỉ có thể ngửi thấy mùi thông sạch sẽ và mùi bụi bặm kết tàng.

Renesmee cười lộ lúm đồng tiền. Con bé không bao giờ nói trước mặt Charlie. "Ừ, Đến đây và ra khỏi cái lạnh đi, cháu. Thế con rề của bố đâu nhỉ?".

"Đang vui với bạn". Jacob nói với sau đó khịt mũi". Bác thật may là không tham gia, Charlie. Đây là tất cả những gì cháu muốn nói".

Tôi đâm nhẹ vào thận Jacob lúc Charlie cúi xuống.

"ời". Jacob làm bằm khe khẽ. Ừ, thì đấy, tôi nghĩ là tôi chỉ đâm nhẹ thôi mà.

"Thật tình, Charlie, con có một số chuyện lật vặt cần làm".

Jacob bắn một tia nhìn sang tôi nhưng chẳng nói gì.

"Cho chuyện mua sắm Giáng sinh của con hả, Bella? Con chỉ có vài ngày thôi đấy, con biết mà".

"Vâng, mua sắm cho Giáng sinh ạ". Tôi nói một cách không ăn khớp. Điều này giải thích cho mùi bụi kết tàng. Charlie chắc chắn đã treo những đồ trang trí cũ lên.

"Đừng lo, Nessie". Bố thì thào vào tai con bé". Ông sẽ chăm sóc cháu khi

mẹ cháu thả ra". Tôi tròn mắt với bố, nhưng sự thật thì rất cục tôi cũng đã không nghĩ tới những ngày nghỉ.

"Bữa trưa ở trên bàn". Bác Sue gọi vọng ra từ bếp. "Đi nào, mấy đứa".

"Gặp bố sau nhé". Tôi nói, và trao đổi một cái nhìn nhanh với Jacob. Cho dầu cậu ấy không thể nhìn được trừ việc nghĩ về chuyện đó lúc ở gần Edward, chí ít thì cũng chẳng có mấy thứ để chia sẻ với cậu. Cậu ấy chẳng có ý tưởng gì về việc tôi đang theo đuổi.

Dĩ nhiên, tôi nghĩ về bản thân mình lúc ngồi vào xe, tôi không giống như thể cũng có nhiều ý tưởng lắm ấy.

Những con đường trơn trượt và tối om, nhưng việc lái xe không làm tôi bận tâm nữa. Tâm trí tôi cứ chạy theo công việc, và tôi hiếm khi để ý tới con đường. Vấn đề là giữ yên tốc độ của tôi khỏi sự chú ý lúc tôi có người theo cạnh. Tôi muốn mình hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay, và làm cho bí mật được sắp xếp gọn gàng để tôi có thể quay trở lại với nhiệm vụ sống còn của việc học. Học để bảo vệ một số người, học để giết một số khác.

Tôi đang dần dần và dần dần quen với chiếc khiên của tôi. Kate cảm thấy chẳng cần phải mòi mọc tôi thêm chút nào nữa- không khó để tìm ra nguyên nhân để cảm thấy tức giận, nhưng bây giờ tôi biết mấu chốt chính - và là vì tôi hầu như chỉ làm việc với Zafrina. Cô ấy dễ chịu với sự căng thẳng của tôi, và tôi có thể che chắn được một khu vực khoảng mười foot trong vòng một phút, cho dù điều đó làm tôi kiệt sức. Sáng nay, cô ấy đang thử cố để tìm ra việc liệu tôi có thể gỡ chiếc khiên đó khỏi suy nghĩ của tôi luôn không. Tôi không thấy rõ việc sử dụng điều ấy là gì, nhưng Zafrina nghĩ rằng điều đó sẽ giúp tôi mạnh hơn. Rất cục thì bạn chỉ có thể chịu tải trọng nặng hơn khi mọi cơ bắp đều đã nặng hơn thôi.

Tôi không làm tốt chuyện đó lắm. Tôi chỉ là đã quên mất lướt nhìn qua dòng sông của rừng nhiệt đới mà cô ấy cố gắng cho tôi thấy.

Nhưng có nhiều cách khác để chuẩn bị cho những gì sắp đến, và chỉ với hai tuần còn lại, tôi lo lắng rằng tôi có thể sẽ lãng quên thứ quan trọng nhất.

Ngày hôm nay tôi phải cố gắng cải thiện sơ suất ấy.

Tôi đã nhớ được những bản đồ một cách chính xác, và không gặp vấn đề gì khi tìm đường tới một địa chỉ không tồn tại trên mạng, cái của J.Jenks. Bước tiếp theo là Jason Jenks ở một địa chỉ khác, và một cái nữa mà Alice không đưa cho tôi.

Có thể nói rằng việc không có một hàng xóm tốt bụng có thể là một sự nuông nhẹ. Điều khó tả của những chiếc xe nhà Cullens vẫn còn gây những cảm giác mãnh liệt trên quãng đường này. Chiếc xe Chevy cũ của tôi đã từng trông rất khoẻ mạnh ở nơi đây. Trong những năm tháng còn là con người, tôi đã bao khoá toàn bộ cửa và lái đi xa với tốc độ nhanh nhất mà tôi dám. Và với điều ấy, tôi cảm thấy có chút ham thú. Tôi cố tưởng tượng

Alice đang ở nơi đây bằng bất cứ lý do gì, nhưng rồi cũng thất bại. Những toà nhà - tất cả đều ba tầng, tất cả đều hẹp, đều nghiêng nhẹ như đang bị ẩy xuống bởi làn mưa như trút nước - hầu hết là những ngôi nhà cũ chia xẻ thành nhiều căn hộ. Thật khó để nói rõ màu của những lớp sơn bị tróc ra trước kia là màu gì. Mọi thứ dường như đều bị phai và đổ những bóng xám. Một ít toà nhà đang hoạt động ở tầng một : một quầy bar bán thiu với những cửa sổ sơn đen, một cửa hiệu cung cấp đồ cho chiêm tinh với những dây nê-ông và những lá bài bói rục rở phủ đầy trên cánh cửa ra vào, một cửa hàng màu mè, trực hàng ngày với băng dính gắn cánh cửa gầy lại với nhau. Chẳng có chút đèn ở trong bất cứ phòng nào, mặc dù phía ngoài nó đủ nguy hiểm để bất cứ người nào cũng phải cần ánh sáng. Tôi có thể nghe rõ giọng nói lầm bầm khe khẽ xuyên qua khoảng cách; nó giống như TV. Có một số người trong đó, hai đang quay nhìn xuyên qua màn mưa ở phía đối diện và một đang ngồi trên một hàng hiên nhỏ của một văn phòng luật hạ giá được bít kín bằng ván, đọc một tờ báo ướt ẩm và huýt sáo. -m thanh ngày nghe còn vui vẻ hơn cái điệu ngồi ấy.

Tôi đã quá kinh ngạc bởi người huýt sáo vô tư lự ấy, tôi đã không nhận ra ngay từ lúc đầu rằng toà nhà bị dỡ bỏ ở ngay bên phải nơi mà địa chỉ tôi đang tìm kiếm phải có. Chẳng có lấy một số hiệu gì ở nơi đổ nát ấy, nhưng cửa hàng màu mè bên cạnh nó lại lộ ra hai số.

Tôi cố gắng kiểm chế và sững người trong một giây. Tôi đang đi vào cái nơi mù mịt này bằng cách này hay cách khác, nhưng làm cách nào để thực hiện điều đó mà không làm cho người huýt sáo chú ý tôi? Tôi có thể đỗ xe ở bên đường và đi vòng ra phía sau... Sẽ có nhiều nhân chứng hơn ở phía đó. Có thể nào là nóc nhà được không? Nó có đủ tối cho việc đó không?".

"Này cô". Người huýt sáo gọi tôi.

Tôi kéo cửa cho khách xuống như thể tôi không thể nghe thấy anh ta nói cái gì.

Người đàn ông đặt tờ báo qua một bên, và quần áo của anh ta khiến tôi ngạc nhiên, bây giờ tôi có thể thấy chúng.

Dưới cái vẻ bụi bặm và rách nát lâu ngày, anh ta dường như có chút ăn mặc khá chảnh chu. Chẳng mất công để tìm thấy cái vẻ ấy, nhưng sự lấp lánh trên chiếc áo sơ mi đỏ sẫm trông giống như lụa tơ tằm. Mái tóc quăn đen lộn xộn và hoang dại, nhưng làn da tối của anh ta thật trơn mượt và hoàn hảo, hàm răng trắng bóng và đều tăm tắp. Một sự đối lập.

"Có lẽ cô không nên đỗ xe ở chỗ đó, thưa cô". Anh ta nói. "Nó có thể sẽ không còn ở đó khi cô quay lại".

"Cảm ơn báo cho tôi biết". Tôi đáp.

Tôi tắt máy và ra ngoài. Có lẽ người bạn huýt sáo của tôi có thể cho tôi câu trả lời mà tôi cần nhanh hơn việc đột nhập và vào đó. Tôi mở chiếc ô lớn

màu xám của mình - không phải là vì tôi quan tâm, thật lòng đấy, chuyện bảo vệ chiếc váy len dài vải casomia đang mặc. Đó là việc mà một con người vẫn thường làm.

Người đàn ông nghiêng nhìn tôi qua làn mưa, và mắt anh ta mở lớn. Anh ta nuốt nước bọt, và tôi nghe thấy rõ nhịp tim anh ta tăng dần khi tôi đi tới.

"Tôi tìm một ai đó". Tôi bắt đầu.

"Tôi là ai đó đây". Anh ta đề nghị với một nụ cười. "Tôi có thể giúp gì cho cô, cô gái xinh đẹp?"

"Có phải anh là J.Jenks?". Tôi hỏi.

"Ồ". Anh ta nói, và cảm xúc chuyển từ đề phòng sang có vẻ hiểu sự việc.

Anh ta bình tĩnh trở lại và nheo mắt thăm dò tôi. "Tại sao cô lại tìm J?"

"Đó là việc của tôi". Bên cạnh đó, tôi không cho thêm gợi ý nào. "Anh là J à?"

"Không".

Chúng tôi đối mặt nhau mất một lúc khi đôi mắt sắc sảo của anh ta cứ đảo lên đảo xuống lớp vải đẹp đẽ xám như ngọc trai của tôi. Cái nhìn của anh ta cuối cùng cũng ở khuôn mặt tôi. "Cô không giống như khách hàng thông thường".

"Tôi có lẽ không phải bình thường". Tôi chấp nhận. "Nhưng tôi cần gặp ông ta sớm nhất có thể".

"Tôi không chắc cần phải làm gì". Anh ta gật đầu.

"Tại sao anh không nói tên anh?". Anh ta cười toe. "Max".

"Rất vui khi được gặp anh, Max. Bây giờ, tại sao anh không nói cho tôi biết anh thường làm gì đối với những người bình thường".

Nụ cười toe của anh ta đông cứng lại. "Vâng, những khách hàng thông thường của J không trông giống như cô. Sự lịch thiệp của cô xem ra không hợp với một văn phòng của thị trấn. Cô nên đi thẳng đến văn phòng sang trọng của ông ấy ở toà nhà chọc trời".

Tôi lặp lại những địa chỉ khác mà tôi có, soạn sẵn một bảng câu hỏi.

"Vâng, đó là chỗ ấy đấy". Anh ta nói, lại bắt đầu hoài nghi. "Làm sao mà cô lại không đến chỗ ấy?"

"Đây là địa chỉ mà tôi được cho - bởi một nguồn rất đáng tin cậy".

"Nếu cô muốn tốt cho mình, cô đã không ở đây".

Tôi trề môi. Tôi chưa bao giờ thực sự giỏi bịp bợm cả, nhưng Alice đã không để tôi có nhiều sự thay thế". Có lẽ tôi không muốn tốt cũng nên".

Khuôn mặt của Max trở nên đầy vẻ hối lỗi. "Nhìn này, thưa cô..".

"Bella".

"Vâng, cô Bella. Nhìn này, tôi cần công việc này. J trả tôi tương đối tôi chỉ để hầu như châu chực ở đây cả ngày. Tôi muốn giúp cô, tôi làm nhưng tất nhiên tôi chỉ đang giả thuyết thôi, được chứ? Hoặc không chính thức hoặc

bất cứ công việc nào cho cô - nhưng nếu tôi khiến cho bất cứ ai gặp tôi vương vào rắc rối, tôi sẽ mất việc. Cô có thấy vấn đề của tôi không?".

Tôi nghĩ mất một phút, nhai đi nhai lại cái lưỡi của mình. "Trước kia anh chưa từng nhìn thấy ai đó giống tôi hả? Ừ, là kiểu như tôi ấy. Chị gái tôi thấp hơn tôi một tí, và cô ấy có mái tóc đen nhọn".

"J biết chị gái cô?".

"Tôi nghĩ vậy".

Max cân nhắc một lúc. Tôi mỉm cười với anh ta, và hơi thở của anh ta bỗng trở nên gấp hơn. "Nói cho cô biết việc tôi sẽ làm. Tôi sẽ gọi điện cho J và miêu tả cô cho ông ta biết. Hãy để ông ta quyết định".

J.Jenks biết cái gì nhỉ? Liệu việc miêu tả về tôi có ý nghĩa gì với ông ta không? Đây đúng là một ý nghĩ rắc rối.

"Họ của tôi là Cullens". Tôi nói với Max, tự hỏi xem đó là phải là quá nhiều thông tin không. Tôi đang bắt đầu làm phiền Alice rồi. Liệu tôi có thực sự tương đối mù tịt không nhỉ? Cô ấy có thể đã cho tôi thêm một hoặc hai từ rồi...

"Cô Cullens, nghe máy này".

Tôi theo dõi anh ta quay số, và dễ dàng biết được. Ừ, tôi có thể tự gọi cho J.Jenks nếu cuộc gọi này không thực hiện được.

"Chào J, tôi là Max. Tôi chưa bao giờ có ý định gọi ông vào số này ngoại trừ một trường hợp khẩn cấp".

Có phải là một trường hợp khẩn cấp không? Tôi nghe một cách không rõ ràng từ đầu bên kia. "Vâng, không hẳn thế. Đây là cô gái muốn gặp ông.."

"Tôi không thấy có cái gì khẩn cấp trong trường hợp này cả. Tại sao cậu không theo những chỉ dẫn thông thường?"

"Tôi không theo những chỉ dẫn thông thường vì cô gái này không giống như những người bình thường khác"

Cô ta có phải là một dấu hiệu?

"Không"

Cậu không thể chắc chắn về điều đó. Liệu cô ta có trông giống như một trong những người của Kubarev?

"Không - hãy để tôi nói, được không? Cô ấy nói ông biết chị gái cô ấy hoặc ai đó đại loại thế".

Không hẳn. Cô ta trông như thế nào?

"Cô ấy trông..". Đôi mắt anh ta nhìn tôi từ đầu tới chân đầy vẻ đánh giá cao.

"Vâng, cô ấy trông như một siêu mẫu, đó là cô ấy giống thế đấy". Tôi mỉm cười và anh ta nháy mắt với tôi, sau đó tiếp tục". Thân hình tuyệt đẹp, làn da trắng ngà, mái tóc dày nâu sẫm, trông có vẻ cần một giấc ngủ vào buổi tối thật đầy đủ - và bất cứ thứ gì như thế?"

"Không, không phải thế. Tôi không vui khi cậu để cho phép sự yếu lòng của

mình với một phụ nữ đẹp cắt ngang"

"Vâng, tôi là một gã khò với những người đẹp, có vấn đề gì với chuyện đó sao? Tôi xin lỗi đã làm phiền ông, thưa ông. Hãy quên nó đi".

"Tên". Tôi thì thầm.

"Ồ, đúng rồi. Chờ chút". Max nói. "Cô ấy nói tên là Bella Cullens. Điều đó có ích gì không?"

Thật là một nhịp dài im lặng chết người, và sau đó giọng nói ở cuối đầu kia bất chợt thét lên, sử dụng rất nhiều từ ngữ mà bạn không thể nghe được ở ngoài một dàn xe tải đang dừng. Toàn bộ cảm xúc của Max thay đổi, mọi đũa cột biến mất và đôi môi anh ta tái nhợt.

"Bởi vì ông đã không hỏi". Max hét lên, đầy kích động. Có một khoảng im lặng dài để J lấy lại bình tĩnh. Đẹp và tái nhợt? J hỏi, đã bình tĩnh hơn một chút.

"Tôi đã nói, phải không nhỉ?"

Đẹp và tái nhợt? Người đàn ông này biết những gì về ma cà rồng? Liệu chính ông ta có phải là một trong số chúng tôi? Tôi không chuẩn bị cho sự đối đầu này. Tôi rít qua kẽ răng, Alice đã đưa tôi vào cái gì thế này.

Max đợi một đến một phút bất chấp một loạt tràng xỉ vả và chỉ bảo khác tuôn ra và lướt qua tôi với đôi mắt gần như hải hùng. "Nhưng ông chỉ gặp những khách ở thị trấn vào thứ năm - được rồi, được rồi! Kệ nó". Anh ta kéo điện thoại xuống.

"Ông ấy muốn gặp tôi à?". Tôi hỏi đầy hy vọng.

Max càu nhàu. "Cô nên nói trước với tôi rằng cô là khách hàng ưu tiên".

"Tôi không biết là tôi được như thế".

"Tôi đã nghĩ cô có thể là cảnh sát". Anh ta gật đầu. "Tôi cho là, cô không giống cảnh sát lắm. Nhưng cô trông giống kiểu người đẹp đến kỳ quái".

Tôi nhún vai.

"Buôn thuốc lắc?". Anh ta đoán.

"Ai, tôi á?". Tôi hỏi.

"Ừ. Hoặc bạn trai của cô hoặc bất cứ thứ gì".

"Không, xin lỗi. Tôi thực sự không phải kẻ hâm mộ thuốc lắc, và chồng tôi cũng không phải. Chỉ là không và tất cả là thế".

Max rửa trong hơi thở. "Đã kết hôn. Chưa tan vỡ".

Tôi mỉm cười.

"Mafia?"

"Không".

"Buôn lậu kim cương?"

"Thôi nào! Có phải đó là những loại người mà anh hay phải giáp mặt với không, Max? Có thể anh cần một công việc mới đây". Tôi phải chấp nhận, tôi muốn tự thư giãn một chút. Tôi đã không tiếp xúc với con người ngoài

Charlie và Sue. Xem anh ta trở nên lúng túng quả thực mang tính giải trí. Tôi cũng hài lòng rằng không dễ dàng gì để giết anh ta.

"Cô liên quan tới một thứ gì đó lớn. Và tôi tệ". Anh ta trầm ngâm suy nghĩ.

"Nó không thực sự giống như vậy".

"Đó là lý do mà họ đều nói. Những ai khác cần căn cứ? Hoặc có thể chỉ đủ để trả cho giá của J, tôi có thể nói như vậy. Đẳng nào đi nữa, cũng không phải là việc của tôi". Anh ra nói, và lẩm bẩm từ đã kết hôn một lần nữa.

Anh ta đưa cho tôi một địa chỉ hoàn toàn mới với những chỉ dẫn căn bản, và sau đó nhìn tôi đi dần xa với đôi mắt đầy nghi ngờ và tiếc nuối.

Vào lúc đó, tôi đã sẵn sàng cho hầu hết bất cứ điều gì - kiểu như tù công nghệ cao của những tội phạm của James Bond cũng có thể được coi là phù hợp đấy. Vì vậy tôi nghĩ Max chắc chắn đã đưa địa chỉ sai như một bài kiểm tra. Hoặc có thể cái tù ấy ngầm, ở ngay dưới một trung tâm thương mại quen thuộc ẩn mình cạnh một ngọn đồi đầy cây trong một gia đình tốt bụng.

Tôi tự đưa mình vào một khó khăn để ngờ và tìm kiếm một dấu hiệu khá mơ hồ mà có thể đọc ra là JASON SCOTT, LUẬT SƯ UỶ QUYỀN.

Văn phòng bên trong có màu be với những điểm nhấn màu xanh của cần tây, vô thưởng vô phạt và không có gì nổi bật. Không có một hình ảnh của ma cà rồng ở nơi đây, và điều đó khiến tôi thoải mái. Chẳng có điều gì ngoài những con người không thân thiện. Một thùng cá được đặt dựa vào tường, và một viên lễ tân xinh đẹp dịu dàng có mái tóc vàng hoe ngồi đằng sau chiếc bàn.

"Chào". Cô chào tôi". Tôi có thể giúp gì được cô?".

"Tôi đến đây để gặp ông Scott".

"Cô có hẹn trước chứ?".

" Không chính xác thế".

Cô ta cười hơi có chút tự mãn. "có thể phải chờ hơi lâu đấy. Tại sao cô không ngồi khi tôi...-"

April! Giọng nói yêu cầu của một người đàn ông la lớn từ điện thoại trên bàn cô ta. "Tôi đang mong để gặp cô Cullens ngay lập tức".

Tôi mỉm cười và chỉ vào mình.

"Đưa cô ấy vào ngay lập tức. Cô có hiểu gì không?".

Tôi không quan tâm cái gì đang xen vào cả. Tôi có thể nghe thấy một cái gì khác bên cạnh sự mất kiên nhẫn trong giọng nói của ông ta. Căng thẳng. Lo lắng..

"Cô ấy vừa mới đến đây". April nói nhanh nhất có thể.

"Cái gì? Đưa cô ấy vào! Cô đang chờ cái gì thế?"

" Ngay đây thôi, ông Scott". Cô đứng dậy, run run tay khi dẫn đường xuống một hành lang ngắn, mời tôi cà phê hoặc trà hay bất cứ thứ gì mà tôi muốn.

"Đây, thưa cô". Cô ấy nói khi dẫn tôi đi qua cánh cửa đưa tới văn phòng

quyền lực, hoàn toàn với những chiếc bàn gỗ nặng nề và bức tường trống trơn.

"Đóng cửa sau lưng cô lại". Một giọng nói cao đầy bức tức yêu cầu.

Tôi thăm dò người đàn ông phía sau chiếc bàn trong lúc April thực hiện một cuộc rút lui vội vã. Ông ta lùn và hói, có lẽ cũng khoảng 55 tuổi, với cái bụng phệ. Ông ta đeo một chiếc cà vạt đỏ bằng lụa với một chiếc áo sơ mi sọc xanh trắng, chiếc áo hải quân cộc tay vắt phía sau chiếc ghế. Ông ta cũng run rẩy, tái nhợt và chuyển thành màu muôn bệnh, mồ hôi đổ hạt trên trán. Tôi suy tưởng đến một cái lỗ hồng bị rách rộng ở dưới lớp xe dự phòng. J lấy lại bình tĩnh và dựng thẳng người một cách không vững vàng trên ghế. Ông ta đưa tay ra trên bàn. "Cô Cullens. Thật là một niềm vui".

Tôi nhìn và bắt tay ông ta thật nhanh. Ông ta quy xuống nhẹ nhàng bởi làn da lạnh của tôi nhưng hình như không ngạc nhiên bởi nó.

"Ông Jenks. Hay ông muốn gọi là Scott?"

Ông ta lại nhăn mặt". Bất cứ thứ gì cô muốn, tất nhiên rồi".

"Về chuyện đó, ông gọi tôi là Bella còn tôi gọi ông là J?"

"Như những người bạn cũ". Ông ta đồng ý, chùi một cái khăn lụa qua trán.

Ông ra hiệu cho tôi ngồi và bắt đầu. "Tôi tự hỏi, có phải cuối cùng tôi cũng được gặp người vợ đáng yêu của ông Jasper?"

Tôi cân nhắc mất một giây. Vậy là người đàn ông này biết Jasper, chứ không phải Alice. Biết anh ấy, và dường như sợ cả anh luôn. "Em dâu, trên thực tế là vậy".

Ông ta trề môi, như thể là ông ta đang có nín láy những ý nghĩ một cách liêu lĩnh như tôi đang làm. "Tôi tin là ông Jasper đang rất khỏe?". Ông ta hỏi một cách cẩn trọng.

"Tôi dám chắc là anh ấy đang cực kỳ khoẻ. Hiện giờ anh ấy đang đi nghỉ mát".

Điều này có nghĩa dọn sạch hết sự bối rối của J. Ông ta gật đầu với tôi và căng những ngón tay". Chỉ thế thôi. Đáng lẽ cô nên đến văn phòng chính. Trợ lý của tôi ở đó sẽ đưa cô đến thẳng với tôi - không cần thiết phải đi qua những kênh ít thân thiện".

Tôi chỉ gật đầu. Tôi không chắc tại sao Alice lại đưa tôi địa chỉ của khu nhà ổ chuột". À, vâng, giờ thì cô ở đây. Tôi có thể làm gì cho cô nào?"

"Giấy tờ". Tôi nói, cố gắng điều chỉnh giọng sao cho giống như tôi biết tôi đang nói gì.

"Chắc chắn rồi". J đồng ý ngay lập tức. "Có phải chúng ta đang nói về giấy khai sinh, giấy báo tử, bằng lái xe, hộ chiếu, thẻ bảo hiểm xã hội.. Không?"

Tôi hít sâu và mỉm cười. Tôi đã nợ Max một khoảng thời gian lớn.

Và sau đó mặt tôi tái đi. Alice đã gửi tôi đến đây vì một lý do, và tôi chắc là nó dùng để bảo vệ Renesmee. Món quà cuối cùng của cô ấy dành cho tôi.

Thứ mà cô ấy biết là tôi cần.

Lý do duy nhất mà Renesmee cần giấy tờ giả mạo là vì con bé đang chạy trốn. Và lý do duy nhất mà Renesmee phải một mình chạy trốn là vì cả hai chúng tôi không còn trên đời này nữa.

Nếu Edward và tôi chạy trốn cùng con bé, nó chắc chắn sẽ không cần những giấy tờ này. Tôi chắc rằng IDs là thứ mà Edward biết cách để có hoặc làm cho anh, tôi chắc rằng anh biết cách để tẩu thoát mà không có chúng. Chúng tôi có thể chạy với con bé hàng nghìn dặm. Chúng tôi có thể bơi với nó qua cả một đại dương.

Chúng tôi ở quanh để cứu nó.

Và tất cả bí mật là giữ nó nằm ngoài đầu Edward. Bởi vì khả năng lớn là mọi thứ mà anh biết thì Aro cũng biết. Nếu chúng tôi thất bại, Aro chắc chắn sẽ lấy thông tin mà ông ta để gọt được trước khi huỷ diệt Edward.

Đó là lý do tôi nghi ngờ. Chúng tôi không thể thắng. Nhưng chúng tôi có thể có thể bắn một phát ngon lành vào Demetri trước khi chúng tôi thua, cho Renesmee cơ hội để trốn chạy.

Trái tim còn đỏ của tôi giống như đã vọt lên cổ- một sức nặng chèn ép. Tất cả hy vọng của tôi mờ đi như sương mù trong ánh nắng. Đôi mắt tôi đau nhức.

Ai là người mà tôi có thể tin? Charlie? Nhưng bố là một con người không thể tự vệ. Và bằng cách nào tôi có thể đưa Renesmee cho bố? Bố sẽ không đi bất cứ đâu gần cuộc chiến đó. Và điều đó loại trừ một con người. Thực sự đến giờ vẫn không có ai khác cả.

Tôi nghĩ đến chuyện đó nhanh đến nỗi J không chú ý sự dừng lại của tôi.

"Hai giấy khai sinh, hai hộ chiếu, một bằng lái xe". Tôi nói bằng giọng thấp và căng thẳng. Nếu ông ta có chú ý sự thay đổi ở cảm xúc của tôi, thì ông ta cũng giả vờ không biết.

"Tên?"

"Jacob... Wofle. Và Vanesa... Wofle". Nessie giống như một cái biệt danh khá ổn cho Vanessa. Jacob sẽ có một cú đá khỏi những gì thuộc nhà Wofle. Cây bút của ông ta xoẹt nhanh qua tập giấy hợp pháp. "Tên lót?"

"Chỉ là bỏ vào cái gì đó chung chung thôi".

"Tuỳ cô. Tuổi?"

"27 tuổi cho người đàn ông, và năm cho đứa con gái.: Jacob sẽ hy vọng chuyện này lắm. Cậu ấy là một con thú mà.

Và theo tốc độ như Renesmee lớn lên, tôi nên tính tuổi lớn hơn. Cậu ấy có thể là cha đỡ đầu của con bé...

"Tôi sẽ cần ảnh nếu cô muốn những giấy tờ hoàn thành". J nói, cắt ngang suy nghĩ của tôi.

"Ông Jasper thường thích tự hoàn thành chúng".

Ừ, điều đó giải thích vì sao J không biết Alice trông thế nào. "Tiếp tục đi". Tôi nói.

Thật may mắn. Tôi có một vài bức ảnh gia đình vui trong túi, và bức hoàn hảo nhất - Jacob bé Renesmee ở những bậc thang đầu tiên chỗ cổng vòm - chỉ mới có một tháng tuổi. Alice chỉ mới đưa nó cho tôi vài ngày trước.Ồ. Rốt cục thì có thể không có nhiều may mắn liên quan đến nó đâu. Alice biết tôi có bức ảnh này. Có thể cô ấy thậm chí đã từng nhấp nhoáng một vài ý nghĩ rằng tôi sẽ cần đến bức ảnh khi đưa nó cho tôi.

"Xem này".

J thăm dò bức ảnh một lúc. "Con gái cô rất giống cô". Tôi căng thẳng. "Nó giống cha nó hơn".

"Đó không phải là người đàn ông này". Ông ta chạm vào mặt Jacob.

Mắt tôi nheo lại, và những giọt mồ hôi mới lại rớt tong tong từ cái đầu bóng lưỡng của J. "Không. Đó là một người bạn rất thân thiết của gia đình".

"Thứ lỗi cho tôi". Ông ta lẩm bẩm, và cái bút lại bắt đầu xoàn xoạt". Cô cần những tài giấy tờ này sớm đến mức nào?".

"Tôi có thể có chúng trong một tuần không?".

"Đó là yêu cầu gấp đậy. Nó đắt gấp đôi - nhưng thứ lỗi cho tôi. Tôi quên là tôi đang nói chuyện với ai rồi". Một cách rõ ràng, ông ta biết Jasper.

"Chỉ cần đưa tôi con số của ông là được".

Ông ta trông có vẻ lưỡng lự lúc nói to nó lên, mặc dù tôi chắc rằng, đôi mắt với Jasper, ông ta chắc chắn phải biết giá cả không thành vấn đề. Không kể đến cái tài khoản cứ phình to ra ở khắp thế giới với hàng loạt tên nhà Cullens trên đó thì có thể nói, có đủ lượng tiền dự trữ để làm cho một đất nước nhỏ ngập chìm trong một thập kỉ; điều đó khiến tôi nhớ tới cái cách mà luôn có hàng trăm chiếc móc câu được treo ở phía sau bất cứ chiếc ngăn kéo nào ở nhà Charlie. Tôi nghi ngờ bất cứ người nào có thể chú ý đến khoản tiền nho nhỏ mà tôi đã lấy ra để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

J viết giá xuống phía cuối của tám giấy hợp pháp đó.

Tôi gật đầu bình tĩnh. Tôi có nhiều hơn cả chùng đó trong người. Tôi mở túi lần nữa và đếm cho đủ số lượng - tôi có tất cả các tờ - kẹp vào những tờ tiền năm nghìn đô - vì vậy nó không tốn bao thời gian cả.

"Đây".

"À, Bella. Hiện giờ cô thực sự không cần phải đưa cho tôi tất cả ngay bây giờ đâu. Thông thường cô nên giữ lại một nửa để đảm bảo sự giao dịch".

Tôi mỉm cười mệt mỏi với người đàn ông đầy lo lắng". Nhưng tôi tin ông, J. Bên cạnh đó, tôi sẽ thưởng ông một ít nữa - cũng bằng chừng ấy đồng thời với lúc tôi có những giấy tờ này".

"Điều đó không cần thiết, tôi nói thật".

"Đừng lo lắng về điều đó". Nó không giống như kiểu tôi sẽ chấp nhận

chuyện đó cùng tôi". Nên tôi sẽ gặp ông ở đây vào tuần tới cùng thời điểm này nhé?".

Ông ta gửi tôi một cái nhìn đau đớn. "Thật tình, tôi muốn giải quyết chuyện này ở nơi không liên quan đến những thương vụ đa dạng của tôi".

"Đương nhiên. Tôi chắc là tôi không thể làm chúng theo cái cách mà ông muốn".

"Tôi đã quen với việc không có bất cứ một sự trông mong gì từ nhà Cullens rồi". Ông ta nhăn nhó và lần nữa lại chỉnh lại khuôn mặt. "Chúng ta có thể gặp nhau vào lúc 8h một tuần kể từ hôm nay tại The Pacifico? Đó là Union Lake, đồ ăn rất tinh tế".

"Hoàn hảo". Không phải tôi muốn tham gia bữa tối cùng ông. Ông ta thực lòng cũng sẽ không thích chuyện đó nếu tôi làm vậy. Tôi đứng dậy và bắt tay lần nữa. Lần này ông ta không còn nao núng. Nhưng xem chừng lại có thêm những lo lắng mới trong đầu. "Tôi chắc chắn sẽ hoàn thiện giấy tờ của cô đúng hạn".

Có thể mọi chuyện đã tốt hơn nếu có Edward ở đây, nếu thế tôi có thể biết lo lắng thực sự của J là gì. Tôi thở dài. Giữ bí mật khỏi Edward đã đủ tồi tệ rồi; giữ nó cách xa anh hầu như còn tệ hơn nhiều nữa.

"Và tôi sẽ gặp ông trong một tuần nữa".

Hùng đông

Chương 34 Tuyên chiến

Tôi nghe thấy tiếng nhạc trước khi bước ra khỏi ô tô. Edward đã không chơi đàn kể từ cái đêm Alice bỏ đi. Nhưng giờ đây, khi đóng cửa xe, tôi nghe văng vẳng giai điệu bài hát dân chuyển nhịp, trở thành bài hát ru của tôi. Edward đang chào đón tôi trở về.

Tôi đi thật chậm khi bé Renesmee ra khỏi xe - con bé thiếp đi rất nhanh; chúng tôi đã đi cả ngày trời mà. Chúng tôi cáo từ Jacob ở nhà Charlie - cậu ấy nói cậu ấy định bắt xe về nhà cùng Sue. Tôi tự hỏi liệu cậu ấy có cố nhồi đầy đầu đủ thứ chuyện tầm phào như những hình ảnh của gương mặt tôi khi tôi đi qua cửa nhà Charlie.

Khi tôi bước chậm chậm vào nhà Cullens, tôi nhận ra rằng những hy vọng và sự phấn chấn của tôi sáng nay chính là từ quanh căn nhà lớn màu trắng này. Giờ thì nó thật xa lạ với tôi.

Nước mắt chỉ trực trào ra khi tôi nghe Edward chơi nhạc cho mình. Nhưng

tôi đã tìm lại được. Tôi không muốn anh nghi ngờ. Tôi không thể để cho Aro đọc tâm tưởng của anh nếu tôi có thể làm được.

Edward quay đầu lại và mỉm cười khi tôi bước vào nhưng anh vẫn tiếp tục chơi đàn.

"Chào mừng em về nhà", anh nói, như thể đó là chuyện thường ngày. Như thể trong phòng không có 12 ma cà rồng khác mắc míu đến các cuộc truy kích khác nhau và hơn một tá nữa lảng vảng quanh đây. "Hôm nay em vui chứ?"

"Vâng. Em xin lỗi vì đi quá lâu. Em ra ngoài mua quà Giáng sinh cho Renesmee. Em biết đó không phải là sự kiện gì cả, nhưng..", tôi nhún vai. Môi Ed trĩu xuống. Anh ngừng chơi và xoay ghế lại để đối diện với tôi. Anh đặt một tay lên eo tôi và kéo tôi vào lòng. "Anh không nghĩ nhiều về chuyện đó đâu. Nếu em muốn tổ chức sự kiện đó".

"Không", Tôi ngắt lời anh. Tôi do dự trước ý tưởng cố giả vờ hào hứng hay tỏ lộ đôi chút. "Em chỉ không muốn ngày lễ trôi qua mà không có quà cho con bé"

"Cho anh xem một chút được không?"

"Nếu anh muốn, nhưng đó chỉ là món đồ nhỏ thôi"

Renesmee hoàn toàn không biết gì cả, bé ngáy khe khẽ trước cổ tôi. Tôi có cảm giác ghen tị với con bé. Hẳn là thật tuyệt khi có thể chạy trốn thực tại, dù chỉ trong vài giờ ngắn ngủi.

Thật cẩn thận, tôi kéo cái túi nữ trang nhỏ bằng nhung từ đồng hồ mà không mở ví đủ để Ed nhìn thấy tôi vẫn mang tiền theo.

"Em thấy nó khi đang lái xe ngang qua cửa hàng đồ cổ"

Tôi lắc cái mờ đay nhỏ bằng vàng vào bàn tay anh. Nó hình tròn với đường viền dây leo mảnh xung quanh gờ ngoài. Edward đột ngột bắt lấy và nhìn vào bên trong. Có một khoảng trống để lồng ảnh và ở mặt đối diện là dòng chữ khắc bằng tiếng Pháp.

"Em có biết ý nghĩa của nó không?", anh hỏi với một tông giọng khác, dịu dàng hơn.

"Người bán hàng nói rằng dòng chữ có ý nghĩa là "hơn cả cuộc sống của chính tôi". Đúng không anh?"

"Ừ, anh ta nói đúng đấy".

Anh nhìn tôi, đôi mắt màu hoàng ngọc thăm dò. Tôi bắt gặp cái nhìn chăm chặp của anh một lát rồi giả vờ bị hấp dẫn bởi chương trình TV.

"Em hy vọng con bé thích nó", tôi thì thầm.

"Tất nhiên rồi", anh nhẹ nhàng, thật tinh cờ, vào khoảnh khắc đó tôi chắc chắn rằng anh biết tôi đề phòng anh. Tôi cũng chắc rằng anh không có ý kiến khác.

"Hãy bế con bé vào nhà đã", anh gợi ý, đứng dậy và đặt tay lên vai tôi.

Tôi lưỡng lự.

"Sao vậy em?" anh gắng hỏi.

"Em cần thực hành với Emmett một lát-". Tôi đã mất đi một ngày vì sự sinh tồn của mình rồi, nó khiến tôi thấy mình tụt hậu.

Emmett - dĩ nhiên là đang ngồi trên sofa với Rose và cầm cái điều khiển - nhìn lên và cười toe toét chờ đợi, "Tuyệt, khu rừng cần được dọn dẹp đấy". Edward nhăn mặt với Emmett rồi với tôi.

"Mai có nhiều thời gian mà", anh nói.

"Đừng kì cục thế anh", tôi phản nản. "Không có khái niệm là còn nhiều thời gian ấy đâu. Em có rất nhiều điều phải học và -".

Anh ngắt lời tôi, "Ngày mai".

Vẻ mặt của anh thậm chí khiến cho cả Emmett cũng không tranh luận nữa.

Tôi ngạc nhiên bởi tại sao lại khó quay lại được thói quen trước đây quá, và sau cùng thì, mới tinh.

Nhưng ngay cả hy vọng nhỏ nhoi mà tôi đang ấp ủ đó cũng bị tước bỏ khiến mọi thứ đều thành không thể.

Tôi cố tập trung vào mặt tích cực. Có một cơ hội để con gái tôi sống sót sau những gì sắp xảy ra, và cả Jacob nữa. Nếu có tương lai, liệu đó có phải một chiến thắng không? "Tiểu đội" của chúng tôi hẳn sẽ tự lo cho mình nếu Jacob và Renesmee có cơ hội đến được điểm dừng chân đầu tiên. Uhm, tiên thị của Alice chỉ trở nên có ý nghĩa nếu chúng tôi đánh một trận ra trò mà thôi. Đó cũng là thắng lợi, cứ xem như nhà Volturi không hề sống cả ngàn năm. Điều đó không phải tận cùng của thế giới. Chỉ là hồi kết của nhà Cullens thôi. Kết cục của Edward, kết cục của chính tôi.

Dẫu sao tôi thích cách đó - phần cuối cùng ấy. Tôi không thể sống mà thiếu Edward được, nếu anh rời bỏ thế giới này, tôi sẽ đi theo anh.

Thỉnh thoảng tôi tự nhủ một cách vắn vơ rằng liệu có gì dành cho chúng tôi ở thế giới bên kia không. Tôi biết Edward không tin nhưng Carlisle thì có.

Tôi không thể tưởng tượng nổi. Mặt khác, tôi cũng không thể tưởng tượng được việc Edward không tồn tại ở đâu đó nữa. Nếu chúng tôi có thể cùng nhau ở bất cứ đâu thì đó cũng là một kết thúc đẹp.

Vậy là cuộc sống của tôi lại tiếp tục, dù khó khăn hơn trước.

Chúng tôi, Edward, Renesmee, Jacob và tôi, đến thăm Charlie vào ngày Giáng sinh, đội của Jacob cũng ở đó, thêm cả Sam, Emily và Sue. Thật là một cố gắng lớn khi tất cả cùng chen chúc trong căn phòng nhỏ của Charlie, những cơ thể ấm áp, to lớn của họ lèn chặt quanh gốc cây thông được trang trí sơ sài - bạn có thể thấy rõ sự mệt mỏi và bỏ cuộc của bố tràn ngập trong đồ đạc. Bạn có thể trông mong những người sói này tranh nhau nói về trận đánh sắp tới, bất chấp thất bại. Sự phấn khích mạnh mẽ của họ đã che đậy cho sự thiếu nhiệt tình của tôi khiến thực tại tươi vui hơn. Edward như mọi

khi vẫn là diễn viên giỏi hơn tôi.

Renesmee đeo cái mờ đay tôi tặng từ sáng, trong túi áo khác là cái MP3 Edward tặng - một vật nhỏ xinh mà chứa được hàng ngàn bài hát, những bài theo gu của Edward. Trên cổ tay con bé đeo cái dây tết xoắn kiểu như nhẫn đính ước của người Quileute. Edward nghiêng răng bực bội còn tôi lại chẳng thấy phiền hà gì.

Từ rất sớm, tôi bế con bé cho Jacob giữ. Sao tôi lại bận tâm bởi biểu hiện của sự tận tình mà tôi hằng tin tưởng đến vậy?

Edward cứu vãn ngày hôm nay bằng yêu cầu quà cho Charlie - ưu tiên vận chuyển qua đêm - và Charlie đã dành cả buổi sáng chỉ để đọc cái hướng dẫn dày cộp về hệ thống câu cá siêu âm.

Theo như cách người sói ăn thì bữa trưa lớn Sue chuẩn bị hẳn rất ngon. Tôi tự hỏi rằng thế nào mà sự tụ họp này lại như giữa những người xa lạ. Có phải chúng tôi đã tham gia đủ rồi không? Hay có người nào đó nghĩ chúng tôi là nhóm bạn hạnh phúc, đang tận hưởng ngày lễ với niềm vui giản dị? Tôi nghĩ rằng cả Edward và Jacob đều nhẹ nhõm như tôi khi đến lúc lên đường. Thật kì lạ khi phí phạm năng lực chỉ để áp đặt lên vẻ người bên ngoài trong khi còn nhiều việc quan trọng hơn để làm. Tôi thấy khó mà tập trung được. Đúng lúc ấy, tôi mới nghĩ ra có thể đây là lần cuối tôi còn gặp Charlie. Có lẽ đó là việc tốt mà tôi đã quá tê liệt để thực sự nhận thức được. Tôi không gặp lại mẹ từ sau đám cưới, nhg tôi thấy tôi nên vui mừng vì sự xa cách này đã bắt đầu từ hai năm trước. Mẹ quá mỏng manh với thế giới của chúng tôi. Tôi không muốn mẹ liên quan gì cả. Charlie luôn mạnh mẽ hơn mẹ.

Có lẽ thậm chí đủ mạnh mẽ để nói lời từ biệt vào lúc này, còn tôi thì không thể.

Trong xe không khí im ắng, bên ngoài trời mưa như có sương mù, lơ lửng giữa nước và băng. Renesmee ngồi trong lòng tôi, nghịch cái mờ đay của con bé, mở ra rồi đóng vào. Tôi ngắm nhìn con bé và tưởng tượng ra điều tôi sẽ phải nói với Jacob nếu như không muốn những lời nói đó lọt vào tâm trí của Edward.

Nếu đó là việc an toàn, hãy mang con bé đến cho Charlie. Nói với bố toàn bộ câu chuyện của mấy ngày này. Nói với ông rằng chị yêu ông biết nhường nào, làm sao chị có thể rời xa ông dù cuộc sống làm người đã chấm dứt. Nói với ông rằng ông là người bố tuyệt vời nhất. Nói với ông chuyện về Reneé tình yêu của chị, mọi hy vọng của chị là mẹ sẽ hạnh phúc và khỏe mạnh. Tôi phải đưa mảnh giấy cho Jacob trước khi quá muộn. Tôi cũng muốn đưa cậu ấy lời nhắn cho Charlie và một bức thư cho Renesmee. Một cái gì đó để con bé đọc được khi tôi không còn nói được với nó rằng tôi yêu con bé rất nhiều.

Không có gì bất thường bên ngoài nhà Cullens khi chúng tôi đi vào đồng cỏ, nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng ồn ã quanh quất bên trong. Nhiều giọng trầm rì rầm và gầm gừ. Nghe rất quyết liệt, có vẻ đó là một cuộc tranh luận. Tôi nhận ra giọng của Carlisle và Amun nổi lên.

Edward thích đỗ xe ngay trước cửa hơn là đi vòng vào gara. Chúng tôi trao nhau cái nhìn thận trọng trước khi xuống xe.

Tư thế của Jacob thay đổi; gương mặt cậu ấy trở nên nghiêm trọng và thận trọng. Tôi đoán là cậu ấy đang sử dụng mệnh lệnh Alpha. Thật hiển nhiên, có điều gì đó xảy ra và rồi cậu ấy nhận được thông tin mà cậu và Sam cần.

"Alistair đi rồi", Edward thì thầm khi chúng tôi bước lên cầu thang.

Trong phòng khách, thái độ thù địch hiện rõ rành rành. Dọc các bức tường là một vòng người đứng, mọi ma cà rồng gia nhập với chúng tôi, trừ Alistair và ba người liên quan đến cuộc tranh cãi này. Esme, Kebi và Tia đứng gần ba ma cà rồng ở trung tâm nhất, ngay giữa phòng, Amun đang rít lên với Carlisle và Benjamin.

Quai hàm Edward nghiến chặt lại rồi anh đi nhanh về phía Esme, kéo theo tôi. Tôi thì đang để Renesmee nép chặt trong lồng ngực.

"Amun, nếu anh muốn đi, không ai ép anh ở lại đâu", Carlisle bình tĩnh nói.

"Anh đang lấy đi một nửa tổ chức của chúng tôi đấy!" Amun quát lên, chỉ tay vào Benjamin. "Đó là lý do anh gọi tôi tới đây phải không? Để rồi lấy đi tổ chức của tôi?"

Carlisle thở dài còn Benjamin đảo mắt nhìn quanh.

"Uhm, Carlisle gây chiến với nhà Volturi, gây nguy hiểm cho cả gia đình anh ấy, cảm ơn tôi đến đây để chết", Benjamin chế nhạo. "Có lý một chút nào. Tôi cam kết đã làm đúng - tôi không gia nhập nhóm nào khác cả. Anh có thể làm gì anh muốn, tất nhiên rồi, như Carlisle đã chỉ ra ấy!"

"Điều đó chưa thể kết thúc", Amun gầm gừ. "Alistair là người duy nhất không điên ở đây. Tất cả chúng ta phải chạy thôi".

"Hãy nghĩ về người mà anh gọi là không điên ấy", Tia nói khế lờn nhận xét tình cờ đó.

"Tất cả chúng ta sẽ bị đánh bại hoàn toàn"

"Điều đó không dẫn tới chiến tranh", Carlisle nói mạnh mẽ.

"Anh nói thôi!"

"Nếu điều đó xảy ra, anh luôn có thể chọn lại mà. Tôi chắc nhà Volturi sẽ đánh giá cao sự giúp đỡ của anh đó".

Amun chế nhạo ông. "Có lẽ đó là câu trả lời".

Câu trả lời của Carlisle ôn hòa và thân thiện. "Tôi không có ý chống lại anh. Chúng ta là bạn từ lâu lắm rồi, nhưng tôi chưa từng yêu cầu anh phải hy sinh vì tôi cả".

Giọng nói của Amun cũng dần được kiểm soát. "Nhưng anh đang lờ

Benjamin của tôi theo anh".

Carlisle đặt tay lên vai Amun, nhưng ông ta hẩy ra.

"Tôi ở lại, nhưng điều đó có thể gây thiệt hại cho anh đấy. Tôi sẽ gia nhập với họ nếu đó là con đường để sống sót. Các anh tự đối gạt mình khi nghĩ có thể chống lại nhà Volturi". Ông ta quắc mắt rồi thở dài và liếc xéo Renesmee với tôi, rồi bỏ sung một cách tức giận, "Tôi sẽ làm chúng là đứa trẻ này đang lớn lên. Chẳng là gì đâu nhưng đó là sự thật. Bất cứ ai cũng thấy điều đó".

"Đó là điều tất cả chúng tôi không bao giờ hỏi".

Amun nhăn mặt, "nhưng hình như không phải tất cả các anh đều thế". Ông ta quay sang Benjamin, "tôi cho anh cuộc sống và anh đang lãng phí nó đấy".

Gương mặt Benjamin trông lạnh lùng hơn tôi từng thấy; điều đó tương phản một cách kì cục với nét mặt trẻ con của ông ta. "Đáng tiếc cho anh không thể thay thế ý định của tôi bằng của anh được đâu; có lẽ sau này anh sẽ hài lòng với tôi".

Mắt Amun thu hẹp lại. Ông ta đột ngột ra hiệu cho Kebi rời hai người hiên ngang bước qua chúng tôi ra cửa trước.

"Ông ta không bỏ đi đâu", Edward nói nhỏ với tôi, "nhưng ông ta sẽ giữ khoảng cách với chúng ta còn hơn cả bây giờ. Ông ta không gạt chúng ta khi nói là sẽ gia nhập nhà Volturi đâu".

"Tại sao Alistair bỏ đi hả anh?", tôi thềm thì.

"Không ai rõ cả, ông ta không để lại lời nhắn nào cả. Theo như những điều ông ta lầm bầm, rõ ràng ông ta nghĩ chiến tranh là điều không thể tránh. Dù bên ngoài tỏ ra như vậy, nhưng thực sự ông ta rất quan tâm đến việc Carlisle chống lại nhà Volturi như thế nào. Anh cho rằng ông ta quyết định là quá nguy hiểm". Edward nhún vai.

Dù cuộc nói chuyện chỉ giữa hai chúng tôi, nhưng tất nhiên mọi người đều nghe thấy. Eleazar cho rằng lời bình luận của Edward đã nói lên tất cả.

"Từ những gì anh ta lầm bầm, điều đó đã ít nhiều sáng tỏ. Chúng ta không nói nhiều về cách thức của nhà Volturi nhưng Alistair lo ngại rằng dù có cố chứng minh anh vô tội thế nào thì nhà Volturi cũng chẳng nghe. Anh ta nghĩ họ sẽ tìm ra lý do để đạt được mục đích".

Mời mà cà rồng liếc nhìn nhau lo lắng. àtưởng nhà Volturi thao túng bộ luật bất khả xâm phạm vì vụ lợi là ý tưởng không rộng. Chỉ những người Rumani bình tĩnh, nụ cười nửa miệng của họ đầy mỉa mai. Dường như họ lấy làm thích thú với những người cứ nghĩ tốt về kẻ thù cũ của họ.

Nhiều cuộc tranh luận rì rầm nổ ra cùng lúc, nhưng tôi chỉ nghe người Rumani. Có thể do Vladimir, người có mái tóc màu sáng, ném cái nhìn này lửa về phía tôi.

"Tôi cũng mong Alistair đúng", Stephan thì thềm với Vladimir. "Dù điều gì

xảy ra, thế giới vẫn phát triển. Đã đến lúc thế giới của chúng ta nhìn nhận thẳng thắn những gì nhà Volturi đã làm. Họ không bao giờ hạ mình nếu mọi người tin vào điều vô lý đó khi họ cố bảo vệ cuộc sống của chúng ta".

"Ít nhất khi chúng ta kiềm chế, chúng ta là chính mình", Vladimir đáp lại. Stephan gật gù. "Chúng ta chưa họ đội những chiếc mũ trắng rồi tự xưng thánh cả".

"Tôi đang nghĩ đến lúc chúng ta chiến đấu", Vladimir nói. "Anh có thể tưởng tượng được rằng chúng ta chưa bao giờ tìm được một sức mạnh lớn hơn để chống lại họ không? Đây có phải là cơ hội tốt chăng?"

"Không có gì là không thể. Có lẽ một ngày nào đó - "

"Chúng ta đã đợi 1500 năm rồi. Và chúng ta còn mạnh hơn cả thời gian".

Vladimir ngừng lại và nhìn tôi. Ông ta không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi cũng đang nhìn ông ta chăm chăm. "Nếu nhà Volturi thắng, họ sẽ ra về với một sức mạnh còn lớn hơn cả khi họ tới đây. Với mỗi cuộc chinh phục, họ lại mạnh thêm. Nghĩ đến những mà cà rồng mới sinh cô độc có thể nộp cho họ " - ông ta hát cầm về phía tôi - "cô ta vừa khám phá ra món quà của mình. Thật là một vụ chấn động".

Vladimir ra hiệu cho Benjamin đang đứng đông cứng cả người. Hầu như mọi người đều đang nghe cuộc nói chuyện của người Rumani. "Với quyền năng đôi, họ không cần một nhà ảo thuật hay ngọn đuốc cháy". Ánh mắt ông ta di chuyển sang phía Zafrina và Kate.

Stephan nhìn Edward. "Không một người đọc được ý nghĩ của người khác nào lại thực sự thiết thực. Nhưng anh hãy nhìn vào quan điểm của tôi. Quả thực họ sẽ đạt được nhiều điều nếu họ giành chiến thắng".

"Hơn cả việc chúng ta để họ đạt được điều đó, anh đồng ý chứ?"

Stephan thờ dãi. "Tôi nghĩ tôi phải đồng ý thôi. Và có nghĩa là-"

"Nghĩa là chúng ta đối đầu với họ trong khi vẫn cố hy vọng"

"Nếu chúng ta chỉ làm họ tê liệt, thậm chí vạch trần họ -"

"Rồi một ngày nào đó sẽ có người kết thúc chuyện này"

"Và cuối cùng thì mối thù truyền kiếp của chúng ta sẽ được báo thù".

Họ nhắm mắt lại một lát rồi thì thầm. "Có vẻ đó là cách duy nhất"

"Chúng ta sẽ chiến đấu", Stephan nói.

Dù tôi có thể thấy họ bị giằng xé giữa bản năng sinh tồn và sự trả thù thì nụ cười họ trao cho nhau vẫn đầy hy vọng.

"Đánh", Vladimir tán thành.

Tôi cho rằng đó là điều tốt, như Alistair, tôi chắc chắn chiến tranh là điều khó tránh khỏi. Trong trường hợp đó, trận đánh của hơn hai ma cà rồng bên phía chúng tôi có thể giúp được. Nhưng quyết định của những người Rumani cũng khiến tôi rùng mình.

"Chúng tôi sẽ đánh", Tia nói, giọng nói nghiêm nghị của cô trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết. "Chúng tôi tin rằng nhà Volturi sẽ vượt quá quyền lực

của họ. Chúng ta không mong muốn sẽ thuộc về họ ". Ánh mắt cô nán lại phía đồng đội.

Benjamin nhăn mặt và ném ánh mắt tinh quái về phía những người Rumani. "hình như tôi là mặt hàng hot. Có nghĩa là tôi phải chiến thắng để được tự do rồi".

"Đây không phải lần đầu tôi chiến đấu để giữ cái mạng tôi khỏi luật của vua", Garrett bông đùa. Ông ta đi qua và vỗ vào lưng Benjamin. "Đây là vấn đề giữa tự do và áp bức".

"Chúng tôi về phe Carlisle", Tanya nói. "Và chúng tôi sẽ chiến đấu cùng anh".

Tuyên bố của người Rumani dường như khiến mọi người cảm thấy phải tuyên chiến với chính bản thân mình.

"Chúng tôi chưa quyết định". Peter nói. Anh ta cúi xuống nhìn bạn gái, môi Charlotte lấp bắp phản đối. Trông cô như sắp đưa ra quyết định vậy. Tôi tự hỏi đó là gì.

" Tôi cũng đi", Randall nói.

"Cả tôi nữa", Mary thêm vào.

"Các đội sẽ chiến đấu cùng nhà Cullenss", Jacob đột ngột lên tiếng. "Chúng tôi không sợ ma cà rồng", cậu ấy cười tự mãn.

"Trẻ con", Peter lầm bầm.

"Lính mới mà", Randall chỉnh lại.

Jacob cười chua chát.

"Ồ, tôi cũng là lính mới đấy", Maggie nói, nhún vai dưới sự kìm lại của Siobhan. "Tôi biết sự thật đứng về Carlisle, và tôi không thể lờ nó đi được" Siobhan nhìn vào các thành viên trẻ hơn trong nhóm với ánh mắt lo âu.

"Carlisle", cô nói như thể chỉ có họ ở đây, phớt lờ phản ứng của những người khác, tuyên bố một cách bột phát, "Tôi không muốn có chiến tranh".

"Tôi cũng thế". Đó là điều cuối cùng tôi mong muốn". Carlisle cười nửa miệng. "Có lẽ cô nên tập trung duy trì hòa bình".

"Không giúp được gì đâu", cô ta nói.

Tôi nhớ lại cuộc tranh luận của Rose và Carlisle về người thủ lĩnh Ailen, Carlisle tin rằng Siobhan có sự nhạy cảm và cả khả năng kiểm soát mọi việc - nhưng Siobhan lại chẳng bao giờ tin điều đó.

"Điều đó không thể gây tổn hại gì", Carlisle nói.

Siobhan đảo mắt "Liệu tôi có thể dự đoán kết cục theo ý mình chẳng?" cô ta mĩa mai.

Carlisle thẳng thắn "Nếu cô không lấy làm phiền".

"Vậy, nhóm tôi không cần phải tham chiến đúng không?" Cô ta đáp trả. "Vì không có lý do gì để xảy ra chiến tranh cả". Cô ta đặt tay lên vai Maggie, kéo cô vào gần mình hơn. Người yêu của Siobhan, Liam, đứng yên lặng và

vô cảm.

Hầu hết mọi người trong phòng bối rối trước cuộc trao đổi rõ ràng là đùa cợt giữa Carlisle và Siobhan, nhưng không ai phản nản gì.

Đó là đoạn kết của những bài diễn văn kịch tính tối nay. Mọi người giải tán một cách chậm chạp, vài người thi đi sẵn, còn vài người đọc sách, xem TV hoặc lướt web.

Edward, Renesmee, và tôi sẵn, có Jacob đi cùng.

"Những kẻ hút máu ngu ngốc", cậu ấy lầm bầm khi chúng tôi đi ra. "Họ cho rằng mình tốt đẹp lắm chắc" cậu khịt mũi.

"Họ hẳn sẽ shock lắm đấy khi để những lính mới cứu rỗi cuộc sống tốt đẹp của họ". Ed nói.

Jake cười và thụi vào vai anh. "Chết tiệt, họ sẽ như thế đấy".

Đây không phải là chuyến đi sẵn cuối cùng của chúng tôi. Tất cả đều muốn sẵn ở gần hơn, để dành thời gian đón tiếp nhà Volturi. Vì không ai biết hạn chót là khi nào, nên chúng tôi định dành vài buổi tối đi sẵn trong khu chơi bóng cháy như Alice đã tiên thị. Nhưng tất cả chúng tôi đều biết rằng họ sẽ đến vào một ngày tuyết rơi ngập đường. Chúng tôi không muốn nhà Volturi đến quá gần thị trấn vì Demetri sẽ dẫn họ đến bất cứ nơi nào mà chúng tôi ở. Tôi tự hỏi hẳn ta sẽ theo dấu ai, rồi tự trả lời rằng chắc hẳn là Ed thôi, vì hẳn không thể theo dấu tôi.

Tôi nghĩ về Demetri suốt cuộc sẵn, chỉ chú ý một chút vào con môi, hay những bông tuyết lơ lửng vừa xuất hiện rồi đã tan ngay trước khi rơi xuống. Liệu Demetri có nhận ra rằng hẳn không thể theo dấu tôi không nhỉ? Và rồi hẳn sẽ thắc mắc tại sao lại như vậy, và cả Aro nữa. Hay Edward đã sai? Liệu có gì mà tôi không thể chống lại được không, những ngoại lệ đó ở quanh tôi, mọi thứ ngoài tầm kiểm soát của tôi đều dễ bị tổn thương. Có lẽ năng lực của Demetri hoạt động theo cách khác.

Và rồi có một suy nghĩ kéo tôi trở lại. Một nửa lượng máu của con nai anket đã nhỏ xuống nền đất. Những bông tuyết tan biến bởi thân nhiệt của nó. Tôi ngẩn ra nhìn bàn tay đầy máu của mình.

Edward nhận ra phản ứng của tôi và vội vàng đến bên, bỏ mặc con môi chưa bị hút máu.

"Chuyện gì vậy em". Anh hạ giọng hỏi, mắt đảo quanh khu rừng, tìm hiểu nguyên nhân cho hành vi khó hiểu của tôi.

"Renesmee". Tôi chán nản nói.

"Con bé vừa chạy ngang qua đám cây kia cùng Jacob, anh có thể nghe được cả ý nghĩ của nó lẫn cậu ta mà. Con bé vẫn ổn".

"Đó không phải là điều em muốn nói" Tôi nói "Em đang nghĩ về sự tự vệ của em - anh nghĩ nó có giá trị không, rằng nó có thể giúp được gì đó, em biết mọi người đang hy vọng rằng em có thể bảo vệ cho Zafrina và

Benjamin, dù chỉ trong vài giây thôi. Nếu đó là sai lầm thì sao? Nếu anh cũng tin em là nguyên nhân khiến chúng ta thất bại thì sao?"

Giọng tôi đang dần trở nên kích động, dù tôi đã cố kiểm soát. Tôi không muốn Renesmee phải buồn.

"Bella, điều gì khiến em nghĩ vậy? Tất nhiên sẽ thật tuyệt khi em có thể bảo vệ chính mình, nhưng em cũng không có trách nhiệm phải cứu bất kì ai cả. Đừng vắt kiệt sức mình một cách phi lý như thế".

"Nhưng giả dụ em chẳng làm được gì thì sao?", tôi thở gấp, "đây là điều em đã làm, rất thiếu sót, rất thất thường! Chẳng có nghĩa lý gì cả. Có thể nó sẽ không chống lại được Alec".

"Suyt", anh dỗ tôi. "Đừng hoảng sợ thế. Em không phải lo về Alec đâu. Anh ta có làm được gì khác với Jane và Zafrina đâu mà o. Đó chỉ là ảo giác thôi. Hấn không thể thâm nhập vào tâm trí của em hơn anh được đâu".

"Nhưng Renesmee có thể mà!" Tôi rít lên qua kẽ răng. "Đó là tự nhiên, nhưng em chưa bao giờ đặt ra câu hỏi đó cả. Nó luôn là một phần của con bé. Nhưng khi con bé truyền ý nghĩ cho em, giống như với mọi người thì sự tự vệ của em có lỗi hỏng, Edward ah".

Tôi nhìn anh thăm dò, chờ anh thừa nhận cái phát hiện khủng khiếp đó. Anh mím chặt môi lại, như thể đang cố quyết định xem nên diễn đạt như thế nào. Nét mặt anh hoàn toàn thư thái.

"Anh nghĩ về chuyện đó lâu rồi, phải không?" Tôi hỏi, cảm giác như một con bé ngốc nghếch bị che mắt hàng tháng trời mà không nghi ngờ gì. Anh gật đầu, nụ cười yếu ớt hiện trên khóe môi anh. "Ngay từ lần đầu tiên con bé chạm vào em".

Tôi thở dài vì sự ngốc nghếch của mình, nhưng thái độ bình tĩnh của anh khiến tôi dịu đi đôi chút. "Điều này không làm phiền anh sao? Anh không thấy vấn đề gì ư?"

"Anh có hai giả thuyết, trong đó một giả thuyết gần giống suy luận của em hơn".

"Cho em biết cái gần nhất trước đi anh".

"Uhm, con bé là con gái em", anh chỉ ra. "Thừa hưởng một phần khả năng của em. Anh chẳng từng trêu rằng tâm trí em hoạt động ở tần số khác mọi người đấy thôi. Có lẽ con bé cũng vậy?"

Điều đó không tác động tới tôi mấy. "Nhưng anh có thể nghe được ý nghĩ của con bé mà. Mọi người đều nghe được. Vậy nếu Alec cũng có cùng tần số đó thì sao? Nếu như-?"

Anh đặt tay lên môi tôi. "Anh chỉ vừa mới xem xét giả thuyết đó thôi. Đó là lý do anh nghĩ giả thuyết tiếp theo sẽ đúng hơn".

Tôi im lặng và chờ đợi.

"Em có nhớ những gì Carlisle nói với em về Renesmee không, ngay sau khi

con bé chỉ cho em kí ức đầu tiên ấy?"

Tất nhiên tôi còn nhớ. "Bố nói, "Đó là đặc tính thú vị. Như thể con bé đang làm ngược lại những gì em làm"--".

"Đúng thế. Vậy nên anh mới băn khoăn. Có lẽ con bé có được năng lực của em rồi cũng đánh bật ra".

Tôi suy xét-

"Em khiến không ai tác động lên em. Em "từ chối"- mọi người", anh bắt đầu.

"Và chẳng ai có thể "từ chối"- con bé?" Tôi kết thúc một cách lưỡng lự.

"Đó là giả thuyết của anh thôi", anh nói. "Nếu con bé có thể thâm nhập vào tâm trí của em, anh ngờ rằng trên đời chẳng còn tám khiên nào có thể ngăn con bé nữa rồi. Điều đó rất có lợi. Từ những gì chúng ta thấy, thì không ai có thể nghi ngờ sự thật về ý nghĩ của con bé một khi họ đã cho phép con bé thể hiện chúng. Anh cũng nghĩ không ai có thể ngăn con bé làm thế nếu nó đủ gần. Nếu Aro cho Renesmee giải thích-

Tôi rùng mình khi nghĩ đến việc Renesmee ở quá gần đôi mắt tha thiết mà dùng đục của Aro.

"Ồ", anh nói, xoa xoa đôi vai đang căng lên của tôi. "Ít nhất thì không có gì ngăn ông ta biết được sự thật".

"Nhưng liệu sự thật đó có đủ ngăn ông ta không anh?" Tôi thì thầm.

Về điều đó, Edward không trả lời.

Hùng đông

Chương 35

Hạ chót

"Ra ngoài?" Edward hỏi, âm điệu có vẻ thờ ơ. Hình như anh ấy đang cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Anh ấy ôm Renesmee chặt hơn một chút vào lồng ngực.

"Vâng, có vài việc vào phút chót..". Tôi trả lời với vẻ mặt rất bình thường.

Anh ấy mỉm cười nụ cười mà tôi thích nhất. "Về sớm với anh nhé".

"Tất nhiên rồi"

Tôi lại lái chiếc Volvo của anh ấy, tự hỏi không biết anh ấy có đọc đồng hồ đo dặm đường sau lần đi công việc trước của tôi không. Anh ấy đã đoán được đến đâu? Rằng tôi có một bí mật, chắc chắn rồi. Anh ấy có suy luận ra lý do tại sao tôi lại không nói với anh ấy? Anh ấy có đoán được rằng Aro sẽ sớm biết tất cả mọi thứ mà anh ấy biết không? Tôi nghĩ rằng Edward có thể

đã đi tới kết luận ấy, đó là lý do để giải thích tại sao anh ấy không đòi hỏi bất cứ sự giải thích nào từ tôi. Tôi đoán rằng anh ấy đang cố gắng để không suy xét quá nhiều, cố gắng gạt những hành động của tôi ra khỏi tâm trí của anh. Có phải anh ấy đã hiểu ra từ những hành động bất thường của tôi trong buổi sáng sau khi Alice bỏ đi, khi tôi đốt đi cuốn sách? Tôi không rõ là liệu anh ấy có thể suy luận ra không?

Đó là một buổi chiều tối tăm, luôn luôn tối như mực. Tôi đi xuyên qua bóng tối, mắt của tôi lướt qua những đám mây to. Liệu tối nay sẽ có tuyết không? Có đủ thành một lớp trên mặt đất và tạo thành cái viển cảnh mà Alice đã thấy? Edward dự tính rằng chúng tôi còn khoảng hai ngày nữa. Sau đó chúng tôi sẽ xuất hiện để dụ nhà Volturi tới nơi mà chúng tôi đã chọn.

Khi ra khỏi khu rừng tối đen, tôi cân nhắc lại về chuyến tới Seattle lần cuối của tôi. Tôi nghĩ tôi đã biết mục đích của Alice trong việc đưa tôi tới cái điểm đỗ nát, nơi mà J. Jenks chỉ dẫn những người khách ám muội của ông ấy. Nếu mà tôi đi đến những nơi khác của ông ấy, những văn phòng hợp pháp hơn, liệu tôi có biết cái mà tôi nên hỏi là gì không? Nếu tôi gặp ông ấy với cái tên Jason Jenks hoặc Jason Scott, một luật sư hợp pháp, liệu tôi có gặp một J. Jenks không có trên đời, chuyên cung cấp những giấy tờ bất hợp pháp không? Tôi phải đi con đường mà rõ ràng rằng nó không phải là một điều tốt đẹp gì với tôi. Nhưng đó là đầu mối của tôi.

Trời đã tối khi tôi dừng xe trong bãi đậu xe của nhà hàng sớm vài phút, chẳng buồn để ý đến người giữ xe háo hức ngay lối vào. Tôi đeo kính sát trùng và đi vào trong nhà hàng đợi J. Tuy tôi đang vội để hoàn thành cái việc đáng chán nhưng cần thiết này và quay về với gia đình tôi, thì xem ra J có vẻ rất thận trọng để giữ bản thân ông ta ko bị ô uế dưới cái vỏ bọc của tổ hợp luật sư; nhưng tôi có cảm giác nếu mà giao dịch trong bãi đậu xe tối tăm sẽ lại làm chạm tự ái của ông ấy.

Tôi nói tên Jenks ngay tại quầy tiếp tân, và người hầu bàn lễ phép đưa tôi lên lầu, tới một căn phòng riêng có lò sưởi bằng đá. Ông ta dỡ lấy cái áo choàng màu ngà mà tôi đang khoác nhằm che đậy một sự thật rằng tôi đang mặc những ý tưởng thẩm mỹ của Alice, và há hốc miệng kinh ngạc khi thấy cái áo dự tiệc bằng satin màu sò của tôi. Tôi không thể không hãnh diện một

chút; tôi vẫn chưa quen với việc là mình đẹp hơn những người khác, thậm chí là cả với Edward. Người hầu bàn lấp bắp nói lời khen ngợi không thành lời khi anh ta loạng choạng lùi ra.

Tôi đứng ngay lò sưởi để đợi, giữ những ngón tay gần lửa để sưởi ấm chúng một chút trước cái bắt tay sẽ không tránh được. Không phải là J không thấy rằng có điều gì đó đặc biệt với nhà Cullens, mà nó vẫn chỉ là một thói quen tốt cần phải luyện tập.

Trong một phần nửa giây, tôi tự hỏi rằng sẽ cảm thấy như thế nào nếu tôi bỏ tay vào lửa? Tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu bị thiêu..?

J đi vào làm phân tán suy nghĩ không lành mạnh của tôi. Người hầu bàn cũng cầm cái áo choàng của ông ấy, và nó là một bằng chứng cho thấy tôi không phải là người duy nhất đã diện đẹp cho buổi gặp mặt này.

"Tôi xin lỗi vì đã tới trễ", J nói ngay khi chúng tôi đã một mình.

"Không đâu, ông đã rất đúng giờ"

Ông ta giơ tay ra, và khi tôi bắt tay ông ấy, tôi có thể cảm thấy rằng những ngón tay ông ấy vẫn nóng một cách đáng chú ý hơn tay tôi. Nhưng xem ra nó chẳng họ làm ông ấy bận tâm.

"Trông bà thật nổi bật, thứ lỗi cho sự cả gan của tôi, bà Cullens".

"Cám ơn, J. Làm ơn gọi tôi là Bella".

"Tôi phải nói rằng, làm việc với bà là một kinh nghiệm rất khác biệt so với ông Jasper. Ít ... Rối loạn hơn rất nhiều". Ông ta cười một cách ngại ngùng.

"Vậy sao? Tôi luôn thấy rằng Jasper có một sự hiện diện rất nhẹ nhàng".

Chân mày của ông ta nhíu vào với nhau. "Phải vậy ko?" ông ta lăm bằm một cách lịch sự trong khi rõ ràng là vẫn không đồng ý. Thật là kỳ cục. Anh Jasper đã làm gì người đàn ông này rồi?

"Ông biết anh Jasper lâu chưa?"

Ông ta thở dài, nhìn có vẻ không thoải mái. "Tôi đã làm việc với ông Jasper hơn 20 năm rồi, và người đồng sự cũ của tôi đã biết ông ấy hơn 15 năm trước đó... Ông ta chưa bao giờ thay đổi". J khúm núm một cách tế nhị.

"Vâng, sự hài hước của Jasper là như thế".

J lắc đầu như là ông ta xua đuổi những ý nghĩ lộn xộn. "Sao cô không ngồi xuống, Bella?"

"Thật sự tôi đang vội. Tôi còn phải đi một đoạn đường dài để về nhà". Vừa nói, tôi vừa lấy một phong bì dày màu trắng đựng tiền thưởng thêm cho ông ta và đưa cho ông ấy.

"Ồ", ông ta nói, pha lẫn một chút thất vọng. Ông ta nhét cái phong bì vào

bên trong túi áo khoác mà không thèm đếm lại. "Tôi đã hy vọng chúng ta có thể nói chuyện thêm một chút".

"Về chuyện gì?" Tôi tò mò hỏi.

"À, để tôi đưa những thứ của cô trước. Tôi muốn chắc chắn là cô hài lòng".

Ông ta quay lại, để cái vali nhỏ lên bàn, và bật những cái khóa. Ông ta lấy ra một cái phong bì cỡ to đựng những giấy tờ hợp pháp.

Dù không có bất cứ ý tưởng nào về cái mà tôi đang tìm kiếm, nhưng tôi vẫn mở phong bì và liếc qua nội dung bên trong. J đã đổi tấm hình của Jacob và chỉnh lại màu để nó khác biệt với bức hình trong hộ chiếu và bằng lái. Cả hai đều hoàn hảo đối với tôi, nhưng cũng chỉ vậy thôi. Tôi liếc qua tấm hình trong hộ chiếu của Vanessa Wolfe trong một tích tắc, và sau đó nhìn đi chỗ khác ngay, cổ họng như nghẹn lại.

"Cám ơn", tôi nói với ông ấy.

Mắt của ông ta hơi nheo lại, và tôi cảm thấy ông ta đã thất vọng khi tôi đã kiểm tra sơ sài như vậy. "Tôi có thể đảm bảo với cô rằng mỗi một tờ đều hoàn hảo. Tất cả sẽ vượt qua được những cuộc kiểm tra nghiêm ngặt nhất của những chuyên gia".

"Chấn rằng là như vậy rồi. Tôi thật lòng rất biết ơn những việc ông đã làm cho tôi, J".

"Đó là hạnh phúc của tôi, Bella. Sau này, nếu có bất cứ việc gì mà gia đình Cullens cần, cô cứ tự nhiên tới tìm tôi". Có thể là ông ta không thật sự gợi ý, nhưng nghe có vẻ như là một lời mời tôi thay thế cho vị trí của Jasper khi cần liên lạc.

"Hình như ông cần bàn bạc điều gì?"

"Ờ ờ, vâng. Nó hơi tế nhị một chút...". Ông ta điệu đà đi đến cái lò sưởi bằng đá với một vẻ mặt đầy thắc mắc. Tôi ngồi ngay góc của lò sưởi, và ông ta ngồi kế bên tôi. Mồ hôi làm ướt trán ông ấy và ông ta rút ra một cái khăn tay bằng lụa màu xanh từ trong túi để thấm mồ hôi.

"Cô là em gái của vợ ông Jasper?" Hay là lấy em trai của ông ấy?" Ông ta hỏi.

"Lấy em trai của ông ấy", tôi xác nhận, tự hỏi việc này sẽ dẫn đến đâu.

"Vậy cô là vợ của ông Edward?" "Vâng"

Ông ấy mỉm cười một cách hối lỗi. "Tôi đã thấy tất cả những cái tên đó rất nhiều lần. Xin được chúc mừng tuy hơi muộn. Thật vui khi ông Edward đã tìm được một người bạn đời tuyệt vời như vậy sau ngần ấy năm".

"Cám ơn ông rất nhiều".

Ông ta ngừng lại, chầm chầm mồ hôi. "Sau ngần ấy năm, cô có thể tưởng tượng rằng tôi đã tạo được một sự kính trọng đối với ông Jasper và những người còn lại trong gia đình của ông ấy".

Tôi gật đầu một cách thận trọng.

Ông ta hít một hơi dài và sau đó thở ra mà không nói gì. "J, làm ơn cứ nói những gì mà ông cần phải nói".

Ông ta hít thêm một hơi khác và sau đó làm bầm một cách lẹ làng, lú lú những từ vào nhau.

"Nếu cô có thể đảm bảo với tôi rằng cô không có kế hoạch bắt cóc cô gái nhỏ ấy từ cha của nó, tôi sẽ ngủ ngon hơn tối nay".

"Ồ", tôi nói, sững sốt. Tôi phải mất một phút để hiểu cái kết luận sai lầm mà ông ta đã rút ra.

"Ồ không. Nó không phải như vậy đâu". Tôi cười một cách yếu đuối, cố gắng để trấn an ông ta. "Chỉ đơn giản là tôi muốn chuẩn bị sẵn một nơi an toàn cho con bé trong trường hợp có chuyện gì đó xảy ra cho vợ chồng của tôi thôi". Mắt ông ta nheo lại. "Cô đang mong chờ chuyện gì đó xảy ra à?"

Ông ta đỏ mặt, sau đó xin lỗi. "Không phải là việc của tôi".

Tôi nhìn cái màu đỏ đang lan dần sau lớp màng mỏng của da ông ta và mừng rằng- như tôi vẫn thường nghĩ- tôi đã không phải là một con ma cà rồng mới sinh bình thường. J xem ra là một người không tệ nếu xếp những hành vi tội lỗi qua một bên, và thật đáng tiếc nếu phải giết ông ta.

"Ông không biết đâu". Tôi thở dài.

Ông ta nhăn mặt. "Vậy thì tôi cầu chúc những điều may mắn nhất cho cô vậy. Và làm ơn đừng nổi giận với tôi,... Vì nếu ông Jasper đến gặp tôi và hỏi về những cái tên mà tôi đã để vào trong giấy tờ ...".

"Dĩ nhiên là ông nên nói với ông ta ngay lập tức. Tôi hoàn toàn hài lòng khi để ông Jasper nhận thức được đầy đủ cuộc giao dịch này của chúng ta".

Sự thật thà của tôi xem ra đã làm vơi bớt đi một chút sự căng thẳng của ông ta.

"Tuyệt" ông ta nói. "Vậy là tôi không thể thuyết phục cô ở lại dùng bữa ăn tối được sao?" "Tôi rất tiếc, J. Hiện tại tôi không có nhiều thời gian lắm".

"Vậy thì, một lần nữa, xin gửi những lời chúc sức khỏe và hạnh phúc tới gia đình cô. Bất cứ thứ gì mà gia đình Cullens cần, đừng ngần ngại gọi cho tôi, Bella".

"Cám ơn J"

Khi tôi bỏ đi với xấp giấy tờ giả, tôi liếc nhìn lại vẫn thấy J đang nhìn theo tôi chăm chú, phản ứng của ông ta là một sự pha trộn giữa lo lắng và thương tiếc.

Chuyến trở về của tôi mất ít thời gian hơn. Đêm nay trời phủ một màu đen kịt, tôi tắt đèn pha đi và bước xuống xe. Khi tôi về đến nơi, hầu hết các xe, kể cả chiếc Porche của Alice và Ferrari của tôi, đều đã không còn đó. Các ma cà rồng bình thường đều đã đi thật xa để thỏa mãn cơn khát của họ. Tôi cố gắng để không nghĩ đến chuyến đi sẵn của họ trong đêm tối, rùng mình tưởng tượng đến những nạn nhân của họ.

Chỉ có Kate và Garrett đang ở phòng khách, đùa giỡn về giá trị dinh dưỡng của máu động vật. Tôi đoán rằng Garrett đã chứng kiến một cuộc đi săn chay và nghĩ rằng nó rất khó khăn.

Edward chắc đã đưa Renesmee về nhà ngủ. Jacob, khỏi phải nói, đang ở trong khu rừng gần ngôi nhà. Những người còn lại trong gia đình tôi cũng đi săn luôn rồi. Có lẽ họ đã đi với mấy người trong gia đình Denalis.

Thế nghĩa là trên cơ bản tôi đang ở nhà một mình, và tôi nhanh chóng chớp lấy cơ hội.

Tôi có thể nhận ra rằng tôi là người đầu tiên bước vào căn phòng của Alice và Jasper sau một khoảng thời gian dài, có lẽ là đầu tiên, từ khi họ rời bỏ chúng tôi. Tôi im lặng đào bới thật sâu túi quần áo của họ cho đến khi tôi tìm được một cái túi thích hợp. Nó chắc chắn là của Alice, đó là một cái ba lô da nhỏ màu đen, cái loại mà thường được dùng như là túi xách tay, đủ nhỏ để nếu Renesmee phải đeo nó thì chiếc ba lô cũng không chiếm diện tích lắm. Sau đó, tôi lục tung đồng tiền mặt của họ, lấy khoảng hai lần tiền lương thu nhập một năm của một gia đình người Mỹ trung bình. Tôi nghĩ sự ăn trộm của tôi ở đây sẽ gây ít chú ý hơn bất cứ nơi nào trong căn nhà này, bởi vì căn phòng này đều làm mọi người buồn bã. Tôi để cái phong bì đựng hộ chiếu và thẻ căn cước giả vào trong túi, bên trên đồng tiền. Sau đó, tôi ngồi xuống góc giường của Alice và ngẩn ngơ nhìn cái túi nhỏ bé nhưng lại là tất cả mọi thứ mà tôi có thể đưa cho con gái tôi và người bạn thân nhất của tôi để giúp họ được giữ được mạng sống. Tôi sụp người xuống chân giường, cảm thấy thật vô dụng.

Nhưng tôi còn có thể làm gì đây?

Tôi ngồi gục đầu ở đó trong vài phút trước khi tôi nghĩ ra một ý niệm mơ hồ. Nếu...

Nếu tôi giả định rằng Jacob và Renesmee đang chuẩn bị chạy trốn, như vậy phải bao gồm luôn cái giả định rằng Demetri phải chết. Như vậy sẽ cho bất cứ người nào sống sót được một khoảng không gian để thở, bao gồm cả Alice và Jasper.

Vậy thì tại sao Alice và Jasper không thể giúp Jacob và Renesmee? Nếu mà họ có thể đoán viên, Renesmee sẽ có được sự bảo vệ tốt nhất. Không có lý do mà nó thể xảy ra, ngoại trừ sự thật rằng Jacob và Renesmee cả hai đều là một "điểm mù" đối với Alice. Cô ấy bắt đầu tìm họ như thế nào đây?

Tôi thận trọng suy nghĩ một lúc, sau đó rời khỏi phòng, băng ngang qua đại sảnh để tới dãy phòng của Carlisle và Esme. Như thường lệ, bàn của Esme có một đồng chậu cây và những bản vẽ, mọi thứ được đặt ngay ngắn lên một chông cao. Cái bàn có rất nhiều kệ hình tổ chim bỏ câu bên trên mặt bàn, một ngăn trong đó là một cái hộp đựng đồ dùng văn phòng. Tôi lấy một tờ giấy mới và một cây bút.

Sau đó tôi nhìn chăm chú vào tờ giấy trắng màu ngà trong 5 phút, tập trung vào quyết định của tôi. Alice có thể không nhìn thấy được Jacob hoặc Renesmee, nhưng cô ấy có thể thấy tôi. Tôi tưởng tượng ra cô ấy sẽ thấy giây phút này, hy vọng một cách mãnh liệt rằng cô ấy không quá bận rộn để không chú ý đến.

Chậm rãi và thận trọng, tôi viết những từ RIO DE JANEIRO bằng tất cả chữ in lớn dọc theo tờ giấy. Rio xem ra là nơi tốt nhất để mà gửi họ đến: Nơi đó rất xa nơi này, tin cuối cùng chúng tôi nghe được là Alice và Jasper đã ở Nam Mỹ, dĩ nhiên là chúng tôi chưa thể quên câu chuyện buồn của Alice và Jasper, cho dù hiện giờ chúng tôi đang đối đầu với những rắc rối khác. Vẫn còn là một bí ẩn về tương lai của Renesmee, sự khủng khiếp của việc tăng trưởng qua nhanh. Chúng tôi chẳng lẽ nào cũng sẽ tới khu vực phía Nam. Bây giờ là công việc Jacob, và hy vọng là Alice nữa, đi tìm lời giải cho những truyền thuyết.

Tôi cúi đầu xuống lần nữa để chống lại một sự thôn thức bất chợt, nghiền chặt răng vào nhau. Sẽ tốt hơn nếu Renesmee sống tiếp mà không có tôi. Nhưng chưa gì tôi đã nhớ con bé quá nhiều đến nỗi tôi khó mà chịu nổi. Tôi hít một hơi thật sâu và đặt miếng giấy vào đáy của túi vải thô, nơi mà Jacob sẽ tìm thấy sớm.

Tôi làm dấu cầu nguyện - hình như trường trung học của Jake đã không có dạy tiếng Bồ đào nha - Jake ít nhất đã lấy tiếng Tây Ban Nha như là một môn học ngoại ngữ tự chọn.

Bây giờ không còn gì cả ngoại trừ sự chờ đợi.

Trong hai ngày, Edward và Carlisle ở trong một khoảng không có thể thấy rõ ràng nơi mà Alice đã thấy nhà Volturi tới. Đó cũng là bãi đất trống chết chóc nơi mà những con ma cà rồng mới sinh đã tấn công mùa hè rồi. Tôi tự hỏi nó có cảm giác lặp lại với Carlisle, giống như một cảnh quen thuộc. Đối với tôi, nó đều là mới. Lần này Edward và tôi sẽ cùng chiến đấu với gia đình của tôi.

Chúng tôi chỉ có thể tưởng tượng rằng nhà Volturi sẽ tấn công Edward hoặc Carlisle. Tôi tự hỏi liệu họ có ngạc nhiên không khi biết nạn nhân của họ không hề chạy trốn? Như vậy có làm họ đề phòng? Tôi không thể tưởng tượng được nhà Volturi đã bao giờ cảm thấy cần sự thận trọng.

Tuy vậy, tôi vẫn - một cách hy vọng - không thể thấy được đôi với Demetri, tôi ở lại với Edward. Đương nhiên rồi. Chúng tôi chỉ còn có vài giờ ở bên nhau.

Edward và tôi đã không có cảnh chia ly cuối cùng, mà cả tôi cũng không dự tính làm thế. Nói ra từ đó sẽ khiến nó thành định cuộc. Nó giống như là đánh máy từ Kết thúc trên trang cuối cùng của một kịch bản. Vì thế chúng tôi không nói lời chào từ biệt, và chúng tôi cứ ở gần bên nhau, luôn chạm vào

nhau. Cho dù kết thúc như thế nào, nó cũng không chia cắt được chúng tôi. Chúng tôi đã dựng một cái lều cho Renesmee khoảng vài thước sau khu rừng đã được bảo vệ, và sau đó là một cảnh quen thuộc khi chúng tôi thấy mình đang cắm trại với Jacob trong thời tiết lạnh giá một lần nữa. Thật là khó có thể tin rằng rất nhiều thứ đã thay đổi kể từ tháng 6 vừa rồi. 7 tháng trước, mỗi quan hệ tay ba xem ra không thể được, 3 kiểu khác nhau làm tổn thương đến trái tim mà không thể tránh được. Bây giờ mọi thứ đã được cân bằng một cách hoàn hảo. Thật mỉa mai khi mà những miếng xếp hình đã xếp khớp lại với nhau vào đúng lúc mà tất cả chúng đều phải bị phá bỏ.

Tuyết bắt đầu rơi nữa trong đêm trước đêm giao thừa. Lần này, những bông tuyết nhỏ xíu đã không bị tan hòa vào mặt đất cứng như đá. Trong khi Renesmee và Jacob ngủ - Jacob ngáy lớn đến nỗi mà tôi phải ngạc nhiên là tại sao Renesmee không thức dậy - tuyết tạo nên một lớp đá mỏng đầu tiên trên mặt đất, sau đó làm cho nó dày lên một đồng. Vào lúc mặt trời mọc, toàn cảnh mà Alice đã thấy trước đã hoàn toàn hiện ra. Edward và tôi nắm tay nhau khi chúng tôi cùng nhìn ngang qua khoảng đất màu trắng sáng lóa, và không ai trong chúng tôi nói gì cả.

Suốt sáng sớm đó, những người khác đã tập trung lại, đôi mắt của họ mang bằng chứng không nói về sự chuẩn bị - một vài màu vàng nhạt, một vài màu đỏ thẫm. Rất nhanh sau khi chúng tôi đã tụ họp lại, chúng tôi có thể nghe tiếng bầy sói di chuyển trong khu rừng. Jacob xuất hiện từ cái lều, để lại Renesmee vẫn còn ngủ và nhập vào đàn.

Edward và Carlisle dàn trận với những người khác rất lỏng lẻo, những nhân chứng của chúng tôi ở một phía như trong phòng trưng bày tranh.

Tôi đứng xa nhìn, đợi bên cạnh lều cho Renesmee thức dậy. Khi con bé thức, tôi giúp nó mặc thứ quần áo mà tôi đã cẩn thận lựa sẵn hai ngày trước. Loại quần áo mà nhìn có vẻ rườm rà và yếu điệu nhưng cũng thật sự đủ dày để không bị rách - cho dù người đó có mặc chúng trong khi cưỡi một con sói khổng lồ đi xuyên qua một vài tiểu bang. Ngoài túi của con bé tôi bỏ vào cái túi da màu đen có đựng giấy tờ, tiền bạc, sự hướng dẫn, và cái thư đầy tình thương của tôi dành cho con bé và Jacob, Charlie và Renée". Con bé đã đủ khỏe để đó không là một gánh nặng với nó.

Mắt của nó mở to khi nó thấy được sự đau đớn trên khuôn mặt tôi. Nhưng con bé đoán đủ để không hỏi tôi đang làm gì.

"Mẹ yêu con", tôi nói với con bé. "Nhiều hơn tất cả mọi thứ".

"Con cũng yêu mẹ, mẹ ơi". Con bé trả lời. Nó sờ vào cái trái tim bằng bạc ở ngay cổ, bây giờ đã có một bức hình của nó, Edward, và tôi. "Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau".

"Trong tim chúng ta, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau", tôi sửa lại bằng một tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở.

"Nhưng khi đến lúc đó trong ngày hôm nay, con phải rời khỏi mẹ".
Mắt con bé mở lớn, và đưa tay chạm vào má tôi. Sự im lặng không to hơn nếu nó hét lên.
Tôi cố gắng ko nuốt, cổ họng của tôi như sưng lên. "Con sẽ làm như vậy cho mẹ, được không?" Con bé ấn ngón tay mạnh hơn vào mặt tôi. Tại sao?
"Mẹ không thể nói với con", tôi thì thầm. "Nhưng con sẽ hiểu sớm thôi, mẹ hứa đấy". Trong đầu tôi, tôi thấy khuôn mặt của Jacob.
Tôi gật đầu, sau đó kéo tay con bé ra. "Đừng nghĩ về chuyện đó", tôi thở vào tai con bé. "Đừng nói với Jacob cho đến khi nào mẹ bảo con chạy, được không?" Con bé hiểu chuyện này. Nó cũng gật đầu.
Tôi lấy từ túi của tôi một thứ cuối cùng.
Trong khi sửa soạn đồ đạc cho Renesmee, một vật lỏng lánh đầy màu sắc không ngờ tới đã chạm vào mắt tôi. Một tia nắng từ bầu trời đã chiếu qua những viên đá quý trên cái hộp đựng nữ trang cô quý báu được đựng trên đầu tủ trong một góc đã lâu không đụng tới. Tôi xem xét nó trong một lúc sau đó nhún vai. Sau khi sắp xếp tất cả những gợi ý của Alice, tôi không thể hy vọng rằng sự chạm trán sắp tới sẽ được giải quyết một cách hòa bình. Nhưng tại sao lại không thử bắt đầu mọi thứ một cách thân thiện khi có thể nhỉ? tôi tự hỏi bản thân. Nó có thể gây hại gì? Vì thế tôi đoán tôi phải có vài hy vọng còn lại sau tất cả - những hy vọng mù quáng, ngu dại - bởi vì tôi đã cạo lớp rỉ trên kệ và tìm lại được món quà cưới của Aro dành cho tôi.
Bây giờ tôi nhanh chóng đeo cái dây vàng dày vào cổ và cảm thấy được sức nặng của cái ổ kim cương trong cái chỗ lõm vào của cuống họng.
"Đẹp quá", Renesmee thì thầm. Sau đó con bé quàng tay ngược lại cổ tôi.
Tôi ghì con bé vào ngực. Cài vào nhau kiểu này, tôi bế con bé ra khỏi lều và đi về khoảng rừng thưa.
Edward dựng một bên chân mày lên khi tôi đến gần, nhưng những người khác đều không chú ý tới trang sức của tôi hoặc Renesmee. Anh ấy chỉ đưa tay ôm chặt cả hai chúng tôi một lúc lâu và sau đó, với một tiếng thở dài, buông chúng tôi ra. Tôi không thể thấy được sự từ biệt ở đâu trong mắt anh ấy. Có lẽ anh ấy có nhiều hy vọng cho những thứ sau cuộc đời này nhiều hơn anh ấy tỏ ra như vậy.
Chúng tôi vào chỗ, Renesmee nhanh chóng leo ra sau lưng tôi để tay tôi được rảnh rang. Tôi đứng một vài dặm sau hàng đầu tiên được tạo thành bởi Carlisle, Edward, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate, và Eleazar. Gần sát tôi là Benjamin và Zafrina; công việc của tôi là bảo vệ họ lâu chừng nào mà tôi có thể. Họ là vũ khí hiệu quả nhất của chúng tôi. Nếu nhà Volturi là những người không thể thấy, cho dù chỉ là một vài khoảnh khắc, cũng có thể làm thay đổi mọi thứ.
Zafrina rất cứng rắn và hung dữ, trong khi Senna thì là một tấm gương phản

chiếu bên cạnh cô ta. Benjamin ngồi dưới đất, lòng bàn tay nắm một nắm đất lại, và lầm bầm ko ra tiếng về những hàng đứt đoạn. Tối hôm qua, anh ta đã rải những viên đá cuội thành chõng nhìn rất tự nhiên, bây giờ thì tuyết đã bao phủ thành đống tất cả dọc theo phía sau của bãi cỏ. Nó không đủ để làm bị thương ma cà rồng, nhưng hy vọng là đủ để làm xao lãng.

Người làm chứng tùm lại bên phải và trái của chúng tôi, một vài người gần hơn những người khác - những người đã tuyên bố rằng họ là người gần nhất. Tôi chú ý đến Siobhan đang chà tay lên hai bên thái dương của bà, mắt của bà đang nhắm lại để tập trung, có phải bà đang chiều lòng Carlisle? Cố gắng để hình dung kết quả của sự ngoại giao?

Trong khu rừng phía sau chúng tôi, những con sói đang ẩn mình vẫn ở đó và sẵn sàng, chúng tôi có thể nghe được tiếng tim đập hỗn hển nặng nề của chúng.

Đám mây tan đi, khiến cho ánh sáng khuếch tán để mà nó có thể là buổi sáng hoặc buổi chiều. Mắt của Edward căng ra khi mà anh ấy tập trung để nhìn, và tôi chắc chắn rằng anh ấy đã thấy chính xác cảnh này lần thứ hai - lần đầu tiên là trong tâm trí của Alice. Nó nhìn giống như vậy khi mà nhà Volturi đến. Chúng tôi chỉ còn có vài phút hoặc vài giây nữa thôi. Tất cả gia đình tôi và những liên minh dốc hết nghị lực của bản thân ra.

Từ trong khu rừng, một con sói đầu đàn màu nâu đỏ tiến tới đứng bên cạnh tôi; cậu ta chắc phải rất khó chịu khi phải đứng xa Renesmee trong khi con bé đang ở trong nguy hiểm cận kề.

Renesmee đưa tay ra để xoắn vào đám lông trên cái vai to đồ sộ, và cơ thể của con bé có vẻ thoải mái một chút. Con bé bình tĩnh hơn khi có Jacob ở gần. Tôi cũng cảm thấy khá hơn một chút. Chỉ cần Jacob còn ở bên Renesmee, con bé sẽ an toàn.

Không dám mạo hiểm nhìn lại phía sau, Edward đưa tay tìm tôi. Tôi giờ tay mình ra xa để có thể nắm chặt tay anh ấy. Anh ấy siết chặt tay tôi.

Một phút nữa trôi qua, và tôi thấy mình căng thẳng khi nghe thấy những tiếng đang đến gần. Và sau đó Edward cứng người và rít lên nho nhỏ trong hàm răng. Mắt của anh ấy tập trung về khu rừng hướng về phía bắc từ chỗ chúng tôi đứng.

Chúng tôi nhìn chăm chú nơi anh ấy nhìn, và đợi những thời khắc cuối cùng trôi qua.

Hùng đông

Chương 36

Khát máu

Họ đến phô trương như một cuộc thi sắc đẹp.

Họ đã bố trí một dàn quân ngay hàng thẳng lối và đầy kỷ luật. Họ di chuyển cùng với nhau, nhưng đó không phải là một cuộc hành quân; họ di chuyển nhịp nhàng đều đặn trong một sự đồng bộ hoàn hảo từ những hàng cây - một cái bóng đen không hề bị sút mẻ đường như đang lơ lửng vài phân ở trên đồng tuyết trắng, một sự di chuyển thật uyển chuyển.

Vòng ngoài của doanh trại là một màu xám; màu đen hơn với mỗi hàng người cho đến khi vị trí trung tâm của dàn quân trở nên đen nhất. Mỗi gương mặt đều bị che kín, không hiện ra. Những tiếng bước chân nhẹ lướt thật đều đặn nghe như tiếng nhạc, như những nhịp điệu phức tạp mà không bao giờ bị vấp ngã.

Có vài dấu hiệu tôi đã không thấy - hay có lẽ không có dấu hiệu, chỉ có mùi thể kỷ của sự rèn luyện - họ đã sắp thành hình dạng quây ra bên ngoài. Sự chuyển động quá nhanh, quá vuông vức giống như một bông hoa đang nở, tuy rằng màu sắc đã gợi ra hình ảnh đó nhưng nó lại là hình ảnh của một cái quạt đang xòe ra, rất duyên dáng nhưng lại cứng đờ. Những cái bóng áo choàng màu xám tỏa ra hai bên trong khi cái khối màu đen nhất đang được đẩy một cách chính xác lên vị trí trung tâm, mỗi cử động đều được điều chỉnh một cách kỹ lưỡng.

Họ tiến hành rất chậm chạp nhưng đầy thận trọng, không vội vàng, không căng thẳng, không lo lắng. Đó là nhịp điệu của sự bất khả chiến bại.

Điều đó cũng gần giống như ác mộng cũ của tôi. Điều duy nhất thiếu sót là sự hả hê thêm muốn trên những khuôn mặt tôi đã thấy trong giấc mơ - những nụ cười của niềm vui báo thù. Như vậy là gia tộc Volturi được rèn luyện để không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào. Họ cũng không tỏ ra ngạc nhiên hay mất tinh thần trước sự tập trung của đám ma cà rồng đang chờ sẵn họ ở đây - nếu so ra thì sự tập hợp này đột nhiên trông có vẻ thiếu tổ chức và không được chuẩn bị sẵn. Họ cũng không tỏ ra ngạc nhiên với con sói khổng lồ đang đứng giữa chúng tôi.

Tôi không thể không chế mình không đếm được. Họ có tất cả ba mươi hai người. Cho dù nếu không đếm tới hai cái dáng áo choàng đuôi cá màu đen đang ở tít đằng sau, người mà tôi cho rằng là những người vợ - vị trí được bảo vệ của họ cho thấy họ sẽ không bị lôi vào cuộc chiến - chúng tôi vẫn bị áp đảo về số người. Chỉ có mười chín người chúng tôi sẽ chiến đấu, và bảy người nữa đứng xem chúng tôi bị hủy diệt. Cho dù tính luôn mười con sói,

họ vẫn hơn chúng tôi.

"Đội đỏ đang đến, đội đỏ đang đến", Garrett tự mình làm bầm một cách thần bí và sau đó cười khan một tiếng. Anh ta trượt tới một bước gần hơn với Kate.

"Họ đã đến", Vladimir thì thầm với Stefan.

"Những người vợ", Stefan rít lên lại. "Và toàn bộ những cận vệ. Tất cả họ đã đến cùng với nhau. Cũng tốt là chúng ta đã không thử Volterra".

Và sau đó, cứ như là số lượng của họ chưa đủ hay sao đó, thì trong khi gia tộc Volturi từ từ và oai phong tiến tới, càng có thêm nhiều ma cà rồng bắt đầu bước tới khoảng rừng thưa phía sau lưng họ.

Những khuôn mặt ma cà rồng trong cái đám đông đang ùn ùn kéo tới tưởng chừng như không ngớt này thì hoàn toàn đối lập với những khuôn mặt vô cảm đầy kỷ luật của gia tộc Volturi - họ mang đủ loại sắc thái cảm xúc. Lúc đầu là kinh hoàng và cả lo âu khi họ thấy một quân đội không ngờ đến đang chờ đón họ. Nhưng sự lo âu đó tan biến đi nhanh chóng; họ đang được an toàn trong số lượng vượt trội, an toàn trong vị trí của họ đằng sau đội quân bất khả chiến bại Volturi. Sắc thái của họ bắt đầu khôi phục lại như trước khi chúng tôi đã làm họ bất ngờ.

Thật rất dễ dàng để hiểu được nét mặt của họ - những gương mặt đã nói trắng ra rồi. Đó là đám đông giận dữ, háo hức điên cuồng và thêm chảy nước dãi vì công lý. Tôi đã không thật sự nhận ra cảm giác của thế giới ma cà rồng đối với những đứa trẻ bất tử trước khi tôi nhìn thấy những gương mặt này.

Thật rõ ràng là đám đông hỗn tạp này, giống như những bộ lạc không có trật tự - nhiều hơn số lượng bốn mươi ma cà rồng đang đứng với nhau kia - là những nhân chứng của gia tộc Volturi. Khi chúng tôi chết đi, họ sẽ lan truyền ra rằng những tên tội phạm đã bị diệt tận gốc rễ, và gia tộc Volturi đã làm như không làm gì hơn ngoại trừ là sự công bằng vô tư. Hầu hết trông có vẻ như họ đang hy vọng cho điều gì đó nhiều hơn là chỉ một cơ hội để làm nhân chứng - họ muốn giúp đỡ để đánh phá và thiêu đốt.

Chúng tôi không có một người cầu xin. Cho dù nếu chúng tôi có thể bằng cách nào đó có thể vô hiệu hóa được lợi thế của gia tộc Volturi thì họ vẫn có thể chôn vùi chúng tôi. Cho dù nếu chúng tôi giết được Demetri, Jacob cũng sẽ không thể chạy thoát được.

Tôi có thể cảm nhận điều đó khi mà có cùng một sự nhận thức đó đã lan tỏa xung quanh tôi. Bỏ qua sức nặng của không khí, nó đã đẩy tôi xuống với nhiều áp lực hơn cả trước đó.

Có một ma cà rồng trong đội quân đối diện trông dường như không thuộc về phe nào; tôi nhận ra Irina khi cô ấy đang chần chừ giữa hai phe, thái độ của cô ấy thật lẻ loi giữa những người khác. Ánh mắt kinh hoàng của cô ấy đang

chăm chú nhìn vào vị trí của Tanya đang đứng ở hàng phía trước. Edward cắn nhả một tiếng rất nhỏ nhưng rất sôi sục.

"Alistair đã đứng", anh thì thầm với Carlisle .

Tôi nhìn Carlisle liếc qua Edward đầy thắc mắc.

"Alistair đã đứng à?" Tanya hỏi khẽ.

"Họ - Caius và Aro - tới đây để hủy diệt và chiếm đoạt", Edward trả lời lại nhẹ như là thờ, chỉ có bên chúng tôi có thể nghe. "Họ đã có sẵn rất nhiều chiến lược rồi. Nếu sự cáo buộc của Irina bằng cách nào đó mà được chứng minh là giả, họ sẽ tìm ra một lý do khác để biện hộ. Nhưng họ có thể thấy Renesmee rồi, nên họ đang lạc quan một cách tuyệt đối về đường đi của họ. Chúng ta vẫn có thể thử để chống đỡ lại những mưu kế khác của họ nhưng trước hết họ phải ngừng lại, phải nghe sự thật về Renesmee đã". Và càng nhỏ hơn nữa. "Việc mà họ đã không dự tính là sẽ làm".

Jacob phát ra một tiếng kêu gắt kỳ quặc.

Và sau đó, không hề nghĩ tới, chỉ có hai giây sau, cuộc diễu hành dừng lại. - m diễu hoàn mỹ của sự diễu hành tắt ngúm đi. Nhưng sự kỷ luật không có tí vết vẫn không thay đổi; gia tộc Volturi vẫn đứng hoàn toàn như một . Họ đứng cách chúng tôi khoảng 500 yard.

Sau lưng tôi, ở hai bên, tôi nghe những tiếng tim đập rất mạnh, gần hơn trước đây. Tôi mạo hiểm liếc qua bên trái và phải từ khóe mắt mình để xem chuyện gì đã dừng sự tiến công của gia tộc Volturi lại.

Những con sói cũng đã gia nhập với chúng tôi.

Trong mỗi một hàng không đều nhau của chúng tôi, những con sói mở rộng ra thành một hàng rào chắn dài. Tôi chỉ mất tích tắc để chú ý rằng có nhiều hơn mười con sói, để nhận ra những con sói mà tôi biết và những con mà tôi chưa bao giờ thấy trước đây. Có mười sáu con đang đứng đồng đều xung quanh chúng tôi - mười bảy tất cả, nếu tính luôn Jacob. Thật rõ ràng từ chiều cao và những cái móng bự quá cỡ của chúng để nhận ra những người mới tới đều rất, rất trẻ. Tôi cho rằng tôi nên đoán được trước điều này. Với rất nhiều ma cà rồng tới gần khu này, sự bùng nổ dân số của người sói là không thể tránh khỏi.

Càng có thêm nhiều đứa trẻ nữa sắp chết. Tôi tự hỏi tại sao Sam lại cho phép chuyện này, và nhận ra rằng anh ta chẳng còn sự lựa chọn nào khác cả. Nếu bất kỳ con sói nào đứng với chúng tôi, gia tộc Volturi chắc chắn sẽ tìm ra hết những con còn lại. Họ đã đánh cược với toàn bộ sinh mạng của họ ở đây.

Và chúng tôi sắp phải thua cuộc.

Đột ngột, tôi rất tức giận. Hơn cả sự tức giận, tôi nổi điên lên và muốn tàn sát. Sự tuyệt vọng của tôi biến mất hết cả. Một màu đỏ mờ ảo bắt đầu làm nổi bật lên cái dáng màu đen trước mắt tôi, và tất cả mà tôi muốn vào lúc này là được phập rảng mình vào họ, để xé xác tứ chi họ ra khỏi thân thể và

thieu đốt họ. Tôi quá điên tiết đến nỗi tôi có thể nhảy múa xung quanh giàn thiêu khi mà họ đang bị thiêu sống; tôi sẽ cười to khi tro cốt họ đang cháy âm ỉ. Môi tôi tự động nhe răng ra và một tiếng gầm gừ nhỏ, sắc bén xé toạc cổ tôi bằng lực đẩy từ trong bụng của mình. Tôi nhận ra mình đang nhếch môi mỉm cười.

Bên cạnh tôi, Zafrina và Senna đang dội lại tiếng suyt cho tiếng gầm gừ của tôi. Edward bóp bàn tay của tôi để cảnh báo.

Những gương mặt không có bóng của gia tộc Volturi vẫn không thể hiện cảm xúc cho hầu hết các diễn tiến. Chỉ có hai cặp mắt phản bội tất cả các cảm xúc đó. Ở ngay vị trí trung tâm, tay chạm tay, Aro và Caius đang ngừng lại để đánh giá, và toàn bộ các cận vệ đã ngừng lại cùng với họ, đang đợi lệnh để tàn sát.

Hai người họ không nhìn nhau, nhưng rõ ràng là họ đang trò chuyện. Còn Marcus, tuy rằng chạm vào tay kia của Aro nhưng xem có vẻ không tham dự vào cuộc đối thoại đó. Nét mặt của ông ấy không vô cảm như những cận vệ, nhưng nó gần như là trống rỗng. Giống như lần trước tôi đã thấy ông ấy, ông ta hoàn toàn chán nản.

Những thân hình của nhân chứng của gia tộc Volturi tiến tới chúng tôi, đôi mắt họ chứa đầy sự giận dữ nhìn vào Renesmee và tôi, nhưng họ ở lại ngay ven rìa rừng, chừa ra một khoảng rộng giữa họ và những người lính của gia tộc Volturi. Chỉ có Irina là đang quanh quẩn gần đằng sau gia tộc Volturi, chỉ cách khoảng vài bước từ những người đàn bà cổ xưa - cả hai đều có mái tóc đẹp với da phủ đầy bụi phấn và đôi mắt nhỏ - cùng với hai cận vệ to xác của họ.

Có một người đàn bà mặc áo choàng màu xám đậm đứng sau Aro. Tôi không thể chắc chắn, nhưng cô ta giống như là đã chạm vào lưng ông ấy. Hay đó là một lá chắn khác, là Renata chăng? Tôi tự hỏi như Eleazar đã từng hỏi là nếu cô ấy có thể đẩy lùi được tôi không?

Nhưng tôi sẽ không phí phạm cuộc đời tôi để tấn công Caius hay Aro. Tôi có nhiều mục tiêu khác quan trọng hơn.

Tôi dò tìm trong hàng ngũ của họ và không khó khăn lắm để tìm ra hai cái dáng áo choàng nhỏ bé màu xám đậm, đứng gần bên vị trí trung tâm. Alec và Jane, là những thành viên nhỏ bé nhất của đám vệ binh, đứng bên cạnh Marcus, bên phía bên kia là Demetri. Gương mặt dễ thương của họ phẳng lặng như tờ, không biểu hiện điều gì cả; họ đang mặc áo choàng màu đen đậm nhất bên cạnh màu đen tuyền của những bậc tiền bối. Cặp phù thủy song sinh, Vladimir đã gọi họ như vậy. Sức mạnh của họ là một phần không thể thiếu cho sự tấn công của gia tộc Volturi. Những châu báu trong bộ sưu tập của Aro.

Bắp thịt của tôi gập lại, và nước bọt trong miệng tôi ứa ra.

Đôi mắt đỏ ngầu của Aro và Caius quét ngang qua hàng ngũ của chúng tôi. Tôi đọc được sự thất vọng trên gương mặt của Aro khi ông ta nhìn tới nhìn lui từng gương mặt của chúng tôi, như đang tìm kiếm một gương mặt đã bị thiếu. Sự thất vọng làm môi ông ta mím chặt lại.

Vào cái khoảnh khắc đó, tôi không có gì ngoài sự biết ơn rằng Alice đã chạy trốn được.

Khi mà việc ngừng lại kéo dài ra hơn, tôi nghe tiếng Edward thở nhanh hơn. "Edward?" Carlisle hỏi nhỏ và đầy lo lắng.

"Họ không chắc rằng nên tiến hành như thế nào. Họ đang phân nặng nhẹ các lựa chọn, đang chọn mục tiêu chính - là con, dĩ nhiên, và bố, Eleazar và Tanya. Marcus đang xem sức mạnh của những mối liên kết của chúng ta đối với nhau, đang tìm những điểm yếu. Sự hiện diện của những người Romani đang làm họ phát cáu. Họ đang lo lắng về những khuôn mặt mà họ không nhận ra - đặc biệt là Zafrina và Senna - và đương nhiên là những người sói. Trước đây họ chưa bao giờ bị áp đảo về số lượng. Việc đó đã dừng họ lại".

"Bị áp đảo về số lượng?" Tanya khẽ hỏi một cách hồ nghi.

"Họ không tính đến những nhân chứng của họ", Edward thở ra. "Đó là những người vô giá trị, không có ý nghĩa gì đối với quân lính cả. Còn Aro thì chỉ thích thú làm khán giả thôi".

"Bố nên nói chưa?" Carlisle hỏi.

Edward chần chừ sau đó gật đầu. "Đây là cơ hội duy nhất mà bố sẽ có được".

Carlisle so vai và bước đi vài bước về phía trước hàng phòng thủ của chúng tôi. Tôi không thích thấy bố đơn độc và không được bảo vệ như thế.

Ông giơ hai tay ra phía trước, để lòng bàn tay hướng lên như ông đang chào đón họ. "Aro, bạn cũ của tôi. Đã phải mấy thế kỷ rồi đấy".

Khoảng rùng thưa trắng im lặng rợn người trong một lúc lâu. Tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng dâng lên trong Edward khi anh lắng nghe sự đánh giá của Aro về những lời nói của Carlisle. Sự căng thẳng kéo dài khi từng giây trôi qua.

Và sau đó Aro bước tới ra khỏi trung tâm của đoàn quân Volturi. Lá chắn, Renata, di chuyển với ông ta như thể mấy đầu ngón tay của cô ta đã bị may vào trong áo choàng của ông ấy. Lần đầu tiên, đoàn quân của gia tộc Volturi có phản ứng. Tiếng làm bầm râm ran lan ra trong các hàng ngũ, chân mày họ hạ xuống cau có, miệng họ nhe răng ra. Một vài vệ binh cúi xuống như đang chuẩn bị tư thế phóng tới.

Aro giơ một tay lên trước họ.

"Yên lặng".

Ông ta bước thêm vài bước sau đó nghiêng đầu qua một bên. Đôi mắt có màu trắng đục của ông lấp lánh lên vẻ hiêu kỳ.

"Dùng từ nghe rất lọt tai đấy Carlisle", ông ta nói bằng giọng mỏng, nhẹ như làn khói. "Nhưng có vẻ không đúng chỗ khi xem xét về quân đội mà ông đã tập hợp được để giết tôi, và giết những người thân yêu của tôi".

Carlisle lắc đầu và giờ bàn tay phải ra xa hơn về phía trước như là khoảng cách giữa họ không phải gần như là một trăm thước. "Ông phải chạm vào tay tôi để biết rằng đó không bao giờ là mục đích của tôi".

Mắt của Aro nhíu lại một cách sắc sảo. "Nhưng mục đích của ông có thể có ý nghĩa như thế nào, Carlisle yêu quý, khi đứng trước việc mà ông đã làm?" Ông ta cau mày lại, và một thoáng buồn phiền xuất hiện trên mặt ông ấy - nó là thật hay không tôi cũng không thể xác định.

"Tôi đã không phạm vào tội ác mà ông đang tới đây để trừng phạt tôi".

"Vậy thì bước qua một bên để chúng tôi trừng phạt những người phải gánh trách nhiệm. Thật sự mà nói, Carlisle, không có gì sẽ làm tôi hài lòng hơn là bảo toàn được tính mạng của ông ngày hôm nay".

"Không có ai đã phá luật hết Aro à. Để tôi giải thích". Một lần nữa, Carlisle lại giờ tay ra. Trước khi Aro kịp trả lời, Caius lướt nhanh tới bên Aro.

"Có quá nhiều những điều lệ cùn, quá nhiều luật lệ không cần thiết mà ông đã tạo ra cho bản thân ông rồi, Carlisle", người cổ xưa tóc trắng rít lên. "Sao ông có thể biện hộ cho mình về việc phá vỡ cái luật lệ có ý nghĩa thật sự chứ?"

"Luật lệ không bị phá vỡ. Nếu các ông sẽ lắng nghe"

"Chúng tôi đã thấy đứa trẻ rồi, Carlisle", Caius gầm gừ. "Đừng có xem chúng tôi như những tên ngu ngốc".

"Con bé không phải là bắt tử. Con bé không phải là ma cà rồng. Tôi có thể dễ dàng chứng minh chuyện này chỉ trong vài phút" - Caius cắt ngang lời ông ấy. "Nếu con bé không phải là một trong những điều cấm kỵ thì tại sao ông lại dàn một đội quân lớn để bảo vệ con bé?"

"Là nhân chứng, Caius, cũng giống như ông đã đem tới thôi". Carlisle chỉ tay tới đám người giận dữ ở góc khu rừng; vài người gầm lên để đáp lại.

"Bất cứ người nào trong những người bạn này của tôi đều có thể nói với ông sự thật về đứa trẻ này. Hay ông có thể nhìn con bé đi, Caius. Hãy nhìn sự hồng hào vì có dòng máu con người trên hai má con bé".

"Thật gian xảo!" Caius quát lên. "Người chỉ điếm đâu rồi? Đưa cô ta ra trước đây!" Ông ta nghênh cổ lên tìm kiếm xung quanh cho tới khi ông ta thấy Irina đang nấn ná đằng sau những người vợ.

"Người! Tới đây!"

Irina nhìn ông ta có vẻ không hiểu, mặt cô ta trông như một người không hoàn toàn tỉnh táo sau một cơn ác mộng ghê tởm. Caius búng những ngón tay một cách không kiên nhẫn. Một trong những người cận vệ to lớn của hai bà vợ di chuyển tới bên Irina và thúc một cách thô lỗ vào lưng cô ấy. Irina

chớp mắt hai lần và từ từ bước tới Caius trong tình trạng mê muội. Cô ấy dừng cách vài thước, đôi mắt vẫn nhìn các người chị của mình. Caius chắn ngang giữa họ và tát vào mặt cô ấy. Nó có thể không đau nhưng hành động làm nhục này thật là khủng khiếp. Giống như là đang nhìn người ta đá một con chó. Tanya và Kate cùng đồng thanh rít lên. Thân thể của Irina trở nên cứng đờ và cuối cùng thì mắt của cô ấy cũng tập trung vào Caius. Ông ta chỉ một ngón tay vào Renesmee, nơi con bé đang bám trên lưng tôi, tay con bé vẫn đang xoắn đám lông của Jacob. Caius làm nổi lên toàn bộ màu đỏ trong tầm mắt giận dữ của tôi. Tiếng gầm gừ sôi lên trong ngực của Jacob.

"Đây là đứa trẻ mà người đã thấy phải không?" Caius gắng hỏi. "Đứa trẻ mà nhìn một cái là đã biết không phải là người?" Irina nhìn chúng tôi chăm chú, quan sát Renesmee lần đầu tiên kể từ khi bước vào khoảng rừng thưa. Đầu cô ta nghiêng về một bên, sự phân vân hiện lên trên mặt.

"Sao?" Caius gầm lên.

"Tôi - tôi không chắc lắm", cô ấy nói, giọng điệu có vẻ lúng túng. Tay của Caius nắm chặt lại như thể ông ta muốn tát cô ấy cái nữa. Ý người là sao?" ông ta nói bằng giọng đanh thép.

"Con bé không giống như cũ nhưng tôi nghĩ nó cũng là một đứa bé. àtôi là nó đã thay đổi. Đứa trẻ này lớn hơn đứa mà mà tôi đã từng thấy, nhưng -" Tiếng thở hổn hển đầy giận dữ của Caius xuyên qua mấy răng kêu răng rắc, và Irina dừng ngay lại mà không nói hết được. Aro bay tới bên Caius và đặt một tay lên vai ông ta để dẫn lại.

"Bình tĩnh lại em à. Chúng ta có thời gian để tìm ra việc này. Không cần phải vội vàng".

Với thái độ sung sủa, Caius quay lưng về phía Irina.

"Giờ thì người đẹp", Aro nói bằng một giọng âm và ngọt ngào. "Cho ta thấy cái mà người đang cố gắng để nói". Ông ta giơ tay tới ma cà rồng đang hoang mang đứng đó.

Không chắc chắn lắm, Irina cầm lấy tay ông ta. Ông ta cầm tay cô ấy chỉ trong năm giây.

"Em thấy không, Caius?" ông ta nói. "Đó là vấn đề đơn giản để lấy cái mà ta cần".

Caius không trả lời ông ấy. Từ khước mắt của mình, Aro liếc một cái tới đám người đang đứng xem, đám du thủ du thực của ông ta, và rồi quay lại với Carlisle.

"Và xem ra chúng ta có một điều bí ẩn trên tay mình. Nó thể hiện ra rằng đứa trẻ này đã lớn. Còn ký ức đầu tiên của Irina là rõ ràng về một đứa trẻ bắt tử. Hiếu kỳ thật".

"Đó chính xác là việc mà tôi đang cố gắng để giải thích", Carlisle nói, và từ

sự thay đổi trong giọng nói của bố mà tôi có thể đoán ra rằng ông đã nhẹ nhõm hơn. Đây là sự dừng lại mà chúng tôi đã bỏ vào tất cả những hy vọng mờ mịt vào nó.

Tôi cảm thấy không nhẹ nhõm được. Tôi chờ đợi, gần như là tê cứng với cơn giận dữ, vì những kiểu chiến lược mà Edward đã hứa là sẽ có.

Carlisle lại giơ tay ra một lần nữa.

Aro chần chừ một lúc. "Tôi muốn có sự giải thích từ người đã dính dáng tới câu chuyện nhiều hơn, bạn tôi à. Tôi có sai lầm không khi giả thuyết rằng sự vi phạm không phải do ông tạo ra?"

"Không có sự vi phạm nào cả".

"Cứ cho là thế đi, tôi sẽ có mọi khía cạnh của sự thật".

Giọng nói nhẹ như lông của Aro đã cứng rắn hơn. "Và cách tốt nhất để làm việc đó là có được bằng chứng trực tiếp từ người con trai tài năng của ông". Ông ta nghiêng đầu về hướng Edward. "Vì đứa trẻ đang đeo bám vào người vợ ma cà rồng mới sinh của anh ta nên tôi đoán là Edward cũng có dính dáng tới".

Lẽ dĩ nhiên là ông ta muốn Edward rồi. Một khi ông ta có thể đọc được tâm trí của Edward rồi thì ông ta sẽ biết tất cả các ý nghĩ của chúng tôi. Ngoại trừ của tôi.

Edward quay nhanh lại hôn vào trán tôi và Renesmee, nhưng không nhìn vào mắt tôi. Sau đó anh bước những bước dài băng qua cánh đồng tuyết, vỗ lên vai Carlisle khi anh đi qua bố. Tôi nghe một tiếng thì thầm nhỏ sau lưng mình - sự khiếp sợ của Esme đã bật ra.

Màn sương mù màu đỏ mà tôi thấy đang bao quanh quân đội của gia tộc Volturi bùng cháy sáng lên hơn trước đây. Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn Edward băng qua khoảng trống màu trắng một mình - nhưng tôi cũng không thể chịu đựng được việc để Renesmee gần hơn một bước với kẻ địch. Sự mâu thuẫn như xé toạc tôi ra; tôi đông cứng thân mình thật chặt đến nỗi có cảm giác như xương của tôi có lẽ sẽ bị gãy từ những áp lực đó.

Tôi thấy Jane mỉm cười với Edward khi anh băng ngang qua cái điểm giữa ở khoảng cách giữa chúng tôi, cái điểm mà anh ấy gần với họ hơn là với chúng tôi.

Cái nụ cười ngạo nghễ ấy đã có tác dụng. Cơn giận dữ của tôi đã lên tới đỉnh điểm, cao hơn cả sự khát máu tôi đã cảm nhận vào lúc tôi và người sói có một cuộc chiến xuân ngốc. Tôi có thể cảm nhận được sự giận dữ trên lưỡi mình - tôi cảm thấy nó chảy xuyên suốt trong tôi như ngọn sóng thủy triều của những năng lượng tinh khiết. Bắp thịt của tôi săn cứng lại, và tôi đã tự động hành động. Tôi kéo lá chắn bằng tất cả sức lực trong tâm trí mình, ném nó trải rộng ra cánh đồng - gấp mười lần khoảng cách xa nhất của tôi - giống như cái lao. Hơi thở của tôi vội vàng trong sự giận dữ cùng với một sự nổ

lực.

Lá chắn phình to ra khỏi tôi thành một lớp năng lượng như bong bóng, một đám mây hình nấm có chất nhớt thép. Nó có nhịp đập như một vật thể sống - tôi có thể cảm nhận được nó, từ đỉnh cho đến góc.

Bây giờ không còn sự co dãn lại của cái lớp vải đàn hồi này nữa; trong cái còn tươi mới vừa có của mình tôi thấy rằng khe hở mà tôi đã cảm nhận trước đây hoàn toàn do tôi tạo ra - tôi đã quá đeo bám vào cái phần ẩn của mình trong việc tự phòng thủ, tiềm thức đã không tự nguyện buông nó ra. Bây giờ tôi để nó tự do, và lá chắn của tôi bung ra hơn 50 thước khỏi tôi một cách vô cùng hiệu quả, chỉ chiếm có một phần mười sự tập trung của tôi. Tôi có thể cảm nhận nó cong lại giống như một bấp thịt khác, tuân theo lệnh của tôi.

Tôi đẩy nó đi, uốn nó thành một hình trái xoan dài và nhọn. Tất cả mọi thứ ở dưới cái lá chắn bằng sắt này đột nhiên trở thành một phần của tôi - tôi có thể cảm nhận được nguồn sông của tất cả các thứ mà nó đang che chở giống như những điểm sáng đang tỏa nhiệt, những ánh sáng lấp lánh bao xung quanh tôi. Tôi đẩy mạnh lá chắn tới chiều dài của khu rừng thưa, và thở ra nhẹ nhõm khi tôi cảm nhận được đốm sáng rực rỡ của Edward ở bên trong sự bảo vệ của tôi. Tôi giữ ở đó, co vào cái bấp thịt mới để mà nó bao bọc gần hơn cho Edward, một lớp mỏng nhưng không thể phá vỡ giữa cơ thể anh ấy và kẻ thù của chúng tôi.

Sau ngắn ít hơn một tích tắc. Edward vẫn bước tới Aro. Mọi thứ đều đã hoàn toàn thay đổi nhưng không một ai chú ý đến sự khám phá này ngoại trừ tôi. Một tràng cười bật ra trên môi tôi. Tôi cảm thấy những người khác liếc qua tôi và tôi thấy đôi mắt đen to tròn của Jacob cúi xuống nhìn tôi như là tôi đã bị mất trí.

Edward ngừng lại vài bước trước Aro, và tôi nhận ra với một vài sự thất vọng rằng tôi chắc chắn có thể làm được nhưng tôi không nên cản trở sự trao đổi này được xảy ra. Đó là ý nghĩa của tất cả sự chuẩn bị của chúng tôi: làm cho Aro chịu nghe câu chuyện của chúng tôi. Đó gần như là một nỗi đau thể xác khi phải làm thế nhưng thật bất đắc dĩ tôi đành kéo lá chắn của mình về và để Edward bị đặt vào nơi nguy hiểm một lần nữa. Cảm giác vui vẻ liền biến mất. Tôi tập trung hoàn toàn vào Edward, chuẩn bị để chặn cho anh ấy ngay lập tức nếu có chuyện gì xảy ra.

Cầm của Edward hát lên một cách cao ngạo, và anh giơ tay ra cho Aro như thể anh đang ban tặng một sự vinh dự rất lớn. Dường như chỉ có Aro là thích thú với thái độ này của Edward, nhưng sự thích thú của ông ta không bao gồm tất cả những người khác. Renata run rẩy một cách kích động trong cái bóng của Aro. Cái cau mày của Caius thì hằn sâu xuống trông như làn da mờ mỏng như giấy của ông ta đã nhăn lại thường xuyên. Jane nhỏ bé thì nhe răng ra, và bên cạnh cô ta đôi mắt của Alec nhú lại trong sự tập trung. Tôi

đoán rằng anh ta cũng đã sẵn sàng, giống như tôi, để hành động khi có báo hiệu lần thứ hai.

Aro tiến gần đến mà không dừng lại - và thật sự thì ông ta có gì mà phải sợ? Những cái bóng to lớn của những cái dáo choàng màu xám nhạt - những chiến binh rắn chắc như Felix - chỉ cách đó có vài thước thôi. Jane và tài năng thiêu đốt của cô ta có thể quật ngã Edward, làm cho anh ấy quần quại trong sự đau đớn. Alec có thể làm Edward bị không thấy và không nghe được gì trước khi anh ấy có thể bước một bước tới Aro. Không một ai biết rằng tôi đã có được sức mạnh để ngăn họ lại, kể cả Edward.

Với một nụ cười vô lo, Aro cầm lấy tay Edward. Mắt ông ta nhắm lại một chút, và vai ông ta khụy xuống dưới sự tấn công dữ dội của những thông tin.

Mỗi một suy nghĩ bí mật, mỗi một kế sách, mỗi một lần thấu đáo được sự việc - tất cả mọi thứ mà Edward đã nghe được từ những tâm trí xung quanh anh ấy trong suốt tháng vừa qua - bây giờ đã thuộc về Aro. Và xa hơn nữa - mỗi một ảo ảnh tương lai trong đầu Alice, mỗi một phút yên tĩnh với gia đình của chúng tôi, mỗi một hình ảnh trong đầu của Renesmee, mỗi nụ hôn, mỗi sự đụng chạm giữa Edward và tôi - Tất cả giờ đây đều đã thuộc về Aro. Tôi rít lên với một sự thất vọng, và lá chắn bị lay động cùng với sự bức tức của tôi, thay đổi hình dạng của nó và co giãn quanh chúng tôi.

"Bình tĩnh đi Bella", Zafrina thì thầm với tôi.

Tôi nghiến chặt răng vào nhau.

Aro tiếp tục tập trung vào những ký ức của Edward. Đầu của Edward cũng cúi xuống, những bắp thịt trên cổ anh ấy căng cứng lên khi anh ấy cũng đọc lại mọi thứ mà Aro đã lấy từ anh ấy, và cả những phản ứng của Aro về những câu chuyện đó.

Cuộc đối thoại hai chiều nhưng không cân bằng này tiếp tục lâu đến nỗi mà những cận vệ cũng trở nên không thoải mái. Những tiếng râm ran lan khắp hàng ngũ cho đến khi Caius quát tháo lớn ra lệnh im lặng. Jane cứ nhấp nhồm về phía trước như cô ta không thể kiềm chế được bản thân lại, và khuôn mặt của Renata thì cứng ngắc vì kiệt sức. Trong một lúc, tôi quan sát cái lá chắn mạnh mẽ này thì thấy cô ta có vẻ yếu bóng vía và yếu đuối; tuy rằng cô ta rất hữu dụng đối với Aro, tôi có thể nói rằng cô ta không phải là một chiến binh. Cô ta không đánh nhau mà chỉ làm nhiệm vụ bảo vệ. Không có máu hiệu sát trong người. Cô ta cũng non nớt như tôi, tôi biết rằng nếu là trận chiến giữa hai chúng tôi, tôi sẽ đánh bại cô ấy.

Tôi tập trung lại khi Aro đứng thẳng lên, mắt ông ta mở nhanh ra và thái độ như sợ hãi và cảnh giác. Ông ta vẫn chưa buông ta Edward ra.

Những bắp thịt của Edward cũng hơi giãn ra.

"Ông thấy rồi chứ?" Edward hỏi, giọng nhẹ nhàng bình tĩnh.

"Phải, tôi quả thực là đã thấy", Aro đồng ý, và thật ngạc nhiên, giọng ông ta gần như là thích thú. "Tôi hoài nghi là không biết có hai chúa trời hay con người mà đã từng thấy hoàn toàn rõ ràng hay không".

Những khuôn mặt kỷ luật của đám vệ binh thể hiện sự không thể tin nổi cũng giống như tôi đang cảm nhận.

"Bạn đã cho tôi rất nhiều điều để cân nhắc, anh bạn trẻ ạ", Aro tiếp tục.

"Nhiều hơn là tôi đã mong đợi". Ông ta vẫn không buông tay Edward ra, và thái độ căng thẳng của Edward là của một người đang lắng nghe.

Edward không trả lời.

"Tôi có thể gặp cô bé không?" Aro hỏi - gần như là cầu xin - với một sự hào hứng thú vị đột ngột. "Tôi chưa bao giờ mơ về sự tồn tại của thứ ấy trong tất cả các thế kỷ của tôi. Đó là một phần thêm vào lịch sử của chúng ta"

"Đó là về cái gì Aro?" Caius quát lên trước khi Edward kịp trả lời. Câu hỏi đó khiến tôi kéo Renesmee từ sau lưng ra đằng trước vào vòng tay mình, che chở bảo bọc con bé trên ngực mình.

"Thứ mà em chưa bao giờ mơ tới, người bạn thực tế của tôi ạ. Hãy dừng lại một chút để cân nhắc, vì công lý mà chúng ta dự tính sẽ thi hành không còn được áp dụng nữa".

Caius rít lên ngạc nhiên vì những lời ông ta nói.

"Bình tĩnh đi người anh em", Aro cảnh báo nhẹ nhàng.

Đây nên là một tin tốt - đó là những lời mà chúng tôi đã từng hy vọng, sự ân xá mà chúng tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ nó có thể xảy ra. Aro đã lắng nghe sự thật. Aro đã thừa nhận rằng luật lệ đã không bị vi phạm.

Nhưng cặp mắt tôi vẫn tập trung vào Edward, và tôi thấy bắp thịt trên lưng anh cứng chặt lại. Tôi nghĩ lại những lời chỉ dẫn của Aro cho Caius về sự cân nhắc, và tôi hiểu ra ý nghĩa thứ hai của nó.

"Bạn sẽ giới thiệu tôi với con gái cậu chứ?" Aro hỏi Edward lần nữa.

Caius không phải là người duy nhất đã rít lên về sự khám phá mới này.

Edward gật đầu một cách miễn cưỡng. Dù sao thì Renesmee cũng đã được lòng của khá nhiều người. Aro luôn luôn trông như là người lãnh đạo của những người cổ xưa này. Nếu ông ta về phe con bé thì những người khác có thể chống lại chúng tôi sao?

Aro vẫn nắm chặt tay Edward, và ông ta đang trả lời một câu hỏi mà tất cả chúng tôi đều chưa được nghe.

"Tôi nghĩ sự thỏa hiệp về điểm này chắc chắn là được chấp nhận, dưới tình thế này. Chúng ta sẽ gặp nhau ở ngay chính giữa vậy".

Aro thả tay Edward ra. Edward quay người về phía chúng tôi, và Aro cũng đi cùng với anh ấy, quàng một tay qua vai Edward như thể họ là bạn thân - tất cả đều nhằm duy trì việc đụng chạm vào da của Edward. Họ bắt đầu băng qua đồng cỏ quay về phía bên chúng tôi.

Toàn bộ vệ binh bắt đầu bước theo sau họ. Aro lơ đãng giơ một tay lên mà không nhìn về phía họ.

"Giữ nguyên vị trí đi những người thân yêu. Thật ra, họ không có ý gây hại nếu chúng ta cũng không manh động".

Đám vệ binh phản ứng với chuyện này công khai hơn lúc trước, với những tiếng gầm gừ và tiếng huýt gió phản đối, nhưng vẫn giữ nguyên vị trí.

Renata, níu sát vào Aro hơn lúc nào khác, và thút thít trong lo lắng.

"Chủ nhân", cô ta thì thầm.

"Đừng khó chịu, cung à", ông ta đáp lại. "Mời chuyện đều tốt".

"Có lẽ ông nên mang theo vài thành viên trong đám cận vệ của ông đi cùng với chúng ta", Edward đề nghị. "Sẽ khiến họ cảm thấy thoải mái hơn".

Aro gật đầu như thể đó là một lời đề nghị thông minh mà ông ta nên tự nghĩ ra. Ông ta búng tay hai cái. "Felix, Demetri".

Hai ma cà rồng đến bên ông ta ngay lập tức, trông giống y như lần trước tôi đã gặp họ. Cả hai đều cao và có tóc đen, Demetri khó chịu và mỏng dính như lưỡi kiếm, Felix thì rắn chắc và đầy đe dọa như một cây dùi cui bằng sắt.

Năm người họ dừng ngay chính giữa của cánh đồng tuyết.

"Bella", Edward gọi. "Mang Renesmee - và một vài người bạn nữa ra đây".

Tôi hít thật sâu. Cơ thể của tôi cứng ngắc với sự chống cự lại. Ý nghĩ về việc đem Renesmee vào trung tâm của sự xung đột - Nhưng tôi tin tưởng Edward. Anh ấy sẽ biết nếu Aro có dự tính phản bội về điểm này.

Aro có 3 người bảo vệ ở bên cạnh trong cuộc hội đàm nên tôi cũng đem hai người với tôi. Tôi chỉ mất một giây để quyết định.

"Jacob? Emmett?" tôi hỏi kín đáo. Emmett bởi vì anh ấy sẽ cầu mong để được đi. Jacob bởi vì cậu ta sẽ không thể chịu đựng được nếu bị bỏ lại.

Cả hai gật đầu. Emmet còn cười toe toét.

Tôi băng qua cánh đồng cùng với họ ở hai bên hông. Tôi nghe tiếng sôi lên từ trong đám vệ binh khi họ nhìn thấy sự chọn lựa của tôi - rõ ràng là họ không tin tưởng vào người sói. Aro giơ tay lên, dập tắt sự phản đối của họ lần nữa.

"Cậu có người khách thú vị nhỉ", Demetri làm bầm với Edward.

Edward không đáp lại, nhưng có một tiếng gầm gừ nhỏ qua răng Jacob.

Chúng tôi dừng lại cách Aro vài thước. Edward chuôi ra khỏi tay Aro và nhanh chóng tới bên chúng tôi và nắm lấy tay tôi.

Trong một lúc chúng tôi nhìn nhau trong im lặng. Và Felix chào nhỏ với riêng tôi.

"Chào lần nữa Bella". Ông ta cười tự phụ trong khi vẫn theo dõi mỗi một cử động của Jacob bằng sự sắc bén của mình.

Tôi cười gượng với tên ma cà rồng to lớn khổng lồ. "Hey, Felix".

Felix cười khan một tiếng. "Cô trông đẹp đấy. Sự bất tử hợp với cô đấy".

"Cám ơn rất nhiều".

"Không có gì. Thật quá tiếc - "

Ông ta bỏ dở câu nói của mình vào yên lặng và tôi không cần đến tài năng của Edward để đoán ra câu cuối. Thật quá tiếc vì chúng tôi sẽ giết cô trong giây lát.

"Phải, tiếc quá phải không?" tôi thì thầm.

Felix nháy mắt.

Aro không chú ý đến sự trao đổi giữa chúng tôi. Ông ta nghiêng đầu qua một bên, đầy mê hoặc. "Tôi nghe được tiếng tim đập kỳ quặc của cô bé", ông ta thì thầm với một âm điệu như một bài hát du dương. "Tôi ngửi được mùi thơm kỳ lạ của cô bé". Sau đó đôi mắt mơ hồ của ông ta chuyển qua tôi. "Sự thật thì Bella nhỏ bé à, sự bất tử làm cô trở nên đẹp rất lạ thường", ông ta nói. "Giống như là cô đã được tạo ra cho cuộc sống này".

Tôi gật đầu công nhận với lời tặng bốc này của ông ta.

"Cô thích món quà của ta chứ?" ông ta hỏi, nhìn vào miếng mớ đang đeo.

"Nó thật đẹp, và thật là rất, rất hào phóng từ ông. Cám ơn ông. Tôi đã nên gửi một lời thư cám ơn".

Aro cười to thích chí. "Chỉ là một vật nhỏ thôi. Tôi để nó nằm lung tung. Tôi nghĩ nó có lẽ sẽ làm đẹp thêm khuôn mặt mới của cô và thật là đã đúng như vậy".

Tôi nghe một tiếng rít nhỏ từ giữa hàng quân của gia tộc Volturi. Tôi nhìn qua vai của Aro.

Hừm. Dường như là Jane không vui lắm vì việc Aro đã tặng tôi một món quà.

Aro hăng giọng để lấy lại sự tập trung của tôi. "Tôi có thể chào con gái của cô không Bella dễ thương?" ông ta hỏi ngọt ngào.

Đây là chuyện chúng tôi đã hy vọng, tôi tự nhắc nhở bản thân mình. Đấu tranh lại cái thôi thúc bé Renesmee chạy đi, tôi bước chậm hai bước về phía trước. Lá chắn của tôi lay động rì rào sau lưng tôi như một mũi đất nhô ra biển, bảo vệ cả gia đình tôi trong khi Renesmee bị bỏ ra ngoài. Tôi cảm thấy rất sai lầm, thật khủng khiếp.

Aro gặp chúng tôi, nét mặt rất nôn nóng.

"Nhưng cô bé rất thanh tú", ông ta lẩm bẩm. "Rất giống cô và Edward". Và sau đó lớn hơn, "Xin chào Renesmee".

Renesmee nhìn tôi thật nhanh và tôi gật đầu.

"Xin chào ông Aro", con bé trả lời rất lễ phép bằng giọng như chuông ngân cao của mình.

Mắt Aro đầy kinh ngạc.

"Cái gì vậy?", Caius rít lên từ phía sau. Ông ta dường như tức điên lên vì sự cần thiết phải hỏi.

"Nửa người, nửa bất tử", Aro tuyên bố với ông ta và tất cả những người vệ binh còn lại mà không quay đi cái nhìn mê mết khỏi Renesmee. "Thụ thai và mang thai bởi ma cà rồng mới sinh này trong khi cô ta vẫn còn là người".

"Không thể được", Caius chế giễu.

"Em nghĩ là họ có thể lừa được ta à, em trai?". Thái độ của Aro đang rất phấn khích nhưng Caius lại do dự. "Tiếng tim đập mà em đang nghe cũng là một thủ đoạn gian trá luôn à?"

Caius mặt sung mày sĩa, nhìn có vẻ chán nản như là những câu hỏi nhẹ nhàng của Aro đã làm nổ tung ông ta.

"Bình tĩnh và cẩn thận đi em trai", Aro cảnh báo, vẫn mỉm cười với Renesmee. "Anh biết em yêu công lý như thế nào, nhưng không có công lý nào chống lại đứa bé đặc biệt có một không hai này vì dòng dõi của cô bé. Và có quá nhiều thứ để học, quá nhiều thứ để học! Anh biết em không có hứng thú như anh cho việc sưu tầm lịch sử, nhưng hãy khoan dung với ta, em trai à, khi anh thêm vào một chương mới mà đã làm anh sững sốt bằng việc khó có thực này. Chúng ta đến đây chỉ mong chờ công lý và sự đau buồn vì những người bạn đã đi lầm đường, nhưng hãy nhìn những cái mà chúng ta đã đạt được thay thế đi! Một kiến thức mới, rất sáng chói cho bản thân chúng ta, cho khả năng của chúng ta".

Ông ta giơ tay tới Renesmee như một lời mời mọc. Nhưng đó không phải là điều con bé muốn. Con bé nhoài người ra khỏi tôi, duỗi ra xa hơn, để đung đầu ngón tay vào gương mặt của Aro.

Aro không phản ứng kinh hoàng như hầu hết các người khác đã phản ứng với màn biểu diễn này của Renesmee; ông ta đã quá quen với những dòng chảy suy nghĩ và ký ức từ những tâm trí khác giống như Edward vậy.

Ông ta cười rộng hơn, và ông ta thở ra một cách hài lòng. "Thật tài giỏi", ông ta khẽ nói.

Renesmee thả người lại vào tay tôi, khuôn mặt nhỏ bé của con bé đang rất nghiêm trang.

"Làm ơn?", con bé hỏi Aro.

Nụ cười của ông ta trở nên nhẹ nhàng. "Dĩ nhiên là ta không có mong muốn làm hại những người thân yêu của con rồi, Renesmee yêu quý à".

Giọng của Aro đầy dỗ dành và triu mến, nó đã lừa được tôi trong một giây. Và tôi nghe răng của Edward nghiến chặt lại, và ở phía sau chúng tôi, một tiếng rít lên của Maggie như đã bị xúc phạm về những lời nói dối.

"Tôi thất mắc", Aro nói một cách tự lự, dường như không hay biết về phản ứng đối với những lời nói trước của mình. Mắt ông ta bất thành linh di chuyển qua Jacob, và thay vì là sự kinh tởm như những người trong gia tộc

Volturi khi nhìn những con sói khổng lồ này, thì mắt Aro chứa đầy sự ham muốn mà tôi không hiểu được.

"Việc đó không thể làm được đâu", Edward nói, thái độ trung lập đầy cẩn thận đã biến mất từ âm điệu đột ngột cục cằn của anh ấy.

"Chỉ là một suy nghĩ vớ vẩn thôi", Aro nói, công khai đánh giá Jacob, và mắt ông ta di chuyển chậm chạp qua hai hàng sói đằng sau chúng tôi. Bất cứ cái gì đó mà Renesmee đã cho ông ta thấy đã khiến đàn sói đột nhiên thú vị với ông ta.

"Họ không thuộc về chúng tôi, Aro à. Họ không theo lệnh của chúng tôi kiểu đó. Họ ở đây vì họ muốn ở đây".

Jacob gầm gừ đe dọa.

"Dù vậy họ có vẻ hoàn toàn gắn bó với cậu", Aro nói. "Và người vợ trẻ của cậu và - gia đình cậu. Rất trung thành". Giọng điệu monoton nhẹ nhàng.

"Họ có nhiệm vụ bảo vệ tính mạng của con người Aro à. Việc đó khiến họ có thể cùng chung sống với chúng tôi, nhưng rất khó với các ông. Ngoại trừ ông suy nghĩ lại về cách sống của ông".

Aro cười một cách vui vẻ. "Chỉ là một suy nghĩ vớ vẩn thôi", ông ta lập lại.

"Cậu biết nó như thế nào mà. Không ai trong chúng tôi có thể hoàn toàn điều khiển được sự thèm muốn trong tiềm thức".

Edward nhăn nhó. "Tôi biết nó như thế nào mà. Và tôi cũng biết sự khác nhau giữa loại chỉ là ý nghĩ và loại có mục đích đằng sau nó. Nó không bao giờ có thể làm được, Aro à".

Cái đầu lớn của Jacob xoay qua hướng của Edward, và một tiếng rên rỉ nhẹ thoát ra sau hàm răng.

"Ông ta đang bị hấp dẫn bởi ý tưởng về - những con chó cảnh vệ", Edward thì thầm lại.

Có một giây im lặng chết người, và sau đó âm thanh của những tiếng gầm gừ giận dữ từ toàn bộ bầy sói vang lên đầy khu rừng thưa.

Và có một tiếng sủa ra lệnh rất rõ rệt - từ Sam, tôi đoán mà không cần quay lại nhìn - và những tiếng phàn nàn tắt ngúm thành một sự im lặng đầy đáng ngại.

"Tôi cho rằng đó là trả lời cho câu hỏi của tôi", Aro nói, cười lớn nữa. "Bầy sói này đã chọn phe của họ".

Edward rít lên và nghiêng người tới trước. Tôi giữ chặt tay anh lại, thắc mắc việc gì trong suy nghĩ của Aro đã khiến anh phản ứng quá kịch liệt như vậy, trong khi Felix và Demetri cùng lấy đà chuẩn bị nhảy tới. Aro phẩy tay bảo họ lùi lại. Tất cả họ đều trở về tư thế ban đầu, kể cả Edward.

"Quá nhiều thứ để thảo luận", Aro nói, giọng điệu đột nhiên như một người kinh doanh. "Quá nhiều để quyết định. Nếu cậu và những kẻ bảo vệ đầy lông

lá của cậu sẽ cho phép chúng tôi, gia đình Cullens thân yêu, tôi phải hội họp với những người anh em của tôi đã".

Hùng đông

Chương 37

Những âm mưu

Aro không đáp lại quân lính đang nóng lòng chờ ông ta ở khoảng rừng thưa phía Bắc; thay vào đó, ông ta vẫy tay ra hiệu cho họ tiến lên trước. Edward đề phòng ngay lập tức, kéo tay tôi và Emmett. Chúng tôi vội vàng lùi về phía sau, mắt vẫn nhìn về phía dòng người đang tiến lên. Jacob rút lui sau cùng, lớp lông trên hai vai cậu dựng đứng lên khi cậu nhe nanh về phía Aro. Renesmee cố tóm lấy mẩu đuôi của cậu ta khi chúng tôi rút lui; cô bé nắm nó như một sợi dây buộc chó, ép cậu ta phải ở lại cùng chúng tôi. Chúng tôi gập gia đình của mình vào cùng lúc những bóng áo khoác đen vây xung quanh Aro. Bây giờ không phải chỉ có năm mươi yards giữa bọn họ và chúng tôi- một khoảng cách mà bất kỳ ai trong chúng tôi cũng có thể nhảy qua chỉ trong một tích tắc. Caius bắt đầu cãi vã với Aro ngay. "Làm sao anh có thể chịu đựng nỗi ô nhục này? Tại sao chúng ta phải bất lực đứng đây đối mặt với việc phạm luật sỉ nhục như thế, được che đậy bằng sự dối trá nực cười?" Ông ta giữ chặt hai cánh tay của mình bên hông, bàn tay cong lại thành những cái móc. Tôi tự hỏi tại sao ông ta không chỉ đơn giản chạm vào Aro để chia sẻ suy nghĩ của mình. Chúng tôi đang nhìn thấy một sự bất đồng đang diễn ra trong hàng ngũ của họ? Chúng tôi có thể may mắn như thế sao? "Bởi vì tất cả đều là sự thật", Aro điềm tĩnh nói với ông ta. "Mời điều về nó. Xem có bao nhiêu nhân chứng đã đứng lên chứng minh rằng họ đã nhìn thấy đứa bé kỳ lạ này lớn lên và trưởng thành chỉ trong một thời gian ngắn. Đó là họ đã cảm thấy máu ấm đang đập trong huyết quản của cô bé". Aro khoát tay chỉ từ Amun đang ở một bên ngang qua tới Siobhan đang ở phía bên kia. Caius phản ứng lại một cách kỳ cục đối với những lời lẽ dễ chịu của Aro. Sự tức giận giảm dần trên nét mặt của ông ta, thay vào đó là một sự tính toán lạnh lùng. Ông ta liếc nhanh sang các nhân chứng Volturi với một biểu hiện gần như là lo lắng. Tôi liếc nhanh sang đám đông giận dữ và ngay lập tức nhìn thấy rằng sự diễn giải không còn hiệu quả nữa. Sự điên cuồng trong hành động đã chuyển sang thành hỗn loạn. Cuộc nói chuyện thì thầm đã kích động đám đông do họ phải cố gắng phán đoán rằng điều gì đã xảy ra. Caius nhăn mặt, chìm vào suy nghĩ. Về mặt suy đoán của ông ta làm bùng lên

những ngọn lửa giận dữ đang âm ỉ trong tôi và làm tôi lo lắng. Sẽ như thế nào nếu bọn lính hành động như cũ dựa trên những tín hiệu vô hình, như họ đã làm trong cuộc hành quân của họ. Sốt ruột, tôi kiểm tra lại lá chắn của mình; nó có cảm giác không thể bị xuyên thủng như trước. Tôi đã uốn cong nó thành một cái vòm cung thấp, rộng mà có thể bao bọc hết những người ở phía chúng tôi. Tôi có thể cảm nhận được những ánh sáng lấp lánh nơi gia đình và bạn bè đang đứng- mỗi một người với một mùi hương riêng mà tôi có thể nhận ra bởi sự rèn luyện. Tôi nhận ra đốm sáng của Edward-đốm sáng của anh ấy rực rỡ nhất trong tất cả bọn họ. Khoảng không gian mở trống trải bao quanh các đốm sáng làm tôi lo lắng; ở đó không có vật che chắn lý học nào cho lá chắn, và nếu bất kỳ một Volturi có tài nào lọt vào dưới nó, thì lá chắn sẽ chỉ bảo vệ được một mình tôi mà thôi. Tôi cảm thấy trán mình nhăn lại khi kéo chiếc áo giáp bảo vệ cơ giã này gần hơn một cách rất cẩn thận. Carlisle là người tiến lên xa nhất; tôi hút lá chắn về từng inch một, cố gắng bao bọc nó lên người ông bằng hết sức mình. Lá chắn của tôi dường như cũng muốn chung sức. Nó bao bọc sát vào cái bóng của ông; khi Carlisle di chuyển ra đến bên lề để đứng gần Tanya hơn, lá chắn cơ giã căng ra theo ông, kéo đến quãng sáng của ông. Bị mê hoặc, tôi giật mạnh thêm nhiều sợi chỉ của cái khung, kéo nó vòng quanh mỗi cái bóng sáng chập chờn của một người bạn hoặc đồng minh. Lá chắn tự nguyện giữ lấy họ, di chuyển theo khi họ cử động. Chỉ một tích tắc sau; Caius vẫn còn đang tính toán. "Người sói", cuối cùng ông ta làm bầm.

Hoảng hốt, tôi nhận ra hầu hết những người sói không được bảo vệ. Tôi nghĩ đến việc chuyển tầm chắn đến chỗ họ khi nhận ra điều đó, thật kỳ lạ, tôi có thể vẫn cảm thấy những đốm sáng của họ. Tò mò, tôi kéo lá chắn vào chặt hơn, cho đến khi Amun và Kebi-đứng ở phía xa nhất của nhóm chúng tôi-ở bên ngoài cùng với người sói. Ngay khi họ ở phía bên kia của lá chắn, ánh sáng của họ biến mất. Họ không còn tồn tại với giác quan mới đó nữa.

Nhưng những người sói vẫn còn những ánh lửa rực rỡ-hoặc đúng hơn là, một nửa số họ. Hmm- tôi lại dịch chuyển lá chắn ra phía ngoài, và ngay khi Sam ở trong lá chắn, tất cả những người sói lại tỏa ánh sáng rực rỡ. àthức của họ chắc hẳn phải liên kết nhiều hơn tôi đã tưởng tượng. Nếu Alpha đang ở trong lá chắn của tôi, từng phần trong ý thức còn lại của họ cũng sẽ được bảo vệ như anh "Ah, người anh em-", Aro trả lời Caius với một vẻ đau khổ.

"Anh sẽ bảo vệ được khối liên minh đó nữa không, Aro?" Caius gắng hỏi.

"Đứa con của mặt trăng đã trở thành kẻ thù truyền kiếp của chúng ta. Chúng ta đã phải săn chúng cho đến gần như tuyệt chủng ở Châu -u và Châu Í.

Carlisle khuyến khích mối quan hệ thân thiết với sự tàn phá tàn bạo này chưa-không còn nghi ngờ gì về một cố gắng để lật đổ chúng ta. Việc tốt hơn để bảo vệ lối sống dị dạng của hắn ta". Edward thở mạnh và Caius trừng mắt

nhìn anh. Aro đặt một bàn tay mỏng, mềm mại lên mặt ông như đang xấu hổ thay cho người cổ xưa kia. "Caius, đã nửa ngày rồi đấy", Edward đã lưu ý đến việc này. Anh ra hiệu cho Jacob. "Rõ ràng chẳng có đứa con của mặt trăng nào ở đây cả. Họ không liên quan gì đến kẻ thù của ông ở bên kia thế giới". "Người đã sinh ra những kẻ đột biến ở đây", Caius làu bàu trả lời. Edward nghiêng răng lại và sau đó nhả ra, anh trả lời bình thản, "Họ không phải là người sói. Aro có thể nói cho ông nghe về điều đó nếu ông không tin tôi". Không phải là người sói? Tôi bắn một cái nhìn hoang mang về phía Jacob. Cậu ấy nâng cái vai to lớn lên và hạ xuống- một cái nhún vai nghi ngờ. Hoặc, cậu ấy cũng không biết Edward đang nói về điều gì. "Caius thân mến, tôi phải cảnh báo anh không nên nhấn mạnh điều này nếu anh nói cho tôi nghe những suy nghĩ của anh", Aro khẽ nói. "Mặc dù những kẻ này nghĩ bản thân họ là người sói, nhưng họ không phải. Cái tên chính xác hơn cho họ nên là người biến hình. Sự lựa chọn hình dạng một con sói hoàn toàn là tình cờ. Nó có thể là một con gấu hoặc một con chim ưng hoặc một con báo khi lần biến đổi đầu tiên được thực hiện. Những người này thật sự không liên quan gì đến đứa con của mặt trăng. Họ đơn thuần thừa hưởng kỹ năng này từ tổ tiên của họ. Đó là sự di truyền-họ không tiếp tục loài của họ bằng cách lây nhiễm cho những người khác theo đúng cách mà người sói làm". Caius nhìn chăm chăm vào Aro với sự cau kính và cái gì đó khác hơn-có lẽ là buộc tội phản bội. "Chúng biết bí mật của ta", ông ta thẳng thừng. Edward định trả lời, nhưng Aro đã nói nhanh hơn. "Họ là những người của thế giới siêu nhiên chúng ta, người anh em ơi. Có lẽ thậm chí họ còn phụ thuộc vào việc giữ gìn bí mật còn hơn chúng ta nữa; họ khó có thể nào làm lộ chúng ta. Hãy cẩn thận, Caius. Không ở đâu có vẻ bề ngoài không đúng sự thật có thể làm chúng ta bối rối". Caius thờ dãi và gật đầu. Họ trao đổi với nhau một cái nhìn lâu, đầy ẩn ý. Tôi nghĩ rằng tôi đã hiểu những ẩn ý đằng sau những câu nói cẩn thận của Aro. Trả giá cho sai lầm không giúp đỡ một cách thuyết phục cho cách nhìn những bằng chứng ở khía cạnh khác; Aro đang cảnh báo Caius để chuyển sang kế hoạch tiếp theo. Tôi tự hỏi nếu nguyên nhân bên trong bỏ mặt căng thẳng giữa hai người cổ xưa này-sự không sẵn lòng của Caius để chia sẻ suy nghĩ của ông ta bằng một cái chạm tay-cho thấy Caius không quan tâm về cuộc chiến như Aro. Nếu cuộc tàn sát sắp tới không quá cần thiết cho Caius hơn là một danh tiếng không có vết nhơ. "Tôi muốn nói về người đưa tin", Caius đột ngột lên tiếng, và chuyển cái nhìn của ông ta về phía Irina. Irina không hề chú ý đến cuộc thảo luận giữa Caius và Aro; mặt cô đang nhăn lại với vẻ đau đớn cực độ, mắt cô đang dán vào các chị em gái của mình, đang đứng trong hàng ngũ những người chờ chết. Rõ ràng là cô biết lời buộc tội của cô bây giờ đã hoàn toàn thất bại. "Irina", Caius gần giọng, không vui khi phải lưu ý cô. Cô nhìn lại, gật mình sợ hãi. Caius bật

các ngón tay của ông ta. Do dự, cô di chuyển từ rìa của đội hình Volturi để đến đứng trước Caius. "Thế là cô đã mắc sai lầm trong những lý lẽ của mình rồi đây", Caius bắt đầu. Tanya và Kate trở nên lo lắng. "Tôi rất tiếc", Irina khẽ nói. "Tôi nên chắc chắn về những gì tôi nhìn thấy. Nhưng tôi không có ý kiến gì...". Cô phác một cử chỉ bất lực về hướng chúng tôi. "Caius thân mến, anh có thể trông đợi cô ấy phải ước đoán ngay một cái gì đó thật kỳ lạ và không thể sao?" Aro hỏi. "Bất kỳ ai trong chúng ta cũng có thể mắc sai lầm tương tự" Caius búng nhẹ ngón tay của ông ta về phía Aro để ngắt lời ông. "Tất cả chúng ta đều biết cô đã mắc sai lầm", ông ta cộc cằn nói. "Ta muốn nói về những động cơ đã thúc đẩy cô". Irina bòn chòn chờ ông ta tiếp tục, và sau đó lặp lại, "những động cơ của tôi?" "phải, trong lần đầu tiên khi cô đến đây để do thám họ". Irina lưỡng lự trước từ do thám. "Chẳng phải ông đã không vừa lòng với nhà Cullens hay sao?" Cô chuyển cái nhìn khỏ sở lên mặt của Carlisle. "Tôi đã làm thế", cô thú nhận. "Bởi vì?". Caius thúc giục. "Bởi vì những người sói đã giết bạn của tôi", cô khẽ trả lời. "và nhà Cullens đã không đứng sang một bên để tôi có thể trả thù cho anh ấy". "Những người biến hình", Aro lặng lẽ chỉnh lại. "Như vậy là nhà Cullens đã đứng về phía những người biến hình để chống lại sự tử tế của chúng ta-thậm chí chống lại bạn của một người bạn", Caius kết luận. Tôi nghe thấy Edward thở ra một âm thanh phẫn nộ. Caius đang đánh dấu danh sách của ông ta, tìm kiếm một lời buộc tội có thể bám vào. Vai của Irina cứng lại. "Tôi đã nhìn thấy nó như thế nào" Caius chờ và nhắc, "Nếu cô muốn chính thức than phiền về những người biến hình-và nhà Cullens vì hành động hỗ trợ của họ-thì đây chính là thời điểm thích hợp". Ông ta cười mỉm độc ác, chờ đợi Irina đưa ra cho ông ta cái cớ tiếp theo. Có lẽ Caius không hiểu mối quan hệ gia đình-mối quan hệ dựa trên tình yêu thực sự chứ không phải chỉ là thứ tình yêu với quyền lực. Có lẽ ông ta đã đánh giá quá cao uy lực của sự trả thù. Irina nghiêng răng, vai cô nhô lên. "Không, tôi không phàn nàn về những người sói, hay nhà Cullens. Ông đến đây hôm nay để tiêu diệt một đứa bé bắt tử. Nhưng đứa bé bắt tử không tồn tại. Đây là lỗi của tôi, và tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm về nó. Nhưng nhà Cullens vô tội, và không còn lý do xác đáng nào để ông tiếp tục ở lại đây". Tôi rất tiếc", cô nói với chúng tôi, và sau đó quay mặt hướng về phía các nhân chứng Volturi. "không có sự phạm luật nào. Không có lý do xác đáng nào để mọi người tiếp tục ở lại đây". Caius đưa tay lên khi Irina đang nói, và trong tay ông ta là một vật bằng kim loại lạ, được chạm khắc và trang trí lộng lẫy. Nó là một biểu tượng. Sự phản hồi quá nhanh đến mức tất cả chúng tôi sững sờ với cái nhìn không thể tin được trong khi sự việc diễn ra. Trước khi bùng tỉnh, thì nó đã kết thúc. Ba người lính Volturi lướt về phía trước, và Irina hoàn toàn bị che khuất bởi những bóng áo khoác dài màu xám của họ. Cùng lúc đó, một tiếng rít khủng khiếp

của kim loại xé toạc không gian trên khoảng rừng thưa. Caius lướt vào trung tâm của mớ lộn xộn màu xám, và một tiếng thét căm phẫn nổ tung trong một trận mưa của những tia sáng và sự bùng lên của ngọn lửa. Những người lính nhảy lùi lại để tránh cảnh địa ngục bất ngờ đó, ngay lập tức lấy lại vị trí của họ trong hàng lính thẳng một cách hoàn hảo.

Caius đứng một mình bên cạnh phần thi thể còn lại của Irina đang cháy sáng rực, vật bằng kim loại trong tay ông ta vẫn đang tuôn ra một tia lửa lớn vào cái xác đang bị thiêu cháy. Với một tiếng "cách" nhỏ, tia lửa bắn ra từ trong tay Caius biến mất. Một tiếng thở hắt ra vì kinh ngạc vang lên bên trên đám đông của những nhân chứng Volturi đang đứng phía sau. Chúng tôi quá kinh ngạc đến nỗi bất động. Chỉ biết một điều rằng cái chết đã đến với một tốc độ mãnh liệt và không thể ngăn cản được; nó là một điều khác với việc đã xảy ra. Caius cười lạnh lẽo. "Bây giờ thì cô ta đã nhận hoàn toàn đầy đủ trách nhiệm cho hành động của mình". Mắt ông ta quét sang hàng người đứng phía trước của chúng tôi, xoáy vào những hình dáng bất động của Tanya và Kate. Trong tích tắc đó, tôi hiểu rằng Caius đã không bao giờ đánh giá quá thấp những mối dây ràng buộc của một gia đình thật sự. Đây là một thủ đoạn. Ông ta không cần lời phàn nàn của Irina; ông ta cần sự công khai chống đối của cô. Cái cớ để ông ta tiêu diệt cô, để kích động bạo lực như một màn sương dày đặc và dễ bắt lửa trong không khí. Ông ta đã châm ngòi cho cuộc chiến. Hòa bình căng thẳng đã lên tới đỉnh điểm, chuyển sang trạng thái chênh vênh mong manh hơn là một con voi đang đi trên dây. Ngay khi cuộc chiến bắt đầu, sẽ không có cách nào dừng nó lại được. Nó sẽ tiếp tục leo thang cho đến khi một bên bị tiêu diệt hoàn toàn. Phía chúng tôi. Caius biết điều này. Và Edward cũng thế. "Ngăn họ lại!" Edward gào lên, nhảy đến chụp lấy tay Tanya khi cô lướt nhanh về hướng Caius đang cười mỉm trong cơn thịnh nộ điên cuồng đầy nước mắt. Cô không thể vùng ra khỏi Edward trước khi Carlisle dùng tay ông ghi chặt lấy hông cô. "Đã quá trễ để có thể giúp cô ấy", ông gấp gáp thuyết phục trong khi cô vẫn đang vật lộn. "Đừng cho ông ta thấy điều ông ta muốn!" Kate khó khăn hơn. Gào lên như Tanya, cô xông vào bắt đầu cuộc tấn công mà sẽ kết thúc với cái chết của một ai đó. Rosalie ở gần cô nhất, nhưng trước khi Rose có thể ghi chặt lấy cô, Kate vùng ra thật mãnh liệt khiến Rose ngã xuống đất. Emmett chụp lấy tay Kate và quăng cô xuống đất, đầu gối anh quỵ xuống từ chéch phía sau. Kate lăn đến chân anh, và dường như không ai có thể ngăn cô lại được. Garrett lao người ông vào cô, đẩy cô ngã xuống đất lần nữa. Ông vòng tay quanh người cô, khóa tay ông với cổ tay của cô. Tôi nhìn thấy người ông co lại vì đau khi cô ấy va vào ông. Mắt ông trợn ngược lên trán, nhưng ông vẫn không thả tay ra. "Zafrina", Edward kêu lớn. Mắt Kate chuyển sang trạng thái trống rỗng và tiếng gào của cô chuyển thành tiếng rên rỉ. Tanya đã

ngừng vùng vẫy. "Trả ánh sáng lại cho tôi", Tanya rít lên. Liều lĩnh, nhưng với tất cả sự khéo léo mà tôi có thể điều khiển, tôi kéo lá chắn của mình xuống chặt hơn áp vào những đốm sáng của các bạn tôi, tách nó ra một cách cẩn thận khỏi Kate trong khi vẫn cố gắng giữ nó bao bọc quanh Garrett, làm nó thành một lớp màng mỏng ngăn giữa họ. Và sau đó Garrett lại làm chủ được bản thân ông, giữ chặt Kate trên nền tuyết. "Nếu tôi để cô đứng lên, cô có đánh tôi ngã lần nữa không, Katie?" ông hỏi khẽ. Cô gằm gù trả lời, vẫn còn mò mẫm đánh lại ông. "Hãy nghe tôi, Tanya, Kate", Carlisle nói nhỏ nhưng đanh giọng lại. "Chiến đấu bây giờ không giúp gì được cho cô ấy đâu. Irina không muốn các cô liều mạng sống của mình như thế này. Hãy nghĩ đến việc các cô đang làm. Nếu các cô tấn công họ, tất cả chúng ta sẽ chết". Vai Tanya run lên đau đớn, và cô dựa vào Carlisle. Kate vẫn còn đang vùng vẫy. Carlisle và Garrett tiếp tục an ủi hai chị em họ với những lời nài nỉ nghe như là dỗ dành. Tôi quay trở về chú ý vào sức nặng của những cái nhìn chằm chằm đang đè xuống giây phút hỗn loạn của chúng tôi. Từ đuôi mắt mình, tôi có thể thấy Edward và những người khác bên cạnh Carlisle và Garrett cũng đã được bảo vệ an toàn. Cái nhìn nặng nề nhất đến từ Caius, bắt đầu với sự giận dữ hoài nghi nhìn vào Kate và Garrett trên mặt tuyết. Aro cũng đang nhìn họ, với sự xúc động mạnh mẽ ngờ vực hiện ra trên gương mặt ông. Ông ấy biết điều Kate có thể làm. Ông ta đã cảm nhận được uy lực của cô thông qua những ký ức của Edward. Ông ta có hiểu những gì đang xảy ra không?-ông ta có thấy lá chắn của tôi đã mạnh lên và huyền ảo xa hơn ngoài giới hạn những gì Edward đã biết về khả năng của tôi? Hoặc ông ta nghĩ rằng Garrett học được cách riêng để không bị ảnh hưởng? Lính Volturi không còn đứng ở tư thế nghiêm có kỷ luật nữa-họ tràn lên phía trước, chờ đợi để nhảy xổ vào đánh lại ngay khi chúng tôi tấn công. Đằng sau họ, bốn mươi ba nhân chứng đang nhìn với những biểu hiện khác nhau hơn những gì họ đã thể hiện với vẻ mệt mỏi khi tiến vào khu rừng thưa. Sự bối rối nhường chỗ cho sự nghi ngờ. Ánh chớp hủy diệt Irina đã rung động tất cả bọn họ. Cái gì đã gây ra sự phạm tội của cô ấy? Không có sự tấn công ngay lập tức mà Caius đã tính đến để xóa đi hành động liều lĩnh của ông ta, các nhân chứng Volturi đã quên đi câu hỏi chính xác chuyện gì đang diễn ra. Aro nhìn nhanh lại khi tôi đang xem, mặt ông lộ ra sự bức tức. Ông ta yêu cầu một cử tọa để nghe mà lại nhận về kết quả tồi tệ ngược lại. Tôi nghe thấy Stefan và Vladimir thì thầm với nhau trong niềm hân hoan yên lặng về sự bức dọc của Aro. Rõ ràng là Aro bận tâm đến việc giữ chiếc mũ trắng của ông, do những người à đã đặt nó lên đầu ông. Nhưng tôi không tin rằng Volturi sẽ bỏ qua chúng tôi trong hòa bình chỉ để giữ danh tiếng của họ. Sau khi họ kết thúc với chúng tôi, chắc chắn rằng họ sẽ tàn sát các nhân chứng của họ cho mục đích đó. Tôi cảm thấy một sự thương hại kỳ lạ, đột ngột cho

đám đông những người lạ mà Volturi đã mang họ đến đây để xem chúng tôi chết. Demetri cũng sẽ sẵn họ cho đến khi họ bị tiêu diệt hết. Cho Jacob và Renesmee, cho Alice và Jasper, cho Alistair, và cho những người lạ mặt không hề biết rằng ngày hôm nay có giá trị như thế nào đối với họ, Demetri phải chết. Aro nhẹ nhàng chạm vào vai Caius. "Irina khẳng định đã làm chúng sai để chống lại đứa trẻ này". Ra vậy đó là cái cớ của họ. Ông ta tiếp tục. "Có lẽ chúng ta nên quay lại với những vấn đề tiếp theo?" Caius thẳng người lên, nét mặt ông ta nghiêm lại thành một vẻ không thể đoán được. Ông ta nhìn chòng chọc về phía trước, không chú mục vào đâu cả. Vẻ mặt ông ta nhắc nhở tôi, thật là kỳ cục, về một người như mới nhận ra ông ta đã bị hạ thấp. Aro tiến về phía trước, Renata, Felix, và Demetri lập tức bám theo. "Chỉ là cẩn thận thôi", ông ta nói, "Tôi muốn nói chuyện với một vài người trong số các nhân chứng. Anh biết đấy, chỉ là thủ tục thôi". Ông ta tùy tiện vẫy một tay. Hai việc xảy ra ngay lập tức. Mắt Caius tập trung vào Aro, và nụ cười hơi độc ác quay trở lại. Và Edward rít lên giận dữ, tay anh co lại thành quả đấm thật chặt nhìn như xương các khớp ngón tay muốn xuyên qua lớp da cứng như kim cương của mình. Tôi đánh liều hỏi anh chuyện gì đang diễn ra, nhưng Aro ở đủ gần để có thể nghe thấy thậm chí cả một hơi thở nhẹ nhất. Carlisle lo âu nhìn mặt của Edward, và sau đó mặt ông đành lại. Trong khi Caius trở nên ngớ ngẩn vì những lý do vô dụng và nỗ lực thiếu cân nhắc để khơi mào trận đánh, Aro phải đứng ra với một chiến lược hiệu quả hơn. Aro thấp thoáng băng qua mặt tuyết đến cuối hàng phía Đông của chúng tôi, dừng lại khoảng mười yards cách Amun và Kebi. Những người sói đứng gần đó dựng lông lên giận dữ, nhưng họ vẫn giữ nguyên vị trí của mình. "A, Amun, người hàng xóm phương Nam của tôi!" Aro nồng nhiệt nói. "Đã rất lâu rồi từ khi anh ghé thăm tôi lần trước". Amun bất động với lo lắng, Kebi đứng như tượng bên cạnh ông ta. "Thời gian chỉ là chuyện nhỏ. Tôi không hề để ý nó trôi qua", Amun trả lời trong khi môi vẫn không cử động. "Quả thế thật", Aro đồng ý. "Nhưng có lẽ anh có lý do khác để sống cách xa tôi?" Amun không trả lời. "Nó có thể thực sự tốn khá nhiều thời gian để tổ chức cho người mới vào trong một tổ chức. Tôi biết rõ vấn đề đó. Tôi biết ơn là tôi có những thứ khác để thỏa thuận với sự buồn tẻ. Tôi mừng là bộ phận mới thêm vào của anh phù hợp khá tốt. Tôi rất vui lòng để được giới thiệu. Tôi chắc rằng anh có ý định sớm đến gặp tôi chứ?" "Dĩ nhiên rồi", Amun nói, giọng ông quá dửng dưng đến nỗi không thể nói rằng có bất kỳ sự sợ hãi hay châm chọc nào trong sự bằng lòng của ông. "Bây giờ chúng ta đang ở cùng nhau tại đây, chẳng phải không thú vị hay sao?" Amun gật đầu, mặt ông chờ đợi. "Nhưng lý do của sự hiện diện của anh ở đây thì không dễ chịu gì, thật không may. Carlisle đã gọi anh đến đây để làm chứng ư?" "Đúng thế". "và anh làm chứng điều gì cho anh ta?" Amun nói với giọng lạnh lùng

không biểu lộ cảm xúc như cũ. "Tôi quan sát đứa bé đã được nhắc đến. Hiển nhiên ngay lập tức có thể biết rằng cô bé không phải là một đứa trẻ bất tử-" "Có lẽ chúng ta nên định nghĩa thuật ngữ của chúng ta", Aro ngắt lời, "bây giờ dường như có một sự phân loại mới. Bởi một đứa trẻ bất tử, dĩ nhiên ý ông là một đứa trẻ bình thường bị cắn và biến đổi thành ma cà rồng". "Vâng, ý tôi là như vậy". "Vậy thì ông đã quan sát được gì về đứa bé?" "giống như điều ông đã chắc chắn nhìn thấy trong suy nghĩ của Edward. Đó là đứa trẻ của anh ta về mặt sinh học. Cô bé đã lớn lên. Cô bé đã học tập". "Đúng, đúng", Aro nói, một dấu hiệu của sự mất kiên nhẫn trong giọng hòa nhã khác thường của ông ta. "Nhưng đặc biệt trong vài tuần của ông ở đây, ông đã nhìn thấy gì?" Amun nhăn trán lại "Đó là cô bé lớn- thật nhanh". Aro cười mỉm. "Và anh có tin rằng nên để cho cô bé sống?" Một tiếng rít thoát ra khỏi môi tôi, và tôi không phải là người duy nhất. Một nửa số ma cà rồng trong hàng của tôi cũng đang lặp lại sự phản đối đó. -m thanh nghe như tiếng xì xèo trầm đục của con thịnh nộ treo trong không khí.

Ngang qua bãi cỏ, một vài nhân chứng Volturi cũng phát ra âm thanh tương tự. Edward bước lùi lại và nắm lấy cổ tay tôi để cản lại. Aro không ngoảnh về phía những âm thanh huyền ảo đó, nhưng Amun bối rối nhìn quanh. "Tôi không đến đây để đưa ra lời buộc tội", ông ta lập lờ. Aro cười mon tron. "chỉ là ý kiến của anh". Amun nhếch cằm lên. "Tôi thấy đứa trẻ này không nguy hiểm. Cô bé thậm chí học hỏi còn nhanh hơn là lớn lên". Aro gật đầu, cân nhắc. Sau một thoáng, ông ta quay đi. "Aro?" Amun gọi. Aro quay lại. "gì thế anh bạn?" "Tôi đưa ra lời làm chứng của mình. Tôi không còn việc gì ở đây. Vợ tôi và tôi muốn cáo từ". Aro cười âm áp. "Dĩ nhiên rồi. Tôi rất mừng là chúng ta đã có thể trò chuyện được một chút. Và tôi chắc rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi". Môi Amun mím chặt khi ông nghiêng đầu đi, cảm nhận được ẩn ý đe dọa bên trong. Ông chạm vào tay của Kebi, và hai người bọn họ chạy nhanh ra mép phía Nam của bãi cỏ, mất dạng trong rừng cây. Tôi biết họ sẽ không ngừng lại trong một thời gian dài. Aro đang lướt ngược lại dọc theo chiều dài hàng ngũ của chúng tôi đến phía Tây, lính của ông ta lặng vẳng một cách căng thẳng. Ông ta dừng lại trước hình dáng đồ sộ của Siobhan. "Xin chào, Siobhan thân mến. Cô thật đáng yêu hơn bao giờ hết". Siobhan nghiêng đầu chờ đợi. "Còn cô?" ông ta hỏi. "Cô có trả lời câu hỏi của tôi giống như Amun không?"

"Có", Siobhan nói. "Nhưng có lẽ tôi thêm vào một chút. Renesmee hiểu giới hạn. Cô bé không nguy hiểm cho con người - cô bé hòa nhập tốt hơn chúng ta. Dáng vẻ của cô bé không đe dọa sự tiết lộ nào". "Cô nghĩ là không có nguy hiểm?" Aro nghiêm túc hỏi lại. Edward gầm gừ, một âm thanh cực trầm sâu trong cổ họng anh. Đôi mắt đỏ thẫm u ám của Caius sáng lên. Renata vươn người ra để bảo vệ cho chủ của mình. Và Garrett thả Kate ra để

tiến một bước lên phía trước, lờ đi tay của Kate khi cô cố gắng cảnh báo ông ta. Siobhan chậm rãi trả lời, "Tôi nghĩ là tôi không hiểu ý của ông". Aro lướt nhẹ về phía sau, ngẫu nhiên, nhưng hướng thẳng về đám lính của ông ta. Renata, Felix, và Demetri ở gần hơn cái bóng của ông ta. "Không phá luật", Aro nói với giọng xoa dịu, nhưng tất cả chúng tôi có thể nghe thấy một khả năng khác đang đến. Tôi đấu tranh lại cơn thịnh nộ để cố gắng ngăn nó thoát ra khỏi hồng mình và găm gù công khai sự phản đối của tôi. Tôi ném mạnh cơn giận dữ vào trong lá chắn của mình, làm cho nó dày hơn, đảm bảo rằng mọi người đều được bảo vệ. "Không phá luật", Aro lặp lại. "tuy nhiên, chúng ta có thể để như thế nếu không có nguy hiểm? Không". Ông ta hát nhẹ đầu. "Đó là một vấn đề riêng". Sự trả lời duy nhất siết chặt lại những sợi dây thần kinh đang căng thẳng, và Maggie, ở rìa của nhóm chiến binh chúng tôi, lắc đầu cô! ấ với sự tức giận. Aro trầm ngâm bước từng bước, dường như ông ta đang trôi hơn là chạm vào nền đất bằng chân. Tôi thấy rằng mỗi bước chân đưa ông ta càng gần hơn về phía những người lính của mình. "Cô bé là thứ độc đáo duy nhất- cực kỳ, không thể độc nhất. Như thế là lãng phí, tiêu diệt một thứ gì đó thật đáng yêu. Đặc biệt khi chúng ta có thể học thêm nhiều điều". Ông thở dài, và dường như miễn cưỡng tiếp tục. "Nhưng nó nguy hiểm, nguy hiểm không thể đơn giản bỏ qua được". Không ai trả lời sự khẳng định của ông. Im lặng chết chóc khi ông ta tiếp tục trong vờ độc diễn mà âm thanh là những lời độc thoại của ông ta. "Thật là châm biếm làm sao với tiến bộ của loài người, với sự tin tưởng của họ vào phát triển khoa học và kiểm soát thế giới, chúng ta càng tự do hơn trong việc khám phá. Chưa, do chúng ta trở nên ngày càng tự do hơn bởi họ không tin tưởng vào siêu nhiên, họ trở nên đủ mạnh trong thế giới khoa học kỹ thuật đó của họ, nếu họ muốn, họ có thể thậm chí đưa ra sự đe dọa với chúng ta, thậm chí hủy diệt một số chúng ta. "Cho hàng ngàn hàng vạn năm, bí mật của chúng ta còn hơn cả vấn đề về lợi ích vật chất, sự thoải mái, hơn cả an toàn thật sự. Thế kỷ nguyên sơ, điên cuồng cuối cùng này đã sinh ra những vũ khí với quyền năng gây nguy hiểm thậm chí cho cả những người bất tử. Tình thế hiện tại của chúng ta chỉ là chuyện hoang đường trong sự thật bảo vệ chúng ta khỏi những giống loài yếu đuối mà chúng ta săn đuổi "Đứa trẻ kỳ lạ này" - ông ta nâng lòng bàn tay lên và hạ xuống như đang đặt nó lên Renesmee, mặc dù ông ta đang ở cách cô bé bốn mươi yards, hầu như nằm trong vòng bao vây của Volturi - "Nếu chúng ta có thể biết tiềm năng của cô bé - biết được hoàn toàn chắc chắn rằng cô bé sẽ luôn giữ tấm màn bí mật để bảo vệ chúng ta. Nhưng chúng ta không biết cô bé sẽ trở thành người có khả năng gì. Cha mẹ của cô bé đã bị quấy rầy bằng nỗi sợ hãi cho tương lai của cô bé. Chúng ta không thể biết rằng cô ấy sẽ lớn lên như thế nào. Ông ta dừng lại, nhìn xuống những nhân chứng của chúng tôi, và sau đó, là cái nhìn đầy ý nghĩa

vào chính bản thân ông ta. Giọng ông cho thấy một sự tử tế giả tạo của âm thanh con giận dữ. Vẫn nhìn xuống những nhân chứng của mình, ông ta lặp lại "Chỉ có hiểu biết mới được an toàn. Chỉ hiểu biết có thể chịu đựng được. Không hiểu biết là một điều dễ bị nguy hiểm. Nụ cười của Caius mở rộng đầy ác ý. "ông đang gần đạt tới rồi, Aro", Carlisle lạnh lẽo nói. "Bình tĩnh, bạn hiền ạ". Aro mỉm cười, vẻ mặt ông ân cần, giọng ông thậm chí êm ái hơn. "Chúng ta đừng hấp tấp. Chúng ta hãy nhìn vấn đề này từ một khía cạnh khác". "Tôi có thể đưa ra một khía cạnh để cân nhắc không?" Garrett thỉnh cầu với một giọng đều đều, tiến lên một bước. "Người du cư", Aro nói, gật đầu cho phép.

Cầm của Garrett nhô lên. Mắt ông ta tập trung vào đám đông lộn xộn ở cuối bãi cỏ, và ông ta nói với những nhân chứng Volturi. "Tôi đến đây theo yêu cầu của Carlisle, như những người khác, để làm chứng", ông nói. "dĩ nhiên điều này không còn cần thiết nữa, theo như sự quan tâm đến đứa trẻ. Tất cả chúng ta đều thấy cô bé như thế nào. "Tôi đứng ở đây để làm chứng cho điều khác. Mọi người". Ông chỉ tay về phía đám ma cà rồng đang cảnh giác. "Tôi biết hai người các bạn - Makenna, Charles - và tôi cũng có thể thấy nhiều người khác cũng đang lang thang, trôi dạt như bản thân tôi. Không trả lời cho ai cả. Hãy nghĩ kỹ về những gì tôi đang nói với các bạn. "Những người cổ xưa này không đến đây để thực thi luật như họ đã nói với mọi người. Chúng ta hoài nghi nhiều, và bây giờ nó đã được chứng minh. Họ đến, đánh lừa chúng ta, nhưng với một lý do có giá trị cho hành động của họ. Bằng chứng hiện nay do họ tìm thấy lý do hời hợt để tiếp tục nhiệm vụ đúng đắn của họ. Bằng chứng họ đấu tranh để tìm ra lời buộc tội cho mục đích chủ yếu của họ - tiêu diệt gia đình này". Ông ta ra hiệu chỉ về phía Carlisle và Tanya. "Nhà Volturi đến để xóa bỏ đi những gì họ cho là sự cạnh tranh. Có lẽ, giống như tôi, mọi người nhìn thấy những đôi mắt trong thị tộc này có màu vàng kỳ dị. Họ khó hiểu, sự thật là như vậy. Nhưng những người cổ xưa nhìn và thấy điều gì đó bên cạnh sự lựa chọn lạ lùng của họ. Họ nhìn thấy quyền lực. "Tôi đã làm chứng mối quan hệ trong gia đình này-tôi nói là gia đình và không phải là một tổ chức ma quỷ. Những đôi mắt vàng lạ lùng này phủ nhận bản chất của họ. Nhưng bù lại, họ đã tìm ra thứ gì đó đáng hơn thế, có lẽ hơn là chỉ hài lòng và thèm muốn? Tôi đã làm một cuộc nghiên cứu nhỏ về họ trong thời gian tôi ở đây, và nó dường như cho tôi thấy rằng bản chất của mối liên kết gia đình này - điều đã làm cho tất cả bọn họ có thể tồn tại được - là tính hòa bình của sự hy sinh cuộc sống. Ở đây không có sự gây hấn như tất cả chúng ta thấy từ các thị tộc lớn phía Nam đã lớn mạnh và thu nhỏ lại quá nhanh do những mối hận thù hoang dã truyền kiếp của họ. Ở đó không có suy nghĩ dành cho sự thống trị. Và Aro biết điều này rõ hơn tôi". Tôi nhìn mặt Aro khi những lời của Garrett chỉ trích ông, căng thẳng

chờ đợi sự phản ứng. Nhưng vẻ mặt của Aro chỉ thể hiện sự dễ chịu lịch thiệp, như là đang chờ đợi một cơn giận dữ trẻ thơ để nhận ra người nào đã chú ý vào màn kịch của ông ta. "Carlisle cam đoan với tất cả chúng tôi, khi ông ấy nói với chúng tôi điều gì đang đến, rằng ông ấy không yêu cầu chúng tôi đến để đánh nhau. Những nhân chứng này" - Garrett chỉ vào Siobhan và Liam - "đồng ý ra làm chứng để làm trì hoãn sự tiến lên của Volturi để cho Carlisle có thể có được cơ hội trình bày trường hợp của ông ấy". "Nhưng một vài người trong chúng ta tự hỏi" - mắt ông quét sang mặt của Eleazar - "nếu Carlisle đang có sự thật đứng về phía ông sẽ không đủ để ngăn cái được gọi là công lý. Những người Volturi đến đây để bảo vệ an toàn cho bí mật của chúng ta, hay để bảo vệ quyền lực của riêng họ? họ đến đây để tiêu diệt một sinh vật được tạo ra bất hợp pháp, hay là một cách sống? Họ có thấy thỏa mãn khi nguy hiểm chuyển thành chỉ không hơn là một sự hiểu lầm? Hoặc việc họ thúc đẩy việc thực hiện không cần công lý?".

"Chúng ta có câu trả lời cho tất cả những thắc mắc này. Chúng ta nghe thấy nó trong những lời giả dối của Aro - chúng ta có một món quà của sự hiểu biết những thứ đích xác như thế này - và chúng ta thấy bây giờ là nụ cười háo hức của Caius. Lĩnh của họ chỉ là một thứ vũ khí đại đột, một công cụ trong vấn đề chính của họ là truy tìm sự thống trị. "Bây giờ có nhiều câu hỏi hơn, những câu hỏi mà mọi người phải trả lời. Ai cai trị các bạn, những người du cư? Các bạn có đáp lại người nào đó sẽ đứng về phía các bạn không? Các bạn có tự do để chọn hướng đi của mình không, hay nhà Volturi sẽ quyết định các bạn sống như thế nào?" "Tôi đến đây để làm chứng. Tôi ở lại đây để đấu tranh. Nhà Volturi không quan tâm gì đến cái chết của đứa trẻ. Họ tìm kiếm cái chết cho tự do của chúng ta". Ông quay lại, và đối mặt với những người cổ xưa. "Thế đấy, tôi đã nói xong! Chúng ta hãy nghe sự giải thích dối trá hợp lý. Hãy thành thực trong những mục đích của các ông cũng như chúng tôi sẽ thành thật trong những dự định của chúng tôi. Chúng tôi sẽ bảo vệ tự do của chúng tôi. Các ông sẽ hoặc sẽ không tấn công. Hãy lựa chọn đi, và cho những nhân chứng này thấy sự thực được cân nhắc đưa ra ở đây".

Ông nhìn lại lần nữa những nhân chứng của Volturi, mắt ông thăm dò từng gương mặt của họ. Sức mạnh trong những lời nói của ông đã rõ ràng thức tỉnh họ. "Mọi người nên cân nhắc gia nhập với chúng tôi. Nếu các bạn nghĩ nhà Volturi sẽ để cho các bạn sống mà kể lại câu chuyện này, thì đó là sai lầm. Tất cả chúng ta có thể sẽ bị tiêu diệt" - ông nhún vai - "nhưng mặt khác, có thể không. Có lẽ nhà Volturi cuối cùng đã gặp trận chiến đầu của họ. Tôi đảm bảo với các ông rằng, mặc dù - nếu chúng tôi thua, thì các ông cũng thế". Ông kết thúc bài phát biểu sôi nổi của mình bằng cách quay trở lại bên cạnh Kate và hơi cúi nửa người lên phía trước, để sẵn sàng cho cuộc tấn

công dữ dội. Aro cười mỉm. "Một bài phát biểu rất thú vị, người bạn cách mạng của tôi". Garrett vẫn đang ở tư thế sẵn sàng tấn công. "Cách mạng ư?" ông gầm gừ. "tôi đang nổi loạn chống lại ai, tôi có thể hỏi như thế không? Ông là vua của tôi sao? Ông có muốn tôi cũng gọi ông là chủ nhân không, giống như những tên lính nịnh hót của ông chẳng?" "Bình tĩnh, Garrett", Aro khoan dung nói. "Tôi chỉ thích thời gian anh được sinh ra hơn. Vẫn còn là một nhà yêu nước, tôi thấy rồi". Garrett trừng mắt lại giận dữ. "Chúng ta hãy hỏi các nhân chứng", Aro đề nghị. "Chúng ta hãy nghe suy nghĩ của họ trước khi chúng ta đưa ra quyết định. Hãy nói với chúng tôi, các bạn" - và ông ta ngẫu nhiên quay lưng lại phía chúng tôi, di chuyển một vài yards tiến về phía đám đông đang quan sát với vẻ bồn chồn bồn chồn thậm chí còn gần hơn đến mép của khu rừng - "Các bạn nghĩ gì về tất cả những việc này? Tôi có thể đảm bảo rằng đứa trẻ không phải là vấn đề chúng tôi e sợ. Chúng ta có dám nhận lấy rủi ro và để đứa trẻ này tồn tại hay không? Chúng ta có dám đặt thế giới của chúng ta trong cảnh nguy hiểm để bảo toàn nguyên vẹn gia đình họ không? Hay Garrett nghiêm chỉnh có quyền đó? Mọi người sẽ đứng về phía họ trong một trận đánh chống lại sự truy tìm bất ngờ của chúng tôi để đạt được quyền thống trị chẳng?" những nhân chứng đáp lại cái nhìn chăm chăm của ông ta với vẻ thận trọng. Một người phụ nữ bé nhỏ tóc đen thoáng nhìn lên người đàn ông tóc màu vàng sẫm đứng bên cạnh bà ta. "Đó có phải là những lựa chọn duy nhất của chúng tôi chẳng?" Bà ta đột ngột hỏi, nhìn chăm chăm vào Aro. "Đồng ý với các ông, hoặc chiến đấu chống lại các ông?" "Dĩ nhiên là không rồi, Makenna duyên dáng ạ", Aro nói, lộ vẻ khó chịu mà ai cũng biết kết thúc của nó "cô có thể ra đi trong hòa bình, dĩ nhiên, như là Amun đã làm, thậm chí nếu cô không đồng ý với quyết định của hội đồng". Makenna nhìn lên mặt chồng của bà ta lần nữa, và ông ta gật đầu rất nhanh. "Chúng tôi không đến đây để đánh nhau". Bà dừng lại, thở ra, và tiếp tục, "Chúng tôi đến đây để làm chứng. Và chúng tôi làm chứng rằng gia đình bị kết án này là vô tội. Những điều mà Garrett khẳng định là sự thật". "A", Aro buồn bã nói. "Tôi rất tiếc là cô đã nhìn chúng tôi theo cách đó. Nhưng đó là bản chất công việc của chúng tôi". "Nó không phải là điều tôi thấy, mà là điều tôi cảm nhận được", người chồng tóc vàng như trái bắp của Makenna nói với một giọng cao, lo lắng. Ông ta nhìn Garrett. "Garrett nói rằng có nhiều cách để nhận biết sự dối trá. Tôi cũng như vậy, Tôi biết khi tôi nghe sự thật và khi nghe những điều giả dối". Với đôi mắt sợ sệt, ông ta nhích tới gần vợ mình hơn, chờ đợi sự phản ứng của Aro. "Đừng sợ chúng tôi, Charles thân mến. Không nghi ngờ rằng nhà yêu nước thực sự tin những gì anh ta nói", Aro cười nhẹ, và mắt của Charles nheo lại. "Đó là lời làm chứng của chúng tôi", Makenna nói. "bây giờ chúng tôi đi đây". Bà ta và Charles từ từ lùi lại, không chuyển hướng cho đến khi mất dạng sau những

thân cây. Một người lạ mặt khác cũng bắt đầu rút lui theo cách tương tự, sau đó có ba người nữa nối gót theo ông ta. Tôi ước lượng vẫn còn ba mươi bảy ma cà rồng ở lại. Một vài người trong số họ biểu lộ sự lúng túng khi phải quyết định. Nhưng đa số họ dường như chỉ quan tâm đến việc đổi đầu. Tôi đoán rằng họ từ bỏ sự đổi đầu để bắt đầu ủng hộ cho người chính xác sẽ săn đuổi họ. Tôi chắc chắn rằng Aro nhìn thấy điều này giống như tôi. Ông ta quay lại, bước đều đến đám lính của mình. Ông ta dừng lại trước họ và ra lệnh với một giọng rõ ràng. "Chúng ta động hơn, các anh em đáng quý nhất" ông ta nói. "Chúng ta không thể trông đợi vào sự giúp đỡ từ bên ngoài. Chúng ta có nên để câu hỏi này không được quyết định?" "Không, thưa chủ nhân" họ đồng thanh trả lời. "Sự bảo vệ thế giới của chúng ta có lẽ đáng giá cho tổn thất về số lượng của chúng ta không?" "Có", họ thì thào. "Chúng ta không sợ hãi". Aro cười và quay lại chỗ những người đồng hành áo đen của mình. "Các anh em", Aro ừ ừ nói, "Không có nhiều thứ để cân nhắc ở đây". "Chúng ta hãy bàn bạc nào", Caius hăm hờ nói. "Chúng ta hãy bàn bạc nào", Marcus lặp lại bằng một giọng không hứng thú. Aro lại quay lưng lại phía chúng tôi, đối mặt với những người cổ xưa khác. Họ nắm tay nhau tạo thành một hình tam giác của những tấm áo khoác đen. Ngay khi sự chú ý của Aro bận rộn trong cuộc bàn thảo yên lặng, hai người nữa trong nhóm nhân chứng của họ lặng lẽ biến mất trong khu rừng. Tôi hy vọng, cho lợi ích của họ, rằng họ đã nhanh chóng chạy đi. Và đúng như thế. Cẩn thận, tôi nói cánh tay của Renesmee ra khỏi cổ tôi. "Con có nhớ những gì mẹ đã nói với con chứ?" Lệ tuôn ra từ mắt cô bé, nhưng nó gật đầu. "Con yêu mẹ", cô bé thì thào. Edward đang nhìn chúng tôi, đôi mắt màu hoàng ngọc của anh mở to. Jacob nhìn chúng tôi từ góc của cặp mắt lớn màu đen. "Mẹ cũng yêu con", tôi nói, và chạm vào cái mồm đầy của cô bé. "Nhiều hơn cả mạng sống của mẹ". Tôi hôn lên trán cô bé. Jacob bứt rứt rên rĩ. Tôi kiễng chân lên và thì thầm vào tai Jacob. "Hãy chờ cho đến khi họ bị sao lãng hoàn toàn, sau đó chạy đi với cô bé. Chạy càng xa khỏi nơi đây càng tốt. Khi cậu không thể chạy trên chân nữa, cô bé có thứ cậu cần để đưa cậu lên không trung". Về mặt của Edward và Jacob hầu như cùng mang vẻ kinh hoàng giống nhau, mặc dù sự thật là một trong họ đang ở dưới lốt thú. Renesmee chạm vào Edward, và anh ôm con trong tay. Họ ôm chặt lấy nhau. "Đây là điều mà em giấu anh sao?" anh thì thầm từ trên đầu con. "Khỏi Aro", tôi thở ra. "Alice?" Tôi gật đầu. Mặt anh trộn lẫn giữa sự thông hiểu và đau đớn. Đó cũng là biểu lộ trên mặt tôi khi cuối cùng tôi đã liên kết những manh mối của Alice lại với nhau. Jacob gặm gừ trong yên lặng, một âm thanh trầm khó chịu như bị vỡ ra thành tiếng rừ rừ. Lông cổ của Jacob cứng lại và cậu ấy nhe răng ra khi Edward hôn lên trán, hai má của Renesmee, và đặt cô bé lên vai của anh. Cô bé trườn nhanh lên lưng, tay nắm chặt lông để tạo một thế ngồi phù hợp trên

hôm vai của Jacob. Jacob quay lại nhìn tôi, mắt cậu tràn ngập sự đau đớn, tiếng gầm gừ bất bình vẫn đang rít lên trong ngực. "Cậu là người duy nhất mà chúng tôi luôn tin tưởng để cô bé đi cùng". Tôi thì thầm. "Nếu cậu không yêu cô bé quá nhiều thì tôi không thể chịu đựng nỗi điều này đâu. Tôi biết cậu có thể bảo vệ con bé, Jacob". Cậu rên rỉ, và nghiêng đầu chạm mạnh vào vai tôi. "Tôi biết", Tôi thì thầm. "Tôi cũng yêu cậu, Jake. Cậu luôn luôn là người đàn ông tốt nhất của tôi". Một giọt nước mắt có kích cỡ một quả bóng chày lăn xuống đám lông màu nâu đỏ bên dưới mắt Jacob. Edward nghiêng đầu anh dựa vào bên vai nơi anh đặt Renesmee lên. "Tạm biệt, Jacob, người anh em của ta- con trai ta". Những người khác không biết gì về cảnh chia tay. Mắt họ dán vào cái tam giác đen yên lặng, nhưng tôi có thể nói họ đang lắng nghe điều gì. "Chẳng có hy vọng gì hết, phải không?" Carlisle nói thầm. Giọng ông không chút sợ hãi. Chỉ là quyết tâm và chấp nhận. "Hoàn toàn có hy vọng", tôi trả lời. Nó có thể đúng, tôi nói với chính mình. "Con chỉ biết số mệnh của con". Edward cầm tay tôi. Anh biết rằng anh bao gồm trong đó. Khi tôi nói đến số phận của mình, không có câu hỏi mà tôi ám chỉ rằng đó là hai người chúng tôi. Chúng tôi là một nửa của toàn bộ. Hơi thở của Esme không đều ở phía sau tôi. Bà đi đến chỗ chúng tôi, chạm vào mặt chúng tôi khi bà đi ngang qua, để đến đứng cạnh Carlisle và nắm tay ông. Bất thành linh, xung quanh tôi vang lên nhưng lời thì thầm như chia tay và yêu thương. "Nếu chúng ta còn sống sót sau chuyện này", Garrett thì thầm với Kate, "anh sẽ đi với em đến bất kỳ nơi đâu nhé". "Bây giờ thì do chính anh nói đó nha", cô nói khẽ. Rosalie và Emmett trao nhau một cái hôn say đắm. Tia vuốt ve mặt của Benjamin. Anh vui vẻ mỉm cười với cô, nắm lấy tay cô và đặt nó lên má anh. Tôi không nhìn thấy tất cả những biểu hiện của tình yêu và nỗi đau. Tôi đang bị sao lãng do một áp lực rung động bất thành linh đập vào bên ngoài tấm chắn bảo vệ của tôi. Tôi không biết nó từ đâu tới, nhưng tôi cảm giác nó đến từ bên lề của nhóm chúng tôi, đặc biệt là chỗ của Siobhan và Liam. Áp lực không làm hư hỏng tấm chắn và sau đó biến mất. Sự yên tĩnh không thay đổi, những người cổ xưa vẫn đang bàn luận trong ý nghĩ. Nhưng có lẽ tôi đã không để ý đến dấu hiệu nào đó. "Sẵn sàng", tôi thì thầm với những người khác. "Đang bắt đầu rồi đây".

Hùng đông

Chương 38 Sức mạnh

"Chelsea đang cố gắng để phá vỡ mối liên kết của chúng ta" Edward nói khẽ. "Nhưng cô ấy ko thể tìm ra chúng. Cô ta không cảm thấy chúng ta đang ở đây -" Đôi mắt của anh bắt gặp tôi. "Có phải em đang làm điều đó?". Tôi nở một nụ cười ranh mãnh. " Em đã vượt qua tất cả mọi thứ"

Edward lao đảo đi ra xa tôi một cách bất ngờ, đôi tay của anh ngay lập tức tìm đến Carlisle. Ngay lúc đó, tôi có thể cảm thấy nhiều sự đâm mạnh từ những con người lừa đảo kia đang chống lại lá chắn, nơi mà nó đang che chở bảo vệ xung quanh ánh sáng của Carlisle. Nó đã không bị ảnh hưởng, nhưng nó cũng không hề cảm thấy dễ chịu chút nào

"Carlisle? Bỏ ỏn chứ?" Edward thở hỏn hỏn trong tình trạng xúc động mạnh "Uh. Sao vậy?"

"Jane," Edward trả lời

Khoảnh khắc mà anh nói tên của cô ta, hàng tá những đợt tấn công xảy ra chỉ trong một giây, như những lát dao đâm vào lá chắn kiên cố, nhắm vào 12 điểm khác nhau trong những vùng ánh sáng được lá chắn bao bọc. Tôi uốn cong lại, đảm bảo chắc chắn rằng lá chắn không bị phá vỡ. Dường như Jane khó lòng có thể đâm chọc thủng vào nó. Tôi nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, mọi người vẫn ỏn

"Không thể tin tưởng " Edward nói.

"Tại sao họ lại không chờ cho đến khi có quyết định?". Tanya rít lên.

"Một thủ tục bình thường". Edward trả lời phớt qua. "Họ thường làm mất hết cả khả năng của đối phương trong quá trình xét xử để không ai có thể trốn thoát được".

Tôi hướng nhìn đến Jane, người đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi với một sự giận dữ không tin được vào mắt mình. Tôi có thể chắc chắn về điều đó, bên cạnh tôi, cô ta chưa bao giờ nhìn thấy ai khác đang đứng dưới tư thế mà không chịu ảnh hưởng của bất cứ sự tấn công dữ dội nào từ cô ta.

Nó nói lên sự ko chín chắn hay đã trưởng thành. Nhưng tôi cho rằng việc đó có thể khiến Aro phải mất nửa giây để nghĩ - Nếu ông ta hoàn toàn ko biết được việc lá chắn của tôi đã mạnh lên nhiều như thế nào so với những gì Edward đã biết. Trán tôi nhíu lại và thật sự không có bất kì sự cố gắng nào để có thể giữ được bí mật cho những gì tôi có thể làm. Tôi cười với nụ cười thật to và tự mãn trước Jane

Đôi mắt của cô ta thu hẹp lại, và tôi lại cảm thấy thêm một sức ép khác, tôi biết nó từ hướng nào đến

Tôi mở rộng bỏ môi mình để lộ ra những chiếc răng.
Jane ném lại tôi là một tiếng kêu gầm gừ lớn. Những người khác bắt đầu nhảy dựng lên, kể cả những tên bảo vệ có kỉ luật. Mọi người nhưng trừ những người xưa cổ, họ không tỏ ra chú ý nhiều lắm đến cuộc đối thoại. Người em sinh đôi nắm lấy tay của cô ta trước khi cô ta kịp nhảy chồm đến chúng tôi

Những người Romanian bắt đầu tiếng cười khúc khích cùng với một sự mong đợi đen tối

"Tôi đã nói với anh đây chính là thời điểm của chúng ta" Vladimir nói với Stefan

"Hãy nhìn vào gương mặt của con mụ phù thủy kia" Stefan đồng thanh Alec vòng tay qua vai người chị mình đỡ dành / xoa dịu, và thu cô ta dưới cánh tay của cậu. Alec quay gương mặt của cậu về phía chúng tôi, một sự bình thản hoàn hảo, giống như một thiên thần thực sự

Tôi chờ đợi thêm một vài sức ép nữa, những dấu hiệu cho sự tấn công của cậu ta, nhưng tôi ko cảm thấy bất cứ một điều gì xảy đến. Alec tiếp tục nhìn chằm chằm vào sự ngay thẳng của chúng tôi, gương mặt cậu ta dần dần trầm tĩnh lại. Có phải cậu ta đang tấn công? Có phải cậu ta đã vào được bên trong lá chắn? Có phải tôi là người duy nhất vẫn còn nhìn thấy cậu ta? Tôi nắm chặt bàn tay của Edward

"Anh có ổn không?" Tôi ghen lại.

"Uh", anh nói thẳm

"Có phải Alec đang cố gắng?"

Edward gật đầu, " món quà của cậu ta sẽ đến chậm hơn Jane. Nó rất ghê sợ. Nó sẽ chạm đến chúng ta chỉ trong vài giây nữa"

Tôi đã nhìn thấy thứ đó, khi tôi có biết điều mình đang trông chờ Một thứ gì đó rất mơ hồ đang dần dần để lộ ra khi đi qua những đám tuyết, gần như vô hình trước màu trắng. Điều đó nhắc tôi nhớ đến sự ảo tưởng - một chút của cái nhìn sai lệch, một chút của ánh sáng lò mờ. Tôi đẩy lá chắn ra khỏi từ chỗ của Carlisle và những khoảng trống còn lại, sợ rằng nó quá mỏng manh khi bị chịu tác động .Điều gì sẽ xảy ra nếu như nó cướp đi mất sự bảo vệ không nhìn thấy được này? Chúng tôi có nên chạy?

Có tiếng âm âm nhỏ cùng những tiếng rì rào chạy dưới nền đất chúng tôi đang đứng, và một cơn gió mạnh thổi mạnh bất ngờ đám tuyết khỏi chúng tôi và gia đình Volturi. Benjami cũng bị rùng mình trước sự đe dọa, anh ta đang cố gắng để thổi sự mờ ảo kia ra xa khỏi chúng tôi. Những đám tuyết đã làm mọi thứ dễ dàng nhìn thấy hơn qua bất cứ chỗ nào anh ta xô dịch cơn gió, nhưng màn sương mờ đó cũng không hề phản ứng lại. Đó như kiểu không khí dù cho có làm tổn hại đến bóng tối bao nhiêu đi chăng nữa thì màn đêm vẫn ko họ bị xô dịch.

Sự bố trí của bộ ba những người cổ xưa cuối cùng cũng bị phá vỡ, những tiếng lằm bằm chệch lạc, một cái khe nứt sâu và hẹp được mở ra theo hình zigzag dài đi xuyên qua khoảng đất thừa. Trái đất rung chuyển dưới chân của tôi một lúc lâu. Những đám tuyết tích tụ lao thẳng xuống cái lỗ vừa được tạo ra, nhưng ánh sáng mờ ảo đã nhảy qua, như không thể bị chạm phải bởi bất cứ lực hút nào như nó được tạo ra bởi gió vậy.

Aro và Caius nhìn sự mở ra của trái đất với một đôi mắt mở to. Marcus nhìn theo hướng của họ, không hề có bất cứ cảm xúc nào

Họ không nói gì cả, họ đều cùng chờ đợi, như màn sương mờ ảo kia đang đến gần họ vậy. Con gió rít lên to hơn nhưng không thể làm thay đổi chiều của ánh sáng đó. Jane đang cười.

Và sau đó nó đã đâm vào một bức tường.

Tôi có thể cảm thấy nó nhanh như nó chạm vào lá chắn của tôi - nó dày, ngọt, có một mùi thơm chán ngấy. Nó làm tôi nhớ đến sự tê cóng mờ ảo của Novocain trên lưỡi của mình.

Màn sương thu mình lại, cố tìm cho được một lỗ hổng, sự non kém. Nó đã không thể tìm ra. Những ngón tay tìm kiếm lờ mờ cuộn lại và đi vòng quanh, cố tìm ra một con đường để vào trong, và trong suốt quá trình mình hóa rõ hơn sự lạ lùng về độ lớn của bức màn che bảo vệ.

Hai bên hẻm núi của Bejami đều có những sự ngạc nhiên.

"Tốt lắm, Bella!" Benjami chúc mừng trong một giọng nói thấp.

Tôi cười lại với anh ta.

Tôi có thể nhìn thấy đôi mắt Alec hẹp lại, sự nghi ngờ xuất hiện trên khuôn mặt của anh ta trong lần đầu tiên màn sương mờ ảo của anh ta bị dội ngược lại xung quanh rìa lá chắn của tôi.

Sau đó tôi biết tôi có thể làm được việc đó. Rõ ràng, tôi sẽ trở thành tài năng số 1, người đầu tiên để chết, nhưng càng lâu nhất khi tôi có thể chống đỡ, chúng tôi vẫn ngang bằng thực lực với gia đình Volturi. Chúng tôi vẫn có Benjami và Zafrina; họ ko có năng lực siêu tự nhiên để có thể giúp đỡ tất cả. Càng lâu nhảy khi tôi có thể chống đỡ.

"Em đang hết sức tập trung" Tôi khẽ nói thầm với Edward. "Khi họ đến tay trong tay, sẽ thực sự khó khăn để giữ lá chắn xung quanh những người bạn của chúng ta"

"Anh sẽ giữ họ xa khỏi em"

"Không. Anh phải chiến đấu với Demetri. Zafrina sẽ giữ họ xa khỏi em"

Zafrina gật đầu nghiêm nghị. "Sẽ không một ai chạm vào cô gái trẻ tuổi này" Cô hứa với Edward.

"Tôi có thể chiến đấu với Jane và Alec bằng chính sức của mình, nhưng sẽ tốt hơn nếu tôi ở đây"

"Jane là của tôi" Kate rít lên. "Cô ta cần được hưởng hương vị của "thuốc"

cô ta ta tạo ra"

"Và Alec nợ tôi rất nhiều "cuộc sống", nhưng tôi sẽ giải quyết ổn thỏa", Vladimir gầm gừ từ một hướng khác. "Thằng đó là của tôi".

"Tôi chỉ muốn Caius". Tanya nói ngay tức khắc.

Những người khác cũng bắt đầu trở nên tức giận và phản đối. Nhưng ngay sau đó họ nhanh chóng im bật.

Aro, nhìn chăm chăm đầy bình tĩnh vào sự không hiệu quả do màn sương mờ ảo Alec đã tạo ra, cuối cùng ông ta nói.

"Sau khi biểu quyết". Ông ta bắt đầu.

Tôi lắc nhẹ đầu mình với sự giận dữ kèm theo. Tôi đã quá mệt mỏi với trò chơi đồ chữ. Những kẻ ưa thích sự đổ máu kia đang làm tôi bị kích động một lần nữa, và tôi thực sự xin lỗi rằng tôi vẫn sẽ giúp những người còn lại, những người bạn nhiều hơn nữa bằng cách đứng yên tại chỗ. Tôi muốn đánh nhau!

"Hãy để tôi nhắc nhở các bạn". Aro tiếp tục. "Dù cho quyết định cuối cùng của hội đồng là như thế nào, thì ở đây vẫn sẽ không xảy ra bạo lực".

Edward gầm gừ cùng với một nụ cười tối tăm.

Aro nhìn chăm chăm vào anh đầy buồn rầu. "Sẽ vô cùng hối hận nếu bỏ phí lòng tốt của chúng tôi khi phải mất đi một trong các bạn. Nhưng đặc biệt là anh, chàng trai Edward trẻ tuổi, và người đồng hành "mới ra đời" của anh, Bella, Benjami, Zafrina và Kate. Các bạn có sự lựa chọn, hãy cân nhắc về chúng".

Chelsea cố gắng khiến chúng tôi lo sợ, bắt lực để chống lại lá chắn của tôi. Cái nhìn trân trân của Aro đảo mắt qua những đôi mắt chống đỡ của chúng tôi, trông mong một biểu hiện áp úng, run sợ. Qua nét mặt đó, tôi biết ông ta không tìm thấy được bất cứ điều gì.

Tôi biết ông ta đã cố gắng chia rẽ tôi và Edward, để giam cầm chúng tôi theo cái cách mà ông ta đã hi vọng để bắt giam được Alice. Nhưng cuộc chiến này quá lớn. Ông ta không có khả năng chiến thắng nếu tôi còn sống. Tôi mừng vì sự hung dữ của tôi đã quá mạnh mẽ để khiến ông ta có cơ hội để giết mình.

"Hãy để chúng tôi biểu quyết". Ông ta nói với một sự miễn cưỡng rõ ràng. Caius nói với sự hăm dọa vội vàng, gấp rút. "Đứa trẻ này là một điều không thể lường trước được. Không có bất cứ lí do gì để cho một sự mạo hiểm tồn tại ở đây. Nó phải được tiêu diệt, cùng với cả người bảo vệ nó". Ông ta cười trong sự chờ đợi đầy háo hức.

Tôi nghe thấy đằng sau lưng mình những tiếng rít lên thách thức để trả lời cho điệu cười độc ác của ông ta.

Marcus nâng hai đôi mắt không quan tâm của ông ta lên, xem xét nhìn đến chúng tôi như ông đã bình chọn.

"Tôi không nhìn thấy bất kì sự nguy hiểm gần nhất nào. Đứa trẻ an toàn cho đến thời điểm này. Chúng ta luôn luôn có thể nghĩ về vấn đề này sau đó. Hãy để chúng ta có thể rời đi trong hòa bình". Giọng nói của ông yếu ớt hơn nhiều so với những giọng nói mượt như lông tơ của những người anh em ông.

Không một ai trong đội cận vệ thoải mái trong tư thế sẵn sàng sau những lời nói không đồng ý của ông. Nụ cười nhả nhở trước đó của Caius không hề bị dao động. Như thể Caius chưa nói bất cứ lời nào.

" Ta phải đưa ra sự biểu quyết cuối cùng, như nó phải xảy ra" Aro nghĩ trầm ngâm.

Bất ngờ, Edward trở nên cứng hơn bên cạnh tôi. " Vâng!" anh rít lên.

Tôi thoáng nhìn anh đầy e dè. Khuôn mặt của anh hiện lên đầy hứng khởi bởi chiến thắng mà tôi không tài nào có thể hiểu nổi - đó như nét mặt thiên thần của sự phá hủy sẽ mang vào thế giới này đang cháy lên. Đẹp và khiến ta kinh sợ.

Xuất hiện những phản ứng từ những tên cận vệ, những tiếng rì rầm không thoải mái

" Aro?". Edward gọi, gần như là hét lên, không che dấu được sự chiến thắng trong giọng nói của anh

Aro ngập ngừng trong giây lát, cẩn thận thăm dò tâm trạng mới của anh trước khi ông ta trả lời " Ủ Edward? Người muốn nói thêm gì nữa sao?.."

"Có thể" Edward nói một cách dễ dàng, kiềm chế sự thích thú không thể giai thích được của anh. " Đầu tiên, liệu tôi có được làm rõ một ý của mình?"

"Chắc chắn", Aro nói, nâng một bên lông mày của ông ta, không có gì xảy ra nhưng phép lịch thiệp đã thu hút được sự thích thú trong giọng nói của ông ta. Hai hàm răng của tôi nghiến chặt lại với nhau; Aro không bao giờ trở nên quá nguy hiểm khi ông ta trở nên tử tế

"Sự nguy hiểm mà ông nhìn thấy trước được ở con gái chúng tôi - bắt nguồn hoàn toàn từ sự bất lực của chúng tôi về việc không thể biết được con bé sẽ lớn lên hay không? Đó có phải là vấn đề mấu chốt của toàn bộ chuyện này?"

" Đúng vậy đó, người bạn Edward" Aro đồng ý. " Nếu chúng ta có thể nhưng phải chắc chắn - hoàn toàn chắc chắn về điều đó, như khi con bé lớn lên, nó sẽ có thể che đậy được bí mật trước thế giới con người - không hề gây nguy hiểm gì đến sự tằm tối của chúng ta -.". Ông ta nói khẽ dần rồi im bặt và nhún vai.

"Vậy, nếu chúng tôi chỉ muốn biết chắc chắn", Edward gợi ý, "thực ra rồi con bé sẽ trở thành - sau đó sẽ không cần hội đồng hợp này thêm nữa?".

"Nếu có cách nào đó để thực sự chắc chắn về cái điều đó", Aro đồng ý, giọng nói mượt như lông tơ của ông ta lạnh lạnh lên. Ông ta không thể thấy được Edward đang hương ông ta theo anh. Tôi thì không thể. "Sau đó, vâng,

sẽ không có bất kì câu hỏi cho sự tranh luận này nữa"

"Và chúng ta sẽ có thể vẫn trong hòa bình, làm những người bạn tốt một lần nữa". Edward đưa ra lời gợi ý trong sự mỉa mai, châm biếm.

Thêm nhiều hơn nữa những tiếng gầm gừ. "Chắc chắn, người bạn trẻ của ta. Không gì có thể ngăn cản ta làm điều đó thêm lần nữa"

Edward nở một nụ cười thâm đầy hoan hỉ. " Sau đó tôi sẽ làm nhiều hơn những lời đề nghị".

Đôi mắt của Aro thu hẹp lại. "Cô bé thực sự là độc nhất vô nhị. Tương lai của cô bé hoàn toàn không thể giả sử được bất cứ điều gì"

"Không phải thực sự duy nhất", Edward phản đối. "Hiếm có, chắc chắn, nhưng không phải một trong những loại đó".

Tôi nhìn thấy một sự kinh ngạc, một hi vọng bất chợt le lói, như thể nó đe dọa để làm tôi rối trí. Cái nhìn độc của màn sương mờ ảo vẫn đang luẩn quẩn xung quanh rìa lá chắn của tôi. Và, như thể tôi đang tập trung vào cuộc chiến đấu, tôi cảm thấy một lần nữa, sức ép của những đợt tấn công đang cố gắng chống lại màn bảo vệ tôi nắm giữ.

"Aro, liệu ông có thể bảo Jane hãy ngừng lại việc tấn công vợ tôi?", Edward hỏi một cách lịch sự, nhã nhặn; "chúng ta vẫn đang thảo luận để tìm ra những bằng chứng, dấu hiệu"

Aro giơ một tay lên. " Hòa bình, hỡi những người bạn thân mến. Chúng ta hãy nghe anh ta nói"

Sức ép biến mất. Jane hướng những chiếc răng của cô ta về phía tôi với đầy sự đe dọa. Tôi không thể nào cười lại được với cô ta.

"Tại sao em lại không tham dự cùng với chúng tôi, Alice?". Edward gọi to "Alice," Esme khẽ nói trong sự sững sốt

Alice!

Alice, Alice, Alice!

"Alice!", " Alice!" những tiếng lầm bầm khác xung quanh tôi

"Alice," Aro thở ra

Kinh sợ và bạo lực cùng với niềm vui dâng lên trong tôi. Nó khiến tôi lấy hết sự cố gắng, ý chí của mình để giữ cho lá chắn ở nguyên vị trí của nó.

Màn sương mờ ảo của Alec vẫn đang được sử dụng, cố tìm cho ra một điểm yếu - Jane có thể nhìn thấy nếu tôi tạo ra một vài lỗ hổng.

Và sau đó tôi có nghe thấy khi họ bắt đầu chạy xuyên qua cánh rừng, đang bay, khoảng cách càng lúc càng gần lại như thể họ không mất một sức lực nào trong im lặng.

Cả hai bên đều bất động trong sự ngóng chờ. Những nhân chứng của gia đình Volturi cau có trong sự hỗn loạn.

Sau đó Alice nhảy vào một cách nhanh gọn từ hướng tây-nam, và tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi lại được thấy gương mặt cô một lần nữa khiến

tôi như muốn di chuyển đôi chân của mình. Jasper chỉ đứng sau cô vài inches, đôi mắt của anh đầy sự hung dữ. Gần sát họ là ba người lạ mặt, người đầu tiên cao, một người phụ nữ bấp thịch với một mái tóc đen hoang dã. Rõ ràng đó là Kachiri. Bà ấy có những đặc trưng và cũng có chân, tay dài giống như những người Amazon khác, tất nhiên là ở bà có những đặc trưng rõ ràng hơn

Người tiếp theo là một vampire nhỏ bé với một làn da olive cùng mái tóc đen dài được tết rồi búi che đi hết lưng của bà. Đôi mắt sẫm màu vang đỏ của bà thể hiện sự bối rối khi nhìn xung quanh cuộc chạm trán trước mắt bà.

Và người cuối cùng là một chàng trai trẻ -. Không phải là khá nhanh cũng không phải như những vệt chất lỏng trong bước chạy của anh ta. Làn da của anh ta không quá đẹp, nâu - đen. Đôi mắt thận trọng của anh ta lướt một lượt qua cuộc hội tụ này, họ có màu ấm của gỗ tếch. Mái tóc của anh ta đen và cũng được tết lại, như người phụ nữ trên, mặc dù nó ko quá dài. Anh ta rất đẹp.

Như thể anh ta đứng gần chúng tôi, một làn sóng sừng sốt nữa lại xuất hiện trong đám đông - Tiếng đập của trái tim nữa, đập mạnh hơn trong sự thúc giục.

Alice nhảy nhẹ nhàng qua rìa của màn sương mờ đang dần suy tan mà lúc đó đang vỗ lên lá chắn của tôi và dừng lại bên cạnh Edward. Tôi với tới chạm vào cánh tay của cô, Edward, Esme, Carlisle đều làm vậy. Không còn thời gian cho bất cứ sự chào đón nào nữa. Jasper và những người còn lại theo chân cô đi qua lá chắn

Tất cả cận vệ đều chứng kiến cảnh đó, sự suy xét xuất hiện trong những đôi mắt đó, dành cho những người đến muộn khi họ có thể đi qua biên giới vô hình mà không hề có bất cứ khó khăn nào. Người khỏe mạnh nhất, Felix và những người khác đều như anh ta, tập trung nhìn vào đôi mắt nhìn bất ngờ đầy hi vọng của tôi.

Họ không chắc chắn được điều gì có thể đầy lùi được lá chắn của tôi, nhưng giờ nó đã rất rõ ràng rằng không thể làm được bằng sự tấn công vật lý. Chỉ cần Aro đưa ra một hiệu lệnh nhanh nhất, tức khắc một cuộc chiến tranh sẽ xảy đến, và tôi là mục tiêu duy nhất. Tôi băn khoăn không hiểu có bao lâu để Zafrina có thể nhìn nhận ra. Và bao lâu để có thể làm cho họ chậm lại. Đủ lâu để Kate và Vladimir có thể đưa Jane và Alec ra khỏi sự cân bằng? Đó là tất cả những điều tôi có thể hỏi được.

Edward, mặc dù sự thu hút trong việc làm táo bạo của anh đã bị kìm giữ, nhưng sự tức giận của anh trở nên mạnh hơn đáp lại những suy nghĩ của họ. Anh kiểm soát bản thân và nói với Aro một lần nữa.

"Alice đã đi tìm những nhân chứng của cô ấy vào những tuần trước", anh nói với những người cổ xưa. "Và cô ấy đã không trở về trắng tay. Alice, tại sao

chị không giới thiệu những nhân chứng của mình?"

Caius gầm lên, " Thời gian dành cho những nhân chứng đã hết! Hãy đưa ra quyết định của mình, Aro!"

Aro giơ một ngón tay lên để giữ im lặng người anh em, đôi mắt của ông ta bám chặt lấy khuôn mặt Alice.

Alice ước lên trước và giới thiệu những người lạ mặt : "Đây là Huilen và cháu trai của bà, Nahuel".

Nghe giọng nói của cô ấy - Như thể cô ấy chưa bao giờ rời đi.

Đôi mắt Caius căng ra trước những cái tên - mối quan hệ giữa những người mới đến. Những nhân chứng nhà Volturi lao xao. Thế giới của vamp đang thay đổi, và tất cả mọi người đều cảm thấy điều đó.

"Nói, Huilen", Aro ra lệnh. "Đưa cho chúng tôi nhân chứng mà người mang theo cùng."

Người phụ nữ mỏng manh nhìn đến Alice với một sự băn khoăn. Alice gật đầu như khích lệ, và Kachiri đặt bàn tay dài của mình lên vai vamp nhỏ bé "Tôi là Huilen", người phụ nữ tuyên bố rõ ràng nhưng giọng hoàn toàn khác lạ tiếng Anh. Bà tiếp tục, rõ ràng bà đã có sự chuẩn bị cho câu chuyện của mình, như những gì bà đã luyện tập. Nó trôi chảy như một vườn ươm bài thơ được biết khá rõ. "150 năm trước, tôi sống cùng với mọi người, gia đình Mapuche. Chị của tôi là Pire. Gia đình chúng tôi đặt tên chị theo những đám tuyết trên ngọn núi bởi vì làn da của chị rất đẹp. Và chị cũng thật sự xinh đẹp - quá đẹp. Chị ấy đến tìm gặp tôi vào một ngày trong bí mật và nói với tôi về một thiên thần đã tìm gặp chị trong khu rừng, và muốn gặp chị vào buổi tối. Tôi đã cảnh báo chị ấy ." Huilen lắc đầu buồn rầu. " Nếu như những vết thâm tím trên làn da của chị đã không cảnh báo đủ. Tôi biết đó là gia đình Libishomen trong những truyền thuyết của chúng tôi, nhưng chị ấy đã không nghe lời. Chị ấy đã bị bỏ bùa ."

"Chị ấy nói với tôi khi chị chắc chắn về việc đứa trẻ đen tối đang lớn dần bên trong chị. Tôi cố gắng ngăn cản ý nghĩ chạy trốn của chị - Tôi biết rồi cha và mẹ của tôi đều sẽ đồng ý về việc phải phá bỏ đứa trẻ đấy. Càng lúc càng trở nên tệ hơn với cái thai. Tôi đi cùng chị vào phần sâu của cánh rừng. Chị tìm thiên thần ác quỷ của chị nhưng không thấy bất cứ điều gì. Tôi lo cho chị, sẵn cho chị khi sức khỏe của chị ấy suy yếu. Chị ấy ăn thịt động vật sống và uống máu của chúng. Tôi cần phải biết nhiều thông tin hơn nữa về cái thứ mà chị đang mang trong bụng mình. Tôi ước gì mình có thể giữ lại mạng sống của chị và giết chết con quái vật đó.

Nhưng chị ấy yêu đứa trẻ trong bụng mình. Chị gọi nó là Nahuel, nghĩa là con mèo miền nhiệt đới, khi thằng bé lớn lên trở nên mạnh khỏe hơn và phá nát xương của chị ấy - chị vẫn yêu thương nó.

"Tôi không thể nào giữ an toàn được cho chị. Đứa trẻ đã tìm đường thoát ra.

Và chị ấy chết một cách nhanh chóng, van nài trong giây lát rằng liệu tôi có thể chăm sóc Nahuel hộ chị. Ước muốn của chị trước khi chết - và tôi đồng ý.

"Thằng bé cắn tôi khi tôi đang cố gắng để đưa nó ra khỏi cơ thể của chị ấy. Tôi bò lê đi vào khu rừng nhiệt đới, tôi không thể đi quá xa - vết thương quá nhiều. Nhưng thằng bé đã tìm thấy tôi, đưa trẻ mới sinh đi chuyển đầy khó khăn qua bụi cây thấp bên cạnh tôi và chờ đợi. Khi vết thương đã lành, nó cuộn lại ngược với hướng của tôi và ngủ.

"Tôi chăm sóc cho nó cho đến khi nó có thể tự đi săn bằng chính sức của mình, Chúng tôi săn những ngôi làng xung quanh khu rừng, sống dựa vào nhau. Chúng tôi chưa bao giờ đi quá xa khỏi ngôi nhà của mình, nhưng Nahuel muốn được nhìn thấy đứa trẻ ở đây".

Huilen cúi đầu chào khi bà kết thúc và quay lại giấu mình phía sau Kachiri. Đôi môi của Aro mím lại. Ông ta nhìn chăm chăm vào chàng trai trẻ tuổi có làn da đen.

"Nahuel, người 150 tuổi?"- Ông ta hỏi.

"Có thể thêm hoặc bớt đi mười ngày". Anh ta trả lời rõ ràng, một giọng nói âm và tuyệt đẹp. Giọng của anh ta nhấn mạnh thêm "Chúng tôi không đánh dấu".

"Khi nào thì người dừng việc trưởng thành?"

"Khoảng sau khi sinh nhật lần thứ 7 của tôi, nhiều hoặc ít hơn, tôi đã hoàn toàn lớn"

"Người không hề thay đổi gì kể từ đó?"

Nahuel nhún vai. "Tôi không hề chú ý tới điều đấy"

Tôi cảm thấy được rùng mình trong sự run rẩy của cơ thể Jacob. Tôi không hề muốn nghĩ đến điều đó lúc này. Tôi sẽ đợi cho đến khi nguy hiểm đã qua và tôi có thể tập trung.

"Và bữa ăn của người?". Aro thúc ép, nhìn thấy được sự vui thích trong sự không bằng lòng của ông ta.

"Hầu hết là máu, nhưng cả thức ăn của người nữa. Tôi chưa bao giờ sống không qua khỏi điều đó".

"Người sẽ tạo ra một đứa trẻ bất tử?", điệu bộ của Aro như để nói với Huilen, giọng của ông nồng nhiệt vồn vã. Tôi không thể tập trung vào lá chắn của mình, dường như ông ta đang đi tìm một lời bào chữa.

"Vâng, nhưng những người đã chết không thể làm được điều đó"

Những tiếng rì rầm đầy thảng thốt xuất hiện lên từ 3 nhóm.

Lông mày ông ta đột nhiên nhíu lại "những người đã chết?"

"Những người chị của tôi" Nahuel nhún vai một lần nữa.

Aro nhìn chăm chăm một cách hoang dại một lúc rồi khuôn mặt ông ta trấn tĩnh lại

"Có lẽ người sẽ kể cho chúng ta nghe về cuộc đời đã chết của người, để có thể nhìn rõ được nhiều điều hơn nữa"

Nahuel cau mày.

"Cha của tôi đến tìm tôi một vài năm sau khi mẹ tôi mất". Khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta chợt trở nên méo mó. " Ông ta thực sự vui khi tìm thấy tôi".

Giọng của Nahuel nhắc đến một cảm giác không hề yêu mến. "Ông ta có hai người con gái, nhưng lại ko có con trai. Ông ta mong tôi có thể gia nhập, như những người chị của tôi đã làm.

"Ông ta đã rất ngạc nhiên khi tôi không sống một mình. Những người chị của tôi không phải ác quỷ, nhưng ai mà biết được nếu họ thừa hưởng giống gì hay một một cơ hội nào đó khác -? Tôi đã có gia đình của mình với Huilen, và tôi không phải không thích thú" - anh ta nhấn mạnh từ đó -

"Trong quá trình thay đổi, tôi gặp ông ta thời gian này qua thời gian khác. Tôi có một người chị mới; chị ấy trưởng thành chỉ sau 10 năm"

"Tên của cha người?". Caius hỏi qua kẽ răng cứng cỏi của mình

"Joham", Nahuel trả lời. "Ông ta nghĩ mình là một nhà khoa học. Ông ta cho rằng mình đang tạo nên những giống nòi siêu tự nhiên mới. "Ông ta đã không cố gắng để che giấu đi sự kinh tởm trong những dấu vết của mình".

Caius nhìn tôi. " Có phải con gái của người là ác quỷ?". Ông ta hỏi một cách lỗ mãng.

"Không!" Tôi phản ứng lại. Nahuel hướng đầu của mình đến câu hỏi của Caius với một sự gay gắt, và đôi mắt màu gỗ tếch của anh ta chuyển sang chăm chú vào tôi.

Caius nhìn Aro để mong chờ những thông tin, nhưng Aro vẫn đang mê mải trong suy nghĩ của chính ông ta. Ông ta mím chặt môi lại, và nhìn chăm chăm vào Carlisle, sau đó đến Edward và án nhìn cuối cùng của ông ta được dành cho tôi.

Caius giận dữ nói. "Chúng ta quan tâm đến sự lầm lạc ở đây, vậy hãy theo những gì đã biểu quyết mà làm", Caius thúc giục Aro.

Aro nhìn sâu vào trong mắt tôi trong một khoảng thời gian dài, những khoảnh khắc đầy căng thẳng. Tôi không biết ông ta đang cố gắng tìm kiếm điều gì, hoặc thứ mà ông ta đang tìm, nhưng ngay sau khi ông ta đã đánh giá được, gương mặt của ông bắt chợt thay đổi, một sự nản lòng xuất hiện trên mồm và mắt của ông ta, và tôi biết Aro đã có quyết định của riêng mình.

"Người anh em"- ông ta nói nhẹ nhàng với Caius. "Những sự ra mắt ở đây không hề có bất cứ nguy hiểm nào. Đó chỉ là một cách phát triển không được như thường lệ, nhưng tôi không nhìn thấy đe dọa trông đây. Những đứa trẻ nửa vamp này hầu hết đều giống chúng ta, nó đã được biểu lộ ra".

"Đó có phải là ý kiến của anh?". Caius hỏi gặng.

"Đúng vậy"

Caius quắc mắt. "Còn Joham? Đó là một thằng vamp bắt tử thích những cuộc thí nghiệm?"

"Có lẽ chúng ta nên nói chuyện với ông ta", Aro đồng ý.

"Các người có thể ngăn cản Joham nếu các người muốn", Nahuel nói thẳng thừng, dứt khoát. "Nhưng hãy để những người chị của ta được yên. Họ không liên quan"

Aro gật đầu, nét mặt ông uy nghiêm. Và sau đó ông ta quay mặt về những người cận vệ của mình và nở một nụ cười âm áp.

"Hỡi những người anh em", ông ta gọi "Chúng ta không đánh nhau ngày hôm nay"

Những người cận vệ gật đầu, cùng nhất trí và họ xếp hàng ngay thẳng trong tư thế sẵn sàng. MÀN SƯƠNG MỜ ẢO KÌA ĐÃ BỊ TIÊU TAN NHƯNG TÔI VẪN GIỮ NGUYÊN LÁ CHẤN CỦA MÌNH TẠI CHỖ. CÓ THỂ CÓ TRÒ LỪA GẠT NÀO ĐÓ KHÁC

Tôi phân tích nét mặt của Aro khi ông ta quay mặt về hướng chúng tôi. Nét mặt ông như chưa họ bắt đầu bất cứ điều gì nhưng cũng không giống như ngay sau đó, theo suy đoán của mình một sự đen tối xa lạ đằng sau vẻ bề ngoài kia. Như thể âm mưu của ông ta đã hoàn toàn bị phá hủy. Caius rõ ràng hết sức tức giận nhưng dường như sự tức giận đó đã bị giấu kín bên trong; ông ta đã chịu từ bỏ. Marcus nhìn như - chán nản; thực sự không có từ nào còn có thể biểu đạt được nét mặt ông ta lúc đó. Những cận vệ thì trở nên kỷ luật và bình tĩnh một lần nữa. Không họ có một sự thể hiện cá nhân nào giữa bọn họ mà chỉ có những chỗ trống. Họ dàn quân, sẵn sàng để rời đi. Những nhân chứng nhà Volturi vẫn rất thận trọng và cảnh giác; người nói tiếp người trước, họ rời khỏi đây, tản ra những hướng khác nhau trong rậm cây. Số lượng người càng lúc càng bị thu nhỏ lại, những người còn lại nhanh chóng rời đi. Một cách nhanh nhất, tất cả bọn họ đã biến mất

Aro nắm tay chúng tôi, gần như một biểu hiện của sự xin lỗi. Đằng sau ông ta, đội quân nhưng người cận vệ, cùng với Caius, Marcus, và những người vợ bí ẩn, im lặng, đang sẵn sàng rời đi, họ tạo thành một đội quân rất nghiêm ngặt, tỉ mỉ. Chỉ có ba người đang xem như cận vệ của chính ông ta thì vẫn nấn ná, chần chừ cùng với ông

"Tôi rất mừng vì chúng ta có thể giải quyết vấn đề mà không cần dùng đến bạo lực," Ông ta nói ngọt ngào. "Người bạn của tôi, Carlisle - Hãy cho phép tôi được gọi bạn một lần nữa! Tôi hi vọng không có sự khách sáo. Tôi biết bạn hiểu là sự chính xác, nghiêm khắc là một nhiệm vụ luôn bị đè nặng lên vai chúng tôi"

"Hãy rời đi trong hòa bình, Aro," Carlisle nói một cách cứng rắn. "Xin hãy nhớ cho rằng chúng tôi vẫn còn những bí mật cần được giấu kín ở đây, hãy giữ cho việc săn của những người bảo vệ ông tránh xa khỏi vùng đất này"

"Chắc chắn rồi, Carlisle," Aro quả quyết "Tôi rất xin lỗi vì lấy mất đi sự yên

bình khi biết ông không hề tán thành. Có thể, theo thời gian rồi ông sẽ tha thứ cho ta"

"Có lẽ là thế, theo thời gian, nếu ông chứng tỏ là vẫn muốn làm bạn với chúng tôi một lần nữa."

Aro nghiêng đầu mình theo hình vòng cung, như thể hiện sự hối lỗi, và lùi lại đằng sau trước khi quay đầu lại đằng sau. Chúng tôi dõi nhìn trong sự im lặng khi một người cuối cùng của gia tộc Volturi biến mất trong khoảng rừng

Hết sức im lặng. Tôi vẫn chưa làm lá chắn của mình biến mất.

"Đã thực sự kết thúc?". Tôi nói nhỏ với Edward

Anh nở một nụ cười to "Ừ, họ đã từ bỏ. Như những kẻ khoác lác, họ đã trở nên nhút nhát dưới cái nắng về huỳnh hoang đó." Anh cười khoái trá ra mặt Alice cười cùng với anh " Nghiêm túc nào mọi người. Họ sẽ không quay lại. Mọi người có thể thư giãn rồi đây"

Có những tiếng đập khác của sự im lặng .

"Tất cả là sự may mắn đáng ghét" Stefan thì thầm

Và nó đã chạm đến đỉnh điểm

Những tiếng chúc mừng bùng nổ. Tiếng chó sói tru lên đỉnh tai nhức óc. Maggie nện vào lưng của Siobhan. Rosalie và Emmett hôn nhau một lần nữa - lâu và mãnh liệt hơn trước. Benjami và Tia ôm nhau trong vòng tay họ, Carmen và Eleazar cũng vậy. Esme ôm thật chặt Alice và Jasper. Carlisle gửi những lời cảm ơn sâu sắc đến những người bạn miền Nam nước Mỹ mới tới, những người đã cứu mạng sống của họ. Kachiri đứng thật gần với Zafrina và Senna, những ngón tay của họ đan cài vào nhau. Garret bế Kate lên và quay cô một vòng

Stefan phun nước bọt vào trong tuyết, Vladimir nghiêng chặt hai hàm răng với một nét mặt căm bấn.

Tôi trèo lên nửa người sói màu nâu đỏ khổng lồ để đỡ con gái tôi xuống khỏi lưng của anh ta và sau đó ôm chặt con bé vào trong lồng ngực mình. Vòng tay Edward xung quang chúng tôi cũng cùng lúc đó.

"Nessie, Nessie, Nessie," tôi hát ngân nga.

Jacob cười với nụ cười lớn, cùng với tiếng chó sủa, đẩy đẩy đầu tôi bằng chiếc mũi của cậu ta.

"Im mồm," Tôi làm bậm.

"Con sẽ được ở với mẹ chứ?" Nessie hỏi gặng.

"Mãi mãi," Tôi hứa với con bé.

Chúng tôi sẽ bên nhau mãi mãi. Và Nessie sẽ ớn, khỏe mạnh và chắc chắn như thế. Như chàng trai nửa người Nahuel, trong 150 năm con bé có thể trẻ mãi. Và chúng tôi sẽ mãi bên nhau

Niềm hạnh phúc càng được bùng nổ nhiều hơn bên trong tôi, thật dữ dội, thật cực độ mà tôi không chắc chắn rằng mình có thể vượt qua được "Mãi mãi," Edward nói vang vào tai tôi

Tôi không thể nói thêm bất cứ điều gì. Tôi ngẩng đầu mình và hôn anh cùng với một cảm xúc mãnh liệt, nó chắc chắn có thể thiêu đốt cả cánh rừng trong biển lửa

Tôi đã không hề chú ý.

Hùng đông

Chương 39

Hạnh phúc mãi mãi về sau

"VẬY ĐÓ LÀ CÁI KẾT LẠI CHO NHỮNG VẤN ĐỀ Ở ĐÂY, NHƯNG NHỮNG GÌ NÓ THỰC SỰ ĐÃ LÀM SÔI SỤC TRONG - BELLA", Edward giải thích. Gia đình của tôi và hai vị khách còn lại ngồi trong căn phòng tuyệt nhất trong khi cánh rừng đang chuyển sang màu đen bao phủ toàn bộ những cửa sổ cao.

Vladimir và Stefan đã biến mất ngay trước khi chúng tôi dừng việc ăn mừng lại. Họ đã cực kì thất vọng khi chứng kiến vấn đề lại không hề theo ý họ, nhưng Edward nói rằng họ sẽ cảm thấy đỡ hơn khi nghĩ đến biểu hiện hèn nhất của gia tộc Volturi, điều đó gần như đủ để làm họ bớt cảm thấy thất vọng

Benjami và Tia nhanh chóng bám theo Amun và Kebi, khao khát được kể họ nghe về cái kết của cuộc xung đột; tôi chắc chắn rằng họ sẽ gặp nhau một lần nữa - ít ra là với Benjami và Tia. Không một người dân du mục nào có thể nản nã hay chậm chạp được. Peter và Charlotte đã có một cuộc trò chuyện ngắn với Jasper, và sau đó họ cũng đã rời đi.

Nhóm người Amazon cũng mong sớm trở về nhà. Họ đã có một khoảng thời gian khó khăn khi phải xa cánh rừng thân yêu - mặc dù họ vô cùng miễn cưỡng khi phải rời bỏ hơn là những người khác.

"Thỉnh thoảng hãy cho bé đến thăm chị," Zafrina nài nỉ. "Hứa nha em".

Nessie đặt bàn tay của bé lên cổ tôi, như một sự cầu xin.

"Chắc chắn rồi, Zafrina". Tôi đồng ý.

"Chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt, bé Nessie của tôi à". Người phụ nữ hoang dã bày tỏ trước khi rời đi với chị em của mình.

Nhóm nhân chứng người Irish rời đi tiếp theo.

"Tốt lắm, Siobhan," Carlisle khen ngợi bà thay cho lời chào tạm biệt

"Ah, sức mạnh của những điều ước trong suy nghĩ". Bà ấy trả lời mỉa mai, đảo tròn con mắt của bà. Và sau đó bà nói đầy nghiêm túc, "chắc chắn, nó đã kết thúc. Gia tộc Volturi sẽ không tha thứ cho những gì đã xảy ra ở đây".

Edward là người đầu tiên trả lời. "Họ thực sự run sợ, sự tự tin của họ đã hoàn toàn tiêu tan. Nhưng, đúng vậy, tôi tin họ sẽ giành lại sự đầu hàng từ chúng ta một ngày nào đó. Và sau đó -". Đôi mắt của anh trở nên căng thẳng. "Tôi có thể tưởng tượng được họ sẽ cố gắng để chia tách chúng ta".

"Alice sẽ cảnh báo chúng ta khi họ có ý định đánh nhau". Siobhan nói với giọng điệu chắc chắn. "Và chúng ta sẽ đối đầu một lần nữa. Có lẽ đó sẽ là lúc mà thế giới của chúng ta đã sẵn sàng để tự do, thoát khỏi gia tộc Volturi".

"Khoảnh khắc đó có thể đến", Carlisle lặp lại. "Nếu nó đến, chúng ta sẽ đứng cùng với nhau".

"Đúng vậy, người bạn của tôi, chúng ta sẽ", Siobhan đồng ý. "Và làm sao chúng ta có thể thua được, khi tôi làm điều đó khác đi?". Bà tạo nên những tràng cười ngân vang.

"Chính xác là như vậy", Carlisle nói. Ông và Siobhan trở nên ngượng ngáp, và sau đó ông cầm lấy mạnh tay của Liam. "Hãy cố gắng tìm Alistair và kể lại những gì đã xảy ra. Tôi dám nghĩ ông ta đang trốn dưới một hòn đá nào đó thêm vài thế kỉ".

Siobhan cười một lần nữa. Maggie ôm cả tôi và Nessie, sau đó họ rời đi.

Gia đình Denalis là những người rời đi cuối cùng, Garret đi cùng với họ - từ nay sẽ luôn như vậy, tôi gần như đảm bảo chắc chắn. Không khí của buổi tiệc ăn mừng đã quá sức chịu đựng của Tanya và Kate. Họ cần thời gian để quên đi nỗi đau buồn khi mất đi người chị em.

Huilen và Nahuel là những người ở lại, mặc dù tôi đã nghĩ rằng hai người họ sẽ đi theo những người Amazon. Carlisle gần như bị mê hoặc vào cuộc đối thoại với Huilen; Nahuel ngồi sát kế bên bà, lắng nghe trong khi Edward kể lại cho họ nghe về sự va chạm xảy ra trước đó như anh là người duy nhất biết chuyện vậy

"Alice đã đưa cho Aro cái cơ để có thể rút lui khỏi cuộc chiến đấu. Nếu khi ông ta không quá khiếp sợ Bella, ông ta có lẽ sẽ vẫn thực hiện kế hoạch ban đầu."

"Khiếp sợ??" tôi nói đầy vẻ hoài nghi. "Sợ em?"

Anh cười với tôi khi nhìn thấy tôi không thể tin được vào sự công nhận đó - Nó rất khó tin, kèm theo cả nỗi run sợ, và làm bản thân cảm thấy giận dữ.

"Đến khi nào thì em mới có thể nhìn thấy rõ bản thân mình?". Anh nói nhẹ nhàng. Sau đó anh nói to hơn, như để nói với mọi người hơn là nói với riêng

mình tôi. "Gia tộc Volturi chưa bao giờ tìm thấy một cuộc chiến công bằng, ngang sức trong 250 năm qua. Và cũng chưa bao giờ tìm được một người có thể khiến họ cảm thấy bất lợi. Chỉ trừ lúc Alec và Jane gia nhập, việc họ làm chỉ là giải quyết những cuộc tàn sát không có sự kháng cự

"Em nên biết khi họ nhìn chúng ta! Thường thì Alec sẽ không để lộ bất cứ cảm xúc nào với nạn nhân trong khi họ chỉ mãi miết tham gia trò chơi đồ chữ từ những cuộc hội họp. Với cách đó, không ai có thể chạy thoát kịp khi lời phán quyết được đưa ra. Nhưng chúng ta đứng ở đây, chờ đợi, sẵn sàng, đếm số người họ, cùng với những món quà của chính chúng ta trong khi món quà của họ hoàn toàn trở nên vô dụng bởi Bella. Aro biết điều đó khi chúng kiến Zafrina đứng cùng chúng ta, họ sẽ trở thành những người không có đường thoát, khi cuộc chiến bắt đầu. Anh đảm bảo rằng số người của chúng ta đủ đẹp để gây nên một cuộc tàn sát ác liệt, và họ cũng vậy. Khả năng thất bại cũng có thể xuất hiện với họ. Họ chưa bao giờ nghĩ đến điều này trước kia. Họ cũng chưa sẵn sàng để chấp nhận điều đó ngày hôm nay".

"Thật khó để có cảm giác tự tin khi xung quanh bạn được bao bọc toàn bởi những con sói quá cỡ", Emmett cười, đẩy cánh tay của Jacob

Jacob cười với anh một nụ cười rộng đến tận mang tai

"Những con sói đã ngăn cản họ ngay từ vòng đầu", tôi nói.

"Chắc chắn vậy". Jacob nói theo.

"Chính xác", Edward đồng ý. "Đó là một cảnh tượng họ chưa bao giờ từng nhìn thấy trước đó. Những đứa trẻ thực sự của mặt trăng di chuyển theo đàn, và họ cũng chưa bao giờ có thể điều khiển được chúng. Một đàn sói khổng lồ là thứ mà họ không hề được chuẩn bị trước. Caius thực ra rất ghê sợ trước những con sói. Ông ta đã từng thua trước một con sói hàng ngàn năm trước và đến bây giờ vẫn chưa thể quên được".

"Vậy có thật những con sói?". Tôi hỏi. "Với trăng tròn và những đạn bạc và tất cả những điều đó?"

Jacob khịt khịt mũi "Có thật mà. Điều đó khiến chị nghĩ rằng em không có thật?"

"Em biết điều chị ám chỉ mà".

"Trăng tròn, đúng vậy". Edward nói. "Đạn bạc, không - Đó chỉ là một trong những truyền thuyết để khiến con người cảm thấy họ có những cơ hội đầy may rủi. Không nhiều người từ bỏ ý định, Caius đã làm họ gần đến ham muốn tiêu diệt".

"Và anh không bao giờ nói ra điều đó bởi vì -?"

"Nó không có cơ hội trở thành hiện thực".

Tôi xoay tròn mắt mình, và Alice cười lớn, học hỏi càng lúc càng tiến bộ - Chị rúc vào cánh tay còn lại của Edward - nháy mắt với tôi.

Tôi nhìn chị lại đầy giận dữ.

Tôi đã yêu mến chị điên cuồng, chắc chắn. Nhưng bây giờ tôi biết tôi không có cơ hội để nhận ra điều đó rõ hơn vì chị đã thực sự về nhà, thật xấu duy nhất của chị chỉ là mưu mẹo bởi vì Edward đã tin rằng chị ấy rời bỏ chúng tôi, tôi đang cáu kỉnh với chị. Alice phải giải thích vài điều.

Alice thở dài. "Hãy nói ra điều đó khỏi cổ họng em đi Bella".

"Làm sao chị có thể làm thế với em, Alice?"

"Đó là điều cần thiết"

"Cần thiết!". Tôi bùng nổ. "Chị đã làm em tin chắc rằng chúng ta đang đi vào con đường chết! Em đã hoàn toàn bị suy nhược mấy tuần qua"

Theo bản năng, tôi ôm Nessie trong lòng mình - con bé đang ngủ - chặt khít trong cánh tay mình

"Nhưng chị cũng biết là còn một cách khác". Tôi buộc tội. "Chị biết là còn hi vọng. Lúc đó chị có nảy ra ý định nói với em tất cả mọi việc? Em biết Edward cũng đã nghĩ chúng ta ở trên một con đường cụt bởi mục đích của Aro, nhưng chị cũng nên nói với em"

Cô ấy nhìn tôi suy đoán một lúc. "Chị không nghĩ vậy". Cô ấy nói. "Em không phải là một diễn viên xuất sắc"

"Đó là vì kĩ năng diễn của em sao?"

"Oh, hạ giọng xuống bớt nào Bella. Em không nghĩ vấn đề phức tạp đến thế nào để có thể đưa ra được? Chị chưa chắc chắn một người như Nahuel có thể tồn tại - Tất cả những gì chị biết là chị đang tìm kiếm điều gì đó mà chị không thể nhìn thấy được! Hãy thử tưởng tượng dấu vết em đang tìm nhưng lại không thể thấy - đó là điều không hề dễ dàng gì mà chị từng làm. Cộng thêm việc chúng ta có được sự giúp đỡ từ những nhân chứng, nhưng dường như chúng ta vẫn chưa đủ. Và chị luôn phải mở to mắt mình ra mỗi khi em quyết định ném cho chị một vài chỉ dẫn. Ở một vài điểm nào đó thì em đang cố gắng để nói với chị có điều gì đó thực sự đang xảy ra ở Rio. Trước những điều đó, chị phải cố gắng để nhìn thấy được mọi "trò" của nhà Volturi có thể đem ra và đưa cho em một vài chỉ dẫn để em có thể sẵn sàng trước mỗi hiểm họa này, chị chỉ có vài giờ để đi lần theo dấu vết có thể. Sau tất cả, chị chỉ muốn em tin rằng chị đã chiến đấu đến cùng với em, bởi vì Aro hiển nhiên biết em không có bất cứ một kế hoạch nào hoặc ông ta có thể bỏ tù, tống giam em theo cái cách ông ta muốn được. Và nếu em nghĩ chị không cảm thấy mình như một người không cần thiết"

"Được rồi, được rồi!", tôi ngắt lời. "Xin lỗi! Em không biết nó cũng đã khiến chị bức tức đến vậy. Chỉ là .. Em đã rất nhớ chị, Alice. Đừng làm thế với em một lần nào nữa"

Tiếng cười như trẻ con của Alice vang dội khắp phòng, và tất cả chúng tôi đều cười khi nghe âm thanh đó thêm lần nữa. "Chị cũng đã rất nhớ em, Bella. Vì vậy hãy tha thứ cho chị và hài lòng vì đã trở thành người anh hùng

trong ngày hôm nay".

Những người khác cũng bắt đầu cười, và tôi cúi nhanh mặt mình xuống mái tóc của Nessie, ngượng ngịu

Edward quay trở lại với việc phân tích tất cả những thay đổi trong ý định đen tối và kiểm soát mà đã xảy ra trên bãi cỏ ngày hôm nay, tuyên bố rằng bởi lá chắn của tôi mà đã khiến nhà Volturi khiếp sợ mà bỏ chạy cùng với những cái đuôi giữa những đôi chân của họ. Cách mà mọi người nhìn mình khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Có cả Edward trong đó. Như thể tôi đã cao thêm cả chục feet trong suốt diễn biến sáng nay. Tôi đã tránh để tránh những cái nhìn gắn chặt vào mình, gần như tôi chỉ giữ cho mắt mình luôn nhìn vào gương mặt đang ngủ của Nessie và Jacob vẫn không hề có sự thay đổi nào trên nét mặt. Tôi vẫn luôn là Bella với cậu ta, đó gần như sự cứu viện với tôi.

Cái nhìn chằm chằm khó khăn nhất luôn luôn là cái nhìn mơ hồ nhất.

Không như những ánh nhìn khác, chàng trai nửa người nửa vamp nhìn tôi theo một cách khó có thể diễn đạt được. Tất cả những gì anh ta biết là tôi đã đi vòn quanh để tấn công tất cả những vamp hàng ngày và cảnh tượng trên bãi cỏ ngày hôm nay không có gì là khác thường cả. Nhưng chàng trai vẫn không hề rời cặp mắt của anh ta khỏi tôi. Hoặc có thể anh ta đang nhìn Nessie. Dù là nhìn ai đi chăng nữa thì điều đó vẫn khiến tôi cảm thấy không thoải mái.

Anh ta có thể đã không để ý đến sự thật rằng Nessie là người phụ nữ duy nhất giống anh ta không phải như những người chị của anh.

Cái ý nghĩ này có lẽ vẫn chưa nảy ra trong đầu của Jacob. Tôi mong là nó không đến sớm quá. Tôi muốn có đủ sức chiến đấu trong một lúc.

Cuối cùng, những người khác đặt ra câu hỏi cho Edward, và cuộc thảo luận tan ra thành những cuộc nói chuyện nhỏ.

Tôi cảm thấy mệt một cách kì quặc. Không phải buồn ngủ, chắc chắn, giống như ngày hôm nay đã quá dài. Tôi muốn một vài sự bình yên, sự bình thường. Tôi muốn Nessie trở về với chiếc giường của chính bé; tôi muốn những bức tường căn nhà nhỏ bé của tôi xung quanh mình.

Tôi nhìn Edward và trong một khoảnh khắc có cảm giác như tôi đọc được suy nghĩ của anh; anh đã có cùng suy nghĩ với tôi. Sẵn sàng cho một vài sự yên bình.

"Chúng ta có nên đưa Nessie -."

"Đó hoàn toàn là một ý kiến hay". Anh đồng ý một cách nhanh chóng. "Anh chắc rằng con bé đã không được ngủ yên đêm qua, với một vài tiếng ngáy".

Anh nhe răng ra cười với Jacob.

Jacob đảo mắt và sau đó ngáp. "Cũng đã lâu lắm rồi kể từ ngày tôi còn được nằm ngủ trên giường. Tôi đánh cuộc là bố tôi sẽ lại đá tôi đến dưới thùng xe

của ông một lần nữa"

Tôi chạm vào má của cậu. "Cảm ơn, Jacob"

"Bất cứ lúc nào, Bella. Như như chị đã biết rồi đấy"

Cậu ta đứng dậy, duỗi ra, hôn lên đỉnh đầu của Nessie, và sau đó đến tôi.

Cuối cuối, cậu ta thụi vào vai của Edward. "Hẹn gặp mọi người vào ngày mai. Tôi nghĩ là những sự việc đang dần trở nên buồn chán đối với họ?"

"Tôi mong là được như vậy", Edward nói.

Chúng tôi đứng dậy khi cậu ta đi khỏi; tôi thận trọng thay đổi sức nặ•ng của mình để Nessie không bao giờ bị va vào. Tôi thực sự mừng vì bé đã có một giấc ngủ yên. Đã có quá nhiều việc đè nặng lên đôi vai nhỏ bé của con bé. Đây là thời gian để con bé lại là một đứa trẻ một lần nữa - được bảo vệ và an toàn. Một vài năm của thời thơ ấu.

Những ý nghĩ về bình yên và an toàn nhắc tôi đến một người đã không có cảm xúc gì suốt quãng thời gian vừa rồi

"Oh, Jasper?". Tôi hỏi khi chúng tôi đi đến cánh cửa.

Jasper đang bị kẹp chặt giữa Alice và Esme, cảnh tượng đó nhìn giống như bức tranh chính của gia đình như thường lệ. "Ừ, Bella?"

"Em chỉ tò mò không biết tại sao J.Jenks sợ đến cứng đờ người lại khi nghe đến tên anh?"

Jasper cười khúc khích. "Đó chỉ là những kinh nghiệm của anh trong mối quan hệ làm việc, tốt hơn hết là thúc đẩy nỗi sợ hãi hơn là lợi ích từ tiền tệ" Tôi cau mày tỏ vẻ không tán thành, tự hứa với bản thân là tôi đã có thể kết thúc mối quan hệ công việc từ bây giờ, có thừa dư những chấn động tình cảm đã gay ra với J.

Chúng tôi hôn và ôm và chúc "ngủ ngon" tới gia đình. Chỉ có một vấn đề chú ý lại là Nahuel một lần nữa, người nhìn đầy mục đích đằng sau chúng tôi, như thể anh ta đang ước rằng có thể đi theo chúng tôi vậy.

Một lần nữa chúng tôi đi ngang qua con sông, chúng tôi đi nhanh hơn tốc độ bình thường của con người, nắm chặt bàn tay vào nhau. Tôi đã quá chán với việc sống dưới những giới hạn, tôi chỉ muốn được nắm giữ thời gian trong tay mình. Edward chắc chắn cũng có suy nghĩ giống tôi

"Phải nói rằng anh đã gây ấn tượng hoàn hảo với Jacob," Edward nói với tôi "Bây sói cũng bị ảnh hưởng theo phải không anh?"

"Đó không phải là ý anh định nói. Không phải ngày hôm nay chúng ta đã khiến Jacob biết được sự thật rằng, như Nahuel, Nessie sẽ hoàn toàn trưởng thành sau chỉ 6 năm rưỡi"

Tôi suy nghĩ mất một phút. "Cậu ta không hề nhìn con bé theo cách đó. Mà cậu ta chỉ không vội vàng gì để chờ con bé lớn lên. Cậu ta muốn con bé được hạnh phúc".

"Anh biết. Như anh nói đấy, đó là một dấu ấn. Điều đó hoàn toàn đi ngược

với những tính chất thông thường, nhưng con bé có thể làm điều đó tệ đi". Tôi không tán thành với điều đó. "Em không nghĩ là điều đó sẽ chỉ diễn ra trong xấp xỉ 6 năm rưỡi".

Edward cười sau đó thở dài. "Chắc chắn, dường như cậu ta sẽ có vài cuộc cạnh tranh để khiến phải lo nghĩ đến khi điều đó đến"

Sự khó chịu của tôi càng tăng lên. "Em đã chú ý. Em mừng vì Nahuel có mặt ở đây hôm nay, nhưng tất cả những cái nhìn chăm chăm đều có tí gì đó kì quặc. Em không quan tâm nếu con bé là nửa vamp duy nhất, thì cậu ta cũng không thể tiến hơn được."

"Oh, cậu ta không nhìn chăm chăm vào Nessie - cậu ta nhìn em đó"

Đó chính là điều có thể nhìn thấy được - nhưng nó lại chẳng mang ý nghĩa gì cả. "Tại sao cậu ta lại làm vậy?"

"Bởi vì em đã sống". Anh nói đầy êm ả

"Anh đã mất em"

"Tất cả cuộc sống của cậu ta". Anh giải thích, "và cậu ta hơn anh 15 tuổi"

"Thật là già yếu". Tôi xen vào.

Anh lờ tôi đi. "Cậu ta luôn nghĩ bản thân mình là từ một con quỷ mà thành, một kẻ giết người bởi tự nhiên. Những người chị của cậu ta đã giết tất cả những mẹ của họ một cách dễ dàng, nhưng họ không nghĩ gì đến việc đó. Joham đã khiến họ nghĩ con người như những con mồi, trong khi đó họ là chúa trời. Nhưng Nahuel được dạy dỗ bởi Huilen, và huilen yêu chị mình nhiều hơn những người khác. Điều đó đã định hướng cho tương lai của cậu ta. Và theo một cách nói khác, cậu ta thực sự rất ghét bản thân mình.

"Thật đáng buồn", tôi thì thầm.

"Và sau khi cậu ta thấy 3 chúng ta - cậu ta hiểu ra chẳng ko phải vì cậu ta là nửa - người bất tử, mà có nghĩa cậu ta gắn liền với quỷ sứ. Cậu ta nhìn anh và tự hỏi - làm cha thì nên như thế nào"

"Anh là một thiên thần chỉ có trong tưởng tượng theo mọi cách hiểu", tôi đồng ý

Anh khịt khịt mũi và nghiêm túc lần nữa. "Rồi cậu ta nhìn em và nghĩ đến cuộc sống mà mẹ cậu ta có thể có được"

"Tội nghiệp Nahuel," tôi nói nhỏ rồi thở dài vì sau những gì được nghe thì không có lý gì để tôi nghĩ xấu về cậu ý cả, dù cho cái nhìn chăm chăm của cậu ta có khó chịu đến thế nào.

"Đừng buồn cho cậu ta, giờ cậu ta đã cảm thấy hạnh phúc hơn. Bắt đầu từ hôm nay, cậu ta đã học cách tha thứ cho bản thân mình"

Tôi cười cho hạnh phúc của Nahuel và nghĩ ngày hôm nay đã thuộc về niềm hạnh phúc. Mặc dù sự hi sinh của Irina là cuộc đấu của những chiếc bóng đen chống lại ánh sáng trắng, cố giữ cho khoảnh khắc đó thật hoàn hảo, niềm vui sướng là điều ko thể từ chối. Cuộc sống mà tôi kiếm tìm đã an toàn

một lần nữa. Gia đình tôi đã đoàn tụ. Con gái tôi có một tương lai tươi sáng, cả một quãng đường dài không bao giờ kết thúc đang ở trước mặt bé. Ngày mai tôi sẽ đến gặp cha mình; ông nên được thấy những nỗi sợ hãi đã bị lấn át bởi niềm vui, và ông sẽ cảm thấy vui theo. Bất chợt, tôi nên chắc chắn rằng mình không đến tìm ông một mình. Tôi đã không hề tính ý như tôi phải thể cách đây vài tuần, nhưng trong lúc này, tôi biết mình nên làm và không nên làm gì. Sue nên sống cùng Charlie - người mẹ của những ng sói và cha của những vamp - và ông không nên ở một mình thêm nữa. Tôi cười hết cỡ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình.

Nhưng điều có ý nghĩa lớn nhất trong những con sóng thủy triều của hạnh phúc chính là cái sự thật chắc chắn nhất trên tất cả: Tôi được ở bên Edward. Mỗi mỗi..

Không phải tôi đã muốn lặp đi lặp lại điều đó nhiều lần trong những tuần trước, nhưng tôi phải thừa nhận là những điều đó khiến tôi biết ơn sâu sắc hơn cả những chữ khác tôi muốn trên đời này.

Ngôi nhà là một sự bình yên hoàn hảo trong ánh bạc - xanh của màn đêm. Chúng tôi bế Nessie về giường của bé và nhẹ nhàng đặt xuống. Con bé cười trong khi ngủ.

Tôi nhắc món quà của Aro ra khỏi cổ mình và ném nó vào trong góc phòng bé. Bé có thể chơi với nó như bé đã ước; bé thích những đồ vật sáng lấp lánh.

Edward và tôi bước chậm chạp về phòng mình, vòng những cánh tay của chúng tôi vào nhau.

"Một buổi tối để ăn mừng", anh thì thầm, và anh đặt tay mình xuống cầm của tôi để đặt môi tôi lên anh.

"Chờ đã, anh yêu". Tôi do dự, bắt đầu di chuyển.

Anh nhìn tôi trong nỗi nghi ngại. Theo như luật chung, tôi không được bỏ đi. Okay, nó không chỉ là luật chung. Đó là luật đầu tiên.

"Em muốn thử vài điều trước tiên". Tôi cho anh hay, cười để làm tiêu tan đi sự hoang mang trên nét mặt của anh.

Tôi đặt tay mình lên cả hai bên gương mặt anh và khép mắt mình lại trong sự tập trung.

Tôi đã không thành công khi Zafrina cố gắng để dạy tôi trước kia, nhưng tôi biết lá chắn của mình đã trở nên hoàn hảo. Tôi hiểu rằng một phần của nỗi niềm muốn chống lại sự chia cắt từ tôi, phần còn lại là bản năng vốn có sẵn muốn giấu kín bản thân mình trước mọi thứ.

Vẫn không dễ dàng gì so với việc bảo vệ mọi người cùng với bản thân tôi.

Tôi cảm thấy được những sự dội lại một lần nữa như thể lá chắn đang cố gắng chiến đấu để bảo vệ tôi. Tôi cố gắng để căng nó ra hết cỡ, đẩy nó ra xa khỏi mình, nó đã lấy đi của tôi tất cả sự tập trung

"Bella!" Edward nói thầm trong sự ngạc nhiên.

Tôi biết nó đã làm được, vì vậy tôi càng cố gắng tập trung hơn kéo lại những kí ức rõ ràng, hiển nhiên; để cho những ý nghĩ của mình tự trôi đi, và ước anh cũng vậy.

Một vài kí ức không được rõ ràng - những kí ức con người, được nhìn qua một con mắt kém và nghe qua đôi tai yếu ớt : khoảng khắc khi tôi nhìn thấy khuôn mặt anh - những cảm xúc khi anh ôm tôi trên bãi cỏ - giọng nói của anh qua bóng đen của những ý thức ngập ngừng khi anh ôm tôi đầy an toàn từ James - khuôn mặt của anh khi anh đợi tôi dưới vòm đầy hoa để hỏi cưới tôi - đứng khoảnh khắc đáng quý từ một vùng đất - bàn tay lạnh của anh chạm vào đũa con của chúng tôi qua làn da tôi -

Và những hồi ức rõ rệt, được gọi lại một cách hoàn hảo : khuôn mặt của anh khi tôi mở đôi mắt mình ra để thấy một cuộc sống mới, những tia sáng đầu tiên không bao giờ tắt của một cuộc sống bất tử -. Nụ hôn đầu kia - buổi tối đầu tiên đó -

Đôi môi anh, ngay lập tức trở nên dữ dội chống lại bản thân tôi, phá vỡ sự tập trung của tôi.

Cùng với sự ngạc nhiên, tôi đã làm mất đi những gì mình tìm thấy được trong sự vật lộn nặng nề kia. Tôi đã giữ mình ra khỏi chính bản thân. Nó vội lùi lại như thể sự co giãn do căng thẳng, bảo vệ những suy nghĩ của tôi một lần nữa

"Oops, mất rồi!" Tôi thở dài.

"Anh đã nghe được em", anh thờ hất ra. "Nhưng làm thế nào? Làm sao em có thể làm được?"

"Đó là ý kiến của Zafrina. Chúng em đã luyện tập vài lần"

Tôi làm anh kinh ngạc. Anh chớp mắt hai lần và anh lắc lắc đầu.

"Bây giờ anh biết rồi đó". Tôi nói nhẹ nhàng rồi nhún vai. "Không ai có thể yêu ai đó nhiều như em yêu anh"

"Em đã gần đúng". Anh cười và đôi mắt của anh có chút hoang dại hơn bình thường. "Anh biết một trường hợp ngoại lệ."

"Anh nói dối"

Anh bắt đầu hôn tôi một lần nữa, nhưng sau đó dừng lại đầy bất ngờ

"Em có thể làm điều đó lần nữa không?". Anh băn khoăn.

Tôi nhăn mặt. "Nó rất khó".

Anh đợi, khuôn mặt đầy vẻ háo hức.

"Em không thể giữ điều đó suốt được chỉ cần một sự xao lãng nhẹ là..". Tôi cảnh báo anh.

"Anh sẽ làm tốt". Anh hứa.

Tôi trề môi mình ra, đôi mắt của tôi thu hẹp lại. Sau đó tôi cười.

Tôi đặt tay mình lên gương mặt anh một lần nữa, đẩy lá chắn ra khỏi tâm trí

mình, và bắt đầu ở nơi tôi đã dừng - cùng với những hồi ức rõ ràng - như pha lê về buổi tối đầu tiên của cuộc sống mới - nán lại ở những chi tiết. Tôi cười trong hơi thở khi nụ hôn đầy tức giận của anh làm gián đoạn sự cố gắng của tôi một lần nữa.

"Chết tiệt", anh gầm gừ, rồi hôn một cách đầy hồi thúc xuống môi tôi.

"Chúng ta có rất nhiều thời gian để có thể làm được việc đó mà". Tôi nhắc anh

"Mãi mãi và mãi mãi và mãi mãi". Anh thì thầm

"Điều đó lúc này thực sự đúng với em".

Và chúng tôi tiếp tục với niềm hạnh phúc từng bước nhỏ nhưng hoàn hảo cho một phần mãi mãi.

HẾT

Nguồn: NXB Trẻ - sưu tầm Blog , thegioiteen

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 01/12/2009 7:48:46 CH